

Chuyện Ngủ: Kỳ Tử
Cover: Song Thiện

Thuần phục

XUÂN DỮ DIÊN

THUẦN PHỤC

Tác giả: Xuân Dữ Diên

Tran / Editor: AI_Kỷ Tử

Beta: AI_Nguyệt Quý

Designer: AI_SONG THIỆN

Thể loại: Hiện đại, Hào môn thế gia, HE, Nhẹ nhàng

Nguồn: allinvn.net

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: Mê chướng

Tô Chỉ nhìn chăm chú vào cánh trà Bích Loa Xuân dưới đáy chén trà màu trắng sứ viền vàng kim đã được nửa giờ có dư.

Thoạt đầu, từng lá trà màu xanh thẫm cuộn tròn xoắn ốc cứ chậm chậm lắng xuống đáy chén sáng bóng, mà sau đó lại từ từ bung nở, căng ra.

Thình thoảng có tiếng chị lễ tân nhỏ giọng nhận cuộc gọi sắp xếp lịch hẹn, nhưng cũng tựa như thứ thanh âm nào đó truyền qua tấm bình phong, Tô Chỉ không thể nghe được rõ ràng.

Mà cũng có lẽ là vì cô đang hơi lơ đãng phân tâm.

Trong tiền sảnh lạ lẫm, mọi thứ yên ắng đến độ tựa như rơi vào miền mộng cảnh nửa tỉnh nửa mê nào đó.

Ánh sáng hoàn toàn không mấy sáng sủa.

Nửa tiếng trước, lễ tân đã nói rõ ràng với cô.

“Thầy Lý hôm nay không ra ngoài, cô muốn đợi xin mời cứ tự nhiên.”

Nhưng cô đã cất công trăm đắng ngàn cay nghe ngóng được, ba giờ chiều nay Lý Niên sẽ ra ngoài.

Đành chịu thôi, cô thật sự hết cách rồi.

Ngoài việc ngồi ở đây đợi ông ta ra, cô thật sự không còn sự lựa chọn nào khác.

Cô chỉ có thể ở đây chờ đợi.

Nãy giờ ngồi mãi một tư thế cứng ngắc trong thời gian dài, Tô Chi khẽ cử động cơ thể.

Chiếc ghế sofa bọc da tối màu liền phát ra tiếng “lục đục lục đục”.

Cô nhanh chóng ngồi im trở lại, lúc này mới phát hiện phía sau lưng không biết đã rịn một tầng mồ hôi mỏng từ lúc nào. Chúng thấm đẫm trên chiếc áo sơ mi đồng phục màu trắng tinh.

Khoảnh khắc chiếc áo tiếp xúc với da thịt mang tới một cơn rùng mình ớn lạnh.

Khiến cô giờ phút này tỉnh táo hơn đôi phần, sốc lại tinh thần nhìn về phía cánh cửa thông ra sân sau.

Lại tiếp tục chờ đợi.

Vào khoảnh khắc mạch suy nghĩ sắp lắng đọng xuống...

Đột nhiên.

Một tiếng chuông gió thanh thúy lạnh lạnh vang lên từ phía cửa sau.

Hệt như một ly thủy tinh bị ném vỡ giữa giấc mộng lúc nửa đêm, kéo Tô Chi ra khỏi sự tập trung gần như sắp lơ mơ ngủ thiếp đi.

Một tông giọng trầm thấp vang lên: “Ngài Trình đi thông thả.”

Ánh mặt trời chiếu rọi từ phía cửa sau bị người ta che khuất.

Có người bước về phía tiền sảnh.

Lòng ngực Tô Chi như bị thít chặt, cô men theo ghế sofa đứng dậy. Sau đó nhìn về phía cánh cửa sau đang khép hờ bằng vài phần cảnh giác.

Người đó đã bước tới gần.

Ánh nắng bị che khuất hoàn toàn, tiền sảnh chìm vào bóng tối lờ mờ trong thoáng chốc.

Sau đó, cửa sau được người ta mở hẳn ra. Tia sáng chói mắt tràn vào căn phòng âm u lạnh lẽo này.

Tô Chi khẽ nheo mắt.

Nhưng cô lại nhìn thấy một người đàn ông lạ mặt.

Vóc dáng cao lớn, một chiếc áo sơ mi màu trắng ngọc trai, cổ tay áo được xắn gọn gàng đến cẳng tay thon gọn mà mạnh mẽ. Nơi cổ tay đeo một chiếc đồng hồ màu bạc phản chiếu lại ánh sáng từ bên ngoài hắt vào.

Đế giày cứng cáp lướt trên những viên gạch vuông màu xanh thẫm lạnh lẽo, phát ra tiếng bước chân vững vàng có quy luật.

Không phải Lý Niên.

Trong phút chốc, nhịp tim của Tô Chi chợt lắng lại.

Không phải người cô cần đợi.

Người đó chậm rãi đi đến bên cạnh Tô Chi, khẽ nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Ánh mắt không chút gợn sóng.

Ấy thế mà lại vô cớ khiến cô nghĩ đến màn mê chướng vấn vít nơi núi non xa xôi.

Phía sau lưng có luồng sáng mãnh liệt không thể xoá nhoà.

Vô duyên vô cớ làm sao, một cảm giác cảnh giác mãnh liệt nổi lên.

Tô Chi bất giác lùi lại hai bước.

“Cảm ơn.” Người đàn ông khẽ gật đầu với cô.

Trong một thoáng hoảng hốt, dường như cô chợt nhớ ra điều gì đó, lập tức nhìn phắt về phía cánh cửa sau đang mở toang kia một cái, lên tiếng hỏi lễ tân: “Đây có phải là vị khách cuối cùng của Lý Niên trong ngày hôm nay không?”

Giọng nói trong trẻo xua tan đi cơn bức bách ngọt ngào lờ trong căn phòng này.

Lễ tân bồng chốc chau mày ngược mắt lên, nhưng chị ta lại nhìn về phía vị khách cũng bị thu hút phải quay đầu lại nhìn kia một cái trước.

Sau đó cố nén thấp giọng cảnh cáo:

“Tôi nói rồi, hôm nay thầy Lý sẽ không ra ngoài.”

“Nhưng bây giờ ông ta cũng không có khách mà đúng không?” Tô Chỉ lời lẽ ép sát, dứt lời đã nhấc chân đi về hướng cửa sau.

Lễ tân nhú mày, lập tức đứng dậy từ phía sau bàn, đưa tay chặn cửa sau: “Bảo cô đợi ở đây chẳng qua là do thầy Lý nhân từ, không có quy tắc cưỡng ép đuổi khách. Nhưng nếu cô cố tình xông vào thì đừng trách tôi đấy!”

Lời lẽ của chị ta vô cùng lạnh lùng cứng rắn.

Khuôn mặt đứng ngược sáng tựa như một pho tượng ác Phật màu đen.

Nhưng Lý Niên chắc chắn ở sân sau, Tô Chỉ không thể hẹn được ông ta cho nên chỉ có thể đợi chờ mòn mỏi ở đây.

“Hôm nay tôi nhất định phải gặp được Lý Niên!”

Tô Chỉ nói rồi định vòng qua tay của lễ tân, đi về hướng cửa sau.

Ai ngờ cô còn chưa chạm được ngón tay vào cánh cửa đang mở toang kia thì chợt nhìn thấy hai người đàn ông mặc áo sơ mi đen sải bước đi vào từ cửa sau.

Vóc dáng cường tráng, chẳng nói chẳng rằng.

Bước đi cực nhanh, mỗi người một bên kẹp chặt cánh tay của Tô Chỉ.

Bọn họ không hề lỏng tay, tựa như có thể bẻ gãy, vặn nát tay cô một cách dễ dàng.

Mồ hôi lạnh bỗng chốc túa ra từ sống lưng cô.

Tô Chỉ nghiêng răng nghiêng lợi, mở miệng nói: “Tôi phải gặp Lý Niên.”

Nhưng người đàn ông kia làm như chẳng hề nghe thấy lời cô nói, chỉ sầm mặt nói: “Tôi cảnh cáo cô, tuân thủ quy tắc chút đi!”

Gương mặt anh ta vô cùng bặm trợn, đầy hung dữ.

Dứt lời, anh ta làm như vô ý ngược mắt lên nhìn vị khách họ Trình vẫn đứng ở cửa như thể đang “xem trò vui”.

Cuối cùng anh ta chỉ dùng tay đẩy mạnh Tô Chỉ một cái với vài phần kiêng dè.

Tô Chỉ liên tục lùi lại phía sau, sau đó chỉ nghe thấy một tiếng “rầm” cực lớn.

Cửa sau đóng lại.

Tiền sảnh hoàn toàn bị cắt đứt khỏi nguồn sáng.

Cảm giác đau đớn lúc này mới từ cánh tay lan ra khắp cơ thể.

Tất thảy những gì vừa nghe thấy hết như lời nói mê man trong cơn ác mộng nào đó.

Tô Chi cố nén cơn run rẩy toàn thân, lại ngẩng đầu nhìn lên, trong tiền sảnh lờ mờ tối tăm chỉ còn lại cô và lễ tân.

Ánh mắt nhìn về phía này nhuốm ý cười mỉa mai một cách trắng trợn.

Giọng điệu của lễ tân vẫn nhẹ nhàng ôn hòa là thế, nhưng lại giống như một trận gió phả thẳng vào mặt trong ngày đông.

Vô hình mà lại sắc bén:

“Tôi khuyên cô bây giờ rút nhanh, lần sau không may mắn như vậy đâu.”

-

Trong bãi đậu xe cạnh toà nhà số 32 của đại học Bắc Xuyên, Tô Chi ngồi một mình trên cây cọc tiêu an toàn thấp bé hồi lâu.

Cô dùng sức ấn mạnh lòng bàn tay phải lên chân, như thể muốn xua tan cảm giác đau đớn dữ dội kia đi.

Nhục nhã cùng cảm hận đan xen lẫn lộn.

Tô Chi khẽ nghiến chặt răng, tựa như muốn kìm nén nỗi bi ai vô dụng kia.

Cô cảm hận bản thân muốn đi cầu xin Lý Niên.

Trước kia ghê tởm cảm hận biết bao, vậy mà giờ đây lại phải đến tận nơi xin gặp để rồi mặc người ta sỉ nhục.

Nhưng, cô cũng cảm hận mình đến cả Lý Niên cũng không gặp được.

Cãi cọ om sòm với Tô Xương Minh nhiều ngày như vậy rồi, cô thật sự cũng hết cách.

Đến cả cọng cỏ cuối cùng cũng không nắm bắt được nữa rồi.

Trước khi cô ra đời, Tô Xương Minh từng kiếm được một món hời rủng rỉnh nhờ nghe lời Lý Niên. Từ đó về sau ông ta lại càng nghe lời Lý Niên răm rắp. Sau khi Tô Chi ra đời, cô lập tức bị Lý Niên nói là vận xấu của nhà họ Tô.

Vậy là, khi suôn sẻ thuận lợi thì muốn cô cút đi cho thật xa, đến lúc gặp vận xui thì lại muốn kêu cô về cản vận hạn.

Trước kia năm lần bảy lượt vớt cô ở nhà bác họ dưới quê. Bây giờ con cái nhà người ta sắp thi đại học rồi, không chịu cho Tô Chi ở nữa, bảo là sợ cô ảnh hưởng đến vận may thi thố của con họ.

Bây giờ Tô Xương Minh lại đang vội chuyển việc làm ăn sang đất Mỹ nên chắc chắn không thể đưa cô theo được, thế là chẳng biết tìm đâu ra một ông chú họ Trình, nói là giáo sư đại học giỏi lắm giỏi vừa, cứ qua loa muốn đùn đẩy cô qua đó cho xong chuyện.

Tô Chi thật sự không thể hiểu được tại sao bọn họ có thể nhẫn tâm đến nhường ấy, như thể bản thân cô thật sự là một đồng rác có thể tùy ý vứt bỏ.

Gọi thì tới, xua thì đi.

Trong nhà để xe âm u lạnh lẽo, có cơn gió lang thang đây đó lùa vào giữa chân cô như con thoi không ngớt.

Tô Chi ấn mạnh lên hốc mắt, đưa tay lấy điện thoại từ trong balo ra.

Có tin nhắn của Ngôn Hy gửi tới từ nửa tiếng trước.

Ngôn Hy: Buổi tọa đàm tuyên truyền về trường đại học ngày hôm nay cậu không đến à?

Ngôn Hy: Ngô Thụ Sơn nói đã nhờ giáo viên đại học kia điểm danh rồi, nếu không đi thì bao giờ vào năm học lớp mười hai ông ta sẽ ra

uy cho biết mặt.

Ngôn Hy: Đã bắt đầu rồi đấy, cậu không đến thật à?

Ánh mắt Tô Chỉ quét nhanh qua đồng tin nhắn đó, trong lòng chua chát đến phát đau.

Cô chỉ nhanh chóng trả lời lại cô ấy: Tờ ở cạnh bãi đậu xe đợi cậu tan học.

Sau đó tiện tay ném điện thoại vào lại trong balo.

Một tiếng va chạm thanh thúy vang lên, Tô Chỉ cúi đầu nhìn.

Là một cái bật lửa màu đen.

Trong phút chốc, một ngọn lửa không tên chọt nhen nhóm lên trong lòng cô.

Ánh mắt cô nhìn chằm chằm cái bật lửa màu đen kia hồi lâu, giống như một tấm lưới dần dần được đan bện chặt chẽ chắc chắn, thôi thúc dẫn lối cô chầm chậm đưa tay mò vào ngăn trong cùng của balo.

Một bao thuốc lá mềm mềm.

Thân bao màu xanh bạc hà, phía trên có hai đường hoa văn màu trắng bạc.

Ngón tay của Tô Chỉ lóng ngóng gỡ bỏ lớp nilon trong suốt bên ngoài ra, thân điều thuốc thon dài bị cô vân vê trong tay, ánh mắt cô hơi thất thần nhìn những đầu ngón tay trắng bệch.

Cánh tay đau đớn đến nỗi bắt đầu phát run.

Hốc mắt không tìm được lại bắt đầu sưng lên.

Tô Chi như đang cố gắng ngăn lại nỗi nhếch nhác chật vật mất kiểm soát này của mình, lại một lần nữa nhanh tay móc chiếc bật lửa màu đen kia ra.

“Tạch, tạch.”

Sau hai nhát quẹt bánh xe đánh lửa, cô không mấy thành thạo, thậm chí còn có chút lóng ngóng.

Đầu ngón tay lại dùng sức, bị phần thô ráp của bánh xe đánh lửa chà sát đến đỏ ửng, rồi cuối cùng cũng chịu lên lửa.

Cô ngậm điếu thuốc bên môi, lại gần châm lửa rồi rít mạnh một hơi, hơi mát lạnh nồng gắt xộc thẳng vào khoang mũi, cô vội vàng cầm điếu thuốc ra, ngồi xồm trên mặt đất ho sặc sụa vài tiếng.

Nước mắt ứa trào.

Tô Chi lau qua loa một cái, đang định thừ lần nữa, bất chợt một giọng nói từ phía trên truyền tới:

“Nếu đây là lần đầu tiên cháu hút thuốc, ít nhất cũng không nên ra quyết định trong lúc tâm trạng tồi tệ như thế này.”

Lạnh lẽo như suối sâu thẳm trong núi rừng, giọng nói của anh không chứa đựng bất kỳ cảm xúc nào.

Tô Chi ngẩng phắt lên, ánh mặt trời hắt ngược từ phía sau người anh, đôi đồng tử thoáng cái co rụt lại, cô choáng váng trong phút chốc, không thể nhìn rõ được khuôn mặt của người kia.

Tô Chi đưa tay che nguồn sáng, đồng tử từ từ giãn ra.

Ấy thế mà lại là người đàn ông cô từng gặp ở chỗ Lý Niên.

Ngài Trình.

Lúc này anh đang khoác trên mình một chiếc áo vest màu đen.

Cổ tay áo màu trắng được buông xuống, để lộ một phần ra bên ngoài tay áo màu đen. Trên cổ tay trái vẫn là chiếc đồng hồ cơ màu bạc ấy. Lần này Tô Chi ở gần nên mới nhìn được rõ ràng.

Mặt đồng hồ tròn màu bạc kết hợp với gam màu xanh Sapphire làm nền, ba chiếc đồng hồ phụ nhỏ nhắn hết sức tinh xảo, kim đồng hồ màu vàng hồng đầy sống động, phía trên mặt số được khắc chữ: Patek Philippe.

Tô Chi chậm chậm đứng dậy, nhìn anh với vẻ mặt vô cảm.

Gương mặt người đàn ông chìm trong nhà để xe mờ sáng, sắc mặt đìu đạm.

Tô Chi ác ý dò xét ánh mắt anh, thế nhưng lại chẳng may tìm ra chút khinh thường và dạy đời nào.

Nhưng cô cảm thấy, người bước ra từ chỗ của Lý Niên, người tin vào cái thứ phong thủy dốt dẫn đó, suy cho cùng thì là người tốt cái nỗi gì chứ.

Lòng cô nguội lạnh, tay đặt điều thuốc cạnh người: “Chú dựa vào đâu mà quản lý tôi?”

Giờ phút này, đuôi mắt cô hơi nhướn lên, toát ra tia lạnh lùng sắc bén không hề che giấu.

“Tôi không quản lý cháu.” Ánh mắt anh từ đầu đến cuối vẫn luôn đìu tĩnh đến thế, hoặc có thể nói là nghiêng về lạnh lùng, “Chỉ là khi con người ta có quyền đưa ra chọn lựa, ít nhất hãy cố gắng đừng chọn theo chiều hướng xấu.”

Tô Chi cười khẩy một tiếng, dung đưa điều thuốc trong tay với hàm ý khiêu khích.

“Một cô gái hư hỏng như tôi thì còn lựa chọn nào à?”

“Ai cũng đều có quyền lựa chọn.”

Tô Chỉ siết chặt ngón tay đang cầm điếu thuốc, cô bị thái độ hờ hững như không này của anh chọc phát cáu: “Chú đi đường thấy ai hút thuốc cũng đều lo chuyện bao đồng như thế này à?”

Trong bãi đậu xe yên tĩnh vắng lặng, giọng nói của cô càng trở nên sắc bén hơn.

Người đàn ông lẳng lặng nhìn cô.

Tức khắc, ánh mắt anh rời khỏi bộ đồng phục trên người cô.

“Tôi không cần thiết phải quản cháu, xe của tôi đang ở sau người cháu.”

Lúc này Tô Chỉ mới nhận ra.

Giọng nói của anh thế mà lại có thể rét lạnh hơn nữa.

Tựa như một thanh đao dỏm không thấy hình dạng, nhưng lưỡi dao lại vô cùng sắc bén.

Cô không tự chủ được mà cắn chặt răng, thế rồi bỗng nghe thấy một tiếng hô: “Tô Chỉ!”

Tiếng bước chân lao như bay tới, cùng với đó là tiếng thở dốc khe khẽ của Ngôn Hy: “Tớ điếm danh thay cậu rồi đấy, giáo sư Trình kia nghiêm khắc quá trời luôn, thầy ấy...”

Mới nói được nửa chừng, Ngôn Hy gần như im thin thít vì hoảng sợ.

Chỉ biết ngậy ra nhìn người đàn ông bên cạnh Tô Chỉ.

Tô Chỉ cũng cảnh giác nhìn qua.

Người đàn ông đứng trong bóng tối lờ mờ, ánh mắt sắc bén quét qua hai người họ.

Sau đó dừng lại trên người Tô Chỉ.

Một tiếng thở khe khẽ:

“Thì ra cháu mới là Tô Chỉ. Tôi sẽ báo với chủ nhiệm lớp là cháu vắng mặt tiết này.”

Thật ra trong giọng nói của anh vẫn chẳng có lấy một chút dao động hay khiến trách nào cả.

Thậm chí, càng giống như anh căn bản chẳng hề quan tâm.

Thế nhưng Tô Chỉ lại cảm thấy sợ hãi không thể giải thích được.

Cũng giống như lần trước đó, khi cô lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ của anh.

Nhưng cũng gần như ngay giây sau thôi, cô chợt nhớ tới ông chú họ Trình mà Tô Xương Minh từng nói với cô, người đó cũng đang giảng dạy ở trường đại học.

Đầu óc lập tức rơi vào trạng thái đình trệ một cách vô có, nhưng cô cũng nhận ra sự hoảng loạn trong lòng đang ngày càng dâng trào.

Một thoáng hốt hoảng.

Cô nghe thấy một tiếng còi xe khẩn ngữ vang lên từ phía sau người.

Tô Chỉ nghiêng người, đưa mắt nhìn chiếc xe màu đen chầm chậm lái rời đi.

Qua tấm gương phản chiếu màu bạc, cô thoáng thấy sườn mặt lạnh lùng vô cảm của anh.

Trong bãi đậu xe mờ tối.

Chẳng mấy chốc, sự im lặng chết chóc đã bao trùm trở lại.

Hai chân cô như bị đóng chặt trên mặt bê tông khô cứng kia, ánh mắt vẫn nhìn về phía lối ra đã im lìm không chút tiếng động từ lâu.

Cô không thể ngăn nổi mình liên tục đem hai người này xếp chồng lên nhau.

Cảm giác đau đớn chợt nhói lên, Tô Chỉ giơ tay khẽ rít một tiếng.

Điếu thuốc bị cô vôn vê trong tay này giờ chẳng biết đã cháy rụi từ khi nào.

Ngón tay vô thức buông ra.

Mẩu thuốc cháy rụi mang theo chút ánh đỏ le lói sắp lụi tàn, nhào lộn vài vòng...

Rồi rơi chuẩn xác xuống hố ga.

Chương 2: Thiếu nữ hư hỏng

“Xin lỗi cậu nhé Tô Chi, tớ không biết thầy Trình cũng ở đây.” Ngôn Hy đặt mông ngồi lên cây cọc tiêu thâm thấp Tô Chi vừa ngồi lúc nãy, vẻ ảo não trên gương mặt thấm đượm cả vào trong lời nói.

Tô Chi hít sâu một hơi rồi bước tới bên cạnh Ngôn Hy, giọng nói có vẻ như không để tâm: “Không trách cậu, là tớ nên cảm ơn cậu mới đúng. Giờ thì hay rồi, còn liên lụy cả cậu vào chuyện này nữa.”

Ngôn Hy nắm lấy tay cô, cười khan một tiếng, “Không sao, dù sao Ngô Thụ Sơn tốt xấu gì cũng kiêng dè mẹ tớ đôi chút, nhưng còn cậu thì phải làm sao đây, kiểu gì cũng lại bị ông thầy Ngô mắng cho một trận rồi gọi phụ huynh đến cho xem.”

“Thích thì đi mà gọi, dù sao ông ta cũng chỉ muốn có tiền, Tô Xương Minh tuyệt đối sẽ không đến trường vì tớ đâu.” Tô Chi đeo balo lên, “Đi không, hôm nay tớ phải về nhà trước đây.”

“Ừ, được. Nhưng rốt cuộc hôm nay cậu có chuyện gì thế?” Ngôn Hy khoác tay Tô Chi, cả hai cùng đi ra khỏi bãi đậu xe.

Tô Chi chun mũi cười một cái, nói cụt lủn: “Không có gì.”

Ngôn Hy nhéo cánh tay cô, nhưng cô ấy cũng hiểu Tô Chi xưa nay vốn là người không dễ bộc bạch trái lòng mình như vậy.

Hồi tiểu học, Tô Chi vẫn luôn bị gửi nuôi cho một gia đình bà con họ hàng xa ở dưới quê, chuyện này Ngôn Hy cũng biết lảng máng đôi chút, thấy bảo là Tô Xương Minh tin sái cổ một ông thầy phong thủy tên Lý Niên, ông thầy đó nói Tô Chi đã cản trở vận may của nhà họ

Tô, giữ lại bên người lâu ngày sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của Tô Xương Minh.

Năm ấy Tô Xương Minh phát lên chính là nhờ nghe lời Lý Niên, biết bao nhiêu năm qua, ông ta lại càng coi mệnh lệnh của Lý Niên là lẽ sống.

Vậy là cả quãng thời gian học tiểu học Tô Chỉ đều bị vứt dưới quê nuôi nấng, đến tận lớp bảy mới được Tô Xương Minh đón về Bắc Xuyên đi học. Khi ấy Tô Chỉ nói tiếng phổ thông không chuẩn, mấy bộ phim truyền hình lẫn người nổi tiếng mà các bạn bàn tán thảo luận, cô đều chẳng biết một cái gì.

Mà khi ấy cô đã bắt đầu lộ ra nét xinh xắn chớm nở, đuôi mắt hơi xếch lên, mấy thằng con trai xấu tính gọi cô là đồ tiểu hồ ly tinh, bọn chúng một mặt luôn coi thường Tô Chỉ, nhưng mặt khác lại rất thích đi trêu chọc cô.

Lòng đố kị mới nhen nhóm của đám con gái cũng khiến người khác khiếp sợ. Đồ nhà quê, chính là sự tồn tại luôn bị tự động tẩy chay.

Ấy thế mà cô vẫn rất ngoan, luôn luôn cố gắng học hành chăm chỉ, chẳng bao giờ đi đôi co tranh cãi với lũ người đó. Khi đó Ngôn Hy không hiểu tại sao cô lại ngoan ngoãn, lại cố gắng lấy lòng người khác đến vậy.

Sau này cô ấy mới biết, hồi lớp chín, Tô Chỉ lại bị Tô Xương Minh gửi về quê.

Vào cái ngày cuối cùng nhìn thấy Tô Chỉ ở trường, cô ngồi xồm trong nhà vệ sinh khóc nức nở. Ngôn Hy nghe thấy tiếng nấc nghẹn của cô, lòng tự hỏi: Tại sao cô đã ngoan ngoãn đến vậy rồi mà bọn họ vẫn không cần.

Sau này đến năm lớp mười, Tô Chỉ lại được đón về.

Cô đã thay đổi hoàn toàn, nét đẹp ngày càng rực rỡ, tựa như đóa hồng nở rộ khó mà che lấp mùi hương.

Mà tính cách cũng thay đổi đến long trời lở đất.

Ngày nào cũng trốn tiết, không còn là một Tô Chi ngoan ngoãn cố gắng lấy lòng tất cả mọi người ngày ấy nữa.

Hoặc có lẽ là vì cô biết rõ, một Tô Chi ngoan ngoãn đến thế thì cũng chẳng thể thay đổi được số phận bị đưa đi.

Bây giờ đã là khai giảng lớp mười hai, Ngôn Hy có một dự cảm, chuyện lần này có lẽ vẫn là liên quan đến Tô Xương Minh.

Tính ngày tính tháng, cô đã về Bắc Xuyên học cấp ba được hai năm rồi.

Hai người im lặng đi đến trạm xe bus, Tô Chi lấy thuốc lá và bật lửa trong balo trả lại cho Ngôn Hy, “Lần trước lúc tổ chức sinh nhật cho cậu, A Chính đã bỏ nhầm vào balo của tớ, tớ vừa...”

“Không sao, anh ấy sẽ không để bụng đâu.” Ngôn Hy nhận lấy hộp thuốc lá bỏ vào balo của mình, cô ấy nghiêng đầu nhìn Tô Chi, giọng nói khựng lại, ánh mắt dời sang nhìn dòng xe cộ qua lại trên đường:

“Tô Chi, dù lần này có phải đi, vậy cũng đừng không từ mà biệt.”

Giọng nói của cô ấy phiêu diêu bay lượn trong cơn gió hạ dịu dàng.

Trong trạm xe bus chật hẹp, hai người cùng ngồi sát vai, tựa đôi chân thon dài vào nhau.

Tô Chi nhếch khóe môi nở nụ cười đầy chua xót, ánh mắt cũng nhìn về phía đường phố tấp nập xe cộ qua lại.

“Được.”

-

Từ đại học Bắc Xuyên ngồi thêm ba trạm là đến trường trung học số bốn cô đang theo học, Tô Chi lên xe một mình rồi ngồi ở hàng ghế sau cạnh cửa sổ. Ba trạm nữa là sẽ đến nhà.

Nụ cười khi nói chuyện với Ngôn Hy lúc nãy đã biến mất không thấy tăm hơi từ lâu, ngón tay cô bấu chặt quai balo, từ từ đi về phía cổng nhà mình.

Từng dãy biệt thự và nhà Tây tinh xảo đẹp mắt nằm đan xen rải rác hai bên của tiểu khu, Tô Chi vẫn nhớ khi mình vừa từ dưới quê lên đây năm lớp mười, đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy căn nhà mới này.

Thậm chí Tô Minh Xương còn không nói cho cô biết bọn họ lại kiếm được thêm cả mớ tiền nhiều đến vậy, nhiều đến mức có thể sống trong tiểu khu cao cấp như thế này. Vậy mà suốt cả năm học lớp chín, trong nhà bác họ ở cái nơi xa đến không thể xa hơn ấy, cô phải chen chúc trong căn nhà mình từng sống suốt sáu năm tiểu học.

Bao năm qua, cái giường 1m2 bé tí tẹo ấy vẫn đang ở nơi đó đợi chờ cô.

“Mua riêng cho cháu đấy.” Dáng vẻ tự hào đắc ý của bác họ khi ấy, đến tận bây giờ Tô Chi vẫn còn nhớ rõ mồn một.

Chỗ tiền cầm được của Tô Xương Minh, tất cả đều dồn hết lên người chị họ.

Tô Chi cảm thấy, có lẽ trên thế giới này sẽ chẳng có ai hiểu được cái gì gọi là ăn nhờ ở đậu hơn cô cả.

Tựa như một tấm bèo trôi nổi trong rãnh cống, phong ba nổi lên, tấm thân mỏng manh sẽ đứt rời.

Còn cô thì buộc phải khúm núm cẩn thận từng li từng tí, vì dù sao đó cũng là nơi duy nhất cô có thể dựa dẫm vào.

Tô Chi lặng lẽ đi thẳng đến cổng nhà, trong khu vườn rộng rãi trồng đầy hoa tường vi mới nở vào mùa này. Cô đứng nép vào một góc sân vườn, cẩn thận chỉnh trang lại áo sơ mi và váy.

Lôi điện thoại ra soi thấy mắt không còn đỏ nữa, cô mới dám đưa tay nhập mật khẩu, một tràng tiếng điện tử “tít tít” vang lên, cánh cửa được mở ra.

Trong lòng Tô Chi thầm cảnh cáo bản thân không được cãi nhau với Tô Xương Minh nữa.

Từ khi biết Tô Xương Minh muốn vứt cô cho ông chú chưa từng nghe nói đến kia, Tô Chi đã cãi cọ om sòm với bọn họ mấy ngày trời.

Sáng nay chạy đến chỗ Lý Niên đã là bước đường cùng rồi.

Cô đã không còn bất cứ trọng lượng nào nữa rồi.

Cách duy nhất có thể thử bây giờ, có lẽ chỉ còn trông chờ vào tình cảm cha con dường như chẳng hề tồn tại kia mà thôi.

Cô hít sâu một hơi, đứng ở cửa tháo đôi giày da màu đen ra, lúc mở tủ giày mới phát hiện phía bên trong thế mà lại trống không.

Trong lòng Tô Chi chợt dâng lên một dự cảm chẳng lành mãnh liệt, hô hấp đông cứng, cứ thế đi chân trần chạy thẳng vào phòng khách.

Một khoảng trống rỗng.

Toàn bộ nội thất, vật dụng, đồ điện, tất cả đều biến mất không thấy đâu.

Toàn bộ cửa sổ cũng đều đóng chặt, đến cả rèm cửa cũng bị tháo sạch sẽ, không sót lại chút gì.

Một ngôi nhà lúc ban sáng hãy còn bình thường như mọi khi, ấy vậy mà chỉ trong một buổi sáng ngắn ngủi đã bị dọn sạch trống hươ trống hoác.

Cơ thể Tô Chi bắt đầu không kìm được cơn run rẩy, vội vàng rút điện thoại gọi cho Tô Xương Minh.

Căn nhà trống rỗng tựa như một con quái vật im hơi lặng tiếng, cứ thế lặng lẽ dõi theo Tô Chi đang đứng chết sững trong gian phòng khách.

Là sự coi khinh phớt lờ cô đã quen thuộc từ lâu.

Đến cuộc gọi lần thứ ba, Tô Xương Minh tự ấn ngắt máy.

Sau đó một tin nhắn được gửi đến.

Tô Xương Minh: Ta đang ở nhà chú Trình của con, đồ đạc của con đã đem qua đây hết rồi. Tự bắt xe qua đây đi, lát nữa ta phải đi rồi.

Tin nhắn thứ hai là một cái tên cùng với địa chỉ.

Không có bất kỳ lời giải thích hay nói rõ nào.

Chỉ có mệnh lệnh, và sắp xếp.

Viền mắt Tô Chi lập tức đỏ hoe, nhưng rồi lại bị cô lập tức đè nén xuống.

Cô chạy xộc ra cửa, xỏ đôi giày da màu đen vừa cởi ra lúc nãy, khoác balo lên rồi lao ra ngoài.

Tô Chi rõ hơn ai hết, nếu cô không đến địa chỉ Tô Xương Minh đưa trong thời gian dự tính, ông ta thật sự sẽ rời đi ngay.

Đây là cơ hội cuối cùng của cô rồi, Tô Chi biết rõ điều này.

Xe taxi chạy một mạch về phía nam thành phố Bắc Xuyên, tâm trạng căng thẳng ngày hôm nay đã rút cạn sức lực của cô. Nhưng cô vẫn không dám buông lơì dù chỉ một chút.

Suốt quãng đường di chuyển dài ba mươi phút dài đằng đẵng, Tô Chỉ cảm giác như ngồi trên đồng than.

Xe taxi vừa dừng lại, cô đã vội vàng xuống xe, chạy ngay đến địa chỉ tiểu khu mà Tô Xương Minh đưa trong tin nhắn.

Bên ngoài cổng đá ong xám nguy nga cao lớn, một người gác cổng mặc áo đồng phục màu lam đậm ngăn Tô Chỉ lại: “Xin hỏi cô muốn tìm ai?”

Tô Chỉ lấy điện thoại ra, đọc cái tên của người đó lên: “Trình Hoài Cẩn.”

“Tôi tìm Trình Hoài Cẩn.”

Người gác cổng đối chiếu thông tin trong máy tính, “Xin hỏi tên của cô đây là?”

“Tô Chỉ.”

“Được, tôi thấy thông tin của cô rồi.” Người gác cổng khẽ mỉm cười với cô, “Cô Tô, mời đi theo tôi.”

Tô Chỉ không biết ở đây sẽ đưa khách đến vào thẳng trong tiểu khu, mãi cho đến khi nhìn thấy người gác cổng lái xe tuần tra ra, lúc này cô mới đưa mắt nhìn tiểu khu này một lượt.

Một khu biệt thự ở xa tí tấp.

Thậm chí còn không thể gọi là khu biệt thự.

Mà nói đúng hơn phải là từng căn biệt thự nằm riêng một cõi, không có bất kỳ sự tương tự hay giống y hệt nhau nào.

Hoặc là xây trên mòm đồi hơi dựng đứng, hoặc là nằm giữa mặt hồ lung linh trong vắt.

Hoàn toàn không phải bất cứ kiểu “biệt thự cao cấp” nào cô từng được nhìn thấy trước đây.

Trong lòng Tô Chi càng thêm mờ mịt vô định.

Một nỗi sợ hãi vô cớ khiến cô như một chú chim nhỏ bé lạc vào miền trời bao la rộng lớn, cô biết rõ bản thân mình hoàn toàn không thuộc về nơi này.

Người gác cổng tận tình đưa Tô Chi đến nơi trong cùng của tiểu khu, một tòa biệt thự hai tầng màu xám mang đậm phong cách hiện đại, phía trước cánh cổng được nâng cao vòm có chủ đích là một bãi cỏ thoáng đãng rộng rãi, nhìn thoáng qua, thảm cỏ xanh ngắt tinh tế rất ăn khớp với lớp kính sát sàn diện tích lớn của biệt thự.

Tầm nhìn trong suốt mà lại bao quát rộng lớn.

“Đây chính là nơi ngài Trình sống.” Người gác cổng dừng xe rồi nói với Tô Chi.

Lúc này Tô Chi mới sực tỉnh, “Cảm ơn.”

Thanh âm gấp gáp mà ngắn gọn, giờ phút này cô đã không thể chịu đựng nổi cảm giác hoảng loạn đến sắp nghẹt thở này nữa.

Tô Chi khoác balo tiến về phía cổng, đột nhiên cánh cổng bị người ta mở ra từ phía trong.

“Ta còn tưởng con không đến kịp.” Mặt mày Tô Xương Minh ngậm ý cười bước ra từ phía trong, nhìn thấy Tô Chi thì càng cười hồ hởi. Ông ta vội vàng dẫn người đi vào trong, “Cậu Trình, đây chính là con gái tôi, lần này thật sự là may nhờ có ba cậu chịu ra tay giúp đỡ, nếu không tôi cũng chẳng biết phải làm sao với con bé nữa.”

Tô Chi sửng người đứng đờ ra tại chỗ, không chịu đi vào nhà, chỉ nghe thấy từ bên trong truyền đến giọng một người đàn ông: “Anh Tô không cần phải khách sáo như vậy.”

m sắc lạnh lẽo, lại có chút gì đấy quen thuộc.

Trong đầu Tô Chỉ vang lên tiếng nổ ầm ầm.

Tô Minh Xương cưỡng ép lôi Tô Chỉ vào, giọng nói mang theo ý xun xoe nịnh nọt rõ mồn một: “A Chỉ, đây là chú Trình của con, một năm tiếp theo đây con phải học hành cho tử tế, nghe lời chú Trình đó biết chưa.”

Tô Chỉ ngẩng đầu nhìn lên.

“Trình Hoài Cẩn”

“Tôi tìm Trình Hoài Cẩn.”

“Thầy Trình sắp điếm danh rồi.”

“Để ba đưa con đến gặp chú Trình.”

Thì ra, tất cả đều là cùng một người.

Lúc này anh chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng kia, thân hình cao lớn đứng giữa gian phòng khách rộng rãi trống trải đem đến một cảm giác uy nghiêm đầy áp bức.

Sắc mặt Tô Chỉ cắt không ra hột máu, hệt như một trang giấy trắng bệch.

Sao có thể là anh ta?

Anh ta và Tô Xương Minh quen biết nhau như thế nào chứ?

Thế rồi, dường như mọi thứ đều trở nên dễ hiểu.

Bọn họ đều từng đến chỗ của Lý Niên, ai nấy đều tin sái cổ mấy lời nói láo của tên thầy phong thủy kia.

Vậy thì làm sao mà không quen nhau cho được?

Trên gương mặt của Trình Cảnh Hoài lại chẳng có chút dáng vẻ khác thường nào, anh lùi lại hai bước giống như đang mời Tô Chi bước vào. Ngón tay khế chỉ về căn phòng ngủ thứ hai bên tay trái, “Về sau cháu sẽ ở đây.”

Cứ làm như trước đây chưa từng gặp cô.

Tô Chi nhìn anh chăm chăm.

Một đám lửa không tên chọt bùng lên.

Chính bởi vì dáng vẻ hờ hững đứng đưng của anh lúc này, rõ ràng vừa nãy ở bãi đậu xe còn nghiêm khắc cảnh cáo cô đến thế cơ mà.

Và cũng bởi vì cô cảm thấy anh và Tô Xương Minh giống hệt nhau, đều là loại người ngu ngốc hồ đồ đi tin lời nói láo vớ vẩn của Lý Niên.

Khoé môi cô khế nhếch lên mang theo đôi phần tức giận, hỏi ngược lại anh: “Chú có sở thích thu nhận mấy cô gái hư hỏng à?”

Trình Cảnh Hoài khế nheo mắt nhìn cô, nhưng anh chỉ hờ hững hỏi: “Cháu là như vậy sao?”

Tô Chi đang định mở miệng, đột nhiên bị Tô Xương Minh lên tiếng ngắt lời: “Tô Chi, con bị làm sao vậy! Có hiểu thế nào là phép lịch sự không!”

Cô mím chặt khoé môi, không tìm nổi suy nghĩ muốn khiến Trình Cảnh Hoài hoàn toàn phản cảm về mình đang nhen nhóm trong lòng lúc này.

Cô không thể khiến Tô Xương Minh tức giận với mình được, ít nhất không phải là bây giờ.

Thấy Tô Chi không lên tiếng nữa, Tô Xương Minh khôi phục lại vẻ mặt tươi cười đơn đả lấy lòng: “Cậu Trình đừng để bụng, bình

thường A Chỉ nhà tôi không như vậy đâu, con bé ngoan ngoãn lắm.”

“Tôi biết.”

Người đàn ông cất giọng nhàn nhạt, nhưng Tô Chỉ lại cảm thấy vô cùng châm chọc.

Anh ta biết chứ, đương nhiên là anh ta biết rồi.

Cô hút thuốc trốn học bị anh ta bắt tận tay, làm sao mà anh ta “không biết” cho được.

“Cậu Trình, tôi vẫn còn công chuyện nên xin phép đi trước, A Chỉ đành phải nhờ cậu cậu rồi.” Tô Xương Minh nói rồi định đi ra ngoài cửa.

Tô Chỉ vội vàng đi theo, “Ba, con có chuyện muốn nói với ba.”

“Con đi vào đi, theo ra đây làm gì?” Tô Xương Minh hơi mất kiên nhẫn vung cánh tay bị cô túm chặt.

Trong lòng Tô Chỉ lúc này chỉ cảm thấy ngội lạnh, nhưng cô hết cách rồi.

Cô không có sự lựa chọn nào khác.

“Ba, cầu xin ba đấy, con thật sự có lời muốn nói với ba!”

Tô Xương Minh len lén liếc thấy Trình Hoài Cảnh không đi theo ra ngoài, giọng điệu cũng không thêm che đậy nữa, có ý qua loa cho xong chuyện: “Sáng mai ta đến đón con ăn cơm, đến lúc đấy rồi con hãy nói sau có được không?”

Tô Chỉ vẫn không chịu buông tay.

Tô Xương Minh lập tức làm bộ làm tịch liếc nhìn đồng hồ, giọng điệu đã thêm phần tức giận: “Bây giờ ta thật sự có công chuyện, Tô Chỉ,

nếu con còn càn quấy như vậy nữa, ta sẽ không nghe con nói một câu nào hết!”

Tô Chi cố nén cơn nức nghẹn trong lòng, chỉ đành buông tay, “Là ba nói ngày mai sẽ đến đón con ăn cơm đó.”

Cô cắn răng xác nhận lại với Tô Xương Minh.

“Biết rồi biết rồi, mau vào trong đi.” Tô Xương Minh xua xua tay với Tô Chi, sau đó sải bước đi ra ngoài.

-

Trong phòng khách, Trình Hoài Cẩn đang đứng uống nước ở phía sau bàn đảo bếp.

Chỗ đó nằm ở nơi trong cùng của phòng khách, là vị trí tốt nhất để nhìn bao quát mọi động tĩnh nơi này.

Rất dễ đập vào mắt nhưng lại không có cảm giác cố ý.

Tô Chi chậm rãi đi vào, thứ cảm giác khuất nhục đầy ê chề và bất lực vây chặt lấy lồng ngực cô, vậy mà cô lại chẳng thể tiêu hoá chúng rồi nuốt xuống một cách tự nhiên và nhanh chóng như thế kia được nữa.

Cô đứng im cạnh tủ giày, thật lâu sau cũng không cử động.

Trong không gian rộng lớn, Trình Hoài Cẩn hệt như loài dã thú nào đó đang quan sát con mồi, Tô Chi cảm thấy một thứ cảm giác áp bức mạnh mẽ, mặc dù rõ ràng anh đang đứng cách cô rất xa.

“Cạch” một tiếng, Trình Hoài Cẩn đặt ly xuống.

“Dì Lý sẽ chăm sóc lo liệu cuộc sống của cháu.” Anh bỗng mở miệng nói chuyện.

Tô Chỉ xoay người nhìn về phía anh, không biết từ lúc nào, trong căn nhà xuất hiện một người phụ nữ khoảng hơn bốn mươi tuổi.

“Cô Tô, mang đôi dép lê mới này vào đi.”

Dì Lý nói rồi bước tới, dì ấy lấy đôi dép nhung màu hồng nhạt trong tủ ra đặt dưới chân cô.

“Vừa nãy ba cô đã mang hành lý qua đây giúp cô rồi, vậy bây giờ tôi giúp cô dọn vào phòng trước đã.”

Dứt lời, dì Lý định giở hành lý của cô ra, Tô Chỉ vội vàng xỏ dép giữ dì ấy lại, “Cảm ơn dì... nhưng không cần đâu.”

Dì Lý dừng tay, đưa mắt nhìn về phía Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn không nói gì, chỉ nhìn Tô Chỉ, “Bọn họ đã đi rồi.”

“Tôi biết.” Tô Chỉ đáp lại rất nhanh.

Lồng ngực cô chợt dâng lên cảm giác khó chịu đầy chua chát ê chề, là bởi vì lời nói lập lờ, không rõ ràng này của anh.

Bọn họ chỉ là rời đi trước mà thôi, ngày mai sẽ còn quay lại đây đón cô đi ăn cơm nữa.

Cô vẫn còn cơ hội.

Cô sẽ không từ bỏ.

“Tôi sẽ tự thu dọn.” Tô Chỉ vẫn khẳng khẳng nói.

Trình Hoài Cẩn không nói gì nữa, anh đi ra khỏi bàn đảo bếp, bước về phía cửa.

Khoảnh khắc người đàn ông bước qua, tựa như mang hơi thở lạnh lạnh của sương sớm đầu xuân.

Anh nhận áo khoác dì Lý đưa tới, nhưng ánh mắt chẳng nhìn về phía Tô Chi, chỉ nhàn nhạt nói:

“Bữa sáng, bữa trưa hay là bữa tối?”

“Sao chứ?”

Tô Chi nhíu mày, quay đầu nhìn anh.

Một giây sau, bên tai như ù đi.

“Mấy giờ, ở đâu, có gì cần thiết để mà phải sắp xếp không?” Trình Hoài Cận đi giày xong vẫn chẳng nhìn cô lấy một cái.

Rõ ràng giọng nói của anh nhẹ tựa mây bay là thế, nhưng Tô Chi lúc này chỉ cảm thấy cơn đau đầu như muốn xé toạc cô thành hai cá thể không thể tự hợp lại.

Lừa gạt lẫn nhau, dày vò đôi bên.

Cuối cùng, tựa như tan xương nát thịt, chôn vùi trong câu nói cuối cùng của người đàn ông trước khi rời đi:

“Bọn họ đã rời đi rồi.”

Chương 3: Tắm thân mục nát

Trình Hoài Cẩn không đợi câu trả lời của Tô Chi nữa, có lẽ là vì anh biết rõ sẽ chẳng thể đợi được câu trả lời nào hết.

Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, cảm giác bức bách ngột ngạt ngự trị trong căn phòng khách trống trải lập tức biến mất trong nháy mắt.

Nhưng Tô Chi vẫn chưa thể thả lỏng hít thở lấy một hơi.

Bởi vì giờ đây cô đang đứng tại nơi này.

Không gian lạ lẫm và bỡ ngỡ dường như đang đánh giá cô từ trên xuống dưới, dì Lý cũng không dọn hành lý cho cô nữa, chỉ lẳng lặng đứng một bên chờ đợi quyết định tiếp theo của cô.

“...Dì Lý,” Cuối cùng Tô Chi vẫn lên tiếng, “có thể làm phiền dì đưa cháu tới phòng ngủ không?”

Cô muốn nhanh chóng náu mình trong một không gian kín chật hẹp, cố gắng bình tĩnh sắp xếp lại các chi tiết.

Dì Lý lập tức nở nụ cười nhiệt tình, “Được, cô Tô, mời cô đi theo tôi.”

Dì ấy bước đến trước mặt Tô Chi, dẫn cô tới căn phòng ngủ mà Trình Hoài Cẩn chỉ lúc nãy. Là một căn phòng ngủ cực kỳ đơn giản với gam màu xám nhạt làm chủ đạo, sau khi mở cửa ra, dì Lý quay đầu giới thiệu chi tiết với cô:

“Cô Tô, đây là phòng ngủ của cô, nhà vệ sinh cũng ở phía bên trong.”

“Vali hành lý tôi đã đặt trong tủ quần áo giúp cô rồi, nếu cô Tô có cần tôi sắp xếp giúp thì cứ gọi thẳng tôi một tiếng là được.”

Nụ cười trên gương mặt của dì Lý vẫn luôn hoà nhã thân thiện, Tô Chỉ không biết liệu có phải vừa rồi dì ấy đã nghe thấy toàn bộ cuộc đối thoại giữa Tô Xương Minh và Trình Hoài Cẩn hay không. Dáng vẻ nịnh nọt và lật mặt của Tô Xương Minh, cùng với điệu bộ khiêu khích của cô lúc nãy nữa, chẳng biết có phải dì Lý đã nghe thấy hết vào trong lòng hay không nữa.

Chỉ là, trên gương mặt dì ấy lại chẳng có chút mảy may khinh thường nào, dù cho Trình Hoài Cẩn hoàn toàn chẳng có mặt ở đây.

Nói thật, nếu lúc này dì Lý xoay người rời đi, bỏ lại cô một mình cô bơ vơ trong phòng khách, hoặc là làm như vu vơ nói kháy cô đôi ba câu, Tô Chỉ thậm chí có thể yên tâm tiếp tục khiến thái độ của dì ấy ngày càng trở nên xấu đi.

Bởi vì đối với bọn họ mà nói, Tô Chỉ hoàn toàn chẳng phải đối tượng cần phải đối đãi hẳn hoi gì cho cam.

Thế nhưng dì ấy chỉ kiên nhẫn đứng đó, cẩn thận hỏi ý kiến của Tô Chỉ.

Tô Chỉ nuốt khan một ngụm, nói tiếng cảm ơn.

“Để cháu tự làm là được.”

“Được, vậy tôi mạn phép làm phiền cô Tô một phút cuối cùng, cô Tô có món kiêng kỵ nào hoặc là thích ăn món gì không? Có thể nói với tôi bây giờ hoặc là sau này nghĩ ra rồi từ từ nói với tôi cũng được.”

Như thể thật sự cho rằng Tô Chỉ sẽ sống lâu dài ở đây vậy.

Suy nghĩ này khiến Tô Chỉ chợt nổi lên một đốm lửa nhỏ trong lòng, cứ thế thiêu đốt dọc theo đường thực quản. Cô vội vàng nói: “Không cần đâu.”

Sau đó lại bổ sung thêm: “Gọi cháu là Tô Chỉ là được rồi.”

Dì Lý mỉm cười, “Gọi cô là cô Tô, đó là quy củ trong nhà, tôi không thể tự ý thay đổi được. Tôi cũng không quấy rầy cô Tô dọn dẹp nữa, có chuyện gì cứ việc gọi tôi một tiếng.”

Nhẹ nhàng “cách” một tiếng, trong phòng ngủ cuối cùng chỉ còn lại một mình Tô Chi.

Cô đưa mắt nhìn cánh cửa phòng đang đóng chặt kia, xác định chắc chắn rằng giờ phút này nơi đây sẽ không có ai đến làm phiền cô nữa.

Cảm xúc từ từ dâng lên từ nơi đáy lòng bị đè nén, sau đó lan tràn che rợp trời đất.

Tô Chi nhớ khi cô học lớp một, lần đầu tiên cô bị đưa đến nhà bác họ ở dưới quê. Trong gian phòng ngủ chật hẹp chỉ có một chiếc giường nhỏ được trải bằng tấm ván giường.

Thậm chí Tô Xương Minh còn không đưa cô vào nhà, ông ta chê bùn đất trên mặt đất vừa mưa xong sẽ dính vào giày da của mình.

Bà bác họ liền nói qua quýt là buổi tối lúc Tô Chi đi ngủ sẽ giúp cô trải chăn nệm, nhưng sau khi Tô Xương Minh rời đi, những gì Tô Chi nhận được chỉ là chiếc khăn trải giường sặc mùi băng phiến nồng nặc bị vứt trên đầu giường, bên ngoài buộc bằng sợi dây thừng đã ố vàng.

Mà lúc này, cô đang đứng trong căn phòng ngủ rộng rãi và sáng sủa, thế nhưng trong lòng lại một lần nữa cảm nhận rõ ràng mùi vị bị bỏ rơi phải sống nương nhờ nhà người.

Lại một lần nữa, cô bị người khác tùy ý vứt bỏ.

Trước kia cố gắng giả vờ ngoan ngoãn lấy lòng tất cả mọi người là thế, vậy mà cuối cùng vẫn bị đưa đi. Giờ đây cô có nổi loạn hay gây chuyện thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể thu hút được sự chú ý của Tô Xương Minh dù chỉ là một chút.

Tô Chi không biết phải làm sao, cái cảm giác bị vứt bỏ, bị đưa đi quanh năm suốt tháng, về đến nhà lại phát hiện đồ đạc của mình đã bị đóng gói xong xuôi mà không hề có bất kỳ sự chuẩn bị nào, cái cảm giác ấy vẫn luôn đầy đọa giày vò cô suốt bao năm qua.

Tựa như một vết sẹo vĩnh viễn chẳng bao giờ lành, bị người ta hết lần này đến lần khác vạch ra, chảy máu rồi lại mưng mủ.

Trong phòng ngủ yên tĩnh, nhiệt độ cơ thể cô tăng dần lên theo mạch cảm xúc.

Thật lâu sau mới từ từ nguôi đi.

Tô Chi ngồi bên mép ghế sofa đơn, lấy điện thoại từ trong balo ra.

Cô muốn nhắn tin để xác nhận lại một lần nữa với Tô Xương Minh.

Bởi vì câu nói mà Trình Hoài Cảnh đã nói với cô trước khi ra khỏi cửa.

“Bọn họ đã đi rồi.”

Anh dường như không quan tâm những lời nói này thẳng thừng và chói tai biết nhường nào, nói ra những gì anh cho là “sự thật”, phá huỷ hoàn toàn nỗi niềm mong mỏi của cô mới là mục đích của anh.

Màn hình điện thoại bị Tô Chi bật sáng hết lần này đến lần khác.

Nhưng đến cuối cùng cô vẫn không gửi tin nhắn đó đi.

-

Khi dì Lý lại tới gõ cửa một lần nữa thì đã là bảy giờ tối.

Tô Chi mở cửa, dì Lý nhận ra cái vali đó vẫn dựng nguyên si trong tủ quần áo. Nhưng dì ấy cũng không hỏi nhiều, chỉ nói ông chủ về rồi, gọi Tô Chi ra ăn cơm.

Tô Chi hít một hơi, đang định nói lời từ chối mình đã ấp ủ sẵn, ai ngờ dì Lý lại như thể biết trước, dì ấy lên tiếng trước cô: “Ngài Trình có chuyện muốn nói với cô, hôm nay cô vừa mới đến đây, ra ngoài làm quen mọi thứ xung quanh cũng là điều tốt.”

Hoàn toàn chặt chẽ không một kẽ hở, trong lời dì ấy chất chứa sự quan tâm rất chân thành.

Tô Chi cắn bản chẳng thể nảy sinh ác cảm với dì ấy.

Nhưng hình như tên đầu sỏ kia luôn dùng cách lấy nhu thắng cương như thế này để khống chế hành vi của cô một cách dễ dàng.

Tô Chi có cảm giác bị người ta nắm thóp trong tay.

Cô im lặng trong giây lát rồi gật đầu, “Vâng.”

Dì Lý lập tức mỉm cười, dì ấy dẫn cô băng qua phòng khách rộng lớn đi đến phòng ăn.

Trình Hoài Cảnh đang đứng ở quầy rượu rót nước cho mình, anh đã thay sang chiếc áo sơ mi màu xám khói, tay áo vẫn xắn gọn gàng trên cánh tay thon dài rắn chắc hệt như lần đầu gặp nhau lúc buổi chiều.

Ánh đèn trong phòng ăn chiếu rọi lên làn da của anh, ánh lên tông màu trắng tựa ánh trăng lạnh lạnh tịch liêu.

Ánh sáng ấy chuyển động xuôi theo từng động tác khi anh uống nước.

Ánh mắt Tô Chi rơi trên người anh, toàn thân nổi lên tinh thần cảnh giác.

“Chú muốn nói gì?” Ngữ điệu nói chuyện của cô rất lạnh lùng, giống như lại biến thành cô nữ sinh nói vắn lại anh là đồ tọc mạch lo chuyện bao đồng kia.

Trình Hoài Cẩn đặt một cốc nước khác vừa rót xong lên phía bàn ăn gần cô, “Ăn tối.”

“Câu này dì Lý đã nói với tôi rồi, chú muốn nói điều gì?”

Lúc này Trình Hoài Cẩn mới dừng động tác lại, anh ngược mắt nhìn cô.

Cô vẫn đang mặc chiếc áo sơ mi trắng và chân váy đồng phục màu xám kia, mái tóc đen dài buông xõa sau lưng tạo nên sự tương phản mãnh liệt với làn da.

Nhất là khi sắc mặt cô nhợt nhạt không còn huyết sắc.

Ví dụ như nét mặt cuối cùng anh nhìn thấy trước khi ra khỏi nhà hồi chiều.

Trình Hoài Cẩn đưa tay kéo ghế ngồi xuống, nhàn nhạt nói: “Bữa tối nay không chịu ăn, có phải là cả bữa sáng, bữa trưa, bữa tối ngày mai cũng đều không ăn không. Tôi hỏi cho rõ ràng, khỏi khiến dì phải chuẩn bị phí công.”

Vẫn là như vậy, thật thẳng thừng và chói tai làm sao.

“Tôi không hề nói là sẽ không ăn tối.” Tô Chỉ nhìn anh, trực tiếp kéo ghế ở phía mình ra.

Cô cứ không cho anh được như ý nguyện đấy.

Một tiếng cười nhẹ gần như không thể nghe thấy, ánh mắt Trình Hoài Cẩn không đặt trên người Tô Chỉ nữa, anh quay người nhờ dì Lý mang đĩa lên giúp. Lúc này Tô Chỉ mới ý thức được cô lại bị anh nắm đúng thóp rồi.

Cơn cău kình dâng lên trong lồng ngực, nhưng vốn dĩ cô cũng không có ý định phải gây ấn tượng tốt gì đó với Trình Hoài Cẩn.

Không cần thiết, mà trên thực tế cô cũng chẳng sẵn lòng làm điều đó.

Phàm là người có quan hệ với Lý Niên, Tô Chi đều cảm thấy hoàn toàn là đồ hết thuốc chữa.

Cả một bàn đồ ăn tối vô cùng ngon mắt và thịnh soạn, sau khi lặng lẽ dọn hết các món lên, dì Lý khép cửa phòng ăn rồi lui ra ngoài. Cơ thể Tô Chi dần dần trở nên cứng nhắc, động tác của cô rất chậm chạp, cố gắng kiểm soát không để mình mắc sai lầm nào.

Nhưng dường như không khí trong gian phòng ăn rộng rãi sáng sủa này bị người ta rút kiệt mất rồi. Tô Chi cảm thấy lồng ngực đau âm ỉ.

Thật ra anh chẳng nói thêm bất cứ lời nào, thậm chí còn chẳng ngẩng đầu nhìn thêm cô một lần nào nữa.

Ngón tay Tô Chi siết chặt đôi đũa sáng bóng kia, lần nữa mãi không động đậy.

Cô không biết mình đang làm cái gì.

Tại sao cô phải ở đây, tại sao phải ăn cơm với một người lạ hoắc.

Lẽ ra cô nên biết ơn người đàn ông trước mặt này, không phải sao?

Cảm ơn anh đã cho cô một chốn dung thân.

Nhưng cô không làm được.

Tô Chi cảm thấy chóp mũi đầy chua xót.

Rõ ràng là cô còn chưa chấp nhận được việc mình bị bỏ rơi, bị ruồng rẫy, vậy thì làm sao có thể cảm ơn anh như một lẽ đương nhiên được đây. Cô không làm được.

Trong phòng ăn bức bối ngột ngạt chỉ có âm thanh dùng bữa rất khẽ của Trình Hoài Cẩn.

Không lâu sau, anh buông đũa xuống.

Đi thẳng ra khỏi phòng ăn.

-

Suốt cả đêm, Tô Chi khó lòng chợp mắt.

Cô chỉ lấy một bộ quần áo trong vali hành lý để thay ra.

Rèm cửa trong phòng ngủ không kéo hẳn, ánh trăng sáng tỏ khẽ sà xuống chiếc vali màu đen bị cô đặt vào trong góc kia.

Biệt thự nhà họ Tô lớn đến vậy, nhưng thứ thuộc về Tô Chi đều có thể hết nhét vào chiếc vali nhỏ bé kia. Bởi vậy mà Tề Mỹ Ngọc rõ hơn ai hết làm sao để khiến cô rời đi ngay lập tức, chỉ cần đem hết đồ đạc của cô nhét vào chiếc vali nhỏ bé ấy, vậy là cô đã có thể bị tổng đi thật dễ dàng.

Ánh mắt Tô Chi nhìn thẳng vào chiếc vali ấy, tầm nhìn dần nhoè đi.

Trong giấc mơ có những cơn sóng cuộn trào mãnh liệt.

Tấm thân mục nát, khế chạm liền gãy rời.

-

Sáng hôm sau tỉnh dậy, sắc trời đã sáng rồi.

Tô Chi nhanh chóng đánh răng rửa mặt xong xuôi, sau đó bỏ quần áo đã giặt sạch rồi phơi bên ngoài ngày hôm qua vào vali.

Gấp gọn chần mền về nguyên trạng xong, từ lúc sáu giờ sáng cô đã ngồi yên vị trên ghế sofa màu vàng gừng kê trong góc phòng ngủ, vali hành lý đặt sát bên chân.

Trong điện thoại có tin nhắn Ngôn Hy gửi đến lúc nửa đêm hôm qua, cô ấy và A Chính đang lén lút yêu đương hẹn hò nên cứ thích

chuyện trò đến tận nửa đêm nửa hôm.

Đại khái là sau khi giải tán lúc tối qua, cô ấy không yên tâm về Tô Chi nên mới hỏi cô: Thế nào rồi.

Đến sáng nay Tô Chi mới nhìn thấy tin nhắn.

Thế nào rồi ư, cô cũng không biết nữa.

Buổi sáng vừa thức dậy, cô chỉ cảm thấy lồng ngực như bị thứ gì đó chặn ngang, hô hấp cũng thấy khó khăn.

Lúc mười giờ, dì Lý đến gõ cửa phòng cô, đại khái là sợ quấy rầy cô ngủ nướng, nhưng cũng lại sợ cô ngại không chủ động ra ăn bữa sáng nên đến tận mười giờ dì ấy mới bấm bụng tới gõ cửa.

Cửa phòng ngủ vừa mở ra, ngoại trừ Tô Chi đã thay sang một chiếc áo cộc và quần jean mới ra, trong phòng trông chẳng khác gì như chưa từng có người ở.

“Cô Tô, bây giờ cô có muốn ăn bữa sáng không? Hay là làm chút điểm tâm ăn lót dạ, đến trưa rồi ăn chung với ông chủ sau?”

Tô Chi vội lắc đầu, “Không ăn, cháu không ăn.”

“Cả một ngày đều không ăn gì sao? Như vậy liệu cơ thể có chịu nổi không?”

Tô Chi vẫn lắc đầu, “Lát nữa ba cháu...” Cô mới nói được nửa chừng, trong đầu lại nghĩ đến câu nói lúc tối qua của Trình Hoài Cẩn, chỉ cảm thấy hô hấp càng nặng nề, giọng nói cũng theo đấy mà trở nên ngắt quãng và lí nhí:

“Có thể cháu sẽ ra ngoài ăn cơm.”

Dì Lý gật đầu tỏ ý đã hiểu, “Thế để tôi lấy cho cô chút điểm tâm nhé, đói bụng thì ăn lót dạ trước, không ăn cũng không sao.” Dứt lời, dì ấy liền rời khỏi phòng ngủ.

Chẳng mấy chốc, một chiếc bánh cupcake dâu tây tinh xảo và một ly nước trái cây mới ép được đưa đến phòng ngủ của Tô Chi. Cô lại ngồi xuống chiếc ghế sofa kia.

Sự chờ đợi dài đằng đẵng tựa như tra tấn dày vò.

Như thể quay lại buổi chiều ngày hôm qua, khi cô ngồi trong tiền sảnh tối tăm và nóng bức đó.

Chị lễ tân nói Lý Niên sẽ không ra ngoài, cô không đợi được thật.

Trình Hoài Cẩn nói Tô Xương Minh sẽ không đến đón cô, Tô Chi không tin.

Dòng tin nhắn vốn định gửi cho Ngôn Hy còn chưa gõ xong, cô lại tắt màn hình.

Cứ thế chỉ lẳng lẳng ngồi đợi.

Sau đó, dì Lý lại tới một lần nữa hỏi cô về bữa trưa, nhưng Tô Chi vẫn không ra ngoài.

Phía bên ngoài ô cửa sổ, sắc trời tối dần.

Ánh hoàng hôn giữa hè, rắng vàng nhuộm khắp trời. Sắc xanh của thảm cỏ đã giảm xuống độ bão hoà để chịu với những điểm vàng vụn vặt tô điểm lên đó.

Lần cuối cùng Tô Chi mở điện thoại là khi đã bảy giờ tối.

Ngón tay cô bắt đầu lạnh cóng, có lẽ là vì hơi máy lạnh không ngừng thổi trong căn phòng này.

Bảy rưỡi tối, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa một lần nữa.

Có tiết tấu lại vô cùng mạnh mẽ.

Giọng nói của Trình Hoài Cẩn truyền đến từ bên ngoài: “Mở cửa.”

Trong giây lát, cánh cửa phòng ngủ được mở ra từ phía trong. Trên mặt cô vẫn là vẻ trắng bệch, không còn huyết sắc quen thuộc. Mái tóc đen óng buông xõa trên bờ vai thon gầy, duy chỉ có đôi mắt hồ ly hơi xếch ở phía đuôi mắt kia là vẫn bừng bừng bình ngược lên nhìn anh.

“Gọi điện thoại chưa?” Trình Hoài Cẩn hỏi.

“Sao chứ?”

“Chẳng phải đang đợi sao? Nếu chưa đợi được thì gọi điện thoại cho ba cháu đi.” Người đàn ông đứng ngoài cửa, thân hình anh cao lớn thẳng tắp, lúc này Tô Chi đang ngược lên nhìn anh.

Đây là lần đầu tiên nhìn anh ở khoảng cách gần đến vậy.

Lúc này cô mới nhận ra nếp mắt hai mí thanh mảnh lại sâu hoắm của anh phẳng phất đầu đó chút hiu quạnh lạnh nhạt. Trong vẻ mặt không chút gợn sóng kia, ấy thế mà lại có cảm giác xa cách vô cùng mãnh liệt.

Giống như thứ mê chướng khiến cô không thể nhìn thấu khi lần đầu tiên gặp anh.

Tô Chi định thần lại, mở miệng nói: “Tôi gửi tin...”

“...Gọi điện thoại cho ba cháu đi.”

Trình Hoài Cẩn quyết định thay cô.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt của người đàn ông vẫn luôn bình thản đáp xuống người cô.

Nhưng Tô Chi lại cảm thấy bản thân hết như một cánh diều bị gió cuốn bay, còn anh thì vung một nhát dao về phía cô.

Muốn cô tự mình xem thử rốt cuộc những gì anh nói có đúng hay không.

Số điện thoại bị cô ấn mở hết lần này đến khác suốt cả buổi chiều, cuối cùng Tô Chỉ cũng gọi đi.

“Chắc là sẽ bị ngắt máy thôi, ông ấy thường xuyên không thể nhận máy, nên tôi mới bảo gửi tin...”

Nhưng cô còn chưa nói xong lời chữa cháy cho mình, cho Tô Minh Xương, đầu bên kia đã vang lên giọng nữ giới trong trẻo: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi không có thực, xin quý khách vui lòng gọi lại sau. Sorry...”

Trong nháy mắt, nỗi hoảng loạn ập lên trái tim Tô Chỉ tựa như cơn mưa tầm tã ngày hè. Cô hốt hơi hoảng nhìn Trình Hoài Cẩn, chỉ thấy anh lấy điện thoại của mình đặt trước mặt Tô Chỉ.

Ấn mở tin nhắn, có một tin gửi đến được ký tên ‘Tô Xương Minh’: “Cậu Trình, tối nay tôi và vợ sẽ bay đến Mỹ, lần sau cậu và người nhà đến Mỹ, chúng tôi nhất định sẽ đón tiếp chu đáo.”

Ở phía cuối của dòng tin nhắn, thời gian hiển thị là mười một rưỡi đêm qua.

Cánh diều bị gió cuốn bay chao nghiêng trong không trung kia, cuối cùng đã rách toạc một vết thương không thể chữa lành. Cơn gió lạnh thấu xương cứ thế xuyên qua, cánh diều chao đảo dữ dội rồi rơi xuống vực sâu không đáy.

Dưới ánh đèn, đôi môi cô hiện lên sắc đỏ nhàn nhạt yếu ớt. Hàng mi dài nhẹ run, khép lại rồi mở ra.

Tô Chỉ ngẩng đầu nhìn Trình Hoài Cẩn.

Rốt cuộc lúc này anh hài lòng đến nhường nào đây.

Bởi vì nhìn thấy bộ dạng ngu ngốc lại bất lực đến vậy của cô cơ mà.

Nhưng khi cô găm chặt móng tay vào lòng bàn tay thật sâu, lại chỉ nhìn thấy Trình Hoài Cẩn bỏ điện thoại vào trong túi, sau đó lùi về sau hai bước.

Nhàn nhạt nói nói với cô:

“Ra ngoài, ăn cơm.”

Chương 4: Cá mòi

Có lẽ Trình Hoài Cẩn hoàn toàn chẳng hề quan tâm cuộc điện thoại đó rốt cuộc có ý nghĩa như thế nào đối với Tô Chỉ.

Anh chỉ là lựa chọn con dao sắc bén nhất, đưa nó đến tay cô, kêu cô tự mình nhắc tay hạ một nhát dao xuống.

Tô Chỉ đứng ở cửa, cô nhìn thấy bóng lưng đi về phía phòng ăn của Trình Hoài Cẩn. Đáng lẽ cô nên hận anh, hận cách hành xử lạnh nhạt và tàn nhẫn của anh. Thế nhưng, cô lại chẳng thể nổi lên bất cứ ý oán trách hay hận thù nào.

Bởi vì anh chỉ đơn giản là xé rách bức màn mà cô vẫn luôn không dám tiến lên vén mở, sau đó một lần nữa nói cho cô biết:

Bọn họ đã đi rồi.

Trong phòng ăn, dì Lý vẫn đang bày biện các món.

Tô Chỉ bước theo sau Trình Hoài Cẩn.

Cô ngồi ở phía đối diện Trình Hoài Cẩn, ánh mắt chúc xuống nhìn đôi đũa sáng bóng kia.

Một tiếng đóng cửa cực khẽ, dì Lý đã rời khỏi phòng ăn.

Ánh đèn trắng lạnh lẽo xuyên qua ngón tay Tô Chỉ, cô nhìn thấy ngón trỏ của mình cử động trong vô thức.

Sau đó, “Cảm ơn chú đã thu nhận tôi.”

Cô ngẩng đầu nhìn lên Trình Hoài Cẩn.

“Tôi không cần cháu phải cảm ơn.” Trình Hoài Cẩn nhìn lại cô.

Anh khẽ dựa người vào lưng ghế, tay phải đặt hờ hững lên bàn ăn mặt đá ghi xám.

“Cháu sống ở đây, chỉ đơn giản là trước đây ba tôi một vài lý do nên từng sống ở nhà ba cháu trong một khoảng thời gian, khi ấy cháu còn chưa ra đời nên có lẽ sẽ không biết. Lần này cũng là cơ duyên trùng hợp, coi như là báo đáp lại ba cháu. Cho nên cháu không cần cảm ơn tôi.”

Anh cất giọng bình thản lại chậm rãi.

Rạch ròi đến vậy đấy, anh cứ thế đưa ra lời cảnh cáo trước để vạch rõ ranh giới giữa họ.

Anh không cần sự cảm ơn của cô.

Anh cũng chẳng hề quan tâm cảm nhận của cô.

Giống như buổi tối ngày hôm qua và ngày hôm nay vậy.

Người đàn ông ở trước mặt này đang làm tròn những trách nhiệm mà có lẽ anh đã hứa với ba mình.

Nhưng, hiển nhiên là anh hoàn toàn không thật sự quan tâm xem cô rốt cuộc sẽ sống như thế nào.

Giống như buổi tối ngày hôm qua, anh cũng chẳng hề để tâm xem cô có thật sự ăn tối hay không.

Sống lưng Tô Chi tựa như đang dần kết tụ một lớp băng lạnh giá, một cơn ớn lạnh thấm đượm vào tứ chi đã lâu không cử động của cô. Đôi môi khẽ mấp máy, cô cũng cất giọng bình tĩnh giống hệt Trình Hoài Cẩn: “Trường tôi không nhận nội trú, nhưng tôi sẽ nghĩ cách chuyển đi nhanh nhất có thể.”

Anh mắt Trình Hoài Cẩn lặng lẽ đáp trên gương mặt cô.

Dưới ánh đèn, làn da cô càng giống như một món đồ sứ bóng bẩy sáng loáng nào đó, nhọn nhọt mà lại lạnh lẽo.

Nhưng có lẽ chính cô cũng không ý thức được, rằng chính đôi mắt hơi xếch lên ấy đã bộc lộ hết thái sự mong manh yếu đuối của mình.

Trình Hoài Cẩn từ từ ngồi thẳng người, tay phải cầm đũa lên.

“Được, chỉ cần ba cháu gọi một cuộc điện thoại, tôi sẽ đưa cháu đi ngay.”

“Được.”

-

Sau khi ăn bữa tối xong, Tô Chỉ quay về phòng một mình.

Trình Hoài Cẩn đưa cho cô số điện thoại Tô Xương Minh mới đổi ở Mỹ.

Là một dãy số điện thoại mà Tô Xương Minh có thể cho Trình Hoài Cẩn, nhưng lại chẳng nói cho Tô Chỉ biết.

Trong căn phòng ngủ không mở đèn.

Chỉ có ánh đèn mờ hắt từ khoảng sân vườn bên ngoài ban công.

Tô Chỉ bước tới, một tay kéo rèm cửa sổ lại.

Vậy là chỉ còn lại ánh sáng phát ra từ điện thoại.

Lưng cô dán chặt vào bức tường lạnh lẽo, ánh mắt nhìn chăm chăm vào dãy số lạ lẫm kia thật lâu.

Trong bóng tối, ánh sáng chói loá phát ra từ màn hình điện thoại khiến mắt cô đau nhức đến mức sưng mọng lên. Nhưng cô vẫn

khăng khăng nhìn vào đó không nhúc nhích, cho đến khi viền mắt bốc lên hơi nước chua xót.

Rồi sau đó, Tô Chi đã nhấn gọi cuộc điện thoại kia.

Tiếng âm báo chờ buồn tẻ hiu hắt là thứ thanh âm duy nhất vang lên trong không gian u tối này.

“A lô, ai vậy? Ông Tô đi tắm rồi bây giờ không tiện nghe máy, lát nữa hãy gọi lại...”

Tô Chi thoáng chốc kinh ngạc không thôi, nhưng cũng trả lời lại ngay lập tức: “Mẹ, là con! Con là Tô Chi!”

Ngón tay cô bấu chặt vào điện thoại, chỉ sợ Tề Mỹ Ngọc không nghe thấy tiếng cô đáp lại.

Nhưng đầu dây bên kia chợt im bật.

Hệt như một đốm sáng đột nhiên biến mất trong bóng tối, Tô Chi hoảng loạn trong lòng, đang định mở miệng nói tiếp.

Một tiếng “Cạch” vang lên nhanh đến không tưởng.

Đốm sáng kia đã biến mất hoàn toàn.

Tính ra thì Tô Chi đã nửa năm không gặp Tề Mỹ Ngọc rồi. Ban đầu nói là bà ta đã ra ngoài đi chơi đây đó. Hai người họ vốn chẳng thân thiết gì cho cam, chỉ thi thoảng lúc Tề Mỹ Ngọc gọi điện thoại cho Tô Xương Minh, cô mới nhận máy nói vài ba câu.

Về sau lại nói là sức khỏe không được tốt cho lắm, cứ ở bên ngoài dưỡng bệnh suốt, cũng chẳng hơi sức đâu mà nói chuyện phiếm với cô. Thế là dứt khoát chẳng chuyện trò gì với cô nữa.

Tô Chi vẫn luôn biết rằng Tề Mỹ Ngọc oán hận mình.

Năm đó khi bà ta vừa gả cho Tô Xương Minh thì đã mang thai cô.

Lúc ấy Tô Xương Minh vẫn chưa muốn có con, sau lại thông qua biện pháp trái phép biết được đứa con trong bụng là con gái. Thế là ông ta càng không muốn nó nữa, cứ liên tục giục Tề Mỹ Ngọc mau chóng đi phá.

Mới đầu Tề Mỹ Ngọc không đành lòng, nhưng cũng ghét bỏ thứ vô dụng trong bụng. Ai ngờ cứ lần lữa do dự mãi, đến lúc thật sự hạ quyết tâm phải đi phá bỏ thì thai đã không còn nhỏ nữa rồi.

Sức khỏe bà ta vẫn luôn không tốt, bác sĩ đã cảnh báo nếu cố phá bỏ cái thai này, vậy thì rất có khả năng bà ta sẽ không thể sinh con được nữa.

Thế là suốt nửa sau của thai kỳ, Tô Chi đã trở thành một gánh nặng bị buộc phải giữ lại.

Khi cô ra đời, Tề Mỹ Ngọc đã gặp hạn lớn.

Ai mà ngờ được lại trùng hợp đến vậy, khi đó Tô Xương Minh đắm đầu vào cái thứ phong thủy của Lý Niên, cứ chăm chăm nghiên cứu xem phải cải vận hạn của mình như thế nào.

Suốt kỳ ở cữ Tề Mỹ Ngọc không có ai chăm sóc, thế là lại càng lưu lại nhiều mầm bệnh hơn nữa.

Bởi vậy mà Tô Chi càng xa cách với Tề Mỹ Ngọc hơn so với Tô Xương Minh. Vì cô chính là ngọn nguồn mọi ốm đau bệnh tật của bà ta, cô là thứ được sinh ra khiến bà ta thấy hối hận nhất.

Mọi oán hận trong lòng Tề Mỹ Ngọc, cuối cùng chỉ có thể đổ hết lên người Tô Chi.

Lại cộng thêm việc về sau Lý Niên còn nói Tô Chi là vận xui của nhà họ Tô, vậy là cứ như một lẽ tự nhiên, mọi bất hạnh và khổ đau đều có thể dễ dàng quy kết lên người Tô Chi.

Nói chung, đây chính là số mệnh.

Tô Chi ghét nhất hai chữ này.

Trong bóng tối bủa vây, Tô Chi ngồi trên nền đất lạnh lẽo.

Cô chắc chắn Tề Mỹ Ngọc đã nghe thấy lời cô nói, cũng chắc chắn là Tề Mỹ Ngọc đã chủ động cúp điện thoại.

Chỉ là cô không biết Tề Mỹ Ngọc đã hận mình đến mức nào.

Đến cả giọng nói của cô mà bà ta cũng không muốn nghe thêm dù chỉ là nửa phút.

Tô Chi cúi đầu che đi đôi mắt. Thật ra cô không hề muốn khóc, nhưng viền mắt cứ chua xót đến mức đau âm ỉ.

Khoảnh khắc buông hai tay ra, cô bất chợt ngẩn ngơ.

Không biết bản thân rốt cuộc còn đang vướng vầy điều gì.

Nhưng cũng chỉ trong một giây mà thôi, sau đó cô lại ấn sáng màn hình điện thoại.

Tề Mỹ Ngọc là vì oán hận cô nên mới ngắt máy.

Nhưng ít ra Tô Xương Minh sẽ nghe cô nói.

Tô Chi lại gọi vào dãy số kia một lần nữa.

Tiếng âm báo chờ ngắt ngủi.

Trong thoáng chốc, cô có ảo giác như thời gian đảo ngược.

Vẫn là âm thanh quen thuộc ấy, vẫn là lời nói quen thuộc kia.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi không có thực, xin quý khách vui lòng gọi lại sau. Sorry...”

Cô đã bị Tề Mỹ Ngọc chặn số.

-

Cả đêm Tô Chỉ không ngủ.

Đến sáu giờ sáng, cô dậy đánh răng rửa mặt rồi mặc đồng phục.

Sáu giờ hai mươi đã ngồi trong phòng ăn.

Dì Lý không ngờ cô ra đây sớm như thế, vội vàng bưng một ly sữa ấm ra cho cô trước.

“Bình thường cậu Trình sáu giờ xuống lầu, cô Tô uống chút sữa trước đã, bây giờ tôi sẽ dọn bữa sáng lên.”

Tô Chỉ lắc đầu với dì Lý, “Không sao đâu dì, đợi Trình...ngài Trình xuống rồi hẵng ăn sáng.” Dì Lý cười, “Không sao, bây giờ cũng gần đến giờ rồi.”

Dì ấy nói rồi quay người đi vào phòng bếp.

Tô Chỉ lẳng lặng ngồi bên bàn ăn, lúc này cô mới phát hiện, thì ra một bên của phòng ăn là cửa kính có thể thông ra sân sau. Vào buổi tối, nơi đây vẫn luôn bị tấm rèm cửa màu xám kia che khuất, đến bây giờ mới mở hẳn ra để đón ánh nắng mặt trời.

Mát mẻ mà lại sáng sủa.

Cả căn phòng ăn phảng phất đâu đó chút hơi thở dịu dàng ấm áp.

Chẳng mấy chốc, bên ngoài phòng ăn truyền tới tiếng bước chân đi xuống lầu của Trình Cẩm Hoài. Tô Chỉ nhanh chóng thu hồi ánh mắt đang nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ.

Người đàn ông mặc một chiếc sơ mi sẫm màu, lúc thong thả bước vào phòng ăn, anh khẽ gật đầu với Tô Chỉ một cái. Lịch sự, khách

sáo, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi.

Giống như lời giao kèo đã thỏa thuận xong xuôi vào tối qua.

Tô Chi cũng khẽ gật đầu giống anh.

Anh lặng lẽ ăn bữa sáng, mà cô cũng yên lặng giống anh.

Nhanh chóng ăn xong bữa sáng trước mặt mình, Tô Chi chống hai tay lên thành ghế, cứ thế lẳng lặng nhìn Trình Hoài Cẩn.

Ánh ban mai dịu dàng chiếu lên nửa gương mặt anh, vô hình trung đã đẽo gọt đi góc cạnh sắc bén hiện lên dưới ánh đèn trắng lạnh lẽo. Thật ra Tô Chi có chút không phân biệt được rốt cuộc anh được coi là người tốt hay người xấu nữa.

Anh là loại người đi tin lời Lý Niên giống hệt Tô Xương Minh.

Nhưng anh cũng là người đã thu nhận cô.

Anh là người ép cô gọi điện thoại cho Tô Xương Minh.

Nhưng anh cũng là người lạ duy nhất không nhìn cô bằng ánh mắt phiến diện đầy thành kiến.

Tô Chi không thể nhìn thấu con người anh.

Từ ánh nhìn đầu tiên đã cảm thấy anh là người đàn ông tựa như màn mê chướng lấp lửng nơi núi non xa xôi, và giờ đây thì cũng vẫn là như vậy.

Nhưng cô không cần phải hiểu anh.

Cô cũng sẽ không ở lại đây quá lâu.

Trình Hoài Cẩn uống nốt ngụm cà phê cuối cùng xong, anh đứng dậy nhận lấy áo khoác dì Lý đưa. “Sẽ có tài xế đưa đón cháu mỗi ngày,

tiền tiêu vặt mỗi tháng sẽ chuyển vào thẻ của cháu đúng thời hạn. Nếu không có chuyện gì khẩn cấp thì liên lạc với dì Lý thôi là được.”

Trình Hoài Cẩn thậm chí còn chẳng ngoái đầu nhìn cô lấy một cái.

Anh bỏ điện thoại vào túi của mình, xoay người định rời khỏi phòng ăn thì lại nghe thấy một tiếng gọi trong trẻo vang lên:

“Trình Hoài Cẩn!”

Tô Chi đột nhiên đứng dậy đi đến trước mặt anh.

Người đàn ông dừng bước, rũ mắt nhìn cô.

“Tôi muốn mượn điện thoại của chú một lát.” Tô Chi nói thẳng, “Tôi muốn gọi một cuộc cho ba tôi, làm ơn đấy.”

Từ đầu đến cuối giọng nói của cô vẫn luôn bình tĩnh, ánh mắt nhìn thẳng Trình Hoài Cẩn không rời.

Người đàn ông nhìn cô như thể đang nghiên cứu đánh giá. Một lúc sau, anh lấy điện thoại của mình ra.

Trình Hoài Cẩn không hỏi bất cứ điều gì mà đi thẳng ra khỏi phòng ăn. Anh chỉ nhắc nhở cô, bảy giờ anh bắt buộc phải ra khỏi nhà.

Phía sau lưng, cánh cửa phòng ăn nhẹ nhàng đóng lại.

Trình Hoài Cẩn ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách, anh định tiện tay vớ mấy thứ gì đó để xem, nhưng lại nhận ra trên bàn trà không bày biện bất cứ đồ vật gì.

Anh không thường xuyên ở trong phòng khách, cho nên cũng không cho phép bài trí bất cứ đồ đạc linh tinh nào ở đó.

Ở đây cái gì cũng có, nhưng cũng lại chẳng có thứ gì.

Cánh tay Trình Hoài Cẩn đặt trên tay vịn ghế sofa, điều này quả thực nằm ngoài dự liệu của anh.

Chẳng mấy chốc phía sau đã truyền đến tiếng bước chân nặng nề.

“Cảm ơn.” Tô Chi đưa điện thoại trả lại cho anh.

Trình Hoài Cẩn nhận lấy, “Đã nói với ba cháu bảo ông ấy gọi điện thoại cho tôi chưa?” Ánh mắt anh hạ xuống nhìn Tô Chi.

Giọng nói của Tô Chi có đôi phần chua chát, nhưng giọng điệu vẫn rất bình tĩnh: “Ông ấy nói bây giờ có chút chuyện phải xử lý, buổi tối sẽ gọi lại cho tôi...”

“Chẳng phải bị chặn rồi sao?”

Tô Chi đột ngột nhìn anh.

Trong phòng khách rộng lớn, Trình Hoài Cẩn đứng ở vị trí chính giữa nhất.

Không gian bao la và rộng lớn đó sẽ chẳng bao giờ trở thành sự đối lập làm nổi bật lên sự nhỏ bé của anh cả. Mà chúng càng giống như một sự tồn tại giống anh, và phải phụ thuộc vào anh.

Lặng yên nhưng lại khiến người ta không thể xem nhẹ.

Bởi vì anh luôn biết lưỡi dao đó nên cắm chính xác vào chỗ nào.

Tô Chi bật cười, một lúc sau mới nói tiếp: “Ông ấy nói sẽ bỏ tôi ra khỏi danh sách chặn.”

Trình Hoài Cẩn không tiếp lời nữa.

Anh bỏ điện thoại vào trong túi, nhắc chân đi về phía cửa.

Giây phút lướt qua người Tô Chi, anh khẽ cất lời: “Không phải mọi sự đấu tranh đều là có ý nghĩa đâu.”

Anh chậm rãi bước đến cửa, chợt nghe thấy có tiếng nói phát ra từ phía sau:

“Ít nhất cá mèi là vì đấu tranh với cá nheo nên mới khiến nó sống sót cho tới đích đến.”

Không còn là giọng nói đầy xót xa buồn bã khi nãy nữa, có lẽ trong phương diện nào đó, cô luôn mang trong mình sự phòng bị và phản kích trời sinh.

Trình Hoài Cẩn im lặng xỏ giày của mình xong, ngay giây phút giờ tay đẩy cửa ra, anh quay đầu nhìn Tô Chỉ một cái.

“Sống sót cho tới đích đến, sau đó thì sao?”

Chương 5: Kẻ nổi loạn

Lúc Tô Chỉ đến trường thì vừa tròn bảy rưỡi, vẫn sớm hơn một chút so với lúc bình thường cô hay đi.

Trường trung học số 4 vốn là trường cấp ba xếp hạng dưới trong danh sách các trường của thành phố Bắc Xuyên, vậy nên tiết truy bài buổi sáng trông cũng có vẻ cực kỳ rời rạc không tập trung. Tô Chỉ nằm bò ra mặt bàn, không biết Tô Xương Minh rốt cuộc sẽ gọi điện thoại cho cô lúc mấy giờ.

Ban đêm ở Mỹ chắc là cũng chẳng còn lại mấy tiếng nữa đâu.

Tô Chỉ đặt điện thoại về chế độ rung, sau đó nhét vào ngăn bàn.

“Hôm nay cậu đến sớm thế!” Ngôn Hy vừa vào lớp đã nhìn thấy Tô Chỉ đang nằm bò ra mặt bàn.

Tô Chỉ dịch ghế về phía trước để Ngôn Hy đi vào, nhưng cô vẫn nằm trên mặt bàn, khẽ hé mắt nhìn Ngôn Hy.

“Tối qua thức khuya à?” Ngôn Hy đặt balo xuống rồi vuốt tóc cô, “Sao trông bộ dạng cậu còn uể oải hơn cả người thức trắng đêm nói chuyện với A Chính là tớ thế hả?”

Tô Chỉ nhếch khóe môi cười một cái, đưa tay dụi dụi mắt.

“Ngôn Hy, tớ phải chuyển nhà rồi.”

“Chuyển nhà?” Ngôn Hy sững người, “Gia đình cậu phải chuyển nhà sao?”

“Không phải, chỉ một mình tớ thôi, tớ phải chuyển ra ngoài sống.” Tô Chỉ nói.

Ngôn Hy nhíu mày, khó hiểu nói: “Ba cậu không cho cậu sống trong nhà nữa?”

Tô Chỉ gật đầu, “Cậu còn nhớ thầy Trình bọn mình gặp hôm đó không?”

“Cậu nói cái vị giáo sư đại học Bắc Xuyên đấy á?”

“Phải.”

“Tớ nhớ chứ,” Ngôn Hy sờn tóc gáy, “Đến bây giờ tớ vẫn còn nhớ cảm giác kinh hoàng khi bị bắt quả tang lúc đó đấy, thầy ấy đáng sợ chết đi được!”

“Bây giờ tớ đang sống ở nhà thầy ấy.”

Tô Chỉ vừa dứt lời, Ngôn Hy lập tức trợn tròn hai mắt, một lúc sau vẫn không thốt nên lời.

“... Cậu nói, bây giờ cậu đang sống trong nhà thầy Trình đó á?”

Tô Chỉ gật đầu, sau đó kể lại cho Ngôn Hy nghe đầu đuôi toàn bộ sự việc một cách ngắn gọn.

“Tớ phải gọi điện thoại cho Tô Xương Minh, tớ không đời nào sống trong nhà của người kia đâu.” Tô Chỉ ngồi thẳng người dậy, giọng nói của cô trầm thấp mà lại chậm rãi, như thể đã hạ quyết tâm.

“Nhưng mà tại sao?” Ngôn Hy càng lúc càng nhíu chặt mày, “Theo lời cậu nói thì có vẻ thầy ấy cũng không phải kiểu xấu xa lắm mà?”

Tô Chỉ khựng lại trong giây lát, sau đó chỉ nói lặp lại: “Tớ sẽ không sống trong nhà của người đó đâu.”

Ngôn Hy nhìn Tô Chỉ hồi lâu, cô ấy thấy nghi hoặc, nhưng cũng cảm thấy vẫn nên hỏi ra thành lời: “Cậu là thật sự rất ghét thầy Trình đó nên mới muốn chuyển đi, hay đây chỉ là cách cậu thu hút sự chú ý của ba cậu, để ông ấy thay đổi ý định?”

“Nói chung nghe có vẻ cái bà bác họ thu nhận cậu khi trước rõ ràng còn tệ hơn.”

Nghe thấy lời thắc mắc của Ngôn Hy, cơ thể Tô Chỉ thật lâu sau vẫn không nhúc nhích. Một lúc sau cô mới chậm chạp mở miệng.

Giọng nói của cô rất khẽ, nghe càng giống như thanh âm truyền tới từ phía ngoài cơ thể: “Ngôn Hy, tớ không biết nữa.”

“Tớ chỉ cảm thấy, hình như lần này bọn họ thật sự phải rời đi rồi.”

Thứ dự cảm mãnh liệt và kì lạ đó cứ hết lần này đến lần khác được chứng thực trong mọi chuyện.

“Sống sót cho tới đích đến, sau đó thì sao?”

Sau đó thì sao ư, có lẽ chính cô cũng không biết nữa.

Vùng vẫy, đấu tranh.

Đến cuối cùng, rốt cuộc cô có thể đạt được điều gì đây?

Lẽ nào Tô Xương Minh thật sự sẽ vì cô mà trở về sao? Cô thật sự cho rằng bản thân sẽ không bị vứt bỏ lần nữa ư?

Đôi môi Tô Chỉ mím chặt, cô cúi đầu nhìn cuốn sách bên tay.

Dòng chữ in màu đen cứ chầm chậm di chuyển bay lượn, chúng chồng lên nhau, sau đó mờ dần rồi biến mất không thấy đâu.

-

Suốt cả buổi sáng, chiếc điện thoại nhét trong ngăn bàn của Tô Chi không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Tiết học cuối cùng kết thúc, đã mười một giờ bốn mươi lăm phút rồi.

Đã mười một giờ bốn mươi lăm phút buổi đêm ở nước Mỹ.

Tô Xương Minh không gọi điện thoại đến cho cô.

Trong thời gian đi ăn trưa, lúc ở trong nhà vệ sinh Tô Chi lại gọi vào dãy số kia.

Thậm chí cô cũng không ngạc nhiên cho lắm, bởi vì Tô Xương Minh vẫn chưa bỏ cô ra khỏi danh sách chặn đó.

Hoặc cũng có lẽ ông ta bỏ chặn rồi, nhưng lại tắt máy đi ngủ thôi.

Ông ta chỉ là quên mất mà thôi.

Còn có thể là lý do nào nữa đây?

Tô Chi không biết.

Chỗ lý do này có lẽ đã đủ rồi.

Cô vô cảm xiết điện thoại trong tay, đúng lúc cô đẩy cửa buồng định đi ra ngoài thì có ba nữ sinh bước đến trước mặt.

Tô Chi vô thức đi về hướng khác nhưng lại bị người ta cố tình chặn giữa đường.

“Chảnh thế, nhìn thấy bạn học cũ mà còn giả vờ không quen biết.” Nữ sinh dẫn đầu đứng khoanh tay trước mặt Tô Chi, cô ta nhướng cao lông mày, giọng điệu có ý khiêu khích không hề che giấu.

Tô Chi nhìn cô ta một cái, “Có chuyện gì không? Vương Mẫn.”

“Không có gì đâu.” Vương Mẫn lại tiến lên hai bước.

Cô ta không cao bằng Tô Chi nhưng lại thích liếc xéo người khác, “Chi là nhìn thấy bạn học cũ nên chào hỏi thôi không được à?”

Tô Chi lạnh nhạt nhìn Vương Mẫn.

Thật ra cô và Vương Mẫn đúng là bạn học thời cấp hai, chỉ có điều khi ấy hai người chẳng thân quen gì cho cam, cho đến khi lên cấp ba, Tô Chi bắt đầu trốn tiết như cơm bữa, thế là cô từng làm bạn với Vương Mẫn trong một khoảng thời gian.

Nhưng chẳng mấy chốc hai người họ đã chia ngã đôi đường.

Tô Chi chỉ muốn “sa đọa” để thu hút sự chú ý của Tô Xương Minh, còn Vương Mẫn thì là sa đọa thực sự.

Vương Mẫn không thể hiểu nổi sự lựa chọn của Tô Chi, cô ta cảm thấy Tô Chi cố làm ra vẻ thanh cao, khinh thường cô ta.

Thế là cô ta thường xuyên chĩa mũi nhọn vào cô ở khắp mọi nơi.

“Nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước.” Tô Chi không muốn xảy ra tranh cãi với cô ta, bèn lạnh mặt định đi qua bên kia.

Ấy thế mà Vương Mẫn cũng không tiến lên chặn đường lần nữa, cô ta chỉ dùng ánh mắt mỉa mai nhìn theo cô rồi hời hợt nói: “Trông xinh xắn thì có tác dụng đêch gì, còn chẳng phải là bị người ta vút qua vút lại đấy sao, để tao xem mày vênh vào được đến bao giờ.”

Tô Chi không quay đầu lại, cứ thế đi thẳng ra khỏi nhà vệ sinh.

-

Tô Xương Minh gọi điện thoại đến cho Trình Hoài Cẩn lúc mười hai giờ trưa.

Ông ta không chắc buổi sáng Trình Hoài Cẩn có rảnh nghe máy hay không, thế là cố ý đợi đến mười hai giờ.

Trình Hoài Cẩn đang đi ra bãi đậu xe sau khi kết thúc tiết dạy buổi sáng, điện thoại chợt nhận được cuộc gọi của Tô Xương Minh. Anh mở cửa xe ngồi vào trong, tiện tay kết nối Bluetooth.

“Cậu Trình, là tôi Tô Xương Minh đây.” Giọng điệu của Tô Xương Minh cực kỳ khách sáo, “Bây giờ cậu Trình có đang bận không?”

“Không bận, có chuyện gì mời anh cứ nói.” Trình Hoài Cẩn nghiêng đầu nhìn gương chiếu hậu một cái, sau đó đạp nhẹ chân ga lái xe ra ngoài.

“Là thế này, tôi biết A Chi vừa đến nhà cậu chắc chắn đã gây thêm không ít phiền phức, vẫn mong cậu Trình bỏ quá cho, tôi...”

“...Cô nhóc muốn ra ở riêng, anh có đồng ý chuyện này không?” Trình Hoài Cẩn hoàn toàn không có ý muốn nghe Tô Xương Minh tiếp tục lái nhải xin lỗi nữa, dứt khoát hỏi thẳng vấn đề mà anh quan tâm.

Giọng Tô Xương Minh ở đầu dây bên kia khựng lại một lúc, sau đó lập tức trả lời: “Như thế làm sao mà coi được! Đây là tấm lòng của ba cậu, tôi chắc chắn không thể từ chối được. Năm đó khi ba cậu sống ở nhà chúng tôi, quan hệ của chúng tôi rất...”

“Tôi biết rồi.” Trình Hoài Cẩn nói, “Nếu không có chuyện gì thì tôi cúp máy trước đây.”

“Cậu Trình, Cậu Trình!” Tô Xương Minh vội vàng hô lên trong điện thoại, sau đó cười xấu hổ nói, “Lý do tôi không nhận máy của con bé nữa chắc là cậu cũng biết. Là vì bà nhà tôi mang thai rồi.”

Ngón tay đang định ấn ngắt máy của Trình Hoài Cẩn khẽ dờ ra một chút, “Chúc mừng.”

“Hai người chúng tôi chẳng dễ dàng gì mới có đứa con, thầy bảo là phải cố gắng tránh.”

Tô Xương Minh không hề nói rõ rốt cuộc phải tránh như thế nào, nhưng anh biết, Trình Hoài Cẩn rất hiểu.

“Được, nếu không còn chuyện gì khác thì tôi cúp máy trước.” Trình Hoài Cẩn không nói nhiều với ông ta nữa, trực tiếp ấn ngắt điện thoại.

Thế rồi chiếc Porsche đen hòa vào dòng xe cộ tấp nập qua lại, nhanh chóng như nước chảy vào sông. Trình Hoài Cẩn lái xe đến thẳng sân bay Bắc Xuyên, tầm khoảng hai giờ chiều, cuối cùng đã đón được Giang Triết ở sân bay.

Hai người đã lâu chưa gặp, nhưng Giang Triết chẳng cảm thấy xa cách một chút nào, anh ấy tiến lên cưỡng ép ôm Trình Hoài Cẩn một cái.

“Anh hai đến đón em, em đúng là vinh hạnh quá đi mất!”

Trình Hoài Cẩn đẩy Giang Triết ra, ánh mắt liếc nhìn điều thuốc trên đầu ngón tay trái của anh ấy, “Hút xong hãy lên xe anh.”

“Được, được, tuyệt đối không thành vấn đề.” Giang Triết giơ tay hút nốt hơi cuối cùng, dập tắt tàn thuốc rồi ném đi. Sau đó lại cười tít mắt sát lại gần, “Anh hai thấy em có nghe lời không?”

Trình Hoài Cẩn cười nhạo một tiếng, giọng điệu có vài phần trêu chọc, “Hai chữ nghe lời này chẳng liên quan gì đến cậu.”

Giang Triết cười khẩy hừ hừ hai tiếng, chẳng khách sáo gì cứ thế lên xe trước.

Anh ấy vất vả đi vòng quanh Vân Nam mấy tháng trời, khó khăn lắm mới có chút thời gian nghỉ ngơi, thế mà nhà cũng chẳng thèm về lại bay thẳng đến Bắc Xuyên.

Xe còn chưa đến đường cao tốc của sân bay thì Giang Triết đã mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Trình Hoài Cẩn mở nhạc ở mức âm lượng nhỏ nhất, lái xe thẳng đến khách sạn trong trung tâm thành phố.

Anh và Giang Triết đã quen biết nhau gần hai mươi năm nên biết rất rõ tính khí của anh ấy. Ham chơi, làm chuyện gì cũng hời hợt bừa bãi. Lần này anh ấy là bị ba ép đến Vân Nam rèn dũa lại mấy tháng liền, vừa kết thúc một cái là tức ấm ách không chịu về nhà, thế là đến Bắc Xuyên luôn.

Trình Hoài Cẩn mặc anh ấy, vẫn đồng ý đến sân bay đón.

Sau quãng đường dài hơn một tiếng đồng hồ, Trình Hoài Cẩn dừng xe ở bãi đậu xe khách sạn xong mới gọi anh ấy dậy.

Giang Triết ngơ ngác nhìn quanh một vòng, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên: “Anh hai à, anh để em sống ở khách sạn sao?”

Trình Hoài Cẩn xuống xe, đi sang phía anh ấy mở cửa xe: “Xuống xe.”

Giang Triết ngồi ì ra trên ghế, điệu bộ như cậu chủ: “Em không ở khách sạn đâu, em muốn ở nhà anh.” Anh ấy nói rồi định nhắm mắt, thế rồi lại bỗng nghe thấy Trình Hoài Cẩn nói: “Năm nay không tiện.”

Giang Triết đột nhiên mở mắt ra: “Nhà anh có phụ nữ ở rồi sao?” Trên mặt anh ấy lập tức hiện lên ý cười xấu xa, “Anh hai à, anh nghĩ thông suốt rồi đấy hả?”

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn ra hiệu cho anh ấy xuống xe, sau đó nói: “Hồi trẻ ba anh thiếu người ta một món nợ ân tình, năm nay anh giúp ông ấy trả hết. Không phải phụ nữ, là một cô nhóc.”

“Cô nhóc?” Giang Triết đi theo sau Trình Hoài Cẩn, tấm tắc khen ngợi: “Cô nhóc bao nhiêu tuổi rồi, cũng không phải là không được...”

“Giang Triết.” Trình Hoài Cẩn nghiêm giọng cắt ngang lời ăn nói vớ vẩn của Giang Triết, “Nếu cậu vẫn không chặn được cái miệng lại, anh sẽ đưa cậu về Bắc Kinh.”

Nghe thấy vậy, Giang Triết nhướn mày giơ hai tay đầu hàng, “Rồi, rồi, coi như em chưa nói gì.” Sau đó lại cười tít mắt kể cho Trình Hoài Cẩn nghe về mấy người phụ nữ xinh đẹp anh ấy đã gặp gỡ lúc ở Vân Nam.

Tối đến, Trình Hoài Cẩn ăn tối với Giang Triết xong, lúc rời đi còn gọi cho ba Giang Triết một cuộc điện thoại, nói cho ông ấy biết Giang Triết hiện đang ở Bắc Xuyên nên không cần phải lo lắng.

Kể ra thì anh và Giang Triết quen nhau cũng là vì thời ấu thơ anh từng sống tại nhà bà ngoại ở Bắc Kinh năm năm. Nhà họ Giang ở gần đấy, mà anh lại chỉ lớn hơn Giang Triết hai tuổi, thường xuyên qua lại với nhau nên dần dà hai người đã trở thành bạn bè thân thiết nhất.

Mẹ Giang Triết đã ly hôn với ba anh ấy từ sớm, về sau ba Giang lấy vợ hai, còn đưa cả một cô con gái vào cửa. Tính cách của Trình Hoài Cẩn và Giang Triết khác nhau một trời một vực, nhưng ở một mức độ nào đó, hai người họ vẫn có điểm chung.

Trình Hoài Cẩn đưa Giang Triết về khách sạn, sau đó liền lái xe về nhà.

Lúc lái xe đến chốt bảo vệ, nhân viên bảo vệ cung kính cúi chào: “Ngài Trình, xe của tài xế nhà ngài cũng vừa về.”

Trình Hoài Cẩn gật đầu rồi nói tiếng cảm ơn với anh ấy, sau đó tiếp tục lái xe tiến vào phía bên trong.

Anh chậm rãi lái xe đi thẳng vào bãi gara ngầm dưới lòng đất.

Ánh đèn xe quét qua, anh liếc mắt đã nhìn thấy Tô Chỉ vừa xuống xe với chiếc balo đeo trên lưng.

Một chiếc áo đồng phục màu trắng trơn cùng với chân váy xám.

Dáng người cô cao gầy, đứng trong gara xe tối tăm mang tới một loại cảm giác mong manh dễ vỡ.

Ánh đèn xe chói loá quét qua người cô, Tô Chỉ đứng im tại chỗ.

Cô lẳng lặng quay đầu nhìn anh.

Trong gara rộng lớn vẫn còn rất nhiều chỗ trống chưa có xe đậu, nhưng Trình Hoài Cận lại lái thẳng đến vị trí trước mặt Tô Chỉ.

Thân xe màu đen giống như một loài sinh vật nào đó đang rong chơi bơi lội dưới mặt biển, cứ thế lẳng lặng dừng đúng vào vị trí cách chân cô chưa đến 10cm.

Trình Hoài Cận xuống xe, tay phải khẽ nhắc lên đóng cửa xe lại. Anh liếc mắt nhìn qua, Tô Chỉ liền đi theo phía sau anh.

Trong bãi đậu xe yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân gần như cùng tần số của họ.

Tựa như dãy núi di chuyển trong bóng đêm u tối, nhấp nhô mà lại liên miên không ngớt.

Đến khi đi tới lối ra của gara, Trình Hoài Cận mới đợi được câu hỏi của Tô Chỉ.

“Tôi muốn hỏi một chút, hôm nay ba tôi có gọi điện thoại cho chú không?” Tô Chỉ ngẩng đầu nhìn anh.

Bóng lưng cao lớn kia từ từ quay lại.

Cơn gió buổi tối hơi lành lạnh mang theo hơi ẩm từ bên ngoài phả vào bắp chân Tô Chỉ, cô thấy Trình Hoài Cận nhìn mình bằng ánh mắt thật sâu thẳm. Cô không cách nào đoán được ý nghĩa trong ánh

mắt đỏ của anh, hơn nữa, nó khiến cô thấy rùng mình không rét mà run.

“Gọi rồi.”

Cánh tay Tô Chỉ dán chặt vào bên người, cô cố giữ cho giọng mình phải bình tĩnh: “Ồ, buổi sáng tôi không đợi được điện thoại của ông ấy nên muốn hỏi một chút, ông ấy có nói gì không?”

Trình Hoài Cẩn im lặng lùi lại một bước.

Ánh mắt anh như đang dò xét sắc mặt của Tô Chỉ, do dự trong phút chốc, tựa như một kiểu đánh giá nào đó trước khi đưa ra quyết định. Tô Chỉ cảm thấy mình chẳng khác nào đang đợi phán quyết của anh.

“Mẹ cháu mang thai rồi.”

Anh nói thẳng thừng.

“Bọn họ đi Mỹ, có một phần nguyên nhân là để tránh xa cháu mãi mãi.”

Tâm trí Tô Chỉ vang lên tiếng nổ ầm ầm.

Dường như mọi manh mối vào giờ phút này đều khớp nhau một cách kín kẽ.

Vậy mà Trình Hoài Cẩn lại chẳng tỏ ra may mắn chút lòng nhân từ nào, bởi có lẽ anh vốn chẳng hề có thứ đó, anh nói tiếp: “Đây là đích đến mà cháu muốn với tới sao?”

Đây là kết quả cháu muốn có được sau khi vùng vẫy và đấu tranh đay sào?

Tô Chỉ đứng chết trân tại chỗ, cô cảm giác khắp người bốc lên từng cơn nóng lạnh luân phiên.

Trong thoáng chốc, cô nhớ về khoảng thời gian nửa năm khi Tề Mỹ Ngọc rời đi.

Họ đã rất lâu rồi chưa gặp lại nhau.

Thì ra là bọn họ đã có đứa con mới.

Chẳng trách, lần này họ lại muốn đi đến nơi xa xôi như ở đây.

Chẳng trách, lần này chẳng còn quan tâm đến cái gọi là phong thủy huyền học, cũng chẳng ép cô sống ở vùng quê hẻo lánh để tránh vận xui nữa.

Thì ra bọn họ đã hoàn toàn vứt bỏ cô rồi.

Nơi lối ra của bãi gara rộng rãi có ánh đèn ảm đạm hắt vào. Mọi thứ rất yên tĩnh, vẻ tái nhợt trên gương mặt cô cũng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Trình Hoài Cảnh nhìn cô, dường như anh lại nhìn thấy dáng vẻ cô ngồi xổm trong bãi đậu xe định hút thuốc ngày ấy.

Cô rất gai góc, nhưng cũng thật vụng về.

Nó nhắc anh nhớ về vùng hồi ức đã mờ nhạt đến mức không cách nào nhớ lại nào đó.

Có lẽ ngày ấy anh không nên tiến lên nói với cô những lời đó, cũng giống như bây giờ, anh vẫn cảm thấy mình không nên nói những lời này với cô.

Ấy vậy mà anh vẫn nói rồi.

“Đấu tranh phản kháng không hề cao thượng hay thông minh hơn so với việc chấp nhận hiện thực, cháu là kẻ nổi loạn trời sinh, nhưng điều đó không có nghĩa là cháu nên chống lại mọi thứ.”

“Nếu cháu đã nghĩ thông thì yên tâm ở lại đây một năm. Còn nếu cháu vẫn không nghĩ thông, tôi tuyệt đối sẽ không can thiệp. Cháu có quyền đưa ra lựa chọn cho riêng mình.”

Trình Hoài Cảnh nhìn Tô Chỉ lần cuối, sau đó sải bước rời khỏi gara.

Chương 6: Không phải ăn nhờ ở đậu

Những chuyện xảy ra trước hồi tiểu học, thật ra Tô Chi cũng không còn nhớ rõ nữa.

Khi ấy Tô Xương Minh bận bịu đầu tắt mặt tối ở bên ngoài, dưới lời chỉ dẫn của Lý Niên, ông ta đã kiếm được mớ tiền đầu tiên trong đời, kể từ đó lại càng coi lời Lý Niên là chân lý sống. Còn Tề Mỹ Ngọc thì suốt ngày lập sới ở nhà với mấy bà dì.

Có xâm không? Làm sao mà không xâm cho được.

Trong nhà cứ người ra người vào không ngớt cơ mà.

Nhưng có cô đơn không? Tô Chi thấy rất cô đơn.

Cô là đứa con gái khiến Tề Mỹ Ngọc cảm thấy mất mặt ở nhà họ Tô, là đứa con khiến Tề Mỹ Ngọc cứ hễ trái gió trở trời là lại mắc bệnh lật vật.

Tô Xương Minh thi thoảng lại về nhà thăm cô, nhưng ông ta chỉ nói với cô rằng đã dâng cho ăn uống tận miệng thì phải biết đủ, đừng có mà quẩn lầy ông ta.

Hồi bảy tuổi, Tô Chi háo hức khắp khởi đợi được đi học chung với mấy cô bé nhà hàng xóm, nhưng rồi lại bị Tô Xương Minh gửi đến nhà bác họ ở dưới quê mà không hề báo trước.

Kể từ ngày đó, cô đã biết người đàn ông tên Lý Niên đó đã đổ hết mọi “vận xui” lên đầu cô.

Từ đó về sau, cô chính là người mà nhà họ Tô không thể không tránh xa.

Tô Chi sống dưới quê một mạch tận sáu năm trời, tới năm lớp bảy mới được đón về Bắc Xuyên.

“Thầy nói hai năm này ta sẽ có đại hạn, buộc phải giữ con ở lại bên mình.”

Vậy là thấm thoát hai năm trôi qua, đến năm cô học lớp chín, vận may của Tô Xương Minh lại thuận buồm xuôi gió, thế rồi cô lại bị đá đi một lần nữa.

Đến năm lớp mười vẫn với cái lý do tương tự, cô lại được Tô Xương Minh đón về Bắc Xuyên một lần nữa.

Một mạch đến tận bây giờ.

Bọn họ đã có đứa con mới rồi, bọn họ sẽ chẳng cần Tô Chi nữa.

Tám thân mỏng manh, dễ gãy đó đến cuối cùng đã mục nát, rồi sau đó là vỡ vụn tàn tạ.

Tô Chi nằm ở mép giường, tối nay cô không kéo rèm cửa. Phía ngoài có ánh sáng dìu dịu chiếu lên gương mặt, lên cơ thể cô.

Có lẽ Trình Hoài Cẩn nói đúng, không phải mọi sự đấu tranh đều có ý nghĩa.

Cô đã vùng vẫy, đã đấu tranh nhiều năm như vậy rồi.

Nhiều năm như vậy rồi.

Cá mồi còn sống được vận chuyển tới đích đến, sau đó thì sao?

Bọn chúng vẫn sẽ phải chết thôi.

Đạo lý này, cuối cùng đến ngày hôm nay cô đã hiểu ra.

Tô Chi khép chặt đôi hàng mi, cô nghĩ từ nay về sau mình nên biết rõ một điều, không ai có được cô, và cô cũng không thuộc về bất cứ ai cả.

Như vậy, cô sẽ không bị vứt bỏ, không bị ruồng rẫy một lần nào nữa.

-

Sáng hôm sau Tô Chi vẫn thức dậy rất sớm.

Dì Lý rút kinh nghiệm ngày hôm qua, hôm nay vừa thấy Tô Chi bước ra là dì ấy bưng bữa sáng lên cho cô trước luôn.

“Hôm nay cô Tô còn dậy sớm hơn nhỉ.” Dì Lý nói rồi đặt sữa bò và bánh sandwich đến trước mặt cô.

Tô Chi nói cảm ơn rồi lại hỏi: “Dì Lý, hôm nay tài xế mấy giờ đến đón cháu thế, hôm qua cháu không để ý mấy giờ chú ấy đến.”

“Bây giờ, hôm nay cô Tô muốn ra ngoài sớm hơn sao? Vậy để tôi gọi điện thoại kêu chú ấy mau chóng qua đây.”

“Không cần, không cần.” Tô Chi vội vàng giơ tay ngăn dì Lý đi lấy điện thoại, “Không có gì đâu, cháu chỉ hỏi thế thôi, bây giờ cũng được.”

“Hôm nay tôi đưa cháu ra ngoài trước.”

Tô Chi vừa dứt lời, đột nhiên nghe thấy giọng Trình Hoài Cận bước từ trên lầu xuống.

Một tay anh đang thắt dây đeo đồng hồ, vừa đi về phía phòng ăn vừa nói.

“Vội đến trường?”

Trình Hoài Cận đứng cạnh bàn ăn, sau đó rót cho mình một cốc nước trước.

Tô Chi nhìn anh một cái.

Vẻ mặt của anh vẫn như bình thường như mọi khi, dường như bất kể trước đó giữa họ đã xảy ra cuộc đối thoại như thế nào, anh đều có thể hoàn toàn cho qua, hoặc là hoàn toàn không đếm xỉa.

Trình Hoài Cẩn ngửa cổ uống nửa ly nước lọc.

Trong ánh ban mai dịu dàng sáng trong, nước da của anh hiện lên một màu trắng lạnh sạch sẽ. Ngón tay thon dài lộ rõ những khớp xương rắn rỏi, trông anh chẳng giống một người thực sự tồn tại trên thế giới này chút nào, mà càng giống như một món vật phẩm nào đó nên được trưng bày trong bảo tàng để mọi người đến chiêm ngưỡng ngắm nhìn.

Hầu kết của người đàn trượt lên trượt xuống vài lần bằng tốc độ đều đều.

Phút chốc, một tiếng “cạch” vang lên. Anh đặt ly về chỗ cũ rồi ngồi bên bàn ăn.

“Trước đây tài xế được ấn định mỗi ngày cứ đến bảy giờ sẽ đến đón cháu, còn nếu cháu muốn sớm hơn một chút thì lần sau nhớ nói trước với anh ấy một ngày.” Trình Hoài Cẩn nhìn cô một cái, sau đó bắt đầu ăn bữa sáng của mình.

Tô Chi lặng lẽ hít vào một hơi, cất giọng trong trẻo: “Được, vậy hôm nay làm phiền chú rồi. Tôi muốn tới nhà sách cạnh trường mua ít sách tài liệu trước đã.”

Nói xong cô cũng cúi đầu ăn bữa sáng của mình.

Tô Chi biết, anh lại vừa nhìn thoáng qua cô một cái.

Cô cũng biết, anh đã nhận được câu trả lời của cô.

Cô sẽ ở đây sống yên ổn một năm.

Đến sáu giờ bốn mươi, hai người cùng nhau ra khỏi nhà.

Tô Chi đi theo sau anh ra bãi gara. Lúc lên xe, cô vẫn ngập ngừng hỏi một câu: “Tôi ngồi ở ghế phó lái sao?”

Trình Hoài Cận ừm một tiếng rồi lên xe trước.

Trong gara của Trình Hoài Cận có rất nhiều mẫu xe khác nhau đang đậu ở đây, nhưng anh rất hay lái chiếc Porsche mà Tô Chi từng nhìn thấy trong bãi đậu xe lúc trước.

Dưới ánh mặt trời, thân xe màu đen ánh lên nước sơn sáng bóng.

Chẳng mấy chốc chiếc xe đã lái ra khỏi gara.

Ánh nắng ló dạng lúc hơn sáu giờ sáng vẫn chưa đạt tới cái nóng bức khó chịu của ban trưa. Nhất là khi trong xe đang từ từ phả ra khí lạnh điều hoà một cách đều đặn, khi làn khí mát lạnh ấy phả vào bắp chân Tô Chi, có một cảm giác dễ chịu thật khó tả.

Chút hơi lạnh dịu dịu đồng thời cũng mang tới một chút bình tĩnh.

Tô Chi đặt balo ở bên chân, khoang mũi có thể ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt phảng phất.

Như có như không.

Khi thấm vào lòng người sẽ mang tới sự thư thái, khuếch tán, và sau đó là cảm giác thanh mát.

Tựa như thứ hương vị của loài cỏ cây nào đó, chỉ một chút xíu thôi, nhưng lại không hẳn là hương gỗ mun hoàn toàn.

Khác hẳn so với hương nước hoa nồng nặc gắt mũi trong xe của Tô Xương Minh.

Tô Chi lẳng lặng đá mắt nhìn qua.

Khi lái xe, vẻ mặt của Trình Hoài Cảnh rất tập trung, những ngón tay thon dài đang cầm bánh vô lăng được bọc da, đầu đó mang tới cảm giác kiểm soát nắm giữ vận mệnh.

Thật khó để Tô Chi có thể rời mắt khỏi anh.

Rốt cuộc anh là một người như thế nào đây?

Tàn nhẫn, lạnh lùng.

Nhưng đồng thời ngay lúc cô cảm thấy tuyệt vọng nhất, anh lại vực cô dậy.

Người như anh, liệu trong cuộc đời có khi nào phải đấu tranh, phải vùng vẫy hay không?

Tô Chi cảm thấy sẽ chẳng bao giờ có chuyện đó.

Anh sống ở nơi mà kể cả có tiền cũng chưa chắc có thể đặt chân tới, anh làm một công việc mà có lẽ cả đời cũng chẳng thể sánh nổi giá tiền một chiếc xe sang bất kì nào trong gara của anh.

Anh chỉ là sống vì cuộc sống mà thôi, hoàn toàn chẳng phải vì sinh tồn.

Thế nên anh mới có thể dễ dàng xem thường sự vùng vẫy của cô, cũng có thể thẳng thừng phá vỡ vọng tưởng của cô.

Tô Chi xoay mặt ra phía ngoài cửa sổ.

Quả thực, anh tuyệt đối không phải một người xấu.

Nhưng trong lòng cô, anh cũng tuyệt nhiên không được coi là một người tốt.

Cô không hề quên nơi mình gặp Trình Hoài Cảnh lần đầu tiên.

Anh và Tô Xương Minh giống hệt nhau, đều là kiểu người tin lời Lý Niên hết lòng.

Anh tin vào cái thứ phong thủy ngu ngốc đó dẫn đó, tin vào thứ Tô Chỉ cảm hận nhất.

Suốt dọc đường Trình Hoài Cẩn không nói lời nào, anh cho xe dừng trước cổng trường trung học số 4, Tô Chỉ nói cảm ơn với anh rồi xuống xe luôn.

Trong gương chiếu hậu bên phải, bóng dáng cô chạy rất nhanh.

Gió thổi tung mái tóc buông xõa sau lưng, thổi bay cả làn váy của cô.

Tựa như cánh diều bay ngược chiều gió.

Trình Hoài Cẩn thu hồi tầm mắt, lái xe rời đi.

-

Tô Chỉ mở danh sách tài liệu trong điện thoại ra, Ngô Thụ Sơn đã gửi danh sách này vào nhóm lớp trước khi vào năm học. Khi đó cô vừa biết chuyện Tô Xương Minh muốn đi Mỹ cùng Tề Mỹ Ngọc, suốt cả ngày chỉ lo tranh cãi với bọn họ, căn bản chẳng tâm trí đâu mà học với hành.

Trước mắt thì cô thật sự đã bị vứt bỏ rồi.

Nhưng cô không muốn bản thân cứ thế biến thành đồ bỏ đi như vậy.

Trình Hoài Cẩn nói sai rồi, cô vĩnh viễn sẽ không chấp nhận hiện thực.

Cô phải đấu, cô phải tranh.

Chỉ có điều lần này cô không muốn tiếp tục đấu tranh vì Tô Xương Minh, vì Tề Mỹ Ngọc hay vì bất cứ người nào nữa.

Cô muốn vì chính mình.

Các tiết học còn dang dở năm lớp mười và lớp mười một đều phải bổ sung từng tiết một. Lúc ôm theo cả chồng sách tài liệu bước vào trường, Tô Chi cảm giác như có một ngọn núi đủ để nghiền nát mình đang đè nặng lên tấm thân cô.

Nhưng đồng thời cô cũng cảm thấy thờ phào một hơi nhẹ nhõm.

Thật khó nói, khi cô cảm thấy làm tất thảy những điều này là vì chính mình chứ không phải vì ai khác, Tô Chi cảm nhận được một thứ cảm giác được nắm quyền kiểm soát mà mình đã đánh mất từ lâu.

Không còn là sự lo lắng bất an cầu xin một cuộc điện thoại có lẽ sẽ chẳng bao giờ gọi tới nào đó, bỏ ra quá nhiều, có khi lại là hoa trong gương trắng trong nước, dần dà tan biến như bong bóng xà phòng.

Suốt cả ban sáng Tô Chi đều vất vả cố theo kịp tiến độ của giáo viên, cô vốn dĩ còn lo lắng Ngô Thụ Sơn sẽ đến gây phiền phức vì chuyện cô vắng mặt trong buổi tọa đàm tuyên truyền của đại học Bắc Xuyên, kết quả nào ngờ cả ngày không nhìn thấy bóng dáng Ngô Thụ Sơn đâu.

Thấy bảo là xin nghỉ phép vài ngày, tạm thời sẽ không đến trường.

Đến chín giờ là kết thúc tiết tự học buổi tối, xe của tài xế vẫn đang đợi ở phía bên phải cổng trường giống ngày hôm qua, Tô Chi bước lên xe rồi nói tiếng cảm ơn với tài xế như thường lệ.

Chiếc xe suôn sẻ lái thẳng về tiểu khu nơi Trình Hoài Cẩn sống, đến lần này Tô Chi mới nhìn rõ tên của tiểu khu này - Quân Uyển.

Tô Chi xuống xe, cô đứng ở cửa nhấn chuông. Chẳng mấy chốc dì Lý đã ra mở cửa, “Cô Tô về rồi sao.”

“Vâng, dì Lý.” Tô Chi đáp lại một tiếng rồi đi vào. Đỡ trong balo nặng trĩu, cô bỏ balo xuống bên cạnh chân trước, sau đó cúi người xuống

tháo dây giày.

Ngồi suốt cả một ngày nên lúc cúi xuống cô có cảm giác đau nhức rất rõ ràng ở phía sau lưng, Tô Chi bèn ngồi thụp cả người xuống mặt đất, động tác chậm chạp uể oải.

“Ấy, cô nhóc nhà cháu đã về rồi sao?”

Đột nhiên, một giọng nam giới nghe có vẻ hơi cợt nhả phát ra từ hướng phòng khách.

Tô Chi nghiêng đầu nhìn qua đó.

Một người đàn ông lạ mặt bước ra từ phòng khách.

Dáng người cao gầy thẳng tắp, anh ấy đang mặc một chiếc áo sơ mi màu nâu sẫm. Một tay đút túi, tay kia đang châm điếu thuốc.

Trên mặt hiện ra nụ cười quá đỗi rõ ràng, nhưng cũng có vẻ gì đấy phù phiếm không thực.

Bởi vì không có sự chân thành.

“Về rồi à.” Lại một tiếng nữa vang lên.

Trình Hoài Cẩn cũng bước ra từ phòng khách.

Bấy giờ Tô Chi mới nhận ra trong phòng khách không bật đèn chính.

Chỉ có một chùm sáng mờ mờ dìu dịu chiếu lên nửa gương mặt Trình Hoài Cẩn.

Trông anh còn cao hơn cả người đàn ông lạ mặt đứng bên cạnh, giây phút này anh cứ thế yên lặng nhìn cô.

Một thứ cảm giác quá đỗi quen thuộc lập tức xông lên trán, Tô Chi cởi từng chiếc giày ra, sau đó xách balo chạy thẳng vào phòng mình.

Một tiếng “rầm” không hề nhỏ vang lên, có thể thấy người đóng cửa vội vã trốn đi đến nường nào.

Giang Triết trợn tròn hai mắt, một lúc sau cười phá lên ha hả.

Anh ấy xoay người nhìn Trình Hoài Cẩn: “Anh hai, có phải anh ngược đãi cô nhóc nhà người ta không hả? Sợ anh đến thế cơ à?”

Giang Triết cười nhạt anh mãi không ngớt, Trình Hoài Cẩn xoay mặt nhìn dì Lý một cái: “Đi xem xem có chuyện gì.”

Dì Lý đáp lại một tiếng rồi đi về phía phòng ngủ.

Hai người ngồi trở lại ghế sofa.

Giang Triết cảm thấy thoải mái hết cả người.

“Dập thuốc đi.”

Giang Triết ngớ người, lập tức khoát tay đồng ý, “Nghe lời anh hai hết.”

Anh ấy bày ra bộ dáng ngông nghênh cà lơ phất phơ, ngón tay khế ấn lên đầu mẫu thuốc đã tắt, thản nhiên nói: “Rất đẹp.”

“Một người phụ nữ rất đẹp.”

Trình Hoài Cẩn liếc xéo anh ấy một cái, “Giang Triết, những gì nên nói anh đều đã nói với cậu rồi.”

“Đương nhiên rồi, anh hai.” Giang Triết cười cười, “Mười bảy tuổi, em hiểu mà. Nhưng dựa vào con mắt với kinh nghiệm phong phú đầy mình này, em đánh giá sẽ là một người phụ nữ rất đẹp đây.”

“Đường nét khung xương lẫn da dẻ đều thuộc hàng cực phẩm, lớn thêm hai năm nữa sẽ càng đẹp.”

Trình Hoài Cẩn xoay cổ tay, hạ mắt nhìn thời gian, “Anh tiễn cậu về.” Anh nói rồi đứng dậy để Giang Triết về khách sạn.

“Ấy, anh hai, con người anh thật là.” Giang Triết bị kéo buộc phải đứng dậy, “Cô nhóc vừa về một cái là đuổi em đi, anh làm vậy mà coi được?” Anh ấy bị ép đi ra ngoài, nhưng ánh mắt vẫn ngoái lại căn phòng Tô Chỉ bước vào lúc nãy.

“Ở lại Bắc Xuyên chơi mấy ngày cho đã đi rồi về nhà.” Trình Hoài Cẩn lấy chìa khoá xe rồi đi cùng Giang Triết ra gara.

Giang Triết lắc đầu, “Nơi đó không phải nhà em, ở đây mới đúng.”

“Nơi đó không phải nhà cậu thì là nhà ai?”

“Nhà của ông già, của bà già, còn cả của Giang Nghiên Nguyệt kia nữa, nói chung không phải nhà của em.” Giang Triết rất cứng đầu, anh ấy đặt móng ngòai phịch lên ghế phó lái của Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn không đáp lại lời anh ấy nữa, cứ thế thẳng thừng khởi động xe.

Mới đầu, Giang Triết vẫn còn nói mấy câu huyền thuyên vớ vẩn. Về sau cũng chịu tắt đài. Bộ dạng cười đùa khi nãy như thể chưa từng tồn tại. Lúc xe bắt đầu lái đến dưới lầu khách sạn, Giang Triết đột nhiên xoay đầu qua.

“Anh hai, anh biết tại sao vừa nãy cô nhóc đấy tự nhiên lại chạy về phòng không?”

Bất thành linh, anh ấy đột nhiên lại nhắc đến Tô Chỉ.

Trình Hoài Cẩn quay sang nhìn anh ấy, trong ánh mắt anh có chút cảm xúc dao động nào đó, nhưng rồi cũng chỉ nhàn nhạt hỏi: “Tại sao?”

Giang Triết cười cười, “Lần đó em về nhà, khi lần đầu tiên nhìn thấy Giang Nghiên Nguyệt và mẹ chị ta ngồi ở phòng khách trong nhà, em cũng chạy vào phòng ngủ như thế đấy.”

“Có lẽ tình huống không hẳn là giống nhau, nhưng, em hiểu cô nhóc đó.”

“Anh hai, anh cũng vậy mà, phải không?” Ánh mắt Giang Triết nhìn Trình Hoài Cẩn hồi lâu.

“Tối nay cậu uống nhiều rồi.” Trình Hoài Cẩn nói, “Tự xuống đi, anh không tiễn cậu nữa.”

Giang Triết khẽ chớp mắt hai cái, chột cười một tiếng, “Anh hai nói gì thì là cái đó.” Sau đó xoay tay đóng cửa xe lại.

-

Khi Trình Hoài Cẩn trở về nhà, vừa đúng lúc dì Lý mang trà nước vào cho Tô Chỉ xong bước ra ngoài.

Anh đứng ngoài hiên nhà, vừa cởi áo khoác vừa nghe dì Lý nói: “Vừa nãy tôi hỏi rồi, cô Tô là sợ làm phiền đến cậu tiếp khách, cho nên mới vội vàng đi vào phòng thôi. Chắc là tại ngày trước từng sống ở nhà người ta, cứ căng thẳng là lại lao vào phòng đây mà. Nom đến tội.”

Trình Hoài Cẩn khẽ liếc mắt nhìn phòng của Tô Chỉ, nhàn nhạt nói: “Tôi biết rồi.”

Dì Lý cũng không lên tiếng nữa, dì ấy cầm áo khoác của Trình Hoài Cẩn rồi đi lên lầu.

Người đàn ông đặt chìa khóa xe lên nóc tủ, xỏ dép lê đi vào trong. Nhưng rồi, một thứ cảm xúc nặng nề không thể giải thích được nào đó hệt như một chiếc xúc tu không chịu buông ra, chẳng biết tự bao giờ đã quấn chặt lấy mắt cá chân của anh.

“Anh hai, anh cũng vậy mà, phải không?”

Những lời Giang Triết xoay mặt qua nói với anh lại đang thấp thoáng hiển hiện lên trong tâm trí.

Trình Hoài Cẩn thả chậm bước chân, thế rồi anh xoay người đi về hướng cửa phòng của Tô Chi.

Hai tiếng gõ cửa thật khế vang lên, anh nghiêng người nói vọng vào: “Tôi là Trình Hoài Cẩn.”

Rất nhanh, Tô Chi đã mở cửa phòng.

Cô vẫn ăn mặc giống hệt lúc vừa về nhà, cửa phòng mở hẳn ra, Trình Hoài Cẩn xoay người thấy đèn trên bàn vẫn đang bật sáng.

Tô Chi không hề lên tiếng trước.

Dưới ánh đèn sáng soi, đôi đồng tử của cô càng thêm đen láy mà lại sáng long lanh.

Trình Hoài Cẩn còn nhớ, bà ngoại và mẹ anh đều có đôi mắt màu nâu nhạt. Lúc nhìn thấy anh, bà thường nói đùa rằng đôi mắt đen của anh không đẹp, trông giống hệt cái ngữ người ba trèo cao đó của anh.

Nhưng, đôi đồng tử màu đen của Tô Chi lại giống như trái nho đen vừa được rửa sạch sẽ, sáng trong mà lại sống động.

Cô không nói gì cả, ấy vậy mà anh lại cảm thấy dường như nghe thấy giọng nói của cô phảng phất đâu đây.

Tay phải Tô Chi vẫn luôn nắm chặt tay nắm sau cửa, im lặng trong chốc lát, cô và Trình Hoài Cẩn cùng lên tiếng:

“Xin...”

“Về...”

Sống lưng Tô Chi chợt nóng lên, “Chú nói trước đi.”

Trình Hoài Cẩn nhìn cô: “Về sau có khách đến nhà không cần phải trốn.” Tô Chi thảng thốt nhìn anh.

Người đàn ông khẽ lùi lại một bước, dường như có vẻ đã định rời đi.

“Cháu là sống ở đây, chứ không phải ăn nhờ ở đậu.”

Ngữ khí của anh nhẹ tựa làn khói lúc hoàng hôn.

Giây phút này Tô Chi không hiểu nổi tại sao anh lại cất công qua đây nói với cô những điều này.

Nhưng khi cô định mở miệng hỏi lại thì chỉ nhìn thấy được bóng lưng của Trình Hoài Cẩn.

Thẳng tắp mà lại thanh cao đẹp đẽ.

Rồi cuối cùng biến mất ở phía cuối phòng khách.

Chương 7: Biển sâu tắm tối

Tuần khai giảng đầu tiên của năm lớp mười hai đã kết thúc, Ngô Thụ Sơn đã trở lại.

Tiết tự học buổi tối, Ngôn Hy lén soi gương dưới gầm bàn học, cô ấy vừa chỉnh trang lại đầu tóc vừa dùng khuỷu tay chọc chọc Tô Chi đang viết lách nãy giờ.

Tô Chi viết nguệch một nét ra ngoài, cô cười trộm một tiếng, sau đó dè thấp giọng nói: “Hôm nay A Chính có đến đón cậu không?”

Ngôn Hy cất gương đi, trên mặt không nén được ý cười: “Ừm, lát nữa tớ không học tiết cuối, ngày mai là Ngô Thụ Sơn quay về trông tiết tự học buổi tối rồi, về sau khó mà tóm được cơ hội lắm.”

“Mà này,” Tay Ngôn Hy cầm bút giả vờ làm bài tập, “Tinh thần học tập dạo gần đây của cậu sắp đuối kịp tớ đến nơi rồi đấy.”

Tô Chi mím môi, “Tớ mà còn không chịu học nữa thì sau này làm được trò trống gì.” Cô cầm băng dính dán lên nét vẽ nguệch vừa nãy.

Ngôn Hy chớp chớp mắt, cũng hiểu ra ý của Tô Chi.

Bây giờ Tô Xương Minh và Tề Mỹ Ngọc chẳng qua là giữ lại chút lương tâm cuối cùng trong lòng, nên mới nhờ cậy giao phó một năm cuối cùng trước khi Tô Chi thành niên cho người khác mà thôi.

Sau này thì sao đây, trong lòng Tô Chi rõ hơn ai hết.

Về sau, chỉ có chính bản thân cô mà thôi.

“Cậu lên đại học thì phải làm sao đây?” Ngôn Hy nhỏ giọng hỏi han.

Tô Chỉ mặt không cảm xúc cong cong khoé môi, bộ dáng vờ như không lo lắng: “Vay vốn sinh viên hay cái gì gì đó chẳng phải là được rồi sao? Đến lúc đó tớ cũng định đi làm thêm nữa, chắc là không thành vấn đề đâu.”

Cô lại mỉm cười với Ngôn Hy, “Thôi cậu mau làm bài tập đi, không thôi lát nữa là hết tiết rồi.”

Ngôn Hy ừ một tiếng, cũng không gắng hỏi thêm nữa.

Hết tiết tự học buổi tối đầu tiên, Tô Chỉ tiễn Ngôn Hy ra cổng trường. Giữa các tiết, ngoài hành lang người qua người lại, Ngôn Hy khoác tay Tô Chỉ ríu ra ríu rít kể về chuyện của A Chính mãi không thôi.

“Hôm nay vừa hay đến phiên anh ấy nghỉ, cứ bảo là dẫn tớ đi xem ca sĩ mới tới của quán bar.”

“Lâu lắm rồi tớ chưa gặp anh ấy, bây giờ thấy hơi háo hức đây này.”

“Tô Chỉ, cậu thấy tớ hôm nay ăn mặc thế nào?”

Tô Chỉ cực kỳ nghiêm túc trả lời cô ấy từng vế một, nào ngờ khi hai người đi tới chỗ ngoặt cầu thang thì chạm mặt Vương Mẫn.

Cô ta đang dựa lưng lên tường nói cười đùa giỡn với mấy tên nam sinh, vừa nhìn thấy Tô Chỉ là lập tức đứng thẳng người dậy.

Vương Mẫn quét mắt nhìn hai người họ một lượt, mái tóc ngang tai khế đung đưa, cô ta cười cười lên tiếng: “Gửi lời hỏi thăm của tôi đến A Chính nhà cậu nhé.”

Ngôn Hy lạnh nhạt nhìn cô ta một cái, định kéo Tô Chỉ rời đi.

Ai ngờ Vương Mẫn vẫn bám riết không chịu bỏ qua: “Tôi có lòng tốt nhắc nhở cậu đừng để bị cảm sùng, đừng có đã nể mặt mà còn không biết điều.”

Sống lưng Ngôn Hy nóng ran, đầu cũng chẳng ngoảnh lại cứ thế trôi chết kéo Tô Chi đi ra cổng trường. Vừa ra khỏi tòa giảng dạy, cơn gió đêm mát mẻ thổi lồng lộng về phía hai người, Tô Chi kéo cô ấy lại.

Cổ tay cô bị Ngôn Hy túm đến phát đau, nhưng Tô Chi cũng không quan tâm: “Tại tớ, nếu không phải vì tớ thì Vương Mẫn cũng sẽ không mắng lây cả cậu.”

Ngôn Hy tức giận phóng tầm mắt nhìn về hướng tòa nhà giảng dạy, “Có trách thì cũng trách A Chính, sao lại cứ phải có quen biết với lũ cô ta làm gì.”

Ngày thường đám Vương Mẫn cũng thích đến tụ tập ở quán bar của A Chính đang làm việc, có quen biết nhau cũng là chuyện bình thường.

Ngôn Hy nhìn chằm chằm xuống mặt đất mà lòng bức bách khó chịu, “Sao cô ta cứ thích chia rẽ gây bất hoà thế chứ? Cậu và A Chính là bạn bè bình thường mà, tớ thấy rất rõ.”

“Không cần để ý bọn họ.” Tô Chi cau mày, nhẹ nhàng vỗ vai Ngôn Hy, “Cậu đừng tức giận nữa, hôm nay nên vui mới đúng chứ.”

Ngôn Hy lại im lặng một hồi, sau đó mới ậm ừ một tiếng với vẻ không vui cho lắm, nói rồi xoay người đi ra khỏi cổng trường.

Trong lúc đợi xe ở ngoài cổng, cô ấy nhận được một tin nhắn của A Chính: Đến chưa? Máy người thế?

Ngôn Hy mím chặt môi: Anh hy vọng là máy người?

Một lúc sau, tin nhắn của A Chính lại gửi đến: Ý gì thế? Chẳng phải anh nói có thể đưa bạn đến chơi sao? Tô Chi đâu?

Ngôn Hy nắm chặt điện thoại trong lòng bàn tay, một lát sau: Cô ấy phải học, không đến được.

Sau đó một chiếc xe bus dừng lại, Ngôn Hy bước thẳng lên xe, đầu cũng không ngoảnh lại.

-

Lúc quay về, Tô Chi cố ý tránh lớp của Vương Mẫn. Cô đi vòng sang con đường xa hơn, sau đó đi lên cầu thang từ đầu bên kia của tòa nhà.

Tiếng chuông vào tiết chẳng mấy chốc lại vang lên, Tô Chi vội vàng tăng tốc bước chân đi nhanh về lớp. Trong hành lang đã chẳng còn bóng người nào, khoảnh khắc Tô Chi đẩy cửa trước của lớp học bước vào, da đầu lập tức tê dần dần.

Trong lớp học yên tĩnh, Ngô Thụ Sơn đang chấp tay sau lưng đứng trên bục giảng âm trầm nhìn cô.

Giây phút này, hơi lạnh từ điều hoà bao vây lấy Tô Chi khiến cô có cảm giác như thể mình đã bước chân vào tủ đông lạnh.

“Đang tìm chị đấy, trùng hợp thế nhỉ?”

Đằng sau mắt kính màu trà của Ngô Thụ Sơn là một đôi mắt ti hí đang nheo lại.

Giọng ông ta khàn khàn do thói quen hút thuốc nhiều năm, nhưng cũng vì ăn nói móc mỉa mà trở nên the thé.

Mâu thuẫn mà lại hỗn tạp, khiến Tô Chi lạnh cả sống lưng.

Trước kia điều cô không sợ nhất chính là Ngô Thụ Sơn đến tìm mình gây phiền phức.

Trốn tiết hay không nộp bài tập gì đó.

Cô mong mọi có được sự chú ý của Tô Xương Minh dù chỉ là một chút ít ỏi, thậm chí còn ngu ngốc cứ thế dễ dàng từ bỏ sự nghiệp học

hành của mình.

Nhưng giờ đây tất thảy nhân quả báo ứng đến rồi, cô hối hận cũng chẳng kịp.

Ngô Thụ Sơn cười khẩy hai tiếng rồi đi về phía Tô Chi. Một tay ông ta túm chặt cánh tay Tô Chi, dùng sức đẩy cô ra ngoài một cái.

“Đến văn phòng của tôi!”

Cơn đau kịch liệt nhanh chóng lan ra từ bắp tay, Tô Chi đau đến nhú máu nhưng cũng chỉ có thể đi theo Ngô Thụ Sơn đến văn phòng. Nếu là trước kia, cô hoàn toàn có thể từ chối, hoàn toàn có thể không kiêng nể gì mà chống đối lại Ngô Thụ Sơn, để ông ta gọi phụ huynh đến.

Nhưng bây giờ Tô Chi chỉ muốn nhận sai, cô chỉ muốn nhẫn nhịn cho qua lần này.

Bởi vì cô không muốn lại làm ra những chuyện ngu xuẩn đó nữa, và cũng vì lần này, cô sợ người bị gọi đến là Trình Hoài Cẩn.

Trong văn phòng không hề có giáo viên nào khác, có vẻ đều đã đi trông tiết tự học buổi tối cả rồi.

“Khép cửa vào.” Ngô Thụ Sơn ho khản đặc một tiếng rồi nhổ đờm vào thùng rác bên cạnh chân, sau đó cầm ca trà lớn ngồi vào bàn làm việc của mình.

Ông ta quanh năm suốt tháng mặc một chiếc áo polo màu xám, trên làn da ngăm đen là đôi mắt một mí ti hí, khi liếc nhìn người khác từ dưới lên trên sẽ mang tới cảm giác sấm soi quá mức.

Chính là ánh mắt đang nhìn Tô Chi lúc này.

“Buổi tuyên truyền trường đại học trước khi vào năm học, tại sao chị không đi?”

Biết ngay mà, lại đến tìm cô tính sổ rồi đây.

Tô Chi cố gắng khiến giọng điệu nói chuyện của mình nghe như đang nhận lỗi hết mức có thể: “Hôm đó em thật sự là có chuyện.”

“Học sinh cấp ba như chị thì có chuyện quái gì!” Một tông giọng cao vút, trong giọng nói của Ngô Thụ Sơn tràn đầy ý mỉa mai, “Trước kia có lần nào mà chị không có chuyện? Hà? Bao nhiêu lần rồi, chẳng chịu tiến bộ chút nào cả là sao?”

Tô Chi chấp hai tay sau lưng, cô không muốn tranh cãi với Ngô Thụ Sơn.

Con người đang đứng trước mặt có vẻ cũng không phải thật sự muốn giáo huấn Tô Chi một trận, sau khi phun hết một tràng, ông ta lại khạc đờm thật mạnh, hắng giọng nói: “Gọi người giám hộ của chị đến đây.”

“Cái gì ạ?” Trái tim Tô Chi chột run lên.

“Cái gì ạ, cái gì ạ?” Ngô Thụ Sơn đã hơi mất kiên nhẫn, “Ba mẹ chị không phải đi Mỹ rồi sao, bọn họ đã cho tôi số điện thoại người giám hộ mới của chị từ lâu rồi, thế chị có gọi hay không đây, không gọi thì tôi gọi!”

“Chú ấy không phải người giám hộ của em!” Tô Chi bỗng chốc hoảng sợ, cô cũng không biết là tại sao, chỉ là không muốn để Trình Hoài Cẩn biết bộ dạng hiện tại của cô trông như thế này.

Thoáng cái Ngô Thụ Sơn cúi lên, ông ta cầm giáo án trên bàn lên rồi ném mạnh xuống, “Hôm nay tôi mà không gọi phụ huynh đến chính đốn chị thì tôi không mang họ Ngô.”

Ông ta nói dứt lời lập tức lấy điện thoại ra.

Như thế đã có sự chuẩn bị từ sớm, thậm chí ông ta còn chưa lật tìm bao lâu đã trực tiếp ấn gọi đi.

Cơ thể Tô Chi như bị ai đó trói chặt, không sao cựa quậy được.

Cô nên làm gì đây, xông lên cướp điện thoại của Ngô Thụ Sơn, rồi đập vỡ sao?

Không thể, cô không thể sai lại càng sai được.

Tô Chi hít thở khó khăn, cắn chặt răng thốt ra: “Chú ấy rất bận.”

Nhưng Ngô Thụ Sơn cũng chỉ khinh khỉnh liếc cô một cái rồi trực tiếp nối máy.

-

Họ chẳng phải đợi quá lâu.

Lúc Trình Hoài Cẩn đến thì cũng mới trôi qua được một lúc.

Tô Chi đứng trong văn phòng.

Cô không cách nào lột tả được cảm giác lúc này, cứ như thể cô lừa gạt Trình Hoài Cẩn không bằng.

Lừa gạt anh rằng cô đã hạ quyết tâm sẽ không làm ra những chuyện ngu xuẩn giống như trước đây nữa, vậy mà giờ đây lại bị phạt đứng trong văn phòng mới thật trầy trật và thảm hại làm sao.

Cô có một loại cảm giác hồ thẹn đến cháy bỏng ruột gan, nhưng lại bất lực không biết phải làm sao.

Bởi vì đây quả thực là lỗi lầm mà cô từng phạm phải.

Nơi hành lang yên tĩnh nghe thấy đâu đó tiếng bước chân của Trình Hoài Cẩn.

Ngô Thụ Sơn ngồi vào bàn làm việc của ông ta trước, sau đó ngẩng lên nhìn Trình Hoài Cẩn đi tới.

Tô Chi không xoay người lại, cô đứng núp xó ở cạnh cửa văn phòng.

Cô thấy Trình Hoài Cẩn bước vào rồi im hơi lặng tiếng quét mắt nhìn một cái.

Sau đó thì đi thẳng tới trước mặt cô.

“Là vì chuyện trốn tiết lần trước sao?”

Dưới ánh đèn, anh có một đôi mắt trắng đen rõ ràng. Ánh mắt vừa đằm tĩnh lại vừa nhấn nại lúc này của anh tựa như một tấm lưới khổng lồ nhẹ nhàng bao phủ lấy cô.

Tô Chi ngẩng đầu.

Thật giống như lần đầu tiên ở bãi đậu xe, cô hút thuốc rồi bị anh bắt gặp.

Trong mắt anh vẫn chưa từng có bất kỳ định kiến hay chỉ trích ác ý nào.

Chỉ đơn giản là muốn một câu trả lời từ chính miệng cô nói ra mà thôi.

Tô Chi sực tỉnh rồi gật đầu.

Trình Hoài Cẩn quay qua nói với Ngô Thụ Sơn: “Thầy Ngô, chi bằng để Tô Chi về lớp học trước đi đã.”

Lúc này Ngô Thụ Sơn đã đạt được mục đích, ông ta cười khẩy hừ hừ một tiếng, nói năng có chút đăm chiêu: “Về đi, về mà học bài của chị đi.”

Nhưng Tô Chi lại cảm thấy bước chân như bị dính chặt trên mặt đất, không sao di chuyển được.

Trình Hoài Cẩn nhìn cô: “Về trước đi.”

-

Trong lớp học yên tĩnh, mỗi một giây trôi qua đều là sự giày vò khôn khổ.

Ngay từ giây đầu tiên ngồi xuống, Tô Chỉ đã không thể yên tâm đọc vào đầu một chữ nào nữa.

Kim đồng hồ tựa như rạch một đường qua lồng ngực cô, Tô Chỉ không biết Ngô Thụ Sơn rốt cuộc sẽ nói những gì với Trình Hoài Cẩn. Cô thấy hoảng loạn trong lòng, lưng áo đã ướt đẫm từ lâu.

Nhưng cô không phải đợi chờ quá lâu.

Chưa tới mười phút sau, cô đã nhìn thấy bóng dáng Trình Hoài Cẩn xuất hiện phía ngoài cửa sổ lớp học.

Tô Chỉ lại càng khó nhẫn nhịn hơn, lặng lẽ đi ra từ phía cửa sau.

Ánh đèn trên hành lang có chút lờ mờ. Trình Hoài Cẩn đút hai tay vào túi quần tây, cơ thể khẽ dựa vào lan can bằng sắt.

Dưới chân, cái bóng của anh bị bóng đèn trên đỉnh đầu kéo ra thật dài, và rồi biến mất ở lối rẽ cầu thang cách đó không xa.

Tô Chỉ bước chậm rì rì đến trước mặt anh, cô lên tiếng hỏi: “Ông ta đã đòi tiền chú chưa?”

Trình Hoài Cẩn hạ mắt hỏi ngược lại: “Sao cháu biết?”

“Ông ta cũng từng đòi tiền Tô Xương Minh rồi.”

“Ba cháu có đưa không?”

“Không.”

“Cho nên ông ta muốn thử người mới tới.” Trình Hoài Cẩn khoanh tay trước ngực, anh cúi đầu nhìn Tô Chi mặt mày không chút biểu cảm.

Trái tim Tô Chi tựa như mảnh đất khô cằn nứt nẻ, cô không sao tưởng tượng được nếu Trình Hoài Cẩn đã đưa tiền cho Ngô Thụ Sơn thì về sau cô biết trả lại như thế nào đây.

“Thế chú đã đưa chưa?” Giọng nói của cô khô khan mà lại đầy chua chát.

“Cháu nghĩ sao?” Trình Hoài Cẩn nhàn nhạt hỏi lại cô.

Tô Chi không khỏi ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt.

Ánh mắt anh như thể đượm thêm đôi phần rét lạnh, anh đang nghiêm túc hỏi lại cô chứ không hề đùa giỡn.

Đây rồi.

Là người đàn ông lần đầu tiên cô gặp ở bãi đậu xe đó đây rồi.

Chính là kiểu tàn nhẫn mà lại lạnh lùng đó.

Làm sao anh có thể khuất phục trước sự sách nhiễu của Ngô Thụ Sơn được cơ chứ.

“Chú không đưa.”

Cô đã nói vậy đấy.

Trên hành lang mờ tối, bóng dáng hai người dần mờ đi, đan xen chông chéo rồi biến mất nơi góc cầu thang.

Người đàn ông giơ tay chỉ về phía lớp học: “Thu dọn đồ đi, hôm nay đi về trước.”

Tô Chi không hỏi nửa lời, cứ thế xoay người đi vào lớp.

Nơi cầu thang trống trải yên ắng, cô lẳng lặng đi theo sau Trình Hoài Cẩn, khuôn viên trường vắng lặng đến mức chẳng khác nào đêm đen u tối của lời phán xét cuối cùng (1), chỉ có bước chân của người đàn ông là vững vàng bước đi trước mặt cô.

Tô Chi ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người anh.

Tựa như ánh hoàng hôn lấp lửng nổi trôi giữa ánh sáng và bóng tối, cũng hết như khúc ca chậm rãi khẽ ngâm nga nào đó.

Anh không phải người xấu.

Tô Chi không khỏi suy nghĩ miên man.

“Trình Hoài Cẩn.” Cô cũng không nín nhịn nổi mà muốn ra nói điều này.

Người đàn ông kia dừng bước, xoay người lại.

Dưới tán cây, nửa gương mặt anh được rọi sáng bởi ánh đèn đường mờ ảo.

Hàng mi nhẹ buông kia dường như đang nghiêm túc nhìn cô.

Từ bước chân lùi lại đầy cảnh giác khi nhìn thấy anh lần đầu tiên, cho đến về sau không dám nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lùng kia quá lâu, và đến bây giờ thì cô đã có thể nín thở nhìn chăm chú vào ánh mắt kia của anh.

Hàng mi Tô Chi nhẹ run, cô mở miệng nói: “Cảm ơn chú.”

Trình Hoài Cẩn không đáp lời.

Tô Chi mím chặt khoé môi, lại nói tiếp: “Tôi biết có lẽ chú không coi lời nói của tôi ra gì, nhưng tôi vẫn phải nói. Chú là một người tốt, cho

nên tôi muốn nhắc nhở chú, đừng có tin vào chiêu trò của Lý Niên, ông ta không phải hạng người tốt đẹp gì đâu.”

Tô Chi ngẩng đầu nhìn vào mắt Trình Hoài Cẩn.

Dưới ánh đèn, đôi đồng tử ấy càng trở nên sâu hun hút. Tô Chi cảm thấy như có một trận gió lớn thổi bay màn mê chướng từng khiến cô không thể nhìn thấu con người anh. Thế nhưng, lúc này cô mới phát hiện ra, đằng sau màn mê chướng ấy vẫn là đáy biển sâu tăm tối.

Cô không nhìn thấu cảm xúc của Trình Hoài Cẩn.

Dưới mặt biển ấy, liệu có phải sớm đã biển cuộn sóng trào hay không?

Trái tim Tô Chi rét lạnh.

Một thoáng trầm lặng trôi qua.

Cô nghe thấy Trình Hoài Cẩn lạnh giọng nói: “Đây là chuyện của tôi.”

(1) Nguyên văn: 末日审判 / “Phán xét cuối cùng” hay còn được gọi là “Sự phán xét chung”. Đây là quan điểm thần học cơ bản về thuyết mặt thế của Kitô giáo. Người ta tin rằng thế giới hiện tại cuối cùng rồi sẽ kết thúc, khi ấy Chúa sẽ phán xét tất cả những người còn sống và cả người đã chết, những người được cứu rỗi sẽ lên thiên đường và tận hưởng hạnh phúc vĩnh cửu, những người bị trừng phạt sẽ xuống địa ngục và chịu hình phạt vĩnh viễn, ma quỷ cũng sẽ bị ném vào “hố lửa” để chịu hình phạt muôn đời.

Chương 8: Cơn sóng trào dịu dàng

Không cách nào lại gần được con người anh.

Và chính anh cũng cự tuyệt bất cứ ai đến gần.

Tô Chi đã hiểu ra đạo lý này.

Về sau cô lại nghĩ, làm sao Trình Hoài Cẩn có thể không biết Lý Niên là hạng người như thế nào cơ chứ? Tin, hoặc là không tin, anh kiểu gì chẳng có một loạt lý do đủ để thuyết phục bản thân.

Làm sao có thể thay đổi chỉ vì dăm ba lời nói của cô được đây.

Tô Chi thấy cũng phải thôi, nhưng cũng lại cảm thấy chạnh lòng.

Nhưng họ vốn dĩ là hai con người vĩnh viễn cũng không nên có sự tiếp xúc, đường ranh giới Trình Hoài Cẩn vạch ra thuở ban đầu, giờ đây cũng được Tô Chi vẽ lại theo cách tương tự.

Hai người họ sẽ mãi mãi cũng không phải người chung đường.

Từ sau ngày hôm ấy, Tô Chi đã duy trì thỏa thuận ngầm hồi ban đầu với Trình Hoài Cẩn, mỗi ngày bọn họ sẽ chỉ lên tiếng chào hỏi khách sáo với đối phương trên bàn ăn sáng.

Mỗi tối khi về nhà, Tô Chi cũng gần như không nhìn thấy Trình Hoài Cẩn. Khu vực hoạt động của anh phần đa là ở trên lầu, họ tựa như hai dòng sông Kinh-Vị, đục trong rõ ràng.

Mà từ sau khi Ngô Thụ Sơn gọi Trình Hoài Cẩn đến trường vào tối hôm đó, Tô Chi cũng không còn nhìn thấy Ngô Thụ Sơn một lần nào nữa. Vào một buổi sáng nào đó, cô đã hỏi thử Trình Hoài Cẩn một

câu, khi ấy Trình Hoài Cẩn đã nói anh không thích bị người khác uy hiếp.

Ngô Thụ Sơn bị một cô giáo mới đến thay thế.

Giáo viên chủ nhiệm mới đến tuổi tác tầm năm mươi, đeo kính và tóc xoăn. Khi nói chuyện nghe rất bùi tai dễ nghe nên bà ấy rất được lòng học sinh trong lớp.

Tô Chi cũng gọi bà ấy là cô Nghiêm giống các bạn trong lớp.

Cô cảm thấy dường như mọi thứ thật sự đã đi vào đúng quỹ đạo của nó, sự rời đi của Ngô Thụ Sơn và ba mẹ như thể đã mang đi cả đoạn đường đời bấp bênh vô định và héo úa nát tan đó của cô.

Tô Chi bắt đầu lật giở hết sách vở năm lớp mười và lớp mười một để học lại. Cô đã bị tụt lại phía sau quá nhiều rồi, bây giờ bắt buộc phải bỏ thời gian ra gấp bội.

Buổi trưa Tô Chi và Ngôn Hy ăn trưa xong liền nằm bò ra bàn nghỉ ngơi, nhà trường thông báo hôm nay sẽ có phòng giáo dục về kiểm tra, vậy nên tiết tự học buổi tối sẽ tạm thời bị huỷ bỏ.

Cả ngày Ngôn Hy cứ lơ đãng hồn vía để đâu đâu, không có gì làm là lại nói chuyện trên điện thoại. Vừa cúi đầu xuống là loay hoay suốt cả một lúc, sau đó lại đưa mắt nhìn nhìn Tô Chi, định nói gì đó rồi lại thôi.

Tô Chi xoay mặt nhìn qua: “Sao thế?”

Ngôn Hy cắn môi: “Buổi chiều tan học xong cậu có bạn chuyện gì không?”

“Không,” Tô Chi lại nói: “Cậu cần tớ giúp gì à? Tớ có thể đi được.”

Ngôn Hy chớp chớp mắt, khựng lại nửa giây: “Không có gì, tớ chỉ hỏi thế thôi.”

Cô ấy nói xong liền ngáp một cái, sau đó vùi đầu vào cánh tay.

Tô Chi ngẩn ra một lúc, cô cảm thấy hình như Ngôn Hy có điều gì muốn nói, nhưng cô cũng không muốn ép cô ấy để gắng hỏi cặn kẽ.

Bốn tiết học buổi chiều trôi qua một cách khô khan tẻ nhạt, Ngôn Hy vừa nghe thấy tiếng chuông tan học, cả người phấn chấn hẳn lên như thể được tiêm một lượng lớn máu gà. (1)

“Tớ đi trước đây!” Cô ấy nhanh chóng thu dọn sách vở bỏ vào balo, sau đó vỗ vai Tô Chi rồi chạy lon ton ra ngoài lớp học.

Tô Chi vẫy tay về phía bóng lưng cô ấy, sau đó cũng bắt đầu thu dọn balo của mình.

m thanh trong lớp học trở nên ồn ào, lúc Tô Chi lấy điện thoại ra mới phát hiện có vài tin nhắn A Chính liên tục gửi đến từ vài tiếng trước.

A Chính: Hôm nay em có tới không? Anh nghe Ngôn Hy nói hôm nay bọn em không phải học tiết tự học buổi tối.

A Chính: Hôm nay anh đón sinh nhật, cùng đến chơi chung đi mà.

A Chính: Ngôn Hy nói hôm nay em tan học xong còn phải học bù nữa à, thế để lần sau vậy.

Tô Chi đọc hết từng tin nhắn A Chính gửi đến. Mạch tư duy của cô trở nên rất chậm chạp, nhưng đồng thời cô cũng ngộ ra hành động của Ngôn Hy ngày hôm nay.

Kể ra thì cô và A Chính không hề thân thiết.

Lần gặp mặt duy nhất chính là ở buổi tụ tập sinh nhật của Ngôn Hy lần đó.

WeChat cũng là A Chính chủ động kết bạn với cô, nếu không có lời nhắc nhở của A Chính, Tô Chi thậm chí còn không biết cô đã cắt

nhằm thuốc lá và bật lửa của anh ấy từ bao giờ.

Thật ra Tô Chi chẳng lấy làm lạ tại sao Ngôn Hy lại thích A Chính. Cao, gầy, phảng phất chút gì đó khí chất badboy. Khi cười sẽ lộ ra hai chiếc răng khểnh lấp ló, trông rất hút mắt.

Vào cô cũng chẳng lấy làm lạ, tại sao Ngôn Hy lại không muốn gọi cô theo.

Trong tình yêu, bất cứ người con gái nào cũng đều lo được lo mất, so với Ngôn Hy, Tô Chi căn bản chẳng hề để ý đến người con trai đó một chút nào. Anh ta không biết được Ngôn Hy có ý nghĩa như thế nào với cô, mà cô cũng chẳng muốn làm rõ rốt cuộc anh ta có ý gì.

Sắc mặt Tô Chi trở nên âm trầm, thẳng tay chặn luôn A Chính.

-

Hôm nay tài xế đến sớm đón cô.

Lúc Tô Chi lên xe, sắc trời vẫn còn chút sáng sủa.

Quãng đường dài hơn nửa tiếng đồng hồ trôi qua, khi chiếc xe lái vào tiểu khu thì bầu trời đã nhá nhem tối. Đèn đường trong tiểu khu đã thắp sáng từ lâu, từng tia sáng ngay ngắn thẳng tắp như chỉ đường dẫn lối tiến về phương trời hành hương nào đó.

Thấy Tô Chi về nhà, dì Lý có chút ngạc nhiên, sau mới biết hôm nay cô không có tiết tự học buổi tối.

“Cô Tô có ăn cơm tối bây giờ không?”

Dáng vẻ của dì Lý trông có vẻ định nói lại thôi.

Tô Chi nhìn lên trên lầu một chút, dường như trong lòng đã hiểu ra. Cô nhẹ nhàng nói: “Dì Lý, cháu ăn trong phòng cũng được.”

“Thế thì không được,” dì Lý vội vàng nói, trên gương mặt dì ấy chợt hiện lên vẻ ảo não. Có lẽ cũng cảm thấy hành vi vừa rồi của mình không phù hợp, “Bây giờ ăn cũng được, để cô Tô ăn tối trong phòng là không hợp quy tắc, cậu Trình biết được cũng sẽ không vui đâu.”

“Bây giờ trong nhà đang có khách đúng không dì?” Dì Lý khựng lại một lát, “Phải, nhưng mà...”

“Vậy để muộn thêm chút nữa rồi cháu ăn tối sau cũng được,” Tô Chỉ mỉm cười với dì Lý, “Hôm nay tan học sớm, cháu vẫn chưa đói.”

Cô nói rồi đi vào phòng ngủ của mình trước. Cánh cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, Tô Chỉ yên lặng ngồi lên ghế.

Cô thừa biết sống ở nhà người ta thì phải kiêng kị những điều gì.

Chủ nhà có yến tiệc phải tránh, có đôi co tranh cãi phải tránh, có bàn bạc chuyện lớn phải tránh, thậm chí có đôi khi là chuyện vui trong gia đình cũng vẫn phải tránh.

Trong lòng cô biết rất rõ, dù Trình Hoài Cẩn lúc trước đã từng nói cô chỉ là sống ở nơi này chứ không hề ăn nhờ ở đậu, nhưng cô cũng chẳng ngây thơ đến thế, cô nào thật sự yên tâm nghe lọt lời anh nói.

Trong lòng cô rõ hơn ai hết. Đây là nhà của Trình Hoài Cẩn, hoàn toàn không phải nhà của cô.

Tô Chỉ ngồi trên ghế một lúc, sau đó đưa tay lấy vở bài tập trong balo ra. Đúng lúc cô đang định bật đèn thì chợt nghe thấy một tràng tiếng bước chân.

Tiếng bước đi đó không hề nhẹ, đặc biệt là bước trên sàn gỗ lại càng nghe rõ mồn một. Nhịp bước chân đó cũng hoàn toàn không có vẻ gì là của Trình Hoài Cẩn, mà là có chút gì đó gấp gáp, thậm chí còn có vài phần mất kiên nhẫn.

Phòng ngủ của Tô Chỉ nằm ngay chỗ cách cửa ra vào không xa, nên lúc này cô có thể nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người.

“Nói chung chuyện này cậu cứ tự mình ngắm nghĩ cho kỹ đi, phía nhà họ Giang cũng là có ý này.” Một chất giọng nam giới nghiêm khắc, trong lời nói sặc mùi ra lệnh và rao giảng đạo lý.

“Nhưng điều này chẳng có lợi lộc gì cho sự phát triển về lâu về dài của anh.” Giọng Trình Hoài Cẩn rét lạnh, ngữ điệu bình tĩnh đến độ tựa như lưỡi dao từ từ rạch lên mặt băng.

“Cậu thì hiểu cái gì!” Người kia có vẻ lại sắp nổi giận, “Chuyện bên phía Lý Niên bị cậu cố tình phá hỏng tôi còn chưa tìm cậu tính sổ đâu, bây giờ đến cả chuyện này mà cậu cũng kì kèo với tôi rồi?”

“Anh biết thừa em từ chối không phải chuyện này, là do anh quá xúc nổi chỉ vì cái lợi trước mắt. Bây giờ nếu ràng buộc với nhà họ Giang, chuyện này đối với tương lai của anh...”

“Trình Hoài Cẩn!” Người kia giống như không thể nhẫn nhịn lời nói của Trình Hoài Cẩn thêm được nữa, ầm một cái, có thể nhận ra là tiếng anh ta ném giày, “Nếu cậu vẫn còn coi tôi là anh cả thì phải nghe lời tôi. Tôi không muốn nói nhiều với cậu nữa, tôi chỉ muốn cậu nhớ cho rõ, cậu cũng mang họ Trình!”

“Hơn nữa,” Anh ta bỏ lại câu nói cuối cùng, “Đây là thứ cậu nợ nhà họ Trình.”

Dứt lời, chỉ nghe thấy một tiếng “rầm” cực lớn vang lên. Là tiếng cửa bị đóng sập lại.

Cánh cửa đó như thế cũng đóng sập vào trái tim Tô Chỉ, cơ thể cô cứng đờ thành một cuộn dây thừng vặn xoắn chặt chẽ, hồi lâu vẫn không thể giãn ra được.

Anh ta vừa nói: “Chuyện phía bên Lý Niên bị cậu cố ý phá hỏng.” Trong đầu Tô Chỉ cứ văng vẳng lặp đi lặp lại giọng nói của người đàn

ông xa lạ kia.

Thì ra Trình Hoài Cẩn đến đó, hoàn toàn không phải vì tin tưởng Lý Niên sao?

Anh chỉ là vì muốn cắt đứt qua lại giữa Lý Niên và người đàn ông này ư?

Trong phút chốc, cơn phong ba cuộn trào ùa vào lòng cô, trái tim cô bị nhắc bổng lên kịch liệt.

Nhưng chưa tới nửa giây sau, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Tô Chỉ vội vàng thu lại vẻ mặt, đứng dậy ra mở cửa phòng.

Người đang đứng ngoài cửa, là Trình Hoài Cẩn. Người kia đã rời đi rồi, phòng khách trở nên rất yên tĩnh.

Trình Hoài Cẩn hạ mắt nhìn cô. Sau đó nhàn nhạt hỏi: “Nghe thấy rồi?”

Da đầu Tô Chỉ trong phút chốc đã tê dần, bởi vì biểu cảm lúc này của anh khiến cô không sao phân biệt được, rốt cuộc là anh đang kiểm chế cơn giận để giết người diệt khẩu, hay là thật sự không có chút dao động nào và chỉ đơn giản là hỏi mà thôi.

Cô im lặng, chẳng nói chẳng rằng gì một lúc.

“Hôm nay không có tiết tự học buổi tối?” Trình Hoài Cẩn lại hỏi tiếp. Tô Chỉ ngập ngừng nhìn anh một lúc rồi gật đầu: “Phòng giáo dục về kiểm tra, chắc nhà trường cũng đã gửi tin nhắn cho chú rồi.”

Trình Hoài Cẩn ừm một tiếng cực khẽ. Hồi lâu sau anh vẫn chẳng nói năng gì nữa. Càng giống như đã rơi vào miền suy tư.

Trong phòng ngủ không bật đèn chính. Khi Tô Chỉ ngược lên nhìn anh, cô chỉ cảm thấy đôi mắt anh dần nhoè đi, cũng dần hoà hoãn hơn trước.

Tựa như cơn sóng trào dậu dàng. Cô có một thứ ảo giác như đã từng quen thuộc.

Người đàn ông xa lạ ăn nói nghiêm nghị, đầy vẻ ra lệnh đó khiến cô nhớ đến bà bác họ cũng nói năng cay nghiệt với cô y như vậy.

Bọn họ không hề đếm xỉa đến bất cứ lời giải thích hay trình bày nào. Bọn họ tự có một thứ logic nhất quán của riêng mình.

Cho nên bạn chỉ có thể buộc phải chấp nhận, buộc phải nghe lời và buộc phải tuân theo.

Bà ta sẽ nói với Tô Chỉ rằng:

Mày sống ở nhà tao thì bắt buộc phải nghe lời tao.

Mày trông quán làm việc giúp tao, đó là chuyện mày bắt buộc phải làm.

Nếu không phải tao tốt bụng thì làm gì có ai tình nguyện tiếp nhận cái ngữ xúi quẩy như mày.

Giống như vừa rồi, người đàn ông kia cũng nói năng lời lẽ hùng hồn là thế: “Cậu phải nghe lời tôi.”

Tô Chỉ nhìn Trình Hoài Cẩn thật lâu.

Cô cảm nhận được một sự mâu thuẫn, cùng với đó là thứ cảm giác bí ẩn quen thuộc.

Có lẽ, cô không nên tiếp tục hỏi anh về vấn đề này nữa.

Trong sự im lặng ngưng đọng, Tô Chỉ chậm rãi lên tiếng: “Chú không tin Lý Niên, phải không?”

Cô cảm giác trong lòng mình như có thứ gì đó được dỡ bỏ, cô muốn cho anh thêm một cơ hội nữa.

Dưới ánh đèn, ánh mắt Trình Hoài Cẩn khẽ lay động. Dòng suy tư của anh dường như đã từ từ quay trở lại.

Tô Chi có cảm giác đôi mắt mới vừa đây thôi vẫn còn vài phần mờ hồ và êm dịu, ấy thế mà bây giờ lại dần trở nên rõ nét và sắc bén đến thế.

Trình Hoài Cẩn không hề trả lời trực tiếp câu hỏi của cô. Anh nhẹ nhàng lùi lại một bước.

“Chẳng phải đã nghe thấy hết rồi sao.”

Giọng nói đó không có chút nhiệt độ nào, nó mang theo cơn rét lạnh khiến người ta bất giác nhận ra, cứ thế phả thẳng lên người Tô Chi.

Dứt lời anh liền xoay người rời đi.

Bóng lưng thẳng tắp băng qua phòng khách rộng rãi trống trải, ánh mắt Tô Chi cứ nhìn đuổi theo mãi.

Ánh đèn chói mắt trong phòng khách như đang dần vụt tắt, trông anh tựa như bước đi trên lối nhỏ tối tăm không người.

Rồi cuối cùng biến mất nơi góc rẽ lên cầu thang cùng với ánh đèn đã vụt tắt kia.

Trước cửa phòng ngủ cô đơn trống vắng, Tô Chi vẫn đứng yên bất động.

Tựa như rơi vào miền hỗn tạp nào đó, nhưng cô cũng không biết, liệu có phải thật ra đó cũng là một phần của con người “anh” hay không.

Chương 9: Thầy trình

Anh không phải người xấu. Cô dám chắc chắn điều này.

Anh là một người tốt. Đây cũng là điều cô chắc chắn.

Ít nhất với những gì Tô Chỉ nhìn thấy bây giờ. Cô có thể chắc chắn hai điều này.

Điều duy nhất cô không chắc chắn, đó là đôi mắt dịu dàng dần nhoè đi mà cô nhìn thấy ngày hôm ấy, liệu đó có phải chỉ là ảo giác của cô thôi không.

Phải chăng Trình Hoài Cẩn mà cô nhìn thấy ngày hôm ấy, thực ra chỉ là Trình Hoài Cẩn mà cô luôn cho là vậy hay không, một Trình Hoài Cẩn mà cô cho rằng anh cũng đang trải qua những chuyện mà cô từng phải gánh chịu. Bởi vì sau đó cô không còn nhìn thấy một Trình Hoài Cẩn như vậy lần nào nữa.

Anh vẫn là tảng băng giăng đầy lạnh lẽo ấy, nhưng Tô Chỉ lại cảm thấy anh không còn là một người không thể đến gần nữa rồi.

Trong một số chuyện nào đó, hai người họ sẽ đứng về cùng một phía.

-

Tuần khai giảng thứ ba năm lớp mười hai, Tô Chỉ nghe ngóng được một tin bên trường hàng xóm trung học Bắc Xuyên, thứ bảy tuần này sẽ tổ chức buổi tọa đàm về tuyển sinh của đại học Bắc Xuyên thêm một lần nữa.

Cô nghe ngóng rõ ràng về thời gian và địa điểm lần này, sau đó đến sáng thứ bảy tự chạy ra trạm xe bus gần nhà Trình Hoài Cẩn, di chuyển mất ba tuyến xe đến đại học Bắc Xuyên.

Ngày thường được tài xế đưa đi đón về thì chẳng cảm thấy đường xa là bao. Ấy thế mà sau khi tự đợi xe rồi chuyển tuyến liên tục, đến lúc tới được đại học Bắc Xuyên thì đã mất hơn một tiếng đồng hồ rồi.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy ba lỗ liền thân màu vàng nhạt, chất vải cotton mềm mại ôm trọn lấy vòng eo cô, phía dưới để lộ ra bắp chân thon thả trắng nõn. Một rươi chiều, cái nắng gắt lên đến đỉnh điểm.

Ánh nắng chói chang chiếu lên làn váy màu vàng nhạt khiến nó trở nên mềm mại uyển chuyển mà lại không kém phần rực rỡ, nhờ vậy lại càng làm tôn lên cánh tay và khuôn mặt trắng như sứ của cô. Mái tóc đen óng ả chỉ đơn giản là buông xõa sau lưng, ấy vậy mà trong cái nắng nóng oi ả của buổi ban trưa, trông mái tóc ấy đẹp tựa một gam màu tươi sáng rực rỡ.

Tô Chi khẽ đưa tay che đi ánh nắng chói mắt, cô vừa nhìn trái ngó phải vừa băng qua đường cái.

Buổi tọa đàm diễn ra lúc hai giờ chiều tại phòng 303 toà nhà Bác Học.

Tô Chi chậm rãi bước đi trong khuôn viên trường rợp bóng cây xanh, đây là lần đầu tiên cô quan sát ngôi trường có lịch sử lâu đời này một cách cẩn thận tỉ mỉ đến thế. Lối đi chính trong khuôn viên trường rộng thênh thang, hai hàng ngô đồng cổ thụ cao vút với tán cây rộng lớn che rợp cả con đường.

Dưới bóng cây râm mát, phảng phất đâu đó hơi ẩm mang mùi cỏ cây trong trẻo lướt trên làn da Tô Chi.

Cô có cảm giác hương vị trong trẻo này như thấm đượm vào trong tim.

Một sức mạnh vô cùng mạnh mẽ và lặng thầm cứ thể chầm chậm phủ lên trái tim Tô Chi tựa như một bàn tay khổng lồ. Cảm giác ấy thật lạ kỳ xiết bao.

Trước kia, cô cảm thấy bản thân chính là một tấm bèo bấp bênh nổi trôi giữa mưa gió bão bùng. Giờ đây tấm thân ấy đã gãy nát, cô hoàn toàn không biết nên trôi dạt về nơi đâu.

Nhưng ngay giây phút bước đi trong khuôn viên ngôi trường này, Tô Chi cảm thấy, cô cũng có thể ngụp lặn xuống phía dưới. Có thể chìm xuống làn nước hồ yên ả, cũng có thể chìm xuống lớp bùn đất mềm mịn.

Mà cũng có thể là bay vút lên trên.

Có thể bay lên khung trời trong vắt, cũng có thể bay tới khu rừng rậm rạp.

Tô Chi chậm rãi đi đến toà nhà Bác Học rộng lớn, một tốp sinh viên vừa tan học đang túm năm tụm ba lên xuống cầu thang. Cô nép mình đứng ở một bên chờ đợi.

Cô nghe thấy có người này đang thảo luận về “bảo vệ luận văn”, người kia thảo luận về “đào tạo khởi nghiệp”, còn có người thì lại thảo luận về chuyện “xuất ngoại”.

Cô cảm giác mình như một linh hồn bay lơ lửng trong không trung, cô khát khao muốn được lắng nghe những chủ đề mà cô chưa từng được tiếp xúc trước đây.

Dần dà, đám đông đã tản đi hết. Linh hồn quay trở lại thân xác.

Lúc này Tô Chi mới nhận ra, chẳng biết khoé miệng mình đã khẽ mỉm cười từ bao giờ.

Cô thấy rất kì diệu, và cũng thật mới mẻ. Nhưng nhiều hơn cả, Tô Chi cảm thấy cơn sóng trong lòng mình đang cuộn trào mãnh liệt.

Cô không muốn nói ra rằng chính cô cảm thấy bản thân mình thật vô lý và khó hiểu đến nhường nào.

Bởi lẽ ngay lúc này, Tô Chi có một cảm giác thôi thúc cô muốn bật khóc đến da diết mãnh liệt.

Hơn bao giờ hết, cô ý thức được sự hạn hẹp và ngu dốt của bản thân trước kia.

Và cũng rõ hơn bất cứ lúc nào, cô nhận ra rốt cuộc mình khát khao một cuộc sống như thế nào.

Tô Chi lặng lẽ đứng ở một bên cầu thang thật lâu thật lâu, sau đó sải bước đi lên trên lầu.

Lúc đến cửa phòng 303, bởi vì vẫn chưa đến giờ nên cửa lớp học vẫn đang khoá.

Người của trường trung học Bắc Xuyên cũng vẫn chưa đến. Tô Chi nhìn quanh một vòng, dứt khoát tì vào lan can trên hành lang phóng tầm mắt nhìn xuống dưới. Phía dưới là một quảng trường nhỏ, có vài người đang chơi ván trượt.

Cô khẽ híp mắt, đưa tay chống cằm rồi nhìn đến say mê thất thần.

Đằng sau có tiếng bước chân của một người đang đến gần, nhưng Tô Chi không chú ý đến. Một lúc sau, cô nghe thấy tiếng người đó gọi điện thoại.

Một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng Tô Chi rồi nhanh chóng lan lên đại não, nhưng khi cô muốn rời đi thì người kia đã bước tới cửa lớp học.

Hai chân Tô Chi như bị đóng đinh lên mặt đất. Nhưng người phía sau vẫn không ngừng cuộc gọi. Giọng nói của anh vẫn bình thản nói chuyện với người trong điện thoại.

Lưng áo Tô Chi đã hơi ẩm ướt, cô có cảm giác ánh nắng như càng trở nên gay gắt hơn.

Nhưng chẳng mấy chốc, cuộc điện thoại của Trình Hoài Cẩn đã kết thúc.

Phía sau không phát ra tiếng động gì nữa. Tô Chi chậm chạp xoay người lại.

Trên hành lang sáng sủa, ánh nắng hắt lên phần trán của Trình Hoài Cẩn. Anh mặc một chiếc áo sơ mi sẫm màu, dường như nó là thứ mát mắt nhất trong cái nóng bức oi ả của mùa hè này.

“Tôi đến nghe buổi tọa đàm.” Tô Chi nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc của mình, cô hoàn toàn không biết buổi tọa đàm lần này cũng là do Trình Hoài Cẩn đứng lớp.

Cô cảm thấy bản thân luôn bị ép vào tình thế “nghe trộm”, nhưng cô thật sự bị oan.

Trình Hoài Cẩn cúi đầu nhìn cô một cái.

Lúc này, tia sáng chói chang hắt lên người cô từ phía sau, men theo đường nét của cô khắc họa ra một đường viền màu vàng kim.

Khuôn mặt cô khế ửng hồng vì vừa phơi nắng trong thời gian dài, đôi môi trông cũng càng kiều diễm tựa trái anh đào đã chín đỏ mọng.

Cô không còn mặc chiếc váy đồng phục màu xám trắng ấy nữa, một thân màu vàng nhạt càng làm tôn lên làn da trắng như tuyết của cô.

Cô trở nên thật sinh động. Nhưng cũng vẫn mong manh dễ vỡ như cũ.

Trình Hoài Cẩn gật đầu, anh xoay người liền nhìn thấy người nhân viên quản lý đang đến mở cửa.

Anh sai bước đến cửa lớp, cũng không tiếp tục nói chuyện với Tô Chi nữa. Đột nhiên, lối đi trên hành lang vang lên tiếng động ồn ào huyên náo, từng tốp các bạn học sinh trường trung học Bắc Xuyên kéo đến.

Trình Hoài Cẩn đứng ở cửa chờ đám học sinh đi vào trước. Giáo viên trường trung học Bắc Xuyên cũng đi theo để giữ trật tự, phóng tầm mắt nhìn giữa một rừng đồng phục màu xanh trắng, hiển nhiên chiếc váy dài màu vàng nhạt của Tô Chi trông rất bắt mắt.

Cô đứng như trời trồng ở chỗ lan can nhìn các bạn học sinh trường trung học Bắc Xuyên đi vào lớp, mãi mà vẫn không di chuyển bước nào.

Chẳng mấy chốc, đám học sinh kia đã vào lớp hết. Trình Hoài Cẩn đứng ở cửa, anh đưa mắt nhìn quanh phòng học một chút. Lát sau liền quay người nói với Tô Chi: “Qua đây.”

Một ánh mắt sáng quắc lập tức hướng về phía anh. Tựa như chú cáo nhỏ đi lạc trong buổi sớm mai, trong đôi mắt đã thấm ướm giọt sương sớm.

Trình Hoài Cẩn đưa xấp giấy tờ trong tay mình cho cô, “Cầm lấy, theo tôi vào trong.”

Tô Chi ngần ra một lúc, sau đó lập tức tiến lên nhận lấy đồ trong tay Trình Hoài Cẩn.

Người đàn ông lập tức quay người đi vào trong lớp học, Tô Chi có chút do dự nhưng vẫn theo anh vào trong.

Là tại cô bất cẩn quá, người của trường trung học Bắc Xuyên đều mặc đồng phục, giáo viên cũng đi theo tới đây, cô không có đồng phục chẳng khác nào ấn nút tự huỷ, khó tránh khỏi sẽ không bị hỏi vặn rồi đuổi ra ngoài.

Quả nhiên khi cô vừa bước vào lớp, giáo viên trường trung học Bắc Xuyên liền chào hỏi đôi ba câu với Trình Hoài Cẩn theo phép lịch sự.

Trình Hoài Cẩn tùy ý đáp lại vài câu, sau đó quay đầu nói với Tô Chỉ: “Em giúp tôi phân phát đồ xuống phía dưới.”

Giáo viên bên cạnh nhìn Tô Chỉ một cái: “Trợ giảng của thầy Trình đây sao, đúng là xuất sắc quá đều là sinh viên giỏi cả.”

Gò má Tô Chỉ bắt đầu đỏ lên, cô nhanh chóng xoay người đi về phía sau lớp học.

Chẳng mấy chốc, tập tài liệu trong tay đã được phân phát xong, vài bản cuối cùng còn thừa cô cầm trong tay. Trình Hoài Cẩn kêu cô ngồi ở hàng đầu tiên trong lớp.

Rõ ràng ban nãy cô còn thấy lúng túng không biết phải làm sao vì lỡ mặc quần áo bình thường, nhưng bây giờ lại khiến người khác không khỏi ngưỡng mộ vì thân phận “trợ giảng của Trình Hoài Cẩn”.

Tô Chỉ ngược mắt nhìn người đàn ông trên bục giảng, hàng mi khẽ buông rủ, anh đang nghiêm túc điều chỉnh PPT. Trình Hoài Cẩn rất cao, ngay cả khi lúc này anh đang chống một tay trên bục giảng, hơi cúi người xuống thì bạn vẫn có thể cảm nhận được sự cao lớn uy nghiêm của anh.

Tựa như dãy núi. Một dãy núi trong đêm đen bủa vây.

Tô Chỉ nhân cơ hội này ngang nhiên nhìn anh thật chăm chú, mọi tiếng ồn ào ầm ĩ bên tai như bị gạt ra xa, sau đó cô nghe thấy có người nói:

“Giáo viên đại học này đẹp trai thật đấy.”

“Ừ chuẩn đấy, trời má, đã thế dáng người còn thẳng tắp nữa chứ, đĩnh thật sự.”

“Thầy ấy còn chưa đeo nhẫn kia, liệu có phải vẫn chưa kết hôn không nhỉ, xời, tuyệt vời luôn!”

Ánh mắt Tô Chi dần dần tập trung lên gương mặt của Trình Hoài Cẩn. Cô nhớ lại rất nhiều khoảnh khắc Trình Hoài Cẩn cúi xuống nhìn cô, đôi mắt của anh rất sâu thẳm, dưới sống mũi cao thẳng là đôi môi dày mỏng vừa phải.

Đường xương hàm nam tính thường mang tới cảm giác xa cách lạnh nhạt.

Khi tới gần sẽ có cảm giác lạnh lẽo như cơn gió sương giá phả vào mặt.

Anh là một người đàn ông đến cả đường nét khung xương lẫn tướng mạo đều thuộc hàng cực phẩm.

Chẳng hiểu sao mà sau tai Tô Chi tự nhiên dần dần nóng bừng lên. Cô đưa tay sờ sau gáy, lúc nghiêng người qua mới nhận ra có ánh nắng lọt qua khe hở trên rèm cửa đang chiếu thẳng lên tấm lưng mình.

Cô gơ tay kéo kín rèm cửa, lúc quay đầu trở lại, Trình Hoài Cẩn đã đứng ở một bên cửa bục giảng.

Buổi tọa đàm lần này và lần trước là giống nhau, vào mỗi thứ bảy hàng tuần trong tháng chín, đại học Bắc Xuyên đều tổ chức một buổi tọa đàm tuyên truyền. Nội dung chủ yếu tập trung xoay quanh tuyên truyền về đại học Bắc Xuyên và giới thiệu về cuộc sống đại học.

Tô Chi phát hiện, khi Trình Hoài Cẩn đứng trên bục giảng, dường như anh luôn có một sức hút rất tự nhiên.

Anh không cần phải dựa vào sự hài hước, hóm hỉnh hay điều gì khác để thu hút ánh nhìn.

Vì chính bản thân anh đã là tiêu điểm thu hút ánh mắt nhất rồi.

Sự gọn gàng mạch lạc của anh, sự đĩnh đạc bình tĩnh của anh. Và cả nét đẹp tri thức tỏa ra từ khắp người anh nữa.

Thế nhưng lại không hề khiến bạn cảm thấy anh kiêu căng ngạo mạn. Mà chỉ cảm thấy cam lòng khuất phục trước anh.

Buổi tọa đàm kéo dài bốn mươi lăm phút. Khi thấy Trình Hoài Cẩn tắt PPT đi, Tô Chỉ mới từ từ thoát ra khỏi bài giảng.

Giáo viên trường trung học Bắc Xuyên lại trò chuyện vài ba câu đơn giản với Trình Hoài Cẩn, sau đó giữ trật tự đưa các học sinh rời đi.

Tô Chỉ len lén gấp một tờ đơn tuyên truyền bỏ vào túi.

Chẳng mấy chốc trong lớp học đã vắng tanh, Trình Hoài Cẩn đang xoá tài liệu đặt trên mặt bàn. Anh vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Tô Chỉ đang đứng ở dưới bục giảng.

“Cảm ơn chú, Trình Hoài Cẩn.” Trình Hoài Cẩn nhướn mày nhìn cô, “Cháu nên gọi tôi là thầy Trình.”

Mặt Tô Chỉ có chút bối rối, không nhìn được mà khẽ bật cười một tiếng. Ánh mắt Trình Hoài Cẩn quét qua người cô, sau đó lên án hành động của cô: “Qua cầu rút ván.”

Nụ cười bên khoé môi Tô Chỉ càng thêm sâu, cô khẽ nheo hai mắt lại, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn thầy, thầy Trình.”

Cuối cùng lại lập tức bổ sung thêm: “Bây giờ lại trở thành Trình Hoài Cẩn rồi.”

Người đàn ông rút ổ cắm USB ra, sau đó xoay người đi ra ngoài cửa chứ không tiếp tục đôi co với cô nữa. Tô Chỉ cũng đi theo, ai ngờ vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy một người đàn ông đang mỉm cười đứng dựa vào lan can trên hàng lang.

Người đó híp mắt nhìn về hướng lớp học với điệu bộ vô cùng lười biếng, chính là người đàn ông cô đụng mặt ở nhà Trình Hoài Cẩn lần trước.

Nhìn thấy hai người bước ra, Giang Triết quay sang giơ tay ra với Tô Chỉ: “Lần trước gặp mặt vẫn chưa kịp tự giới thiệu bản thân, tôi là bạn của Trình Hoài Cẩn, Giang Triết.”

Tô Chỉ liếc nhìn Trình Hoài Cẩn một cái với vẻ hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn giơ tay ra nhẹ nhàng bắt tay anh ấy: “Tô Chỉ.”

“Tôi biết.” Giang Triết cười hài lòng, sau đó ra hiệu bằng ánh mắt với Trình Hoài Cẩn: “Đưa cô bạn nhỏ đi cùng đi, ăn bữa cơm thôi mà.”

Trình Hoài Cẩn khẽ nhướng mày: “Thế thì cậu nên hỏi cô nhóc ấy chứ không phải tôi.”

Giang Triết cười cười, “Được, anh hai không có ý kiến gì thì để em hỏi cô bạn nhỏ.” Nói rồi quay qua nhìn Tô Chỉ: “Hôm nay anh hai mời, chúng ta cùng đi xâu xé anh ấy một chầu, thấy sao?”

Tô Chỉ lại hơi do dự nhìn Trình Hoài Cẩn một cái. Nói thật, cô hoàn toàn không cảm thấy Giang Triết là người xấu. Anh ấy là bạn của Trình Hoài Cẩn, hơn nữa Trình Hoài Cẩn cũng sẽ ở đó.

Nhưng hai người bọn cô không thân quen. Cô còn không được coi là quen biết Giang Triết.

Trình Hoài Cẩn nghiêng đầu nhìn ánh mắt cầu cứu Tô Chỉ quăng tới, anh lên tiếng: “Cháu có thể từ chối, kể cả người đó là bạn của tôi. Đây là quyền của cháu.”

Tô Chỉ lại mím môi nén cười lần nữa, cô quay qua nhìn Giang Triết: “Tôi và chú không quen biết, nên thôi tôi không đi đâu.”

Giang Triết nhướng mày cố làm ra vẻ kinh ngạc, sau đó lại quăng ánh mắt về phía Trình Hoài Cẩn oán thán: “Anh hai, anh đứng về phe

nào?”

Trong lòng Tô Chỉ cũng có chút không chắc chắn, thế là cô và Giang Triết cùng nhìn về phía anh.

“Cô nhóc nói không muốn đi thì thôi, đây không phải vấn đề anh đứng về phe nào.”

Giọng nói của anh vẫn luôn bình thản là thế, nhưng lại cực kỳ khiến người khác cảm thấy lời nói có trọng lượng.

Một sự tự tin vô cớ cứ thế dần ngưng đọng nơi đáy lòng Tô Chỉ.

Là vì câu nói đó của Trình Hoài Cẩn.

Biểu cảm của cô cũng không còn dè dặt nữa mà mỉm cười với Giang Triết một cái: “Lần sau chúng ta trở nên thân thiết hơn một chút rồi hãy đi ăn chung nhé.”

Giang Triết khẽ cười hai tiếng, anh ấy lấy điện thoại từ trong túi ra: “Cô bạn nhỏ này, thế chúng ta kết bạn WeChat nhé? Dù sao cũng coi như có quen biết rồi nhỉ?”

Tô Chỉ gật đầu, “Được.”

Nói rồi cô cũng lấy điện thoại của mình ở trong túi ra, sau đó quét mã kết bạn với Giang Triết.

Cả quá trình Trình Hoài Cẩn đều không ngăn cản, cứ thế yên lặng đứng sang một bên chờ đợi.

Sau khi ấn xác nhận, Tô Chỉ lại ngẩng đầu hỏi ý Trình Hoài Cẩn: “Tôi kết bạn WeChat với chú ấy cũng được đúng không?”

“Được, đây là quyền của cháu.”

Nói xong Trình Hoài Cẩn đi về phía cầu thang trước, Tô Chỉ và Giang Triết cũng đi theo sau.

“Nhưng tôi có một kiến nghị dành cho cháu.” Anh đi được vài bước thì bất chợt lên tiếng.

Tô Chi vội vàng tăng tốc bước đến bên cạnh anh: “Cái gì cơ?”

Trình Hoài Cần quay qua nhìn cô với vẻ mặt vô cảm.

Một khoảnh khắc im bật...

Tô Chi nghe thấy anh nói: “Kết bạn xong chặn luôn.”

Chương 10: Vừa gai góc vừa yếu mềm

Tô Chi và Ngôn Hy đã hẹn nhau đến quán ăn nhỏ (1) trong trường đại học Bắc Xuyên để ăn uống rồi làm bài tập, giá cả ở đó khá rẻ, lại còn có thể ngồi lại quán rất lâu.

Còn Trình Hoài Cẩn thì đã đưa Giang Triết đến nhà hàng ở phía nam thành phố Bắc Xuyên.

Lúc trên xe, Giang Triết vừa mới hạ cửa sổ xe xuống được một nửa thì nghe thấy Trình Hoài Cẩn nói: “Đừng có hút thuốc trên xe.”

Ngón tay Giang Triết khựng lại, sau đó đành kéo cửa xe lên với vẻ không tình nguyện lắm. Nhưng vẻ sầm sì trên mặt anh ấy cũng không kéo dài bao lâu, chẳng mấy chốc khóe miệng lại khẽ nhếch lên.

“Thú vị đấy.” Giang Triết quay qua nhìn Trình Hoài Cẩn. Anh ấy lại nói lại lần nữa: “Đúng là thú vị thật đấy, vừa gai góc vừa mềm yếu.”

Trình Hoài Cẩn thừa hiểu anh ấy đang chỉ cái gì, nhưng anh cũng chẳng buồn đếm xỉa đến anh ấy.

Giang Triết chống khuỷu tay bên cửa sổ, hỏi anh: “Anh hai, em nhớ không nhầm thì năm nay cô bé đó lớp mười hai nhỉ? Có nói với anh là định thi vào trường đại học nào không?”

“Bọn anh không nói mấy chuyện này.”

“Thế hai người nói cái gì?” Giang Triết cau mày, “Chẳng phải sống ở nhà anh sao? Đến cái này mà anh cũng không biết?”

“Giang Triết, cậu đừng có ý đồ với cô nhóc đó.” Trình Hoài Cẩn khế cảnh cáo.

Giang Triết liếc nhìn anh một cái rồi nhẹ nhàng phì cười.

“Anh hai, nói cái gì đấy, em chỉ hỏi bừa thế thôi. Tuy em chẳng phải người tốt gì cho cam, nhưng trẻ vị thành niên thì em sẽ không động vào đâu.” Anh ấy hờ hững nhún vai, “Đợi thôi vậy, thật ra trường đại học ở Bắc Kinh chỗ bọn em cũng được lắm, lần sau anh nhớ giới thiệu cho cô nhóc đó nhé.”

Trình Hoài Cẩn liếc anh ấy một cái, anh chậm chậm lái xe vào hầm để xe của nhà hàng.

Đậu xe vào đúng vị trí xong xuôi, anh bước xuống xe trước.

Giang Triết đứng cạnh anh cùng đợi thang máy.

“Anh hai, lát nữa em phải ra ngoài hút điếu thuốc trước.” Giang Triết ra khỏi thang máy liền đi ra chỗ ban công bên ngoài nhà hàng.

Trình Hoài Cẩn gật đầu rồi đi cùng anh ấy qua đó: “Cậu nghiện thuốc quá rồi đấy.”

Giang Triết châm điếu thuốc, rít một hơi, sau đó mới từ từ nhả khói ra. Anh ấy thoải mái híp mắt nhìn Trình Hoài Cẩn: “Anh hai, em ngưỡng mộ anh thật đấy. Anh làm chuyện gì cũng quyết đoán hơn em. Hồi anh học đại học còn nghiện thuốc nặng hơn cả em bây giờ, thế mà nói cai là cai được. Em thì chịu.”

Giang Triết kẹp điếu thuốc vào đầu ngón tay nhìn xa xăm, đôi mắt khế nheo lại không biết đang nghĩ ngợi điều gì. Đột nhiên anh ấy mỉm cười rồi xoay đầu hỏi Trình Hoài Cẩn: “Anh hai, để Tô Chỉ ở chỗ em anh thấy sao? Em sẽ làm thủ tục nhập học lại từ đầu cho cô nhóc, đảm bảo nuôi dưỡng cô nhóc đó hẳn hoi.”

Trình Hoài Cẩn hạ mặt nhìn anh ấy, Giang Triết bày ra bộ dạng cợt nhả ngả ngớn.

Anh quá hiểu tính tình Giang Triết, trời sinh lúc nào cũng trưng ra bộ dạng chơi bời hời hợt, nói cái gì cũng giống như đang đùa cợt. Nhưng Trình Hoài Cẩn và anh ấy đã quen biết nhiều năm, chỉ một ánh mắt là có thể nhìn thấu tâm tư của anh ấy.

“Cậu không cần thiết phải coi cô nhóc đó trở thành bản thân hồi nhỏ.” Trình Hoài Cẩn lạnh giọng nói với anh ấy: “Cậu không nợ cô nhóc đó thứ gì, không cần phải chịu trách nhiệm.”

“VẬY anh thì sao, anh hai?” Giang Triết tắt ngấm nụ cười, “Chẳng phải anh cũng đối đãi rất tốt với cô nhóc đó sao? Chú Trình nợ ba cô nhóc đó ân tình cơ mà, có cần thiết anh phải trả lại như thế này không?”

Trình Hoài Cẩn nhìn anh ấy một cái, anh đưa tay dụi tắt điều thuốc kẹp giữa ngón tay anh ấy rồi quăng vào thùng rác.

“Giang Triết, đây là chuyện anh đã hứa với Trình Viễn Đông, cậu đừng có mờ mắt ở điểm này.”

Ngón tay của Giang Triết vẫn giữ động tác kẹp điều thuốc kia mấy giây, sau đó mới từ từ thu ngón tay lại. “Phải, em quên mất, đây là chuyện anh nợ nhà họ Trình. Em nghe nói Trình Hoài Lĩnh đã nói với anh rồi, Giang Nghiên Nguyệt sắp quay về rồi nhỉ.”

“Phải.”

“Anh nghĩ sao, Giang Nghiên Nguyệt muốn kết hôn với anh, Trình Hoài Lĩnh muốn Giang Nghiên Nguyệt kết hôn với anh, vậy là anh phải kết hôn với người phụ nữ đó sao?”

Giang Triết nhìn Trình Hoài Cẩn, hai tay anh chống lên lan can, ánh mắt bình thản nhìn về phương xa.

Giống như lần đầu tiên anh nhìn thấy Trình Hoài Cẩn trong từ đường của nhà họ Trình vào rất nhiều năm trước

Ấy là lần đầu tiên anh ấy nhìn thấy một người bị phạt quỳ trong gian phòng u ám tối tăm mà vẫn có thể không oán thán nửa lời, sắc mặt âm trầm lạnh lùng đến thế.

Anh bình thản đón nhận mọi sự trách phạt, lặng lẽ nuốt trôi rồi tiêu hoá mọi cảm xúc.

Về sau Giang Triết mới biết, khi Trình Hoài Cẩn quỳ trong từ đường đó rốt cuộc đã mang tâm trạng như thế nào. Thậm chí anh ấy còn không dám đặt mình vào hoàn cảnh của anh dù chỉ là một giây, Giang Triết cảm thấy sợ hãi, và cũng cảm thấy ngộp thở.

Thật giống như lúc này làm sao, Trình Hoài Cẩn bị yêu cầu kết hôn với Giang Nghiên Nguyệt.

Nhưng Trình Hoài Cẩn lại khế lắc đầu. Anh đưa mắt ra hiệu về phía nhà hàng, sau đó cùng Giang Triết đi vào.

“Trình Hoài Linh sốt sắng muốn anh và Giang Nghiên Nguyệt kết hôn chẳng qua là để ràng buộc lợi ích giữa anh ấy và nhà họ Giang, nếu năm sau mà anh ấy vẫn không thể leo lên vị trí kia, Trình Hoài Linh sẽ không chịu để yên đâu.”

“Nhưng trong lòng anh ấy không nắm phần chắc nên mới nóng lòng muốn ba cậu giúp một tay.” Trình Hoài Cẩn kéo ghế ngồi xuống, anh đưa tay rót nước cho mình và Giang Triết, “Trình Hoài Linh biết Trần Viễn Đông không đồng ý để anh ấy hấp tấp đi đường tắt chỉ vì cái lợi trước mắt, anh ấy chỉ có thể âm thầm gây áp lực với anh. Nhưng chuyện này chẳng có lợi lộc gì cho sự phát triển về lâu về dài của anh ấy, lần trước anh đã từ chối anh ấy rồi.”

Nghe thấy vậy, Giang Triết thả lỏng người ngồi dựa vào lưng ghế, sau đó lập tức nói: “Anh cứ để anh cả bám lấy anh hút máu như thế à.”

“Giang Triết.”

Trình Hoài Cẩn đưa mắt nhìn qua.

Giang Triết hụt hơi, ánh mắt liếc sang chỗ khác.

Một lúc sau, anh ấy có vẻ vẫn chưa hả dạ thế là lại nói để thêm câu nữa: “Nếu là em, không đời nào em để mình bị chèn ép cả đời đâu.”

“Cậu không cần phải là anh, cậu là chính mình thôi là được rồi.” Nói xong Trình Hoài Cẩn cũng không tranh luận với anh ấy nữa mà giong tay gọi nhân viên.

-

Hai người ăn trưa xong, Trình Hoài Cẩn lái xe đưa Giang Triết về khách sạn. Đây cũng coi như là tiệc tiễn đưa dành cho Giang Triết.

Dù Giang Triết có không muốn về nhà đến thế nào đi nữa thì cũng không thể chịu được cuộc gọi liên hoàn của ba Giang. Cứ nói là bà chị không có chút máu mủ ruột rà nào của anh ấy sắp tốt nghiệp ở Mỹ trở về rồi, bảo Giang Triết cũng đừng có suốt ngày la cà chơi bời ở bên ngoài nữa.

Giang Triết cũng đành chịu, cuối cùng chỉ có thể khuất phục.

Trình Hoài Cẩn đưa anh ấy về khách sạn xong tự lái xe về nhà một mình. Gần đến sáu giờ tối, sắc trời đã bắt đầu sẫm tối.

Cuối tuần nên người đông mà xe cũng đông, lúc lái xe đến gần đại học Bắc Xuyên thì đã bắt đầu hơi tắc đường.

Trình Hoài Cẩn kiên nhẫn ngồi đợi trên xe, đột nhiên anh nhận được một cuộc điện thoại của sinh viên. Nói là có một tập tài liệu tối nay phải nộp ngay nhưng bây giờ mới phát hiện vẫn chưa đưa cho Trình Hoài Cẩn ký tên.

Trình Hoài Cẩn hỏi thì biết cậu sinh viên kia đang ở trường, thế là nhanh chóng đổi tuyến đường lái xe về đó.

Cậu sinh viên cứ áy náy nói xin lỗi với Trình Hoài Cẩn mãi, Trình Hoài Cẩn ký tên giúp cậu ấy xong, đồng thời cũng nhắc nhở cậu ấy có lẽ lần sau sẽ chẳng may mắn đến vậy đâu.

Lỡ dở mất gần hai mươi phút đồng hồ, Trình Hoài Cẩn ký tên xong liền đi ra phía bãi đậu xe.

Trên đường tạt ngang qua quán ăn nhỏ mà Tô Chi nhắc đến, Trình Hoài Cẩn quét mắt nhìn một lượt, đang định đi tiếp về phía trước thì chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc:

“Chú ấy là người thu nhận tôi, không hề xấu bụng như mấy người nghĩ đâu.”

Trình Hoài Cẩn dừng bước, rồi anh lại nghe thấy: “Vương Mẫn, cậu thật sự không cần phải nghĩ đủ cách gây sự với tôi, tôi không chơi với cậu nữa cũng không phải vì coi thường cậu.”

Trình Hoài Cẩn tiến lên vài bước, anh nhìn thấy Tô Chi đang đứng một mình ở chỗ cửa sau của quán ăn, phía đối diện là ba nữ sinh anh chưa từng gặp bao giờ.

Ánh sáng ở chỗ cửa sau không mấy sáng sủa, lúc này sắc trời cũng đã hơi sẫm tối.

Tô Chi bị ép sát đến bờ tường cứng ngắc, ánh mắt nhìn Vương Mẫn có chút tức giận.

Lúc chiều Ngôn Hy đã được mẹ cô ấy đón đi trước, vốn dĩ cô định làm nốt chỗ bài tập trong tay rồi mới về, ai ngờ lúc ra cửa thì đụng mặt Vương Mẫn cũng đến quán ăn này.

Không biết cô ta nghe từ đâu biết được Tô Chi hiện đang tá túc ở nhà của một ông chú xa lạ, nên đương nhiên là cô ta sẽ nóng lòng

muốn đến móc mìa đâm chọt cô một trận.

Đằng cửa sau không một bóng người qua lại, Vương Mẫn có tay sai bên cạnh nên càng ngang ngược trắng trợn.

“Mày nói nghe hay thật đấy, ai tìm đủ mọi cách gây sự với mày? Mày mà cũng xứng à?” Cô ta khoanh hai tay trước ngực tiến sát về Tô Chi thêm một bước, cười cợt nói: “Trông mày cũng vừa mắt đấy, lúc ở chung với ông chú nhà người ta không phát sinh chuyện gì đấy chứ?”

“Người đó trông như thế nào thế? Mà thôi, nếu để xứng với mày thì trông người nổi thôi là được rồi, có bụng bia không, rồi thì có con cái chưa thế?” Cô ta vừa dứt lời, hai nữ sinh bên cạnh cũng hòa theo cười phá lên.

Ác ý trong lời nói đó đã quá rõ ràng.

Cánh tay Tô Chi dán chặt vào bên người, giọng nói lạnh lùng cứng rắn: “Vương Mẫn, cậu khỏi phải ở đây nói mấy lời khó nghe. Tôi sẽ không bị ảnh hưởng vì cậu đâu, nếu hôm nay cậu dám đánh tôi, kể cả chỗ này không có camera, nhưng ngã tư bên cạnh kiểu gì cũng có camera thôi, các cậu không thoát được đâu.”

Trình Hoài Cẩn không thể nhìn thấy toàn bộ biểu cảm của Tô Chi lúc này, anh đứng nơi góc rẽ cách đó không xa, ánh đèn hai bên đường dần thấp sáng.

Nhưng dường như anh có thể tưởng tượng ra được.

Trong tình thế bị ép đến chân tường, chú cáo nhỏ dựng lên lớp gai nhọn khắp người kia đã chống cự quyết liệt ra sao.

“Vừa gai góc lại vừa mềm yếu.”

Trình Hoài Cẩn giơ tay nhìn đồng hồ, anh định nhấc chân rời đi thì lại nghe thấy cô nữ sinh lạ mặt kia móc mìa chửi bới: “Tô Chi, có phải

mày tự đề cao bản thân quá rồi không. Từ trên xuống dưới mày có chỗ nào đáng để tao phải ra tay? Tự nhìn cho rõ đi, mày là cái đồ rác rưởi bỏ đi đến cả bố mẹ ruột cũng không cần!”

“Tiểu học thì bị vớt dưới quê, đến lớp chín lại bị vớt bỏ lần nữa, nhìn đi, bây giờ ba mẹ mày chẳng phải lại vớt bỏ mày rồi đấy sao? Thế mà còn cứ làm như mình có giá lắm!”

Rất rõ ràng, Vương Mẫn đã bị thái độ lì lợm, sủng gươm cũng không hề hấn gì của Tô Chỉ chọc cho phát cáu, cô ta ăn nói rất chói tai gai mắt: “Mày chẳng qua là thứ rác rưởi không ai ham, gặp ai là người nấy xui xẻo. Cái ông chú thu nhận mày chắc là cũng căm hận muốn chết rồi nhỉ!”

Giọng nói của cô ta trở nên the thé như lên cơn cuồng loạn.

Trình Hoài Cẩn dừng bước đứng nguyên tại chỗ.

Nhưng thật lâu sau, anh cũng không hề nghe thấy Tô Chỉ phản bác lại.

Bầu không khí chợt ngưng đọng, cũng trở nên thật nặng nề.

Anh nên rời đi mới phải. Lời hứa của anh với Trình Viễn Đông chỉ là để cô sống ở nhà mình một năm.

Giang Triết nói không sai. Trình Viễn Đông thật sự để tâm đến phần ân tình từng ở nhờ nhà của Tô Xương Minh năm đó sao? Nếu ông ta thật sự để tâm thì đã không có chuyện đến tận lúc có duyên tình cò gặp lại nhau sau này mới nói là muốn báo đáp rồi.

Nếu ông ta thật sự để tâm thì đã không đến nỗi để Tô Chỉ sống ở chỗ Trình Hoài Cẩn rồi từ đó về sau không hỏi han đến nửa lời.

Trình Hoài Cẩn nhìn vài bóng người dưới ánh đèn cách đó không xa. Anh nên rời đi mới phải.

Nhưng anh cũng muốn nghe lời đáp trả của người kia.

Thật lâu sau, cuối cùng anh nghe thấy một giọng nói chậm rãi truyền đến từ hướng cửa sau:

“Tôi chẳng cần phải nói với cậu mấy điều này.”

Đúng vậy. Cô không cách nào trả lời được những câu hỏi kia. Không sao đáp lại được những câu hỏi về lý do tại sao cô lại bị vứt bỏ, bị ruồng rẫy.

Thoáng chốc, Trình Hoài Cẩn nhớ tới cái đêm anh bị Trình Viễn Đông đưa đến nhà bà ngoại năm tám tuổi ấy.

Bà ngoại giơ tay cho Trình Viễn Đông một cái bạt tai thật mạnh. Trình Viễn Đông chịu ăn bạt tai rồi, và sau đó cũng rời đi rồi.

Từ đầu đến cuối bà ngoại không hề nhìn Trình Hoài Cẩn đến một cái. Trình Hoài Cẩn biết, cái bạt tai đó thật ra là dành cho anh.

Mà rất nhiều năm sau, điều sâu sắc nhất trong kí ức của anh chính là gian tù đường tối tăm u ám ấy. Một căn phòng quanh năm suốt tháng chìm trong u tối, chỉ có làn hương khói phảng phất không bao giờ tàn.

Nơi ấy có một cậu con trai từng quỳ rất lâu, hết lần này đến lần khác phía dưới ngọn nến ấy.

Phần lớn thời gian là để chuộc lỗi. Có khi là để cầu phúc, có lúc lại là để chịu phạt.

Và hơn cả là... thật ra anh không có nơi nào để đi. Đành cầu xin vị thần không biết tên kia cho anh một chốn bình yên.

Một nơi có thể an tâm ngả lưng nằm xuống.

Một thoáng im bật. Trình Hoài Cẩn xoay người rảo bước về phía cửa sau.

Trong góc tối, anh vừa nhìn đã bắt gặp Tô Chi đang nhìn qua đây với vẻ ngạc nhiên lan tràn trong đôi mắt.

Vương Mẫn có vẻ hơi hoảng, cô ta cao giọng quát lên: “Chú là ai đấy?”

Nhưng Trình Cận Hoài lại tiến thẳng đến bên cạnh Tô Chi. Cô đã không thể nói ra bất cứ lời nào, cũng chẳng biết tại sao Trình Hoài Cận lại xuất hiện ở đây.

Mọi thứ đều trở nên lu mờ, giọng nói cũng mơ hồ không rõ. Chẳng biết từ bao giờ, tiếng nhiễu điên cuồng bay lên gào rít bên tai Tô Chi.

Cô nhìn thấy Trình Hoài Cận bước đến bên cạnh mình.

Sau đó...

Tiếng nhiễu ấy đã biến mất.

Mọi thứ trở nên yên ắng biết bao. Cũng khiến lòng người trở nên tin tưởng.

Tô Chi nhìn Trình Hoài Cận, cô nghe thấy tiếng anh hỏi thật rõ ràng:

“Còn nói chuyện nữa không? Không thì chúng ta về nhà.”

Chương 11: Bị anh nhìn chăm chú, cũng được anh chú giải

Trong một khoảng thời gian rất dài, Tô Chi không sao định nghĩa chính xác được chữ “nhà” này.

Nếu là cụ thể, nó nên là một mái hiên có thể che mưa tránh gió.

Nếu là trừu tượng, nó nên là một bến đỗ có thể dựa vào nghỉ ngơi.

Thế nhưng trong suốt mười bảy năm sống bên cạnh Tô Xương Minh, cô chỉ cảm nhận được cái gọi là “nhà” mang nghĩa cụ thể nhưng lạnh lẽo đó. Thật vậy, đúng là cô có một mái nhà để không đến nỗi lưu lạc nơi đầu đường xó chợ, nhưng cô vẫn luôn cảm thấy mái hiên ấy nằm trước vách đá cheo leo ngàn thước.

Phía sau cô chẳng có một ai, bất cứ lúc nào cũng lung lay chực rơi.

Nhưng giờ đây, người đàn ông cô còn chưa quen biết được một tháng ấy lại lặng lẽ chìa một cánh tay ra sau lưng cô.

Vào lúc cô lung lay sắp rơi xuống vách núi, là anh đã đưa tay ra giúp đỡ cô.

-

Đêm đã về trên Bắc Xuyên.

Trên đường phố có những chiếc xe di chuyển chậm rãi, có ánh đèn neon dịu dàng, và có cả dòng người qua lại ngược xuôi.

Tấm cửa thuỷ tinh trong suốt như ngăn cách Tô Chỉ vào một không gian lặng yên.

Cô có thời gian để tự xoa dịu bản thân, không cần vờ kiên cường nói rằng mình sớm đã quen rồi, cũng không cần phải giải thích với anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bởi vì Trình Hoài Cẩn không hỏi điều gì cả.

Tô Chỉ dựa người vào cửa xe cạnh ghế phó lái, gò má cô áp lên lớp cửa kính lạnh lẽo, ánh mắt vẫn luôn dán chặt ra phía bên ngoài cửa sổ.

Mới đầu cô cũng đợi Trình Hoài Cẩn sẽ hỏi mình điều gì đó.

Mắng cô là cái loại người gì? Tại sao bọn họ lại biết những chuyện này? Cô và bọn họ là có quan hệ gì?

Nhưng cô cứ nhìn chiếc xe rời khỏi đại học Bắc Xuyên rồi lên cầu vượt mà cũng chẳng đợi được Trình Hoài Cẩn hỏi bất cứ điều gì.

Tô Chỉ trong nháy mắt hiểu ra.

Là vì Trình Hoài Cẩn căn bản chẳng hề quan tâm những chuyện này.

Việc anh hạ mình nhượng bộ và chịu đưa tay giúp đỡ càng giống như một hành động anh có thể dễ dàng hoàn thành mà không tốn chút sức lực nào.

Còn cô thì không nên cho rằng anh là vì thật sự quan tâm cô nên mới làm ra những chuyện ấy.

Trong khoang xe yên tĩnh, cô nhìn đăm đăm ra phía ngoài cửa sổ đến khi viền mắt từ từ đỏ hoe, và rồi cũng từ từ khô phục lại.

Hơi mát điều hoà đều đặn rong chơi trên bắp chân cô thật thoải mái, Tô Chỉ khẽ khịt mũi một cái rồi quay đầu nhìn sang.

Anh đèn trong khoang xe có chút ảm đạm lờ mờ, Trình Hoài Cẩn đang nhìn thẳng tắp về đằng trước. Phía đối diện là dải đèn neon rực rỡ xán lạn, từng mảng màu mờ ảo lưu chuyển, biến hoá trên sống mũi cao thẳng của anh.

Đôi mắt anh sâu hun hút nhưng cũng thật sáng ngời.

Một quầng sáng nhỏ lưu đậu trong mắt anh, tựa như chỉ một ánh mắt thôi đã có thể nhìn thấu lòng người.

Mà Tô Chi cũng cho là như vậy.

Bị anh nhìn chăm chú, và cũng được anh chú giải.

Mà anh lại hệt như một trang giấy trắng, nhìn thoáng qua cô không thể tìm được bất cứ lời chú thích nào.

Chẳng mấy chốc Trình Hoài Cẩn đã lái xe về đến Quân Uyển.

Tô Chi lặng lẽ đi theo sau anh, vừa đẩy cửa bước vào, dì Lý đã tiến lên giúp hai người cầm đồ.

Tô Chi nhỏ giọng nói câu cảm ơn với Trình Hoài Cẩn, vừa xỏ dép định đi vào phòng ngủ thì chợt nghe thấy Trình Hoài Cẩn ở phía sau nói: “Tôi có chuyện muốn nói với cháu.”

Tô Chi khựng lại.

“Bây giờ có rảnh không?” Trình Hoài Cẩn cởi áo khoác đưa cho dì Lý, đứng yên đợi câu trả lời của Tô Chi.

Tô Chi chậm chậm xoay người lại, “Có.”

-

Trong nửa tháng sống ở nhà của Trình Hoài Cẩn đến nay, phạm vi hoạt động của Tô Chi rất cố định.

Phòng ngủ, nhà vệ sinh trong phòng ngủ, phòng ăn và cả phòng khách ở tầng một. Ba khu vực nằm liền kề nhau đã đủ để cô sinh hoạt, đó cũng là ranh giới cô tự vạch ra cho chính mình.

Nhưng kể từ ngày hôm nay, thế giới của cô đã được mở rộng rồi.

“Cửa kéo ở phía bên này phòng khách thông ra sân trước, là cùng một bãi cỏ mà cháu nhìn thấy ở trong phòng ngủ.”

“Đằng sau phòng ăn còn có một gian phòng khách nhỏ, từ đây đi ra phía sau là một khu vườn nhỏ. Cầu thang ở đây dẫn xuống tầng hầm, bên dưới có một phòng tập gym, một bể bơi trong nhà và một phòng xem phim, phía bên tay phải của cháu là hầm rượu.”

“Phía sau tầng một còn có vài phòng ngủ dành cho khách, nếu cháu thấy thích thì cũng có thể đổi qua đó.”

“Tôi sống ở trên lầu.” Trình Hoài Cẩn vừa nói vừa đi dẫn đầu lên cầu thang.

Tô Chi biến thành một con rối chỉ biết cử động, cô không biết rốt cuộc Trình Hoài Cẩn đang làm gì, thế nhưng vẫn không thể kiểm soát được mà nhắm mắt nhắm mũi đi theo sau anh.

“Phía tay phải là phòng ngủ của tôi, bên cạnh là phòng đọc sách. Tầng trên đơn giản hơn một chút, còn có hai phòng tiếp khách, một phòng khách và hai cái ban công.”

Ngoại trừ phòng ngủ của anh ra thì đến phòng nào Trình Hoài Cẩn cũng đều nghiêng người đẩy cửa ra, đảm bảo Tô Chi đều nhìn thấy hết mới thôi.

Tô Chi quét mắt nhìn qua, cô cảm thấy cổ họng mình càng lúc càng tắc nghẹn, thắc mắc ngày càng nhiều nhưng lại chẳng hỏi nên lời.

Trình Hoài Cẩn vẫn dẫn cô tham quan một vòng trên tầng hai, sau đó ra hiệu bằng ánh mắt kêu cô cùng xuống lầu.

Tô Chi đi phía trước, khi bước đi trên nền gạch, đôi dép bông màu xám nhạt phát ra âm thanh êm ái mà lại trầm thấp, mạch suy nghĩ của cô hoàn toàn đình trệ, một đáp án thấp thoáng ẩn hiện, gần như sáng tỏ xuất hiện trong lòng cô, nhưng cũng bị cô khắc chế đè nén xuống đáy lòng.

Bởi lẽ cô biết, đằng sau sự thất bại hụt hẫng sẽ là nỗi bấp bênh còn dữ dội hơn cả lúc chưa từng có được.

Cho nên Tô Chi không hỏi bất cứ điều gì cả, cô ngoan ngoãn đi xuống tầng một rồi nép mình đứng nguyên tại chỗ.

Trình Hoài Cẩn bước qua người cô, nghiêng đầu nói: “Đi ra vườn hoa phía sau.”

Đây là lần đầu tiên Tô Chi tới khu vườn được chăm sóc tỉ mỉ nằm ở phía sau biệt thự này, những ngọn đèn vườn màu vàng rực rỡ chiếu sáng đan xen chằng chịt trên những khóm hoa. Ánh sáng không mấy rõ ràng, mọi thứ dường như được phủ lên một lớp filter gam màu xám, mọi sắc màu trở nên êm đềm và nhu hòa xiết bao.

Cơn gió đêm ẩm ướt vờn trên gương mặt Tô Chi khiến cô có một thứ ảo giác quá đỗi xa xỉ.

Giây phút này sao mà yên bình đến thế.

Cô ngồi ở một đầu băng ghế dài, cảm nhận sự bình yên mình đã đánh mất lâu nay.

Cô cảm thấy tấm thân đã từng nát tan, vụn vỡ ấy dường như đã sinh trưởng trở lại.

Cô thấy an yên, và cũng cảm thấy an toàn.

Trình Hoài Cẩn ngồi ở đầu ghế bên kia cách cô không xa, anh khẽ dựa người lên lưng ghế, đưa mắt nhìn bầu trời nơi xa xăm một hồi.

Sau đó quay đầu nói với cô: “Tôi dạy học ở đại học Bắc Xuyên, phòng 406 tòa 16 là văn phòng của tôi.”

Nói rồi anh lấy điện thoại của mình ra, dưới ánh đèn tỏ rạng, Tô Chi nhìn thấy nửa bên mặt được hắt sáng của anh, ánh mắt trầm tĩnh hết như lời nói của anh.

“Đây là số điện thoại của tôi, bây giờ cháu ghi lại đi.” Trình Hoài Cẩn đưa điện thoại ra trước mặt cô.

Tô Chi nhìn dãy số lạ lẫm kia, ánh mắt trở nên do dự chần chừ. Sau đó, cô nhẹ nhàng hỏi: “Tại sao?”

Cô đã không có cách nào tiếp nhận thêm ý tốt nào nữa rồi, bởi vì cô sợ những ý tốt đó dần chùng chất tạo nên những suy đoán, lại càng sợ hãi sự bấp bênh chơi vơi kịch liệt sau khi những suy đoán đó tan vỡ.

Vậy nên cô từ chối đưa ra bất cứ định nghĩa nào cho hành động trong buổi tối hôm nay của Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn liếc ngang Tô Chi một cái, sau đó tắt màn hình.

“Nếu cháu thật sự nghe lọt vào tai lời tôi nói, thì bây giờ sẽ không hỏi tôi câu tại sao.”

Anh khẽ đổ người về phía trước, hai khuỷu tay đặt trên đầu gối. Bóng đêm đen tò điếm đôi mắt anh trở nên dịu dàng, thu lại sự lạnh lùng sắc bén vốn có.

Giây phút này khiến người ta hãm sâu trong ánh mắt nghiêm túc hỏi han ấy.

Như thể anh thật sự để tâm vậy.

Trái tim Tô Chi hẫng nửa nhịp. Cô nuốt nước bọt, “Lời gì?”

“Tôi nói cháu không phải ăn nhờ ở đậu, mà là sống ở đây.”

Đúng là câu này rồi.

Là câu nói khiến Tô Chi cảm đêm không dám nghĩ đến, cuối cùng nó cũng được Trình Hoài Cận nói ra.

“Cho nên tôi phải đích thân dẫn cháu đi một lượt nữa mới được, lần sau nhớ kĩ lời tôi nói.” Trình Hoài Cận rời mắt đi chỗ khác, sau đó lại mở điện thoại của mình lên, “Số điện thoại của cháu là bao nhiêu?”

Tô Chi có cảm giác cô đã bị nhấn chìm trong tiếng nhịp tim của chính mình, cô nhìn vào màn hình điện thoại đã bật sáng, thềm cảnh cáo bản thân không được mất kiểm soát vào lúc này.

Vậy nên cô cất giọng rất chậm rãi, nhưng vẫn đọc số điện thoại của mình ra một cách rõ ràng.

Trình Hoài Cận ấn gọi, sau đó ngắt máy rất nhanh. Anh cất điện thoại vào túi rồi đứng dậy.

“Nếu cháu muốn thì cũng có thể ngồi thêm một lát.” Nói xong, anh xoay người đi vào nhà.

Vườn hoa yên ắng trở lại.

Tô Chi ngồi lại đó rất lâu. Cơ thể cô trở nên cứng đờ, mà sau đó cũng trở nên mềm nhũn.

Lúc này cô mới nhận ra mảnh vườn phía bên tay phải của mình trồng hoa cát tường màu kem. Ánh đèn mờ mờ khiến cô không thể nhìn rõ màu sắc của khóm cát tường ấy. Từng lớp cánh hoa nở rộ kiêu sa ngẩng cao đầu với làn gió khẽ khàng trong đêm hạ tĩnh mịch này.

“Hoa hồng nhỏ không gai.” Tô Chi khẽ thì thầm.

Cô thích nhất là hoa cát tường, hay còn được gọi với cái tên: hoa hồng nhỏ không gai.

Mang vẻ đẹp giống nhau nhưng lại dịu dàng không gai góc. Tô Chi cúi đầu nhìn cuộc gọi nhỡ trong điện thoại, cô lẩm nhẩm nhiều lần, thậm chí nhớ dãy mười một chữ số đó.

Trong đêm hè tĩnh mịch này, cô cảm thấy sự gai góc bén nhọn của bản thân cũng biến mất rồi.

-

Tô Chi ngồi bên ngoài suốt một hồi lâu, thời gian gần đến chín giờ cô mới quay vào trong nhà.

Lúc đi qua phòng ăn và phòng khách rộng lớn, cô ngược lên có thể nhìn thấy ánh đèn mờ phát ra từ phòng đọc sách khép hờ trên tầng hai.

Tô Chi dừng bước đứng ở dưới lầu nhìn trong chốc lát, sau đó liền quay về phòng ngủ của mình. Tắm rửa xong xuôi, cô lên giường nằm từ sớm.

Rèm cửa không kéo, từ góc độ phòng ngủ của cô chỉ có thể nhìn thấy bãi cỏ rộng lớn phía trước căn biệt thự. Cô nằm nghiêng gối đầu lên cánh tay, cứ thế lặng yên ngắm nhìn ánh trăng.

Trong phòng không một tiếng động. Nhưng cô cảm thấy như có nơi nào đó đang bén lửa, đang bùng cháy, đang đổ sụp xuống ầm ầm.

Lúc áp hai tay lên gò má, cô mới nhận ra tay chân mình thì lạnh ngắt là vậy, thế nhưng người lại nóng ran như lửa đốt.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại mở điện thoại ra. Tô Chi không biết mình đang mong đợi điều gì, chỉ biết là cô đã nhập số điện thoại của anh vào thanh tìm kiếm trên WeChat.

Không ngờ mọi chuyện lại diễn ra suôn sẻ như vậy, một tấm ảnh đại diện màu trầm tối nhanh chóng hiện lên trên màn hình điện thoại.

Trái tim Tô Chi đập loạn xạ. Cô mím chặt môi bám vào ảnh đại diện của anh.

Ảnh đại diện của Trình Hoài Cẩn rất tối, Tô Chi nhấp hần vào, dùng hai ngón tay phóng to một lúc lâu mới lơ mờ nhìn ra.

Có vẻ như là một tấm ảnh bờ biển về đêm. Màu nền hoàn toàn là màu đen, chỉ có thể nương nhờ những gợn sóng lặn tẩn ánh lên chút sắc trời mới có thể giúp người ta phân biệt rõ ràng.

Không hiểu sao Tô Chi lại cảm thấy trong lòng hơi chùng xuống. Như thể bị bức ảnh này hút sâu vào trong đó.

Bởi nó hoàn toàn không phải một bức tranh chứa đầy hàm ý tích cực, mà ngược lại, khi bạn chăm chú nhìn sâu vào nó, sẽ cảm nhận thấy một thứ cảm giác bị lôi tuột xuống.

Nó sẽ kéo bạn sa xuống trong âm thầm lặng lẽ.

Cơn rạo rức dần lắng xuống. Trong lòng cô chợt cảm thấy ớn lạnh khó hiểu.

Không biết liệu có phải Trình Hoài Cẩn là người chụp bức ảnh này hay không, và cũng chẳng biết khi chụp bức ảnh này, anh đã mang tâm trạng như thế nào.

Tô Chi tắt điện thoại trong bóng tối bao trùm. Cô lặng lẽ ngồi dậy khỏi giường, chân trần bước đi trên tấm thảm mềm mại, sau đó lấy tờ đơn tuyên truyền buổi tọa đàm của đại học Bắc Xuyên từ trong bộ váy đã thay ra.

Ảnh của Trình Hoài Cẩn được in trên phần giới thiệu giáo viên ở mặt sau, trong ảnh, anh bình thản nhìn vào ống kính, đôi môi hơi mím lại. Ánh mắt lạnh lùng kia như thể cũng xuyên qua tấm ảnh, cứ thế nhìn thẳng vào cô trong âm thầm lặng lẽ.

Chợt khiến cô nhớ đến lần đầu tiên gặp Trình Hoài Cẩn. Trong tiền sảnh ảm đạm mờ tối, anh bước tới từ phía cửa sau.

Cô cảm thấy hoang mang mịt mờ, trong lòng nổi lên tia cảnh giác. Mà sau vô số lần, Tô Chỉ vẫn không hề phủ nhận cảm giác nảy sinh trong lần đầu tiên ấy.

Cho đến khi anh hết lần này đến lần khác đưa tay ra giúp đỡ cô. Cho đến khi cô nhìn thấy mặt biển trong đêm đen vô tận này, lòng tự hỏi liệu có phải anh không hề kiên cường vững chãi, không thể chạm tới như vẻ ngoài của anh hay không?

Tô Chỉ siết chặt tờ đơn tuyên truyền, ấy thế nhưng nhịp đập con tim lại không hề dồn dập hoảng loạn. Bởi vì cùng lúc ấy cô cũng nhìn thấy tuổi tác và lý lịch của Trình Hoài Cẩn.

Còn cả căn nhà này, thứ mà anh vừa mới giới thiệu với cô nữa. Ngay từ lần đầu tiên đặt chân tới đây thì cô đã biết mình không hề thuộc về ngôi nhà này rồi.

Mà cô thì được coi là gì đây? Trong lòng Tô Chỉ rõ hơn ai hết.

Nhiệt độ trong phòng từ từ giảm xuống.

Rèm cửa lại bị cô kéo trở về, mọi thứ chìm trong bóng tối bủa vây.

Tờ đơn tuyên truyền có in ảnh đó, bị Tô Chỉ gấp lại rồi đặt vào góc ngăn kéo, sau đó từ từ đóng lại.

Cô lặng lẽ trở lại giường, nằm xuống nhắm mắt lại.

Mọi thứ vẫn nên giống như trước đây thì hơn. Cô cảm ơn Trình Hoài Cẩn, nhưng cũng chỉ nên dừng lại ở việc cảm ơn mà thôi.

Nhưng suốt đêm hôm ấy, Tô Chỉ cứ thế nằm trên giường. Cô cảm thấy trong lòng như có gì đó thoát khỏi sự khống chế đang sụp đổ, rồi lún sâu xuống.

Trong cơn mê man nửa tỉnh nửa mê, tầm nhìn của cô trở nên mơ hồ. Trong buổi chiều tối ảm đạm, mọi thứ chìm trong tối tăm và nặng nề.

Cô chỉ có thể nhận ra một đốm sáng yếu ớt ẩn hiện nơi phía trước cách đó không xa. Tô Chỉ do dự đến gần, thế rồi nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi trên băng ghế dài.

Ánh đèn lập loè chiếu lên nửa gương mặt anh, ánh mắt dịu dàng mà nghiêm túc, anh nghiêng đầu hỏi cô:

“Về nhà không?”

Chương 12: Là thuốc giải, cũng là thuốc độc

Ngày thứ sáu cuối cùng của tháng chín, kỳ thi tháng đầu tiên đã bước vào hai môn thi cuối cùng.

Tô Chi dậy từ sáng sớm để nhẩm lại công thức vật lý, đến lúc ngồi vào bàn ăn vẫn còn tiếp tục vừa đọc thuộc lòng vừa uống sữa.

Lúc Trình Hoài Cẩn từ trên lầu đi xuống, anh thấy cô một tay cầm ly, tay kia lật nhanh trang sách, trong miệng thì cứ lẩm nhẩm cái gì đó.

“Chào buổi sáng.” Anh đánh tiếng chào hỏi cô rồi ngồi xuống đối diện với Tô Chi.

Tô Chi nhanh chóng ngẩng đầu lên đáp lại: “Chào buổi sáng.” Sau đó lại tiếp tục học thuộc công thức.

Trình Hoài Cẩn nhận tách cà phê dì Lý đưa, cúi đầu xử lý email trong điện thoại một lúc rồi cất điện thoại đi. Anh chống khuỷu tay lên mặt bàn, lặng lẽ nhấm nháp cà phê.

Cuối cùng cũng nhẩm xong vài lần đồng công thức quan trọng nhất, Tô Chi lập tức gập sách lại, uống một hơi cạn ly sữa. Nhưng cô vừa ngẩng đầu lên đã liếc thấy Trình Hoài Cẩn đang nhìn mình.

Ngón tay Tô Chi khựng lại, từ từ đặt cái ly xuống.

“Hôm nay tôi đưa cháu đến trường.” Về mặt Trình Hoài Cẩn vẫn như bình thường, anh đặt tách cà phê đã uống hết sang một bên, “Tài xế xin nghỉ về quê rồi.”

“Ồ,” Tô Chi gật đầu, cầm khăn giấy lau khóe miệng, “Tôi xong rồi.”

“Đi thôi.”

Tô Chi lập tức đứng dậy đeo balo lên lưng rồi đi theo Trình Hoài Cẩn ra cửa.

Bắc Xuyên đã bước vào cuối tháng chín, nhưng nhiệt độ lại ngày một nóng bức hơn. Chi mới đứng ở cửa đợi Trình Hoài Cẩn lái xe ra ngoài thôi mà Tô Chi đã cảm thấy mặt trời như sắp thiêu đốt, nung chảy cô ra rồi.

Cô đứng nép mình dưới chút bóng râm ít ỏi ở chỗ cửa, ánh mắt nhìn về phía lối ra của gara dưới tầng hầm.

Xe của Trình Hoài Cẩn vừa lao ra, cô đã lon ton chạy tới. Điều hòa trong xe đã được bật sẵn, đến lúc ngồi được vào ghế phó lái, Tô Chi mới cảm thấy nhẹ nhõm cả người.

Chẳng mấy chốc lớp mồ hôi mỏng ướt đẫm sau lưng đã từ từ khô lại trong làn khí mát lạnh của điều hòa đang toả ra, Tô Chi cảm thấy cả cơ thể mình đã đạt đến trạng thái vô cùng sảng khoái thoải mái. Cô khẽ mím môi, đưa tay định đóng khe gió bên cạnh mình, ai ngờ khi ngón tay chạm vào khe gió mới phát hiện hoá ra khe gió phía bên mình vẫn luôn chưa được mở ra.

Trong khoảnh khắc ngẩn người, cô nhìn thấy Trình Hoài Cẩn đưa tay tăng nhiệt độ điều hòa lên một chút, sau đó cũng chẳng nói năng gì, chỉ đưa tay xoay vô lăng lái xe lên cầu.

Tô Chi chậm rãi thu ngón tay về, nhưng ánh mắt lại không kìm chế được mà nhìn về phía Trình Hoài Cẩn.

Tia nắng ban mai vẫn còn ngả sắc vàng nhạt, tựa như một tấm màn mỏng tang mềm mại phủ lên đôi mắt và sống mũi anh. Đường nét gương mặt vừa thanh thoát lại vừa rắn chắc, vắt ngang qua trái cổ hơi nhô ra, rồi biến mất ở cúc áo sơ mi được đầu tiên được cài lại.

Đôi mắt của Tô Chỉ lặng lẽ dịch chuyển xuống, bất chợt phát hiện ra hai thứ màu trắng trong tầm nhìn của cô.

Thứ đầu tiên là chiếc áo sơ mi trắng của anh. Nó được khoác lên tấm thân rộng rãi và thẳng tắp của Trình Hoài Cẩn, đường nếp gấp siết chặt trên cánh tay cũng khắc họa ra đường nét từng thớ cơ bắp mảnh dẻ mà lại khoẻ khoắn. Chiếc đồng hồ màu bạc bóng bẩy nằm gọn gàng nơi cổ tay tựa như một bức tranh tả thực về con người anh.

Thứ hai chính là chiếc áo đồng phục màu trắng của cô. Vạt dưới của chiếc áo đồng phục cổ lá sen bị cô nhét vào trong chiếc váy màu xám.

Ngón tay Tô Chỉ lơ đãng vân vê cổ tay áo, màu da thịt của ngón tay cô xuyên qua lớp áo sơ mi mỏng manh, trong tâm trí cô cứ thế bật ra hai chữ "đồ đồi" mà không sao khống chế được.

Tựa như một tia lửa rơi xuống nơi trái tim, khiến cô cảm nhận được một cơn rạo rức và kinh ngạc trong thoáng chốc.

Giây phút mang tai đỏ bừng lên, Tô Chỉ vội vàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô nhìn dòng xe qua lại không ngớt như mắc cửi, nhìn đám đông tụ lại rồi tản ra, duy chỉ có ánh mắt của cô là không nhìn về phía Trình Hoài Cẩn thêm lần nào nữa.

Khoảng bảy giờ rưỡi, Trình Hoài Cẩn cho xe dừng ở cạnh cổng trường. Tô Chỉ quay đầu nói câu cảm ơn với anh xong, đang định xuống xe lại chợt nghe thấy Trình Hoài Cẩn nói: "Hôm nay mấy giờ tan học?"

Tô Chỉ ngẩn ra một lúc, sau đó mới nhớ ra tài xế đã xin nghỉ về quê rồi, buổi tối cũng sẽ không đến đón cô. "Bốn rưỡi là thi xong."

"Cứ ở đây đợi tôi." Trình Hoài Cẩn nói.

Tô Chỉ gật đầu, "Được."

“Xuống xe đi.” Trình Hoài Cẩn quay đầu nhìn chiếc xe ở phía sau đang đi tới rồi nhẹ nhàng nói. Tô Chi ồ một tiếng, nói rồi mở cửa bước xuống xe.

Bên ngoài xe, một luồng khí nóng bức bao trọn lấy cô. Tô Chi bước lên vỉa hè ở bên cạnh, nhìn thấy Trình Hoài Cẩn lùi xe lại, sau đó lái xe rời khỏi cổng trường.

Trái tim cô khẽ run lên, nhưng cũng chẳng hiểu là tại sao.

Cuối cùng cô chỉ đưa mắt nhìn con đường sớm đã không còn bóng dáng anh thêm một lần nữa, sau đó xoay người đi vào trường.

-

Ban của Tô Chi đang theo học là ban tự nhiên, hồi phân ban tự nhiên và xã hội, cô của khi ấy không tập trung vào việc học hành, thế là vì để có thể tiếp tục học chung một lớp với Ngôn Hy, cô cũng đã chọn ban tự nhiên và vật lý sinh học (1) cùng với cô ấy.

(1) Nguyên văn: 物理生物/ Vật lý sinh học hay Lý sinh học là môn khoa học liên ngành, ứng dụng lý thuyết và phương pháp của khoa học vật lý vào các vấn đề sinh học.

Nhưng môn toán và môn vật lý của cô thì đều là “hố sâu vạn năm”, chỉ dựa vào vài tuần khai giảng lớp mười hai vừa qua để học bù nhồi nhét thì chẳng qua là như muối bỏ biển chẳng thấm tháp vào đâu.

Về hai môn thi cuối cùng của kỳ thi tháng là vật lý và sinh học, Tô Chi thật sự là phải nín thở điên chi chít vào tất cả các chỗ trống, giây phút nộp bài thi lên, phút chốc cô cảm thấy như được giải thoát, nhưng cùng với đó cũng là một dự cảm về thảm họa sau ngày quốc khánh.

Ngôn Hy ở bên cạnh đang thu dọn cặp sách với vẻ mặt phẫn khích hơn hờ, cô ấy biết Tô Chi sẽ không đi đâu xa trong kỳ nghỉ lễ Quốc

khánh kéo dài bảy ngày này, thế là liền nhờ vả cô bao che giúp mình để có thể đến quán bar của A Chính mỗi ngày.

Tô Chi vẫn đang đắm chìm trong tâm trạng chán nản vì thi thố bết bát, còn Ngôn Hy thì đã nhanh thoăn thoắt đeo balo lên, cố gắng chộp lấy cơ hội tan học sớm không để có được này để đến quán bar tìm A Chính.

Chẳng mấy chốc trong lớp đã không còn ai, Tô Chi khoác balo đi về phía cổng trường. Hôm nay là ngày cuối cùng trước kỳ nghỉ lễ Quốc khánh, vì vậy mà trước cổng trường tấp nập xe cộ qua lại.

Tô Chi tìm một chỗ cao hơn một chút để đứng, nhưng nhìn trái ngó phải mà cũng không thấy xe của Trình Hoài Cảnh đâu. Cô mở điện thoại lên xem giờ, vừa đúng bốn rưỡi.

Tô Chi cất điện thoại vào túi, hai tay nắm dây quai đeo balo, cô đưa mắt nhìn đám đông ùn ùn tràn ra ngoài với vẻ hơi chán nản. Có rất nhiều phụ huynh đến đón con em mình, ai nấy đều đi xe điện tới đón từng đứa trẻ một rời đi.

Tô Chi thu hồi ánh mắt khỏi nơi phương xa, cúi xuống nhìn vào mũi giày của chính mình.

Năm giờ, đám đông ở cổng trường đã dần tản đi hết. Các sạp hàng bán đồ ăn tối ở bên kia đường lần lượt dựng lên san sát, Tô Chi mở điện thoại lên, bên trong có hai cuộc gọi nhớ mà cô đã gọi đi mười phút trước.

Trình Hoài Cảnh đến trễ rồi, và anh cũng không nghe điện thoại của cô.

Tô Chi mặt mày không cảm xúc lấy tai nghe từ trong cặp sách ra rồi cắm vào điện thoại, cái nắng nóng của ngày hè đã dần tan biến. Cô hơi dựa người vào bức tường xi măng bên cạnh, cứ thế lắng nghe bài nhạc trong điện thoại.

Tiếng ồn ào đã tan đi, nhưng cô vẫn không sao nghe rõ được bài hát đang vang lên bên tai mình rốt cuộc là bài nào.

Ánh mắt cô chỉ nhìn đăm đăm hồi lâu vào nơi Trình Hoài Cẩn đã thả cô xuống vào ban sáng, một vị trí đậu xe trống rỗng không gì có thể lấp đầy.

Buổi sáng lúc ra ngoài trời vẫn còn nắng chói chang, ấy thế mà đến chiều thoát cái đã thay đổi.

Tô Chi đợi đến gần năm rưỡi, mây đen đã tích tụ ùn ùn kéo đến.

Sắc trời trở nên âm u, gió chiều thổi hơi lạnh ẩm ướt lướt qua cẳng tay và chân cô. Tô Chi lại liếc nhìn điện thoại lần nữa, cuối cùng quyết định gửi tin nhắn nữa cho Trình Hoài Cẩn rồi tự bắt xe đi về.

Sức gió ngày càng mạnh, chiếc lá bay sượt qua mắt cá chân của cô để lại cơn đau nhói nhói trong chốc lát. Tô Chi nhìn thoáng qua rồi đi về phía bốt bảo vệ.

Được một mặt tường che chắn, Tô Chi mở điện thoại tìm thấy số của Trình Hoài Cẩn. Cô bấm vào giao diện tin nhắn, đang định nhắn tin cho anh thì đột nhiên có một bàn tay kéo nhẹ tai nghe của cô.

Tô Chi quay phắt đầu lại nhìn...

Sắc trời đã tối hẳn, tại nơi bốt bảo vệ, một ngọn đèn đường màu vàng hiu hắt chiếu xiên sau lưng cô.

Anh cao hơn cô rất nhiều, giờ phút này đứng sau lưng cô, trông anh thật giống như đang bao phủ lấy cô, mà cũng tựa như ôm cô vào lòng.

Chiếc áo vest màu đen hòa vào nền trời đen, một ngón tay mang tông trắng lạnh như màu ánh trăng giơ lên duỗi thẳng trước mắt cô.

Đầu ngón tay ấm áp. Bởi vì cô đột ngột quay lại mà ngón tay ấy nhẹ nhàng cọ lên gò má cô.

Mà tựa như cọ vào nơi trái tim.

Toàn thân Tô Chỉ run lên trong giây lát, sau đó lập tức cứng đờ người, nóng như thiêu như đốt.

Anh cách cô quá gần. Bởi vì bức tường chật hẹp này, và cũng vì bàn tay đang giờ ra của anh.

Tô Chỉ ngừng hô hấp. Trong phút chốc, Trình Hoài Cẩn kéo tai nghe của cô xuống.

Thế giới lại trở nên xô bồ. Tiếng ồn ào, tiếng hơi thở, và cả giọng nói của anh.

“Xin lỗi, điện thoại của tôi hết pin.” Trình Hoài Cẩn cúi đầu nhìn cô, “Lên xe trước đi.”

Tô Chỉ mím chặt môi, cô ngược lên nhìn anh.

Cơn gió lạnh càng lúc càng đậm hơn. Cô nhìn thấy những chiếc lá bị cuốn bay lơ lửng lên trời, cũng nhìn thấy góc áo của Trình Hoài Cẩn bị gió thổi phất phơ.

Nhưng ở cái góc chật hẹp này, ở dưới ngọn đèn đường mờ ảo này. Cô thế mà lại cảm thấy giống như một buổi chiều mộng mị lúc nào chẳng hay, một buổi hoàng hôn ngời lạng người trong vườn hoa.

Cũng giống như hôm ấy, giống như giấc mơ khi cô ngồi trong vườn hoa. Anh cách cô rất gần, cũng đưa tay ra, cũng hạ mắt xuống.

Cũng giống như bây giờ, khi cô đang thử từ từ điều chỉnh lại hơi thở của mình, cô có thể ngửi thấy mùi hương khiến người khác khó quên của anh.

Là thuốc giải, cũng là thuốc độc.

Thoáng chốc, Tô Chỉ cuối cùng cũng lên tiếng: “Được.” Sau đó cô đi theo anh lên xe.

Một thứ cảm xúc khó tả khuấy động dâng trào trong lòng cô.

Nhưng khi đến gần xe của Trình Hoài Cảnh, Tô Chỉ mới nhận ra có một người phụ nữ mà cô không hề quen biết đang ngồi ở vị trí ghế phó lái.

Thứ cảm xúc ấy đã tiêu tan, đã biến mất. Tô Chỉ lặng lẽ mở cửa sau rồi ngồi vào trong.

"Em là Tô Chỉ phải không?"

Tô Chỉ vừa lên xe, người phụ nữ ngồi ở ghế phó lái đã xoay người lại.

Giọng nói của cô ta rất dịu dàng, cũng rất lịch sự.

Trong xe tràn ngập một hương thơm dịu dịu, giống như đã lưu lại nơi đây từ lâu.

Tô Chỉ cảm thấy cổ họng như bị bóp nghẹt, ngón tay cô túm chặt tà váy, "Phải."

Người phụ nữ phía trước khẽ mỉm cười. Cô ta có mái tóc xoắn dài đến ngang vai, trên người là một chiếc váy liền màu trắng ngà.

"Chị là Giang Nghiên Nguyệt, thay mặt anh hai xin lỗi em, là tại chị bất ngờ đến Bắc Xuyên tìm anh ấy nên anh ấy mới ra sân bay đón chị trước."

Giang Nghiên Nguyệt nói với Tô Chỉ bằng ánh mắt đong đầy ý xin lỗi, sau đó liền hướng mắt về phía Trình Hoài Cảnh vừa bước lên xe.

"Anh hai đi thôi, hôm nay vẫn đến nhà hàng trước đây anh thường dẫn em tới được không?"

Sau khi lên xe, Trình Hoài Cẩn liếc nhìn ra phía sau một cái rồi mới thắt dây an toàn: "Nhà hàng nào?"

Giang Nghiên Nguyệt khựng lại một lúc, giọng nói dịu dàng: "Em biết em đã rất lâu không tới đây rồi, anh hai, anh đừng giận em nữa mà." Cô ta vừa nói vừa đặt điện thoại di động lên giá đỡ. "Em bật chỉ đường rồi."

Trình Hoài Cẩn liếc mắt một cái rồi lái xe ra ngoài.

Trên đường đi, Giang Nghiên Nguyệt cứ kể chuyện học tập ở Mỹ của cô ta cho Trình Hoài Cẩn nghe. Tô Chi vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng giọng nói đó giống như vô số móc câu nhỏ, khiến cô không sao vờ như ngoảnh mặt làm ngơ được.

Trình Hoài Cẩn là vì đi đón cô ta trước nên mới gạt cô sang một bên cả tiếng đồng hồ. Cô ta còn gọi Trình Hoài Cẩn là anh hai nữa.

Cô ta chia sẻ việc học của mình với Trình Hoài Cẩn một cách thân mật đến thế, rồi lại trò chuyện với Trình Hoài Cẩn về người nhà của mình một cách thân thuộc đến vậy.

Bên ngoài xe, sắc trời đã ngả về tối hẳn. Đèn xe màu đỏ, đèn neon sắc sỡ sắc màu.

Tô Chi nhìn thấy hình dáng của chính mình in hằn trên tấm kính trong suốt, cũng nhìn thấy bên trong hình dáng ấy tràn ngập những ánh đèn vụt qua trong vội vã.

Vậy rốt cuộc cô được coi là gì đây?

Chẳng phải cô sớm đã biết rồi sao?

Cô không được coi là gì cả. Cô chẳng là cái gì hết.

Dần dà, giọng nói của Giang Nghiên Nguyệt cũng trở nên xa xăm mơ hồ. Tựa như cô đang đắm chìm trong cõi mộng nào đó không muốn

tình dậy, cứ thế nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Trình Hoài Cẩn đưa hai người bọn cô đến một nhà hàng được bài trí phong cách cổ điển. Hai cánh cửa trong đình viện rộng mở, một người phụ nữ mặc áo trường bào màu trắng tinh đứng ở cửa nghênh đón họ đi vào.

Trong đình viện rộng lớn trồng vài cây đại thụ cao chót vót, một dãy đèn kéo quân thâm thấp nhỏ nhắn trải dọc khắp lối đi chính, dẫn lối họ đến một cây cầu vòm bằng gạch đá.

Tô Chi vẫn luôn đi phía cuối cùng, nhìn Giang Nghiên Nguyệt và Trình Hoài Cẩn sánh vai nhau.

Dáng người Giang Nghiên Nguyệt khá nhỏ nhắn, cơ thể cô ta hơi lùn về phía sau, cánh tay đan chéo với Trình Hoài Cẩn. Một thân váy liền màu trắng ngà khiến Tô Chi giây phút này mới nhận ra cái gọi là "đồ đôi" là như thế nào.

Nào có phải chỉ là màu sắc tương đồng. Bất kể ở góc độ nào hai người họ cũng đều giống nhau, cũng đều tương xứng.

Suy nghĩ này quả là khiến con người ta càng thêm khó chịu. Tô Chi bước đi ngày càng chậm chạp.

Cô không hiểu tại sao Trình Hoài Cẩn lại dẫn cả cô đi ăn cơm cùng họ.

Cô thà rằng anh không xuất hiện, thà rằng để mình bắt ba chuyến xe bus về nhà.

Chứ không phải là để cô phải tận mắt nhìn thấy như thế này.

Rốt cuộc tại sao cô lại không xứng chứ.

Quay trở lại hành lang quanh co, Tô Chi cách họ càng lúc càng xa. Cô thấy họ cùng rẽ vào một góc, cùng biến mất, rồi lại cùng xuất hiện.

Cơn gió đêm thổi đung đưa lay động những chiếc đèn lồng trái dọc hành lang, ngay cả hình bóng của cô cũng bị thổi bay.

Trong đình viện yên tĩnh, cô đã không còn nghe thấy tiếng nói chuyện của họ nữa. Có lẽ họ đã quên mất mình rồi.

Tô Chi tự cười trong lòng. Cô gồng mình tiếp tục tiến về phía trước một cách máy móc.

Thế nhưng, khoảnh khắc ngẩng đầu nhìn lên. Cô nhìn thấy Trình Hoài Cẩn xuất hiện trở lại từ chỗ góc rẽ.

Trong bóng đèn đung đưa lay động, thân hình cao lớn của anh giống như một ngọn núi sừng sững uy nghiêm. Bóng dáng quay lại đây hoàn toàn bao phủ, hoàn toàn hòa trộn dáng hình cô.

Tựa như được ở trong vòng tay anh, được anh dịu dàng ôm lấy.

Trái tim run lên như chuỗi hạt châu rơi vỡ, cánh tay Tô Chi dán chặt bên hông, cô đi về phía anh.

"Xin lỗi, tôi đi chậm quá."

Trình Hoài Cẩn khẽ nghiêng người, anh đợi cô đi từng bước nhỏ đến bên cạnh mình rồi mới nhấc chân quay lại.

Ở phía trước cách đó không xa, Giang Nghiên Nguyệt đang mỉm cười đứng chờ hai người. Cô ta đưa tay vuốt mái tóc dài hơi xoăn của mình, sau đó nói với Trình Hoài Cẩn đang sắp bước tới: "Anh hai, vừa rồi ông chủ Vương mời anh tới hàn huyên đôi chút."

"Ở đâu?" Trình Hoài Cẩn khẽ hỏi.

"Ở ngay cạnh phòng riêng của chúng ta, lâu lắm rồi anh không đến đây ăn cơm, chắc là anh ấy muốn chào hỏi anh đó." Giang Nghiên Nguyệt nhẹ nhàng đẩy lưng Trình Hoài Cẩn một cái, "Em và Tô Chi ở phòng riêng đợi anh."

Trình Hoài Cẩn gạt đầu rồi sai bước đi về phía trước.

Giang Nghiên Nguyệt vẫy tay với Tô Chỉ, "Chúng ta vào phòng riêng đợi anh hai trước đã nhé." Tô Chỉ đáp lại một tiếng, nhắc chân đi vào phòng riêng cùng cô ta.

Người phụ nữ mặc áo trường bào giờ tay khép cửa lại.

Mùi gỗ đàn hương rất nhạt.

Trong gian phòng riêng nếu chỉ nhìn thoáng qua thì không thể nhìn rõ toàn bộ diện mạo.

Từ xa, Giang Nghiên Nguyệt bước tới phía sau tấm bình phong khổng lồ.

"Vẫn bài trí giống hệt lúc chị và anh hai đến đây lần trước." Giọng nói của cô ta nhẹ nhàng xuyên qua rồi lan tỏa rộng khắp.

"Sau này tổ chức luôn tiệc đính hôn ở đây thì tốt." Cô ta càng giống như đang tự nói chuyện một mình.

Suốt buổi tối, Tô Chỉ không biết làm sao để xen vào cuộc trò chuyện của bọn họ. Cổ họng của cô bị sự câm lặng bóp nghẹt, và cũng bị nỗi mặc cảm nuốt chửng đến lặng thinh.

Nhưng giờ phút này, cô như bị thứ cảm xúc khó hiểu nào đó chi phối.

Nó khiến cô nhớ đến cái đêm đầu tiên khi Trình Hoài Cẩn kêu cô gọi điện thoại cho Tô Xương Minh

Anh tận tay đưa cho cô một lưỡi dao, anh muốn cô tự mình nhìn xem những gì anh nói rốt cuộc có đúng hay không.

Giờ đây, Tô Chỉ cũng rút con dao đó ra. Lưỡi dao sắc bén đến rợn người, cô muốn biết đáp án đó rốt cuộc là cái gì.

"Chị sắp kết hôn rồi sao?" Giọng nói ấy rất bình tĩnh, Tô Chi kiên định đứng im tại chỗ.

Cô nhìn thấy Giang Nghiên Nguyệt lại bước ra từ phía sau bức bình phong đó. Cô ta trang điểm rất tinh tế và yếu điệu duyên dáng, cười lên tựa dòng xuân thủy chảy quanh co uốn lượn.

"Anh hai vẫn chưa nói với em sao?" Giang Nghiên Nguyệt cười khẽ.

"Đừng lo lắng quá, bọn chị nhất định sẽ sắp xếp chỗ ở sau này cho em."

Dòng sông xuân ấy chậm chậm chảy vào trái tim Tô Chi.

Cô nghĩ, có lẽ là trái tim mình đã quá buốt giá rồi.

Nếu không thì hà cớ làm sao làn nước xuân ấy lại kết thành băng chứ.

Tô Chi khẽ cười. "Chúc mừng."

"Cảm ơn em."

Cô nghe thấy tiếng con dao ấy rơi xuống.

Cũng nghe thấy tiếng lớp băng vụn vỡ.

Chương 13: Dũng cảm

Trình Hoài Cẩn chỉ hàn huyên đôi ba câu ngắn gọn với ông chủ nhà hàng, nhà hàng này là nơi lúc trước Giang Nghiên Nguyệt thường xuyên lui tới mỗi khi đến Bắc Xuyên.

Riêng tư, cao cấp, phù hợp với sở thích của cô ta. Về sau cô ta ở lại Mỹ để tiếp tục việc học, từ ấy anh cũng không đến đây nữa.

Sau khi chào hỏi ngắn gọn với ông chủ xong, anh liền quay trở lại phòng riêng.

Đẩy cửa bước vào, anh thấy Tô Chi đang nhoài người ra ghế sofa bên cạnh làm bài tập một mình.

Giang Nghiên Nguyệt quay đầu lại thấy Trình Hoài Cẩn bước vào, vội vàng đứng dậy: "Anh hai."

Trình Hoài Cẩn nghiêng đầu nhìn, "Gọi món chưa?"

"Vẫn chưa, đang đợi anh đấy." Giang Nghiên Nguyệt nói rồi định kéo cánh tay Trình Hoài Cẩn để anh ngồi vào bàn ăn trước.

Trình Hoài Cẩn khẽ giơ tay nhường cô ta rồi bước về phía Tô Chi. "Ăn cơm trước đã?"

Tô Chi ngẩng đầu lên cười với Trình Hoài Cẩn, "Được." Sau đó cô nghiêng người đi lướt qua anh.

Giang Nghiên Nguyệt rất khách sáo kêu Tô Chi cứ gọi món tùy thích, "Chị nghe nói ba mẹ em đều đi Mỹ hết rồi, em cũng đáng thương thật đấy, cứ một thân một mình."

Tô Chi nhìn mấy món ăn cứ hờ hợt là ba bốn con số trên thực đơn, hồn vía như đang bay bổng trôi dạt nơi nao.

"Cũng may bác Trình có lòng tốt, kêu anh hai thu nhận em. Chỉ có điều tính tình anh hai hơi lạnh lùng, em đừng để bụng nhé." Giang Nghiên Nguyệt như thể chợt nhớ ra chuyện gì đó thú vị, cười nói, "Em biết không? Hồi nhỏ chị sợ nhất là khi anh hai giờ tính giờ nết, anh ấy và anh cả không giống nhau, vì anh cả sẽ mắng người, nhưng anh hai thì không, lúc nào anh ấy cũng hành xử như người bình thường nhưng lại khiến em cảm thấy rất khó chịu."

"Chớp mắt cái đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi, " Giang Nghiên Nguyệt cảm thán, "Nhưng mà kể ra thì anh hai vừa tròn lớn hơn em mười tuổi nhỉ, thế bình thường em gọi anh ấy là gì?"

"Tôi..." Tô Chi do dự một lát, cô liếc nhìn Trình Hoài Cảnh, lại phát hiện ra anh cũng đang nhìn về phía này. "Cô nhóc gọi anh bằng tên thật." Trình Hoài Cảnh trả lời thay cô, "Hơn nữa cũng không phải là thu nhận, cô nhóc chỉ tạm thời sống ở đây thôi."

Sau gáy Tô Chi hơi nóng lên, không ngờ anh lại cố ý sửa lại lời của Giang Nghiên Nguyệt.

"Ồ, ra là vậy." Giang Nghiên Nguyệt cười vài tiếng, thúc giục nói: "Anh hai, mau gọi món đi, ngồi máy bay mười mấy tiếng nên em đói quá."

Cuối cùng Tô Chi chẳng gọi món gì, nói thật là cô cũng không cảm thấy đói chút nào. Nếu có thể, cô thà trốn khỏi đây ngay bây giờ còn hơn là ăn tối với họ như không có chuyện gì xảy ra.

Bữa tối nhanh chóng được lên món đầy đủ. Giang Nghiên Nguyệt không bắt chuyện với Tô Chi nữa, mà cứ hỏi chuyện người nhà Trình Hoài Cảnh dạo gần đây như thế nào.

Tô Chi ăn rất ít, phần lớn thời gian cô chỉ im lặng lắng nghe. Thật ra những chuyện này đều không liên quan đến cô.

Nhưng cô không sao kiềm chế được, cứ như thể muốn khắc sâu từng câu từng chữ vào trong lòng.

Hóa ra ba và anh trai của Trình Hoài Cẩn đều ở Bắc Kinh, nhà họ Giang cũng vậy. Giang Nghiên Nguyệt cứ liên tục hỏi Trình Hoài Cẩn có muốn cùng cô ta quay về Bắc Kinh dịp Quốc khánh hay không, ba mẹ cô ta cũng rất nhớ mong Trình Hoài Cẩn.

"Giang Triết cũng quay về rồi, hai người từ nhỏ đã khăng khít với nhau như vậy, chẳng lẽ không muốn gặp anh ấy sao?" Dường như Giang Nghiên Nguyệt rất chắc chắn về trọng lượng của Giang Triết, "Chiều mai chúng ta trở về đi, em cũng cũng đã hứa với bác Trình rồi. Đã lâu lắm rồi không gặp bác Trình, chắc bác ấy cũng nhớ em lắm."

"Cứ để dì Lý chăm sóc Tô Chỉ là được, hoặc không thì em đăng ký một tour du lịch theo đoàn cho em ấy ra ngoài vui chơi." Giang Nghiên Nguyệt nói rồi lấy điện thoại ra, "Đi Vân Nam nhé, Giang Triết vừa trở về từ đó đấy, thấy bảo là thú vị lắm."

"Tôi không đi!" Tô Chỉ vội vàng lên tiếng từ chối.

Cô không muốn đi cái gì mà Vân với chả Nam, càng không muốn bị Giang Nghiên Nguyệt sắp xếp.

"Dịp Quốc khánh tôi phải ở nhà làm bài tập, tôi không muốn đi ra ngoài." Tô Chỉ ném ánh mắt khẩn thiết cầu xin về phía Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn nhìn cô một cái, anh nói với Giang Nghiên Nguyệt: "Chiều mai anh sẽ thu xếp xe đưa em về Bắc Kinh."

"Anh hai, anh không đi cùng em sao?" Ngón tay Giang Nghiên Nguyệt cứng đờ, cô ta nhìn sang anh.

“Đạo này anh rất bận, cuối năm mới về được.” Trình Hoài Cẩn nhàn nhạt nói, “Hơn nữa đợt trước Giang Triết cũng đã tới chỗ anh rồi, nếu em thật sự quan tâm đến cậu ấy thì không lẽ nào lại không biết.”

Giọng điệu của Trình Hoài Cẩn rất bình thường, anh cứ để mặc Giang Nghiên Nguyệt nói nhiều là thế, nhưng rồi đến cuối cùng lại từ chối cô ta thẳng thừng.

Tô Chi nhận ra có một ánh mắt đang nhìn về phía này. Nóng rực nhưng cũng rét lạnh làm sao.

Cô chợt nghe thấy Giang Nghiên Nguyệt khẽ cười một tiếng, giọng điệu dịu dàng: "Tiểu Chi, chị muốn nói với anh hai mấy câu, em có thể..."

“Được.” Tô Chi đồng ý ngay. Nói thật, thậm chí cô còn có chút nóng lòng muốn chuồn khỏi đây hơn bao giờ hết.

Trình Hoài Cẩn quay đầu nhìn thấy Tô Chi đã đứng dậy, nhẹ nhàng nói: “Đừng đi đâu xa quá.”

Tô Chi không nhìn anh, chỉ gạt đầu rồi đi thẳng ra khỏi cửa.

Cửa phòng riêng lại được nhẹ nhàng đóng lại.

Trong phòng lại yên tĩnh trở lại, đồ ăn trên bàn cũng chẳng vơi đi bao nhiêu. Có lẽ khi ở trong bầu không khí này, người không nuốt trôi không chỉ có một mình Tô Chi.

“Dịp Quốc khánh anh rất bận, có phải là vì ở cạnh cô bé đó không?” Giọng nói của Giang Nghiên Nguyệt vẫn bình tĩnh nhưng trong ngữ khí lại xen lẫn chút bất mãn, “Chẳng trách lúc anh ra sân bay đón em lại tức giận đến vậy, chúng ta đã quen nhau biết bao năm trời, đến chút thời gian ít ỏi này mà anh cũng không nở trể nải vì em được sao?”

“Anh vừa mới giải thích rồi, đây không phải vấn đề nở hay không nở, mà là anh đã nói sẽ đến đón cô nhóc ấy thì không thể nuốt lời được.”
Trình Hoài Cẩn dựa người vào lưng ghế.

"Vậy anh bảo con bé đó đi về trước chẳng phải là được rồi sao?"
Giang Nghiên Nguyệt có ý hơi trách móc.

"Chuyện này anh cũng đã giải thích rồi, bởi vì phải đi đón em nên anh không thể sạc điện thoại được, mà anh cũng không nhớ số điện thoại của cô nhóc đó." Giọng điệu của Trình Hoài Cẩn vẫn rất bình tĩnh,
"Hai giờ chiều mai anh sẽ thu xếp xe đưa em về Bắc Kinh."

“Anh hai!” Giang Nghiên Nguyệt đột nhiên mất khống chế hét lên, sau đó hai mắt đỏ hoe, giọng nói lí nhí: “Em đã phải ngồi máy bay suốt mười mấy tiếng để trở về, nhà cũng không về, chỉ muốn đến Bắc Xuyên gặp anh trước. Anh không tình nguyện ra sân bay đón em thì cũng thôi đi, nhưng anh lại cứ phải làm em mất mặt trước mặt người ngoài mới chịu sao?”

Cô ta nhìn Trình Hoài Cẩn bằng đôi mắt ầng ậng nước, giọng nói trở nên lạnh lùng: "Anh hai, anh không nên khiến em mất mặt mới phải."

Giang Nghiên Nguyệt từ đầu đến cuối không hề lớn tiếng với Trình Hoài Cẩn, cô ta chỉ nói với Trình Hoài Cẩn câu “Anh không nên."

Trình Hoài Cẩn quá rõ ý tứ của cô ta.

Nhà họ Trình là kẻ leo lên từng bước từ trong vũng bùn lầy, là Trình Viễn Đông mới là người trèo cao. Mà nhà họ Giang thì sinh ra đã là kẻ đứng trên cao.

Có lẽ Giang Nghiên Nguyệt trước nay luôn cảm thấy bản thân cao hơn người khác một bậc.

Mà rõ ràng cô ta chỉ là đứa con theo chân mẹ tái giá vào nhà họ Giang. Nhưng có lẽ luôn có những người sở hữu loại thiên phú đó,

cô ta giỏi nhất là chiếm những thứ không thuộc về mình làm của riêng.

Cô ta cũng chưa bao giờ cảm thấy mình không thuộc về nơi này. Từ trước nay cô ta và anh đều không phải là người chung đường.

Giờ đây, cô ta cũng không ngại sử dụng thân phận này để áp chế Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn đưa tay đẩy bộ bát đĩa trước mặt về phía trước: "Nếu em cảm thấy anh đã khiến em mất mặt thì cho anh xin lỗi. Nhưng dạo này anh rất bận, không thể cùng em về Bắc Kinh được."

Anh nói xong đứng dậy đi thẳng ra ngoài, cửa phòng riêng vừa mở ra, anh đã nhìn thấy Tô Chỉ đang cắm tai nghe ngồi ở hành lang.

Cô quay lưng lại với cửa phòng riêng, hơi dựa người vào cây cột sẫm màu. Chiếc đèn lồng tre đung đưa trên đỉnh đầu tựa như đang phủ lên cô một tấm vải sa lả lơi.

Trên hành lang rất yên tĩnh, và chính cô cũng yên lặng đến mức như hòa vào màn đêm đen.

Ngẩn ngơ một lúc, Trình Hoài Cẩn đi về phía cô. Lần này dường như có tâm linh tương thông, Tô Chỉ quay đầu lại.

Trong bóng đêm mờ mịt, một đôi mắt đen láy sáng đến mức như có thể soi rọi lòng người. Sống mũi thon thả nhỏ nhắn khẽ hếch lên, phía dưới là cánh môi hé mở.

Trình Hoài Cẩn bỗng nhớ tới câu nói đó của Giang Triết: "Một người phụ nữ rất xinh đẹp."

Im lặng trong phút chốc, anh nghe thấy Tô Chỉ lên tiếng: "Hai người ăn xong chưa?"

"Đi thôi."

Trình Hoài Cẩn vẫn đưa Giang Nghiên Nguyệt trở lại khách sạn trước.

Suốt dọc đường không ai nói với ai lời nào. Lúc xuống xe, Giang Nghiên Nguyệt đóng sầm cửa lại.

Trong khoang xe yên tĩnh, Tô Chỉ không biết nên nói gì. Cô nhìn ra rất rõ ràng, chắc chắn Giang Nghiên Nguyệt đã bị Trình Hoài Cẩn từ chối, nhưng cô cũng cảm thấy càng lúc càng khó hiểu.

Bọn họ đã sắp kết hôn rồi, tại sao Trình Hoài Cẩn vẫn còn giữ thái độ như vậy. Nhưng cô cũng biết, tất cả những chuyện này đều không liên quan gì đến mình.

Tô Chỉ cứ dựa vào cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài mãi. Nhưng Trình Hoài Cẩn cũng không vội lái xe đi ngay, anh quay đầu nhìn Tô Chỉ, giọng nói ôn hoà: "Đã ăn no chưa?"

Như thể mọi thứ vừa xảy ra đều không hề tồn tại. Dãy núi trong bóng đêm u tối ẩn giấu mọi khe rãnh nông sâu trong nó.

Tô Chỉ sững sờ quay đầu lại, cô không biết phải đáp lại như thế nào. Anh thực sự quan tâm liệu cô đã ăn no hay chưa sao?

"Tôi cũng chưa no, chúng ta đi ăn thứ gì đó đi." Trình Hoài Cẩn nói rồi giơ tay khởi động xe.

Lái xe dọc theo con đường đèn đóm sáng trưng, hai mươi phút sau, Trình Hoài Cẩn cho xe dừng lại ở bãi đậu xe của một trường bắn súng. Anh đưa tay lấy ra một tấm thẻ, thanh chắn của bãi đậu xe tự động nâng lên.

Sau đó, anh thành thực đậu xe vào vị trí trong cùng của bãi.

"Đóng cửa rồi." Tô Chỉ lên tiếng nhắc nhở. Cả cửa nẻo lẫn đèn đóm của trường bắn súng này đều tắt ngúm.

“Ừm, tôi biết.” Trình Hoài Cận tắt máy, anh hất cằm ra hiệu về phía quán ăn bên cạnh, “Ăn cơm ở chỗ bên cạnh.”

Tô Chi "ồ" một tiếng rồi theo anh xuống xe.

Cách đó vài bước chân, quán ăn này nằm ở ngay phía sau trường bắn súng. Diện tích trong quán không lớn lắm, có tấm rèm nhựa ngăn muỗi và gió bên ngoài, Trình Hoài Cận dùng một tay vén tấm rèm lên để Tô Chi đi vào trước, còn anh theo vào sau.

“Sao hôm nay cậu Trình lại tới thế?” Bên trong vang lên giọng nữ giới mang khẩu âm phương Bắc, Tô Chi nhìn thấy một người phụ nữ mặc tạp dề đi ra.

Tuổi tác tầm khoảng bốn năm mươi tuổi, mặc một chiếc áo hoa cộc tay màu tím đậm, trên tay vẫn đang cầm cái giẻ vừa mới lau bàn xong.

Trông có vẻ rất tháo vát thạo việc.

Trình Hoài Cận gật đầu với bà ấy: “Đi ngang qua, đúng lúc muốn ăn gì đó.”

Nghe thấy vậy, bà ấy tươi cười rạng rỡ nhìn Tô Chi, “Cô bé này xinh xắn quá.”

Tô Chi vội vàng chào hỏi bà ấy, “Chào dì ạ.”

“Lễ phép quá.” Người phụ nữ ấy cười hào sảng đưa thực đơn cho cô, “Hai người ngồi xuống trước đi đã, lát nữa gọi món thì cứ kêu tôi.”

“Được.” Trình Hoài Cận đáp lại một tiếng, anh dẫn Tô Chi ngồi vào bàn cạnh cửa sổ phía bên trái.

Anh lấy ra vài tờ khăn giấy lau lại bàn một lượt, sau đó lấy bát đĩa giúp Tô Chi.

Tô Chi cứ nhìn anh mãi. Sau khi đưa Giang Nghiên Nguyệt về khách sạn, anh vẫn luôn giữ dáng vẻ như vậy.

Bình thường, điềm đạm đến không thể điềm đạm hơn.

Nhưng dáng vẻ khó chịu đóng sầm cửa xe lại của Giang Nghiên Nguyệt trước lúc rời đi lại nói cho Tô Chi biết rõ một điều, giữa bọn họ vừa xảy ra chuyện không mấy vui vẻ.

Giống như những gì Giang Nghiên Nguyệt đã nói, khi tức giận trông anh vẫn là cái dáng vẻ bình thường như thế này đây.

Tô Chi cảm giác như có thứ gì đó bị rút khỏi trái tim mình rồi dần chìm sâu xuống. Cô cảm thấy cổ họng khô rát, kéo theo cả khoang lồng ngực cũng âm ỉ khó chịu.

“Cháu xem xem thích ăn gì?” Mà giờ phút này, anh vẫn chỉ quan tâm xem cô muốn ăn gì.

Tô Chi mím môi, đưa tay cầm lấy thực đơn trong tay anh. Về cơ bản đều là các món mì, cũng không đa dạng lắm.

“Chú ăn gì?” Cô hỏi.

Trình Hoài Cảnh chỉ vào thực đơn, "Tôi hay ăn mì thịt bò."

Tô Chi do dự một lúc, lại hỏi: "Chú rất hay đến đây sao? Trông dì vừa nãy có vẻ rất thân quen với chú."

“Ừ, rất hay đến.” Trình Hoài Cảnh vẫn trả lời ngắn gọn như cũ.

Tô Chi không biết bản thân có nên nói thêm cái gì đó với anh không, nhưng cuối cùng chỉ nói là mình cũng muốn ăn mì thịt bò rồi thôi.

Chẳng mấy chốc, hai bát mì thịt bò đã được mang lên. Trình Hoài Cảnh ăn uống rất yên lặng, cô cũng không nói chuyện.

Thời gian đã không còn sớm nữa, tuy là thứ sáu nhưng trong quán cũng không hề đông khách.

Tô Chỉ cúi đầu cặm cụi ăn mì, lúc ăn được hơn nửa bát thì đã bắt đầu có cảm giác không nuốt được nữa.

Cô ngẩng đầu nhìn Trình Hoài Cận mới phát hiện anh đã ăn xong rồi, đang đợi cô. Tô Chỉ vội vàng cúi đầu ăn tiếp.

“Không ăn nổi nữa à?” Trình Hoài Cận hỏi.

Bàn tay đang siết chặt đôi đũa của Tô Chỉ khựng lại, “Không.” Nói xong, cô lấy một hơi ăn hết phần còn lại.

Trình Hoài Cận đứng dậy đi thanh toán, sau đó nói với Tô Chỉ, "Lần sau cháu nên gọi bát nhỏ thôi."

Tô Chỉ sửng sờ trong giây lát, hai chữ "lần sau" giống như một thanh sắt nung nóng ị lên tai cô một mảng đỏ rực.

Lần sau. Lần sau anh vẫn sẽ đưa cô tới đây sao?

“Muốn ngồi lại một lát không?” Trình Hoài Cận thấy cô không nhúc nhích, khẽ hỏi.

Tô Chỉ vội vàng đứng dậy, "Không ngồi nữa đâu."

“Vậy chúng ta đi dạo dọc theo con đường này một lát.” Trình Hoài Cận nói rồi đi ra khỏi quán ăn trước.

Trong đêm hạ, ngay cả cơn gió cũng mang theo hơi nóng ẩm ướt.

Trình Hoài Cận bước đi rất chậm, không hề giống lúc đi bên Giang Nghiên Nguyệt trước mặt cô cách đây ít lâu. Anh bỏ lại áo khoác đen ở trên xe, lúc này chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cứ thế chậm rãi đi bên cạnh Tô Chỉ.

Trên con đường nhỏ dài vô tận, chẳng hề có xe cộ qua lại. Vài ánh đèn mờ ảm đạm chiếu sáng hàng quán rải rác ven đường.

Tô Chi không ngăn nổi mình nghĩ đến "lần sau" của anh, nhưng rồi cô cũng chợt nhớ tới lời của Giang Nghiên Nguyệt.

"Em đừng lo lắng quá, bọn chị nhất định sẽ sắp xếp chỗ ở sau này cho em."

Lần sau ư. Có lẽ họ sẽ chẳng có lần sau nữa.

Nhưng ít nhất cô cũng muốn biết "thời hạn chết chóc" đó khi nào sẽ đến.

Tô Chi quay qua nhìn Trình Hoài Cẩn, ánh mắt anh bình tĩnh nhìn thẳng về nơi phương xa.

Thật ra cô cũng không biết liệu đã có ai từng nói điều này hay chưa, rằng ánh mắt Trình Hoài Cẩn khi nhìn người khác thật sự quá đổi nghiêm túc.

Cứ như thể anh thực sự quan tâm, hoặc có lẽ, anh quả thật là để tâm.

Trong đêm hạ đẹp đến nhường ấy, Tô Chi cảm thấy trái tim mình đau nhói,

Một lúc sau, cô chặm rãi mở miệng hỏi: "Trình Hoài Cẩn, sau khi chú và Giang Nghiên Nguyệt kết hôn, tôi có cần phải dọn ra ngoài không?" Giọng cô không lớn nhưng cũng rất rõ ràng.

Nhìn đi, đâu có khó khăn đến vậy đâu? Chẳng qua chỉ là bật câu hỏi ra khỏi miệng thôi mà.

Nơi ngã tư đường vắng vẻ tịch liêu, họ cùng nhau dừng bước trước tín hiệu đèn đỏ.

Trình Hoài Cẩn hạ mắt nhìn cô: "Giang Nghiên Nguyệt nói với cháu?"

Tô Chi gật đầu. "Tôi sẽ dọn ra ngoài, hai người không cần lo lắng."

Cô cứ nhìn mãi vào ngọn đèn đường phía đối diện ngã tư kia hồi lâu, thực ra cô đang nghĩ, phải chăng cô cũng không phải chỉ là phận bèo trôi nổi không nơi bến đỗ?

Có lẽ cô cũng là một ngọn đèn đường vĩnh viễn đứng nguyên tại vị trí ban đầu.

Người đến, và rồi người đi.

Tầm nhìn của Tô Chi hơi nhoè đi, thế rồi bất chợt, cô bị một cánh tay mạnh mẽ ghì chặt vào lòng.

Là hơi thở khắc sâu trong tâm trí cô. Là buổi ban chiều đổ bóng lập lờ, là khúc ca khẽ thầm thì ngâm nga.

Giây phút này đây, cô cũng được trao hơi ấm mà trước nay chưa từng được chạm tới.

Nhịp tim đập mãnh liệt đánh úp cô. Thì ra, hai người có thể lại gần nhau đến thế.

Giây phút cô ngừng thở, chợt nghe thấy giọng nói của Trình Hoài Cảnh: "Có xe."

Và rồi cũng nghe thấy anh nhẹ nhàng nói: "Tôi không kết hôn với Giang Nghiên Nguyệt, cháu cũng không cần phải dọn ra ngoài."

Phía xa xa, đèn đỏ chuyển sang đèn xanh. Trình Hoài Cảnh buông tay, ra hiệu cho cô cùng đi về phía trước.

Khoảnh khắc được anh ghì chặt vào lòng, trái tim nguội lạnh chai sạn đã vụn vỡ, đã tan chảy thành dòng sông xuân vô tận.

Tô Chi nhìn ngọn đèn đường đối diện, cuối cùng cô chợt nhớ đến bài hát mình đã nghe khi dựa người vào bức bảo vệ cách đây ít lâu.

Cô phát đi phát lại bài hát đó. Khoảnh khắc Trình Hoài Cận vươn tay tháo tai nghe của cô xuống, khúc ca ấy đang ngân vang câu hát:

“Nào có phải em không biết sợ hãi, cũng đâu phải em không sợ chết.” (*)

“Nhưng đứng trước nụ hôn lãng mạn đắm say ấy, dù là cách trở nơi vách núi cheo leo.” (*)

“Vì anh, em ắt coi đó là miền đất bằng.” (*)

Chương 14: “ngủ ngon, trình hoài cần.”

Đi đến cuối đường cái, rồi lại đi tiếp chính là lối vào cao tốc.

Đương lúc quay đầu lại, Trình Hoài Cần hỏi cô: “Thấy đỡ hơn chưa?”

Tô Chi ngây người một lúc, phút chốc hiểu ra không ngờ anh đang đưa cô đi dạo cho xuôi bụng.

“Đỡ rồi.”

Một câu trả lời quá đỗi ngắn gọn, trong lòng bất chợt có cảm giác căng thẳng ập tới.

Trình Hoài Cần chẳng hề để ý, cứ thế cùng cô đi bộ trở về. Tô Chi hơi tụt lại phía sau, khóe miệng khẽ mím. Nhưng nụ cười thì đã lên men hiển hiện bên bờ môi, nhẹ nhàng quán bện lấy trái tim cô.

“Chú là người Bắc Kinh sao?” Tô Chi tăng tốc, tiến lên theo kịp bước chân Trình Hoài Cần.

“Không phải, sao lại hỏi vậy?”

“Vừa nãy tôi nghe được lúc trên đường đi với cả lúc ăn cơm.” Tô Chi thành thật trả lời, “Chị ấy nói người nhà của chú đều ở Bắc Kinh, cứ luôn miệng hỏi chú có muốn về nhà không, nên tôi tưởng là chú tới Bắc Xuyên một mình.”

Trình Hoài Cần quay qua liếc nhìn cô một cái, “Không phải một mình tôi tới Bắc Xuyên, mà là một mình tôi ở lại Bắc Xuyên. Trước kia ba và anh cả tôi cũng đều là người Bắc Xuyên, sau này thay đổi công việc nên đã tới Bắc Kinh.”

“À, ra là vậy.” Tô Chi gật đầu như đã hiểu ra, trong lòng cô có chút mừng thầm, mừng vì không ngờ Trình Hoài Cẩn lại thật sự trả lời câu hỏi của cô nghiêm túc đến thế.

Không hề có chút gì gọi là qua loa lấy lệ.

Khiến cô có cảm giác được coi trọng, hoặc có thể nói là cảm giác được đối xử bình đẳng.

Anh không hề qua loa với cô.

Suy nghĩ này được chứng thực hết lần này đến lần khác, điều ấy cũng khiến nụ cười của cô như lan ra.

Cơn gió đêm nhẹ nhàng thổi bay tà váy cô, Tô Chi dùng tay khế ấn xuống, nói với anh: “Trình Hoài Cẩn, thật ra chú là người tốt.”

Trình Hoài Cẩn nghiêng đầu nhìn qua, vừa khéo bắt gặp ánh mắt kiên định của cô.

Giờ đây Tô Chi đã chắc chắn chuyện này, cũng không hề sợ anh biết được điều đó.

Nhưng Trình Hoài Cẩn lại chỉ hờ hững nhìn cô, rồi lại đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

“Vậy sao?”

Giọng điệu của anh cứ đều đều lạnh nhạt, như thể trước giờ chưa từng quan tâm đến điều đó.

“Lần đầu tiên tôi nghe có người nói như vậy đấy,” Trình Hoài Cẩn nghĩ ngợi một lát rồi hỏi: “Vậy là cơ sở để cháu đưa ra kết luận này, là bởi vì từng cho rằng tôi là người xấu, đúng không?”

Tô Chi ghen lời, bấy giờ cô mới nhận ra không ngờ anh đã phát hiện ra phán đoán sai lầm trước kia của cô. Nhưng cô còn chưa kịp

giải thích, đã nghe thấy Trình Hoài Cẩn nói: “Có điều, phán đoán trước kia của cháu cũng không hẳn là sai hoàn toàn.”

“Ý chú là sao?”

Trình Hoài Cẩn giơ tay ra hiệu cho cô rẽ hướng khác, “Có lẽ tôi không phải người tốt gì đâu.”

“Tại sao?”

Tô Chi không hiểu ý của anh.

Nhưng Trình Hoài Cẩn không trả lời cô ngay, hai người rẽ vào bãi đậu xe phía sau trường bắn, Trình Hoài Cẩn mở khoá để cô lên xe.

Tô Chi đóng cửa xe lại, để balo ngay dưới chân rồi quay sang nhìn Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn bật điều hòa lên, nhẹ nhàng nói: “Không ai là người tốt hay người xấu hoàn toàn cả.”

“Tôi biết chứ, bản tính con người rất phức tạp.” Tô Chi tiếp lời, cô hơi sợ Trình Hoài Cẩn sẽ cảm thấy mình non dại, thế là cũng bắt chước anh nói vài ba câu đạo lý ba phải.

Nhưng lời vừa thốt ra khỏi miệng, cô lại bắt đầu thấy hối hận.

“Con thì hiểu cái gì.”

Đó là câu Tô Xương Minh thường hay nói với cô nhất.

Nhưng Trình Hoài Cẩn chỉ ừm một tiếng, rồi lùi xe lái ra ngoài. Anh không vạch trần dáng vẻ "giả vờ hiểu biết" của Tô Chi, anh không hề lấy sự lúng túng của người khác làm thú vui cho mình.

Sự căng thẳng trong lòng Tô Chi cũng nhanh chóng tan biến trong tiếng radio Trình Hoài Cẩn bật lên sau đó, là một kênh nhạc ballad

tiếng Anh. Khi Tô Chi thả lỏng bắt đầu lắng nghe, đúng lúc đến phiên một người đàn ông trẻ tuổi cất tiếng hát.

Giọng hát của người ấy trầm thấp mà cũng rất lười biếng, nghe càng giống như buổi chạng vạng nơi vùng thôn quê. Sắc trời không mấy sáng sủa, cả hai tâm trạng chán ngắt ngồi trên chiếc ghế trước sân, đưa mắt nhìn ra cánh đồng trải dài vô tận.

Phía chân trời có đám mây âm u, có làn gió đêm dịu dàng lướt qua mặt họ.

Người ấy đang kể chuyện, và cũng đang ngân nga câu hát.

Cũng tựa như đêm hôm ấy, anh và cô cùng ngồi trong sân nhà.

Ai nấy đều nhìn về phía trước, lặng lẽ cất lời chuyện trò.

Tô Chi dựa người vào khung cửa sổ bên cạnh.

Lần này, cô vẫn nhìn thấy hình ảnh phản chiếu trên cửa sổ tràn ngập ánh đèn neon rực rỡ sắc màu, nhưng cũng thấp thoáng đâu đó nhìn thấy chính mình.

Đôi mắt sáng long lanh, cứ thế nhìn về phía trước không rời.

Cũng nhìn cả hình bóng của anh.

Khóe môi cô không kìm được mím chặt lại, chỉ cảm thấy khoảnh khắc này nên được lưu giữ lại trọn vẹn.

Gói ghém vào trong lớp vải mềm, từ nay về sau chỉ từ từ nhắm nháp khi màn đêm buông xuống.

Bài hát ấy chẳng mấy chốc đã kết thúc, trong radio vang lên một đoạn độc thoại của ca sĩ.

Vốn tiếng Anh của Tô Chi vẫn chưa đủ để hiểu hết được ý tứ của người ấy, cô chỉ lảng máng nắm bắt được một vài từ khóa, nhưng lại

chẳng thể xâu chuỗi chúng thành một câu có ý nghĩa.

Cô vô thức nhìn về phía Trình Hoài Cẩn.

“Cậu ấy nói...” Trình Hoài Cẩn lên tiếng.

Hai người như có tâm linh tương thông.

“...Bài hát này được chấp bút sau khi uống rượu cùng một người bạn ở sân nông trại, họ cùng uống rượu cả đêm hôm đó, bốn giờ sáng, giữa một đám ma men trong nhà chỉ có hai người họ là còn tỉnh táo. ”

“Vậy là cậu ấy và người bạn kia cùng đi ra ngoài, hai người ngồi trên ghế trước cửa nhà, cứ thế ngồi một mạch đến khi trời sáng.”

“Kể từ ngày hôm đó, cậu ấy và người bạn kia không còn uống rượu nữa.”

Nghe tới đây, Tô Chỉ không nhịn được bật cười thành tiếng.

“Tôi không tin.”

Cô quay sang nhìn Trình Hoài Cẩn, ấy thế mà lại nhìn thấy khóe miệng anh hơi nhếch lên.

“Tôi tin.”

“Sao chú biết được?”

“Bởi tôi chính là người bạn đó.”

Tô Chỉ hơi trợn tròn mắt, phút chốc không nói nên lời.

“Chú quen biết ca sĩ này?”

“Ngày trước có quen biết lúc đi du học ở Mỹ, cậu ấy bây giờ là một nhà soạn nhạc khá có tiếng, có khi cháu đã từng nghe qua tác phẩm

của cậu ấy cũng nên.”

Lắng nghe giọng nói của Trình Hoài Cẩn, cô bắt đầu nhớ lại những lời Trình Hoài Cẩn vừa dịch.

“...Bài hát này được chấp bút sau khi uống rượu cùng một người bạn ở sân nông trại, họ cùng uống rượu cả đêm hôm đó, bốn giờ sáng, giữa một đám ma men trong nhà chỉ có hai người họ là còn tỉnh táo. ”

Cô nhú mào nhìn về phía Trình Hoài Cẩn, dường như hoàn toàn không thể tin được.

“Chú mà cũng uống rượu đến say khướt sao?”

“Trước đây thì có.”

“Thế chú cũng hút thuốc à?”

“Trước đây hút rất nhiều.”

Hai mắt Tô Chi càng trợn tròn xoe, nhìn trái nhìn phải Trình Hoài Cẩn tận mấy lượt.

Thế rồi như chợt nghĩ tới cái gì đó, cô ngắc ngứ hỏi: "...Cho nên, cho nên khi gặp tôi lần đầu tiên, chú nhắc nhở tôi đừng hút thuốc cũng là vì thế sao?"

Chiếc xe chậm chậm dừng lại nơi ngã tư đường đã này sang đèn đỏ, Trình Hoài Cẩn quay đầu sang nhìn cô.

Thật ra ánh mắt anh không hề rõ ràng, đều là do khung cảnh mờ tối này tạo nên.

Thế nhưng Tô Chi vẫn cảm thấy xấu hổ không thôi.

Trình Hoài Cẩn nói: “Phải, cháu không nên đưa ra quyết định kiểu này trong lúc tâm trạng đang tồi tệ.”

Tô Chỉ im lặng nhìn anh, chớp mũi bất chợt cay cay.

Giọng nói cũng trở nên nghèn nghẹn: “Chú sẽ ngăn cản bất cứ người nào có ý định hút thuốc trên đường sao?”

Cuối cùng Trình Hoài Cẩn liếc cô một cái: “Không.” Sau đó anh khởi động lại xe, tiếp tục lái về phía trước.

Anh nói không.

Trái tim Tô Chỉ đập thình thịch.

Là do cô khóc quá thảm thiết, là do cô đang ngồi thụp xuống trước đầu xe anh, là do ngày hôm đó anh chợt nổi hứng, hay là do một nguyên nhân nào khác?

Anh nói là sẽ không.

Anh sẽ không ngăn cản bất cứ người nào có ý định hút thuốc cả.

Anh chỉ ngăn cản cô mà thôi.

Ý nghĩ này thật khiến cho con người ta khó lòng chịu nổi. Cô không dám nghĩ ngợi quá nhiều, nhưng rồi cũng không kìm chế được mà cứ quanh quẩn mãi câu nói ấy mãi, cuối cùng chỉ đành nhìn lại ra ngoài cửa xe.

Trong xe nhanh chóng chuyển sang ca khúc ballad tiếp theo, Tô Chỉ từ từ để cảm xúc của bản thân thả trôi theo bài ca êm dịu.

Khi hai người về tới nhà thì đã là mười giờ tối.

Tô Chỉ đi theo sau Trình Hoài Cẩn vào nhà, cô đặt balo bên cạnh chân rồi ngồi xuống cởi giày, còn Trình Hoài Cẩn thì đã đi vào bên trong.

“Trình Hoài Cẩn!” Cô đột nhiên kêu lên.

Bước chân của Trình Hoài Cận khựng lại, anh xoay người nhìn cô.

Ngoài hiên chỉ bật một chiếc đèn tường hoa văn chạm rồng, ánh sáng và bóng tối được cắt gọt một cách tự nhiên, thêm phần nhu hoà êm dịu.

Hắt xuống một một quầng sáng mờ ảo.

Tô Chi ngồi xổm trước cửa, vạt váy xám xòe ra thành một đoá hoa màu xám ôm lấy phần thân dưới của cô.

Mái tóc dài đen óng mượt buông xõa sau lưng, mà lúc này, cô đang ngược lên nhìn anh.

Tựa như đoá hoa trong vườn rung rinh theo làn gió, mềm yếu nhưng sức sống cũng rất ngoan cường.

Trình Hoài Cận rũ mắt đáp lại một tiếng, "Còn chuyện gì sao?"

Ánh mắt Tô Chi đầy kiên định, "Tôi sẽ không hút thuốc nữa."

"Ừm."

Cô khẽ cong mắt mỉm cười.

"Ngủ ngon, Trình Hoài Cận."

Hàng mi của Trình Hoài Cận khẽ lay động.

"Ừm."

Sau đó xoay người đi lên lầu.

-

Tối hôm ấy, Tô Chi tắm xong cứ ngồi mãi trên ghế bành ở ngoài ban công hóng gió.

Cơn gió tự nhiên trong đêm hạ lọt qua ô cửa sổ bỏ ngỏ, bao trọn lấy làn da lộ ra ngoài của cô, mái tóc còn hơi ẩm ẩm buông xõa xuống bờ vai, ánh mắt cô lại nhìn xuống tờ đơn tuyên truyền kia.

Ánh sáng hắt tới từ ngoài sân đã đủ để cô quan sát dáng vẻ của anh hết lần này đến lần khác, cũng giống như phút giây cùng nhau lắng nghe những khúc ca ballad trên xe, Tô Chỉ cẩn thận dè dặt lấy ra, từ từ nhấm nháp từng chút một.

Một đêm ngủ ngon giấc, buổi sáng thức dậy, ấy thế mà vẫn còn chưa tới năm giờ.

Sắc trời bên ngoài cửa sổ đã tảng sáng, Tô Chỉ mở mắt nhìn một lúc, chợt nhớ ra Trình Hoài Cẩn trước kia từng giới thiệu với cô ở tầng dưới có một bể bơi trong nhà.

Dòng suy nghĩ bất chợt ùa về, có lẽ cũng là do nỗi bức bối muộn phiền suốt bấy lâu nay đã tan biến hết vào đêm qua, Tô Chỉ xuống giường nhanh chóng đánh răng rửa mặt xong xuôi, sau đó lặng lẽ băng qua phòng khách đi xuống tầng dưới.

Kể từ sau lần được Trình Hoài Cẩn dẫn đi tham quan lúc trước, đây là lần đầu tiên cô xuống đây một mình.

Lần trước tới đây cũng chỉ nhìn thoáng qua, giờ lại xuống đây lần nữa mới cảm thán nơi này sao mà xa hoa đến thế.

Lúc này, đèn dưới đáy bể đã được bật lên, chiếu sáng mặt nước trong bể bơi thành những gợn sóng lăn tăn màu xanh ngọc bích.

Tô Chỉ đứng bên thành bể bơi, trong lòng không nén nổi cảm giác tung tăng vui sướng. Hồi tiểu học, cô thường hay bơi lội ở con sông nhỏ cạnh nhà bác họ, cũng coi như cô số may, bơi ở đó tận mấy năm mà chưa bao giờ xảy ra chuyện gì, nhưng sau này lớn rồi cũng không dám ra sông bơi nữa.

Sau khi quay về học ở Bắc Xuyên thì cơ hội đi bơi cũng rất hiếm, cho dù có đi thì cũng chỉ ngâm người tắm tấp vì người chật như nêm.

Khóe miệng Tô Chi không kìm được nhếch lên, thế rồi cô xoay người chạy lon ton về phòng mình.

Cô lục tìm trong vali ra bộ đồ bơi màu đen đã lâu chưa mặc, chum thêm cái khăn tắm lớn rồi đi xuống tầng ngầm.

Lúc cô rời khỏi phòng ngủ thì vẫn chưa đến năm rưỡi.

Cô nhớ Trình Hoài Cận thường xuống lầu lúc sáu rưỡi, cũng không phải cô cố ý muốn tránh né Trình Hoài Cận hay gì cả, chỉ là cô cảm thấy mình vẫn không thể thản nhiên mặc đồ bơi trước mặt anh, để rồi đón nhận ánh mắt của anh được.

Nhưng thật ra Tô Chi cũng biết, Trình Hoài Cận trước nay đều sẽ không tùy tiện đánh giá cô.

Anh tôn trọng cô hơn bất cứ ai.

Cô biết chứ.

Nhưng chỉ là cô thấy xấu hổ mà thôi.

Băng qua phòng khách yên tĩnh, Tô Chi đi xuống cầu thang.

Khăn tắm ném lên cái ghế nằm bên cạnh, cô ngồi bên bể bơi khua tay nghịch nước.

Không ngờ là nhiệt độ ổn định.

Mang theo chút xúc cảm ấm áp, rồi nhanh chóng bò lên khắp cạnh tay Tô Chi.

Cô khởi động vài lần bên bể bơi, tung người nhảy xuống.

Tựa như rơi vào một thế giới yên tĩnh nào khác.

Cô từ từ thử mở hai mắt dưới nước.

Sắc xanh ngọc bích phản chiếu lại ánh đèn sáng rực trên trần nhà.

Mọi thanh âm bị ngăn cách hoàn toàn trên mặt nước, cô như một chú cá đang tung tăng bơi lội, xuôi theo làn nước nhẹ nhàng bơi về phía trước.

Cô tận hưởng cái cảm giác được chầm chậm bơi trong làn nước, tựa như bản thân cũng đã trở thành một phần không thể tách rời của nơi đây.

Tô Chi liên tục bơi đi bơi lại trong bể, cô bơi rất chậm rãi, đôi mắt luôn mở to nhìn cánh tay vươn về phía trước của mình.

Ánh sáng bị gấp khúc như dệt một tấm lưới chảy xuôi trên cánh tay trắng nõn của cô, cuối cùng Tô Chi dùng sức bật chân, đẩy mình đến bên thành bể.

Ngón tay cô ấn lên mặt thành bể, ngẩng đầu trời lên khỏi mặt nước.

Không khí khô nóng phả thẳng vào mặt, những giọt nước chảy dọc theo tóc mai

cô trượt xuống. Nửa bờ vai cũng lộ ra ngoài không khí.

Tầm nhìn hoàn toàn đắm nước, hàng lông mi nhẹ run bị bết thành từng chùm, cô vô thức nhìn về phía trước.

Như có cơn gió vô hình thổi vào làn da cô, mang đến cảm giác ớn trong thoáng chốc.

Tô Chi đột nhiên sững người bên bể bơi, mọi thứ rơi vào tĩnh lặng.

Chỉ còn lại những gợn sóng lăn tăn dần tan biến bên người cô.

“Chào buổi sáng.” Trình Hoài Cẩn đứng ở cửa gập đầu với cô.

Đại não của Tô Chỉ nhất thời trống rỗng, kinh ngạc đến líu lười nín thình.

Cô rất hiếm khi nhìn thấy anh mặc loại quần áo nào khác ngoài áo sơ mi, nhưng người đàn ông trước mắt cô đang mặc một chiếc áo cộc tay màu xám khói, phía dưới là quần dài rộng rãi thoải mái. Tay phải cầm tách cà phê anh vẫn thường hay dùng, cứ thế thành thoi đứng trước cửa.

Ánh sáng phản chiếu trên mặt nước cũng dịu dàng hắt lên gò má anh, đôi mắt sâu thẳm như đang làm rung rinh cả mặt hồ yên ả.

Cơ thể Tô Chỉ từ từ chìm xuống nước.

Bờ vai ẩm ướt lành lạnh lại lần một nữa chìm trong làn nước nhiệt độ ổn định, chỉ còn lại cái đầu vẫn đang nhìn Trình Hoài Cẩn này giờ.

“Chào buổi sáng.” Cô nói cụt lủn.

“Cháu cứ tiếp tục đi.” Trình Hoài Cẩn nói rồi nhấc chân đi sang phòng chiếu phim bên cạnh.

“Hôm nay chú không đi làm sao?” Chẳng hiểu ra làm sao, Tô Chỉ tự nhiên lại lên tiếng.

Cô vẫn giấu mình dưới làn nước, gác cằm lên thành bể nhìn Trình Hoài Cẩn. Giống như buổi tối ngày hôm qua chỉ có hai người họ trong xe, cô rất trân trọng từng cơ hội được nói chuyện riêng với Trình Hoài Cẩn.

“Có đi.” Trình Hoài Cẩn quay người lại nói.

“Thế chú...”

Trình Hoài Cẩn bỗng khựng lại, cất bước đi về phía cô.

Ngón tay Tô Chỉ âm thầm siết chặt trên thành bể, cô nhìn thấy Trình Hoài Cẩn xuống trước mặt mình.

Hương thơm mát nhàn nhạt cùng cái bóng của anh đồng thời bao trùm lấy cô hoàn toàn.

Trình Hoài Cẩn cúi xuống nhìn cô, mở miệng nói: "Dậy sớm nên xem phim một lúc rồi đi."

"Phim gì?"

"Những kẻ bên lề, đã xem chưa?"

"Chưa." Tô Chỉ đáp, cô nhìn Trình Hoài Cẩn không chớp mắt, giấu nhẹm nửa câu sau nơi đầu lưỡi.

"Tôi không đủ thời gian xem hết cả bộ."

"Tôi có thể tự xem nốt."

Trình Hoài Cẩn hơi nhướng mày, "Thế thì tranh thủ đi."

"Được."

Trái tim Tô Chỉ đập nhanh đến mức như sắp nhảy ra vọt ra khỏi khoe miệng, cô ngụp sâu xuống rồi bơi vào bờ như một con cá trích trong hồ nước.

Trình Hoài Cẩn đứng dậy, giơ tay nhấp một ngụm cà phê. Ánh mắt anh nhìn Tô Chỉ trôi ra khỏi mặt nước từ phía bên kia bể bơi.

"Ào" một tiếng không hề nhỏ, dòng nước trong suốt dần chảy xuôi theo vai cô tựa như một lớp áo được tạo thành từ làn nước.

Mái tóc đen óng dán chặt trên bờ vai, ánh đèn chiếu sáng mang màu gam lạnh hết như đang lưu động trên cánh tay trắng nõn của cô. Một bộ đồ bơi màu đen không thể đơn giản hơn, không có bất kì họa tiết

trang trí nào, cứ thế men theo đường viền phác hoạ nên dáng hình cô.

Mười bảy tuổi.

Một độ tuổi mơ hồ mà cũng thật rõ ràng.

Trình Hoài Cẩn thu hồi ánh mắt, quay người đi về hướng phòng chiếu phim.

Tô Chi nhanh chóng chạy về phòng ngủ tắm gội một lượt, bật máy sấy tóc ở mức mạnh nhất sấy đến khi còn âm ỉm, sau đó lại chạy xuống tầng dưới.

Lúc đi ngang qua phòng ăn, cô vừa khéo gặp dì Lý đang chuẩn bị bữa sáng, thế là lại bị dúm cho một ly nước ép và vài cái bánh mì con con.

Cả quãng đường, tim Tô Chi cứ đập loạn không ngừng, lúc chạy đến cửa phòng chiếu phim, cô mới dừng chân đứng lại một lúc để bình ổn lại nhịp tim.

Giơ tay đẩy cửa bước vào, bên trong phòng rất tối.

Cánh cửa chậm chậm khép lại, nhờ khả năng cách âm hoàn hảo của căn phòng chiếu phim này mang lại, cô có một cảm giác rất riêng tư như thể tách biệt khỏi thế giới này.

Yên tĩnh tới mức dường như tước đoạt đi cả hơi thở của Tô Chi.

Cô chậm chậm bước đến bên Trình Hoài Cẩn, có nguyên một hàng ghế sofa đơn khiến Tô Chi đắn đo một lúc, cuối cùng ngồi xuống bên cạnh Trình Hoài Cẩn.

“Chú muốn ăn bánh mì không?” Cô nhỏ giọng hỏi Trình Hoài Cẩn đang điều chỉnh máy.

“Không cần, cảm ơn.”

“Ồ, được.” Tô Chi đặt bánh mì xuống bên cạnh tay mình.

Màn chiếu duy nhất đang sáng trong phòng phát ra ánh sáng dịu dịu, Tô Chi hơi dịch người về phía sau, ánh mắt khẽ liếc sang Trình Hoài Cảnh.

Ánh mắt anh đang nhìn chăm chú về phía trước, đen tối và sáng trắng, hai sắc thái đối lập hắt lên gò má anh. Tựa như ánh trăng lưu chuyển giữa rặng núi non, tĩnh lặng mà lại lạnh lùng.

Tô Chi bất giác thu hai chân lại.

Cô mặc một cái áo cộc tay màu trắng và quần đùi màu xám, ngồi bó gối trước ngực rồi cứ thế nhìn Trình Hoài Cảnh đầy chăm chú.

Một lúc sau, trên màn chiếu xuất hiện cảnh mở đầu bộ phim, là cảnh một người đàn ông đang lái xe.

“Được rồi.” Trình Hoài Cảnh khẽ nói.

Tô Chi lập tức thu lại ánh mắt của mình, dán mắt nhìn chăm chăm vào màn chiếu trước mặt.

Trình Hoài Cảnh dựa lưng vào ghế sofa, kéo theo Tô Chi ở bên này cũng cảm nhận được mặt ghế hơi trũng xuống.

Cô không tìm được dè dặt dịch người về phía anh.

Dưới sự che đậy của bóng tối, cô trở nên dạn dĩ và rục rịch dã tâm của mình.

Tầm mắt nhìn trọn đường nét mơ hồ nơi cánh tay anh, cô chậm chậm sát gần lại, cuối cùng dừng lại ở khoảng cách như chạm như không kia.

Dường như cô có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh.

Tựa như buổi tối ngày hôm ấy, anh ghì chặt lấy cô vào lòng.

Làn da Tô Chi nóng bừng lên.

Nhịp đập con tim mãnh liệt tới mức như muốn phá vỡ lồng ngực, tước đoạt đi cả hơi thở của cô.

Nhưng hết thảy mọi thứ đều chìm trong bóng tối lặng im.

Tiếng nhạc mang tiết tấu dồn dập vang lên trong bộ phim như hoà vào cùng tiếng nhịp tim nổ tung của cô.

Cô không dám nhìn về phía anh nữa, chỉ cần anh hơi nghiêng đầu thì chắc chắn có thể bắt quả tang cô một cách chuẩn xác.

Tô Chi ép mình phải nhìn thẳng về phía trước, thế nhưng cơ thể lại cứng đờ nóng rực như một bàn ủi sắt bị nung đỏ.

Trên màn chiếu, người đàn ông đó đang lái xe trong màn đêm.

Tiếng nhạc sục sôi, ánh đèn liên tục nhấp nháy.

Đột nhiên, một tiếng khởi động xe cực lớn vang lên, chiếc xe tăng tốc nhanh như một thanh kiếm sắc bén bắn vọt ra.

Cơ thể đang căng thẳng của Tô Chi không khỏi run lên vì kinh hãi.

Một cái chạm thoáng qua.

Cánh tay cô và cánh tay Trình Hoài Cẩn khẽ giao nhau.

Nhoi nhói lại sắc bén như bị điện giật. Làn da anh lạnh vô cùng.

Là ánh trắng lạnh lẽo rót lên làn da của cô. Nhưng cũng tựa như đốm lửa vô tình thiêu rụi cả thảo nguyên.

Tai cô bỗng chốc nóng bừng.

Tô Chi lập tức rút tay lại, phần lớn cơ thể cũng theo đà dịch về phía sau.

Tiếng nhịp tim đã lấn át cả âm thanh của bộ phim, cô cẩn thận dè dặt quay sang nhìn Trình Hoài Cẩn.

Trong bóng tối, Trình Hoài Cẩn vẫn yên lặng nhìn về phía trước như cũ.

Anh xem rất chăm chú, hoàn toàn không hề để ý đến động tĩnh của cô.

Tiếng ô tô nổ máy cực lớn.

Tiếng nhịp tim đập loạn như sấm rền.

Tô Chi dựa sát người ra phía sau, để bản thân được từ từ thả lỏng trở lại.

Cô áp hai tay lên má, từng đầu ngón tay lạnh buốt như băng.

Cô lại len lén nhìn Trình Hoài Cẩn, cũng không dám dựa sát lại gần anh nữa.

Cô là một nhà thám hiểm đầy tham vọng, cũng là một kẻ hèn nhát đầy liều lĩnh.

Trên màn chiếu, người đàn ông lái xe kia đang lao vút qua cung đường tấp nập xe cộ qua lại, Tô Chi cố ép mình phải tập trung vào tình tiết bộ phim, cô vòng hai tay ôm đầu gối, từ từ điều chỉnh nhịp tim trở lại bình thường.

Mọi thứ đã trở lại bình thường.

Làn da nóng bừng, nhịp tim đập nhanh.

Tất cả đều đã quay lại quỹ đạo bình thường vốn có.

Bộ phim nhanh chóng đi sâu vào nội dung chính, một phú hào bị bại liệt vì chơi môn thể thao mạo hiểm và một người da đen từng có tiền án dẫn đến cảnh chán nản sa sút. Ngỡ như hai đường thẳng không bao giờ giao nhau, ấy thế mà lại quấn bện vào nhau khiến người khác không khỏi bất ngờ.

Chẳng mấy chốc Tô Chi đã bị lôi cuốn vào trong tình tiết của bộ phim, cô tập trung tinh thần xem phim cùng Trình Hoài Cẩn.

Anh làm bất cứ điều gì cũng đều chú tâm đến thế, trước nay chưa từng qua loa lấy lệ.

Trong căn phòng chiếu phim mờ tối, tia sáng huỳnh quang không ngừng hắt lên khuôn mặt của cả hai. Dần dà, bóng dáng người con gái lại bất giác sát lại gần anh. Cánh tay trái đặt trên tay vịn làm điểm tựa cho cơ thể. Tay phải của người đàn ông đặt cạnh cánh tay trái của cô, ngón tay khế móc qua quai cầm của tách cà phê.

Bờ vai dựng thẳng lên của cô nhô cao hơn cánh tay anh. Hai người vừa đan xen lại vừa chõng lên nhau. Nhưng lại không hề tựa vào nhau bất cứ chỗ nào.

Anh chỉ ôm chặt lấy cô vào lòng bằng hơi thở lạnh lẽo và chậm rãi kia.

Máy chiếu ở bức tường phía sau hắt lên màn chiếu những chùm ánh sáng đủ sắc màu, nhìn xuống dưới nữa....

Là hai cái bóng màu đen sẫm đã hợp lại thành một.

-

Khi Trình Hoài Cẩn rời đi, bộ phim mới chiếu được gần nửa bộ.

Điện thoại của anh lặng lẽ rung lên trong bóng tối, khi anh rời đi có nói với Tô Chi rằng cô có thể tiếp tục xem hết bộ phim, không cần phải đợi anh.

Tô Chi khẽ gật đầu, nhìn theo bóng dáng anh rời khỏi phòng chiếu phim.

Cô tắt màn chiếu đi. Mọi thứ hoàn toàn chìm trong bóng tối.

Rất yên tĩnh, và cũng rất riêng tư.

Tô Chi quay đầu nhìn sang phía chỗ ngồi đã trống không kia.

Nơi đây đã mất đi nguồn sáng, cho nên cô mới không nhìn thấy anh, nhưng thực ra anh vẫn đang còn ở đó.

Suy nghĩ này khiến trái tim cô hơi đập loạn nhịp.

Bàn tay trái đang chống lên tay vịn của Tô Chi chậm chậm gơ về phía kia, cho đến khi tay cô chạm vào lưng ghế.

Nơi ấy đã không còn ai nữa rồi.

Tô Chi phút chốc ngẩn ngơ, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng chiếu phim.

Lúc cô quay về phòng ngủ, cơn buồn ngủ ập tới dữ dội, cô lại leo lên giường ngủ tiếp một giấc dài, sau đó đến mười một giờ trưa mới ra khỏi nhà.

Ngôn Hy đã hẹn cô ở quán ăn trước cổng trường trung học số 4, Tô Chi chỉ cần xuất hiện một chút, để lúc mẹ Ngôn Hy đưa cô ấy tới nhìn thấy mình là được.

Sau đó Ngôn Hy sẽ đến quán bar của A Chính, Tô Chi nhắc đi nhắc lại cô ấy nhất định phải chú ý an toàn, đừng đi cùng A Chính tới nơi nào quá xa, và cũng đừng ở lại quá muộn.

Ngôn Hy thề thốt chắc nịch đảm bảo với cô, xong xuôi Tô Chi mới bắt xe quay về nhà.

An trưa xong, cô ở lại trong phòng làm bài tập.

Chốc chốc lại ngồi ngây người, cô sẽ hồi tưởng lại thước phim ban sáng.

Cô thức dậy quá sớm, khiến mọi thứ không chân thực tựa như một giấc mơ.

Nếu không phải vì thấy bộ đồ bơi kia ướt rượt, có lẽ cô sẽ thật sự hoài nghi liệu đây có phải chỉ là một giấc mộng hay không.

Tô Chi ở trong phòng làm hết hai bộ đề thi môn toán, sau đó ôm quyển sách ngữ văn đi ra vườn hoa phía sau nhà.

Ánh nắng ban chiều chiếu rọi lên mắt cá chân để trần của cô, mang đến cảm giác ấm áp dễ chịu vô ngần.

Cô dựa người vào băng ghế dài, lẩm nhẩm học thuộc bài thơ cổ trong sách.

Ánh nắng dịu dần sau cái nóng gay gắt của buổi ban trưa, màu sắc giảm độ bão hòa xuống, đến cơn gió cũng hiu hiu man mát.

Cơn buồn ngủ nặng trĩu bất chợt ập đến, mí mắt cô vô thức buông rũ xuống.

Trong tầm nhìn lơ mơ buồn ngủ, cảm giác tựa như nhắm mắt băng qua một hành lang trắng xoá.

Cô cố gắng mở mắt ra nhưng vẫn không sao làm được.

Âm thanh ở phía xa xa đâu đó, cô nghe thấy có tiếng bước chân đang đến gần.

Tô Chi không thể nhìn thấy khuôn mặt của người đến, chỉ có thể bước đi theo anh.

“Ngủ rồi sao?”

Đột nhiên, âm thanh đó trở nên cực gần.

Hệt như một loại chất làm mát trong buổi chiều buồn tẻ, khiến Tô Chi choàng mở mắt.

Đập vào mắt là một chiếc áo sơ mi trắng, một tay Trình Hoài Cẩn đang đỡ cánh tay cô.

Cô xém chút đã ngủ thiếp đi. Tô Chi vội vàng ngồi thẳng người dậy.

“Xin lỗi, tôi...”

Trình Hoài Cẩn thu tay lại rồi đi về hướng cửa phòng ăn, “Buồn ngủ thì về phòng mà ngủ.”

Trông anh như vừa từ bên ngoài trở về.

Mạch suy nghĩ của Tô Chi vẫn còn đang lơ mơ, cô ngồi trên băng ghế một lúc cho tỉnh táo rồi đứng dậy đi theo vào trong.

Dì Lý cầm lấy áo khoác của Trình Hoài Cẩn, sau đó rót cho anh ly nước.

Trình Hoài Cẩn đứng ở bàn đảo bếp trong phòng khách uống một hơi cạn ly nước lọc, khoé mắt liếc thấy Tô Chi đang đi chân trần đứng ở một góc khác của phòng khách.

“Xem hết phim rồi?” Anh đặt chiếc cốc trở lại mặt bàn đá cẩm thạch.

Tô Chi siết chặt cánh tay bên người, “Vẫn chưa.” Cô làm như rất tự nhiên đưa mắt nhìn Trình Hoài Cẩn, chờ đợi lời mời tiếp theo của anh.

Thế mà Trình Hoài Cẩn lại như cố ý không mở lời, cụp mắt xuống rót thêm cho mình một ly nước nữa.

Những ngón tay gồ lên khớp xương rõ ràng của anh cầm ly nước lên, ánh mắt nhìn Tô Chi đến là kiên nhẫn.

Phút giây im lặng đầy khó chịu, khiến lớp ngưng trang của cô cũng trở nên mong manh dễ vỡ.

Sau tai Tô Chi nóng bừng lên, như thể bị anh nhìn thấu suy nghĩ.

Cô như chợt dạ, dẫu biết thừa nhưng vẫn cố hỏi: “Chú đang đợi ai sao?”

Diễn xuất sao mà vụng về quá. Trình Hoài Cảnh thu ánh mắt lại, nhẹ nhàng đặt ly nước lên mặt bàn.

Da đầu Tô Chi tê dần, cô nhìn vờ theo bóng dáng anh xoay người đi xuống tầng dưới một mình.

Cơ thể thoáng cái hạ thân nhiệt. Cô đứng ngây ra tại chỗ không biết phải làm sao.

Đột nhiên, giọng nói của Trình Hoài Cảnh truyền tới từ chỗ góc rẽ. Một thoáng ngẩn ngơ, cô bắt đầu âm thầm gào thét trong lòng.

Có chút gì đó hóm hỉnh, nhưng lại không hề vạch trần cô:

“Chờ cháu.”

Chương 15: Philippe và abdel (1)

Ở nửa sau của bộ phim, một phú hào bị liệt nửa người và một người đàn ông da đen từng có tiền án lại hợp rơ đến lạ.

Một tổ hợp của hai thứ bị người ta kì thị nhất, ấy thế mà lại chạm tới trái tim của người đàn ông giàu có. Ông ấy thích người đàn ông da đen “không có lòng đồng cảm”, làm việc không theo lẽ thường này, ông ấy thích được anh ấy đẩy trên chiếc xe lăn đi dạo khắp Paris lúc nửa đêm.

Hai người mãi mãi không bao giờ được coi là sự kết hợp ăn ý nhất, thế nhưng họ lại phá vỡ thế giới quan của người đời, trở thành những người bạn vĩnh cửu của nhau.

Cuối phim, dưới sự giúp đỡ của người đàn ông da đen, phú hào cuối cùng đã thoát ra khỏi nỗi mặc cảm tự ti, chập chững những bước đi đầu tiên. Tô Chi xem mà sống mũi cay cay.

Mà đoạn video hiện lên ngay sau bộ phim lại càng khiến cô kinh ngạc không thôi.

Trong đoạn video hơi chói sáng, một người đàn ông da đen đẩy một người đàn ông ngồi xe lăn lên đỉnh núi.

Phụ đề viết rằng: “Philippe và Abdel giữ mãi một tình bạn sâu đậm.”

Tô Chi không nhịn được quay sang hỏi Trình Hoài Cẩn: “Cái này là thật sao!?”

Trình Hoài Cẩn đáp lại: “Phải, đây là cái biên lại dựa trên câu chuyện có thật.”

Tô Chỉ không khỏi quay đầu lại chăm chú xem đoạn video trên màn chiếu kia, hai người họ đứng trên rìa vách đá cheo leo, phóng tầm mắt ngắm nhìn mặt trời nơi phía xa xăm.

Cô vô cùng thích câu chuyện này.

Hai người đàn ông tưởng chừng như mãi mãi không có khả năng bước qua đời nhau, ấy vậy mà đã gặp gỡ nhau một cách kì diệu đến thế.

Nếu như không gặp gỡ Abdel, có lẽ Philippe sẽ mãi mãi là một ông phú hào tính tình lập dị, tự ti và nhạy cảm, ông bị liệt từ cổ trở xuống đến hết phần đời còn lại, mãi mãi chẳng dám lấy hết can đảm đi gặp người phụ nữ đó.

Và nếu như không gặp Philippe, Abdel sẽ sống chật vật qua ngày dựa vào khoản tiền trợ cấp thất nghiệp, có lẽ đến tận khi về già, anh vẫn phải lo từng miếng cơm manh áo cho gia đình hết như cái cách mẹ anh đã từng.

“Tôi thích câu chuyện này.” Tô Chỉ nói.

“Rất nhiều người đều thích những ảo tượng tươi đẹp.” Trình Hoài Căn hơi đỏ người về trước tắt phim đi.

“Đây không phải ảo tượng, đây là câu chuyện có thật được cải biên lại.”

“Một câu chuyện đủ để chuyển thể thành một bộ phim, xác suất xảy ra được là bao nhiêu?” Trình Hoài Căn đứng dậy bật đèn trong phòng chiếu phim lên.

Tô Chỉ hơi nheo mắt lại vì sợ bị chói mắt. Nhưng không ngờ đèn ở đây sáng lên rất chậm, đủ thời gian để cô có thể thích nghi.

Cô mở to đôi mắt, khẽ ngả người ra ghế sofa, lên tiếng tranh luận cùng Trình Hoài Cẩn vẫn đang đứng: "Nhưng nói chung là có khả năng xảy ra mà, đâu ai dám chắc liệu có gặp được Abdel hay Philippe của đời mình hay không."

"Cháu rất lạc quan." Trình Hoài Cẩn nói.

"Là chú quá bi quan."

Tô Chỉ ngẩng đầu nhìn anh, cô không khỏi nhớ lại thuở ban đầu khi mình tới đây, nhớ lại Trình Hoài Cẩn đã từng tàn nhẫn chọc thủng những nỗi niềm ảo tưởng của cô.

Thật vậy, vì lý do nào đó mà những gì anh nhìn nhận, đến cuối cùng đều được chứng minh là đúng đắn, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc, đối với mọi chuyện trên đời này, quan điểm của anh đều là chính xác.

Ví dụ như câu chuyện này, hay ví dụ như chuyện liệu trên thế giới này có còn một cặp "Philippe và Abdel" nào khác hay không.

"Cháu có thể giữ quan điểm của mình." Trình Hoài Cẩn nhướn mày chẳng để tâm.

Anh không hề có ý định thuyết phục cô, cũng không muốn áp đặt quan điểm của mình lên người cô.

Trong lòng Tô Chỉ khắp khởi vui mừng, nhưng vẫn cứng miệng muốn giành thế "cửa trên": "Rồi tôi sẽ gặp được thôi."

Trình Hoài Cẩn liếc nhìn cô, trông có vẻ đã bị cô khơi gợi sự hứng thú. "Cháu là Abdel?"

"Sao phản ứng đầu tiên của chú lại là cho rằng tôi chính là Abdel có tiền án thế hả?" Tô Chỉ cau mày đáp trả.

“Bởi vì cháu có “tiền án”.” Trình Hoài Cẩn khoanh tay, hơi dựa vào tường nói.

“... Vậy chú chính là Philippe!”

“Tại sao?”

“Vì chú bị liệt nửa người.”

Trình Hoài Cẩn: “...”

“Nói linh tinh vớ vẩn thì tôi không tiếp chuyện nữa đâu.” Trình Hoài Cẩn đưa ra lời cảnh cáo, đồng thời cũng đứng thẳng người dậy.

Tô Chỉ vội vàng đầu hàng: “Bởi vì chú lắm tiền.”

Khóe miệng Trình Hoài Cẩn khẽ nhếch lên: “Nhưng tôi không cần ai cứu rồi cả.” Nói xong anh xoay người đi ra ngoài. Tô Chỉ cũng đứng dậy đi ra ngoài cùng anh.

“Nhưng mà ở đâu mới có thể nhìn thấy vách đá như vậy nhỉ, để đứng trên vách đá vách đá treo leo ngắm nhìn mặt trời mọc ấy?” Cô hỏi.

“Muốn ngắm sao? Gần đây nhất là núi Nam Nham.”

“Nơi đó nghe có vẻ rất xa.”

“Mất khoảng ba tiếng lái xe.”

“Ồ.” Tô Chỉ đáp lại một câu, “Xa quá.”

Trình Hoài Cẩn liếc mắt nhìn cô một cái, song cũng không nói gì.

Hai người chậm rãi đi lên cầu thang, thấp thoáng ngửi thấy mùi đồ ăn thơm nức mũi bốc ra từ trong phòng bếp. Nhà dì Lý nằm ở một thành phố ven biển phía nam, mấy hôm trước dì ấy về quê rồi đem lên đây rất nhiều đặc sản.

Lúc Tô Chi ngồi vào bàn ăn, cô thấy một bát nhỏ trái cây đã chế biến sẵn đặt trước mặt mình.

Có xoài có ổi, phía trên còn rắc cả một lớp bột xí muội.

Dì Lý vừa mang lên cho họ món cuối cùng là một bát canh cá, vừa nói: “Cô Tô, cô ăn thử đi xem có thích ăn kiểu trái cây như thế này không, ở chỗ chúng tôi rất hay ăn kiểu này, ngon lắm.”

“Cháu thích lắm,” Khoé miệng Tô Chi nhếch lên đầy vui vẻ, “Cảm ơn dì Lý.”

Nói rồi cô lấy đĩa xiên một miếng đưa lên miệng, miếng xoài mát lạnh vừa mềm vừa giòn quyện với vị chua chua ngọt ngọt của bột xí muội kích thích vị giác một cách mạnh mẽ khó cưỡng. Nuốt xuống một miếng, mọi hương vị hòa quyện trộn lẫn vào nhau, Tô Chi bị chua đến mức nhắm tịt cả mắt, sau đó lại nhanh chóng thích ứng trở lại.

Lúc cô mở mắt ra mới phát hiện trước mặt Trình Hoài Cẩn không hề có bát hoa quả dầm. “Chú không thích ăn cái này à?” Tô Chi hỏi.

“Hầu như không ăn.”

Tô Chi nhớ lại những món anh bình thường hay ăn, bấy giờ mới nhận ra khẩu vị của anh hình như rất thanh đạm. Đồ ăn dì Lý nấu cũng rất hiếm khi xuất hiện món nào nhiều dầu mỡ và ớt cay. Chẳng trách vừa rồi cũng chỉ có một bát hoa quả dầm đặt trước mặt cô.

“Được rồi.” Tô Chi mím môi, rồi lại vùi đầu ăn xoài dầm đặt trước mặt mình.

Trình Hoài Cẩn đưa tay rót cho mình một ly nước, khóe mắt liếc thấy cái mũi hơi nhăn lại cùng khóe miệng nhếch lên của cô.

Có thể yên tâm thưởng thức đồ ăn, cũng có nghĩa là cô cảm thấy mình đã đến một nơi an toàn.

Chẳng mấy chốc, một bát hoa quả dầm nhỏ đã bị cô diệt sạch. Tô Chỉ kéo dịch cái bát trống không sang bên cạnh, rồi lại bắt đầu lấn sân sang mấy món khác.

Tuy dì Lý nấu ăn không bỏ nhiều dầu mỡ và ớt cay, nhưng dì ấy lại rất biết cách làm bật lên hương vị vốn có của từng loại nguyên liệu. Chẳng mấy chốc, Tô Chỉ lại ăn thêm non nửa con chim bồ câu nướng.

Đang lúc lại nhắc đĩa lên lần nữa, Tô Chỉ đột nhiên ngẩng đầu hỏi Trình Hoài Cẩn: “Có phải tôi ăn nhiều lắm không?”

“Sao lại hỏi như vậy?”

Ngón giữa của Tô Chỉ vuốt nhẹ lên thân đĩa một cái, hơi ấp úng nói: “Không có gì, chỉ là tự nhiên nghĩ tới vấn đề này thôi.”

“So với những người phụ nữ khác mà tôi đã từng gặp, thì đúng là vậy.” Trình Hoài Cẩn đáp lại.

Anh không hề nói mấy lời dối trá để an ủi Tô Chỉ, nhưng điều đó cũng khiến trong lòng Tô Chỉ có chút thất vọng.

Thế rồi Trình Hoài Cẩn lại nói tiếp: “Hầu hết phụ nữ tôi gặp đều ăn kiêng để giữ dáng, nhưng cháu còn nhỏ, ăn nhiều cũng không dễ tăng cân.”

Niềm vui lập tức trào dâng trong lòng Tô Chỉ, cô mím môi cười: “Thế để tôi ăn thêm chút nữa.”

Nói rồi cô chuyển bát canh mà dì Lý đã múc cho cô để ra trước mặt.

Nâng lên nhấp hai ngụm, hương vị ngọt thanh nhuận giọng. Tô Chỉ nhìn mặt bàn chộp mắt vài cái, đột nhiên lại ngẩng lên nói với Trình Hoài Cẩn: “Chú không giống bác họ của tôi.”

“Không giống chỗ nào?” Trình Hoài Cẩn đặt đôi đũa xuống.

Tô Chi siết chiếc thìa trong tay, ánh mắt nhìn Trình Hoài Cẩn đầy vẻ phức tạp. Cô cảm giác như có thứ gì đó đang dần mất kiểm soát, cô trở nên muốn được dãi bày tâm sự cùng Trình Hoài Cẩn, muốn được kể hết mọi chuyện về mình cho anh nghe.

Bởi lẽ anh quả thực là đối tượng hoàn hảo nhất để cô bộc bạch lòng mình, anh luôn luôn nghiêm túc, trước nay chưa từng qua loa lấy lệ.

Nhưng suy nghĩ này cũng khiến Tô Chi cảm nhận được một mối nguy hiểm, sinh ra thói quen ỷ lại là một chuyện đáng sợ biết bao.

Tô Chi hiểu rõ điều này hơn ai hết.

Một thoáng lảng động đầy trống rỗng.

Thế mà Trình Hoài Cẩn lại không lên tiếng thúc giục cô, anh chỉ yên lặng chờ đợi.

Thế rồi Tô Chi cất lời: “Bác họ cực kỳ ghét nhìn thấy tôi...” cô suy tư trong chốc lát, “...thường thức đồ ăn.”

“Giống như vừa rồi, nếu là bác họ nhìn thấy thì kiểu gì cũng sẽ nói tôi ăn lảm, bà ta không nuôi nổi tôi nữa rồi. Phút giây hạnh phúc nhất đối với tôi chính là ngày sinh nhật hàng năm của chị họ, khi ấy tôi sẽ có thể được ném một mẩu bánh thừa vụn vặt.” Tô Chi đặt thìa xuống, khoanh hai tay đặt trên bàn ăn, “Chú có hiểu được không? Tức là rõ ràng tôi không ăn thủng nồi trôi rế nhà họ, nhưng nhìn thấy tôi ăn ngon miệng là họ sẽ thấy không vừa mắt, cho nên tôi buộc phải ăn uống dè dặt khép nép, buộc phải tỏ ra rụt rè thấp thỏm, có như vậy họ mới cảm thấy thoải mái, mới cảm thấy tôi đang ở đúng vị trí của mình.”

Trong lòng Tô Chi chất chứa nỗi oán hận đã đè nén bấy lâu, nhưng cô vẫn cẩn thận quan sát biểu cảm của Trình Hoài Cẩn. Bởi vì cô cũng biết rõ một điều, rằng có những người không hề thích lắng nghe cô oán thán.

Nhưng Trình Hoài Cẩn lại nghiêm túc đố người về phía trước, hỏi han cô: “Cháu thường xuyên không được ăn no đủ sao?”

“Thế thì không.” Tô Chi đáp lại, “Hồi tiểu học người nhỏ con nên cũng chẳng ăn nhiều nhận là bao, đến năm lớp chín lại bị gửi về đó, tôi trở nên oán hận ngút trời, tôi hận Tô Xương Minh nhưng lại mong ngóng ông ta tới cứu tôi, tôi hận bác họ của tôi nhưng lại không thể không khuất phục trước bà ta.”

“Vậy là tôi đã thay đổi trở nên lệch lạc, tôi cũng không biết nói như thế nào cả. Kiểu tôi sẽ cố ý chọc tức, cố ý không nghe lời bọn họ.”

“Điều này rất bình thường, cháu không cần phải cảm thấy mình đã trở nên lệch lạc.” Trình Hoài Cẩn cất giọng ôn hoà: “Cháu còn nhỏ tuổi, không biết xử lý chuyện này ra làm sao cũng là điều dễ hiểu.”

Tô Chi nhìn anh vẻ nghi hoặc, bấy lâu nay cô cũng giống như bao người lớn khác, cảm thấy hành vi khi đó của mình là vô cùng sai trái, là vong ân phụ nghĩa, là cực kỳ vụn vẹo.

Vậy mà ngày hôm nay Trình Hoài Cẩn lại nói với cô, điều này rất bình thường, không cần cảm thấy bản thân đã quá sai lệch.

“Tôi thực sự không làm sai sao?” Tô Chi khẽ rủ rủ hỏi anh.

“Cháu còn nhớ tối hôm qua mình đã nói gì không?” Trình Hoài Cẩn nói: “Cháu nói đời người rất phức tạp. Cho nên đừng chỉ nhìn chăm chăm vào kết quả của một hành vi nào đó, nếu như nguyên nhân dẫn đến hành vi này đã sai lệch, vậy thì cháu cũng không nên phê phán kết quả của sự sai lệch này.”

Trong phòng khách yên tĩnh, giọng nói của Trình Hoài Cẩn vẫn luôn êm dịu là thế.

Đã rất nhiều lần, Tô Chi đều cảm thấy anh là người đàn ông mạnh mẽ.

Từ trong lời anh nói, cũng từ trong suy nghĩ của anh. Và hơn hết, chính từ trong ánh mắt anh nhìn cô lúc này.

Từ đầu đến cuối anh không hề nói cô không hiểu chuyện, vì hành vi lệch lạc của cô, anh cũng tìm ra cái lý do lệch lạc không kém.

Chóp mũi Tô Chỉ hơi cay cay. Cô không khỏi nghĩ suy, tại sao anh lại tốt đến thế.

Tại sao anh lại có thể tốt đến như vậy.

Tô Chỉ cúi thấp đầu, cô không muốn để anh nhìn thấy viền mắt đỏ hoe của mình. Nhưng rồi lại chợt nghe tiếng thấy Trình Hoài Cận hỏi: “Có còn ăn được nữa không?”

Tô Chỉ nghi hoặc ngẩng đầu nhìn anh.

Trình Hoài Cận cứ thế đứng dậy, nói với cô: “Đi thôi, chúng ta đi ăn thêm thứ khác.”

Nói rồi anh đi về phía cửa phòng ăn, “Đi mặc quần áo vào, giờ đi luôn.”

Bây giờ đã là tám giờ tối, sắc trời đã tối hẳn. Dòng xe cộ trên đường qua lại không ngớt. Buổi tối của ngày nghỉ, mọi thứ chỉ vừa mới bắt đầu.

Trình Hoài Cận lái xe đưa cô đến tận cùng phía nam của Bắc Xuyên, trên đường thỉnh thoảng có tắc đường đôi chút, nhưng anh cũng vẫn rất nhẫn nại.

Vẫn là kênh radio nhạc ballad lần trước, Tô Chỉ cứ lắng nghe suốt cả quãng đường, thi thoảng cũng vu vơ ngâm nga theo đôi ba câu hát.

Trong lúc chờ đèn đỏ, cô hạ kính xe xuống, tíu tíu chào hỏi chú chó Golden đang thờ hề hề nằm bò lên cửa sổ xe bên cạnh. Trình Hoài

Cần nghiêng đầu nhìn sang, ánh đèn neon hắt một lớp sáng mỏng manh lên gò má cô.

Cô không ngừng vẫy tay ra ngoài cửa sổ, trong giọng nói không giấu được sự vui vẻ.

Nhưng Trình Hoài Cần khó có thể quên đi nỗi thấp thỏm lo âu được lột tả qua lời nói của cô, cũng khó có thể quên được bóng dáng cô quay người bỏ chạy khi lần đầu tiên nhìn thấy Giang Triết.

Nơi bãi đậu xe mờ tối, cùng với sự tuyệt vọng chất chứa trong ánh mắt khi cô ngẩng đầu lên.

Nhưng giờ phút này đây, khi nhìn về phía bóng lưng Tô Chi. Anh lại cảm nhận được một loại sức sống mãnh liệt.

Cô là kẻ nổi loạn trời sinh. Khi ấy anh nói không hề sai.

Cô thường hay mắc kẹt trong vũng bùn lầy, nhưng lại chưa bao giờ thực sự lún sâu trong đó.

Khi đèn đỏ chuyển sang màu xanh, Trình Hoài Cần thu lại ánh mắt, lái xe đi tiếp.

Chiếc xe chạy thẳng về hướng nam, khi hai người xuống xe, Tô Chi mới biết anh đã đưa mình đến chỗ nào.

Một tiệm đồ ngọt được trang trí vô cùng đẹp đẽ, từ ngoài nhìn vào, vô số bóng đèn chấm bi nhiều màu sắc tỏa sáng bên trong khung cửa kính lớn. Một vẻ đẹp tinh xảo và xa xỉ không gì che lấp, Tô Chi giẫm lên tấm thảm lông mềm mại trong quán, đưa mắt quan sát xác nhận lại điều này một lần nữa.

Nhân viên trong tiệm dẫn hai người đến phòng riêng, đưa cho họ hai tờ menu.

Tô Chi ngồi vào bàn, cô kinh ngạc nhìn những món đồ ngọt giá cả đắt đỏ trong menu, sau đó vẫn không dám tin mà hỏi lại: “Chú lái xe suốt một tiếng đồng hồ, chỉ là để đưa tôi đến tiệm đồ ngọt này thôi sao?”

Trình Hoài Cận khẽ xắn tay áo lên: “Phải.”

Tô Chi vẫn nhìn anh mãi một lúc mới miễn cưỡng tiếp nhận được sự thật này, cô rử mắt nhìn những món đồ ngọt được tạo hình tinh xảo đẹp mắt trong menu, cuối cùng vẫn không nhìn được cảm thán với Trình Hoài Cận: “Cứ như đang nằm mơ ấy.”

“Thế ư?” Trình Hoài Cận giơ tay nhấp một ngụm trà, thoải mái dựa người lên ghế sofa, “Hôm nay có thể nằm mơ.”

Dưới ánh đèn ấm áp, ánh mắt anh sao mà dịu dàng, sao mà trong vắt đến thế.

Trái tim Tô Chi khẽ run rẩy, cô cảm nhận được một vết dấu tích rằng mình được nuông chiều, nhưng cũng lại sợ hãi muốn đưa tay cự tuyệt nó.

“Trong mơ thì đều là giả mà thôi.” Cô đáp.

Trình Hoài Cận hạ mắt lặng lẽ nhìn cô, phút chốc, anh khẽ nói: “Nhưng hôm nay có thể thành sự thật.”

(1) Đây là một câu chuyện có thật giữa chàng trai hư hỏng Abdel Sellou và Philippe Pozzo di Borgo, một nhà quý tộc bị liệt tứ chi.

Ở tuổi 23, chàng trai trẻ Abdel đã có một lý lịch khá u ám: đi tù 18 tháng vì tội ăn cắp và đánh người, không chịu làm việc, nhận tiền trợ cấp xã hội để sống qua ngày. Từ nhỏ, Abdel đã không có được sự dạy dỗ đàng hoàng khi nương tựa ở nhà người chú và người dì. Cuộc sống tự do không ai kiểm soát đã đẩy Abdel mắc từ sai phạm

này đến sai phạm khác: ăn hiếp bạn cùng lớp, ăn trộm thức ăn và đồ vật tại các siêu thị, giật đồ khách du lịch, và rồi đi tù...

Philippe là nạn nhân của trò chơi dù lượn và hậu quả để lại là tứ chi của ông bị liệt sau tai nạn nghiêm trọng ấy năm 1993, vợ của ông cũng mất vào ba năm sau đó, buộc ông phải tìm một phụ tá để giúp đỡ trong cuộc sống sinh hoạt hàng ngày. Cuộc gặp gỡ chàng thanh niên ngoại ô Abdel Sellou đã trở thành bước ngoặt trong cuộc đời ông.

Abdel là người khó chịu, kiêu căng, tàn nhẫn, thiếu ý thức nhưng giàu lòng nhân ái. Anh luôn chi li từng tí một, luôn có mặt mỗi khi ông cần, luôn bảo vệ ông khi ông yếu đuối, luôn khiến ông cười mỗi khi lên cơn run rẩy. Còn Philippe là một người đam mê nghệ thuật, sách vở, ông không chịu đầu hàng số phận mà luôn tự tìm niềm vui cho bản thân. Chính Philippe đã “truyền lửa” cho Abdel, giúp anh làm quen với thế giới kiến trúc đầy phong phú. Abdel bị lôi cuốn vào thế giới mà Philippe tạo ra cho anh với biết bao điều hay mà trước đó anh chưa có cơ hội để nhận ra.

Hai người đàn ông khác nhau về mọi thứ từ địa vị, học thức, tính cách, cảm xúc, tầm nhìn... nhưng lại có thể học cách sống từ nhau, nương tựa lẫn nhau và khiến cuộc sống của đôi bên trở nên có ý nghĩa hơn.

Chương 16: Vượt qua ranh giới

Buổi tối đầu tiên trong kỳ nghỉ lễ Quốc khánh, Tô Chỉ cứ đi loanh qua loanh quanh trong sân vườn trước nhà. Hồi tối cô đã ăn ba miếng bánh ngọt trong tiệm, thế là giờ chướng bụng đến nỗi không thể ngủ được.

Về đến nhà là Trình Hoài Cẩn đi thẳng lên lầu. Lúc tắm rửa xong xuôi đi ra ngoài, anh thấy trong điện thoại có năm cuộc gọi nhỡ.

Anh đứng bên giường nhìn vài giây rồi hạ tay bấm nút gọi đi.

Sau ba tiếng tút ngán ngủi, đầu bên kia đã nghe máy.

“Anh hai.” Giọng nói của Giang Nghiên Nguyệt đã khôi phục lại như bình thường, thậm chí lúc này còn mang theo đôi phần hàm ý nũng nịu làm lành.

Trình Hoài Cẩn cầm theo điện thoại, từ tốn bước ra ban công, "Có chuyện gì sao?"

“Anh hai, anh còn giận em sao?” Trong giọng điệu của Giang Nghiên Nguyệt xen lẫn chút tủi thân, “Ba em cũng đã phê bình em rồi, nói là em không nên mặc kệ công việc của anh, cứ nằng bướng anh cùng về với em cho bằng được.”

“Ừm.” Trình Hoài Cẩn đáp lại một tiếng, anh dừng bước đứng bên cửa sổ.

Vì màn đêm đã buông xuống, trên bãi cỏ rộng lớn ở sân trước chỉ để lại hai ngọn đèn đường cao thẳng để thấp sáng, ánh đèn ảm đạm lơ mờ bao phủ lên bãi cỏ.

Ai đó mặc một chiếc váy hai dây màu vàng nhạt đang loanh quanh dạo bước men theo mép bãi cỏ.

"Anh hai, hai ngày nữa anh có thể đi cùng em lấy bộ dụng cụ pha trà cho ba em được không? Ngay ở phía nam Bắc Xuyên thôi."

Giang Nghiên Nguyệt vẫn tiếp tục nói bên tai anh, "Buổi tối ba em bảo Giang Triết đến đón em rồi."

Ánh đèn vàng cũng đổ bóng xuống mái tóc cô một tầng sắc vàng, khiến mọi thứ mới trở nên mờ ảo và êm dịu làm sao.

"Anh hai? Anh có đang nghe em nói không?"

Trình Hoài Cẩn xoay người đi vào phòng ngủ: "Đến lúc đó anh sẽ đi đón em."

"Được, em biết ngay anh hai sẽ không giận em đâu mà!" Giọng điệu của Giang Nghiên Nguyệt thoáng cái vui vẻ hẳn lên, "VẬY MẤY NGÀY NỮA CHÚNG TA GẶP LẠI NHÉ, ANH HAI."

"Ừm." Trình Hoài Cẩn đáp lại một tiếng rồi cúp điện thoại. Anh đặt điện thoại lên bàn, sau đó đi đến tủ sách lấy một cuốn ra.

Đến bìa sách còn chưa kịp mở ra thì đã nghe thấy điện thoại vang lên một tiếng "ting" báo có tin nhắn đến. Anh khẽ mím môi, giơ tay cầm lấy điện thoại.

Hàng lông mày lập tức nhíu lại rồi từ từ giãn ra.

Trình Hoài Cẩn quay đầu nhìn ra hướng ban công, rồi lại đọc hết tin nhắn đó một lượt từ đầu đến cuối.

-

Tô Chi đi loanh quanh bên ngoài gần hai mươi phút, cuối cùng cũng cảm thấy không còn chướng bụng nữa thì mới quay trở vào trong

nhà. Khi cánh cửa lùa mở ra, cô nhận ra trong phòng khách vẫn còn sáng đèn.

Bước vào trong mới thấy không ngờ là Trình Hoài Cẩn đang đứng rót nước uống ở phía sau bàn đảo bếp.

Anh mặc một chiếc áo tay ngắn màu xám rộng rãi, mái tóc vẫn còn hơi ẩm ướt ngoan ngoãn rủ xuống phần trán của anh.

Lúc này, một làn gió mát lùa qua cánh cửa trượt vẫn chưa khép lại, khiến Tô Chi run lên trong thoáng chốc. Bởi vì Trình Hoài Cẩn đang lẳng lặng nhìn cô không nói lời nào.

Anh đang đợi cô.

Tô Chi bất chợt có một dự cảm không lành, mặc dù tối nay Trình Hoài Cẩn đã thể hiện ra một mặt hòa nhã dễ gần đến lạ thường, thế nhưng vào ngay lúc này, cô cảm thấy nếu mình còn không rời đi thì sẽ xảy ra chuyện lớn.

Thế là Tô Chi nhanh chóng gạt đầu rồi nặn ra một nụ cười tiêu chuẩn với Trình Hoài Cẩn: "Chúc ngủ ngon." Nói xong liền lon ton bước về phía phòng ngủ của mình.

Ai ngờ vừa mới đi được hai bước, cô đã nghe thấy Trình Hoài Cẩn ở phía sau gọi mình: "Lại đây."

Tô Chi lập tức dừng bước.

Trình Hoài Cẩn đặt lại cốc lên bàn, anh chậm rãi bước tới ghế sofa ngồi xuống, giọng điệu không khoan nhượng: "Lại đây."

Trái tim rơi lộp bộp xuống đất, cô đã không thể khống chế nổi cơ thể mình nữa.

Tô Chi quay đầu lại, thấy Trình Hoài Cẩn đang dựa vào ghế sofa chờ mình đi qua, gương mặt vẫn điềm nhiên như không.

Trong lòng đắn đo một hồi, cuối cùng Tô Chỉ lựa chọn đầu hàng. Cô chậm chạp bước đến bên cạnh Trình Hoài Cẩn, cố giả vờ bình tĩnh: "Có chuyện gì sao?"

Trình Hoài Cẩn liếc nhìn cô một cái, "Ngồi đi." Nói rồi anh lấy điện thoại của mình ra.

Tô Chỉ quét mắt nhìn một cái rồi ngồi lên tấm thảm bên cạnh bàn trà. Hai tay cô phủ lên trên mặt bàn, ánh mắt dõi theo Trình Hoài Cẩn mở điện thoại.

"Thành tích kỳ thi tháng của cháu." Trình Hoài Cẩn nói rồi đẩy điện thoại về phía cô.

Đầu óc Tô Chỉ trống rỗng, vội vàng sáp lại gần xem.

Khoảnh khắc cô cúi xuống...

Cơ thể cô trong nháy mắt hoá thành tảng băng không thể cựa quậy.

Đầu gối rắn chắc của người đàn ông giờ đây đang nhẹ nhàng tì lên sườn mặt nghiêng về phía trước của cô. Cô nhấc hai cánh tay đang phủ trên mặt bàn trà lên, nhẹ nhàng che đi sự đụng chạm phía bên dưới như một tấm lưới càng che lại càng lộ.

Có lẽ anh hoàn toàn chẳng hề nhận ra. Rằng sự đụng chạm gần như không thể phát giác ấy thật mềm mại làm sao.

Ấy thế mà vành tai của Tô Chỉ lại nóng bừng lên. Nhưng cô lại không dám cử động.

Cánh tay cô cứng đờ áp lên mặt bàn trà, khoé mắt khẽ len lén liếc nhìn Trình Hoài Cẩn.

Ánh mắt của người đàn ông từ đầu đến cuối vẫn luôn bình tĩnh xem nội dung trong điện thoại, anh chống hai khuỷu tay lên chân, chờ đợi phản hồi của cô.

Trái tim Tô Chi nhảy múa điên cuồng. Anh không hề phát hiện ra.

Mà giờ phút này cô cũng càng không dám đột ngột lùi lại. Vì như vậy là quá lộ liễu.

Tô Chi cố ép nhịp tim của mình trở lại bình thường, ngón tay cô chậm rãi cầm điện thoại của Trình Hoài Căn lại gần.

Nhưng, mọi thứ sao mà khó khăn quá.

Thứ xúc cảm rắn chắc đến thế, sự đụng chạm rõ ràng đến vậy. Cô không cách nào rời đi những thứ cảm giác ấy, mỗi dây thần kinh trong cơ thể cô đều được phóng đại vô hạn vào giây phút này.

Ngay cả hít thở cũng trở thành xa xỉ.

Cô trở nên không còn là chính mình, mà cũng trở nên là chính mình hơn bao giờ hết.

Một thứ dự.c vọng thấp hèn khó mà dập tắt khiến cô không sao động đậy được vào lúc này.

Tô Chi không cách nào phủ nhận được, rằng cô thích ở gần Trình Hoài Căn.

Thích mùi hương trên người anh, cũng thích luôn cả hơi ấm nơi bàn tay anh.

Chỉ lần này, có chút gì đó vượt qua lằn ranh giới mất rồi. Cô sợ hãi, nhưng cũng lại tham luyến không thôi.

Tham lam mơ ước lằn ranh giới mờ nhạt trong khoảnh khắc này, nó khiến cô cứ ngỡ như trước giờ giữa họ không có bất cứ điều cấm kỵ nào.

Thế nhưng, làm sao mà không có được đây? Làm sao mà không có điều cấm kỵ nào được chứ?

Trong giây phút ngỡ ngàng, giống như có một chậu nước lạnh từ từ dội xuống từ trên đỉnh đầu cô.

Cái lạnh thấu xương lan khắp tứ chi cũng khiến cô nhìn rõ đường ranh giới rõ ràng ấy.

Nếu giữa cô và Trình Hoài Cẩn không hề có bất kỳ ranh giới nào. Vậy thì giây phút này sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Có lẽ cô có thể bộc bạch thẳng thắn niềm yêu thích của mình cho anh nghe, có thể ôm lấy anh, có thể hôn anh. Và cũng có thể lên giường với anh.

Nhưng hiện giờ thì sao? Tô Chi thần thờ nhìn chiếc điện thoại trong tay mà không nói nên lời.

Trông cô giống như đang cực kỳ nghiêm túc xem tin nhắn trong điện thoại, xem điểm môn toán, điểm môn ngữ văn, và cả điểm môn tiếng anh của cô nữa.

Nhưng trông cô cũng giống như đang chẳng xem cái gì hết.

Trong phòng khách yên tĩnh, tất thảy mọi thứ tựa như rơi vào sự bất động không thể nhúc nhích. Thời gian bị hư vô nuốt chửng, đồng thời cũng cuốn đi mọi cảm xúc.

Thật lâu sau, Trình Hoài Cẩn vươn tay lấy lại điện thoại: "Môn toán và vật lý của cháu đều rất kém."

Anh khẽ cử động cơ thể, Tô Chi đã không còn cảm nhận được anh nữa.

"Môn toán và vật lý đều xếp sau hạng bốn mươi trong lớp, bài vở bỏ lỡ quá nhiều rồi." Giọng nói của anh vẫn bình tĩnh đến vậy, cứ thế hạ mắt xuống nhìn Tô Chi.

Mái tóc đen óng ả che đi bờ vai tròn nhỏ nhắn của cô, trông cô như thể đang chìm trong thứ tâm trạng u uất nào đó, khi ngẩng đầu lên, phía đuôi mắt có chút đỏ hoe.

Tô Chi chẳng nói chẳng rằng. Thật ra cô thậm chí còn không nhìn rõ rốt cuộc mình thi được bao nhiêu điểm nữa, chỉ ngẩng đầu lên yên lặng nhìn Trình Hoài Cẩn như thế.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Trình Hoài Cẩn, cho đến lần đầu tiên bước chân vào tiểu khu này.

Lần nào cũng vậy, trong vô số lần. Cô luôn biết khoảng cách giữa mình và Trình Hoài Cẩn.

Khoảng cách về tuổi tác, khoảng cách về kinh nghiệm từng trải, khoảng cách về xuất thân.

Tô Chi không khỏi nghĩ đến Giang Nghiên Nguyệt, cô ta sinh ra đã mang dáng dấp đậm chất của cô thiếu nữ e ấp dịu dàng (1) phương Nam, nói năng cũng rất nhẹ nhàng. Cô ta và Trình Hoài Cẩn lớn lên bên nhau, có cả học thức và kinh nghiệm từng trải tương xứng với Trình Hoài Cẩn.

Vậy mà Trình Hoài Cẩn vẫn đối xử với Giang Nghiên Nguyệt như thế đấy. Vẫn là vẻ lạnh nhạt và không chút nể nang đó.

Không khác gì lần đầu tiên hai người họ gặp nhau.

Trình Hoài Cẩn không để Giang Nghiên Nguyệt vào mắt. Tô Chi thầm nghĩ.

Vậy còn cô thì sao? Nói thật, đến cả Giang Nghiên Nguyệt cô cũng không bằng.

Ánh mắt Tô Chi nhìn lướt qua gò má của Trình Hoài Cẩn, phía bên ngoài cửa sổ, ánh trăng lạnh lạnh rót vào gian phòng khách rộng lớn.

Đâu đó như cũng rót vào trái tim cô. Anh trắng lạnh lẽo ấy, giây phút này nó khiến cô đồng cảm sâu sắc.

Những niềm vui nhẹ nhàng dạt dào ấy đã che mờ hai mắt cô, giờ đây cô cũng đã được nếm mùi cái gì gọi là vật cực tất phản.(2)

Thật ra hai người chẳng làm gì cả. Chẳng qua chỉ là vượt qua ranh giới một cách vô ý đến không thể vô ý hơn, nhưng như thế cũng đủ để khiến cô hoàn toàn bình tĩnh trở lại rồi.

Cảm giác rạo rức nóng bỏng trong người đã tiêu tan từ lâu. Tô Chi nhìn Trình Hoài Cẩn, nhẹ nhàng nói: "Vừa rồi tôi không nhìn rõ, có thể xem lại lần nữa không?"

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn rũ xuống gò má cô, tối nay anh dịu dàng đến lạ.

Anh lại mở điện thoại ra, nhấp vào tin nhắn đó.

Tô Chi cố ép mình phải tập trung vào chuyện cô nên quan tâm, nhưng cô đúng là đã đánh giá bản thân quá cao rồi.

Ngón tay của Trình Hoài Cẩn rất dài, đốt ngón tay gồ lên mang tới cảm giác khớp xương rõ ràng. Viền móng tay gọn gàng và sạch sẽ như chính con người anh.

Ánh mắt cô vẫn thần thờ hồi lâu, nhưng lần này Trình Hoài Cẩn lại không kiên nhẫn chờ đợi nữa: "Cháu có ý định thi đại học không?"

Câu hỏi của anh rất thẳng thắn, cũng có đôi phần bén nhọn không thể né tránh.

Lúc này Tô Chi mới từ từ bừng tỉnh, từng con số trên điện thoại dần trở nên rõ nét.

Toán: 109+18, Lý: 57. Cũng không chênh lệch bao nhiêu so với dự đoán của cô. Điểm tổng cũng là từ dưới đếm lên.

"Nếu với điểm số như thế này, trường xét tuyển đợt một gần như là không thể."

Thật ra giọng nói của anh vẫn không hề có sự biến hoá quá lớn, nhưng Tô Chi lại cảm thấy cả cơ thể như đang mất đi hơi ấm.

"Tôi kém cỏi quá" Cô nói. Bất kể là ở phương diện nào.

"Ý tôi không phải vậy."

"Tôi biết." Cô không phản bác lại, chỉ nói lại lần nữa, "Tôi quá kém cỏi."

Trình Hoài Cẩn hơi đổ người về phía trước, ánh mắt anh hoàn toàn rơi trên nửa khuôn mặt góc nghiêng của cô.

Sự thoải mái khi cô tung tăng bơi lội, sự cảm tính khi cô xem phim, và cả niềm vui sướng khi ở tiệm đồ ngọt lúc nãy nữa. Tại thời điểm này, tất thảy đã bị rũ bỏ hết.

Dưới ánh đèn trắng lạnh lẽo, đôi môi cô cũng trở nên vô cùng nhợt nhạt.

Trình Hoài Cẩn khựng lại một lúc, anh hỏi lại một lần nữa: "Cháu có ý định thi đại học không?"

Tô Chi quay đầu nhìn Trình Hoài Cẩn, sao cô lại không có chứ?

Cô sẽ không bao giờ quên được cái cảm giác lần đầu tiên bước chân vào Đại học Bắc Xuyên.

Nhưng dựa vào điểm số của cô thì đến cả trường xét tuyển đợt một còn khó khăn nghìn trùng, chứ đừng nói là Đại học Bắc Xuyên.

"Tôi không biết." Cô lí nhí nói.

Càng giống như đang cuống quýt che giấu đi tham vọng của mình trong nỗi sợ hãi. Sợ rằng mình sẽ không với tới, sợ sẽ bị anh chê cười một cách tàn nhẫn.

Dưới ánh đèn lặng yên, Trình Hoài Cảnh nhìn xoáy sâu vào Tô Chi. Anh từ từ ngồi thẳng dậy, tựa như đang yên lặng suy nghĩ.

Một lúc sau, anh hỏi: “Vậy tức là cháu cũng có ý định muốn thi, phải không?”.

Trình Hoài Cảnh chuyển điện thoại sang ứng dụng lịch, vượt trái vượt phải để xem ngày, "Vẫn còn khoảng ba tháng nữa mới đến kỳ nghỉ đông, về sau mỗi tối khi về nhà tôi sẽ giúp cháu học bù môn toán và vật lý hai tiếng, cháu có ý kiến gì không?"

Tô Chi quay qua nhìn anh bằng ánh mắt không thể tin được, đôi mắt của Trình Hoài Cảnh rất sâu, lúc này đôi mắt ấy đang nghiêm túc nhìn cô.

Cô nằm bò ra bên chân anh, ánh mắt lẳng lặng nhìn xuống của anh cũng giống như một tấm lưới khổng lồ vô hình. Cứ thế hoàn toàn bao trùm lấy cô.

Tô Chi cảm thấy sợ hãi đầy hèn nhát. Nhưng lại không sao từ chối được.

Cô không thể nào từ chối ý tốt đến từ Trình Hoài Cảnh.

"...Tại sao lại là trước kỳ nghỉ đông?"

"Nếu không có hiệu quả thì cũng không cần thiết phải tiếp tục."

Cổ họng Tô Chi khô cứng lại, lát sau cô nói: "...Được."

Trình Hoài Cảnh gạt đầu thu điện thoại về, anh lặng lẽ thở hắt ra một hơi như thể đã hết kiên nhẫn.

“Quay về ngủ đi.” Nói rồi anh đứng dậy định đi lên lầu.

Đột nhiên, giọng nói của Tô Chỉ từ phía sau vang lên: "Chú đối xử với mỗi học sinh của mình đều tốt như vậy sao?"

Trình Hoài Cẩn quay ngược lại.

Phía trước ghế sofa bằng vải tối màu, cô đang ngồi co gối trên tấm thảm. Bộ váy ngủ màu vàng nhạt càng làm tôn lên nước da trắng nõn như ánh trăng lạnh lạnh của cô.

Đôi mắt đen láy nhìn anh từ phía xa, cũng khiến anh nhớ tới con mèo nọ đã từng đi theo mình một đoạn đường trong đêm tối.

Anh cho nó ăn suốt một khoảng thời gian. Nhưng về sau cũng không còn được nhìn thấy nó lần nào nữa.

Dường như nó đã quay về rồi. Hoặc cũng có lẽ là không.

Trong một thoáng trống rỗng dài đằng đẵng, Tô Chỉ hoàn toàn bị Trình Hoài Cẩn nhìn chăm chú.

Sau đó, cô nghe thấy anh nhẹ nhàng nói: "Tôi không có nhiều thời gian đến vậy."

Dưới ánh đèn sáng rực, Tô Chỉ cảm nhận được một cơn choáng váng.

"Chú sẽ ngăn cản bất kỳ ai định hút thuốc trên đường sao?"

"Không."

"Chú đối xử với mỗi học sinh của mình đều tốt như vậy à?"

"Tôi không có nhiều thời gian đến vậy."

Dẫu lúc này Tô Chỉ có tự nhủ với lòng rằng đừng để những ảo tưởng hảo huyền, không thể dài lâu đó che mờ hai mắt đến thế nào đi

chẳng nữa, thì cô vẫn chẳng thể ngăn nổi mình rút ra kết luận từ trong lời nói của anh:

Cô là người đặc biệt.

Trong mắt Trình Hoài Cẩn, cô rất đặc biệt.

(1) Nguyên văn: 小家碧玉 hay “Tiểu gia Bích Ngọc” là một thành ngữ xuất phát từ điển cố của Trung Quốc. Theo ghi chép trong cuốn “Nhạc Uyển” để lại, “Bích Ngọc ca” là sáng tác của Nhữ Nam Vương triều Nam Tống dành cho tiểu thiếp được sủng tên Bích Ngọc của mình. Nhưng vì triều Nam Tống không hề có Nhữ Nam Vương nên người đời về sau nghi ngờ có lẽ là Nhữ Nam Vương của triều Tấn. “Bích Ngọc ca” tổng cộng gồm ba khúc, khúc đầu tiên nói về Bích Ngọc vừa vào độ xuân thì đã được Nhữ Nam Vương để mắt đến, từ đó có thể thấy Bích Ngọc xinh đẹp đến nhường nào. Khúc thứ hai được kể bằng lời của Bích Ngọc: Thiếp chỉ là phận nữ nhi xuất thân từ gia đình nhỏ bé tầm thường (tiểu gia), diện mạo cũng không xinh đẹp xuất chúng, thật sự không dám có ý trèo cao. Khúc thứ ba kể về nhân vật Bích Ngọc cuối cùng cũng xiêu lòng trước tấm chân tình thực ý của Nhữ Nam Vương bèn đồng ý gả cho hắn.

Thành ngữ “Tiểu gia Bích Ngọc” cũng bắt nguồn từ đây, nó được dùng để chỉ những cô con gái xinh đẹp sinh ra trong các gia đình nhỏ hoàn cảnh bình thường, có chút gì đó e ấp dễ gần, khiến người khác muốn được che chở bảo vệ, thường mang vibe kiểu “em gái nhà bên”. Trái ngược với đó là “Thiên kim tiểu thư” hay “Tiểu thư khuê các” thường được biết đến là cô con gái xuất thân từ gia đình quyền quý gia giáo.

(2) Nguyên văn: 物极必反/ Vật cực tất phản ý nói một vật hoặc một sự việc khi phát triển đến điểm cực độ trong giới hạn của nó thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại. Hiểu nôm na nghĩa là việc gì cũng có giới hạn của nó.

Chương 17: Bàn tay dịu dàng

Trước giờ Tô Chi chưa từng tìm hiểu xem hội đại học Trình Hoài Cẩn học chuyên ngành gì, cho đến khi anh viết ra các bước giải đề một cách logic và cực kỳ trật tự mạch lạc lên đề thi vật lý của mình, ấy là lúc cô mới chợt nhận ra anh thật sự rất giỏi các môn tự nhiên.

Thậm chí có thể nói là tinh thông.

Tất cả các công thức đều bị gỡ bỏ vẻ ngoài trông có vẻ cực kỳ phức tạp của chúng, anh luôn có thể bắt đầu từ những nguyên lý đơn giản nhất, dạy cô từng bước suy luận những công thức áp dụng cần nhớ.

“Nếu đột nhiên quên mất, cũng có thể tự mình suy luận lại từ đầu.” Tô Chi vẫn ngồi bên chân Trình Hoài Cẩn, hai tay đặt trên mặt bàn trà.

Trình Hoài Cẩn hạ mắt nhìn cô, giống như có gì đó khó nói: “Nếu làm bài thi thì cố gắng đừng để chuyện đó xảy ra, ngộ nhớ không đủ thời gian.”

“Ồ phải ha.” Tô Chi mím môi cười, sau đó lý giải lại từng bước anh vừa suy luận một lần nữa từ đầu đến cuối.

Trong ba ngày liên tiếp, cứ vào khung giờ cố định từ tám giờ đến mười giờ mỗi tối, Trình Hoài Cẩn đều ngồi trong phòng khách dạy Tô Chi học môn toán và vật lý, đôi khi là giải đáp các câu hỏi của cô khi làm bài tập về nhà, cũng có đôi lúc lại là giúp cô ôn lại các kiến thức của lớp mười và lớp mười một.

Anh rất kiên nhẫn, cũng chẳng bao giờ tỏ ý không hài lòng vì sự chậm chạp của Tô Chi.

Cho dù cô cứ mãi không hiểu một vấn đề hết lần này đến khác, anh đều sẽ thử bắt đầu từ các góc độ khác nhau để khiến cô hiểu vấn đề đó.

Trên mặt bàn trà trong phòng khách, Tô Chỉ đặt hết chỗ bài tập kỳ nghỉ lễ và vài quyển sách giáo khoa lên đó, đỡ phải chạy đi chạy lại giữa phòng ngủ và phòng khách.

Buổi sáng ngày thứ năm trong kỳ nghỉ lễ Quốc khánh, Tô Chỉ nhận được tin nhắn đầu tiên của Ngôn Hy kể từ khi bắt đầu nghỉ lễ, cô ấy cứ mãi đắm chìm trong dòng sông tình yêu không dứt ra được, cuối cùng bây giờ cũng nhớ đến cô bạn này của mình.

Ngôn Hy: Ét ô ét, ét ô ét!

Tô Chỉ cũng bắt chước theo: Ét ô ét, ét ô ét!

Ngôn Hy: Mau cứu tớ, hôm nay chúng ta ra ngoài học bài đi! Mấy hôm trước mẹ tớ đã hơi nghi nghi rồi, hôm nay tớ nhất định phải cùng cậu ra quán học bài thật thôi!

Tô Chỉ làm tổ trong chăn, vừa cầm điện thoại vừa cố nén cười: Sao dì lại phát hiện ra thế?

Ngôn Hy: Đều tại tớ, hôm nào về nhà cũng tí ta tí tởn, kết quả bài tập còn chưa động vào tẹo nào. Bài tập cậu làm đến đâu rồi?

Tô Chỉ: Gần xong rồi.

Ngôn Hy:... Thế thì hai giờ chiều nay vẫn gặp nhau ở quán ăn trước cổng trường đi, tớ bắt buộc phải nắm bắt thời gian thôi.

Tô Chỉ: Mấy giờ thì xong? Ít nhất đến bảy giờ là tớ phải về nhà ăn cơm rồi.

Ngôn Hy: Không thành vấn đề.

Tô Chi bỏ điện thoại xuống, đánh răng rửa mặt xong xuôi, cô lên tiếng chào hỏi Trình Hoài Cẩn đang chuẩn bị đi ra ngoài.

“Gọi điện thoại kêu tài xế tới đón cháu.” Trình Hoài Cẩn đã ăn sáng xong, anh đang chuẩn bị ra ngoài.

"Được."

"À phải rồi, " Anh nhận lấy áo khoác dì Lý đưa, lại nói với Tô Chi, "tối nay Giang Nghiên Nguyệt và Giang Triết sẽ tới nhà ăn cơm."

Tô Chi ngần ra một lúc, sau đó lập tức đáp lại: "Được, Giang Triết cũng tới sao?"

“Ừm, bọn họ là chị em.”

Tô Chi có chút ngạc nhiên nhưng cũng không thể hiện ra mặt.

Trình Hoài Cẩn liếc nhìn cô một cái, giọng điệu hờ hững: "Những lời Giang Nghiên Nguyệt nói không cần để trong lòng."

"Tôi biết."

Trình Hoài Cẩn "ừm" một tiếng, giơ tay đẩy cửa ra.

Khoảnh khắc bước chân ra khỏi cửa, anh chợt dừng bước quay đầu hỏi cô: "Buổi tối đến mấy giờ thì xong?"

Tô Chi đang định quay trở lại phòng ngủ, nghe thấy vậy cũng lập tức dừng lại trả lời anh: "Tầm bảy giờ."

“Quán ăn trước cổng trường cấp ba của cháu?”

“Phải.”

“Ở đó đợi tôi.”

“Chú đi đón tôi sao?”

“Ừ, lần này sẽ không đến muộn đâu.”

Trình Hoài Cẩn nói xong cũng không nấn ná nữa mà rời đi luôn.

Điện thoại trong túi đã rung liên hồi vài phút, anh đi bộ đến gara rồi ngồi vào ghế lái, lúc này mới kết nối điện thoại với Bluetooth.

Giang Nghiên Nguyệt thích nhất là gọi điện không ngừng nghỉ cho đến khi đối phương chịu bắt máy mới thôi, bao năm qua cái thói quen này vẫn không đổi.

Khi anh lái xe ra khỏi gara thì cũng là lúc giọng nói của Giang Nghiên Nguyệt phát ra từ dàn loa: "Anh hai, anh đã tới chưa? Em đã gọi bữa sáng rồi, lát nữa mình cùng ăn trong phòng nhé."

Trình Hoài Cẩn nhìn con đường phía trước, xoay vô lăng, “Lát nữa anh tới, em tự ăn đi.”

Vẫn là khách sạn lần trước Giang Triết ở, lúc Trình Hoài Cẩn đến nơi, Giang Nghiên Nguyệt đang nhàn nhã dùng bữa sáng trong nhà hàng.

"Ba em cứ nhớ nhưng cái bộ trà cụ của cửa hàng kia mãi, hôm nay phải làm phiền anh hai đưa em đi qua đó một chuyến rồi."

“Chuyện nên làm thôi.” Trình Hoài Cẩn bước vào nhà hàng, ngồi vào chỗ cạnh cửa sổ, “Một mình anh đi lấy cũng được.”

"Đi cùng nhau đi mà," Giang Nghiên Nguyệt cười nũng nịu, "Hình như từ rất nhiều năm trước em đã đến quán trà đó cùng anh hai, anh cả và Giang Triết nữa thì phải, nhưng về sau cũng không đến đó lần nào nữa."

“Em học xong rồi, sau này cũng có thể ở chung với anh hai nhiều hơn.”

Trình Hoài Cẩn đứng đưng nhìn cô ta, cũng không đáp lời lại.

Giang Nghiên Nguyệt có vẻ không hài lòng, cô ta lại hỏi tiếp: "Tô Chi đâu, em ấy vẫn khoẻ chứ?"

"Rất khoẻ."

"Ồ," Giang Nghiên Nguyệt cười đầy ẩn ý, "Cô nhóc cũng khá xinh xắn đấy, anh hai thích kiểu như vậy không?"

"Chú ý lời nói của em." Trình Hoài Căn trầm giọng đáp.

"Ồ, em ấy vẫn là vị thành niên." Khoé môi Giang Nghiên Nguyệt mỉm cười dịu dàng nhưng lại thốt ra câu: "Tuổi còn nhỏ mà đã bị người nhà vứt bỏ, phải ăn nhờ ở đậu nhà người, cũng có đôi chút giống anh hai và em."

Cô ta đẩy ly sữa trước mặt sang một bên, quay sang nhìn Trình Hoài Căn.

Người đàn ông ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, ánh sáng hắt tới từ phía sau khiến đôi mắt anh như chìm trong làn khói mờ sương.

Nụ cười trên gương mặt Giang Nghiên Nguyệt vẫn giữ nguyên không đổi, cô ta nhẹ nhàng nói: "Anh hai thương hại em ấy, thương hại vì em ấy cũng giống như anh hồi còn nhỏ bị chú Trình bỏ ở nhà bà ngoại không ai lo, vậy chẳng thà thương hại kẻ đáng thương ở ngay trước mặt đây này, năm lên bảy em đã theo chân mẹ gả vào nhà họ Giang, Giang Triết không ưa em, lúc nào cũng nhắm vào em. Kể ra thì anh hai lại chẳng từng đau lòng vì em lấy một chút."

"Em sống rất tốt." Trình Hoài Căn nói.

"Vậy sao?" Trong ánh mắt của Giang Nghiên Nguyệt có chút không cam lòng, nhưng giọng điệu vẫn giữ vẻ dịu dàng: "Cho nên anh hai thương hại em ấy, thương hại đến mức đâu đâu cũng bảo vệ em ấy. Anh hai, trước kia anh đâu phải người như vậy."

“Em không cần phải tự suy diễn những thứ không tồn tại đó, em và cô nhóc ấy chẳng qua chỉ mới gặp nhau có một lần.” Trình Hoài Cẩn chìm trong ánh nắng ngược sáng. Giang Nghiên Nguyệt không thể nhìn rõ toàn bộ biểu cảm của anh.

Nhưng làm sao mà cô ta không suy đoán cho được.

Lớn lên bên Trình Hoài Cẩn biết bao năm trời, làm sao cô ta lại không hiểu người đàn ông này cơ chứ.

Bạn vĩnh viễn cũng đừng hòng biết được điều gì từ gương mặt anh, vì đến cả nụ cười mà anh cũng keo kiệt đến phát sợ.

Giang Nghiên Nguyệt lại xoay người về, dùng khăn lau sạch ngón tay, nhẹ giọng nói: “Anh hai, phụ nữ nhìn phụ nữ không cần đến ánh mắt thứ hai.”

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn quét qua cô ta, “Em nghĩ nhiều rồi.”

Giang Nghiên Nguyệt mặt mày vô cảm, khẽ cười một tiếng: “Chỉ mong là vậy.”

Ăn sáng xong, Giang Nghiên Nguyệt lần lượt thu dọn hết đồ đạc của mình. Trình Hoài Cẩn xách vali của cô ta lên xe, hai người cùng đi đến vùng nông thôn ở phía nam Bắc Xuyên.

Ba của Giang Nghiên Nguyệt có sở thích sưu tầm các loại trà cụ khác nhau, lần này nghe ngóng được tin quán trà ở phía nam có bộ trà cụ mà ông ta thích, Trình Hoài Cẩn cũng không thể không chạy qua đó một chuyến vì ông ta.

Trình Hoài Lĩnh hiện tại muốn mượn lực nhà họ Giang, trong lòng anh biết rõ.

Tuy anh không đồng ý việc trói chặt hai nhà Trình Giang lại với nhau thông qua cuộc hôn nhân này, nhưng duy trì mối quan hệ tốt vẫn là điều không thể tránh khỏi.

Mất bốn tiếng lái xe đến vùng nông thôn ở phía nam rồi lại mất thêm bốn tiếng nữa để lái xe về.

Buổi trưa Trình Hoài Cẩn chỉ ăn chút đồ ăn nhẹ, sau đó lại tiếp tục lên đường quay về.

Lúc lái xe đến khu nội thành Bắc Xuyên thì vừa tròn sáu rưỡi.

Lần này Trình Hoài Cẩn đến quán ăn trước cổng trường trung học số 4 sớm hơn đã hẹn, anh vừa liếc mắt đã nhìn thấy Tô Chỉ đang nhào người ra bàn cạnh cửa sổ cắm cụ làm đề thi.

Ngôn Hy đã rời đi trước, chỉ có một mình cô ngồi đây đợi Trình Hoài Cẩn.

Khi anh mở cửa bước vào, cô đang chống cằm lên cánh tay, đầu mày nhíu chặt lại.

"Có phải hôm qua đã giảng qua đề bài tương tự như thế này rồi không?"

Mạch suy nghĩ của Tô Chỉ đang đánh nhau thì chợt nghe thấy giọng nói của Trình Hoài Cẩn. Cô ngẩng phắt đầu lên nhìn, thấy Trình Hoài Cẩn đang thư thái ngồi ở phía đối diện mình, ánh mắt rũ xuống xem đề thi của cô.

"Chú đến rồi hả!?" Tô Chỉ như không thể tin được, vội vàng mở điện thoại xem giờ: "Sáu giờ bốn mươi, hôm nay chú không đến muộn thật này."

"Ừ, sau này cũng sẽ cố gắng không đến muộn." Trình Hoài Cẩn nhẹ nhàng nói, "Thu dọn đi rồi về nhà."

Tô Chỉ lập tức cười đáp lại một tiếng, sau đó bỏ hết đồng sách vở vào trong balo. Trong khoảng thời gian chưa tới hai phút đồng hồ, Trình Hoài Cẩn chỉ lẳng lặng ngồi phía đối diện nhìn cô.

Khoé mắt Tô Chi khẽ liếc qua.

Anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu xám nhạt, mí mắt hơi rũ xuống.

Trông giống như đang thờ ơ không chút để ý. Mà cũng tựa như có nét mệt mỏi không dễ nhận ra.

Ánh đèn hơi thiên về tông vàng trong quán ăn cũng đổ một cái bóng mờ dưới hàng mi của anh.

“Hôm nay chú mệt lắm à?” Tô Chi vừa kéo khóa cặp vừa hỏi.

Trình Hoài Cẩn nhìn cô một cái, cất giọng hơi chậm chạp: “Không mệt.” Nói rồi anh đứng dậy cùng cô đi ra ngoài, “Giang Nghiên Nguyệt ở trong xe.”

Anh lại tiêm trước một mũi dự phòng nữa cho cô.

“Ừm.” Tô Chi đáp lại.

Hai người lên xe, Giang Nghiên Nguyệt vẫn ngồi ở ghế phó lái như cũ. Cô ta quay đầu lại dịu dàng chào hỏi Tô Chi: "Học hành chăm chỉ quá nhỉ, cô bé con."

Tô Chi cười rất lịch sự: "Thành tích không tốt."

"Có dự định thi vào trường đại học nào không? Đại học Bắc Xuyên sao? Vừa khéo anh hai cũng đang dạy học ở đó, em có thể làm sinh viên của anh hai đấy."

Cô ta quay lại nhìn Tô Chi, nụ cười trên gương mặt mới thật dịu dàng làm sao, không hề có chút ý công kích nào.

Tô Chi cũng cong cong khoé môi: “Tôi e là không đậu nổi.”

“Thế thì dứt khoát để anh hai đưa em tới Mỹ học đại học đi, đỡ phiền phức.” Giang Nghiên Nguyệt cười nói.

Tô Chi im lặng trong giây lát, cô không biết phải trả lời vấn đề này như thế nào.

Trình Hoài Cẩn hoàn toàn không có bất cứ khả năng hay nghĩa vụ nào phải đưa cô sang Mỹ du học, mà ngược lại, thật ra trước đây giữa họ càng là những người xa lạ với nhau.

Nhưng Giang Nghiên Nguyệt cứ như đang cố tình kéo gần mối quan hệ giữa cô và Trình Hoài Cẩn đến hết mức có thể.

"Tôi sẽ không đi Mỹ du học đâu." Tô Chi bình tĩnh nói.

"Sao thế?" Giang Nghiên Nguyệt hỏi: "Anh hai bảo vệ em như vậy, cũng sẽ không tới mức trơ mắt nhìn em không có tương lai đâu."

Giọng nói của cô ta vẫn nhỏ nhẹ là thế, nhưng đâu đó lại chút ảo giác như đang kề lưỡi dao sắc bén vào cổ Tô Chi.

Tô Chi có cảm giác như mình đang bị chế trụ, bị bắt cóc.

Giang Nghiên Nguyệt cố ý nâng mối quan hệ giữa cô và Trình Hoài Cẩn lên một độ cao mà cô chẳng thể nào với tới.

Sau đó bắt cô phải chính miệng thừa nhận rằng Trình Hoài Cẩn sẽ không bao giờ vì cô mà bỏ ra nhiều như vậy.

Bởi vì cô không xứng đáng.

Tựa bị ném vào mặt hồ băng giá, Tô Chi cảm thấy dòng máu trong người trở nên lạnh buốt. Nó chậm chậm chảy dọc đi khắp tứ chi xương cốt.

Tiếng nhiễu siêu nhỏ cũng được khuếch đại tới vô hạn.

Cô cảm thấy mình nên nói ra câu nói kia. "Ở trong mắt Trình Hoài Cẩn, tôi không xứng để chú ấy làm như vậy."

Nhưng cô vẫn không nói. Suy cho cùng, cô vẫn không có đủ dũng khí xé bỏ lớp ảo tưởng như cái cách Trình Hoài Cận đã từng.

Thế rồi, trong khoảnh khắc tay chân cô trở nên lạnh buốt. Giọng nói của Trình Hoài Cận bất chợt vang lên trong khoang xe.

Trước kia Tô Chỉ chỉ từng cảm thấy giọng điệu lạnh lùng thờ ơ đó của Trình Hoài Cận hết như một lưỡi dao sắc bén, cứ thế thẳng thừng chọc thủng ảo tưởng của cô, khiến cô phải nhìn thẳng vào hiện thực đẫm máu. Thế nhưng giờ đây Tô Chỉ cũng cảm thấy giọng điệu đó của anh tựa như một bàn tay dịu dàng mà lại mạnh mẽ.

Bất kể là khi gặp phải chuyện gì, anh sẽ luôn luôn chìa bàn tay ra trước mặt bạn bằng dáng vẻ thản nhiên hờ hững ấy, sau đó dùng sức kéo bạn dậy.

Vắng lặng trong chốc lát, Tô Chỉ nghe thấy anh nói:

“Đi Mỹ du học cũng là một lựa chọn.”

“Nếu ba tháng sau điểm số của cháu vẫn không có chút tiến bộ nào, chúng ta sẽ xem xét đến con đường này.”

Chương 18: Chao đảo

Suốt nửa quãng đường còn lại, trong xe chỉ có kênh radio đó chậm chậm phát ra tiếng nhạc.

Ai cũng không khơi gợi lại vấn đề này nữa.

Tô Chỉ dựa người vào cửa xe phía bên phải, cô có thể nhìn thấy thấp thoáng nửa gương mặt góc nghiêng của Trình Hoài Cẩn. Lòng mi anh khẽ rũ xuống, cũng không có ý gì là muốn nói chuyện nữa. Hàng lông mày khẽ nhíu lại tựa như phủ lên làn khói lơ lửng trong màn mưa, khiến người khác không thể nhìn rõ.

Tất thảy đều đang lắng chìm xuống.

Giống như khoảng thời gian nửa đêm sau cơn mệt mỏi rã rời.

Khi lái xe tiến vào tiểu khu, bảo vệ thông báo Giang Triết vừa mới đến. Trình Hoài Cẩn nói một tiếng cảm ơn với bảo vệ rồi lái xe vào gara.

Sau khi xuống xe Tô Chỉ mới nhìn thấy có một cái hộp gỗ đặt trong cốp xe, một góc ghi nhãn hiệu quán trà Bình Hương.

Bình Hương, vài năm trước cô đã từng đi theo Tô Xương Minh đến đó một lần. Lái xe từ nội thành Bắc Xuyên đến đó, bốn tiếng đồng hồ là không đủ.

Nhìn thấy Trình Hoài Cẩn chuyển cái hộp đó lên kệ để đồ trong gara, cô mới ý thức được những gì mình nhìn thấy ngày hôm nay đều là thật.

Sự mệt mỏi và uể oải của anh.

Ba người nhanh chóng đi vào trong nhà, dì Lý đi ra mở cửa. Tô Chi ngửi thấy mùi khói thuốc nhàn nhạt.

Nhìn lướt qua người Trình Hoài Cẩn và Giang Nghiên Nguyệt, cô thấy Giang Triết đang mỉm cười đi ra phía cửa, “Anh hai, lâu lắm không gặp.”

Trình Hoài Cẩn ậm ừ một tiếng, “Đừng hút thuốc trong nhà.” Giang Triết cười cười, “Em vừa châm thuốc ở cửa thôi, mùi vẫn chưa kịp lan ra đâu.”

“Tới rồi à.” Giang Nghiên Nguyệt cũng mỉm cười chào hỏi.

Giang Triết liếc cô ta một cái, cười khẩy hai tiếng cho có lệ, như thể còn không thèm có ý định che đậy.

Nhưng Giang Nghiên Nguyệt không hề để tâm, vẫn nhỏ nhẹ hỏi han trên đường anh ấy tới đây có suôn sẻ hay không.

“Suôn sẻ chứ, sao lại không suôn sẻ được? Để đưa chị về nhà, ông già còn cử thêm hai tài xế theo tới đây vì sợ lái xe mệt đấy.”

Giang Triết lạnh nhạt nói câu này xong, cũng không chờ đợi câu trả lời của Giang Nghiên Nguyệt, ánh mắt cứ thế nhìn về phía Tô Chi vừa thay giày xong ở sau người Giang Nghiên Nguyệt.

“Cô nhóc, lại gặp nhau rồi.” Anh ấy cười cong khoé mắt bước tới gần Tô Chi, một tay đút túi trông có đôi phần ngông nghênh: “Hình như càng xinh đẹp hơn rồi.”

Tô Chi xách balo trên tay, ánh mắt liếc nhìn Trình Hoài Cẩn một cái.

“Giang Triết, lên lầu đi.” Trình Hoài Cẩn lên tiếng, sau đó nói với Tô Chi: “Lát nữa chúng ta ăn tối, cháu có thể về phòng làm bài tập trước.”

Tô Chi gật đầu, “Được.”

Giang Triết vẫy tay về phía cô, sau đó đi lên tầng hai cùng Trình Hoài Cẩn.

Chẳng mấy chốc, trong gian phòng khách rộng rãi chỉ còn lại Tô Chi và Giang NghiêN Nguyệt. Tô Chi không muốn có thêm sự tiếp xúc nào với cô ta nữa, bèn xoay người định đi về hướng phòng mình.

“Tô Chi.” Nhưng Giang NghiêN Nguyệt lại không có ý định cứ thế cho qua. Giọng nói của cô ta trở nên càng thêm phần ôn hoà, thu lại mọi ý công kích sắc bén trước đó.

Tô Chi quay lại nhìn cô ta.

Trên mặt Giang NghiêN Nguyệt đã không còn nụ cười dịu dàng đầy giả tạo đó nữa. Cô ta hơi lạnh mặt lại, tựa như sự thật trần trụi và rét lạnh sau khi cởi bỏ lớp áo đường mật. Cô ta nhẹ giọng nói: “Tiểu Chi, nếu những lời lúc trước của chị khiến em thấy không thoải mái, vậy thì bây giờ chị xin lỗi em.”

Tô Chi đứng yên phía xa xa. Ngón tay siết chặt quai đeo balo.

Giang NghiêN Nguyệt khẽ mím môi nói: “Chị không nên hiểu nhầm giữa em và anh hai sẽ có gì đó, em vừa mới mười bảy tuổi, vẫn đang độ tuổi nghiêm túc học hành chuẩn bị thi đại học, còn anh hai lại lớn hơn em tròn mười tuổi. Huống gì chị càng hiểu rõ hơn ai hết, từ nhỏ anh hai đã như vậy, anh ấy là người cực kỳ có trách nhiệm, chỉ cần là trách nhiệm đã nhận định trong lòng, anh ấy tuyệt đối sẽ không buông tay.”

“Là tại chị hơi đa nghi rồi.” Giang NghiêN Nguyệt hít sâu một hơi, “Nhưng em cũng nên hiểu cho chị, chị luôn muốn tốt cho anh hai hơn ai hết. Anh ấy không nên và cũng không thể ở bên cô gái như em. Chẳng phải chị có tư tưởng cấp bậc sai lệch gì đâu, mà là hiện thực luôn phủ phàng hơn những gì em tưởng tượng rất nhiều.”

“Nhà họ Giang, rồi nhà họ Trình, có nhà nào mà không phải cây cao bóng cả gốc rễ đâm sâu đâu. Chị, Giang Triết, anh cả, anh hai, ai ai cũng đều là một nhánh thân bất do kỉ trên cây đại thụ đó, sinh ra đã phải hiến dâng cả đời cho sự xanh non tươi tốt của gốc cây cổ thụ đó. Bởi vì cây đổ rồi, người cũng chẳng còn.”

“Anh hai lại càng là như vậy, nếu không đã chẳng ở lại Bắc Xuyên mãi như vậy rồi. Nhà họ Trình phát triển song song cả hai nhánh, anh cả đã ở Bắc Kinh thì bắt buộc phải để một người ở lại Bắc Xuyên trấn giữ. Anh hai trước nay chưa từng oán trách bao giờ là vì trong lòng anh ấy biết rõ, và cũng sẽ không bao giờ làm chuyện gì bất lợi đối với nhà họ Trình.”

“Lần này là vì chị lo lắng anh hai đi làm đường lạc lối nên mới nói năng không chút giấu giếm như vậy với em.” Giang Nghiên Nguyệt tiến lại gần Tô Chỉ hai bước, cười nói, “Nhưng bây giờ chị đã làm sáng tỏ rồi, cũng sẽ không suy đoán ăn nói vớ vẩn nữa. Tiểu Chỉ, em sẽ không trách chị đấy chứ.”

Giọng cô ta ngày càng trở nên ôn hoà dịu dàng, đi kèm với nụ cười khiến người khác khó mà chối từ. Nhưng Tô Chỉ lại đứng đực tại chỗ, thật lâu sau vẫn không đáp lại.

Thật ra mỗi một câu, mỗi một chữ mà Giang Nghiên Nguyệt nói ra cô đều nghe rất rõ.

Thậm chí còn cảm thấy từng câu từng chữ ấy như một lưỡi dao sắc bén, mỗi một nét chữ đều khắc sâu vào trái tim cô.

Cô cảm thấy trái tim mình đập đến đau đớn, lồng ngực trở nên nặng trĩu.

Thật giống như ngày hôm ấy, khi cô ngồi bên Trình Hoài Cảnh, nhưng trong lòng lại ý thức rõ ràng cách biệt giữa mình và anh.

Chỉ là hết lần này đến lần khác, cô vờ như không nhìn thấy những chướng ngại đó. Hết lần này đến lần khác, cô lựa chọn đắm chìm

trong ánh mắt anh.

Nhưng giờ đây, Giang Nghiên Nguyệt lại bày hiện thực đẫm máu ấy ra trước mắt cô, buộc cô phải chính mắt nhìn nhận xem rốt cuộc cô không xứng đến nhường nào.

Trong sự yên lặng đến không thể chịu nổi, Tô Chi cảm thấy cổ họng mình khô rát phát đau.

Thế rồi như thể không chết không chịu quay đầu, cô nghe thấy chính mình mở miệng hỏi: “Cô gái như tôi, là cô gái như thế nào?”

Dưới ánh đèn lạnh lẽo u ám, cô nhìn về phía Giang Nghiên Nguyệt đang có chút thảng thốt.

Giang Nghiên Nguyệt cho cô một cái nhìn đầy ẩn ý, sau đó lập tức nhẹ giọng nói: “Cô gái không thể đem lại bất cứ lợi ích nào cho nhà họ Trình.”

“Hôn nhân của chú ấy bắt buộc phải thực dụng đến thế sao?” Tô Chi lại hỏi tiếp.

Giang Nghiên Nguyệt cười, “Cho nên chị mới nói, Tô Chi à, em hoàn toàn không hiểu anh hai.”

“Tiểu Chi, em biết không? Ở trong lòng Trình Hoài Cẩn, nhà họ Trình vĩnh viễn xếp vị trí thứ nhất.” Ánh mắt của Giang Nghiên Nguyệt bỗng trở nên lạnh lẽo, giọng nói trầm thấp chậm rãi: “Bởi vì đây là anh ấy nợ nhà họ Trình.”

“Đây là cậu nợ nhà họ Trình.”

Trong phút chốc ngẩn ngơ, Tô Chi nhớ tới lần đầu tiên nghe thấy câu nói này.

Người đàn ông hống hách nói chuyện sắc mùi ra lệnh đó, anh ta đã sầm mặt nói với Trình Hoài Cẩn rằng: “Đây là cậu nợ nhà họ Trình.”

Giờ đây, Giang Nghiên Nguyệt cũng đã chứng thực câu nói đó.

Tô Chỉ không khỏi cảm thấy buốt giá trong lòng, cô không có cách nào biết được nguyên do cụ thể của câu nói đó, thế nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy bị ai thay cho Trình Hoài Cẩn.

Bởi lẽ tất cả những người xung quanh anh đều trực tiếp hoặc gián tiếp dùng câu nói ấy để trói buộc anh, từ đó hòng đạt được mục đích nào đó của mình.

Vậy còn anh thì nghĩ như thế nào đây? Tô Chỉ không biết, mà có lẽ cũng chưa từng có người nào thật sự hỏi anh về điều đó cả.

Trong khoảng lặng dài đằng đẵng, Tô Chỉ không hề thốt ra thêm bất cứ lời nào.

Cô nhặt balo của mình lên, xoay người rời khỏi phòng khách. Cánh cửa phòng ngủ khép lại, cô đổ gục xuống giường như thể đã cạn kiệt sức lực.

Tô Chỉ cảm thấy như bị một thứ cảm xúc lớn lao nào đó chiếm đóng, giăng đầy trong trái tim. Mà cô thì không cách nào xác định được thứ cảm xúc đó, và hơn hết là cô cũng từ chối nhận định nó.

Bởi lẽ đó mà cô trở nên tê liệt, trở nên không có cảm xúc.

Cô chỉ lặng lẽ nằm nghiêng mình bên giường, chẳng dám nhớ lại bất cứ lời nào Giang Nghiên Nguyệt vừa nói.

Từng khoảnh khắc bình dị đời thường cứ thế lớn vồn hiện lên trong tâm trí cô mà không sao ngăn lại được.

Anh nói với cô “Chúng ta về nhà thôi.”

Anh cùng cô xem hết bộ phim đó.

Anh và cô cùng ngồi trò chuyện trong vườn hoa.

Anh và cô cùng nhau lắng nghe đài radio.

Thật ra, vẫn còn rất nhiều. Thậm chí ngay cả những điều mà cô cho là “không nể mặt” và “không có ý tốt” của Trình Hoài Cẩn khi cô vừa mới tới đây, hiện giờ cũng đều trở nên mờ nhạt và êm dịu làm sao.

Tô Chi vùi sâu mặt vào trong chăn, thứ cảm xúc không thể lý giải đó vẫn đang bành trướng hoành hành một cách trắng trợn.

Bất chợt, một tiếng âm báo tin nhắn vang lên lạnh lót. Cơ thể Tô Chi ì ra trong giây lát rồi mới đưa tay cầm điện thoại đến trước mặt.

Là tới từ Giang Triết, người chưa từng gửi tin nhắn cho cô bao giờ.

Giang Triết: Anh hai đang lái xe, bọn tôi ra ngoài lấy ít đồ, sẽ về ăn cơm nhanh thôi.

Cô không hiểu tại sao anh ấy tự nhiên lại gửi tin nhắn này, chỉ trả lời lại “Được.”

Tin nhắn của Giang Triết lại gửi tới rất nhanh: Anh hai nói nếu thấy ngại thì cứ ở trong phòng thêm một lát, bọn tôi sẽ về nhanh thôi.

Tô Chi nhìn dòng tin nhắn gửi tới, chớp mũi có cảm giác cay cay nghẹn ngào dữ dội. Thì ra là Trình Hoài Cẩn lo lắng cho cô nên mới cố ý bảo Giang Triết gửi tin nhắn báo cho cô biết.

Chẳng mấy chốc, từng con chữ câu từ trước mắt ngày càng trở nên mơ hồ.

Tô Chi cảm thấy tảng đá to trong lòng cô cũng đang dần sụp đổ.

Ban đầu là hòn đá nhỏ vụn vặt, về sau là từng tảng đá lớn sắc cạnh nhọn hoắt cứ thế rơi vỡ xuống. Đồng thời cũng cứ rách trái tim cô đến máu chảy đầm đìa.

Đột nhiên, một cảm xúc bốc đồng không sống thì chết nảy sinh trong lòng cô.

Thậm chí cô còn chưa kịp suy nghĩ xem hành động này có thật sự đáng hay không, nhưng ngón tay thì đã nhanh chóng gửi dòng chữ ấy đi.

Qua màn hình điện thoại, Giang Triết không thể xác định được cảm xúc của cô trong câu nói này.

Tô Chi: Tôi muốn biết, những người như bọn chú, chuyện hôn nhân đều phải nghe theo gia đình sao?

Cửa sổ xe được mở hẳn ra, tiếng cười của Giang Triết đã thu hút sự chú ý của Trình Hoài Cẩn.

“Cô nhóc nói gì rồi?” Trình Hoài Cẩn hỏi.

“Đây là bí mật giữa em và cô nhóc.” Giang Triết vừa cười cong khóe mắt, vừa gõ chữ trả lời lại.

Giang Triết: Người như bọn chú là chỉ những ai?

Tô Chi: Chú và Trình Hoài Cẩn.

Vẻ hứng thú trong mắt Giang Triết ngày càng đông đầy: Tôi ấy à, không chắc nữa. Cái thứ gọi là hôn nhân không trói buộc tôi cả đời được đâu.

Tô Chi: Vậy Trình Hoài Cẩn thì sao?

Giang Triết liếc nhìn Trình Hoài Cẩn, trả lời nửa đùa nửa thật: Anh hai thì ngược lại có thể chắc chắn, vì lợi ích của nhà họ Trình, anh ấy sớm muộn gì cũng sẽ lấy một cô chiêu được nuông chiều từ nhỏ thôi, đến lúc đó anh ấy sẽ hứng chịu hết.

Trong gian phòng ngủ yên tĩnh, Tô Chi nhìn dòng tin nhắn Giang Triết gửi đến kia thật lâu.

Thật ra, có rất nhiều thứ sớm đã được báo trước ngay từ ngày đầu tiên.

Ví dụ như sự bài xích mãnh liệt, không thể lắng xuống của cô trong lần đầu tiên đặt chân tới nơi này.

Cô không thuộc về chốn đây. Nhưng đó lại là nơi Trình Hoài Cẩn thuộc về.

Vô số lần, cô hụt hẫng rồi lại trộm mừng thầm. Mù quáng để mặc bản thân đắm chìm trong cảm giác an toàn Trình Hoài Cẩn mang lại.

Mà giờ đây, đúng là gieo gió thì gặt bão.

Tô Chi tắt điện thoại, chậm chạp ngồi thẳng người dậy. Cô từ từ bước đến ngăn kéo bàn học, đưa tay lấy tờ giấy được gấp lại cẩn thận ở nơi sâu nhất.

Mở ra. Phía bên trên tờ giấy hằn nếp gấp ấy, là người đàn ông với hàng mày rậm.

Ánh mắt anh bình tĩnh mà lại vững vàng, cũng giống như vô số khoảnh khắc anh nhìn cô chăm chú.

Tô Chi ngấm nhìn tấm ảnh kia hồi lâu.

“Trình Hoài Cẩn.” Cô khẽ cất giọng thầm thì.

Ánh trăng cô liêu hắt lên một nửa gương mặt cô, tựa như một mặt nước lạnh giá.

Một giây sau, Tô Chi cười không thành tiếng.

Cô giơ tay lên.

Tấm ảnh cũng theo đó mà phấp phới chao đảo.

Thật ra ấy mà, cô vốn dĩ đã chẳng có gì cả.

Chương 19: Không biết phải làm sao

Tối đó Giang Nghiên Nguyệt và Giang Triết ở lại dùng bữa tối, Tô Chi ăn rất ít, chỉ nói vẫn còn bài tập phải bổ sung rồi quay về phòng ngủ trước.

Suốt cả buổi tối cứ cảm thấy hơi lờ đờ uể oải, cũng không biết là cơ thể thật sự không khỏe hay sao mà vừa tắm rửa xong là cô đổ gục ngủ thiếp đi luôn.

Trong giấc mơ tựa như đang lênh đênh trên mặt biển phong ba bão táp. Cô choáng váng muốn nắm chặt lấy thứ gì đó, nhưng khi đưa tay ra, nơi ấy lại chỉ là một cơn sóng lạnh lẽo. Cơn sóng ấy hoàn toàn nuốt chửng lấy cô, rồi lại hất tung cô lên thật cao.

Tới nửa đêm, nhiệt độ cơ thể nóng lạnh thất thường cuối cùng đã đánh thức Tô Chi dậy. Trên trán cô lấm tấm mồ hôi, nhưng cơ thể lại cảm thấy rét lạnh đến phát run.

Từ từ mở mắt ra. Một giọt mồ hôi lạnh trượt xuống từ trán cô, Tô Chi khẽ mấp máy miệng mới phát hiện môi mình vừa khô nứt lại vừa lạnh như băng.

Cô bị sốt rồi. Từng cơn rét lạnh ập đến, đầu tóc ướt sũng mồ hôi nhưng vẫn cảm thấy lạnh đến lạ thường.

Tô Chi từ từ ngồi dậy khỏi giường, cô cảm thấy hơi choáng váng. Khoảnh khắc chui ra khỏi chăn, sau lưng như bị ngâm trong mặt nước lạnh giá. Cô đưa tay ra chạm vào mới phát hiện lưng mình đã ướt đẫm từ lâu.

Bây giờ lại tiếp xúc với không khí khiến cô không khỏi rùng mình thêm một lần nữa.

Tô Chi với tay bật điện thoại, bây giờ vẫn chưa tới bốn giờ mười lăm. Cô vén chăn ra, cố nén cơn buồn nôn âm ỉ trong bụng rồi đi ra phòng khách.

Cô nhớ lúc mới đến đây, dì Lý đã từng nói với cô, trong ngăn kéo ở phòng khách có vài loại thuốc men thường dùng, lúc nào cần thì có thể tự đi lấy.

Gian phòng khách luôn sáng sủa vào ban ngày, giờ đây cũng không hẳn là tối om.

Qua ô cửa kính nối liền với sân trước, một ánh đèn dịu dịu hắt tới, lạng lẽ trải ra khắp gian phòng khách rộng lớn.

Bước đi hơi lằng lằng nhưng cô vẫn cố gắng giữ yên lặng. Bàn chân trần băng qua phòng khách, tựa như bước qua một mặt hồ vô cùng nông.

Tô Chi ngồi xổm xuống cạnh chiếc tủ trong góc. Kéo ngăn tủ ra, bên trong là đầy ắp các loại thuốc thang được sắp xếp gọn gàng. Cô mím chặt môi, cố gắng kìm nén cơn ớn lạnh ngày càng lằng lằng trong người.

Thuốc thang trong ngăn kéo tủ rất nhiều, cứ xếp chồng từng tầng từng lớp lên nhau. Cô buộc phải bỏ từng hộp thuốc không liên quan ra mới có thể tiếp tục lục lọi tìm kiếm.

Nhưng Tô Chi lục tung hết các hộp thuốc trong ngăn kéo mà cũng không tìm được thuốc hạ sốt.

Cô hơi dờ dẫm nhìn ngăn kéo đã trống rỗng, một lúc sau mới quyết định bỏ hết thuốc về chỗ cũ.

Giây phút cô giơ tay lên, một hộp thuốc đựng trong bình thủy tinh rơi xuống mặt sàn cứng vang lên một tiếng bịch.

Trong gian phòng khách rộng rãi trống trải, tiếng động này tựa như đập vào lòng người.

Lông mày Tô Chỉ cũng nháy dựng lên, vội vàng nhặt bình thuốc lên bỏ vào ngăn kéo tủ.

Sáng mai lại hỏi sau vậy.

Cô quyết định không lãng phí thời gian ở đây nữa.

Tất cả số thuốc bị lôi ra đều được Tô Chỉ xếp lại ngay ngăn vào ngăn kéo. Cô giơ tay nhẹ nhàng đóng ngăn kéo lại, nhưng vừa định đứng dậy thì lại nghe thấy một tràng tiếng bước chân rất khẽ.

Một cảm giác căng thẳng vô cớ. Cơ cuồn trào trong dạ dày cũng như được khơi dậy.

Tô Chỉ có chút khó chịu ngồi im tại chỗ nhìn về hướng tiếng bước chân đó.

Đôi dép lê màu xám bước xuống từ cầu thang tầng hai. Một chiếc áo ngắn tay màu đen, phía dưới là chiếc quần dài màu xám rộng rãi thoải mái.

Trình Hoài Cảnh bước xuống cầu thang, cách một gian phòng khách rộng rãi, anh cứ thế lặng lẽ nhìn Tô Chỉ.

Trong phòng khách mờ tối, cô được bao trùm bởi một nguồn sáng màu vàng mờ ảo. Thân trên dán chặt vào đôi chân đang gập lại, chỉ lộ ra cánh tay và mắt cá chân trắng tựa tơ lụa.

Đôi chân trần mảnh mai dán lên mặt sàn mang lại một cảm giác mỏng manh dễ vỡ.

Mà hơn hết cũng là bởi vì gương mặt và đôi môi trắng nhợt của cô lúc này.

“Đang tìm gì?” Trình Hoài Cẩn không hề bước về phía cô, anh chỉ đứng từ phía xa xa hạ mắt nhìn cô.

Tô Chi ngẩng lên nhìn anh, căng chân bị thiếu máu khiến cô bắt đầu có cảm giác choáng váng lâng lâng. Đáng lẽ cô nên từ từ đứng dậy, ngồi lên ghế sofa một lúc mới phải.

Tô Chi cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng cô không cách nào đứng lên được. Bởi vì lúc này cô không mặc nội y ra đây.

Cô không thể đứng lên được.

Tô Chi vờ như thuận tay vịn chặt vào cái tủ trước mặt, cố ổn định giọng, nhẹ nhàng hỏi: “Nhà chú có thuốc hạ sốt không?”

“Cháu bị sốt rồi sao?” Trình Hoài Cẩn nhắc chân định bước về phía cô, nhưng Tô Chi lại vô thức rụt người về phía sau.

Nhịp tim đập loạn xạ. Cơ nạo rục xen lẫn cảm giác sức cùng lực kiệt khiến cô không thể không vịn chặt vào chiếc tủ kia.

Cô có cảm giác như mình sắp gục xuống ngất lịm đi.

Thế rồi Trình Hoài Cẩn đã dừng bước.

Anh vẫn đứng ở nơi cách cô rất xa, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía này càng giống như đang nghiên cứu điều gì đó. Phút chốc sau, anh cất lời: “Vào phòng ngủ thay quần áo đi, tôi đưa cháu tới bệnh viện.”

Nói xong, Trình Hoài Cẩn cũng không nấn ná thêm nữa mà nhắc chân đi lên lầu luôn.

Một sợi dây vốn đang căng ra trong lòng Tô Chi, trong nháy mắt đã được nới lỏng. Cơ thể cô cũng hoàn toàn mất hết sức lực, một âm thanh nặng nề vang lên, cả người cô ngõi phịch xuống mặt đất.

Năm giờ sáng, Trình Hoài Cảnh lái xe đưa Tô Chi đến một bệnh viện tư nhân.

Sau khi đo thân nhiệt và làm kiểm tra đơn giản, xác định đúng là cô đã bị sốt. Bác sĩ tiêm một mũi hạ sốt cho Tô Chi, kêu cô cứ yên tâm ngủ một lúc trong phòng bệnh.

Tô Chi không thể nói thêm lời nào với Trình Hoài Cảnh được nữa, cảm giác khó chịu và mệt mỏi đến choáng váng chẳng mấy chốc đã kéo ý thức của cô chìm xuống mặt biển sâu lênh đênh vô định đó.

Nửa đợt sóng lớn đầu tiên dần lắng xuống dịu êm. Nửa đợt sóng sau, cô tựa như đang ngửa mặt trôi lênh đênh trong bể bơi gia nhiệt dưới tầng ngầm.

Ánh đèn êm dịu, mặt nước phẳng lặng. Tựa như đang dịu dàng dung nạp cô vào đó.

-

Đến tầm ba giờ chiều, Tô Chi từ từ tỉnh lại.

Trong phòng bệnh đơn yên tĩnh, mặt tường được sơn lên gam màu be rất nhạt.

Rèm cửa chớp màu trắng chỉ mở hờ ra non nửa, ánh nắng chói chang của buổi ban chiều bị cắt gọt thành những sọc vàng nhạt rải ngay ngắn lên chiếc giường bệnh màu trắng.

Mọi thứ dần trở nên tĩnh lặng, lắng đọng. Tựa như đặt vào một khung tranh cũ kĩ được bảo quản cẩn thận.

Cơ thể ướt đẫm mồ hôi lúc trước đã biến mất từ lâu. Trong chăn là cảm giác khô ráo vừa phải áp lên cơ thể cô mới thật thoải mái làm sao.

Tô Chi chậm chậm mở mắt ra, trên ghế sofa cách đó không xa, Trình Hoài Căn đang lặng lẽ ngồi đó.

Anh vẫn đang mặc bộ đồ tây màu xám khói lúc đưa cô tới đây, áo khoác ngoài để mở, cơ thể dựa vào ghế sofa bằng da lộn màu nâu.

Hai chân vắt chéo. Ánh nắng phía sau hắt lên sườn mặt của anh, khắc họa nên những đường viền vàng nhấp nhô men theo dáng hình cao lớn thẳng tắp ấy.

Anh đang cúi đầu nghiêm túc đọc một cuốn sách, hàng mi buông rủ cũng đổ bóng mờ mờ dưới mắt anh.

Tô Chi nhẹ nhàng dém chăn xuống dưới cằm, một tiếng cọt xát rất khẽ, cô nghe thấy “bộp” một tiếng. Ngẩng đầu lên, chợt thấy Trình Hoài Căn cũng đang ngẩng đầu nhìn cô.

Do ngược sáng nên cô khẽ nheo hai mắt lại.

Trình Hoài Căn đặt cuốn sách sang một bên, anh đứng dậy khép chặt tấm rèm cửa chớp màu trắng lại.

Tô Chi lại từ từ hé mắt ra, cứ thế nhìn Trình Hoài Căn tiến về phía giường bệnh của mình. Anh khẽ khom người, Tô Chi lặng lẽ cụp mắt.

Hơi thở lành lạnh như ẩn như hiện tựa màn mê chướng ẩn nấp trong đêm tối, cô nín thở nhưng rồi cũng không nhịn được nhẹ nhàng hít vào.

Bóng dáng người đàn ông che khuất gần hết ánh sáng, Tô Chi chỉ có thể nhìn vào chiếc áo sơ mi trắng mặc bên trong của anh. Phía dưới

có vài đường nếp gấp từ từ hiện ra, rốt cuộc anh đã ngồi ở đó bao lâu rồi?

Tô Chi kiểm chế ý định tiếp tục suy nghĩ miên man trong lòng, hướng ánh mắt nhìn đi chỗ khác.

Trình Hoài Cẩn giơ tay ấn chuông báo ở đầu giường cô, nhẹ giọng nói: “Người bệnh tỉnh rồi.”

Chẳng mấy chốc, một vị bác sĩ đưa theo y tá đến đo lại thân nhiệt cho Tô Chi một lần nữa.

“Anh Trình, cô Tô đã hạ sốt rồi, lát nữa ăn thêm chút đồ là có thể về nhà.”

Trình Hoài Cẩn nói cảm ơn với bác sĩ, sau đó lại khép cửa phòng lại.

Người đàn ông ngồi trở lại lên ghế sofa, nhưng lại chẳng thấy cầm sách lên nữa, anh chỉ lẳng lặng đưa mắt nhìn Tô Chi đang ngồi trên giường bệnh.

Tô Chi khẽ dựa người vào chiếc gối mềm mại, ánh mắt cô bất giác nhìn vào những ngón tay đan vào nhau của anh.

Khoảng lặng này thật khiến cho con người ta khó chịu.

Nhất là khi cô vẫn nhớ rõ mồn một những lời mà Giang Triết và Giang Nghiên Nguyệt đã nói.

Cô không biết nên nói điều gì với Trình Hoài Cẩn, cũng chẳng biết có thể nói với anh những gì.

Nhưng Trình Hoài Cẩn lại chủ động lên tiếng: “Là vì chiều hôm qua ngồi lại trong phòng ăn quá lâu hay sao?”

Tô Chi đưa mắt nhìn sang. Trong phút chốc, cô đã chấp nhận cái lý do này.

“Tại điều hòa lạnh quá.”

“Lần sau nên chú ý hơn.” Ngữ khí nói chuyện của Trình Hoài Cẩn vẫn bình thản là thế, nhưng Tô Chi lại cảm thấy sống mũi cay cay một cách vô cớ.

Lời nói của anh nghe như đang trách móc.

Cũng tựa như đang cảnh cáo cô, sẽ chẳng có ai chịu trách nhiệm với cháu, ngoại trừ chính bản thân cháu ra.

Một cảm giác tủi thân mãnh liệt không thể lý giải được chọt dâng lên trong lòng Tô Chi. Thật ra cô cảm thấy, chẳng phải chỉ vì hơi lạnh điều hòa phả qua phả lại trong phòng ăn hồi chiều hôm qua khiến cô phát sốt rồi nhập viện, mà còn có một lý do khác cô cảm thấy rất hợp lý nhưng lại không sao nói ra thành lời.

Bởi lẽ đó mà cô cảm thấy oan ức, oan ức khi phải gánh vác phần lỗi lầm đã không chăm sóc tốt cho bản thân. Và rồi cũng cô cũng cảm thấy trái tim mình run rẩy, run rẩy vì ranh giới quá rạch ròi trong lời nói của anh.

“Cháu nên chăm sóc tốt cho bản thân.”

Bởi vì sẽ chẳng có ai chịu trách nhiệm với cháu, và cũng chẳng có ai phải chăm sóc cháu.

Tô Chi khẽ cụp mắt, lát sau lại nhìn về phía Trình Hoài Cẩn: “Xin lỗi.”

Giọng nói của cô lạnh tựa ánh trăng trong đêm đông, âm sắc rõ ràng mà lại sắc bén: “Tôi không nên bị bệnh, cũng không nên gây thêm phiền phức cho chú. Nói thật, ba mẹ vứt bỏ tôi cũng phải thôi, bất kể ở nơi nào, tôi luôn là thứ trách nhiệm mà người khác không nên phải gánh vác. Đối với chú thì lại càng là như vậy. Cho nên tôi thật sự rất xin lỗi, tôi không nên làm phiền đến chú như thế này.”

“Sau này tôi cũng sẽ không gây thêm phiền phức cho chú, cũng sẽ không khiến chú phải nhọc lòng và lãng phí thời gian trên người tôi nữa. Trong lòng tôi tự hiểu, chẳng có ai là phải bỏ thời gian và sức lực vì tôi cả.”

Những chiếc gai nhọn đã từng biến mất ấy, giờ phút này lại bắt đầu sinh trưởng trở lại.

Cơ thể Tô Chi trở nên cứng đờ, cô chỉ máy móc nói tiếp như đang tự ngược đãi chính mình: “Thật ra bản thân tôi cũng tự biết rõ, tôi chỉ nên sống một thân một mình thôi, ai gặp phải tôi là xui xẻo của người đó, tôi cũng không nên kéo thêm nhiều người nữa xuống nước. Cũng chẳng sợ chú cười chê gì đâu, lần trước chú hỏi tôi có muốn thi đại học không, tôi nói tôi không biết. Thật ra tôi muốn thi lắm chứ, vì tôi đã chẳng còn gì rồi, nếu không học thì tôi cũng chẳng biết mình phải làm sao nữa. Tôi...”

“Nếu cháu còn tiếp tục hạ thấp chính mình như vậy nữa,” Trình Hoài Căn lạnh giọng cắt ngang lời cô, “tôi sẽ cảm thấy những điều trước kia mình làm đều là vô nghĩa.”

Tô Chi mím chặt môi nhìn về phía anh.

Sắc trời ngoài cửa sổ đã dần ngả tối, tấm rèm cửa chớp màu trắng chỉ phản chiếu lại ánh đèn càng thêm phần lạnh lẽo. Trình Hoài Căn khẽ nhíu mày, trong mắt anh là sự rét lạnh mà cô không thường hay nhìn thấy.

Đột nhiên, một cơn rùng mình không thể đè nén cứ thế lan ra từ da đầu Tô Chi. Ngón tay cô lạnh buốt không thôi, và rồi cô cũng nhận ra những lời tự hạ thấp bản thân quá mức cực đoan ấy rốt cuộc đã làm tổn thương người khác đến nhường nào.

Hướng hồ gì mỗi một câu từ ấy thốt ra, thật ra đều là tổn thương chính mình. Là sự nhạy cảm, là nỗi tự ti đến cực đoan.

Lưỡi dao sắc bén chĩa về phía Trình Hoài Cẩn, há chẳng phải cũng là nhắm vào chính cô đấy sao.

Giọt nước mắt nóng hổi dâng trào trong hốc mắt Tô Chi, cô vội quay đi, vùi mình dưới lớp chăn.

Hai bàn tay bụm chặt lấy gương mặt. Cô cảm thấy mình đã hết thuốc chữa rồi.

Sự nhạy cảm đến cực đoan, đa sầu đa cảm đến hết thuốc chữa.

Đứng trước mặt Trình Hoài Cẩn, cô trở nên yếu đuối đến không thể hiểu nổi.

Anh giận rồi sao. Anh giận rồi.

Anh sẽ ghét bỏ cô sao. Anh sẽ ghét bỏ cô thôi.

Một khoảng lặng ngán ngùi, Tô Chi nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra rồi đóng lại.

Cô không thể nín nhịn được nữa, đành chôn vùi mọi âm thanh dưới tấm chăn.

...

Hơn sáu giờ tối, Tô Chi ăn uống đơn giản chút đồ ăn dinh dưỡng trong bệnh viện. Trình Hoài Cẩn đã rời đi, là dì Lý tới giúp cô thu dọn đồ đạc.

“Buổi chiều cậu Trình bận chút chuyện nên dặn tôi đến đón cô Tô về nhà.” Dì Lý xách bộ quần áo cô đã thay ra trước đó, dẫn cô ra bãi đậu xe.

Tài xế đã đợi sẵn ở đó, Tô Chi nói cảm ơn với dì Lý và tài xế, sau đó lẳng lặng chẳng nói câu nào cứ thế ngồi vào ghế sau, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô không khỏi cảm thấy bi quan, tựa như đứng trong vũng đầm lầy sớm đã lún sâu hai chân. Rõ ràng đã sớm biết rõ.

Nhưng cô vẫn không ngăn nổi mình. Khung cảnh ngoài cửa sổ cứ thế vụt qua như con thoi không ngớt, rõ ràng mà cũng thật mơ hồ.

Sau hơn nửa tiếng lái xe, lúc gần về đến nhà, sắc trời đã tối hẳn.

Tài xế cho xe dừng ở trước cửa biệt thự, Tô Chi theo dì Lý xuống xe.

Giây phút ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy Trình Hoài Cẩn đang đi ra từ gara.

Phía xa xa, cách nhau một bãi cỏ rộng lớn.

Bốn mắt nhìn nhau.

Rõ ràng, vạn vật đã chẳng còn sáng rõ nữa. Màn trời tối đen, ánh đèn lờ mờ.

Ấy vậy mà đôi đồng tử đen láy của anh vẫn hết như ánh lửa vừa được quét cháy, hừng hực thiêu đốt trái tim cô.

Tô Chi vội lảng tránh ánh mắt. Sắc mặt cô lạnh lùng, cứ thế lảng lảng đi theo dì Lý tới cửa.

Ở chỗ huyền quan, dì Lý đã mang quần áo đến phòng giặt đồ trước. Còn Tô Chi thì nhanh chóng xỏ dép của mình vào, định né tránh bất cứ lời hỏi han nào tới từ Trình Hoài Cẩn.

Nhưng ngay giây phút cô vừa định rời đi, Trình Hoài Cẩn lên tiếng gọi cô lại.

“Buổi chiều tôi phải tới trường trung học Bắc Xuyên một chuyến.”
Ngữ khí nói chuyện của anh vẫn bình tĩnh là thế.

“Tôi biết chú rất bận, tựa tôi có thể chăm sóc tốt cho bản thân.” Còn giọng điệu của cô thì cũng vẫn sắc bén như vậy.

“Trung học Bắc Xuyên tốt hơn ngôi trường cháu đang theo học, tỉ lệ học lên và chất lượng dạy học cũng đều cao hơn.”

Tô Chi quay lưng về phía anh, cô không hiểu hàm ý của anh, và cũng chẳng đáp lại.

Giống như hoàn toàn chẳng còn gì để mất, cô biết rõ giữa họ đã chẳng thể có bất cứ khả năng nào nữa.

Nhưng Tô Chi làm sao cũng không nghĩ tới, Trình Hoài Cẩn lại đi thẳng tới trước mặt cô.

Cứ thế lảng lạng nhìn cô.

Anh giận rồi.

Hiện giờ cô rất chắc chắn chuyện này.

Ấy thế mà lại là một tiếng thờ dài khe khẽ đến mức gần như không thể nghe thấy. Tựa như thật sự không biết phải làm sao.

Nhưng rõ ràng trong giọng nói của anh không hề có lấy nửa phần mất kiên nhẫn:

“Tôi chỉ muốn hỏi cháu có đồng ý tới trường trung học Bắc Xuyên học không?”

“Nếu đồng ý, ngày mai tôi sẽ làm thủ tục chuyển trường giúp cháu.”

Chương 20: Ở đây đợi tôi

Cái lạnh lui dần. Cô cảm thấy như có một cơn thủy triều ấm nóng lại dâng lên bao trọn lấy tấm thân mình.

Tô Chi ngẩng lên nhìn Trình Hoài Cẩn, một màu xanh đen nhàn nhạt ẩn hiện dưới quầng mắt anh. Bây giờ Tô Chi mới muộn màng nhớ lại, liệu có phải sau khi đưa cô tới bệnh viện, anh vẫn chưa nghỉ ngơi hay không.

Suốt từ bốn rưỡi sáng cho đến tận lúc này. Lòng ngực cô quặn thắt, tựa như phát sốt mà cũng tựa như bốc cháy.

“Tại sao còn muốn tôi chuyển tới trường trung học Bắc Xuyên nữa?”
Cổ họng cô khô rát đến phát đau.

“Nếu cháu còn muốn dựa vào học hành, dựa vào thi đại học để thay đổi cuộc đời mình, vậy thì chuyển trường là sự lựa chọn thích hợp và đúng đắn nhất cho cháu lúc này.”

“Ý tôi nói,” Cô cố gắng khiến giọng điệu nói chuyện của mình trở nên thờ ơ lạnh nhạt, “Tôi đã như thế rồi, tại sao chú vẫn còn muốn giúp tôi chuyển đến trường trung học Bắc Xuyên nữa?”

Trình Hoài Cẩn nhìn vào mắt cô, im lặng hai giây, anh hỏi: “Như nào?”

Tô Chi mím chặt khoé môi trong giây lát, mở miệng nói: “Nhạy cảm, cực đoan, tự ti, gai góc, hết thuốc chữa, buông xuôi bất cần đời.”
Giọng nói của cô trầm thấp mà lại rõ ràng. Bởi vì mỗi một câu từ thốt ra, thực chất cũng là từng đòn roi quất lên người cô.

“Tự tôi biết rất rõ, cũng không hẳn là hoàn toàn hết thuốc chữa.” Anh lạnh lùng nói.

Tô Chi nhìn anh với vẻ có chút khó tin.

“Nhưng điều này không liên quan gì đến chuyện tôi giúp cháu,” Trình Hoài Cẩn đi về phía phòng khách, “Đây là sự khác biệt giữa tôi và cháu, cháu sẽ trút giận lên chính mình và người khác vì những chuyện đâu đâu, nhưng tôi thì không.”

Anh đứng sau bàn đảo bếp trong phòng khách rót cho mình một ly nước.

Tô Chi nhìn từ phía xa xa. Một thứ cảm giác ngây ngẩn như đảo ngược không gian và thời gian.

Tựa như ngày hôm ấy, khi cô đặt chân tới nơi đây lần đầu tiên. Sau khi Tô Xương Minh rời đi, anh cũng từng đứng tại vị trí đó quan sát cô.

Hệt như lúc này.

Trình Hoài Cẩn ngửa mặt, một hơi uống cạn ly nước. “Cháu cứ suy nghĩ đi, không cần vội từ chối tôi.”

Mà thật ra, cũng không giống.

Con quái vật từng nhìn xuống từ trên cao, khiến cô cảm thấy áp lực vô tận kia đã biến mất rồi.

Thay vào đó là một Trình Hoài Cẩn luôn âm thầm bao dung, tiêu hoá mọi góc cạnh và gai nhọn của cô.

Một Trình Hoài Cẩn vẫn không hề vứt bỏ cô sau khi cô trút ra hết những lời chối tai và vô lý đến nhường ấy.

Mà lớp áo giáp của cô có cứng cáp đến thế nào. Thì vào khoảnh khắc này cũng tan thành mây khói mà thôi.

Viền mắt Tô Chỉ chua xót, ngón tay xoắn chặt vào nhau.

“Trình Hoài Cẩn.” Thanh âm ấy rất khể khàng, xuyên qua gian phòng khách rộng lớn, đáp xuống bên tai Trình Hoài Cẩn.

“Xin lỗi.”

Anh yên lặng nhìn cô chăm chú, lắc đầu nói: “Cháu nên nói xin lỗi với chính mình, người hạ thấp và coi thường cháu không ai khác chính là bản thân cháu. Tôi đã nói rồi, động cơ lệch lạc sẽ dẫn đến kết quả lệch lạc, rất khó để phân định đúng sai những hành động này. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là cháu cứ mãi mắc kẹt trong đó.”

“Vẫn là câu nói đó, nếu cháu đồng ý bước lên, tôi rất sẵn lòng giúp cháu một tay. Nhưng nếu cháu vẫn buông xuôi tự sa ngã chính mình như vậy, tôi cũng không thể làm gì khác.”

Trình Hoài Cẩn đặt cốc trở lại lên bàn, anh không hề có ý định tiếp tục nán lại phòng khách thêm nữa.

Viền mắt Tô Chỉ sớm đã nhoè đi đến mức không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì, nhưng cô vẫn nín nhịn không rơi một giọt lệ nào. “Ngày mai tôi trả lời chú có được không?”

“Trả lời điều gì?” Anh dừng lại, muốn cô nói cho rõ ràng.

“Có muốn chuyển trường hay không.”

Trình Hoài Cẩn nhìn cô một cái: “Được, hy vọng lần này cháu có thể suy nghĩ kỹ càng.”

“Tôi sẽ làm vậy.” Tô Chỉ cụp mắt xuống, lắng nghe tiếng bước chân kia từ từ biến mất nơi góc cầu thang.

Rõ ràng đã tới bước đường cùng bí lối rồi. Vậy mà anh vẫn không buông bỏ cô.

-

Ngày hôm sau Tô Chi đã cho Trình Hoài Cẩn một câu trả lời, cô nói thật rằng mình vừa không nỡ xa Ngôn Hy, lại vừa sợ không thể thích ứng trong môi trường mới, cuối cùng lại thành ra phản tác dụng.

Vậy là trong thời hạn ba tháng. Nếu cô vẫn không có tiến bộ rõ rệt thì sẽ chấp nhận lời đề nghị của Trình Hoài Cẩn, bắt đầu từ học kỳ sau sẽ chuyển đến trường trung học Bắc Xuyên.

Trình Hoài Cẩn đồng ý, anh cũng bảo cô sau kỳ nghỉ lễ Quốc khánh nên tìm xem có lớp học thêm nào phù hợp không. Mấy ngày hôm nay anh dạy kèm cho cô cũng không phải biện pháp lâu dài.

Tô Chi trả lời rằng mình sẽ để ý.

Ngày cuối cùng trong kỳ nghỉ lễ dài ngày, lúc buổi trưa Trình Hoài Cẩn hỏi cô buổi tối có muốn đi lượn một vòng trong khu chợ mới mở ở phía tây Bắc Xuyên không. Đúng lúc buổi chiều anh phải tới phía tây bàn chút chuyện, không mất nhiều thời gian nên có thể đưa cô đi theo, tối đến đi dạo quanh khu chợ rồi tiện thể giải quyết bữa tối ở đó luôn.

Trong lòng Tô Chi biết rõ, tuy anh không gắng hỏi xem tại sao ngày hôm đó cô lại đột nhiên mất bình tĩnh, nhưng thật ra anh đã thu hết mọi cảm xúc của cô vào trong mắt.

Dẫu cô không thể tiến thêm một bước, nhưng Tô Chi cũng không muốn làm loạn lên với Trình Hoài Cẩn để rồi hoàn toàn rạn nứt.

Cô muốn hàn gắn mối quan hệ với anh. Dù cho từ giờ về sau chỉ có thể nói chuyện không mặn không nhạt với anh như thế này.

Hai người ăn trưa xong, Tô Chi về phòng thay một chiếc váy dài không tay màu xanh lam nhạt. Buổi chiều nắng gắt nên cô còn khoác thêm một cái áo cardigan mỏng dài tay màu trắng.

Sau khi hai người lên xe, điều hoà cũng nhanh chóng hoạt động trong yên lặng.

Tô Chi phát hiện khe gió ở phía cô vẫn bị đóng lại, cô giơ tay muốn hé ra một chút, nhưng lại nghe thấy Trình Hoài Cẩn nói: “Đợi một lát nữa là mát thôi, đừng thốc gió.”

Mang tai Tô Chi nóng lên, cô thu tay về. “Ồ.”

Cô xoay mặt áp lên cửa kính xe man mát, khoé mắt khẽ cong lên.

Nhiệt độ trong khoang xe nhanh chóng đạt tới điểm cân bằng thích hợp, ánh nắng chiếu tới từ phía ngoài ô cửa sổ phủ lên gò má cô một tầng kim sa ấm áp.

Chiếc xe chạy băng băng trên đường cao tốc liên tỉnh hướng về phía tây thành phố, trong tiếng nhạc du dương, tâm trạng của Tô Chi cũng trở nên bay bổng, vui vẻ.

Cô ngồi thẳng người nhìn về phía trước, giọng điệu nói chuyện rất nhẹ nhàng: “Hôm nay chú đi gặp bạn bè sao?”

Trình Hoài Cẩn đưa mắt nhìn phía trước, anh giơ tay chỉnh nhỏ âm lượng đài radio: “Không hẳn, có một dự án đang xúc tiến cần tôi qua đó xem một chút rồi ký tên.”

“Cần chú phải đích thân đi sao?” Tô Chi quay qua nhìn anh, “Tại sao không mang tới cho chú ký?”

“Bởi vì còn phải đến xem tận nơi, dù thế nào thì vẫn phải đi một chuyến.”

“Ồ,” Tô Chi gật đầu, lại hỏi tiếp: “Vậy là trong suốt kỳ nghỉ lễ Quốc khánh này, chú vẫn chưa thực sự nghỉ ngơi một ngày nào sao?”

“Nghỉ một ngày rồi.”

“Ngày nào cơ?”

“Ngày đưa cháu tới bệnh viện.”

Tô Chi: “...”

“Con người chú nói đùa đúng nhạt luôn.” Cô làm bầm nói.

Khóe miệng Trình Hoài Cẩn khẽ cong lên: “Tôi không nói đùa, hôm đó quả thật là cũng đã tranh thủ nghỉ ngơi một ngày rồi.”

“Chú bận rộn thật đấy.” Cô đưa ra kết luận.

Trình Hoài Cẩn ậm ừ một tiếng, sau đó bật xi nhan lái xe ra khỏi đường cao tốc.

Lại lái xe thêm hai mươi phút nữa, cuối cùng rẽ vào một con đường cái hơi vắng vẻ.

“Ở trong xe đợi tôi một chút,” Anh tắt máy nhưng vẫn để mở khoá điện, “Hạ cửa xe xuống một chút, tôi sẽ về nhanh thôi.”

Tô Chi lập tức gạt đầu, “Được.”

Nhưng Trình Hoài Cẩn lại đột nhiên chần chừ đôi chút, “Cháu đi giày gì?”

Tô Chi ngẩn ra một lúc, vội vàng giơ chân lên: “Giày da đen.”

“Vậy thôi đừng vào nữa, bên trong là công trường.” Trình Hoài Cẩn có vẻ đã ra quyết định, “Cứ ở đây đợi tôi, tôi sẽ về nhanh thôi.”

“Được, tôi không sao đâu.”

Sau đó Trình Hoài Cẩn đóng cửa xe lại rồi đi về phía công trường ở bên kia đường.

Bóng dáng băng qua đường cái của anh có đôi phần vội vã, cơn gió nóng ban chiều thổi tung góc áo khoác ngoài của anh. Mỗi một cử

chỉ, mỗi một động tác đều đang thực hiện lời anh vừa nói với cô: “Ồ đây đợi tôi, tôi sẽ về nhanh thôi.”

Ánh mắt Tô Chỉ vẫn luôn dõi theo cho đến khi bóng dáng ấy biến mất, cô bừng tỉnh trở lại mới nhận ra trái tim mình đang đập loạn nhịp.

Cô hơi dè dặt quay đầu nhìn bảng điều khiển trung tâm trống trơn không một đồ vật, cố ép bản thân không được suy nghĩ gì nữa.

Trình Hoài Cận rời đi được tầm năm phút, Tô Chỉ cúi xuống xem điện thoại một lúc, ngẩng lên đã thấy có người đi ra từ phía bên kia đường.

Hai người đàn ông lần lượt bắt tay với Trình Hoài Cận, sau đó đưa mắt nhìn theo Trình Hoài Cận đi tới bên cạnh xe.

“Nhanh thật đấy.” Tô Chỉ nhìn người đàn ông đang mở cửa xe ngồi vào trong mà thốt lên.

Trình Hoài Cận đóng cửa xe lại rồi thắt dây an toàn: “Vốn dĩ chỉ là chuyện tiện đường, nhanh là phải.”

“Tôi cứ tưởng hôm nay tôi mới là cái thứ tiện đường đó đấy.” Tô Chỉ cố ý nói.

Trình Hoài Cận khởi động xe, giọng điệu bình thản: “Tôi cảm thấy có lẽ cháu chuyển trường cũng vô dụng.”

“Là sao?” Tô Chỉ nhíu mày nhìn anh.

Giọng điệu của Trình Hoài Cận có chút trêu chọc: “Không liên quan đến trường học, là vấn đề về trí thông minh.”

Tô Chỉ: “...”

Sau khi rời khỏi công trường, Trình Hoài Cận lại lái xe dọc theo con đường đó hơn nửa tiếng nữa.

Tầm khoảng năm rưỡi chiều, hai người đã tới khu chợ nằm ở phía tây Bắc Xuyên.

Nói thì là chợ, nhưng thực chất rất giống một khu quảng trường tổ chức sự kiện mới mở. Chỉ là diện tích ở đây đủ lớn, hàng quán cũng khá nhiều.

Vừa mới khai trương mấy ngày hôm nay, lại gặp đúng dịp nghỉ lễ Quốc khánh nên trời còn chưa tối mà nơi đây đã chật kín người.

Trình Hoài Cẩn loanh quanh trong bãi đậu xe gần mười phút mới tìm được một chỗ đậu xe rõ là chật hẹp. Tô Chỉ theo anh xuống xe, tâm trạng có chút tung tăng phấn khích.

Vừa tiến vào cổng chợ, thứ đập vào mắt chính là hai dãy hàng quán bày san sát nhau. Các sạp hàng đồ thủ công mỹ nghệ và đồ ăn vặt nằm xen kẽ nhau, cảm giác như có thể lang thang trong đây đến khi trời sập (1) thì thôi.

(1) Nguyên văn: 天荒地老 hay Thiên hoang địa lão, dùng để hình dung một khoảng thời gian dài đằng đẵng, đến độ trời đất hoang vắng già cỗi.

Hai người tiến về phía trước theo dòng người đang di chuyển chậm rãi, Tô Chỉ cứ nhìn ngó nghiêng trái phải suốt. Chốc chốc lại quay qua ríu ra ríu rít với Trình Hoài Cẩn, anh thỉnh thoảng gật đầu hoặc đáp lại vài câu đơn giản.

Sắc trời dần ngả tối, ánh đèn hai bên đường ngày càng sáng sủa. Đám đông nô nức mang tới cho Tô Chỉ một cảm giác an toàn đến lạ, mọi thứ xung quanh nhộn nhịp huyên náo, đèn đóm sáng trưng rực rỡ.

“Đằng kia có quán mì bò Dương Ký kia, Trình Hoài Cẩn!” Tô Chỉ mừng rỡ quay lại nhìn người đàn ông vẫn luôn đi phía sau cô, “Quán đó khá có tiếng đấy, lát nữa chúng ta có thể đến đó ăn tối không?”

Trình Hoài Cẩn gạt đầu, đột nhiên anh giơ tay khế kéo cô về phía mình.

“Xin lỗi xin lỗi!” Giọng một người đàn ông xa lạ lập tức vang lên bên tai Tô Chi, cô quay đầu lại nhìn, thì ra là một người đàn ông đang chật vật vác một thùng đựng đồ ăn chen về phía trước.

“Nhìn đường.” Trình Hoài Cẩn buông tay ra.

Tô Chi “ồ” một tiếng cụt lủn, lập tức xoay người lại.

Lúc này nhịp tim mới tăng tốc một cách muộn màng, cô bất giác vươn tay chạm vào cánh tay vừa được anh nắm lấy.

Một giây sau liền cảm giác buộc bản thân phải buông ngón tay ra.

Trên đường đi tới quán mì bò đó, Tô Chi không còn liên tục quay đầu nói chuyện với Trình Hoài Cẩn nữa. Anh không hề bước đi bên cạnh cô.

Anh vẫn luôn đi phía sau cô.

Chẳng mấy chốc hai người đã người trước người sau bước vào quán mì bò đó, bên trong rất đông khách. Hai người cũng khá may mắn, vừa đến liền đúng lúc có một bàn khách vừa thanh toán rồi rời đi.

Đợi mất vài phút, Tô Chi và Trình Hoài Cẩn đã được ngồi vào trong quán.

Thực đơn đa dạng đủ các món, khác hẳn quán ăn mà Trình Hoài Cẩn đưa cô đến lần trước.

“Chú ăn gì?” Tô Chi cảm thấy hơi phân vân khó chọn.

Còn Trình Hoài Cẩn thì lại quyết định nhanh gọn lẹ, anh chỉ vào món đơn giản nhất ở phía trên cùng: “Mì bò.”

“Phía dưới vẫn còn nhiều món khác lắm, chú không xem thêm sao?”

“Thôi khỏi, cháu có thể gọi món khác.” Trình Hoài Cẩn khép thực đơn lại, kiên nhẫn đợi cô.

Tô Chỉ cắn môi, lại lăn tăn một thôi một hồi. Cuối cùng cũng chọn mì bò.

“Phía dưới vẫn còn nhiều món khác lắm, cháu không xem thêm sao?” Trình Hoài Cẩn nhẹ nhàng nói, ánh mắt rũ xuống nhìn Tô Chỉ.

Tô Chỉ chắc chắn lúc này anh đang “cố ý trả đũa”, quả quyết nói: “Trong lòng chú đang cười nhạo tôi chứ gì!”

“Không hề.” Trình Hoài Cẩn thản nhiên nhướn mày, sắc mặt vẫn như bình thường.

“Trình Hoài Cẩn, con người chú cũng giỏi nguy trang lắm cơ.”

“Sao lại nói vậy?”

“Không nhìn ra hỷ nộ ái ố, cũng không biết chú thích cái gì.”

“Vậy à?” Trình Hoài Cẩn thản nhiên nói: “Vừa hay trái ngược với cháu.”

“Gì cơ?”

“Hỷ nộ ái ố, cái gì cũng nhìn một phát là ra.”

Tô Chỉ: “...Nói chuyện hiểm hóc thật đấy.”

“Chỉ là nói sự thật thôi.” Trình Hoài Cẩn ngẩng lên nhìn người phục vụ đang bước tới, cũng không đôi co với cô nữa: “Xin chào, cho tôi hai bát mì bò.”

“Có thứ gì không ăn được không ạ? Hành, gừng, rau thơm đều được sao?” Người phục vụ hỏi.

Tô Chi lắc đầu: “Tôi đều ăn được.”

Trình Hoài Cẩn cũng nói: “Không thành vấn đề.”

Tô Chi lại nói cảm ơn một lần nữa, cô nhìn người phục vụ nhanh nhẹn nhét thực đơn vào túi tạp dề rồi chuẩn bị rời đi. Thế rồi đột nhiên thấy Trình Hoài Cẩn lại vẫy tay với người phục vụ.

Cô còn tưởng anh muốn gọi thêm món gì khác, ai ngờ lại nghe thấy người đàn ông nhẹ nhàng nói bổ sung thêm:

“Suất mì bò thứ hai tôi lấy bát nhỏ, cảm ơn.”

Chương 21: Chú trình

“Tôi đói rồi, phải ăn suất lớn.” Tô Chỉ chống khuỷu tay lên bàn, ra vẻ trịnh trọng nói.

“Được thôi, suất nhỏ vốn dĩ là gọi cho tôi mà.” Trình Hoài Cẩn vẫn điềm nhiên như không bóc một bộ dụng cụ ăn đưa cho cô.

Tô Chỉ thấy anh cứ phải hơn thua với cô mới chịu, thế là không nhịn được lại trêu chọc anh: “Quả nhiên là đàn ông trung niên, phải ăn ít còn giữ dáng nữa chứ.”

Trình Hoài Cẩn lẳng lặng nhìn cô một cái: “Cứ nhớ lát nữa đừng lãng phí thức ăn là được.”

“Không có chuyện đó đâu.”

Tô Chỉ thề thốt son sắt với anh, nhưng ngay khi bát mì nhỏ được mang lên, cô vẫn giơ tay bảo người phục vụ bưng đến trước mặt mình. Trình Hoài Cẩn khẽ cong khoé môi, cũng không bóc mẽ cô.

Sau khi hai bát mì được mang lên, Tô Chỉ còn cố ý so sánh chênh lệch giữa suất to và suất nhỏ. Cô dựng ngón cái và ngón trỏ ở cạnh bát của Trình Hoài Cẩn khua khoắng một hồi, sau đó lại khua khoắng bên bát của mình.

“Suất nhỏ ít hơn hẳn.” Cô tặc lưỡi cảm thán.

Trình Hoài Cẩn chống khuỷu tay lên mặt bàn, cứ để mặc cho cô bày trò.

“Chú có ăn nổi không? Có cảm giác còn nhiều hơn cả quán lần trước chú đưa tôi đi đấy.” Tô Chỉ hỏi.

Trình Hoài Cẩn dùng đũa trộn lên, nhìn ước lượng lượng đồ ăn, “Được.”

Khóe miệng Tô Chỉ không nén nổi nụ cười.

“Cười cái gì?” Trình Hoài Cẩn hỏi.

Tô Chỉ thoáng cái tắt ngúm nụ cười, bởi vì chính cô cũng không hiểu sao Trình Hoài Cẩn còn chưa nói gì, vậy mà cô lại cảm thấy niềm ngọt ngào trào dâng đã đong đầy khắp trái tim cô.

Từng hình thù tròn trịa màu hồng cứ thế bay lượn trước mắt Tô Chỉ.

“Bữa này để tôi mời chú đi.” Tô Chỉ đột nhiên nắm chặt tay thành quyền, khẽ đập xuống mặt bàn một cái.

Trình Hoài Cẩn ngược lên nhìn.

“Coi như trả lại lần trước chú đưa tôi đi ăn bánh ngọt, được không?” Tô Chỉ nói, “Đây là thứ duy nhất tôi có thể mời nổi đó.”

Trình Hoài Cẩn nhìn cô, lát sau nhẹ nhàng nói: “Cũng biết làm ăn đấy nhỉ.”

Tô Chỉ: “...”

“Đợi tôi có tiền rồi lại mời chú ăn thứ khác sau, thế cũng được rồi chứ nhỉ, chú Trình?” Tô Chỉ không hay gọi anh là “chú Trình”, mà giây phút này lại có chút ý trêu chọc xen lẫn trong đó.

“Được.” Nhưng Trình Hoài Cẩn vẫn mặt không đổi sắc, chẳng hề bị chọc tức vì chút chiêu trò vặt vãnh của cô.

Tô Chỉ mím môi cười vì chiếm được thế thượng phong, một cảm xúc mơ hồ khó gọi tên cứ thế lan tràn trong lồng ngực cô. Anh luôn là như vậy, không bóc trần, và cũng chẳng trách móc cô.

Dung túng.

Chỉ mới nghĩ đến hai chữ này một giây thôi, cô đã cảm thấy hoang mang sợ sệt.

Chưa tới hai mươi phút sau, hai người đã ăn mì xong. Trong quán vẫn đông khách như vậy, Tô Chỉ trả tiền xong liền đi ra khỏi quán cùng Trình Hoài Cẩn.

Không khí trong đêm hạ phảng phất đâu đó hơi thở của sự ẩm ướt và nóng bức, như cuốn cả con người ta hoàn toàn vào trong đó.

Cơn gió đêm hơi lành lạnh mang theo hơi ẩm trượt qua làn da, lưu lại cảm giác man mát khiến lòng người thư thái.

Tô Chỉ đứng lại trước cửa trong giây lát, cô đưa mắt nhìn phố xá nhộn nhịp, phía xa xa là bầu trời đen vô tận, còn chón gần đó là pháo hoa rực sáng tựa ánh đèn neon nhấp nháy.

Mọi thứ hiện lên rất ồn ào nhưng cũng thật vui thú làm sao.

Đôi mắt cô khẽ nheo lại, cảm nhận được làn gió dịu êm khẽ lướt qua vành tai, mà cũng như lướt qua cả trái tim cô.

Nhẹ nhàng mà lại thư thái.

Khi Tô Chỉ mở mắt ra một lần nữa, cô thấy Trình Hoài Cẩn đang đứng dưới bậc thang của cửa hàng nhìn mình.

Anh khẽ đút một tay vào túi, chiếc áo sơ mi trắng phảng phiu lúc này như phát sáng lung linh trong đêm tối. Có lẽ là bao gồm cả gương mặt anh, mà cũng có lẽ, là cả đôi mắt của anh nữa.

Ánh đèn neon rực rỡ sắc màu đổ bóng sống động trên sống mũi anh.

Tô Chỉ nhớ lại thuở ban đầu, khi cô có thể nhìn ngắm Trình Hoài Cẩn lâu đến thế này, có lẽ thường là khi ở phòng ăn trong nhà.

Anh đèn trắng lạnh cũng mang tới một Trình Hoài Cẩn lạnh lùng hết như vậy.

Cô cảm thấy anh là người mà mình không thể nào với tới, và cũng không cách nào chạm vào được.

Nhưng giờ phút này đây, anh đang đứng nơi ven đường người qua người lại.

Những ánh đèn sặc sỡ đẹp đẽ ấy luân phiên hắt lên gương mặt anh, tựa như đang chiếu lên món đồ sứ vốn được trưng bày trong bảo tàng để mọi người tham quan ngắm nhìn.

Dường như anh đã trở nên nằm trong tầm với mất rồi.

Lòng ngực Tô Chi lại bắt đầu quặn thắt không sao kiểm soát được.

“Còn muốn xem nữa không?”

Đứng trên bậc thềm, Trình Hoài Cẩn cuối cùng cũng lên tiếng. Anh đưa mắt ra hiệu về phía trước, ý bảo cô tiếp tục đi về nơi đó.

“Không, chúng ta đi thôi.” Tô Chi khẽ cất lời, nói rồi bước tới bên cạnh Trình Hoài Cẩn.

Hai người lại tiếp tục đi men theo con đường về phía trước.

Suốt cả quãng đường, từ đầu tới cuối hai người chẳng ai nói thêm điều gì nữa.

Lúc lái xe từ phía tây về đến nhà thì đã gần chín giờ, suốt dọc đường Tô Chi cứ tựa người lên cửa xe, có cảm giác hơi nhập nhèm buồn ngủ sau khi ăn no.

Lúc đi ra khỏi gara, cô chỉ nghĩ tối nay nhất định phải đi ngủ sớm một chút, nếu không ngày mai đi học kiểu gì cũng sẽ rất buồn ngủ.

Cô đi một mạch theo sau Trình Hoài Cẩn vào nhà, dì Lý mở cửa từ phía bên trong, sau đó nói ngay với Trình Hoài Cẩn: “Cậu Trinh, cậu Trình Hoài Lĩnh vừa mới đến.”

Trình Hoài Cẩn liếc nhìn phía bên trong, cúi xuống hỏi dì Lý: “Đang ở bên trong sao?”

“Không phải,” Dì Lý nói: “Vừa tới không lâu, nhưng nghe nói cậu Trình đã ra ngoài, cậu ấy lập tức rời đi rồi.”

“Được, tôi biết rồi.”

Dì Lý cũng đáp lại một tiếng rời rời đi trước.

Tô Chi ở phía sau lạng lẽ xỏ dép vào, bất chợt lên tiếng: “Trình Hoài Lĩnh là họ hàng của chú sao?”

Trình Hoài Cẩn vừa mới cởi áo khoác ra, bây giờ lại mặc vào, “Là anh cả của tôi.”

“Là người đàn ông ngày hôm đó đến nhà cãi cọ với chú đấy sao?” Cô không nhịn được hỏi thẳng.

“Phải.”

Trình Hoài Cẩn lại cầm chìa khoá xe lên, trông có vẻ hơi vội vàng. Từ lúc vừa nghe nói Trình Hoài Lĩnh đến tìm mình, sắc mặt của anh đã trở nên sa sầm, đôi môi khẽ mím lại, nhưng anh cũng chẳng nói gì.

Trình Hoài Cẩn giơ tay đẩy cửa, quay đầu nói với Tô Chi: “Cháu cứ ở trong nhà, ngày mai phải đi học trở lại rồi.”

“Tôi biết rồi.” Tô Chi nói.

Trình Hoài Cẩn nhìn cô lần cuối rồi xoay người đi thẳng.

Cách tấm cửa dày dặn nặng nề, trong phút chốc Tô Chi đã nghe thấy tiếng xe lái ra ngoài. Ánh mắt cô trông về hướng anh lái xe rời đi,

nhưng cũng chỉ nhìn thấy tấm rèm đơn sắc đã khép chặt trong phòng khách.

Cô không khỏi muốn biết, tại sao Trình Hoài Lĩnh thậm chí còn không thèm gọi cho anh lấy một cuộc điện thoại.

Gọi một cuộc điện thoại là đã có thể giải quyết sự việc rồi.

Hoặc là ở trong nhà đợi anh một lát.

Chứ không phải cái kiểu không nói năng gì đã tới, sau đó lại chẳng nói chẳng rằng gì đã rời đi như thế này.

Đó không giống anh cả của anh, mà càng giống như chủ nợ của anh hơn.

Tô Chi nán lại trong phòng khách không một bóng người một lúc, sau đó một mình trở về phòng. Cô bỏ hết đồ ngày mai đi học cần dùng đến vào trong balo rồi đi tắm.

Lau tóc cho gần khô xong, cô vui mình trong chăn xem điện thoại một lúc.

Mí mắt đã díp hết cả lại nhưng Tô Chi vẫn cố gắng không để mình ngủ thiếp đi.

Thi thoảng cô lại ngẩn người nhìn ra hướng cửa phòng, nhưng nơi đó cũng chẳng còn truyền tới bất cứ tiếng động nào nữa.

Đã mười một giờ rồi.

Trình Hoài Cẩn vẫn chưa về.

Tô Chi tắt điện thoại, cả người vùi vào trong chăn.

Mí mắt nhẹ nhàng khép lại. Một cảm giác cay xót được giải toả trong nháy mắt, tựa như hai mảnh keo dán chập vào nhau liền nhanh chóng kết dính lại, cơn buồn ngủ ùn ùn kéo đến bao trùm.

Chẳng mấy chốc cô đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Nhưng rồi lại có một thứ gì đó thấp thoáng ẩn hiện, một thứ gì đó khó mà xoá nhoà cứ luôn lớn vờn trong tâm trí cô.

Tô Chi có chút mất kiên nhẫn liên tục trở mình.

Một giấc ngủ không yên giấc.

Trong cơn mê man, chẳng biết rốt cuộc đã trôi qua bao lâu.

Cô đột nhiên bừng tỉnh.

Chẳng phải vì nghe thấy bất cứ tiếng động nào cả, chỉ là bất chợt tỉnh lại mà thôi.

Tô Chủ nằm bất động trên giường, lát sau liền tỉnh táo lại.

Bấy giờ cô mới nhận ra, thì ra trước khi đi ngủ cô đã quên tắt đèn trên bàn học.

Chẳng trách cô lại cứ cảm thấy hình như đã quên mất chuyện gì đó, trong lòng cứ luôn thấy bồn chồn không yên mãi.

Tô Chi rời giường, giơ tay tắt đèn.

Lúc cô đang định quay về giường, đột nhiên phía bên ngoài truyền tới tiếng mở cửa khe khẽ.

Cô dừng lại bên cạnh bàn học với đôi chân trần.

Chẳng mấy chốc, cánh cửa kia đã đóng lại.

Tô Chi cầm điện thoại trên bàn lên, màn hình chói mắt lóe sáng.

Đã mười hai rưỡi rồi.

Trình Hoài Cẩn vừa trở về.

Tiếng bước chân đó cũng nhanh chóng biến mất bên tai Tô Chi.

Trong phòng ngủ mờ tối, Tô Chi rũ mắt nhìn điện thoại của mình. Mạch suy nghĩ có chút chậm chạp, nhưng cô vẫn cảm nhận được dường như trong lòng mình đã trút bỏ được thứ gì đó.

Cô tắt điện thoại rồi đặt lại lên bàn, đang định quay về giường ngủ tiếp, lại chợt vô tình liếc mắt nhìn qua.

Phía ngoài tấm rèm sa mỏng manh, cô thấp thoáng thấy bóng dáng một người đang ngồi trong vườn hoa.

Cơn buồn ngủ lập tức tan biến hết, cô đưa tay nhẹ nhàng vén tấm rèm ra.

Nơi sân sau mờ tối, trên băng ghế dài mà họ từng ngồi cùng nhau, lúc này đang có một người đàn ông lẳng lặng ngồi đó.

Ánh đèn cũng âm đạm theo màn đêm buông xuống.

Chỉ có vài ngọn đèn lờ mờ rải rác ẩn hiện giữa những khóm hoa đung đưa theo làn gió.

Trình Hoài Cẩn chống hai tay lên đầu gối, ánh mắt rũ xuống nhìn đóa hoa cát tường đang rung rinh trước gió ở nơi cách đó không xa.

Tô Chi cũng lẳng lặng đứng sau tấm rèm.

Cô đã hoàn toàn tỉnh táo, cứ thế ngắm nhìn bóng lưng của người đàn ông kia.

Bóng lưng anh vội vã rời đi, và cả bóng lưng lẳng lẽ ngồi đó của anh.

Ngón tay từ từ siết chặt tấm rèm.

Một giây sau, cô xoay người bật đèn trên bàn học.

Tô Chỉ giơ tay cởi váy ngủ xuống, mặc nội y vào, rồi lại đến váy ngủ.

Rất muộn ròi.

Đã muộn lắm ròi.

Cô biết chứ.

Đã mười hai rưỡi ròi.

Những cũng đành thôi.

Cô không có cách nào vờ như chẳng nhìn thấy gì.

Xỏ đôi dép mềm mại vào chân, cô yên lặng đi xuyên qua phòng khách.

Khi cô đưa tay mở cửa ra, Trình Hoài Cẩn đã quay đầu nhìn lại.

Một đôi mắt xa xăm sâu thẳm, cứ thế lặng nhìn cô trong màn đêm không mấy sáng sủa rõ ràng ấy.

Thời gian đã mất đi ý nghĩa đo lường của nó.

Đồng thời cũng phóng đại và kéo dài khoảnh khắc này đến vô tận.

Cái nhìn chăm chú và dài lâu ấy tựa như dòng thép lỏng bị nung chảy.

Sống lưng Tô Chỉ không khỏi rịn một lớp mồ hôi lạnh, cô khẽ mím môi nói: “Sao chú còn chưa đi ngủ?”

Trình Hoài Cẩn cúi xuống nhìn đồng hồ, nói với cô: “Tôi vừa làm ồn đến cháu ròi sao?”

“Không có.” Tô Chỉ lập tức nói.

Anh mắt cô nhìn quanh một vòng, sau đó hỏi Trình Hoài Cẩn: “Tâm trạng chú không tốt sao?”

“Sao lại nói vậy?”

Tô Chi mím môi, đưa tay trở vào băng ghế dài: “Tôi có thể ngồi xuống nói chuyện không?”

Trình Hoài Cẩn còn chưa mở miệng, cô đã ba chân bốn cẳng tiến tới.

“Ngày mai cháu còn phải đi học.”

“Tôi biết.” Trái tim Tô Chi đập thình thịch không ngớt.

Một khoảng lặng ngắn ngủi, ánh mắt cô liếc nhìn về hướng khóm hoa cát tường kia. Như thể muốn đánh lạc hướng sự chú ý của Trình Hoài Cẩn, “Tôi thích hoa cát tường.”

Trình Hoài Cẩn quay qua nhìn cô.

Có vẻ như cô vừa mới rời khỏi giường, mái tóc suôn mềm buông xõa sau lưng. Trên gương mặt mộc mạc ấy có chút gì đó trắng ngần thuần khiết.

Nhưng cô lại không nhìn anh, trông càng giống như đang đánh trống lảng hơn.

“Ngày mai cháu còn phải đi học.” Trình Hoài Cẩn lại lên tiếng nhắc nhở một lần nữa.

“Tôi biết mà.” Ở lần thứ hai này, giọng nói của cô đã hơi lung lay yếu ớt.

Tô Chi thu hồi ánh mắt, nhìn xuống bên chân mình, thật lâu sau Trình Hoài Cẩn cũng không nói chuyện với cô nữa.

Hình như anh rất mệt mỏi rồi.

“Hai người lại cãi nhau rồi à?” Đột nhiên cô quay sang nhìn Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn không hề nhìn cô, anh lại nói lần nữa: “Đã muộn lắm rồi.”

Trái tim Tô Chi từ từ chùng xuống, cuối cùng chỉ lí nhí nói: “Ngồi thêm mười phút cũng không được sao?”

Một câu hỏi hoàn toàn yếu ớt vô lực, tựa như làn khói chưa từng có được dáng hình cụ thể. Có lẽ còn chưa truyền tới bên tai Trình Hoài Cẩn thì đã bị ngọn gió cuốn bay mất rồi.

Một khoảng lặng rất dài sau đó, Tô Chi vẫn không có được bất cứ câu trả lời nào tới từ Trình Hoài Cẩn.

Có lẽ anh thật sự không mong muốn cô ở lại đây với mình.

Ánh trăng lạnh lẽo như phủ trên người cô.

Tô Chi cúi xuống nhìn mắt cá chân của mình, trong lòng âm thầm cười tự giễu.

Cô từ từ đứng lên chuẩn bị quay vào nhà.

“Lấy áo khoác, bên ngoài trời lạnh.”

Nhưng khi đi tới cửa, cô chợt nghe thấy Trình Hoài Cẩn ở phía sau lên tiếng.

Tô Chi có chút ngạc nhiên quay đầu lại, thế rồi nhìn thấy Trình Hoài Cẩn cũng đang nhìn lại mình.

Trong đêm tối tịch mịch, giọng nói của anh trở nên rõ ràng đến nhường ấy.

Càng giống như cú xuống ghé sát bên tai cô, từng câu từng chữ đủ để đánh thẳng vào nơi trái tim:

“Chỉ mười phút thôi, đừng nói gì.”

Chương 22: “tôi đau”

Thực ra đây là lần đầu tiên Tô Chi chăm chú ngắm nhìn bầu trời bao la vô tận trong màn đêm yên ắng lâu đến thế này.

Mà thật ra cũng không hẳn là màu đen.

Là sắc lam rất đậm, thấp thoáng có làn mây bay và đốm sáng trắng.

Cô lại lấy cái áo cardigan len dài tay mặc lúc ra khỏi nhà hồi chiều, ngồi xuống vị trí cách Trình Hoài Cẩn chưa tới một mét.

Tô Chi quả thật không nói chuyện, chỉ lẳng lặng ngồi cạnh anh.

Theo yêu cầu của Trình Hoài Cẩn, chỉ yên lặng ngồi bên anh một lúc.

Lần đầu tiên có cảm giác rằng người khác cần đến mình.

Nó nhỏ nhoi đến mức thậm chí khó mà nắm bắt, nhưng lại giống như một hạt giống phiêu diêu theo làn gió bay đến trái tim Tô Chi. Máu thịt bị dùng sức kéo căng ra, rồi cứ thế mà lan tràn, sinh trưởng.

Cũng giống như vô số lần cô từng bị bác họ đay nghiến vì phạm lỗi sai, vì làm không vừa ý, hoặc vì một lý do nào đó mà chính cô cũng không hay biết.

Cô cảm nhận được một cơn chấn động mãnh liệt trong lồng ngực, nó khiến cô vừa chua xót lại vừa cay đắng.

Cô muốn biết liệu có phải lúc này Trình Hoài Cẩn cũng đang trải qua những phút giây như cô đã từng hay không.

Ánh mắt Tô Chi chậm chậm liếc qua.

Trình Hoài Cẩn vẫn giữ tư thế ban đầu, khuỷu tay chống lên đầu gối, ánh mắt khẽ rũ xuống.

Một tầng ánh sáng nhàn nhạt phủ lên xương mày và sống mũi cao thẳng.

Đôi mắt ấy chẳng thể nhìn được rõ ràng, tựa như tầng tầng lớp lớp sương mù nơi núi non xa xôi vây kín lấy anh.

Tô Chỉ co chân vào trong làn váy, hai tay vòng qua đầu gối.

Vạt váy mềm mại lả lướt qua mu bàn chân đặt bên thành ghế, vừa mảnh mai lại vừa trắng nõn.

Đầu cô cũng tì lên đầu gối, cứ vậy lẳng lẳng nhìn Trình Hoài Cẩn.

Tựa như được tiếp thêm dũng khí khi anh mở miệng kêu cô ở lại, giây phút Trình Hoài Cẩn quay đầu nhìn qua đây, cô lại chẳng hề né tránh lấy một chút.

Vẫn chỉ nhìn anh như thế.

“Lạnh thì đi về ngủ trước đi.” Giọng nói của Trình Hoài Cẩn rất khẽ.

“Không lạnh.” Tô Chỉ lắc đầu.

“Đi về trước đi.” Trình Hoài Cẩn lại nói, dường như đã bắt đầu thấy hối hận vì vừa nãy kêu cô ở lại.

Nhưng hiển nhiên Tô Chỉ đã coi lời anh nói trước đó là nguồn sức mạnh cho mình, hơi bướng bỉnh nói: “Còn chưa đến mười phút.”

Một lúc sau, giọng điệu nói chuyện lại có vẻ trở nên mềm mỏng hơn.

Cô nhẹ giọng nói: “Tôi muốn ở lại đây với chú thêm một lát, sẽ không làm phiền chú đâu.”

Trình Hoài Cẩn nhìn cô.

Nơi ánh sáng và bóng tối hoà lẫn với cảnh sắc trời đêm, ánh đèn chiếu rọi từ mặt đất hắt lên đôi gò má trắng ngần của cô. Trong đôi đồng tử đen láy có những đốm sáng nho nhỏ sáng ngời, thỉnh thoảng lấp lánh theo từng lần chớp mắt của cô.

Cô hoàn toàn thu mình lại.

Cánh tay mảnh khảnh vòng qua đầu gối, cứ thế lặng lẽ ở bên anh không nói một lời.

Một thoáng rầu rĩ.

Trình Hoài Cẩn nhớ lại buổi xế chiều không mấy sáng sủa nào đó.

Bởi vì quá đói nên anh đã động đũa trên bàn cơm trước mọi người. Cả một bàn toàn bậc trưởng bối cứ thế nhìn anh bị bảo mẫu quát mạnh vào tay. Bà ngoại ngồi ở đầu xa nhất trên bàn, bà luôn thích đeo một chuỗi dây chuyền ngọc trai sáng bóng, một màu trắng lạnh ánh lên vẻ bóng bẩy sắc nét.

“Đưa ra ngoài phạt quỳ, chẳng có chút phép tắc nào cả.”

Không có phép tắc.

Kể từ năm anh lên tám, đó là câu mắng nhiếc anh nghe thấy nhiều nhất.

Trong gian từ đường tối đen như mực, anh quỳ xuống cái đệm quá đổi quen thuộc đó.

Bảo mẫu đóng cửa lại, ánh nến nhảy múa kia cũng chiếu cả vào đôi mắt đỏ hoe của anh.

Cho đến khi, một bé mèo con rất nhỏ, rất mềm mại chậm rãi bước đến bên tay anh.

Nó thu mình lại thành một cục, yên lặng nằm ngủ bên chân anh.

Một cơ thể ấm áp, một trái tim đập rộn ràng.

Trong vô số đêm tối lạnh giá, đó cũng là hơi ấm duy nhất mà bàn tay anh có thể cảm nhận được.

Trình Hoài Cẩn không nhớ nổi con mèo đen nhỏ bé ấy rốt cuộc đã bầu bạn với mình bao lâu. Chỉ nhớ rằng sau đó bản thân anh đã trở nên nổi loạn và hỗn hào.

Đồ cúng bày biện ngăn nắp trong tủ đường, đồ ăn thừa lén giữ lại lúc ăn tối.

Anh từng nuôi bé mèo nhỏ đó một thời gian, nhưng về sau cũng chẳng còn nhìn thấy nó nữa.

Trong đêm khuya yên ả, mạch suy nghĩ trở nên mơ hồ mà xa xăm.

Dòng ký ức đã đóng bụi nhiều năm ấy, anh vốn tưởng mình sớm đã quên sạch sẽ rồi.

Một cơn gió nhẹ nhàng lướt qua, Trình Hoài Cẩn thấy tà váy của Tô Chi cũng bị thổi bay khe khẽ. Tựa như gợn sóng lăn tăn, rồi sau đó chầm chậm tan biến.

“Ngày mai mấy giờ đi học?” Im lặng trong phút chốc, Trình Hoài Cẩn mở miệng hỏi.

Tô Chi ngẩn ra một lúc rồi đáp, “Bây giờ, chẳng phải chú cũng biết đấy sao?”

Trình Hoài Cẩn giơ tay xem giờ, “Hết mười phút rồi, quay về ngủ đi.”

“Chú thì sao?”

“Tôi cũng về đây.”

Tô Chi chớp mắt, có vẻ như đang nghiền ngẫm.

“Tâm trạng chú đã ổn hơn chút nào chưa?” Cuối cùng cô vẫn thốt câu hỏi ra khỏi miệng.

Trình Hoài Cẩn đứng dậy, muốn cô vào nhà cùng mình: “Ổn rồi.”

Giọng nói của anh êm dịu mà lại mạnh mẽ, một tay anh kéo tay nắm cửa kính, lặng lẽ đợi Tô Chi đi vào trước.

Tô Chi bước chậm về phía anh.

Khoảnh khắc lướt qua nhau, bả vai cô khẽ sượt qua lồng ngực anh.

Trái tim cô chợt thất lại, sống lưng ướt đẫm một lớp mồ hôi lạnh.

Nhưng khi bước chân còn chưa kịp rời khỏi bên người Trình Hoài Cẩn, cô bỗng nghe thấy thanh âm quen thuộc ấy nhẹ nhàng đáp xuống từ đỉnh đầu:

“Ngày mai tôi đưa cháu đến trường.”

Tô Chi sửng sờ quay đầu lại.

“Bảy giờ ra khỏi nhà, nhớ đừng chậm trễ.” Nói xong, Trình Hoài Cẩn đóng cửa kính ở sân sau lại.

Anh đi thẳng lên cầu thang, không hề ngoảnh đầu lại.

-

Đường từ nhà đến trường trung học số 4 cũng không hẳn là trùng với tuyến đường đi làm của Trình Hoài Cẩn, về sau Tô Chi đã tự tra cứu thử, có lẽ mỗi lần như vậy anh đều phải rẽ quay lại từ trục đường chính bên cạnh rồi đi vòng thêm một đoạn.

Nhưng cô không nói gì hết.

Giống như một bí mật mà cả hai đều ngấm hiểu trong lòng.

Chỉ cần không ai nói ra, tuyến đường đó sẽ mãi mãi là “thuận đường.”

Sau đợt nghỉ lễ Quốc khánh, Trình Hoài Cẩn đưa Tô Chỉ đi học trong một khoảng thời gian rất dài. Đến tối vẫn là tài xế đến đón, bởi vì giờ về nhà của hai người quả thực là cách nhau quá xa.

Từ khi quay trở lại trường sau kỳ nghỉ lễ, Tô Chỉ ngày càng chăm chỉ phấn đấu học hành hơn, trong bài kiểm tra vào nửa tháng sau đó, điểm môn toán của cô đã tiến bộ mười bậc so với bình thường một cách hiếm có.

Trong giờ nghỉ trưa, Ngôn Hy ở bên cạnh cứ lật qua lật lại xem bài kiểm tra của cô mãi, không hề che giấu sự ngạc nhiên nói: “Cậu đỉnh thật đấy, câu hỏi cuối cùng còn giải ra được hai ý luôn này!”

Tô Chỉ cong cong hai mắt, cũng ngó xem điểm số của mình: “Cũng may mà có thành quả, nếu không tớ thật sự sẽ tổn thương lắm đấy.”

“Cậu cứ xông pha thi vào đại học Bắc Xuyên cũng có khả năng đấy!” Ngôn Hy nói.

Tô Chỉ không nhịn được phì cười hai tiếng: “Cậu lố quá rồi đấy, tớ không đời nào thi được vào đại học Bắc Xuyên đâu.”

“Cái này thì có gì mà không đời nào chứ, vẫn còn thời gian gần một năm nữa cơ mà, với tốc độ tiến bộ như hiện giờ thì cậu hoàn toàn có thể.”

Tô Chỉ mỉm cười, nghiêm túc nói: “Tớ muốn thi vào đại học Bắc Lĩnh ở Bắc Kinh.”

“Cậu muốn rời tỉnh?”

“Phải,” Tô Chi gật đầu, “Cạnh tranh ở các trường trong tỉnh quá khốc liệt, cùng một thành tích nhưng có thể học trong ngôi trường và chuyên ngành tốt hơn ở tỉnh khác.”

Ngôn Hy nhíu mày ngẫm nghĩ một lúc, “Hình như cũng có lý đấy. Có điều tớ không muốn rời tỉnh, tớ chỉ muốn ở lại đây với A Chính thôi.”

“Không sao hết, tớ sẽ thường xuyên về thăm cậu.” Tô Chi giơ tay nhéo cằm cô ấy.

Còn khoảng mười phút nữa là bắt đầu vào tiết đầu buổi chiều, hầu hết mọi người trong lớp đã tỉnh dậy tám chuyện nói cười hi hi ha ha.

Ngôn Hy cứ chốc chốc lại cúi đầu lén lút dùng điện thoại nói chuyện với A Chính, Tô Chi viết tổng hợp các câu làm sai xong lại rút tờ đề mới ra để làm.

Trong lớp học ồn ào ầm ĩ như những tiếng tạp âm không chứa đựng có bất cứ nội dung gì.

Ánh nắng chiều hắt tới mặt bàn của Tô Chi từ một góc cửa sổ, cô khẽ cong khoé miệng đặt bàn tay mình qua đó.

Một dải đèn neon đầy sắc màu lặng lẽ chảy trên những ngón tay cô.

Cô đang định gọi Ngôn Hy nhìn thử.

Đột nhiên, một giọng nam khàn khàn thô ráp vang lên từ hành lang ngoài lớp học:

“Cháy rồi!”

Một thoáng sửng sốt, trong lớp học nháy mắt rơi vào im bật vì chẳng hiểu có chuyện gì.

Sau đó giọng nói bắt đầu xôn xao.

“Chuyện gì thế!”

“Mau đi ra ngoài xem, ở đâu cháy vậy!?”

Có vài bạn nam xông thẳng ra bên ngoài, cũng có người vội vàng lao đến cửa sổ gần hành lang dáo dác nhìn ngó xung quanh.

Tô Chi vội vàng đập cánh tay Ngôn Hy, bảo cô ấy để ý động tĩnh bên ngoài.

“Mọi người mau xuống lầu đi! Phòng thực hành hoá ở bên cạnh cháy rồi!”

Cậu bạn xông ra ngoài đầu tiên vịn lên cửa sổ hét vào trong lớp.

Tức thì, tiếng bàn ghế vang lên ầm ầm như sấm dậy.

Tất cả mọi người đều chen chúc nhau lao ra phía cửa ra vào chật hẹp.

Ngôn Hy bị đồng bàn ghế dồn tới trước mặt chặn lại, cuống quýt gào tên Tô Chi.

Tô Chi dùng sức muốn kéo bàn ra, nhưng đám đông đang chen chúc ủa ra ngoài căn bản chẳng để ý đến động tĩnh của bọn họ.

Tô Chi đứng im ở giữa buộc phải dùng tay tóm chặt góc bàn mới không đến mức bị đám đông phía sau đẩy theo ra ngoài.

Cô nhanh chóng nhìn ngó trái phải, sau đó buông tay phải ra tóm chặt vào góc tường bên cạnh, dùng chính mình làm móc nối, tay trái dùng sức định kéo cái bàn chặn Ngôn Hy ra ngoài.

Lúc này cuối cùng cũng có vài bạn nam phát hiện ra Tô Chi và Ngôn Hy, vội cánh tay to khoẻ đồng loạt đẩy cái bàn đó ra.

Tiếng chân bàn sượt trên mặt đất vang lên chói tai.

Cái bàn đó đã bị đẩy mạnh ra ngoài, nhưng lồng ngực Tô Chi chột quặn thắt dữ dội.

Cô có cảm giác một dòng chất lỏng ấm nóng chảy xuôi xuống theo lòng bàn tay mình.

Nhưng cũng chẳng một ai mảy may chú ý tới, chỉ lớn tiếng thúc giục: “Mau đi ra ngoài.”

Ở hành lang và cầu thang chật ních người, các giáo viên đang đứng ở góc quạt khẩn trương duy trì trật tự.

Tô Chi đau đến nỗi cơ thể phát run, nhưng lại chỉ có thể tạm thời áp chặt lòng bàn tay bị cạnh bàn cạo rách vào chiếc váy màu xám.

Dòng người chen chúc chật ních cuối cùng cũng xuống được dưới lầu.

Cô và Ngôn Hy đã bị tách nhau ra từ lâu, trên sân tập rộng lớn, đâu đâu cũng là học sinh đang ngẩng đầu nhìn làn khói bốc lên cuồn cuộn.

Tô Chi cảm thấy có chút rối bời không biết phải làm sao.

Cô cúi đầu xem thử lòng bàn tay của mình, lúc ấy mới phát hiện ra dòng máu ấm nóng đó đã dính chặt miệng vết thương và vạt váy cotton của cô lại với nhau.

Bàn tay run rẩy cố tách ra khỏi vạt váy.

Từng sợi tơ máu bị bứt ra từng chút một, mà sau đó lại tiếp tục tuôn ra dòng máu mới.

Lòng bàn tay đã đỏ hoe nhoét cả lên.

Đỏ thẫm, đỏ tươi, tầng tầng lớp lớp chồng chất lên nhau.

Cô chỉ cúi xuống nhìn bàn tay đặt bên người, lẳng lẳng không nói lời nào.

Tô Chi nén cơn đau khẽ nắm tay trái lại, sau đó nghe thấy tiếng loa phát thanh trong sân tập của trường.

Hôm nay tất cả các học sinh đều được cho nghỉ sớm, không cần quay lại lớp nữa. Nhà trường sẽ nhanh chóng đóng cửa, đồng thời đã gửi thông báo đến cho toàn thể phụ huynh.

Cô lại nhìn ngó nghiêng xung quanh xem có thấy bóng dáng của Ngôn Hy đâu không, lúc lấy điện thoại ra mới phát hiện có tin nhắn của Ngôn Hy vừa gửi đến.

Ngôn Hy: Cảm ơn cục cưng hôm nay đã cứu tớ! Tớ đi trước nhé, hôm nay tranh thủ được nghỉ học sớm nên đi tìm A Chính đây!

Tô Chi mím môi chuyển sang giao diện tin nhắn, chuẩn bị gửi tin cho chú tài xế.

Thoáng chốc, cô lại đột nhiên khựng lại.

Cô đi tới ven đường để tránh đám đông đang ùa ra phía cổng trường, tìm kiếm trên điện thoại hiển thị phòng khám gần nhất cách trường 1 km.

Tô Chi cẩn thận tra cứu tuyến đường thấy cũng không hề khó đi.

Trên sân tập, dòng người đông nghịt đã đi hết ra hướng cổng trường. Cô cầm điện thoại rồi cũng đi theo đám đông ra bên ngoài.

Chưa tới mười phút đi bộ, Tô Chi đã tìm thấy phòng khám đó.

Mặt tiền sạch sẽ gọn gàng, trông cũng không rộng lớn là mấy, phía bên trong có vài người ngồi trên ghế có vẻ đang chờ đợi.

Tay phải của Tô Chi đẩy cửa kính bước vào, cô gái mặc áo blouse trắng ở quầy lễ tân phía bên cạnh lộ đầu ra hỏi: “Đến khám gì?”

Tô Chi khó khăn hé mở bàn tay trái ra, máu đông lại bắt đầu dính vào nhau, cô không thể mở hẳn ra được.

Cô lẽ tân nhúu mày rít một tiếng, giơ tay chỉ vào ghế sofa ở bên kia: “Ra đằng kia ngồi đi, em thế này có khi phải khâu rồi.”

Tô Chi gật đầu rồi ngồi xuống băng ghế ở bên cạnh.

Qua tấm kính vách ngăn bên cạnh, cô nhìn thấy có hai bác sĩ đang ngồi khám bệnh.

Cô cúi xuống mở điện thoại định giết thời gian một chút, ai ngờ khi màn hình vừa sáng lên thì có một cuộc điện thoại gọi tới.

Cơ thể Tô Chi căng cứng, cô nhìn trái ngó phải một cái.

Lẽ tân lập tức hiểu ý: “Nhỏ tiếng một chút là được.”

Tô Chi nói nhỏ một câu cảm ơn, rồi dùng tay phải ấn nhận điện thoại.

“Đang ở đâu?”

Trong điện thoại, giọng nói của Trình Hoài Cẩn hơi trầm thấp.

Trái tim Tô Chi đập rộn ràng vì căng thẳng, qua tấm gương phía bên cạnh, cô thấy sắc mặt mình tái nhợt.

“Sao vậy?” Cô cố giữ cho giọng nói của mình bình tĩnh.

“Nhà trường báo có cháy nên cho nghỉ học sớm, tại sao đến bây giờ cháu vẫn chưa bảo tài xế tới đón?”

Trong điện thoại thấp thoáng truyền tới tiếng còi xe.

Không hiểu tại sao, Tô Chi có một dự cảm khó nói thành lời.

“Bây giờ cháu đang ở trường sao?” Trình Hoài Cẩn lại hỏi.

Ngón tay Tô Chi siết chặt điện thoại, chậm rãi trả lời: “Tay tôi không cẩn thận bị rạch một vết nhỏ, đang ở bên cạnh trường xử lý một chút, tôi về nhà ngay đây.”

“Gửi địa chỉ cho tôi.”

“Không nghiêm trọng đâu, lát nữa tôi tự gọi điện thoại cho tài...”

“Gửi địa chỉ cho tôi.”

Là kiểu ra mệnh lệnh, không chừa lại bất cứ đường lui nào.

Cùng với dự cảm kia, giờ phút này chúng cùng rúng động lên trong lồng ngực Tô Chi.

Cô có một cảm giác thôi thúc muốn bật khóc đến da diết, viền mắt cũng lập tức đỏ hoe không sao kìm nén được.

Dẫu là khi vừa phát hiện mình bị thương, cô cũng chẳng cảm thấy kích động là bao.

Cô thấy rất đau, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi.

Tìm một phòng khám, xử lý vết thương một chút. Tất cả đều không cần phải chuyện bé xé ra to làm gì.

Mà cũng không nên chuyện bé xé ra to.

Đây là đạo lý mà Tô Xương Minh đã nhồi nhét vào đầu cô suốt bao năm qua.

Chỉ cần là vẫn còn sống, tất cả mọi thứ liên quan đến Tô Chi đều không cần phải xé ra cho rách việc.

Sau khi ngắt điện thoại, Tô Chi gửi địa chỉ qua cho anh.

Lễ tân cười hỏi cô: “Bạn trai phải không, nhìn viền mắt em đỏ hoe hết cả lên rồi kìa.”

Tô Chi vội vàng lắc đầu: “Không phải.” Giọng nói của cô trở nên lí nhí mà cũng rất kì lạ: “...Phụ huynh của em.”

Chị lễ tân sợng trăn, “Xin lỗi nhé, là chị nhầm rồi.”

Trong phòng khám lại có thêm hai bệnh nhân lần lượt tới xếp hàng ngồi đợi ở phía sau Tô Chi, ánh mắt cô cứ chốc chốc lại nhìn ra ngoài cửa, cảm thấy rất bồn chồn.

Cuối cùng, Tô Chi ép mình phải nhìn về phía trước.

Nhưng khi một tiếng khóa xe lanh lảnh vang lên. Tô Chi lại xoay người nhìn ra cửa như một phản xạ có điều kiện.

Bên ngoài tấm cửa kính trong suốt, cô nhìn thấy Trình Hoài đang rào bước đi về phía mình.

Thứ cảm xúc vốn đã bị đè nén tiêu tan kia, trong nháy mắt lại bị khơi dậy vì sắc mặt thâm trầm cùng bước chân vội vã của anh.

Hốc mắt Tô Chi không kịp đợc lại sưng mọng lên.

Tiêu rồi, cô cảm thấy mình tiêu rồi.

Trình Hoài Cẩn đẩy thẳng cửa phòng khám bước vào, anh nhìn xung quanh một vòng rồi đi tới trước mặt Tô Chi.

“Đưa tay tôi xem.” Trình Hoài Cẩn chìa tay ra, anh muốn cô đặt bàn tay bị thương lên đó.

Tô Chi ngược lên nhìn anh, cô cố gắng đè nén viền mắt vẫn đang tiếp tục đỏ hoe của mình.

“Sắp đến lượt tôi rồi.” Giọng nói của cô cực kỳ khản đặc.

“Ra ngoài, chúng ta không khám ở đây.”

Trình Hoài Cẩn thấy cô không chịu giơ tay ra bèn lùi lại hai bước, ý bảo cô đi ra ngoài. “Tôi đưa cháu đến bệnh viện.”

Tô Chi tranh luận với anh vài câu, nhưng cuối cùng vẫn không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc đi theo Trình Hoài Cẩn ra khỏi phòng khám.

Trình Hoài Cẩn vòng sang bên kia mở cửa giúp cô, anh hơi khom người xách một cái túi hành lý rất nhỏ ở ghế phó lái rồi ném ra ghế sau.

Lúc này Tô Chi mới ý thức được có vẻ như anh đang trên đường đi công tác rồi quay ngược trở về đây.

“Chú phải ra ngoài?” Cô đứng lại trước cửa ghế phó lái không chịu lên xe.

“Lên xe.” Trình Hoài Cẩn lạnh giọng nói.

“Tôi tự xử lý vết thương ở phòng khám được mà, chú mau đi bận việc của mình đi.” Tô Chi có chút sốt ruột lùi lại phía sau mấy bước.

Cô nhìn thấy màu con ngươi của Trình Hoài Cẩn hơi tối lại, đến cả giọng điệu nói chuyện cũng trở nên không khoan nhượng: “Bây giờ lên xe, tôi đưa cháu đến bệnh viện.”

Không hiểu sự bướng bỉnh tới từ đâu mà giọng điệu của Tô Chi cũng trở nên cố chấp: “Sao chú lại vì chút chuyện con con của tôi mà quay lại chứ hả, chú có việc thì cứ đi trước đi, thật sự không cần phải lo cho tôi đâu.”

“Bây giờ tôi chỉ muốn đưa cháu đi bệnh viện.” Trình Hoài Cẩn cúi xuống nhìn cô, trong giọng nói có đôi phần tức giận không dễ nhận ra: “Tay của cháu nghiêm trọng thế nào cũng không biết sao?” Ánh

mắt anh dịch chuyển xuống bàn tay trái đã tím tái của Tô Chi, chiếc váy cotton màu xám cũng đã dính đầy vết máu đỏ.

Tô Chi muốn giấu cổ tay đang hơi run rẩy ra sau người.

Nỗi sợ hãi khổng lồ dâng trào đầy ắp trong trái tim Tô Chi.

Cô trở nên sợ sệt, trở nên hoảng loạn.

Cô không biết nên đối mặt với Trình Hoài Cẩn lúc này như thế nào, anh gác lại công việc của mình chỉ vì đưa cô đi bệnh viện.

Hơi thở của Tô Chi trở nên gấp gáp, cô cảm giác hình như bản thân đã không thể ngăn lại cảm giác đó nữa rồi.

Cuối cùng, cô chỉ bưng bình nốt một lần sau cuối.

“Chuyện của chú quan trọng hơn tôi.”

Giọng nói của cô mỏng manh tựa sợi dây không thể nhìn rõ, một lời khẳng định đến không thể đơn giản hơn cũng đủ khiến cô nát tan, vỡ oà.

Một thoáng lặng im đến dày vò.

Cô nhìn thấy vẻ mặt gần như sắp nổi giận của Trình Hoài Cẩn.

Anh lôi thẳng bàn tay trái bị cô giấu sau người ra.

Dẫu đã tức giận đến mức đó, ấy vậy mà anh vẫn cẩn thận tránh chỗ vết thương, chỉ nắm hờ lấy cổ tay cô.

Giọng điệu rét lạnh đến không thể tưởng tượng nổi, thế nhưng vẫn khiến lồng ngực cô sụp đổ thành từng mảnh:

“Nhưng bây giờ tôi chỉ hỏi cháu có đau hay không?”

Tô Chi nhớ trước kia Tô Xương Minh thích nhất là nói với cô rằng: “Bây giờ ta có công chuyện quan trọng hơn, đừng có đến làm phiền ta.”

Ban đầu là cô không cẩn thận bị ngã đến máu chảy đầm đìa, Tô Xương Minh mắng cô không có mắt nhìn đường, làm trễ giờ ông ta đi ra ngoài ăn cơm.

Về sau là cô ăn nhầm đồ ăn hết hạn nên đau bụng nôn mửa, ông ta bắt đắ dĩ phải lái xe đưa cô đi bệnh viện, suốt dọc đường cứ lái nhai quát tháo không ngừng.

Kể từ đó, cô không còn nói với người khác những chuyện con con “không đáng nhắc đến” này nữa, cũng sợ hãi trước sự quan tâm bất chợt ấy.

Nhưng giờ đây, Trình Hoài Cẩn lại đứng trước mặt cô.

Gác lại chuyện của bản thân, nắm chặt cổ tay cô.

Anh hỏi cô: Rốt cuộc có đau hay không.

Tâm trí Tô Chi sụp đổ.

Rõ ràng, cô đã tự mình đi xác nhận rằng nơi ấy là đáy vực sâu chết chóc mười mười.

Hết lần này đến lần khác cảnh cáo bản thân, nếu còn tiến về phía trước thì chỉ có một con đường chết.

Nhưng hiện giờ cô lại đứng trên con đường chết chóc lạnh lẽo hoang vắng ấy. Những đốm lửa xanh lập lòe phía không xa cũng giống như bàn tay anh đưa ra lúc này.

Một thoáng thất thần, Tô Chi chợt thấy đồng cảm với những kẻ gan dạ đến tận lúc sắp chết vẫn muốn dòm ngó cõi bí cảnh.

Đã tới chốn vực sâu chết chóc mười mười rồi.

Còn ai vẫn thực sự không hiểu ra đây?

Một giọt nước mắt âm thầm nặng nề rớt xuống cổ tay Trình Hoài Cẩn.

Trong cõi tối tăm mù mịt, cô nhìn thấy bóng lưng của chính mình không chút do dự nhảy xuống đáy vực sâu.

Cơn gió cả táp thẳng vào mặt, giọng nói ấy đứt quãng nhưng cũng đầy kiên định.

Càng giống như cái cách cô “tỏ lòng thành” lúc này. (1)

“Trình Hoài Cẩn, tôi đau.”

(1) Nguyên văn: 投名状 hay “đầu danh trạng” là một thuật ngữ chỉ việc phải làm một số chuyện để cam kết với một phía, đồng thời chặt đứt khả năng trở cò theo phía bên kia. Ở thời cổ đại, “đầu danh trạng” là biểu hiện cho sự trung thành. Để nôm na cho dễ hiểu thì mình mạn phép lấy một ví dụ trong Thủy Hử, trong đó có đoạn Lâm Xung lên Lương Sơn Bạc xin gia nhập bọn, bị Vương Luân đòi nộp “đầu danh trạng”. Lâm Xung phải xuống núi phục kích mấy ngày để cắt cho bằng được ít nhất một đầu người về nộp. Như thế là phạm luật triều đình và sẽ phải theo Lương Sơn Bạc mãi mãi.

Chương 23: Ấu trĩ

Vẫn là bệnh viện tư nhân lần trước, lúc qua đó Trình Hoài Cẩn đã gọi một cuộc điện thoại. Hai người vừa xuống xe đã có một y tá đợi sẵn ở cổng bệnh viện.

Tô Chi được đưa đi làm sạch vết thương, dung dịch oxy già rửa đi rửa lại vết thương nhiều lần nhưng cô cũng chẳng rơi lấy một giọt nước mắt nào.

Bởi vì vết thương quá sâu, bác sĩ xác định phải khâu lại. Sau khi tiêm một mũi thuốc tê, bác sĩ rất cẩn thận khâu miệng vết thương cho Tô Chi.

“Yên tâm đi, sẽ không để lại sẹo đâu.”

Tiếng kéo cắt vang lên xoẹt một cái, bác sĩ cất kim đi rồi cười với Tô Chi, sau đó lại quay qua nói với Trình Hoài Cẩn đang ngồi ở bên cạnh:

“Còn phải đưa cô nhóc đi tiêm một mũi phòng uốn ván, sau đó uống thuốc kháng sinh ba ngày liền là được.”

Trình Hoài Cẩn nói cảm ơn với bác sĩ, lại hỏi: “Lúc nào có thể tháo chỉ?”

“Mười hai ngày sau.”

“Được.”

Bác sĩ lập tức giơ tay nhờ chị y tá ở bên cạnh băng bó vết thương giúp Tô Chi, tay trái của Tô Chi vẫn luôn duỗi thẳng trên mặt bàn, yên lặng để mặc chị y tá hí hoáy.

“Tôi ra ngoài gọi điện thoại.” Trình Hoài Cẩn quay qua nói với Tô Chỉ.

Tô Chỉ ngẩn ra giây lát, lập tức nói: “Chú cứ đi bận việc mình đi.”

“Ở ngay ngoài cửa thôi, lát nữa cháu xong thì gọi tôi.” Nói xong, Trình Hoài Cẩn đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Trong phòng khám rộng lớn chỉ còn lại chị y tá đang băng bó cho Tô Chỉ. Thấy Trình Hoài Cẩn đã ra ngoài, chị ấy không nhìn được mím cười.

Lúc này trong lòng Tô Chỉ cũng không còn cảm thấy khó chịu như vừa nãy nữa, do đã tiêm thuốc tê nên lòng bàn tay cũng chỉ còn lại cảm giác tê dại.

Không hề đau đớn nữa rồi.

Cô không khỏi mở miệng hỏi: “Sao thế ạ?”

Chị y tá ngẩng lên liếc thoáng qua phía ngoài cửa, nói nhỏ: “Anh Trình là người nhà của em à?”

Tô Chỉ ngẩn ra một lúc, lắc đầu nguầy nguậy: “Không phải.”

Chị y tá nhướn mày đầy ngạc nhiên, giọng điệu nói chuyện càng thêm nghi hoặc: “Chị làm việc ở bệnh viện này chưa lâu, nhưng cũng gặp qua anh Trình được ba lần.”

“Chị và chú ấy rất thân thiết sao?”

Một loại ham muốn tìm tòi khám phá về Trình Hoài Cẩn ở mọi góc độ khác nhau khiến Tô Chỉ bất giác hạ thấp tông giọng xuống.

Chị y tá lắc đầu: “Chị nào có thể thân quen gì với anh Trình chứ, nhưng tại anh Trình quá nổi bật ấy mà, đến một lần thôi cũng đủ khiến người khác nhớ mãi rồi.” Chị ấy vừa thành thạo quán băng gạc vào bàn tay Tô Chỉ, vừa nói: “Chỉ cảm thấy anh ấy rất quan tâm em.”

Tay trái của Tô Chỉ không tự chủ được mà co rút lại, một luồng khí nóng thẹn thùng bốc lên cổ cô.

“Không phải đâu.” Cô phủ nhận theo thói quen.

“Sao lại không phải?” Chị y tá cầm kéo cắt miếng băng gạc cuối cùng, nghiêm túc phân tích: “Em xem, vừa nãy anh ấy nói đi ra ngoài gọi điện thoại, em bảo ngay là anh ấy cứ đi bận việc mình đi. Vốn dĩ anh Trình cứ đi ra ngoài thôi là được rồi, nhưng anh ấy lại nói thêm câu: Ở ngay ngoài cửa thôi, lát nữa cháu xong thì gọi tôi.”

“Sợ em tưởng anh ấy phải đi rồi nên mới cố ý nói cho em là ở ngay ngoài cửa đó.” Chị y tá lại cười.

Luồng khí nóng ngày càng bốc lên dữ dội, Tô Chỉ lắng nghe lời chị ấy nói. Cô không nhìn được mà liếc nhìn ra phía ngoài cửa.

Nhưng trong lòng vẫn không dám đón nhận lời suy đoán ấy. “Chú ấy nói vu vơ vậy thôi.”

Chị y tá bằng bó bàn tay xong vỗ nhẹ vào cổ tay cô, trong lòng đã nghĩ kỹ càng rồi mới nói: “Nhưng em thấy đấy, anh Trình là người thích nói những lời thừa thãi sao? Từ lúc vừa bước vào cho đến tận lúc đi ra, anh ấy có nói với bác sĩ hay là chị bất cứ lời nào liên quan đến vết thương của em không?”

Chị ấy như thể đã khám phá ra một bí mật gì ghê gớm lắm, ghé vào tai Tô Chỉ thì thốt chắc nịch:

“Anh Trình quan tâm em đấy.”

Tay trái của Tô Chỉ bỗng chốc cảm nhận được một cơn đau nhói, bàn tay cô run lên. Nhưng ngay giây sau lại như thể đó chỉ là ảo giác của cô, mọi thứ vẫn chỉ là sự tê dại ấy.

Chị y tá đầy vẻ trông mong chờ đợi câu trả lời của Tô Chi, nhưng lại bị vị bác sĩ bất thình lình qua kiểm tra tiến độ băng bó cố vào trán: “Suốt cả ngày chỉ biết tám nhảm!”

Chị y tá “ai ui” một tiếng, nói bật lại: “Băng bó xong rồi! Có chậm trễ đâu!”

Tâm trạng vốn đang rạo rực của Tô Chi nháy mắt liền bị chọc cười, cô băng quơ liếc thoáng qua đã thấy ngay Trình Hoài Cẩn đã từ ngoài cửa bước vào.

“Xong rồi?” Anh bước tới bên cạnh Tô Chi, rũ mắt nhìn bàn tay cô.

Tô Chi vẫn đang giữ tư thế hướng bàn tay lên trên, cô hơi tốn sức duỗi thẳng hết các ngón tay ra để anh kiểm tra.

“Xong rồi.” Cô ngược lên nhìn Trình Hoài Cẩn, những lời chị y tá vừa nói lại khiến lòng cô bốc lên luồng nhiệt hừng hực.

Tô Chi lảng tránh ánh mắt đi chỗ khác.

“Tiêm thêm một mũi phòng uốn ván nữa, để tôi đưa cô Tô đi truyền thuốc kháng sinh.” Chị y tá đứng dậy dìu tay trái Tô Chi, Trình Hoài Cẩn nghiêng người nhường chỗ cho họ, sau đó cũng đi theo qua đó.

Tiêm phòng uốn ván xong, Tô Chi được sắp xếp vào một gian phòng bệnh đơn.

Cô không muốn nằm trên giường bệnh, chị y tá bèn sắp xếp cho cô ngồi lên ghế sofa đơn ở bên cạnh, tay phải treo chai dịch truyền, tay trái vừa vặn có thể đặt thẳng lên bàn trà cạnh ghế sofa.

Chị y tá sắp xếp mọi thứ đâu vào đấy, sau đó lại mang đến một quyển sách theo yêu cầu của Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn ngồi trên băng ghế sofa ở bên cạnh Tô Chi, giữa hai người bị ngăn cách bởi chiếc bàn trà trong suốt nhỏ nhắn đó.

Tựa như lại quay về cái lần cô bị sốt cao kia. Khi mở mắt ra, cô nhìn thấy anh đang yên lặng đọc một cuốn sách.

Rèm cửa chớp trong phòng hé mở một nửa, lúc này đang là nắng chiều đang tây.

Ánh nắng vàng ấm áp mà lại đặc quánh xuyên qua tấm rèm hắt vào trong gian phòng bệnh yên ắng.

Cả hai đều ngồi ngược sáng, tựa như cùng được chở che bao bọc nơi góc khuất ấm áp không ai hay biết.

Chỉ có hai người họ.

Chỉ có hai người họ mà thôi.

Suy nghĩ này thật khiến con người ta choáng váng.

Tô Chi cúi xuống nhìn ánh nắng rơi trên bàn tay mình, ánh mắt không tự chủ được nhìn cả sang tay của Trình Hoài Cẩn. Từ sau khi bước vào đây, anh đã không nói năng gì nữa.

Mọi thứ khôi phục lại sự yên tĩnh như chưa từng có gì xảy ra.

Là tác phong xưa nay vẫn vậy của Trình Hoài Cẩn.

Tô Chi thử động đậy ngón tay bên bàn tay trái, vẫn còn lại cảm giác hơi tê dại. Ánh mắt của Trình Hoài Cẩn nhìn qua.

“Vẫn đau sao?” Anh khép cuốn sách trong tay đặt sang một bên.

Tô Chi lắc đầu, “Không đau, tê lắm.”

“Thuốc tê vẫn chưa tan hết.”

“Ừm.” Tô Chi thò thẻ đáp lại, cô khẽ cắn nhẹ khoé môi nói: “Hôm nay chú định đi công tác sao?”

Trình Hoài Cận hơi nghiêng người qua, giọng nói êm dịu: “Phải.”

Tô Chi ngẩng lên nhìn anh, do ngược sáng nên khuôn mặt của Trình Hoài Cận trông dịu dàng đến lạ.

Khiến cô nhớ tới dáng vẻ chực nổi giận của anh hồi chiều, thế mà lại có chút ảo giác không chân thực.

Anh sẽ nổi giận vì cô ư? Tô Chi thậm chí còn không dám nghĩ đến.

Anh thật sự quan tâm mình sao? Tô Chi càng không cách nào trả lời được.

Trong phòng bệnh yên tĩnh, mọi thứ cũng trôi đi thật chậm rãi.

Hỏi cũng thế, mà đáp cũng vậy.

Tô Chi im lặng hồi lâu, thế rồi bất chợt cười lên một tiếng.

Là tiếng cười rất khẽ, tựa như chú chuồn chuồn nào đó đáp xuống mặt hồ tạo ra những gợn sóng lăn tăn trong buổi xuân sớm.

Cứ thế khẽ khàng lan toả ra bên ngoài.

“Không khóc nữa à?” Giọng nói của Trình Hoài Cận có đôi phần trêu chọc.

Tô Chi nhìn lại anh, lên tiếng phủ nhận: “Tôi vốn dĩ cũng có khóc đâu.”

Người đàn ông lặng lẽ nhìn cô một lúc, khoé môi cong lên: “Vậy là tôi nhìn nhầm rồi.”

“Phải, là chú xuất hiện ảo giác rồi đấy.” Tô Chi hơi nghiêng đầu.

Ánh mắt Trình Hoài Cận khẽ dao động, trong ánh sáng ảm đạm lơ mờ, hốc mắt cô thật ra vẫn còn hơi đỏ hoe.

Nhưng dáng vẻ lúc này lại giống như có chút ngạo nghễ đầy tự tin.

Là dáng vẻ mà trước kia cô chưa từng thể hiện ra.

Trình Hoài Cẩn di chuyển tầm mắt xuống bàn tay cô: “Bị như nào?”

Tô Chi động đậy ngón tay: “Lúc chạy ra khỏi lớp không cẩn thận bị mắc vào cạnh bàn.”

“Lòng bàn tay mắc vào cạnh bàn?” Ánh mắt anh phóng thẳng tới, không ngại trực tiếp vạch trần cô.

Cổ Tô Chi nóng ran, trực tiếp thú nhận: “Ngôn Hy bị kẹt ở phía sau bàn, lúc tôi giúp cậu ấy kéo bàn ra thì bất cẩn bị quệt rách tay.”

“Cô nhóc đó có biết không?” Trình Hoài Cẩn lại hỏi.

“Vẫn chưa biết.”

“Vẫn chưa biết,” Trình Hoài Cẩn hạ giọng lặp lại lời cô nói, hỏi thẳng: “Định lúc nào thì cho cô nhóc đó biết?”

Tô Chi hơi khựng lại một lúc, nói: “Tôi...”

“Hay là vốn dĩ cũng không định để cô nhóc đó biết?” Lời lẽ của Trình Hoài Cẩn rất thẳng thắn.

“Cũng không phải vết thương gì nghiêm trọng.” Giọng Tô Chi lí nha lí nhí.

“Không phải vết thương gì nghiêm trọng, vừa rồi cháu đã ở trên xe khóc năm phút, ở bệnh viện khâu ba mũi, rồi lại tiêm phòng uốn ván, bây giờ còn phải truyền nước.” Giọng Trình Hoài Cẩn hơi lạnh đi, “Tô Chi, nếu đến chính cháu cũng không cảm thấy bản thân quan trọng, vậy cũng sẽ chẳng có ai coi cháu là người quan trọng đâu.”

“Nhưng chuyện đã lỡ rồi, để cậu ấy biết thì cũng chỉ khiến cậu ấy cảm thấy khó chịu mà thôi.” Tô Chỉ không hiểu sao anh cứ phải khẳng định xé to chuyện ra cho bằng được: “Hơn nữa cậu ấy cũng không phải cố ý đâu, tôi không hề trách cậu ấy.”

“Đúng là không trách được, nhưng cháu phải để cô nhóc đó biết.”

“Tôi cảm thấy không cần thiết.” Tô Chỉ nói.

“Là cháu cảm thấy không cần thiết, hay là cháu sợ?” Trình Hoài Cảnh mở miệng nói: “Tô Chỉ, cháu quá hạ thấp bản thân mình rồi.”

Ngữ khí của anh thấp thoáng có chút thất vọng mơ hồ, anh im lặng trong lát rồi nói: “Điều này khiến tôi cảm thấy những chuyện mình làm cũng trở nên không đáng một xu.”

Trong phòng bệnh yên tĩnh đã không còn tia nắng hắt tới từ ngoài cửa sổ nữa.

Chiếc đèn trần màu trắng lạnh sáng lên, biểu cảm trên gương mặt anh lúc này trở nên rõ nét và cũng lạnh lẽo đến lạ kỳ.

Tô Chỉ cảm nhận được một luồng khí lạnh dâng lên từ lòng bàn chân mình, cứ thế men theo mạch máu chậm rãi chảy tới khắp tứ chi xương cốt.

“Điều này khiến tôi cảm thấy những chuyện mình làm cũng trở thành không đáng một xu.”

Dường như trong nháy mắt, cảm giác tê dại nơi bàn tay cũng truyền ra khắp cơ thể, lời nói của Trình Hoài Cảnh như dội một xô nước lạnh xuống đầu cô.

Bởi vì anh nói chẳng sai.

Cô sợ để Ngôn Hy biết chuyện, cô sợ khiến Ngôn Hy lo lắng.

Giữa họ hoàn toàn không phải một tình bạn bình đẳng và bình thường.

Cô nguyện ý cho đi nhiều hơn.

Chỉ mong sao Ngôn Hy có thể làm bạn với cô mãi mãi.

Nhưng điều này cũng khiến mọi thứ Trình Hoài Cẩn làm vì cô trở nên không đáng một xu. Cô cảm thấy bản thân mình không đáng, nhưng lại không thể cho rằng Trình Hoài Cẩn cũng không đáng.

Tô Chi khẩn thờ nhìn bàn tay mình, miếng băng gạc trắng muốt đan xen chằng chéo lên nhau.

Một thoáng ngẩn ngơ, cô nhớ tới rất nhiều điều Trình Hoài Cẩn từng nói với mình.

“Cháu không phải ăn nhờ ở đậu, cháu chỉ là sống ở đây thôi.”

“Còn nói chuyện không? Nếu không thì chúng ta về nhà.”

“Nếu cháu đồng ý bước lên, tôi rất sẵn lòng giúp cháu một tay. Nhưng nếu cháu vẫn cứ buông xuôi tự sa ngã chính mình như vậy, tôi cũng không thể làm gì khác.”

Cứ hết lần này đến lần khác.

Trình Hoài Cẩn đã chìa tay giúp đỡ cô, cô từng từ chối, từng hoài nghi, và cũng từng dao động.

Nhưng giây phút này đây, thứ cảm xúc không muốn khiến anh phải thất vọng cứ như sợi dây leo điên cuồng sinh trưởng, hoàn toàn chiếm giữ và lấp đầy tâm trí cô.

Cô không sao chấp nhận được nỗi thất vọng của Trình Hoài Cẩn.

Dẫu chỉ là một chút thôi cũng đủ khiến cô ngạt thở.

Dưới ánh đèn, ngón tay cô trắng bệch như một tờ giấy.

Dần dà, cảm giác đau đớn quay trở lại.

Tô Chi nhìn bàn tay trái của mình, rủ rủ nói: “Tôi nên nói như thế nào?”

Trình Hoài Cẩn đưa mắt nhìn qua, ngữ khí ôn hoà: “Coi bản thân cháu là bạn bè bình đẳng với cô nhóc đó, nói với cô nhóc đó chuyện này. Không cần lời xin lỗi, nhưng cô nhóc đó bắt buộc phải biết.”

“Tôi có thể để đến tối về nhà rồi mới gửi tin nhắn cho cậu ấy không?”
Cô cầu xin chút sự xoa dịu vỗ về cuối cùng.

“Có thể.” Anh nói.

Trình Hoài Cẩn cũng lui về phía sau một bước.

Luồng khí lạnh đó từ từ rút đi.

Tô Chi cảm giác dòng máu đông cứng của mình đã tan chảy, đã ấm nóng trở lại.

Cô không muốn cứ rơi vào thế giằng co với Trình Hoài Cẩn như vậy.

Một khoảng trống vắng khó chịu.

Cô mím chặt bờ môi, ánh mắt nhìn vào bàn tay đang duỗi thẳng trên bàn trà của mình.

Bất thành linh, Tô Chi mở miệng nói: “Có phải ngón tay của tôi rất dài không?”

Tự nhiên nháy sang chủ đề mới, đến chính bản thân cô cũng giật mình đến đổ mồ hôi lạnh.

Giấu đầu hở đuôi quá mức lộ liễu.

Cách thức vụng về đó đến chính cô còn không thể ngấm nổi.

Nhưng đập vào tầm mắt nhìn xuống của cô, là một bàn tay không hề thuộc về bản thân.

Trên chiếc bàn trà trong suốt ấy, tay trái của Trình Hoài Cẩn ngửa lên duỗi ra cạnh bàn tay bị thương của cô.

Các khớp xương rõ ràng trông thật mảnh dẻ mà lại mạnh mẽ.

Anh không bóc trần cô, mà là đưa bàn tay của mình ra, đáp lại cô.

Gót bàn tay (1) to rộng dán sát vào ngón tay cô. Đầu ngón tay thon dài kết thúc ở vị trí cổ tay cô.

Họ cách nhau thật gần. Cảm giác đau đớn toàn thân cũng ngay lập tức bị phóng đại đến vô hạn.

Cô không nén nổi cơn run rẩy, nhưng cũng buộc mình phải trấn tĩnh lại.

Tay anh thật dài. Sạch sẽ, và mạnh mẽ.

Trái tim Tô Chi đập dồn dập như thể sẩy chân rơi xuống nơi vực sâu không đáy, những điểm nhiễu điên cuồng hỗn loạn, phun ra dòng dung nham núi lửa nóng rực.

Đôi bàn tay của họ kề cận san sát nhau đến thế.

Cô có chút chờ đợi cùng thấp thỏm ngược lên nhìn Trình Hoài Cẩn. Khi người đàn ông nhìn xuống, nét mặt người ấy thật nghiêm túc mà lại bình tĩnh làm sao.

“Đúng là dài thật.” Anh khẽ nói.

Sau tai Tô Chi đỏ như gấc.

Cô nhìn thấy Trình Hoài Cẩn thu cánh tay của mình lại.

Giọng điệu có đôi phần trách móc đã hoàn toàn lấy đi nhịp đập trái tim của Tô Chỉ.

“Nhưng cháu không hề trân trọng nó.”

-

Chuyến công tác của Trình Hoài Cẩn đã bị anh hoãn lại hoàn toàn.

Mười hai ngày sau, anh lại đi cùng Tô Chỉ đến bệnh viện để cắt chỉ. Vết thương đã hồi phục rất tốt. Bác sĩ dặn cô nhất định không được cào gãi, nếu không rất khó đảm bảo sẽ không để lại sẹo.

Lúc hai người từ bệnh viện về đến nhà, dì Lý nhắc Tô Chỉ rằng cô có một gói hàng chuyển phát nhanh vừa giao đến.

Tô Chỉ đi lấy cái kéo từ trong ngăn tủ ở phòng khách ra, ngồi xuống cạnh bàn trà khui hàng ngay lập tức.

Cũng chẳng phải kiện hàng gì lớn lắm nhưng lại được đóng gói rất chắc chắn.

Trình Hoài Cẩn đưa áo khoác cho dì Lý rồi cũng đi vào phòng khách.

Tô Chỉ cẩn thận gỡ gói hàng ra, bên trong là một cuốn sổ được bọc lại rất đẹp mắt, trong túi bên cạnh còn đựng rất nhiều hình dán tặng kèm.

Trình Hoài Cẩn đứng sau bàn đảo bếp, thấy cô cười đến cong tít cả mắt, khoé miệng anh cũng khẽ cong lên.

“Ngôn Hy mua cho cháu?”

“Sao chú biết?” Tô Chỉ không giấu nổi nụ cười, ngẩng lên nhìn về phía Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn đặt cốc qua một bên: “Đoán đấy.”

Tô Chi tạm thời phớt lờ cái dáng vẻ biết tỏng trong lòng của anh, tâm trạng phơi phới nói: “Cảm ơn chú.”

Trình Hoài Cận nhượng mày, nhàn nhạt nói: “Đừng khách sáo.”

Sự ăn ý ngầm hiểu trong lòng hai người.

Trong lòng Tô Chi khẽ run rẩy không sao chịu đựng được, cô bị nhấn chìm trong niềm vui sướng cuộn trào mãnh liệt.

“Tôi tặng hình dán này cho chú nè!”

Tô Chi rất hào phóng cầm một tấm hình dán giơ cao lên.

Trình Hoài Cận liếc cô một cái với vẻ hơi khó tin.

Thoáng chốc, tiếng cười nhạt bật ra.

“Ấy, sếp tổng, cuối cùng chú cũng cười rồi!” Tô Chi làm lơ nói.

Vẻ mặt Trình Hoài Cận thoáng cái vụt tắt, anh một hơi uống nốt chỗ nước còn lại trong ly. Sau đó xoay người đi lên lầu.

Rất qua loa hời hợt, trong giọng nói của anh thoáng chút ý cười:

“Ấu trĩ.”

Trình Hoài Cận lên lầu thay một bộ quần áo, chẳng mấy chốc lại thấy đi xuống.

Vali hành lý đi công tác đã được dì Lý sửa soạn xong xuôi đặt ở cửa.

Anh nói với Tô Chi tầm một tuần sau sẽ về, sau đó liền xách vali lên xe.

Đường đến sân bay rất suôn sẻ, còn cách hơn nửa tiếng nữa mới tới giờ máy bay cất cánh.

Trong phòng chờ rộng lớn có vài hành khách ngồi lác đác.

Trình Hoài Cẩn tìm một chỗ yên tĩnh, có chút mệt mỏi ngồi xuống.

Nhắm hai mắt lại, anh có thể nghe thấy tiếng cười không ngớt của một cô bé ở cách đó không xa.

Âm thanh đó không gần, cách cả một lối đi rộng lớn.

Trình Hoài Cẩn chẳng để ý, chỉ nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Thế rồi tiếng cười liên tục không ngớt ấy dần biến mất, anh nghe thấy một giọng nói non nớt ngắt quãng vang lên:

“Chú ơi.”

“Chú à.”

Trình Hoài Cẩn lặng lẽ mở mắt ra, cô bé đó đúng thật là đang gọi anh.

“Chú ơi, tấm hình dán này đẹp quá!” Cô bé giơ tay chỉ vào một bên vali của Trình Hoài Cẩn.

Người đàn ông không nói gì, chỉ có ánh mắt nhìn dõi theo ngón tay cô bé.

Ở vị trí cạnh nếp khoá kéo vali rất khuất tầm nhìn đang dán một hình bông hoa màu tím nhạt.

Một màu tím nhàn nhạt, cánh hoa mềm mại bung nở.

Một thoáng ngẩn ngơ, Trình Hoài Cẩn lặng lẽ nhìn hình dán đó.

“Đẹp quá ạ!” Cô bé ấy ngẩng đầu nói lại một lần nữa.

Anh mắt người đàn ông trở nên dịu dàng, đầu ngón tay ấm áp nhẹ nhàng chạm lên hình dán đó.

“Thế à?”

Cô bé ngẩng đầu lên, cắn môi thò thè nói: “Chú ơi, có thể tặng cho cháu cái này không ạ?”

Ngón trỏ của Trình Hoài Cảnh vuốt ve lên hình dán đó vài lần: “Xin lỗi cháu, không thể được.”

(1) Nguyên văn là 掌根, được miêu tả trong tiếng anh bằng cụm “heel of the hand”, nhưng mình không tìm ra bộ phận này trong tiếng việt được gọi là gì nên mạn phép dịch word by word là gót bàn tay ạ. Ai biết bộ phận này gọi là gì thì góp ý giúp mình nhé ^^. Dưới đây là hình minh họa cho mọi người dễ hình dung.

Chương 24: Cắt phăng

Sau khi Trình Hoài Cẩn đi công tác, Tô Chỉ và Ngôn Hy đã hẹn nhau cùng đi lượn lờ trong trung tâm thương mại vào thứ bảy.

Dưới áp lực học hành nặng trĩu, những giây phút nghỉ ngơi hiếm hoi cũng trở nên quý giá biết bao. Hai người tranh thủ làm hết bài tập trong buổi sáng, sau đó nôn nóng khoác tay nhau đi dạo trong trung tâm thương mại.

Tô Chỉ xác định mục tiêu rõ ràng, cô muốn mua một chiếc váy mới nhân lúc cuối hạ vẫn chưa trôi qua.

“Mặc vào dịp nào cơ?” Ngôn Hy vừa đưa tay gầy gầy cái váy trên giá treo, vừa quay qua hỏi Tô Chỉ. Tô Chỉ ngần ra vài giây: “Ngày thường thôi.”

“Ngày thường?” Ngôn Hy nhìn cô cười cười, sau đó đưa tay lựa một cái váy dài màu trắng kem, “Cái này cậu thấy đẹp không?” Tô Chỉ đưa mắt nhìn qua, một chiếc váy dài rất an toàn.

Tay bông không hề lơ lửng, phía dưới là vạt váy xếp ly dài đến bắp chân. Rất yếu điệu mà cũng rất học sinh.

“Hình như tớ có cái váy kiểu này rồi.” Tô Chỉ mở miệng nói.

Ngôn Hy ngần người ra, “Chắc cũng không phải cùng một kiểu dáng đâu đúng không, cái váy này đẹp phết đấy, cũng điệu đà nữa, cậu không thích à?”

Ánh mắt của Tô Chỉ lại rơi trên chiếc váy khác trên giá treo, cô giơ tay lấy chiếc váy đó ra.

Biểu cảm của Ngôn Hy hơi do dự, “Cái này liệu có già dặn quá không.”

“Vậy à?” Thế mà Tô Chỉ lại trông có vẻ khá vui.

“Cậu chắc chắn là để mặc hàng ngày á?” Ngôn Hy cầm lấy cái váy trong tay Tô Chỉ, là một cái váy liền hai dây bản to màu đen.

Đường cắt may đơn giản mà lại cổ điển, không có bất cứ trang trí nào rườm rà.

Độ dài đến tầm đầu gối Tô Chỉ.

Nó khiến Ngôn Hy nhớ tới những người phụ nữ trưởng thành, thướt tha yếu điệu mà cô ấy đã từng thấy trong quán bar của A Chính.

Bọn họ đều thích mặc đồ màu đen.

“Cái này già dặn quá, cậu mặc vào dịp nào, mặc cho ai ngắm?” Ngôn Hy không nhịn được hỏi vặn lại.

Thế mà Tô Chỉ lại chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc váy ấy, những lời Ngôn Hy nói cứ lớn vồn không ngừng trong đầu cô: “Cái này già dặn quá.”

“Tô Chỉ.”

“Tô Chỉ?”

Ngôn Hy giơ tay hươ hươ trước mặt Tô Chỉ.

Tô Chỉ thoáng cái bừng tỉnh, đưa tay lấy luôn cái váy đó. “Tớ muốn mặc thử trước đã.”

Ngôn Hy còn chưa kịp hỏi tiếp thì Tô Chỉ đã đi về phía phòng thử đồ mất tiêu.

Cô ấy nhìn chăm chăm bóng lưng của Tô Chỉ, bất chợt một nỗi lo lắng nghi ngại mơ hồ bò dọc lên sống lưng.

Ngôn Hy ngồi xuống ghế sofa ở bên cạnh, lấy điện thoại ra. Trong WeChat, tin nhắn của A Chính vẫn được ghim ở đầu trang.

Cô ấy không nhịn được ấn vào rồi gửi tin nhắn qua: “Anh đã nói với Tô Chỉ chuyện tối mai tụ tập ăn uống ở quán bar chưa?”

Chẳng mấy chốc, tin nhắn của A Chính đã gửi tới. “Chưa, chẳng phải bảo em nói với em ấy sao?”

Ngôn Hy nhìn tin nhắn trả lời trong điện thoại, ánh mắt lại nhìn về hướng phòng thử đồ một lần nữa, chiếc váy đó là để mặc cho ai đó xem, cô ấy đã chắc chắn được chuyện này.

Nhưng người ấy rốt cuộc là ai. Cô ấy không cách nào biết được.

Thế nhưng, cô ấy không hề muốn khiến bản thân nghĩ Tô Chỉ theo hướng mà mình không mong muốn nhất.

Chỉ là Ngôn Hy cũng hết cách, cô ấy không thể không thừa nhận, nếu Tô Chỉ cũng thật sự thích A Chính, vậy thì cô ấy chắc chắn không có may mắn cơ hội thắng cuộc nào.

Điện thoại bị Ngôn Hy nắm chặt trong tay, “lạch cạch” một tiếng, Tô Chỉ bước ra từ trong phòng thử đồ.

Ngôn Hy ngẩng lên nhìn.

Dây váy đen rộng bằng hai ngón tay rơi trên bờ vai thon gầy trắng nõn của Tô Chỉ, đôi xương quai xanh thanh mảnh nằm ngay ngắn dưới cổ cô.

Đường viền cổ váy cắt ngang, vừa vặn chừa ra khoảng trống trước ngực trắng nõn nà.

Nhưng lại trông chẳng chút khiêu gợi hờ hênh, bởi vì không hề hở ra bất cứ thứ không nên để lộ nào.

Bởi vậy mà càng mang tới nét đẹp tiết chế.

Thân váy rất ngoan ngoãn quấn quanh vòng eo Tô Chi, phác họa ra đường nét cơ thể đã trưởng thành của cô.

Màu đen. Một sự tiết chế, và cũng là sự phóng túng đến tột cùng.

Cô ấy không có mảy may cửa thắng rồi. Trong lòng Ngôn Hy lại một lần nữa hiểu ra đạo lí này.

Dưới ánh đèn trắng lạnh, Tô Chi càng được chiếc váy làm tôn lên nước da trắng như sứ.

Cô như có chút gì đó không tự tin, thấy Ngôn Hy không nói lời nào liền xoay người nhìn vào tấm gương bên cạnh.

Ngôn Hy nói không sai. Đây là một chiếc váy đủ vẻ chững chạc.

Nhưng khi nhìn thấy chính mình trong gương, cô lại không khỏi mong chờ ánh mắt của ai đó.

Anh sẽ thích chứ?

Anh sẽ thích sao?

Chỉ mới nghĩ đến thôi, trong lòng Tô Chi đã bắt đầu rung rinh đầy căng thẳng. Nhưng đồng thời cô cũng trở nên không khỏi mong chờ, mong chờ được mặc chiếc váy này cho anh xem.

Tô Chi không đi ngắm nghĩa bộ váy nào khác nữa, cô thay chiếc váy trên người ra rồi đi thanh toán luôn.

Sau đó cô lại cùng Ngôn Hy đi lượn lờ thêm một vòng, nhưng cuối cùng Ngôn Hy cũng không mua món đồ nào. Cuối buổi chiều, hai người mua trà sữa ở tầng dưới của trung tâm thương mại.

Tô Chi ngồi bên cửa sổ trong tiệm trà sữa, chỉ cần ánh mắt liếc nhìn chiếc váy đưng trong túi giấy kia thôi là sau tai cô lại nóng bừng lên.

“Ngôn Hy, tớ có một bí mật muốn nói với cậu.” Trong tiệm trà sữa ồn ào ầm ĩ, Tô Chi bất chợt nhẹ nhàng lên tiếng.

Suốt dọc đường Ngôn Hy cứ có vẻ hơi rầu rĩ ừ ừ, cô ấy đưa mắt nhìn qua: “Chuyện gì?”

Tô Chi uống một ngụm trà sữa, mỉm cười.

Giọng nói của cô tựa như đang kể một câu chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn nào đó, nhưng trong ánh mắt lại chất chứa một thứ niềm tin không thể lung lay dao động.

“Trước đây tớ vẫn luôn rất đắn đo nên cũng không nói với cậu.”

“Nhưng hôm nay tớ mua chiếc váy mới này, thật ra là muốn mặc cho người ấy xem.”

Ngôn Hy hơi nhay cảm gặng hỏi: “Ai cơ? Cậu có người mình thích rồi sao Tô Chi?”

Tô Chi khẽ đẩy trà sữa qua một bên, gật đầu.

“Trình Hoài Cẩn. Ngôn Hy, tớ thích Trình Hoài Cẩn mất rồi.”

Nói xong câu này, cô đã cho Ngôn Hy đủ thời gian để phản ứng lại.

Thoáng chốc, mạch suy nghĩ của Ngôn Hy bị khuấy tung, đảo lộn mạnh mẽ. Mọi logic, suy đoán cùng nỗi ngờ vực trước đây của cô ấy đều bị lật đổ đóng băng trong giây phút này.

Đầu óc trở nên trống rỗng.

Nhưng sau một thoáng tạm dừng ngắn ngủi. Hết thảy mọi thứ đều được sắp xếp lại rõ ràng trong tâm trí Ngôn Hy.

Vậy là từ trước đến nay Tô Chỉ chưa từng thích A Chính. Vậy là trước giờ cô ấy đều là kẻ lòng dạ tiểu nhân rồi.

Nhất thời Ngôn Hy không biết phải mở miệng ra sao. Cô ấy cảm thấy rất hổ thẹn vì những suy đoán tùy tiện vớ vẩn đó của bản thân. Cũng cảm thấy kinh ngạc không nói nên lời vì câu nói vừa rồi của Tô Chỉ.

Nhưng Tô Chỉ lại chỉ cho rằng Ngôn Hy là bị mình dọa sợ mà thôi.

Thật ra đến chính cô cũng tim đập loạn xạ, đây là lần đầu tiên cô nói ra lời ấy một cách rõ ràng không chút che đậy như vậy.

Trong tiệm trà sữa ồn ào. Đây cũng là lần đầu tiên cô nghe rõ tiếng lòng mình đến thế.

Cô không hối hận khi nói ra lời này. Cũng vĩnh viễn không bao giờ hối hận vì chuyện đó.

“Tớ biết, chắc chắn cậu sẽ cảm thấy tớ chẳng khác nào con thiêu thân lao vào lửa.” Giọng nói của Tô Chỉ rất bình tĩnh, cô đang thử thuyết phục Ngôn Hy, mà cũng như đang thuyết phục chính mình, “Nhưng cũng đành thôi, Ngôn Hy à, cậu thích A Chính đến vậy, nhất định cũng có thể hiểu cho tớ mà đúng không.”

“Có lẽ tớ chẳng thể thay đổi được bất cứ kết cục nào, nhưng tớ không có cách nào ngừng thích chú ấy được.”

“Cậu không biết chú ấy tốt đến nhường nào đâu. Chú ấy vực tớ dậy, còn dẫn lối tớ tiến về phía trước nữa.”

“Dù đi tới phía cuối con đường là cái chết, vậy thì tớ cũng cam tâm tình nguyện.”

Giọng nói của cô nhẹ tựa phiêu diêu giữa bầu trời bao la, thậm chí Ngôn Hy còn cảm thấy cô sớm đã thản nhiên đứng trên vách núi cheo leo dựng đứng ấy rồi.

“Cho nên tớ vẫn sẽ chăm chỉ học hành, cố gắng thi đại học. Đây là điều chú ấy đã dạy tớ.” Trong ánh mắt Tô Chi chất chứa ý cười rất nhạt, tựa như đang chìm trong hồi ức.

“Tớ cũng sẽ không để chú ấy phải thất vọng nữa.”

-

Tối đó về đến nhà, Tô Chi nhận được một lời mời từ Ngôn Hy.

Tối mai quán bar của A Chính sẽ tổ chức tiệc kỷ niệm, mời cô nhất định phải tới chơi. Câu từ trong tin nhắn của Ngôn Hy rất tha thiết, thậm chí còn có chút gì đó như muốn bù đắp vì thấy áy náy.

Trong lòng Tô Chi hiểu rõ, lời bộc bạch hồi chiều của cô cũng coi như đã hoàn toàn xoá tan ngăn cách không thể nói thành lời giữa cô và Ngôn Hy.

Vậy là Tô Chi vui vẻ đồng ý, nhưng cô cũng nhớ ngày Trình Hoài Cẩn đi công tác trở về cũng là vào tối mai.

Tô Chi: Tớ có thể mặc bộ váy ấy tới đó không? Trình Hoài Cẩn cũng trở về vào tối mai. Nếu tớ từ bên ngoài trở về rồi mới thay bộ váy đó thì trông có vẻ hơi cố tình.

Tin nhắn của Ngôn Hy gửi tới rất nhanh: Tất nhiên là được rồi! Cậu mặc cái váy đó ra ngoài đi chơi với tớ, lúc về để thầy ấy nhìn thấy thì đúng là không thể nào hợp lý hơn! Hôm nay tớ quên bég mắt không nói với cậu, bộ đó của cậu thật sự rất đẹp, rất xứng với thầy Trình của cậu.

Tô Chi nhìn dòng tin nhắn Ngôn Hy gửi tới, ý cười lặng lẽ neo đậu trên xương gò má cô. Trong phòng ngủ yên tĩnh, cô áp mu bàn tay mình lên má.

Nóng bỏng như nước đường siro.

“Rất xứng với thầy Trình của cậu.”

Tô Chi không nhịn được gục xuống vùi gò má vào trong chăn. Lát sau, cô lại mở điện thoại lên.

“VẬY NGÀY MAI GẶP NHÉ!”

-

Sáu giờ tối ngày chủ nhật, Tô Chi mặc chiếc váy đen đó rồi đi ra ngoài. Mái tóc đen óng buông xõa trên đầu vai, dưới chân cô vẫn đi đôi giày da màu đen kia.

Cô nhờ tài xế đưa mình tới cổng trường trung học số 4, cô và Ngôn Hy hẹn nhau ở đó rồi cả hai đi chung tới quán bar,

Là tiệc kỷ niệm bốn năm thành lập quán bar, A Chính tìm cho họ một gian ghế có thể nhìn thấy khu vực sân khấu trong đại sảnh. Lúc Tô Chi và Ngôn Hy đến nơi, đã có rất nhiều người ngồi trong khu ghế đó.

Phần lớn trong số họ Tô Chi không hề quen biết, có vài người thì lần trước đến đây đã gặp qua một lần. Nhưng hôm nay cô chỉ là đến cùng Ngôn Hy nên cũng không có mong muốn giao lưu kết bạn gì cho lắm.

Cô lặng lẽ ngồi bên cạnh Ngôn Hy, có lúc thì lắng nghe nội dung cuộc chuyện trò của mọi người, khi thì lại lướt điện thoại của mình.

Tối nay trong quán rất xôm, tuy thời gian vẫn chưa đến rạng sáng nhưng các tiết mục đã lần lượt được bắt đầu.

Ngôn Hy ngồi trong gian ghế một lúc rồi cùng đi ra ngoài với A Chính, thấy bảo là đi lấy đồ. Mọi người biết tông thi nhau reo hò trêu chọc. Ngôn Hy đỏ bừng gò má được A Chính ôm ấp rồi đi, đến điện thoại cũng quên cầm theo.

Tô Chi đành phải cất điện thoại của mình và Ngôn Hy đi, sau đó mỉm cười chống cằm xem các tiết mục biểu diễn trên sân khấu.

Mọi thứ tựa như ly nước soda sủi bọt ùng ục.Ồn ào, sôi động, âm âm rung chuyển.

Tiếng nhạc đình tai nhức óc hoàn toàn lấp đầy các giác quan của cô. Tầm nửa tiếng sau, Ngôn Hy và A Chính mới từ bên quay trở vào.

Tô Chi biết thừa còn hỏi: “Đi lấy cái gì mà lâu thế?”

Gò má Ngôn Hy đỏ ửng, cười cười đi lấy điện thoại của mình.

Tô Chi cũng cười theo rồi lại quay đầu tiếp tục xem biểu diễn.

Nhưng một tiếng gọi rất khế chột vang lên. Cô nghe thấy tiếng Ngôn Hy gọi mình.

Tô Chi quay đầu lại, trong gian ghế mờ tối, sắc mặt của Ngôn Hy trở nên tái nhợt vô cùng.

Ánh sáng màn hình điện thoại hắt từ dưới lên trên gò má cô ấy, mang đến một cảm giác rợn người đến thấu xương.

Trái tim Tô Chi thắt lại, vội vàng lên tiếng hỏi: “Sao thế?”

Ngôn Hy gần như mất khả năng ngôn ngữ, chỉ cứng đờ người giờ điện thoại đến trước mặt Tô Chi.

Tô Chi cúi xuống nhìn, thoáng cái toát một lớp mồ hôi lạnh.

Bên dưới năm cuộc gọi nhớ đến từ mẹ Ngôn Hy thì còn có ba tin nhắn nhận được từ hai mươi phút trước.

Mẹ: Không phải hôm nay con và Tô Chi cùng làm bài tập ở quán ăn đối diện trường sao? Bây giờ mẹ đang ở đây, còn con ở đâu rồi?

Mẹ: Con không phải đang làm bài tập gì cả có đúng không? Có phải con yêu đương rồi không hả!? Có phải cái thằng mẹ nhìn thấy lần trước không?

Mẹ: Ngôn Hy, con nói thật với mẹ, bây giờ rốt cuộc con đang ở đâu?

Mọi tiếng nhạc âm ỉ dường như trong nháy mắt biến thành từng thanh kiếm bén nhọn đâm thẳng vào trái tim Ngôn Hy, cô ấy gần như không thể mở miệng, cơ thể bắt đầu run lên vì nỗi hoảng sợ cực độ.

Tô Chi nắm chặt tay cô ấy, hỏi: “Mẹ cậu biết chỗ này à? Biết cả A Chính sao?”

Ngôn Hy mấp má môi, giọng nói yếu ớt: “Từng bắt gặp một lần, tớ lừa bà ấy là bạn học tổ chức sinh nhật.”

“Thế liệu có phải dì ấy đã đến rồi không?” Thoáng cái Tô Chi cũng bắt đầu thấy sợ hãi trong lòng. Nhưng Ngôn Hy lại giống như đã nhìn thấy cái gì đó, không thấy nói năng gì nữa.

Tô Chi từ từ xoay người theo hướng ánh mắt của Ngôn Hy, ở cửa cách đó không xa, có hai người đang đi thẳng tới đây.

Máu của cô cũng lập tức lạnh ngắt đi. Bởi vì người tìm đến đây, chính là mẹ Ngôn Hy và giáo viên chủ nhiệm của bọn họ.

...

Tô Chi không muốn miêu tả lại khung cảnh thảm khốc đó.

Người mẹ lớn tiếng quát mắng, và một Ngôn Hy kêu gào khản cổ.

Tiếng nhạc nền âm ỉ cũng dễ dàng phóng đại mọi cảm xúc của con người ta.

Tức giận và đau khổ, thất vọng cùng bất lực.

Lòng tự trọng của một người bị đập nát trên mặt đất, thứ còn sót lại chỉ là sự cuồng loạn.

Cuối cùng, Ngôn Hy đã bị mẹ đưa đi trước. Tô Chỉ bị giáo viên chủ nhiệm giữ lại ở cửa quán bar.

Cô cũng bị cho là yêu sớm, chỉ vì cách ăn mặc “mục đích quá rõ ràng” trên người. Mặc dù cô hoàn toàn không hề có quan hệ gì với bất kỳ nam giới nào có mặt ở đó.

Mọi lời phủ nhận đều trở thành sự ngụy biện của cô. Một cuộc điện thoại được gọi đi, Tô Chỉ nghe thấy giọng nói của Trình Hoài Cảnh ở đầu dây bên kia.

Tô Chỉ chờ người đứng nơi đường phố gió đêm lồng lộng, giáo viên chủ nhiệm ở bên cạnh vẫn đang dốc ruột dốc gan khiến trách cô không lo lắng gì cho tương lai của mình.

“Em không hề.”

Cô vẫn chỉ nhẹ nhàng nói một câu.

Tô Chỉ không quan tâm giáo viên chủ nhiệm rốt cuộc nhìn nhận mình như thế nào, bởi vì Trình Hoài Cảnh sẽ tin cô. Vì anh biết, cô đã hứa với anh là sẽ nỗ lực tiến về phía trước rồi.

Bên lề đường phố người xe qua lại như nước chảy, Tô Chỉ đứng đó như một pho tượng điêu khắc. Mãi đến khi chiếc xe quen thuộc xuất hiện, cánh tay của Tô Chỉ mới khẽ buông lơi.

Cô không kiềm chế được tiến lên một bước.

Chiếc xe chậm chậm vững vàng dừng lại trước cửa quán bar, cửa ghế phó lái mở ra, Trình Hoài Cảnh từ bên trong bước xuống.

Áo sơ mi màu xám khói, trên người anh là sự mỏi mệt vì phải di chuyển đường dài.

Ánh đèn ảm đạm mờ ảo buông xuống, anh thậm chí còn không nhìn Tô Chi lấy một cái, cứ thế đi thẳng tới trước mặt giáo viên chủ nhiệm.

Trái tim Tô Chi như bị bóp nghẹt, cảm giác khó chịu không sao diễn tả được cứ thế lặng lẽ lan tràn từ nơi trái tim.

Giáo viên chủ nhiệm nhấn nhủ với Trình Hoài Cẩn đôi ba câu, cuối cùng khuyên Tô Chi đừng lơ dờ tương lai của mình nữa.

Bà ấy nói xong liền rời đi trước.

Trước cửa dòng người qua lại không ngớt, Trình Hoài Cẩn xoay người lẳng lặng nhìn Tô Chi.

Một ánh mắt.

Cô cảm thấy giống như một lưỡi dao lẳng trì.

Từ đôi mắt, đến miệng, rồi đến tứ chi của cô.

Tất cả đều bị ánh mắt sắc bén của anh cắt phăng từng khúc.

Nơi cô xuất hiện, trang phục cô mặc. Hết thầy đều là chứng cứ đưa ra trước tòa mà cô không thể phản bác.

“Lên xe trước đã.” Giọng nói của anh lạnh lẽo đến độ khiến người ta đau đớn.

Tô Chi có chút hốt hoảng đi theo anh, một mình ngồi vào ghế sau.

Giây phút cửa xe đóng lại, sự im lặng cũng đồng thời bóp nghẹt cổ họng cô.

Bởi vì Trình Hoài Cẩn không nói một lời.

Tài xế bật đèn xi nhan, chậm chậm hoà vào dòng xe cộ.

Tô Chỉ nhìn thấy vali hành lý của Trình Hoài Cẩn nằm ngay ngắn ở chỗ cách hàng ghế sau không xa.

Bên cạnh dây khóa kéo màu đen, hình dán bông hoa nhỏ kia vẫn nằm ngay ngắn tại chỗ cũ.

Ánh đèn ngoài cửa sổ vụt qua, cô nhìn thấy một miếng băng dính trong suốt lớn hơn dán chặt bông hoa nhỏ ấy vào thân vali.

Giờ phút này, mọi sự im lặng đến khó chịu đều hoá thành cơn sóng trào dạt dào. Tô Chỉ không khỏi suy nghĩ, anh đã nhìn thấy rồi.

Anh không chỉ nhìn thấy rồi.

Biết mà, cô biết mà.

Tựa như ngoi đầu lên sau khi chìm dưới lòng biển sâu quá lâu, trong lòng Tô Chỉ thở hổn hển từng ngụm khí lớn.

Ngón tay cô khẽ ấn lên phía trên hình dán đó, đang định mở miệng giải thích...

Chợt nghe thấy giọng nói của Trình Hoài Cẩn vang lên từ phía trước:

“Nếu như đây chính là cuộc đời mà cháu mong đợi, đàn đúm trong quán bar, yêu đương sớm. Vậy thì cháu nên nói sớm với tôi một chút, khỏi phải để tôi lãng phí công sức.”

Chương 25: Đâm ngược

Có lẽ, Trình Hoài Cẩn chưa bao giờ thực sự cho rằng cô có thể đứng dậy.

Dù cho anh cứ hết lần này, đến lần khác, rồi lại lần khác nữa giang rộng cánh tay giúp đỡ cô.

Anh vừa dứt lời, Tô Chỉ không thể không buộc mình phải chấp nhận sự thật này.

Thật ra, anh chưa từng tin tưởng cô.

Trong mắt anh, cô chính là một Tô Chỉ sẵn sàng đàn đúm trong quán bar, yêu đương sớm, gai góc và sa đọa.

Dẫu cho cô đã cho rằng, những chuyện mình làm đã thay đổi được cách nghĩ của anh.

Tô Chỉ ngồi trên ghế mà toàn thân lạnh buốt.

Ngón tay đang ấn trên vali hành lý cũng vì quá dùng sức mà dần trở nên trắng nhợt.

Một cơn rét lạnh thấu xương dội từ trên đỉnh đầu xuống, từng khớp xương đều đang run rẩy cầm cập, kêu gào đầy giận dữ.

“Chú cảm thấy tôi chính là người như vậy, có đúng không?” Từng câu từng chữ, cô thốt ra đầy khó khăn nhưng cũng rất rõ ràng.

“Chuyện tôi cảm thấy cháu là người như thế nào quan trọng sao?” Giọng nói của anh trầm thấp mà rét lạnh, cảm giác xa cách trong lời nói cũng ngày càng mãnh liệt hơn.

Một tiếng tan vỡ nhỏ bé vang lên bên tai cô. Viên mắt Tô Chi sưng mọng, cô không nhịn được cười nhạt một tiếng.

Sau đó lạnh giọng nói: “Không quan trọng, chú coi tôi là loại người gì không hề quan trọng.”

Dứt lời cô liền quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, hai mắt mở to, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Mọi thứ bên ngoài cửa sổ, cô đều nhìn thấy rõ nét, từng lời của Trình Hoài Căn, cô cũng đều nghe thấy rõ ràng.

Anh không quan tâm cô rốt cuộc là người như thế nào, bởi vì đối với anh mà nói, điều đó không quan trọng.

Lần này Tô Chi nghe thấy rất rõ ràng.

Cả quãng đường không ai nói với ai lời nào.

Sau khi tài xế đậu xe vào trong gara, Tô Chi xuống xe cùng Trình Hoài Căn.

Dì Lý đi tới mở cửa, gương mặt tươi tỉnh cũng biến mất tăm sau khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh tanh của cả hai người. Chỉ im bật nhận lấy vali của Trình Hoài Căn, nói là bữa tối đã chuẩn bị xong.

Một bàn thức ăn thịnh soạn, cuối cùng còn có cả một đĩa bánh kem dâu tây nhỏ xinh.

Sắc đỏ tươi tắn điểm huyết trên đó cũng giống như một vết sẹo đang rỉ máu.

Hai người không ai chuyện trò với ai nữa.

Tựa như trên miền cao nguyên không khí loãng toẹt, chỉ hít thở thôi cũng đã cạn kiệt mọi sức lực để sinh tồn.

Tô Chi lẳng lẳng ăn cơm canh bày trước mặt mình.

Sống lưng cô dựng thẳng tắp, nước mắt cũng quyết không rơi nữa.

Nó khiến cô nhớ lại buổi chiều khi cơn sốt cao vừa hạ, khi ấy Trình Hoài Cẩn đã nói với cô: “Cháu nên chăm sóc tốt cho bản thân.”

Tô Chi nhớ lại nỗi nhạy cảm và sự gai góc của bản thân, cũng nhớ tới cái cách cô tự hạ thấp chính mình đầy yếu đuối và điên cuồng đó.

Chỉ là vì những lời nói lập lờ như muốn vạch rõ ranh giới đó của anh.

Cô cảm thấy bản thân thật hèn nhát, thề rằng sẽ không bao giờ làm như vậy nữa.

Chưa bao giờ cô cảm thấy chỉ một bữa cơm thôi mà lại có thể lâu đến vậy, mỗi một lần nhai thức ăn đều giống như hình phạt lẳng trì từ từ dày xéo.

Đồ ăn mất đi mùi vị, trở thành vòng lặp nhai nuốt một cách máy móc.

Đến miếng bánh ngọt cuối cùng, cô cũng vô cảm nuốt xuống.

Sau đó lẳng lẳng rời khỏi phòng ăn.

Một tiếng rất khẽ, cánh cửa lùa bị cô khép lại.

Trong phòng ăn, ngay cả thứ âm thanh nhỏ nhất cũng đã biến mất hoàn toàn.

Mọi thứ như thể bị đóng băng.

Một khoảng lặng thật dài, Trình Hoài Cẩn đặt đĩa sang một bên.

Ánh mắt anh bình tĩnh nhìn về phía Tô Chi rời đi, qua cánh cửa lùa trong suốt, cô mặc chiếc váy đen đó ngồi xuống cạnh vali hành lý của anh.

Lát sau, cô đứng dậy vút thứ gì đó vào thùng rác trong phòng khách.

Sau đó xoay người quay về phòng ngủ của mình.

Phòng khách ở nơi đó lại vắng tanh.

Trình Hoài Cẩm vẫn không động đậy,

Trong phòng ăn mát lạnh hơi điều hoà, anh không khỏi cảm thấy buồn bực cùng bồn chồn không yên.

Rõ ràng đã chẳng có ai tới làm phiền nữa, rõ ràng cô đã thể hiện “đúng mực” đến nhường ấy rồi.

Không hề cãi cọ, cũng chẳng hề tranh luận với anh.

Cô cư xử bình tĩnh là thế.

Vậy rốt cuộc anh đang buồn bực vì điều gì đây.

Trình Hoài Cẩm mím môi, chợt nghe thấy âm báo tin nhắn trong điện thoại.

Cúi đầu nhìn, là tin nhắn tài xế gửi đến:

“Ngài Trình, vừa nãy ở trên đường cao tốc sân bay không cẩn thận đi quá tốc độ rồi, đây là giấy phạt, mời ngài xem.”

Trình Hoài Cẩm trả lời “tôi biết rồi”, sau đó tắt màn hình.

Một khoảng lặng ngắn ngủi.

Anh đứng dậy, ánh mắt vô tình liếc qua.

Nhìn thấy miếng bánh kem dâu tây Tô Chi ăn cuối cùng, một trái dâu tây đỏ tươi nát bấy như bị mổ xẻ.

Trình Hoài Cẩm im lặng hai giây, rồi xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng khách yên tĩnh, cô đã không còn ở đó nữa.

Ánh đèn đường lờ mờ hắt vào từ khung cửa sổ sát đất to lớn, anh giống như đang đứng nơi giáp ranh với làn sương mù dày đặc, cứ thế nhìn về phía chiếc vali ấy từ xa.

Cái vali đó vẫn là cái vali màu đen của anh.

Nhưng nó cũng không còn là cái vali màu đen đó của anh nữa rồi.

Trình Hoài Cảnh lặng lẽ thu hồi ánh mắt, nhấc chân đi lên lầu.

-

Đùng đùng gió giục mây vần, cuối cùng sau khi tia chớp loé lên, mãi mà vẫn chẳng có hồi kết. (*)

() Ý nói mãi vẫn chưa đổ mưa.*

Tiếng sấm trầm thấp liên miên không ngớt đã đẩy đêm mùa hạ này đến ngày diệt vong cuối cùng.

Ngọt ngọt, ẩm ướt.

Vạn vật bị ném vào trong nước đầy thô bạo, rồi sau đó lại bị lôi ra ướt sũng.

Cánh tay Tô Chỉ lạnh buốt, tất cả là nhờ ơn cái điều hoà mở liên tục không bao giờ tắt này.

Cô đứng phất dậy, đi ra phía ban công ngoài phòng ngủ.

Đưa tay đẩy cửa sổ ra, luồng khí ẩm ướt ngọt ngọt cũng đó theo đó mà ùa vào.

Đám mây đen dày đặc bị nén xuống từng tầng từng lớp, nếu nhiều thêm chút nữa, liệu có phải đến cả mặt đất cũng bị nhấn chìm theo

luôn chẳng?

Sau bữa tối, cô cứ mãi ngồi trước cái bàn đó.

Mở sách bài tập toán ra, cô như một kẻ điên, có đề bài làm sai nào mà chưa được ghi chép lại là cô cứ chép hết từng đề một.

Nhưng cô chỉ có thể chép lại đề bài mà thôi.

Bây giờ đến cả suy nghĩ thôi mà cô cũng không thể nghĩ được nữa rồi.

Khung cửa kính rộng mở lúc này vọng tới tiếng gió rít gào.

Đã “ủ men” như thế này được hơn hai tiếng rồi.

Tô Chi nhìn sắc trời, muốn biết bây giờ đang là mấy giờ.

Cô chậm rãi bước đến bên bàn học của mình, thế rồi bất chợt dừng lại.

Suốt cả buổi tối như bị cơn giông bão quét qua.

Bấy giờ Tô Chi mới phát hiện ra, lúc rời khỏi quán bar, vì quá rối bời không biết phải làm sao nên cô đã không cầm điện thoại theo.

Điện thoại của cô bị vớt lại ở quán bar rồi.

Tô Chi nhìn phía ngoài cửa sổ mà tâm trí trôi dạt nơi đâu, thật ra cô không hề có chuyện gì gấp cả.

Thật ra, cô cũng không nhất định phải lấy điện thoại về ngay bây giờ.

Cô chỉ đứng đó, thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ bóng cây rậm rạp.

Đột nhiên, một tiếng sấm nổ rền vang.

Bầu trời lóe sáng như ban ngày. Hơi ẩm ướt dày đặc ùa vào từ khung cửa sổ tựa như hơi nước bốc lên từ mái tóc rối bời.

Thoáng chốc, ngoài cửa sổ đổ mưa như trút nước.

Ủ men đã đủ lâu, hạt mưa tựa thanh kiếm sắc bén đâm xuyên xuống mặt đất.

Tô Chi đột nhiên đi về phía ngăn kéo bàn học, lấy ra vài tờ tiền mặt để dành rồi cầm trong tay. Cửa phòng mở ra, cô xỏ giày của mình vào, cầm ô bước ra khỏi cửa nhà.

Tiếng đóng cửa “rầm” một phát lại trùng với tiếng sét giáng xuống từ trên trời.

Thân ô bị cơn mưa tầm tã đánh bật, vô số giọt nước đập vào bắp chân Tô Chi. Đầu tóc bị thổi tán loạn, Tô Chi mím môi, một mình đi ra ngoài cổng tiểu khu.

Sắc trời đã tối hẳn.

Ánh đèn ven đường bị trận mưa tầm tã này làm lu mờ, mọi thứ như sắp đổ rạp xuống trong ngày tận thế.

Tô Chi cố dùng sức giữ chặt cán ô, tiến thẳng về phía trước.

Chưa từng cảm thấy hoá ra tiểu khu này lại lớn đến vậy, nhất là trong giây phút này, khi mà cô không thể nhìn rõ con đường phía trước, thậm chí đến cả bước đi thôi mà cũng vô cùng khó khăn.

Từ bắp chân đổ xuống, mà nói đúng hơn là từ eo đổ xuống gần như đã ướt sũng, mái tóc cũng bị phủ lên một tầng sương tung bay. Đôi giày da xỏ đại vào lúc ra khỏi nhà giờ đã bị ngấm nước, mỗi bước đi đều trở nên ngày càng nặng trĩu.

Nhưng tất cả đã chẳng thể quay đầu được nữa rồi.

Giờ phút này Tô Chỉ sẽ không quay đầu lại, bây giờ cô phải tới quán bar, cô phải lấy điện thoại của mình về.

Một màn sương mù dày đặc tối đen như mực, cô cứ ra sức tiến về phía trước.

Đột nhiên, một ánh đèn chói mắt chiếu tới từ phía sau người cô. Tô Chỉ nheo mắt nhìn lại phía sau, nhanh chóng nép vào lề đường.

Ai ngờ chiếc xe đó không hề đi lướt qua, mà chậm chậm đi theo phía sau cô.

Tô Chỉ dừng bước.

Thân xe đen bóng, cần gạt nước mưa gạt trái gạt phải với tốc độ cao nhất, hai chùm sáng chiếu ra từ đầu xe bị màn mưa dày đặc này che lấp.

Cửa sổ xe ở bên gần cô hạ xuống. “Lên xe.”

Tô Chỉ cầm ô đứng cạnh xe, yên lặng nhìn Trình Hoài Cẩn ở trong đó.

Qua màn mưa dày đặc, gương mặt người đàn ông cũng dường như trở nên ẩm ướt, mịt mờ.

Anh cứ thể lẳng lặng nhìn cô, cũng giống như cô lúc này.

“Người tôi ướt hết rồi, không tiện.” Tô Chỉ bình tĩnh mở miệng nói ra sự thật, “Chú đóng cửa lại đi, đừng để xe của chú bị hắt ướt.”

“Lên xe.” Anh lặp lại.

“Không cần phiền đến chú, Trình Hoài Cẩn.” Hai tay Tô Chỉ dùng sức nắm chặt cán ô gần như sắp bị cuốn bay, “Tôi không phải đang giận dữ gì với chú cả, chú đi về đi.”

Giọng điệu của cô bình tĩnh đến lạ thường.

Nói xong, Tô Chi lại xoay người đi về phía trước.

Chiếc xe đó không đi theo nữa, mỗi một bước chân cô đều không biết rốt cuộc mình đang đi về nơi đâu.

Rồi sau đó, một tiếng “rầm” vang lên.

Cô nghe thấy tiếng Trình Hoài Cận rảo bước đi tới.

“Lên xe.” Dưới màn mưa, anh thậm chí còn không che ô.

Chỉ đưa tay nắm lấy bờ vai Tô Chi, gần như là ôm hờ muốn cô lên xe.

Tô Chi không nói một lời, cứ bướng bỉnh đứng im tại chỗ.

Ngón tay Trình Hoài Cận giữ chặt vai cô, không buông ra dù chỉ một giây.

Áo sơ mi của anh đã ướt đẫm. Chỉ chưa tới vài giây.

Nước mưa cũng xuôi theo cánh tay anh, chảy xuống từ đầu vai Tô Chi.

Gần như là giọng điệu đầy bất lực.

Trình Hoài Cận nói: “Lên xe trước đã.”

...

Tô Chi không ngang bướng với anh nữa.

Cửa xe đã đóng chặt lại, Trình Hoài Cận bật máy sưởi lên.

Chiếc xe đậu bên đường trong tiểu khu, anh tắt cần gạt nước đi, cửa xe hoàn toàn biến thành những vệt nước chảy mơ hồ.

Dường như họ lại quay về nơi góc phố chỉ có hai người hay biết.

Cơn mưa xối xả như trút nước ngoài cửa sổ ngăn cách họ trong thế giới chỉ có hai người.

Lúc này chiếc váy ướt sũng lạnh lẽo dán chặt lên đùi Tô Chi, còn có cả một ít nước mưa rỏ xuống từ ngón tay cô.

Trình Hoài Cẩn lấy một hộp khăn giấy mới bóc đặt trước mặt cô. Tay áo của anh cũng đã ướt sũng, lúc này đang dán chặt trên cánh tay anh.

Tô Chi nhận lấy khăn giấy, thấy ánh mắt anh đã quay lại nhìn về phía trước.

Cô lau qua loa nước mưa đọng trên mặt và cánh tay một chút, chợt nghe thấy tiếng anh bật cần gạt nước trở lại.

“Cứ nhất quyết phải ra ngoài trong lúc mưa lớn như thế này à?” Trình Hoài Cẩn xoay mặt nhìn cô.

Tô Chi nắm chặt khăn giấy trong tay, quay qua nhìn lại Trình Hoài Cẩn, mái tóc của anh hơi dán vào phần trán vì bị dính nước mưa, trong khoang xe ẩm áp cũng xoa nhòa đi vẻ lạnh giá trong ánh mắt anh.

“Trình Hoài Cẩn, lẽ ra tôi nên nghe lời chú ngay từ đầu.”

Không đầu không đuôi, Tô Chi bất chợt lên tiếng.

Biểu cảm bình tĩnh đến vậy, lời nói khó nắm bắt là thế.

Đầu mày Trình Hoài Cẩn nhíu lại không dễ nhận ra, anh có cảm giác sự buồn bực cùng bồn chồn không yên trước đó lại quay trở lại rồi.

Bởi vì cô quá mức bình tĩnh, mà thật ra cũng giống như đang dần xa cách.

“Lời nào?” Trình Hoài Cẩn trầm giọng hỏi.

“Chú nói, tôi sống ở đây chỉ là sự báo đáp của ba chú đối với Tô Xương Minh. Cho nên chú không cần lời cảm ơn của tôi.”

Cô bắt đầu nhắc lại mối quan hệ thưở ban đầu giữa họ.

Mối quan hệ như thế nào ư.

Là mối quan hệ mà Trình Hoài Cẩn không chút đếm xỉa đến cô.

Anh mài sắc con dao cùn đó, để rồi đến cuối cùng, cũng là do cô từ từ đâm ngược lại vào trái tim mình.

Ngón tay nắm vô lăng từ từ siết chặt, Trình Hoài Cẩn chậm rãi nói: “Có rất nhiều chuyện đã thay đổi rồi.”

Tô Chi đưa tay khế mân mê cửa thoát khí, tựa như đã không còn để tâm lời anh nói nữa.

“Vậy ư?”

Cô quay đầu nhìn cơn mưa ngoài cửa sổ, dần dà, mưa đã nhỏ đi nhiều.

Tô Chi hít sâu một hơi, cầm ô lên. “Mưa ngớt rồi, chú về đi.”

Nói rồi cô định mở cửa xe phía mình.

Nhưng một tiếng khoá cửa xe dứt khoát đã chặn đứng hoàn toàn lối ra của cô.

Tô Chi quay lại nhìn Trình Hoài Cẩn.

Trong khoang xe mờ tối, ánh mắt anh cũng trở nên mờ mịt không thể nhìn thấu.

Đây cũng là lần đầu tiên của cô.

Lần đầu tiên nhìn thấy một Trình Hoài Cảnh như vậy.

Dù là khi chia tay không mấy vui vẻ với Trình Hoài Cảnh, hay với Giang Nghiên Nguyệt, anh đều chẳng có bất cứ sự thoả hiệp hay níu kéo nào.

Vậy mà giờ đây, Trình Hoài Cảnh lại nghiêng người về phía ghế sau lấy áo khoác của mình, giơ tay khoác nó lên người Tô Chỉ.

Giọng nói của anh hoà lẫn cùng màn mưa mau. Cứ thế ngấm vào trái tim cô không sao chối từ.

“Khoác áo vào.”

“Muốn đi đâu tôi đưa cháu đi.”

Sau đó, anh khởi động xe lao thẳng vào trong màn mưa đêm.

Chương 26: Thời hạn

Nửa đêm sau cơn mưa gió bão bùng, mọi ánh đèn đều nhoè đi trên mặt đất ẩm ướt.

Bóng phản chiếu vụn vặt của những tòa nhà cao tầng vụt qua, tựa như trong cõi mộng về một thế giới đảo điên.

Trên đường phố vẫn còn lác đác vài chiếc xe lao vụt qua. Tô Chỉ tựa đầu bên cửa sổ, nhìn Trình Hoài Cẩn lái xe về phía quán bar.

Đệm sưởi và hệ thống sưởi ấm trong xe đã hong khô chiếc váy mỏng manh trên người, ngoại trừ vài vệt nước vẫn còn đọng trong giày ra, thậm chí cô còn ngửi như trận mưa xối xả vừa rồi có lẽ chưa từng tồn tại.

Cô đang trên đường tới tiệm đồ ngọt lần đó, là cái đêm anh nói “Hôm nay có thể trở thành sự thật”.

Chứ không phải là giây phút này, nhìn bóng dáng in trên cửa sổ của Trình Hoài Cẩn, cô chỉ có thể nhớ được lời nói ấy của anh:

“Nếu như đây chính là cuộc đời mà cháu mong đợi, đàn đúm trong quán bar, yêu đương sớm. Vậy thì cháu nên nói sớm với tôi một chút, khỏi phải để tôi lãng phí công sức.”

Phải rồi, đây chính là Trình Hoài Cẩn.

Dẫu cho cô cứ ngỡ như giữa họ sớm đã khác thưở ban đầu rồi, thế nhưng anh vẫn có thể dễ dàng nói ra những lời cay đắng tổn thương lòng người đó.

Thậm chí so với trước kia còn quá đáng hơn.

Quá đáng hơn cả những lời phá nát nỗi niềm ảo tưởng, buộc cô phải đối mặt với sự thật kia.

Thậm chí anh còn chẳng mở miệng hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cứ thế trực tiếp kết tội cô.

Tô Chi không hiểu nổi, rõ ràng khi bị Ngô Thụ Sơn gọi đến trường lần đó, anh đã bình tĩnh hỏi cô xem đã xảy ra chuyện gì trước cơ mà.

Vậy mà hôm nay lại không phân biệt phải trái đúng sai gì đã định tội chết cho cô.

Thậm chí còn không cho cô cơ hội giải thích.

Tô Chi ngồi thẳng dậy, ánh mắt lặng lẽ nhìn góc nghiêng của Trình Hoài Cẩn.

Mái tóc và áo sơ mi của anh cũng đã khô, mu bàn tay cầm vô lăng nổi lên những đường gân guốc rõ ràng.

Cô không nhịn được nhớ lại khoảnh khắc anh xuống xe kéo cô lại, cơn mưa tầm tã là thế, vậy mà anh lại chẳng che ô.

Nhưng cũng không khỏi cảm thấy xót xa trong lòng. Cô cảm thấy giữa họ đã không thể hoà hợp được nữa rồi.

Suốt dọc đường Trình Hoài Cẩn đều im lặng, cứ thế lái xe đến bãi đậu xe cạnh quán bar. Xe vừa dừng lại, Tô Chi đã tháo dây an toàn ra.

“Tôi tự đi được rồi.” Cô xuống xe đóng cửa lại, nhưng rồi lại nhìn thấy Trình Hoài Cẩn vẫn đi theo.

Tô Chi mặc kệ anh, một mình đi vào trong quán bar.

Lúc này đã gần mười hai giờ, đang là thời điểm đông vui nhất trong quán bar.

Tô Chi vừa mở cửa đã suýt đụng phải một nhóm nam nữ uống quá chén. Cô nghiêng người nhường đường, nhìn thấy Trình Hoài Cẩn đi tới bên cạnh mình.

Anh đi trước Tô Chi một chút, dẫn cô tới phía quầy lễ tân.

“Tôi phải đi xem chỗ tôi vừa ngồi trước đây.” Tô Chi nói rồi định tự đi kiểm tra gian ghế bọn họ đã ngồi trước đó.

Nhưng Trình Hoài Cẩn không cho cô tự đi một mình qua đó, “Đến quầy lễ tân hỏi xem có ai nhận được điện thoại không đã.”

Anh kéo nhẹ cổ tay Tô Chi trong một thoáng ngắn ngủi, rồi lại buông ra. Để chắc chắn rằng cô sẽ không rời đi một mình.

Tô Chi thu cánh tay ra sau lưng, động tác có vài phần cố ý.

Chính bản thân cô cũng không nói rõ được rốt cuộc mình đang làm cái gì, giống như một mảnh vải bị kéo căng đến mức sắp rách tan, mà cô thì vẫn không nhận được cú nhất quyết phải cắm thêm một nhát dao vào đó.

Tội gì phải khổ sở như vậy chứ. Cứ dứt khoát nhấc tay hạ nhát dao xuống là xong.

Trong quán bar nhạc nhẽo xập xình vang trời, Trình Hoài Cẩn không nói lời nào. Bàn tay vừa buông ra của anh khẽ nắm chặt, rồi lại buông ra.

Hai người đi tới quầy lễ tân trong quán bar, Trình Hoài Cẩn nói chẳng sai, bọn họ đúng là nên tới hỏi lễ tân trước.

Sau khi nghe mục đích tới đây của hai người, nhân viên phục vụ nhanh chóng xác nhận đúng là có một cái điện thoại được người ta nhặt được.

Anh và Tô Chi xác nhận kiểu điện thoại và một vết xước ở mặt lưng. Sau đó để Tô Chi dùng dấu vân tay của mình mở khoá điện thoại.

Chẳng đến vài phút, Tô Chi đã lấy lại được điện thoại của mình. Khi bước ra khỏi quán bar một lần nữa, cơn mưa đã tạnh hẳn.

Nước mưa gột rửa cả bầu trời, sáng trong đến độ thậm chí trông chẳng hề giống ban đêm. Trình Hoài Cẩn đứng phía sau cô, Tô Chi dừng lại giây lát rồi quay trở lại xe.

Hệ thống sưởi lại bật lên. Tiếng động trầm thấp mà lại đều đặn từ từ di chuyển khắp khoang xe.

Tô Chi xoay người hướng ra phía cửa xe, cô nắm điện thoại trong tay, hai mắt trống rỗng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cơn mưa tầm tã vừa dứt, những hạt mưa đọng trên cửa kính vẫn chưa tan biến hẳn.

Từng giọt từng giọt, cứ thế men theo ô cửa sổ trượt xuống hoà chung với những giọt mưa khác.

Cô cứ hết lần này đến lần khác ngẩng nhìn từng giọt mưa trượt xuống, ngẩng nhìn ô cửa sổ dần dần chuyển từ mờ ảo sang rõ nét.

Hạt mưa cuối cùng đã trượt xuống.

Phía ngoài cửa sổ, những chiếc xe thi thoảng vụt qua vụt lại cũng trở nên rõ ràng hơn hẳn.

Tô Chi không kịp được xoay đầu nhìn qua. Trong xe không mở đèn, thật ra mọi thứ đều chẳng nhìn được rõ ràng là bao.

Thế nhưng, ánh mắt lặng lẽ không một tiếng động đó của Trình Hoài Cẩn lại giống như một tia sáng chiếu ra từ màn sương mù dày đặc.

Thẳng thắn mà lại rõ ràng.

Anh ở đó nhìn cô bao lâu rồi.

Tại sao anh không lái xe.

Tô Chi lẳng lẳng nhìn anh, cô thấy Trình Hoài Cẩn khẽ mím môi, mở miệng nói:

“Hôm nay cháu và Ngôn Hy đến quán bar gặp gỡ bạn bè sao?”

Giọng nói của anh chậm rãi mà ôn hoà, như thể anh thật sự quan tâm đến cô.

Tô Chi không nhịn được muốn bật cười, nhưng cũng chẳng thể phủ nhận được rằng cô cũng thực sự muốn khóc.

Lời hỏi han đến quá muộn màng.

Trình Hoài Cẩn, quá muộn rồi.

“Điều đó quan trọng ư? Chẳng phải chú đã phán cho tôi cái tội đàn đúm trong quán bar rồi thì yêu đương sớm đấy sao? Tại sao bây giờ lại hỏi han xem rốt cuộc lúc đó đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi nên hỏi trước mới phải,” Ánh mắt Trình Hoài Cẩn khẽ động, anh dừng lại một chút rồi nói: “Xin lỗi, lần sau tôi sẽ hỏi cháu trước.”

Giọng nói của anh nghiêm túc đến thế, ánh mắt nhìn qua đây cũng chưa hề rời đi lấy một chút.

Hoàn toàn không phải lời xin lỗi lấp liếm che đậy, mà là một lời xin lỗi rõ ràng rành mạch từng câu từng chữ, một lời xin lỗi muốn khiến cho cô hiểu rõ.

Tô Chi cảm thấy mình sắp ngạt thở.

Tựa như vẫy vùng liều mạng mãi mới có thể thoát khỏi đáy biển sâu tăm tối đó, nhưng bây giờ lại bị cơn sóng bất ngờ ập tới, lẳng lẳng không nói một lời cứ thế kéo cô trở lại.

Anh dựa vào cái gì mà bây giờ nói xin lỗi cô. Cô thà rằng anh chẳng nói gì còn hơn.

Viền mắt Tô Chi nóng đến bỏng rát, ngôn từ cũng đột nhiên trở nên sắc bén: “Trình Hoài Cận, chú không cần phải nói xin lỗi với tôi. Bởi vì chú chẳng có lỗi làm gì với tôi cả. Tôi ăn đồ của chú, ở nhà của chú, cái gì cũng là của chú hết. Nói thật, đáng ra tôi nên đội ơn đội đức, chuyện gì cũng nghe lời chú răm rắp mới phải.”

“Những lời trách mắng của chú, tôi cũng nên tiếp thu cho bằng hết, dù sao cũng chẳng còn bao lâu nữa là tôi sẽ rời đi rồi. Về phần tôi đến quán bar làm gì, gặp ai, thực ra đối với chú cũng chẳng hề quan trọng. Là tự tôi nghĩ nhiều quá rồi mà thôi.”

“Dù sao cũng chẳng còn bao lâu nữa là tôi sẽ rời khỏi đây thôi, chẳng lẽ nào tôi cũng sắp rời khỏi đây rồi.”

Cô cứ nói mãi nói mãi, thế rồi một giọt nước mắt bất chợt lăn dài trên gò má.

Tô Chi gạt phăng giọt nước mắt, vươn tay định mở cửa xe.

Nhưng, một tiếng khoá cửa vang lên. Trình Hoài Cận trực tiếp khởi động xe.

Cô chưa từng nhìn thấy anh lái xe như vậy bao giờ. Sau khi lẳng lẳng lái xe ra khỏi bãi đậu xe chật kín, cứ thế lao đi như bay trên đường phố giữa đêm.

Tô Chi nhìn Trình Hoài Cận với vẻ khó tin, trong một khoảnh khắc hoang đường nào đó, cô có cảm giác như anh đang muốn cùng cô lao xuống vách núi.

Nhưng đây là Trình Hoài Cận, hoàn toàn không phải cậu thiếu niên bồng bột dễ bị kích động cảm xúc nào cả.

Chiếc xe rất nhanh đã lái vào một con đường cao tốc mà Tô Chi không hề quen thuộc, nhưng thấy vẻ mặt u ám của Trình Hoài Cẩn, cuối cùng cô vẫn lựa chọn xoay mặt hướng ra ngoài cửa sổ.

Cô không muốn nói chuyện với Trình Hoài Cẩn nữa. Lời cô nói đã đủ gay gắt lắm rồi.

Dường như đến tận lúc này, viền mắt vừa bị cô dùng lược lau mạnh mới muện màng dâng lên cảm giác khô khốc chua xót, sự ẩm ướt rơm rớm từ từ lan ra. Cô nhìn thấy một cánh đồng chỉ toàn màu đen bên đường cao tốc, trải dài không biết đến tận nơi nao.

Dường như cô cũng đã hoá thân thành một cái bóng đen mỏng manh, cứ thế đi về nơi sâu thẳm của cánh đồng kia. Vừa bước đi, vừa bị nuốt chửng, vừa cất bước, vừa bị héo úa tàn phai.

Trình Hoài Cẩn lái thẳng từ đường cao tốc hướng về phía nam, thật lâu sau cũng không dừng lại.

Màn đêm triền miên không ngừng lướt qua ô cửa sổ.

Chẳng qua bao lâu, Tô Chi đã nặng nề chìm vào giấc ngủ sâu. Một mối cùng buồn bã đan xen quấn bện, cô sớm đã không còn sức lực chống đỡ nữa.

Một giấc mơ hỗn loạn không sao chịu nổi, như thể mọi dây thần kinh đều đang kịch liệt tìm cách phát ra âm thanh của chính nó. Nhưng cô lại chẳng nhớ được gì.

Khi cô chầm chậm mở mắt ra, sắc trời cũng không khác lúc trước đó là bao. Thậm chí cô còn không biết rốt cuộc mình đã ngủ thiếp đi bao lâu.

Cô khẽ cử động ngón tay, các xúc giác của cơ thể dần quay trở lại.

Tô Chi ngồi thẳng người dậy, lúc này mới phát hiện trên người mình đang đắp áo khoác của Trình Hoài Cẩn.

Một thoáng chua chát, cô thu áo khoác lại. Trong khoang xe mờ tối, chỉ có bảng điều khiển phát ra ánh sáng chói mắt.

Cô nhìn sang, đã bốn giờ sáng rồi. Anh đã lái xe suốt gần bốn tiếng đồng hồ.

Tô Chi không nhịn được đưa mắt nhìn Trình Hoài Cẩn, lại phát hiện anh cũng đang nhìn qua đây.

“Tỉnh rồi?” Giọng nói của Trình Hoài Cẩn có chút khàn khàn, chẳng biết là vì mệt mỏi hay vì đã lâu không mở miệng nói chuyện.

Tô Chi đưa mắt nhìn con đường phía trước, “Chú đưa tôi đi đâu?”

“Sắp đến rồi.”

Anh không chịu nói.

“Bên cạnh có nước suối và đồ ăn.”

Tô Chi đưa mắt nhìn về phía cửa xe bên cạnh mình, hai chai nước suối chưa mở nắp được đặt ngay ngắn trong hộp đựng đồ ở cửa xe, bên cạnh còn có cả một hộp đồ ngọt gì đó cô không nhìn rõ lắm.

Vừa nãy nào có đâu. Trước khi ngủ không hề có.

Trong khoang xe mờ tối, cô buông thả bản thân cứ thế nhìn những món đồ chẳng biết Trình Hoài Cẩn đã mua từ bao giờ thật lâu thật lâu. Tô Chi nhớ tới một mùa đông năm nọ, cô phải vội vàng đi cùng bác họ đến chợ phiên mua đồ Tết.

Mới tờ mờ bốn giờ sáng, cô bị một bàn tay lạnh như băng lôi ra khỏi chăn. Thậm chí ý thức còn chưa tỉnh táo lại, đã phải lao vào cơn gió lạnh buốt. Suốt cả buổi sáng, đến bữa sáng còn chưa được ăn mà đã cô phải đi lẻo đẻo theo sau bác họ cầm đồ giúp bà ta.

Đến lúc xách đồ về nhà thì đã gần trưa, cô đói đến mức xây xẩm mặt mày vội xông vào phòng bếp lấy một cái bánh bao mới hấp xong. Nhưng còn chưa ăn được vào miệng thì đã bị mục bác họ giật lại, bà ta dùng sức xô cô ngã ra đất.

Về sau Tô Chi mới biết, bác họ nào có túng thiếu đến vậy, làm gì đã đến bước đường ngay cả một cái bánh bao cũng không thể cho cô ăn chứ?

Chẳng qua là cảm thấy cô không xứng, không đáng mà thôi.

Thậm chí một đôi găng tay mười tệ cũng tiếc rẻ không mua cho cô, cứ trơ mắt nhìn tay chân cô lạnh cóng tê tái giữa trời đông.

Về sau, cô đã học cách quan tâm chính mình.

Mùa đông vừa tới là nhất định phải đeo găng tay, mục bác họ có giờ thối ảm ương móc mĩa thế nào thì cũng phải ăn cơm cho bằng no mới thôi.

Cô không còn mong đợi ở người khác nữa.

Mà cũng không nên trông mong gì vào ai.

Nhưng...

Tô Chi không kìm nổi lòng mình đưa tay chạm vào hộp đồ ngọt được đóng gói tinh xảo kia, muộn đến thế rồi, rốt cuộc anh đã mua nó từ khi nào vậy.

Cô không thể biết được.

Một tiếng “đến nơi rồi” chậm rãi vang lên, Tô Chi thu tay lại nhìn về phía trước.

Bầu trời đã hửng sáng hơn đôi chút, không còn là sắc trời đêm dày đặc trước đó.

Cô vẫn lạnh nhạt nhìn Trình Hoài Cẩn, “Đây là đâu?” Trình Hoài Cẩn xuống xe, cũng mở luôn cả cửa xe phía bên cô.

Một cơn gió se lạnh buổi sáng sớm thổi đến bên người Tô Chỉ, cô không kịp được co rúm người lại.

“Mặc áo khoác vào.” Trình Hoài Cẩn đặt tay lên cửa, chừa lại không gian cho cô xuống xe.

Tô Chỉ ngồi trên ghế nhìn ra phía bên ngoài một lần nữa. Đột nhiên, cô lập tức cứng người tại chỗ.

Gần như là không thể tin được, cô cứ thế nhìn trân trân vào cái bảng tên phía bên ngoài kia.

Miền ký ức dịu dàng mà lại ảm ứt đó cứ cuộn trào trong tâm trí cô không sao kiểm soát được.

“Tôi thích câu chuyện này.”

“Rất nhiều người đều thích những ảo tưởng tươi đẹp.”

“Nhưng mà ở đâu mới có thể nhìn thấy vách đá như vậy nhỉ, để đứng trên vách đá treo leo ngắm nhìn mặt trời mọc ấy?”

“Muốn ngắm sao? Gần đây nhất là núi Nam Nham.”

“Nơi đó hình như rất xa.”

“Tầm ba tiếng lái xe.”

“Ồ.”

Xa quá. Cô không có cơ hội để đi rồi.

Nhưng cột đá phía trước mặt lại nói với cô một cách rõ ràng và chân thực đến nhường ấy. Anh đã đưa cô tới núi Nam Nham, anh đã đưa cô tới ngắm mặt trời mọc rồi.

Dòng nước mắt dâng trào chẳng mấy chốc đã thấm ướt hàng mi, cô nhìn thấy Trình Hoài Căn đưa tay mở cái áo khoác đó ra, rồi lại khoác nó lên người cô.

Ngón tay anh cầm ở vị trí cổ áo, cuối cùng khép chặt cổ áo vào cổ cô.

Một khắc ngắn ngủi, cô cảm nhận được ngón tay cái của anh khẽ chạm vào phần cổ lộ ra của mình.

Chỉ đơn giản là vì không muốn để cô bị nhiễm lạnh nên mới khép chặt cổ áo, hay là anh thật sự muốn nhẹ nhàng chạm vào cô nên mới làm vậy đây?

Tô Chi ngược lên nhìn anh.

Ngọn gió núi thổi phất phơ ống tay áo của anh.

Nhưng anh vẫn đứng bất động nơi hướng gió thổi tới.

Tựa như dãy núi trầm mặc không nói một lời, nói thật cô đã thấy qua rất nhiều lần.

“Nếu cháu đã nói là sắp rời khỏi đây, vậy thì hôm nay tới đây luôn. Bây giờ ngồi cáp treo lên đó vẫn kịp đón mặt trời mọc.”

Từ đầu đến cuối, giọng điệu của anh vẫn chậm rãi mà bình tĩnh là thế, ngay cả sau khi cô nói ra những lời đoạn tuyệt dứt khoát đến nhường ấy.

“Trình Hoài Căn.”

Cô không kìm được lòng mình khẽ nỉ non.

Sự thờ ơ và vô tình, sự bất lực cùng thỏa hiệp của anh.

Anh vẫn còn nhớ câu nói cô chỉ vu vơ thốt ra từ rất lâu trước đây.

Thậm chí, về sau cô cũng chẳng nhớ tới nó lần nào nữa.

Cảm xúc đè nén suốt cả đêm, giây phút này lại giống như cơn mưa xối xả ứ men đã lâu kia.

Trong bãi đậu xe nơi vùng núi lạnh lẽo, nước mắt cô không ngừng tuôn rơi.

Cuối cùng Trình Hoài Cẩn không còn cách nào khác đành quay trở lại xe bật hệ thống sưởi, anh sợ rằng cô sẽ bị nhiễm lạnh.

Lần này, trong xe vang lên tiếng nhạc khe khẽ. Vẫn là chương trình radio nhạc ballad tiếng Anh lần trước, Trình Hoài Cẩn vẫn luôn thích nghe kênh này.

Trùng hợp thay, lần này lại phát đến bài hát mà cả hai từng cùng nhau lắng nghe trước kia.

‘Four o’clock in the country yard’

Bốn giờ sáng tỉnh dậy nơi sân sau trang trại.

‘You and me sitting over night’

Tôi và cậu ngồi nơi ấy cả đêm.

‘We’ve had too much hung over’

Giữa đôi ta có quá nhiều cảm xúc nôn nao.

‘It is time to move on’

Giờ là lúc phải tiếp tục lên đường thôi nào.

Giọng nam giới đó nghe vừa lười biếng mà lại êm dịu, như thể cũng đang cất tiếng hát về mốc bốn giờ sáng lúc này.

‘Four o’clock in the country yard’

Bốn giờ thức dậy tại sân sau trang trại.

‘You and me staring at night’

Tôi và cậu cùng ngắm nhìn bầu trời đêm.

‘Wind blowing across our face’

Làn gió khẽ vờn qua khuôn mặt.

‘It is time to move on’

Đã đến lúc phải tiếp tục lên đường thôi nào.

Tô Chi lau bằng sạch số giấy còn lại trong hộp giấy rút, sau đó nhìn Trình Hoài Cẩn bằng đôi mắt đỏ hoe.

Anh rút một chai nước suối chưa mở nắp từ phía sau lưng, giơ tay vặn nắp rồi đưa cô: “Uống chút nước trước đã.”

Tô Chi ừm một tiếng bằng âm mũi, đưa tay nhận lấy chai nước suối.

Cô ngẩng đầu uống nước ừng ực, ngược mắt lên lại thấy Trình Hoài Cẩn cũng đang nghiêm túc nhìn mình.

Sắc trời đã tăng sáng hơn, nhưng không phải kiểu sáng bừng khi mặt trời ló dạng.

Mà là kiểu mờ ảo, mang theo chút sắc xanh nhàn nhạt.

Tất thảy hết như một buổi sáng sớm yên tĩnh, sương mù giăng mắc. Có lẽ mọi chuyện đều chưa hề xảy ra, và cũng có lẽ mọi chuyện đều sẽ không xảy ra.

Sống mũi Tô Chi lại thấy cay cay. Cô khẽ khịt mũi.

“Cảm rồi à?” Trình Hoài Cẩn giơ tay tăng nhiệt độ.

“Không,” Tô Chi đặt nước xuống, vội vàng lên tiếng, “tôi không phải bị cảm.”

Giờ phút này, cô nói chuyện đã không còn kiểu từng câu từng chữ đều là gai nhọn như trước nữa, Trình Hoài Cẩn gật đầu, lại hỏi: “Còn lên núi nữa không? Không muốn thì không lên cũng được.”

Tô Chi nhìn anh, một lúc sau: “Đến cũng đến rồi...chú lại còn lái xe lâu như vậy nữa.”

Núi Nam Nham cũng không cao là mấy, nhưng hai người tới đây quá muộn. Nếu không ngồi cáp treo thì sẽ không thể kịp lên ngắm mặt trời mọc được.

Trình Hoài Cẩn mua vé cáp treo khứ hồi rồi cùng Tô Chi lên núi.

Sau khi hai người lên tới đỉnh núi, trên đài quan sát đã có không ít người đang đứng chờ đợi. Bởi vì không phải ngày lễ lạt gì nên cũng không đến mức chen chúc nhau.

Tô Chi không khỏi hồi tưởng lại cái kết của bộ phim kia, đứng nơi đỉnh núi trông về phương xa, một người ngồi trên xe lăn, một người đứng bên cạnh. Cả hai cùng hướng mắt nhìn về phía mặt trời từ từ ló dạng ở đằng xa.

“Chúng ta đến đó đi.” Tô Chi giơ tay chỉ về một góc của đài quan sát, tuy không thể nhìn thấy toàn cảnh ngọn núi như những vị trí khác, nhưng nơi đó lại cực kỳ vắng vẻ.

“Chỉ cần nhìn thấy mặt trời mọc là được rồi.” Cô lại nói.

Trình Hoài Cẩn gật đầu rồi cùng cô đi tới chỗ đó.

Đứng sau lan can cao đến ngang ngực, Tô Chi thoải mái hít sâu hai hơi không khí của buổi sáng sớm trên núi. Mang theo chút gì đó se

lạnh và ẩm ướt của buổi chớm thu, toàn bộ khí vẫn đục trong lồng ngực cô đều bị tống hết ra ngoài.

Khi đứng nơi núi non hùng vĩ, con người ta luôn có một loại cảm giác nhỏ bé tầm thường không đáng nhắc đến.

Kéo theo tất cả những chuyện xảy ra giữa cô và Trình Hoài Cảnh tối hôm trước cũng đều bị thu nhỏ, rồi lại thu nhỏ đến vô hạn.

Năm giờ mười lăm phút. Bắt đầu có những tia sáng vàng le lói từ những đám mây phía xa xăm.

Mọi người nhốn nháo thi nhau đứng dậy.

Tô Chi có chút phấn khích quay đầu nhìn Trình Hoài Cảnh, “Mặt trời sắp mọc rồi.”

Tia sáng dịu dàng nhàn nhạt đáp trên gương mặt của Trình Hoài Cảnh, ánh mắt anh cũng trở nên êm dịu nhìn xuống cô, “Ừm.”

Nói rồi Trình Hoài Cảnh lại nhanh chóng nhìn về phía tia sáng vừa ló dạng, ấy thế nhưng Tô Chi lại có chút ngần ngại quay sang nhìn anh.

Nơi đỉnh núi lạnh lẽo, rất nhiều người đều mặc áo khoác giữ ấm.

Nhưng Trình Hoài Cảnh lại lấy áo khoác của mình choàng lên người cô.

Cơn gió núi buốt thấu xương thổi bay tà áo anh, nhưng anh vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Tựa như một ngọn núi, cứ thế lặng lẽ đứng phía sau cô.

Tô Chi không khỏi nghĩ đến tên của anh cả anh, Trình Hoài Lĩnh.

Có lẽ, Trình Hoài Cảnh càng phù hợp với cái tên ấy hơn. (*)

() Chữ Lĩnh (嶺) trong tên Trình Hoài Lĩnh có nghĩa là đỉnh núi hoặc dãy núi lớn.*

Một thoáng ngẩn ngơ, giọng nói của Trình Hoài Cảnh chợt vang lên bên tai cô.

Hơi thở ấm nóng lập tức trêu ghẹo vành tai cô phấp hồng, Tô Chỉ cảm nhận được Trình Hoài Cảnh khẽ vỗ lên bờ vai mình, anh nói: “Mặt trời mọc rồi.”

Tô Chỉ quay đầu...

Một thoáng tuôn trào cực độ. Mọi sắc vàng phun trào ra từ giữa những tầng mây.

Từng lớp mây mang theo sắc màu tuôn trào cuồn cuộn phủ khắp đất trời.

Thời gian chưa tới vài giây, cả đất trời đã sáng bừng lên.

Mặt trời đỏ cam nóng rực từ từ ló dạng từ giữa các tầng mây, không khí ẩm ướt phả vào mặt lúc này cũng mang theo chút hơi thở ấm áp.

Tô Chỉ cười cong khóe mắt, phấn khích quay đầu nhìn Trình Hoài Cảnh: “Đẹp quá!”

Khóe miệng Trình Hoài Cảnh khẽ cong lên, anh chợt hỏi cô: “Muốn chụp ảnh không?”

“Gì cơ?” Tô Chỉ ngẩn ra hỏi.

“Cháu.” Trình Hoài Cảnh lấy điện thoại, “Quay qua đây.”

Anh nói rồi lùi lại vài bước, lấy điện thoại từ trong túi ra.

Lúc này Tô Chỉ mới nhận ra là anh muốn chụp ảnh cho mình, thế là vội vàng che mặt lại.

Trình Hoài Cẩn không hiểu.

“Mắt tôi sưng rồi, không đẹp.” Tô Chỉ không chịu để anh chụp. Trình Hoài Cẩn bỏ điện thoại xuống, đứng cách đó không xa nhìn cô.

Tô Chỉ nhìn Trình Hoài Cẩn qua kẽ tay, trong lòng có chút buồn man mác.

“Mắt tôi có sưng không?” Cô hỏi lại.

“Tôi không cảm thấy không đẹp.” Trình Hoài Cẩn nói, “Nhưng tùy cháu, nếu cháu không muốn chụp thì thôi.”

Anh bày ra dáng vẻ sao cũng được.

Lông mày Tô Chỉ hơi nhăn lại, “Tôi chụp.”

Cô chỉnh lại cái áo khoác rộng thùng thình của Trình Hoài Cẩn, sau đó nhoẻn miệng cười tươi.

Hai cánh tay hoàn toàn chìm chìm trong cổ tay áo dài thườn thượt, chỉ để lộ ra hai cẳng chân dài trắng nõn ra ngoài.

Trình Hoài Cẩn nhanh chóng chụp vài tấm rồi cất điện thoại đi, “Tối về tôi gửi cho cháu.”

“Được.”

Hai người không nán lại thêm nữa mà cùng nhau ngồi cáp treo đi xuống núi.

Bụng Tô Chỉ đói đến mức sôi ùng ục, vừa lên xe là lấy ngay hộp đồ ngọt mà Trình Hoài Cẩn đưa cho mình.

Mở hộp ra xem, bên trong là sáu chiếc bánh macaron vô cùng ngon mắt, màu sắc rực rỡ. Mỗi chiếc đều là các loại nhân khác nhau, cái nào cái nấy cũng đầy ắp nhân, tất cả được đóng gói rất hoàn hảo.

Tô Chi đưa tay chọn một cái, sau lại không nhịn được hỏi anh: “Nửa đêm hôm qua chú mua được ở đâu thế?”

Trình Hoài Cẩn đang cúi đầu nhìn điện thoại, nghe thấy vậy liền ngẩng lên đáp: “Cháu cảm thấy nửa đêm nửa hôm thì mua được ở đâu?”

Tô Chi im lặng.

Trình Hoài Cẩn làm như bâng quơ nói: “Hôm qua lúc xuống máy bay được một vị khách tặng.”

“...Vậy là chú vốn...”

“Vốn định xuống máy bay rồi đưa cho cháu.” Trình Hoài Cẩn không phủ nhận, “Chuyện tối qua đúng là tôi không suy nghĩ thấu đáo, nếu cháu muốn bồi thường cái gì thì có thể nói với tôi.”

“Tôi chẳng có gì cần chú phải bồi thường hết.” Tô Chi nói thẳng, “Tôi chỉ muốn nói với chú là tôi không hề yêu sớm, tôi chỉ là đi cùng Ngôn Hy đến đó gặp bạn trai cậu ấy thôi.”

Trình Hoài Cẩn khẽ nhướn mày, “Được, tôi biết rồi.”

“Nhưng chú có thể bảo đảm với tôi được không,” Tô Chi lại nói tiếp, “Bảo đảm về sau chú sẽ luôn tin tưởng tôi.”

Trình Hoài Cẩn rũ mắt nhìn cô, “Bảo đảm thế nào? Loại chuyện như thế này chẳng ai có thể cam đoan cả.”

“Chú viết cho tôi một tờ giấy cam kết, cứ viết là Trình Hoài Cẩn sẽ luôn tin tưởng Tô Chi.”

Người đàn ông bỏ điện thoại xuống, yên lặng nhìn Tô Chi một hồi. “Cháu biết thứ đó không có bất kỳ hiệu lực nào chứ?”

Tô Chi vẫn khăng khăng nói: “Tôi biết, thì cứ coi như chú đền bù cho tôi đi, lừa phỉnh tôi cũng được.”

Trình Hoài Cẩn im lặng một lúc: “Được.”

“Có điều.” Đột nhiên anh lại lên tiếng.

Tô Chỉ có chút rầu rĩ nhìn qua, cứ tưởng là anh muốn nuốt lời.

“Có điều bây giờ tôi phải tìm chỗ ngủ một giấc trước đã.” Trình Hoài Cẩn nhàn nhạt nói, “Đã một ngày rồi tôi chưa được nghỉ ngơi, tiếp tục lái xe không an toàn.”

Lúc này Tô Chỉ mới nhớ ra, suốt từ lúc xuống máy bay tối hôm qua cho đến tận bây giờ anh chưa hề được nghỉ ngơi chút nào, cảm giác áy náy không khỏi quẩn lấy cô.

“Được, giờ chú muốn đi đâu nghỉ ngơi cũng được.”

Cô bày ra dáng vẻ cực kỳ ngoan ngoãn, không còn chống lại Trình Hoài Cẩn nữa.

Trình Hoài Cẩn gật đầu, sau đó trực tiếp khởi động xe.

Hai người tới một mỏm núi gần núi Nam Nham, Trình Hoài Cẩn lái xe chưa đến nửa tiếng đã tới nơi.

Một căn biệt thự nhỏ ba tầng có vườn nằm trên một mỏm núi gần núi Nam Nham.

Rất nhanh đã có một dì bước ra từ bên trong: “Cậu Giang hiện không có nhà, dặn tôi ra tiếp đón hai vị trước.”

Trình Hoài Cẩn chào hỏi bà ấy rồi đi lên tầng hai biệt thự với Tô Chỉ.

“Tôi ở phòng bên cạnh ngủ một lát, phía giáo viên chủ nhiệm tôi đã gửi tin nhắn xin nghỉ phép một ngày cho cháu rồi, cháu cũng nghỉ ngơi một lát đi, cần cái gì thì có thể nhờ dì dưới lầu giúp đỡ.”

Tô Chỉ gật đầu, “Chú mau đi nghỉ ngơi đi.”

Trình Hoài Cẩn âm ừ lại một tiếng, xoay người đi sang phòng bên cạnh.

Tô Chi đóng cửa phòng của mình lại rồi mới nhìn trái nhìn phải một vòng. Đây là một căn biệt thự nhỏ mang dấu vết năm tháng, đồ trang trí trong phòng cũng vậy.

Phần đa là đồ nội thất bằng gỗ lim, mang tới một loại cảm giác ổn định vững chắc.

Tô Chi gấp gọn áo khoác của Trình Hoài Cẩn đặt lên bàn, sau đó lặng lẽ ngồi bên giường một lúc.

Dần dà, cơn buồn ngủ từ từ ập đến.

Cô xốc chăn lên, định lên giường chợp mắt một lát thì đột nhiên nghe thấy tiếng ai đó gõ cửa.

Tô Chi khựng lại một lúc rồi lập tức xuống giường đi ra mở cửa.

Cửa phòng mở ra, cô thấy Trình Hoài Cẩn đang đứng bên ngoài.

“Không phải chú đi nghỉ rồi sao?” Tô Chi hơi ngây ra.

Nhưng Trình Hoài Cẩn lại đưa cho cô một tờ giấy, “Viết cái này trước, đề phòng nhớ đâu sau này tôi quên mất.”

Tô Chi nhận lấy tờ giấy trắng trong tay anh, mở ra. Nét chữ cứng cáp mà lại mạnh mẽ, bên trên viết rõ ràng: [Bất kể xảy ra chuyện gì, Trình Hoài Cẩn sẽ luôn tin tưởng Tô Chi.]

Ánh mắt cô cứ nhìn đi nhìn lại dòng chữ kia hết lần này đến lần khác.

Ấu trĩ quá đi mất. Cô không khỏi kêu lên trong lòng.

Ấy thế mà anh lại tình nguyện viết ra câu nói ấy một cách nghiêm túc, rồi đưa nó cho cô.

Ở góc phía dưới bên phải còn trống, Trình Hoài Cẩn cũng nghiêm túc kí lên đó cái tên của chính mình.

Nét chữ thanh thoát cứng cáp như có xương có cốt, cũng giống như chính con người Trình Hoài Cẩn.

Cô cười đến cong tí cả hai mắt, không thể bình tĩnh được nữa.

“Chú quên viết thời hạn rồi này.” Ngón tay cô chỉ vào phía dưới chỗ kí tên, “Cứ viết là ngày tôi thi đại học xong đi vậy.”

Cô nói rồi lại đưa tờ giấy đó cho Trình Hoài Cẩn.

Tay phải Trình Hoài Cẩn vẫn đang cầm cái bút màu đen đó, anh nhìn xuống phía dưới chỗ kí tên, nhưng lại cứ chần chừ không động bút.

“Thôi vậy, để tôi viết cũng được.” Tô Chi đang định lấy cái bút kí tên trong tay anh, nhưng lại thấy Trình Hoài Cẩn cất bút vào túi mình.

Anh tỉ mỉ gấp đôi tờ giấy trắng đó lại, sau đó lại đưa cho Tô Chi một lần nữa.

Ánh mắt lảng lạng nhìn qua.

Lần đầu tiên Tô Chi cảm thấy, màn mê chướng từng ngăn cách cô ở bên ngoài ấy, giờ đây đang dần bủa vây lấy mình.

Nơi hành lang yên tĩnh, giọng nói của Trình Hoài Cẩn cũng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Cùng với ánh mắt chăm chú của anh, giọng nói ấy cũng rơi vào bên tai Tô Chi:

“Tôi chưa muốn ghi thời hạn.”

Trong hành lang sáng đèn, bóng dáng hai người bị kéo dài vô tận đến góc cầu thang.

Thật lâu sau cũng không vang lên tiếng động nào.

Tựa như sự khởi đầu cho một giấc mộng. Nhịp đập con tim sớm đã nuốt chửng và nhấn chìm tất thảy.

Ngón tay Tô Chỉ cứng đờ siết chặt tờ giấy đó trong lòng bàn tay.

Trong phút chốc, cô cảm thấy đầu óc mình ong ong, gần như cạn kiệt dưỡng khí.

Bên tai như ù đi, đầu đó vẫn có thể nghe thấy câu anh vừa nói với cô:

“Tôi chưa muốn ghi thời hạn.”

Mọi thứ giữa tôi và cháu, tôi vẫn chưa muốn đặt ra thời hạn.

Chương 27: Hoa chuông nhỏ

Lúc nhận được tin nhắn của Trình Hoài Cẩn, Giang Triết vẫn còn đang lơ mơ trong cõi mộng.

Đúng lúc cô em nằm cạnh đứng dậy đi vào nhà vệ sinh thì nhìn thấy điện thoại của anh ấy nhận được tin nhắn, Giang Triết vốn không muốn để ý đến, nhưng lại nghe thấy cô em nói là Trình Hoài Cẩn gì gì đó.

Anh ấy lim dim hai mắt lần mò điện thoại, lúc này mới nhận ra là Trình Hoài Cẩn hỏi anh có tiện cho ở nhờ một hôm trong căn nhà cũ dưới chân núi Nam Nham không.

Giang Triết lập tức gọi thẳng cho người dì trông nom căn nhà cũ một cuộc điện thoại, nhờ bà ấy tiếp đón Trình Hoài Cẩn cho tốt.

Căn nhà đó vốn là nơi ở của ông nội Giang Triết, về sau ông nội qua đời, bèn để lại căn nhà đó cho Giang Triết. Bình thường cũng chẳng có ai ở, chỉ có một người phụ trách quét dọn trông nom.

Bắc Kinh cách núi Nam Nham không xa là mấy, chỉ mất khoảng một giờ lái xe. Giang Triết thu dọn một chút rồi đưa cô em bên cạnh về nhà trước, sau đó một mình lái xe tới đó, lúc đến căn nhà cũ là tầm mười một rưỡi.

Dì đi tới mở cửa, nói rằng hai người vẫn đang ngủ.

Giang Triết nghe thấy thế là tợn lên, miệng không ngừng mắng: “Anh hai là cái đồ khốn mặt người dạ thú, cứ bảo không cho phép em này ý đồ lệch lạc, thế mà mình thì đã triển trước rồi.”

Dì nghe thấy thế mới biết anh ấy đã hiểu lầm, vội vàng nói: “Không phải không phải, cậu Trình và cô bé đi cùng ngủ riêng, không phải chung một phòng.”

Giang Triết ồ một tiếng, lại hỏi: “Lúc hai người đó tới đây là tình huống như thế nào đấy, dì nói rõ tôi nghe xem nào.”

“Cậu Trình cũng không nói nhiều với tôi,” Dì dẫn Giang Triết vào phòng khách ngồi, rót ly trà cho anh ấy xong lại nói tiếp, “Hơn sáu giờ sáng hai người lái xe tới đây, thấy bão là tranh thủ đi sớm lên núi Nam Nham ngắm mặt trời mọc, nghỉ ngơi một lát rồi lại lái xe về. Thời tiết trên núi lạnh thế mà cậu Trình chỉ mặc một cái áo sơ mi, áo khoác quấn trên người cô bé kia. Lát nữa để tôi đi nấu cho họ ít trà gừng.”

Giang Triết càng nghe lại càng cười toe toét: “Vẫn là cái đồ mặt người dạ thú!” Nói rồi anh ấy đi lên lầu.

Dì nói căn phòng thứ hai bên tay trái là phòng của Trình Hoài Cẩn.

Anh ấy không gõ cửa mà đẩy thẳng cửa đi vào.

Vốn cứ tưởng sẽ được nhìn thấy Trình Hoài Cẩn đang ngủ, thế mà không ngờ anh đang đứng một mình ngoài ban công gọi điện thoại.

Trình Hoài Cẩn quay lại nhìn anh ấy, Giang Triết khoát tay ra hiệu bảo anh cứ tiếp tục, không cần để ý đến mình.

Chẳng mấy chốc, Trình Hoài Cẩn đã cúp điện thoại rồi đi vào trong phòng.

“Cảm ơn cậu.” Anh đưa tay ấn lên bả vai Giang Triết, “Cô nhóc không mang theo chứng minh thư, ở khách sạn không tiện.”

Giang Triết cười tít cả mắt, “Anh hai, anh nói thế là xem em như người ngoài rồi. Anh tới chỗ em ở mà không nói trước cũng chẳng sao cả. Nhưng em nhớ hôm qua anh mới từ Mỹ bay về mà nhỉ?”

Trình Hoài Cẩn ngồi xuống cái ghế bên cạnh anh ấy, vươn tay lấy nước uống.

“Phải.”

“Vừa mới bay về là đưa cô nhóc đi núi Nam Nham ngắm mặt trời mọc luôn,” Giang Triết chặc chặc hai tiếng, “Anh hai còn chưa đưa em đi ngắm bình minh bao giờ đâu đấy.”

Lời nói của anh ấy đầy ý trêu chọc, Trình Hoài Cẩn phớt lờ anh ấy.

“Chẳng phải anh bảo cậu không cần qua đây sao?”

“Em rảnh rồi hết chuyện làm chứ sao, đã thế em cũng lâu lắm rồi chưa gặp lại cô nhóc, không biết anh nuôi nấng có tốt không, không tốt thì đổi em nuôi cho.”

Trình Hoài Cẩn liếc anh ấy một cái, “Chú ý lời ăn tiếng nói của cậu.”

Giang Triết hứ hứ hai tiếng, “Ô Chỉ đã dậy chưa?”

“Vừa nãy dì đi qua xem thử rồi, bảo là ngủ rất say.”

“Thế lát nữa ăn trưa có cần gọi cô nhóc không?” Giang Triết lại hỏi.

“Thôi, cứ để cô nhóc ngủ.”

Giang Triết gạt đầu, ánh mắt rũ xuống nhìn điện thoại anh vừa gọi: “Vừa nãy là anh cả anh sao?”

“Phải.” Trình Hoài Cẩn dựa vào lưng ghế, đặt điện thoại trở lại trên mặt bàn.

Giang Triết cười mỉa mai: “Em biết ngay mà, hôm qua nghe đâu Trình Hoài Lĩnh bị người ta tố cáo, bảo là anh ta bí mật hối lộ nhà họ Thiệu.”

“Chuyện không có gì đâu.”

“Em thừa biết là không có gì,” Giang Triết nói, “Tố cáo chẳng qua là cái cớ, nhưng mà có người muốn sờ gáy anh cả anh rồi.”

Trình Hoài Cẩn im lặng một lúc, “Anh ấy quá nóng vội vì cái lợi trước mắt, hiện tại buộc phải dừng lại thôi.”

“Ba anh nói sao?”

“Ông ấy đã cảnh cáo anh cả rồi.”

Giang Triết cười, “Cũng không sao, cùng lắm đến cuối cùng xảy ra chuyện gì thì tổng anh qua nhà họ Giang, ông già nhà em chắc chắn sẽ bảo vệ Trình Hoài Lĩnh bình an vô sự!”

Anh ấy nói xong liền nhìn Trình Hoài Cẩn, ánh mắt trời sáng soi hắt tới từ ngoài khung cửa sổ. Trình Hoài Cẩn không nói chuyện, ánh mắt rơi xuống xấp giấy trắng trên bàn.

“Anh hai?” Giang Triết lên tiếng.

Trình Hoài Cẩn đứng dậy đi ra ngoài cửa: “Anh kêu dì đi xem Tô Chỉ đã dậy chưa, ăn cơm thôi.”

-

Lúc Tô Chỉ thức dậy đã là hai giờ chiều, dì mang tới một bộ váy và đồ lót mới sạch sẽ. Cô thay xong liền đi xuống lầu.

Trình Hoài Cẩn và Giang Triết đang nói chuyện trong sân, căn biệt thự này được xây trên núi nên rất yên tĩnh.

Tiếng bước chân của cô vừa phát ra, Trình Hoài Cẩn đã xoay người lại.

“Nghỉ ngơi đủ chưa?” Anh hỏi.

Tô Chi hơi xấu hổ gật đầu.

Giang Triết nhìn Tô Chi một lượt từ trên xuống dưới, mặt mày hớn hờ.

“Có phải lại cao hơn rồi không, có cảm giác khang khác lần trước tôi gặp cháu.”

Tô Chi có chút vui mừng vì được người khác cẩn thận ghi nhớ trong lòng như vậy, thậm chí còn nhận ra cô đã cao hơn một chút nữa chứ.

“Qua đây, xem cao đến đâu của tôi rồi nào.” Giang Triết vẫy tay.

Tô Chi bước tới đứng trước mặt anh ấy.

Giang Triết giơ tay ấn lên đầu cô, “Đến miệng anh rồi này.”

Tô Chi bị cách xưng hô của anh ấy làm cho giật mình, cô quay đầu nhìn Trình Hoài Cẩn.

Giang Triết giả đờ bất mãn: “Sao nào, cháu không chịu gọi Trình Hoài Cẩn là chú, nói thế nào thì cũng không thể gọi tôi là chú Giang chứ hả!”

“Giang Triết.” Tô Chi lên tiếng.

Giang Triết giơ tay cốc nhẹ vào trán cô: “Không lễ phép gì cả, mấy cô nhóc khác đều gọi tôi...”

“Đói chưa?” Trình Hoài Cẩn nãy giờ vẫn đứng một bên không ừ hừ gì, bất thành linh lại nói chuyện với Tô Chi.

Tô Chi chần chừ một lúc mới đáp, “Nhưng bây giờ vẫn còn đồ ăn sao?”

Trình Hoài Cẩn ra hiệu bằng ánh mắt bảo cô đi theo mình, “Đi để phần cơm trưa cho cháu, ăn xong chúng ta quay về.”

Tô Chi đi theo bên cạnh, ánh mắt cô bất giác nhìn về phía anh.

Cô cao đến miệng Giang Triết, thế cô cao đến đâu của Trình Hoài Căn nhỉ?

Cô không biết nữa, hai người chưa bao giờ lại gần nhau đến vậy.

Trình Hoài Căn cùng cô ăn trưa xong, hai người tạm biệt Giang Triết rồi lại lái xe quay về Bắc Xuyên.

Hơn sáu giờ tối về đến Bắc Xuyên, Tô Chi mệt đến mức chỉ muốn nằm vật ra giường.

“Đợi chút đã.” Trình Hoài Căn không cho cô về phòng ngủ trước.

Tô Chi chỉ đành đứng đợi trong phòng khách.

Thế rồi cô lại nhìn thấy Trình Hoài Căn lôi cái vali anh đặt trong phòng khách lúc về nhà hôm qua ra.

Cổ Tô Chi nóng bừng lên, thấy ánh mắt đầy ẩn ý của Trình Hoài Căn, cô ăn nói rất hùng hồn: “Vốn dĩ là hình dán của tôi mà, tôi thích xử lý thế nào thì xử lý thế đó.”

“Nhưng cháu đã cho tôi rồi, thì nó là của tôi.” Trình Hoài Căn phản bác lại lời bao biện của cô.

“Tôi cho chú cũng không tính nó là của chú được.” Cô lập tức lật lọng.

“Vậy cháu cũng trả lại tờ giấy đó cho tôi.” Trình Hoài Căn cứ như thế thật sự muốn so đo với cô.

Tô Chi lập tức bày ra tư thế đề phòng túm chặt tờ giấy trong tay mình: “Không đời nào!”

Dáng vẻ thấy chết không sờn của cô ngược lại khiến Trình Hoài Căn thấy hơi buồn cười.

Nhưng ngay sau đó lại lạnh mặt: “VẬY mau dán hình mới cho tôi.”

“...”

Thấy dáng vẻ mặt không cảm xúc của anh, trong lòng Tô Chỉ thế mà lại dâng lên chút cảm giác ngọt ngào kỳ lạ, nhưng vẫn giả bộ nói: “Tôi không biết hoá ra chú cũng thích hoa cát tường đấy? Cứ bám riết lấy tôi đòi dán cho bằng được.”

Trình Hoài Cẩn nhìn cô: “Thích hay không cũng không liên quan đến cháu, nhưng đó là đồ của tôi.”

-

Sau ngày hôm đó, Trình Hoài Cẩn bắt đầu trở nên bận rộn không ngơi nghỉ.

Tô Chỉ không hỏi cụ thể, nhưng thấy anh bảo là chuyện ngoài lề không phải dạy học. Tô Chỉ đại khái biết là chuyện liên quan đến Trình Hoài Lĩnh, cô cũng chẳng hỏi nhiều nữa.

Sau khi trở về từ núi Nam Nham, ngày hôm sau Tô Chỉ gặp lại Ngôn Hy ở trường.

Cô ấy đã chia tay với A Chính, điện thoại cũng bị tịch thu. Hôm nào mẹ Ngôn Hy cũng đưa đón cô ấy tới trường, tiết tự học buổi tối cũng thường xuyên tới kiểm tra giữa chừng.

Ngôn Hy kéo Tô Chỉ vào nhà vệ sinh trường khóc một trận đã đời, cô ấy nói với cô: Đợi thi đại học xong, cô ấy cũng chẳng phải không đợi nổi.

Cô ấy còn kiên cường hơn so với những gì Tô Chỉ tưởng tượng.

Nhưng lạ thay, câu nói ấy cũng lọt vào lỗ tai Tô Chỉ như một câu thần chú.

Đợi thi đại học xong.

Cô cũng muốn đợi đến khi thi đại học xong.

Kỳ thi kết thúc, ấy là lúc cô đã trưởng thành rồi.

Trong kỳ thi thử tháng mười một, Tô Chi lần đầu tiên thi được hạng 34 trong lớp. Trình Hoài Cẩn chẳng để gì mới dành ra được một buổi tối đi ăn một bữa lẩu cùng cô.

Tháng mười hai, cô rất ít khi nhìn thấy Trình Hoài Cẩn.

Anh thường xuyên ở lại Bắc Kinh, thi thoảng anh về nhà nhưng cũng vì đang đi học mà cô lại bỏ lỡ anh.

WeChat trở thành cách thức duy nhất để cô liên lạc với Trình Hoài Cẩn, nhờ tấm ảnh chụp ở núi Nam Nham lần trước mà cô đã thêm được WeChat của anh.

Tấm ảnh đại diện mặt biển rộng lớn tối tăm đó được cô ghim lên đầu trang.

Cô rất ít khi chủ động kiếm Trình Hoài Cẩn nói chuyện, nhưng lại rất chăm đăng bài trong vòng bạn bè, đương nhiên, cô chỉ để một mình Trình Hoài Cẩn thấy được.

Giữa tháng mười hai, đêm hội Giáng sinh được lên dây cót.

Cuộc sống ngọt ngào của lớp mười hai hiếm hoi lắm mới được đón nhận khoảng thời gian vui chơi thả lỏng, giáo viên chủ nhiệm đã đăng ký cho tập thể lớp họ tiết mục hát hợp xướng.

Tô Chi ở trong WeChat hỏi Trình Hoài Cẩn hôm lễ Giáng sinh anh có về nhà không, Trình Hoài Cẩn nói có khả năng không về được, hỏi cô có chuyện gì.

Tô Chi cũng không giấu diếm: Đêm hội Giáng sinh của trường, tập thể lớp tôi sẽ biểu diễn hát hợp xướng.

Trình Hoài Cẩn: Cháu cũng tham gia sao?

Tô Chi: Đương nhiên rồi, tôi còn là người hát lĩnh xướng đấy.

Trình Hoài Cẩn: Tôi sẽ tranh thủ về một chuyến, gửi thời gian địa điểm cho tôi.

Tô Chi cười vui vẻ gửi cho anh, nhưng cô cũng biết anh đang phải lo chuyện khác rất mệt mỏi: Kịp thì hãy tới xem, còn có việc thì cứ lo việc mình đi.

Trình Hoài Cẩn chỉ trả lời lại một chữ: Được.

Suy nghĩ Trình Hoài Cẩn có thể sẽ về xem mình biểu diễn giống như một đốm lửa sáng rực, nhưng thực ra trong lòng Tô Chi cũng lờ mờ biết điều đó là không thể, anh đã bận đến mức còn chẳng về nhà được thì làm sao đến xem tiết mục biểu diễn Giáng sinh của cô được chứ.

Tối ngày hai mươi tư tháng mười hai, toàn trường trung học số 4 tràn ngập trong không khí tươi vui của đêm hội Giáng sinh.

Tiết học buổi chiều vừa kết thúc, mọi người bắt đầu đổ xô đi thay trang phục và trang điểm. Các bạn nam thay hết sang áo sơ mi trắng quần đen, còn các bạn nữ thì mặc váy dài màu trắng tinh.

Những cô bạn tóc dài đều búi gọn lên rồi cài thêm một đoá hoa nhỏ vào đó, bạn nào tóc ngắn thì thống nhất sẽ cài tóc bên tai trái.

Một bạn nữ trong lớp có mẹ là chuyên viên trang điểm, lúc này bác ấy đang trang điểm cho từng cô bạn một.

Tô Chi trang điểm xong từ sớm, cô thay váy xong liền ngồi sang một bên nói chuyện với các bạn trong lớp.

Cứ chốc chốc cô lại cúi xuống nhìn điện thoại, nhưng lần nói chuyện cuối cùng giữa cô và Trình Hoài Cẩn vẫn dừng lại ở ba ngày trước.

Cô không hề nhắc Trình Hoài Cận hôm nay chính là đêm hội Giáng sinh, cũng chẳng xác nhận xem rốt cuộc anh có tới hay không.

Đi đi lại lại giữa Bắc Kinh và Bắc Xuyên sẽ lãng phí rất nhiều thời gian của anh.

Anh vẫn nên đừng tới thì hơn. Để chút thời gian đó mà nghỉ ngơi cũng tốt.

Tô Chi lặp đi lặp lại suy nghĩ ấy trong lòng, cô cứ hết lần này đến lần khác nhấn mở WeChat rồi lại thoát ra.

Chẳng mấy chốc, tất cả mọi người đều đã chuẩn bị xong. Giáo viên chủ nhiệm cổ vũ cả lớp lần cuối, sau đó dẫn mọi người đi về phía hội trường.

Trong hội trường biểu diễn rộng lớn đã ngời chập kín học sinh toàn trường, ánh đèn được chỉnh xuống mức tối nhất, đèn chiếu màu sắc đang chiếu xoay tròn khắp hội trường. Tiếng la hét điên cuồng và tiếng nô đùa hoà lẫn vào nhau, Tô Chi vừa bước vào đã cảm thấy phấn khích một cách kỳ lạ, khiến cả cơ thể như được xốc lại tinh thần.

Ngôn Hy không ngừng kéo cánh tay Tô Chi đầy phấn khích, cô ấy xấp lại gần hét vào bên tai Tô Chi: “Hôm nay tớ vui quá trời luôn!”

Tô Chi mỉm cười quay đầu nhìn cô ấy, nói: “Tớ cũng thế!”

Cô vừa dứt lời, trái tim chợt chùng xuống vô cớ.

Phút chốc, trong hội trường vang lên tiếng nhạc bùng nổ sôi động. Tô Chi không còn nghe thấy tiếng nhịp tim của chính mình nữa, cô chỉ thấy mình đang cùng mọi người tiếp tục tiến vào bên trong.

Tiết mục của lớp họ được xếp ở tít phía sau, cả buổi tối Tô Chi cứ mãi cười đùa với Ngôn Hy. Hai người khoác tay nhau cùng ngả ra,

lúc thì hào hứng hò hét, khi lại cười ha ha.

Tô Chi rất hay mở điện thoại ra xem, Ngôn Hy hỏi cô xem cái gì, cô lại lập tức cất điện thoại đi, bảo là nhìn giờ xem lúc nào đến lượt lớp mình.

Tầm khoảng mười giờ, cuối cùng cũng đến lượt lớp Tô Chi lên sân khấu. Tô Chi liếc nhìn điện thoại lần cuối, mỉm cười đặt điện thoại vào chỗ cũ rồi đi theo Ngôn Hy ra phía sau cánh gà.

Ca khúc lớp họ biểu diễn mang tên "hát về tổ quốc tôi". Tô Chi có ngoại hình hút mắt nên được xếp ở vị trí trên cùng. Cô đứng trên sân khấu sáng đèn, tay cầm micro mà không chút phân tâm.

Thời gian một bài hát không dài là bao.

Lớp họ hát xong, cả hội trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Tô Chi quay lại nhìn Ngôn Hy, cả hai nhìn nhau nở nụ cười, sau đó cùng cúi người rời rời sân khấu với mọi người.

Lúc quay trở lại vị trí của mình, cô có cảm giác trái tim mình như được đập xuống mặt đất một cách vững vàng.

Anh không tới, cũng tốt mà.

Ít nhất sẽ không cần phải chạy qua chạy lại giữa hai nơi.

Tô Chi nhận lấy chai nước suối Ngôn Hy đưa, mở ra uống hai ngụm, đột nhiên thấy điện thoại đặt trên ghế ngồi rung lên hai lần.

Trong hội trường ồn ào ầm ĩ này, chẳng thể nghe rõ được bất cứ thứ gì.

Cả người Tô Chi khựng lại tại chỗ...

Điện thoại lại rung lên hai hồi.

Cô vội vàng đặt chai nước xuống, vươn tay mở điện thoại.

Hai tin nhắn tới từ Trình Hoài Cận xuất hiện:

Biểu diễn bắt đầu chưa?

Hội trường đóng cửa, không có giấy tờ thì không được cho qua, có khả năng tôi không vào được rồi.

Tô Chi đột nhiên đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, điện thoại bị cô nắm chặt trong tay.

Ngôn Hy vươn tay kéo cô lại: “Cậu định đi đâu?”

Tô Chi nói: “Tớ có chuyện phải đi trước đây, Ngôn Hy à!”

Nói rồi cô chạy ra khỏi lối đi đông nghẹt, ở vị trí cao ba tầng lầu, cô gộp hai bậc thang làm một bước, cứ thế lao xuống dưới.

Cô chạy như bay từ cầu thang ra đến cổng, giáo viên trực ở cổng còn chưa kịp mở cửa cho Tô Chi, cô đã tự mình đẩy cửa ra.

Bên ngoài hoàn toàn tối đen. Một cơn gió lạnh buốt thổi bay làn váy mỏng manh của cô, nhưng trong tim Tô Chi lại như nhen nhóm lên một đốm lửa, đủ để chống lại mọi cái lạnh giá.

Dưới ánh đèn đường le lói, cô có chút ngơ ngác nhìn trái ngó phải nhưng lại chẳng thấy bóng dáng Trình Hoài Cận đâu.

Cô đang sốt sắng định lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho anh thì lại thấy Trình Hoài Cận gọi đến.

“Alo.”

Tô Chi đứng trên vỉa hè, nhịp tim sớm đã nháy ra khỏi lồng ngực.

“Cháu ra ngoài rồi?” Giọng nói của anh truyền đến từ đầu dây bên kia, Tô Chi không nhịn được muốn khóc.

“Tôi ra ngoài rồi! Chú đang ở đâu?”

“Cháu ở cổng nào?” Trình Hoài Cẩn hỏi cô.

“Cổng ra số hai.” Tô Chỉ lớn tiếng nói.

“Tôi đi tìm cháu.”

“Được.”

Ngón tay Tô Chỉ siết chặt điện thoại, ánh mắt tiếp tục dáo dác nhìn quanh.

Thời gian chưa tới vài giây, nhưng lại cảm thấy dài đằng đẵng đến khổ sở.

Nhưng cô vẫn chưa nhìn thấy người đâu.

“Chú tới đâu rồi?” Cô không nhịn được lại hỏi tiếp.

Đột nhiên, cô nghe thấy Trình Hoài Cẩn nói: “Đứng yên đó đừng di chuyển.”

Tô Chỉ bất chợt khựng người lại, sau tai lập tức nóng râm ran.

Một dự cảm mãnh liệt, giọng nói của cô cũng trở nên lằng lằng dịu êm: “Chú nhìn thấy tôi rồi sao?”

Trong điện thoại, giọng nói của anh gần đến thế, tựa như đang thì thầm bên tai cô.

Đâu đó mang theo chút khô hài, khiến trái tim cô như ngừng đập: “Thấy cháu rồi, hoa chuông nhỏ.”

Chương 28: Xứng đáng

Tiếng rít gào kéo dài đến hết thuốc chữa.

Hệt như như làn nước sôi sùng sục đang không ngừng cuộn trào trong lòng cô không sao dẫn xuống được.

Luồng khí nóng ở cổ cũng hun nóng đến tận mang tai, cô nhìn thấy ở nơi góc rẽ cách đó không xa, người đàn ông mặc áo khoác màu xám đậm vừa cúp điện thoại.

Người ấy rảo bước về phía cô.

“Biểu diễn kết thúc rồi sao?” Trình Hoài Cẩn bước tới trước mặt cô khẽ hỏi.

Tô Chi cảm thấy khắp người nóng như phải bỏng, cô cố dẫn xuống nhịp tim đập loạn, gật đầu nói: “Chú tới muộn rồi.”

“Xin lỗi, trên đường cao tốc có tai nạn, bị kẹt xe lâu quá.”

“Không sao.”

Dưới ánh đèn đường lờ mờ, Tô Chi cứ thế nhìn Trình Hoài Cẩn.

Ánh đèn mịt mờ chầm chậm lưu động trên hàng lông mày cùng sống mũi cao thẳng của anh, anh cứ vậy lặng lẽ nhìn cô chăm chú, cũng từ từ vờ về xoa dịu nhịp tim cô.

“Sao chú lại gọi tôi là hoa chuông nhỏ?” Tô Chi chợt nhớ tới những lời anh nói trong điện thoại, hai gò má lại nóng bừng lên.

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn nhìn xuống búi tóc của cô.

Tô Chi khẽ “hả” một tiếng, cô giơ tay lên sờ mới nhớ ra đóa hoa nhỏ trên búi tóc mình.

“Đây không phải hoa chuông! Chỉ là bông hoa nhỏ bình thường thôi! Hơn nữa tôi thích hoa cát tường cơ mà! Hoa cát tường! Không phải hoa chuông, đây là hai loài hoa khác nhau!”

Trong mắt Trình Hoài Cẩn hiện lên ý cười rất nhạt, anh ngó lơ luôn dáng vẻ “cáu kỉnh loạn xì ngầu” của cô: “Áo khoác của cháu đâu?”

Lúc này Tô Chi mới muộn màng nhận ra mình chỉ đang mặc chiếc váy mỏng manh trên người.

“Tôi để trong lớp rồi, đi thôi, chúng ta lấy áo khoác xong về trước, đằng nào tối nay cũng không có tiết tự học buổi tối.” Tô Chi nói rồi cùng Trình Hoài Cẩn đi về phía lớp học.

Hội trường cách lớp học rất gần, chưa tới hai phút Tô Chi đã lấy được balo và áo khoác của mình.

Cô đi vào nhà vệ sinh nữ cạnh lớp học để thay váy, lúc bước ra thấy Trình Hoài Cẩn đang đứng ở cầu thang xách balo kiên nhẫn đợi cô. Trong tòa giảng đường rất vắng vẻ, chỉ có bóng đèn sáng trưng, và có một Trình Hoài Cẩn đang đợi cô.

Cô cảm thấy trước mắt xuất hiện cơn choáng váng, tựa như bầu trời đêm đầy sao lấp ló, mỗi một khoảnh khắc đều nên được chụp lưu giữ lại.

Tại sao lại có thể đẹp đến vậy, khoảnh khắc này sao mà tươi đẹp đến thế.

Cô đeo găng tay xong liền bước tới bên cạnh Trình Hoài Cẩn, vừa định vươn tay lấy lại balo của mình, Trình Hoài Cẩn đã xoay người đi xuống lầu trước cô.

Cánh tay Tô Chỉ khựng lại, cảm giác tê dại cũng theo đà bò dọc khắp sống lưng, ánh mắt cô nhìn theo từng bước chân đi xuống lầu của Trình Hoài Cẩn. Khoé mỗi lúc này đã không thể hạ xuống được nữa.

Từng bước chân nhanh nhẹn, cô theo sát phía sau anh.

Sau khi hai người lên xe, Trình Hoài Cẩn hỏi cô muốn ăn gì, hôm nay ăn ở ngoài hàng.

Tô Chỉ cởi áo khoác ra, cô vượt lại chiếc áo len trắng rồi hỏi anh: “Hay là về nhà ăn đi, chú lái xe suốt dọc đường về đây đã đủ mệt lắm rồi.”

“Vẫn ổn,” Trình Hoài Cẩn khởi động xe, bật đèn xi nhan, “Cháu cứ tìm trước đi, tôi đi đổ xăng đã.”

Hơn bảy giờ tối, hai người vào một nhà hàng chuyên món Quảng Đông. Buổi tối đêm Bình An, mọi hàng quán đều trang hoàng lộng lẫy rực rỡ. Hình dán bông tuyết màu trắng bạc cỡ đại được dán trên tấm cửa kính sát sàn, phần viền còn dán một vòng hình ông già Noel màu đỏ.

Nhân viên phục vụ mở cửa từ phía trong, tiếng chuông gió “đing đing” cũng vang lên ngay sau đó.

Trình Hoài Cẩn đi phía sau Tô Chỉ, cả hai cùng đi theo nhân viên phục vụ tới phòng riêng.

Tô Chỉ hờn hờ cởi áo khoác của mình ra, gấp gọn đặt lên cái ghế bên cạnh, sau đó cảm ơn Trình Hoài Cẩn bằng bộ dạng xun xoe nịnh nọt: “Cảm ơn áo khoác của chú Trình.”

Trình Hoài Cẩn cũng vừa mới treo áo khoác của mình lên, anh vừa rót nước uống vừa liếc xem cô lại có chiêu gì mới.

“Đẹp không?” Tô Chỉ hết chỉ trở áo khoác của mình rồi lại đến cái áo len màu trắng, “Tháng trước dì Lý đi mua với tôi đó, kiểu dáng vừa

đẹp lại còn đúng lúc giảm giá, tôi đã bớt chút tiền tiêu vặt để mua đó.”

“Sinh hoạt phí có đủ không?” Trình Hoài Cẩn đẩy một chén trà ấm đến trước mặt Tô Chi, “Nếu không đủ thì phải kịp thời nói với tôi.”

“Đủ chứ đủ chứ,” Hai tay Tô Chi cầm chén trà, hơi ấm áp bốc lên gò má cô, “Nhưng đây vốn dĩ cũng không phải tiền của tôi. Chú chỉ cần lo cho tôi đủ ăn đủ sống là được rồi, những thứ còn lại chú vốn không cần phải quan tâm.”

“Hôm nay khách sáo thế?” Trình Hoài Cẩn giơ tay nhấp một ngụm trà, trong mắt có chút ý cười nhàn nhạt.

“Hôm nào cũng khách sáo mà.”

Trình Hoài Cẩn biết tổng nhưng không nói toạc ra, chỉ cong cong khoé môi đưa menu đến trước mặt cô: “Gọi món đi.”

Tô Chi rất thích các món điểm tâm trong ẩm thực Quảng Đông, lượng đồ ăn ít nên có thể nếm thử đủ các loại món. Trình Hoài Cẩn cũng không kén chọn gì, chỉ gọi thêm một món canh sau khi Tô Chi đã gọi món xong.

Nhà hàng này lên món rất nhanh, chẳng mấy chốc mà trên bàn đã bày biện đầy ắp các món điểm tâm ngon mắt. Ngồi trong nhà hàng còn có thể nghe được những bài nhạc Giáng sinh tươi vui, Tô Chi cắn một miếng phù trúc cuốn tôm thịt, phần nhân bên trong mềm tan đến mức khiến trái tim cô run lên.

“Ngon ghê!” Cô cười tít cả mắt.

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, cô chỉ mặc một chiếc áo len cổ lọ rộng rãi màu trắng. Cả người khẽ run lên vì quá đổi vui vẻ thoải mái, mái tóc đen được buộc gọn trên đỉnh đầu.

Trong một thoáng ngẩn ngơ, Trình Hoài Cẩn chợt nhớ tới con mèo nhỏ từng ngủ ngon lành trên tay anh.

Cơ thể ấm áp, nhịp tim đều đặn.

Không chút phòng bị. Cũng giống như giây phút này, cô không hề đề phòng chút nào.

Tiếng tin nhắn khe khẽ vang lên, hai người cùng nhìn vào điện thoại của Trình Hoài Cẩn.

Người đàn ông đặt đũa xuống, ánh mắt liếc nhìn Tô Chỉ một cái.

Tô Chỉ lập tức căng thẳng: “Lẽ nào là kết quả thi thảng?”

Trình Hoài Cẩn nhấn mở tin nhắn: “Phải.”

“Cô Nghiêm cũng biết chọn đúng lúc thật đấy! Lợi dụng bọn tôi xong là lập tức giáng cho một đòn cảnh tỉnh!” Tô Chỉ sốt sắng muốn xem thành tích của mình, thế là đứng ngay dậy đi sang bên Trình Hoài Cẩn ngồi xuống.

Cô cúi lại gần điện thoại của Trình Hoài Cẩn, cứ nhìn nhìn rồi khoé môi lại từ từ nhếch lên.

“Hạng hai mươi tư này, tôi chưa bao giờ làm bài tốt như vậy đấy.” Tô Chỉ mừng rỡ nhìn vào mắt Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn hạ mắt nhìn cô: “Xem ra lúc tôi không có ở đây, cháu đã học hành rất chăm chỉ.”

“Tôi vẫn luôn rất cố gắng đó.”

“Vậy sao?”

“Vốn dĩ là thế mà,” Lúc này Tô Chỉ tràn đầy tự tin, “Còn nữa, tôi không muốn phải chuyển trường nữa, tôi cảm thấy trạng thái dạo này của mình khá tốt rồi, không muốn đi hành xác thêm nữa.”

Trình Hoài Cẩn tắt điện thoại, “Được. Trước mắt cháu đã cân nhắc muốn thi vào trường đại học nào chưa?”

Vừa nghe thấy là chủ đề nói chuyện nghiêm túc, Tô Chỉ cũng ngồi ngay ngắn lại.

“Đại học Bắc Lĩnh.”

“Bắc Kinh sao?” Trình Hoài Cẩn nhìn sang.

“Phải,” Tô Chỉ gật đầu, “Vời điểm số của tôi thì không thể thi vào ngôi trường nào quá tốt ở Bắc Xuyên được, đại học Bắc Xuyên thì đoán chừng không đậu nổi. Nhưng cùng điểm số đó, nếu chọn tỉnh khác thì có thể thi vào ngôi trường tốt hơn một chút.”

Trình Hoài Cẩn yên lặng lắng nghe cô giải thích, “Dạo này cháu còn liên lạc với ba mẹ không?”

Anh bất chợt nhắc đến Tô Xương Minh và Tề Mỹ Ngọc.

Tô Chỉ khựng lại một lúc, “Không, vẫn luôn không liên lạc gì cả.”

Trình Hoài Cẩn ừm một tiếng, “Học phí đại học đã có sắp xếp gì chưa? Nếu Tô Xương Minh mãi mãi không liên lạc với cháu nữa, cháu định tính sao?”

Tự nhiên hôm nay anh lại đem chuyện này ra bàn, Tô Chỉ thấy hơi khó hiểu.

Nhưng cô vẫn chậm rãi trả lời: “Đến lúc đó tôi sẽ xin khoản vay vốn hỗ trợ sinh viên gì gì đó, hình như trường đại học có mấy thứ như vậy thì phải.”

“Thế cháu có giấy chứng nhận hộ nghèo do ba mẹ cung cấp không?”

“Đó là cái gì?” Tô Chỉ hỏi.

Trình Hoài Cẩn quay qua nhìn cô: “Vậy thì cháu không thể xin hỗ trợ vay vốn sinh viên được.”

Lời nói chắc nịch của anh khiến đáy lòng Tô Chỉ cảm nín.

Ngón tay ấn trên mặt bàn từ từ siết chặt lại, nhưng rồi cô lại nghe thấy anh nói: “Số tiền tôi gửi cho cháu hàng tháng vẫn còn trong thẻ chứ? Còn dư bao nhiêu?”

“Vẫn còn hơn ba mươi lăm nghìn tệ, cụ thể thì tôi phải xem lại đã.” Tô Chỉ nói rồi định lấy điện thoại ra.

“Không cần nói con số cụ thể với tôi,” Trình Hoài Cẩn đề điện thoại của cô xuống, “Cháu cũng chẳng tiêu bao nhiêu.”

“Chẳng có gì cần tiêu đến tiền hết, trừ học phí của học kỳ này ra, tôi ăn ở đều của nhà chú cả, cũng không có gì cần tiêu đến tiền.”

Trình Hoài Cẩn gật đầu, “Tô Chỉ.”

Anh đột nhiên kêu tên cô khiến Tô Chỉ gật thót, ánh mắt nhìn anh hơi mịt mờ không chắc chắn.

“Đợi cháu thi đại học xong, bất kể trong thẻ còn dư lại bao nhiêu, tôi đều sẽ giúp cháu bù thêm đủ ba trăm nghìn tệ.” (*)

(*) $\approx 1,02$ tỷ VNĐ.

Giọng điệu của Trình Hoài Cẩn vẫn bình tĩnh là thế, nhưng Tô Chỉ lại cuống cả lên, cô đang định lên tiếng thì lại nghe thấy Trình Hoài Cẩn nói: “Cháu không cần từ chối tôi, đây là tôi cho cháu mượn. Cháu vay vốn hỗ trợ sinh viên cũng là vay, mà vay của tôi cũng là vay, không cần phải từ chối tôi.” Ánh mắt người đàn ông dịu dàng đáp lên gò má cô, anh nói tiếp: “Không cần phải ra vẻ với tương lai của chính mình, lựa chọn con đường có lợi cho bản thân không phải chuyện gì đáng xấu hổ.”

Tô Chỉ nhìn vào mắt Trình Hoài Cẩn, dường như anh luôn biết hết mọi suy nghĩ trong lòng cô.

Chỉ với vài ba câu nói, anh đã chặt đứt mọi cái cơ cô định đưa ra.

Lời từ chối “quá mức ra vẻ” ấy, không nên mang ra so sánh với tương lai của cô.

“Vậy để tôi viết một tờ giấy ghi nợ cho chú.”

“Không cần.”

“Nhớ tôi quyết nợ thì sao?”

“Tôi tin cháu không như vậy.”

“Sao chú lại tin tưởng tôi?” Tô Chỉ không hiểu, nhưng rồi ngay lập tức hiểu ra ý anh.

Một lúc sau, cô lí nhí nói: “Không phải chú nói tờ giấy đó chỉ là trò đùa, không ai có thể bảo đảm sao?”

Trình Hoài Cẩn gật đầu: “Đúng là không thể bảo đảm.”

“Thế chú...”

“Chủ yếu là cháu có trả lại ba trăm nghìn đó hay không, đối với tôi cũng chẳng có gì khác biệt...”

Tô Chỉ: “...”

Trình Hoài Cẩn bày ra vẻ mặt như đúng rồi, Tô Chỉ chỉ có thể âm thầm tận anh một trận túi bụi ở trong lòng. Cuối cùng vẫn phải cười đơn đả ngọt xót, nói: “Chú Trình này, chú đúng là lắm tiền thật đấy.”

“Giả tạo quá rồi đấy.” Trình Hoài Cẩn liếc cô.

Tô Chỉ: “...”

Hai người hùng hực khí thể ăn cho xong bữa tối, Trình Hoài Cẩn đi ra lấy xe ở phía sau nhà hàng.

Tô Chi thắt dây an toàn xong vẫn đang hồi tưởng lại bát canh cuối cùng đã uống. Liếc mắt một cái đã thấy Trình Hoài Cẩn lấy từ ghế sau ra một cái hộp màu nâu bạc, nhãn hiệu phía trên tuy chưa từng mua nhưng cô cũng đã nghe nói đến từ lâu.

[BVLGARI]

Tô Chi nhìn ngay về phía Trình Hoài Cẩn, không dám nhúc nhích.

Trình Hoài Cẩn đưa cái hộp đến trước mặt cô, “Mở ra xem đi.”

Tô Chi vẫn không động đậy: “Đây là cái gì?”

“Người ta tặng,” Giọng điệu của Trình Hoài Cẩn vẫn giữ cái vẻ thản nhiên như cũ: “Trong nhà tôi không có phụ nữ, cứ bỏ đấy cũng lãng phí.”

Tô Chi biết đồ của hãng này không hề rẻ, tuy Trình Hoài Cẩn nói vậy nhưng cô vẫn hơi do dự.

“Không thích thì vứt đi cũng được.”

Tô Chi: “...”

Tô Chi chần chừ hai giây, cuối cùng vẫn nhận lấy.

Mở hộp ra, bên trong là một sợi dây chuyền vàng hồng tinh xảo, phía dưới là mặt dây chuyền hình dẻ quạt màu đỏ, viền xung quanh được nạm những viên kim cương nhỏ trong suốt sáng bóng.

Trong khoang xe tối mờ, sợi dây chuyền ánh lên tia lấp lánh sáng chói không gì che lấp.

“Ngày thường cứ đeo tùy thích.” Trình Hoài Cẩn nhẹ nhàng nói.

Sự do dự trong lòng trước đó đã bị cảm giác phấn khích sôi trào che lấp từ lâu, Tô Chi lấy sợi dây chuyền ra, vắt lên mu bàn tay mình.

Mu bàn tay mảnh dẻ trắng ngần càng làm tôn lên vẻ diễm lệ rực rỡ của mặt dây chuyền màu đỏ ấy.

Cô khẽ đứng đưa tay, có thể nhìn thấy sợi dây chuyền ánh lên tia sáng nhàn nhạt.

Trình Hoài Cẩn đặt một tay trên vô lăng, anh quay qua nhìn Tô Chi đang nhoẻn miệng cười. Ánh đèn thừa thớt ngoài ô cửa sổ hắt lên đôi mắt cô tựa như ánh trăng chiếu xuống mặt hồ, một tia sáng bàng bạc vụn vặt nhẹ nhàng nhấp nhô lên xuống.

Trình Hoài Cẩn cong cong khóe môi, anh khởi động xe hoà vào con đường phía trước.

“Cảm ơn chú, nhưng mà người bạn tặng món quà này không biết trong nhà chú không có nữ giới sao?” Một lúc sau Tô Chi mới bừng tỉnh khỏi cơn phấn khích, cô quay sang hỏi anh.

“Biết.” Trình Hoài Cẩn mặt không đổi sắc.

“Thế sao người đó vẫn tặng dây chuyền cho chú thế?”

“Tặng thứ gì không quan trọng, quan trọng là hành động tặng quà.”

Tô Chi không hiểu lắm cái gọi là anh có qua tôi có lại giữa những người lớn như bọn họ, cô yên lặng một lúc rồi cảm thán: “Nhưng sợi dây chuyền này đắt quá, tặng tôi có vẻ không phù hợp thì phải?”

“Sao lại không phù hợp?”

“Không đáng chứ sao, tôi chẳng có gì để báo đáp chú, cũng không thể giúp được gì cho chú cả.” Tô Chi nhìn sườn mặt của Trình Hoài Cẩn nói.

Ngoài kia, đèn đỏ sáng lên.

Trình Hoài Cảnh đạp chân phanh, quay sang nhìn cô: “Không đáng sao? Tôi lại cảm thấy rất đáng.”

“Rất đáng chỗ nào?”

“Bây giờ tôi vẫn có thể nghe thấy.”

“Nghe thấy cái gì cơ?” Tô Chỉ không hiểu.

Cuối cùng Trình Hoài Cảnh liếc cô một cái, đèn xanh sáng lên, một chân anh đạp chân ga.

“Nghe thấy tiếng cười ngờ ngạc vừa nãy của cháu.”

Chương 29: Trắng trợn

Nơi ngăn kéo từng đặt tờ đơn tuyên truyền của Trình Hoài Cẩn đã bị bỏ trống trong một khoảng thời gian rất dài.

Về sau, một tờ giấy trắng viết tên Trình Hoài Cẩn cùng một cái hộp đựng dây chuyền được đặt ngay ngăn ở sâu trong ngăn kéo. Những bí mật không thể bộc bạch và tấm chân tình ngày một lan tràn sinh trường được Tô Chi cẩn thận lưu giữ trong ngăn kéo nhỏ nhỏ này.

Qua lễ Giáng sinh, công việc bận rộn của Trình Hoài Cẩn ở đất Bắc Kinh đã hoàn toàn đi đến hồi kết. Anh ở nhà nghỉ ngơi hai ngày rồi lại bắt đầu đi dạy học ở trường.

Buổi tối trước kỳ nghỉ Tết dương lịch, anh hỏi Tô Chi có sắp xếp gì trong đợt nghỉ lễ này không.

“Làm bài tập.”

Tô Chi ngồi vào bàn ăn, uống canh gà dì Lý đã hầm cả một buổi chiều. Trong nhà đang bật máy sưởi nên cô chỉ mặc một cái áo cộc màu trắng cùng quần sooc màu xám. Mái tóc được búi gọn hình củ tỏi trên đỉnh đầu.

Cả người nom rất thoải mái.

“Nhiều không?” Trình Hoài Cẩn nhận lấy một phần đồ ngọt tráng miệng trong tay dì Lý, đưa đến trước mặt Tô Chi.

Tô Chi cười híp mắt nhận lấy: “Không nhiều, hôm nay trước khi tan học tôi đã làm được hơn nửa ở trên lớp rồi, Tết dương lịch chú muốn đưa tôi đi chơi sao?”

Trình Hoài Cẩn khẽ nhượng mày: “Vậ phải xem cháu có thời gian và có đồng ý hay không.”

Anh đặt đũa xuống, mở ứng dụng lịch trong điện thoại đưa cho Tô Chỉ: “Sáng mai tôi đi Bắc Kinh, hôm sau là sinh nhật Giang Triết, buổi sáng ngày thứ ba sẽ từ Bắc Kinh trở về. Nếu như cháu đi, vậy phải làm bài tập vào chiều ngày thứ ba của kỳ nghỉ lễ. Có kịp không?”

“Kịp chứ!” Tô Chỉ trả lời không chút do dự.

Trình Hoài Cẩn khựng lại một lúc, “Muốn đón sinh nhật Giang Triết đến thế à?”

Tô Chỉ gật đầu.

Trình Hoài Cẩn cắt điện thoại đi: “Chắc chắn có thể làm hết bài tập chứ? Nếu không làm hết được thì vẫn nên đặt việc học lên hàng đầu.”

“Làm được hết mà, lát nữa ăn xong tôi sẽ đi làm ngay, nhanh thì tối nay là có thể làm xong!” Tô Chỉ thề thốt chắc nịch.

Cô bị Tô Xương Minh bỏ bê ở dưới quê quanh năm suốt tháng, về sau dù học ở Bắc Xuyên nhưng cũng chẳng mấy khi được ra ngoài đi chơi đây đó.

Bắc Kinh cách Bắc Xuyên xa đến vậy, cô lại càng không có cơ hội đi.

“Nếu tiện, có thể đưa tôi tới thăm thú đại học Bắc Lĩnh được không?” Tô Chỉ cũng buông đũa xuống, nghiêm túc hỏi anh.

Cô đặt hai tay ngay ngắn trên mặt bàn như thể đang nghe giảng, vầng trán hơi nghiêng nghiêng. Dưới ánh đèn sáng trưng, có thể nhìn thấy rõ từng sợi lông tơ trên mặt cô.

Tựa như vầng hào quang dịu dịu tươi sáng.

Trình Hoài Cẩn gật đầu: “Được, chiều mai chúng ta có thể đi.”

Trong lòng Tô Chỉ phấn khích sướng rơn, các thứ cơ trên mặt cũng hoàn toàn nâng lên mất kiểm soát: “Trình Hoài Cẩn, chú đúng là người tốt!”

“Vậy ư?” Giọng điệu Trình Hoài Cẩn nhàn nhạt: “Ai đối tốt với cháu một chút cũng đều là người tốt.”

“Chứ sao.” Tô Chỉ nói: “Chỉ cần đối tốt với tôi một chút thôi là tôi đã rất mãn nguyện rồi.”

Khuôn mặt cô hơi hếch lên, đuôi mắt hồ ly khi cười lên trông giống như đuôi chú hồ ly nhuộm đầy mặt hoa, từng giọt mặt đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trình Hoài Cẩn thu ánh mắt lại, anh cầm điện thoại đứng dậy, cuối cùng còn dặn cô: “Tám giờ sáng mai xuất phát, gói ghém hai bộ quần áo là được.”

“Được!”

-

Tám giờ sáng ngày hôm sau, dì Lý giúp hai người nhét hành lý vào cốp sau.

Sau khi lên xe, Tô Chỉ cởi áo khoác ra đặt ở ghế sau, Trình Hoài Cẩn bật hệ thống sưởi rồi lái xe ra khỏi tiểu khu.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo dệt kim màu xám đậm ra bên ngoài áo sơ mi, nơi cổ tay để thừa ra một đoạn áo sơ mi trắng rất vừa vặn, cuối cùng là chiếc đồng hồ đeo tay màu bạc đỏ của anh.

Tô Chỉ không dám đưa mắt nhìn toàn thân Trình Hoài Cẩn, chỉ có thể len lén liếc nhìn bàn tay đang đặt trên vô lăng của anh.

Trong khoang xe ấm áp, ngón tay anh cũng nhuốm một lớp màu hồng hào nhàn nhạt. Mu bàn tay gồ lên đường gân guốc rõ nét, mỗi một đường gân đều khiến nhịp tim cô hẫng mất nửa nhịp.

Nó khiến cô nhớ tới lần ở bệnh viện, nhớ tới đôi bàn tay kề cạnh nhau của hai người.

Luồng khí nóng bốc ra khỏi áo len cổ lọ, Tô Chi hướng ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Trước đây đã từng đến Bắc Kinh chưa?” Trình Hoài Cẩn giảm âm lượng tiếng nhạc trong xe xuống, lên tiếng hỏi cô.

Tô Chi quay sang: “Chưa, tại xa quá mà. Nhà tôi cũng chẳng có ai sống ở đó cả.”

“Vậy từng đến những đâu rồi?”

Tô Chi ngẫm nghĩ một hồi: “Ngoại trừ khu nội thành và nông thôn Bắc Xuyên ra, hình như nơi xa nhất tôi từng đi là Hạ Xuyên ở giáp ranh. Có người họ hàng tổ chức kết hôn ở đó, tôi từng đi một lần.”

“Về sau lên đại học rồi có thể đi chơi đây đó nhiều hơn.”

“Nếu rảnh.” Tô Chi nói, “Tôi còn không biết đại học rốt cuộc mang dáng vẻ như thế nào nữa.”

“Không cần phải đi làm thêm kiếm tiền.” Trình Hoài Cẩn trong nháy mắt đã nhìn thấu tâm tư cô, “Có điều kiện thì không cần thiết phải lãng phí thời gian vào việc làm thêm vô bổ, nếu thiếu tiền thì cứ nói thẳng với tôi.”

Từ đầu đến cuối giọng điệu của anh vẫn cứ đều đều như thế, Tô Chi cũng biết Trình Hoài Cẩn không bao giờ mượn cớ để chế giễu cô hay bất cứ điều gì khác. Nhưng cô vẫn cảm thấy một chút gì đó tưng quẫn, là sự quẫn bách xuất phát từ chút lòng tự trọng cuối cùng của cô.

“Đến lúc đó tôi sẽ xem xét sau.” Cô không nói chắc được điều gì, nhưng cũng không muốn tiếp tục chủ đề này nữa.

Đèn đỏ sáng lên, Trình Hoài Cẩn dừng xe, anh quay sang nhìn mới chợt nhận ra ánh mắt cô cứ thờ thẩn nhìn cổ tay mình.

“Nhìn gì đấy?”

Tô Chi ngẩn ra, một lúc sau mới phát hiện nãy giờ mình hơi lơ đãng mất tập trung.

Nhưng cô cũng chỉ bâng quơ nói bừa một câu: “Nhìn đồng hồ của chú.”

Thế mà không ngờ Trình Hoài Cẩn nghe thấy vậy thì tháo luôn đồng hồ của mình ra, đưa nó đến trước mặt cô.

“Cầm lấy mà xem.”

Tô Chi vội đưa tay nhận lấy.

Cô nhớ tới lần đầu tiên gặp Trình Hoài Cẩn, khi ấy anh bước tới từ phía cửa sau. Tia sáng khiến người ta chói mắt chính là phản chiếu ra từ chiếc đồng hồ này.

Trên dây đeo vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể ấm ấm vừa phải của anh. Không hề lạnh lẽo.

Tô Chi đặt đồng hồ trong lòng bàn tay tỉ mỉ quan sát, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại đeo thử nó lên tay.

“Tạch” một tiếng, cô cài chiếc đồng hồ đó vào tay.

Cổ tay khế đung đưa trong không trung, phần dây đeo thừa cũng theo đó mà lắc lư trái phải.

Cổ tay anh lớn hơn cô hẳn một vòng.

Tô Chi không nhịn được cười híp mắt.

“Cái đồng hồ này có phải rất đắt không?” Tô Chi nhìn dòng chữ tiếng anh trên đồng hồ, nói, “Tôi từng được nghe đến thương hiệu này rồi.”

“Phải xem cháu định nghĩa như thế nào là đắt.” Ánh mắt Trình Hoài Cẩn nhìn thẳng về phía trước, nói: “Nếu không ảnh hưởng đến chỉ tiêu sinh hoạt hàng ngày của cháu thì đều không được coi là đắt.”

Tô Chi hừ hừ hai tiếng, nhân lúc đèn đỏ trả lại đồng hồ cho Trình Hoài Cẩn.

“Tuỳ tiện đưa đồng hồ cho người khác mà cũng không sợ bị người ta cuỗm mất.”

Trình Hoài Cẩn liếc cô một cái: “Tôi không có thói quen tuỳ tiện đưa đồng hồ cho người khác xem.”

Câu trả lời bất thành lời của anh khiến Tô Chi nóng bừng cả tai, chiếc áo len dày nặng biến thành cái lò hấp nóng hầm hập, cô có chút lúng túng không biết phải làm sao.

“Cái gì cơ, cái gì cơ.” Cô nhỏ giọng lẩm bẩm.

Trình Hoài Cẩn liếc nhìn gương chiếu hậu rồi lái xe vào đường cao tốc: “Dù sao cũng chẳng có mấy ai nhìn chăm chăm không rời mắt như cháu.”

Tô Chi: “...”

May nhờ thời tiết đẹp nên chuyến đi Bắc Kinh lần này, Trình Hoài Cẩn lái xe suôn sẻ suốt quãng đường.

Tầm hơn một giờ chiều, hai người đã đến nhà của Giang Triết.

Khác với nhà của Trình Hoài Cẩn, Giang Triết sống một mình trong một căn hộ cao cấp. Là kiểu căn hộ biệt lập (1), nhìn thoáng qua, Tô

Chỉ không thể nào đánh giá được căn hộ này tốt cuộc lớn đến mức nào.

Phong cách trang trí mang đậm hơi thở hiện đại, trên trần nhà là chiếc đèn trần xoắn ốc khổng lồ vô cùng nghệ thuật.

Chỉ mới đứng trong phòng khách đã có thể nhìn thấy hai tác phẩm hội họa theo trường phái trừu tượng với những gam màu phong phú, phía sau ghế sofa là một tủ sách chất đầy sách và các tác phẩm nghệ thuật.

Mọi thứ hiện lên thật sống động và cũng tràn ngập hơi thở cuộc sống. Khác hẳn so với nơi ở của Trình Hoài Cẩn.

Hai người vừa tới cửa, dì giúp việc trong nhà đã mang dép lê đến, đồng thời nhận lấy hành lý của hai người rồi mang vào phòng ngủ.

Giang Triết tươi cười rạng rỡ, anh ấy dập tắt điếu thuốc mới châm trong tay, dặn dì giúp việc mở cửa sổ ra cho thoáng khí.

“Đi đường có tắc không?” Anh ấy nghênh đón Trình Hoài Cẩn và Tô Chỉ vào trong nhà.

Hiển nhiên là Trình Hoài Cẩn thường xuyên tới đây, anh cởi áo khoác ra móc vào giá treo ở cửa, nhẹ nhàng nói: “Không tắc.”

Sau đó anh đứng sang bên cạnh Tô Chỉ, chìa tay ra đợi cô cởi áo khoác.

Tô Chỉ vốn dĩ vẫn đang chậm rì rì, vừa nhìn thấy Trình Hoài Cẩn đợi mình thì lập tức cởi áo khoác ra thật nhanh.

Trình Hoài Cẩn nhận lấy áo khoác của cô treo lên bên cạnh áo mình, sau đó quay sang nói với Giang Triết: “Đừng để cô nhóc ngủ phòng dành cho khách ở đối diện phòng cậu.”

“Sao mà thế được?” Giang Triết cười, nói với Tô Chi: “Qua đây nào nhóc con, anh đưa em đi xem phòng.”

Nói rồi anh ấy đưa Tô Chi đi về hướng phòng ngủ.

Bình thường Giang Triết thích đưa mấy cô bạn gái về nhà qua đêm, nhưng cũng có những lúc ngủ không ngon, anh ấy sẽ đuổi mấy người phụ nữ đó sang phòng khác ngủ.

Căn phòng đối diện phòng Giang Triết mà Trình Hoài Căn vừa nhắc đến chính là nơi ngủ của mấy cô bạn gái đó khi bị đuổi đi.

Anh ấy làm sao có thể để Tô Chi ở chỗ đó được.

Sau khi đi lòng vòng qua hai hành lang, Giang Triết mở cửa phòng cho Tô Chi.

“Ở phòng này.”

Tô Chi ngược lên nhìn, là một gian phòng ngủ tràn ngập ánh sáng. Nhìn thoáng qua, có một tấm thảm phối màu Morandi cỡ lớn được trải phía dưới chiếc giường lớn màu hồng nhạt, trên tủ đầu giường gần ban công đặt một chiếc đèn bàn thủy tinh màu xanh lục cổ điển.

Một bên giường là khu vực tiếp khách nho nhỏ, hai chiếc ghế bành bọc da màu vàng gừng làm phong phú thêm màu sắc cho cả căn phòng ngủ.

Ánh sáng xuyên vào khiến mọi thứ trở nên rõ ràng và tươi sáng hơn hẳn.

Giang Triết có phần đặc ý hỏi cô: “So với phòng ngủ ở nhà anh hai, thấy sao?”

Tô Chi cũng không nhịn được theo phe tạo phản: “Trông tươi sáng với có hơi thờ cuộc sống thật đấy!”

”Chuyện, chỗ anh hai ở có phải là cái nhà đầu, phải gọi là cái hầm bê tông cốt thép khắc nghiệt mới đúng.” Giang Triết nói rồi đưa Tô Chi đến phòng ăn: “Cứ suy nghĩ đi, rảnh thì đến chỗ anh ở, thấy sao?”

Tô Chi liếc thoáng qua Trình Hoài Cẩn đang uống nước ở phòng ăn, ánh mắt anh làm như vô ý quét qua phía này.

“Thôi khỏi thôi khỏi, em đi học không tiện.”

Sau khi cả ba ăn trưa xong, Giang Triết và Trình Hoài Cẩn dẫn Tô Chi đến đại học Bắc Lĩnh. Trình Hoài Cẩn có quen biết với một vị giáo sư trong trường, mấy người họ vừa chuyện trò vừa đưa Tô Chi đi dạo quanh khuôn viên trường.

Cuối cùng vị giáo sư đó còn kiên nhẫn phân tích cho Tô Chi xem với thành tích hiện tại cô thì có thể cân nhắc vào chuyên ngành nào, đồng thời còn khích lệ cổ vũ cô tiếp tục cố gắng, sau này nhất định sẽ có tương lai rộng mở.

Hốc mắt Tô Chi đỏ hoe tận mấy lần, nhưng cuối cùng vẫn cố dần xuống.

Ý tốt chân thành biết bao, mặc dù có lẽ vị giáo sư ấy chỉ là nể mặt Trình Hoài Cẩn nên mới đối xử với cô nồng nhiệt đến vậy.

Nhưng giọng điệu tận tình chỉ bảo và lời khích lệ chân thành ấy vẫn khiến trái tim cô như được hâm nóng.

Cuối cùng, mấy người họ dùng bữa tối ở căng tin đại học Bắc Lĩnh xong mới quay về chỗ ở của Giang Triết.

Trời không còn sớm nữa, Tô Chi quay về phòng liền đi tắm rửa trước. Mùa đông ở Bắc Kinh lạnh hơn ở Bắc Xuyên, bởi vậy mà hệ thống sưởi trong căn hộ luôn trong trạng thái hoạt động không ngừng.

Tắm xong, Tô Chi sấy tóc khô được một nửa thì nhận được tin nhắn WeChat của Giang Triết.

Giang Triết: Ra phòng khách xem tivi.

Tô Chi mặc áo cộc và quần soóc vào, trả lời anh ấy: Xem gì?

Giang Triết: Tùy.

Mục đích gần như không chút che đậy của anh ấy không khỏi khiến Tô Chi bật cười.

Giang Triết: Lần nào gặp nhau cũng tỏ vẻ không thân quen với anh, anh đây thân thiện dễ gần hơn anh hai nhiều đấy nhé.

Tô Chi: Trình Hoài Cẩn cũng ở đó sao?

Giang Triết: Cứ phải anh ấy tới đây thì em mới chịu đi ra?

Đầu ngón tay Tô Chi khựng lại, như thể sợ bị phát hiện ra: Không phải, bây giờ em ra đây.

Gửi tin nhắn xong, cô xỏ dép rồi đi ra ngoài.

Đứng ở hành lang dài tối tăm vẫn có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng tivi phát ra ở phòng khách.

Tô Chi vừa đi tới phòng khách đã nhìn thấy Giang Triết đang ngồi trên ghế sofa quay qua vẫy tay với cô: “Qua đây.”

Tô Chi rảo bước đi tới ngồi xuống ghế sofa đơn ở bên phải anh ấy.

Trên tivi đang phát thước phim tài liệu về thế giới động vật, Giang Triết lấy một bộ bài ra hỏi cô: “Biết chơi gì?”

Biết chơi gì á? Tô Chi chẳng biết chơi cái gì cả.

Cô là dân mù bài, chỉ biết mỗi trò đơn giản nhất là mèo con câu cá (2).

Giang Triết nhìn bộ dạng gà mờ của cô chỉ biết lắc đầu cười cong khóe môi: “Không sao, để anh dạy em.”

Suốt cả buổi tối, Giang Triết không ngừng mớm bài cho Tô Chỉ. Mà đã mớm là mớm rất trắng trợn lộ liễu, không thèm che giấu chút nào, nhưng cũng khiến Tô Chỉ cười không ngớt.

Thời gian nghỉ giữa các ván, anh ấy cũng sẽ kể một số chuyện thú vị xảy ra xung quanh mình cho cô nghe. Đó là thế giới mà Tô Chỉ chưa từng được tiếp xúc bao giờ, nó vô lý đến không thể tưởng tượng nổi.

Giang Triết quá biết cách làm sao để khiến mấy cô gái nhỏ vui vẻ, cô hoàn toàn khác biệt so với những cô bạn gái bên cạnh anh ấy. Mớm vàng mớm bạc không bằng mớm cho cô sự thiên vị đầy lộ liễu trắng trợn.

Cô quá đổi đơn thuần, khiến anh không nhịn được muốn tốn công tốn sức để trêu chọc cô.

“Chẹp, em lại thắng rồi!” Giang Triết lại ném bài trong tay xuống.

Tô Chỉ không nhịn được phì cười mắng anh ấy: “Trong tay anh toàn lá bài lớn mà sao không chịu đánh?”

Giang Triết không cho cô xem chính xác mình còn lại những lá bài nào mà trợn lẩn chúng vào trong đồng bài luôn. Cười toe toét nói: “Anh không thích đánh đấy.”

“Có đời thưở nhà ai đi chơi bài như anh không?” Tô Chỉ cười đỏ cả mặt, cô ngồi thu hai chân trên ghế sofa đơn rộng rãi, cơ thể thoải mái dựa vào lưng ghế.

Giang Triết nhướn mày xáo bài, vu vơ nói: “Đánh bài với em thoải mái hơn chơi với anh hai nhiều.”

“Trình Hoài Cẩn cũng biết đánh bài sao?” Tô Chỉ lập tức bị khơi dậy lòng hiếu kì.

“Người âm hiểm như anh ấy không những biết, mà còn khiến em thua bết nhè là đằng khác.” Giang Triết hậm hực nói: “Đánh bài với anh ấy, anh chưa bao giờ thắng nổi.”

Tô Chỉ đúng là không thể tưởng tượng ra nổi dáng vẻ khi chơi bài của Trình Hoài Cẩn, nhưng quả thực là anh cũng từng nói rằng mình là người từng hút thuốc uống rượu.

Tô Chỉ ngẫm nghĩ trong lòng một hồi, cuối cùng vẫn không nhận được: “Em nghe nói trước đây chú ấy cũng biết hút thuốc uống rượu, có phải không?”

Giang Triết liếc cô một cái, cười nói: “Anh hai nói với em à?”

Tô Chỉ gật đầu.

“Anh ấy...” Giang Triết đang định mở miệng thì đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến từ hành lang.

Tô Chỉ và Giang Triết nhìn về hướng phát ra âm thanh, không ngờ là Trình Hoài Cẩn đi ra từ phòng ngủ.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi sẫm màu cùng quần dài, trông có vẻ như sắp phải đi ra ngoài.

Giang Triết cúi đầu nhìn giờ, đã mười giờ tối rồi. “Sao tự nhiên lại đi ra ngoài?”

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn khẽ quét qua hai người và bộ bài trên bàn trà: “Có chút chuyện.”

Anh sai bước đi tới phòng khách, lúc lướt qua Tô Chỉ thì bất chợt dừng lại, hỏi cô: “Sẽ đi ngang qua một cây cầu bắc qua sông nổi tiếng ở Bắc Kinh, cháu có muốn đi xem không?”

Tô Chi nghe thấy thế thì hai mắt lập tức sáng lên, nhưng đột nhiên lại nghe thấy Giang Triết ở phía sau thông dong nói: “Bỏ qua là không nhắc lại chủ đề này nữa đâu đấy.”

Tô Chi: “...”

Cô có chút do dự lại nhìn về phía Giang Triết, nhưng còn chưa ra quyết định thì đã nghe thấy Trình Hoài Cẩn lạnh nhạt nói:

“Cháu chơi bài với cậu ấy đi.”

Vừa dứt lời, anh đã đi thẳng ra khỏi phòng khách.

(1) Nguyên văn: 大平层 là kiểu căn hộ cao cấp có diện tích lớn trên 200m², mỗi căn hộ thông thường sẽ chiếm toàn bộ diện tích cả một tầng của tòa chung cư và có đầy đủ các khu vực chức năng.

(2) Nguyên văn: 小猫钓鱼, hay tiếng anh là Go Fish. Luật chơi cụ thể mời tham khảo tại link

Chương 30: “meow!”

“Có phải Trình Hoài Cẩn vừa tức giận không?”

Cửa căn hộ đóng lại, Tô Chỉ lại nhìn ra phía đó một lúc. Lát sau mới quay qua hỏi Giang Triết.

Giang Triết hờ hững xáo bài trên bàn trà, mặt mày tùm tùm: “Lý do giận?”

Tô Chỉ thấy hơi bồn chồn bất an, ngẫm nghĩ với vẻ mặt nặng trĩu: “Bởi vì tôi không ra ngoài cùng chú ấy.”

“Hai người là quan hệ gì?” Giang Triết xáo bài xong vút sang một bên rồi đi rót nước uống, ánh mắt nhìn về phía Tô Chỉ có đôi phần hóng hớt.

Tô Chỉ có chút cảnh giác với câu hỏi của anh ấy, không biết anh ấy rốt cuộc muốn nói điều gì.

Chỉ nói: “Quan hệ gửi nuôi hộ.”

“Còn gì nữa?”

“Hết rồi.”

“Anh ấy có tình cảm gì khác đối với em không?” Giang Triết hỏi thẳng đuột.

Nhịp tim Tô Chỉ đột nhiên run lên, hàng lông mày khẽ nhíu lại, bình tĩnh trả lời: “Làm gì có chuyện đó?”

Cô vốn tưởng Giang Triết đã nhìn ra chút tâm tư cô dành cho Trình Hoài Cẩn, nhưng không ngờ anh ấy lại hỏi Trình Hoài Cẩn có tình cảm nào khác đối với mình không.

Sao có thể chứ?

“Thế thì anh ấy giận cái gì?” Giang Triết đứng dậy vươn vai, cười như không cười: “Anh ấy gọi em ra ngoài, em không chịu thì thôi chứ, trừ khi anh ấy muốn em ở bên cạnh nhưng em lại không chịu, như thế thì anh ấy mới giận thôi.”

“Bé Chi, đạo lý này có phải hay không?” Anh ấy bước tới phía sau ghế sofa của Tô Chi, nhẹ nhàng vỗ lên đầu cô, “Đi ngủ đi thôi, muộn thêm chút nữa là Trình Hoài Cẩn sẽ phát cáu với anh thật đấy.”

Trong lòng Tô Chi có cảm giác nghi hoặc không thể nói rõ được, nhưng Giang Triết nói không hề sai. Trình Hoài Cẩn hoàn toàn không có lập trường gì để tức giận với cô cả. Cô suy tư một hồi mà vẫn không tìm ra được đáp án, có chút nản lòng không muốn suy nghĩ thêm nữa.

“VẬY NGỦ NGON NHÉ.” Cô xỏ dép vào rồi đứng lên.

Giang Triết vẫy tay với cô, sau đó một mình đi ra ban công.

Mùa đông năm nào ở Bắc Kinh cũng đều là kiểu rét buốt khô hanh không đổi. Gió bắc thô bạo giống như một bàn tay khổng lồ khô khốc nứt nẻ, khi tấp vào mặt cũng mang tới cảm giác đau đớn không thương tiếc.

Vừa đẩy cửa ban công ra, cái lạnh đã ập đến bao trùm lấy cơ thể Giang Triết, anh ấy chỉ mặc một cái áo mỏng, chút ấm áp trong căn phòng mang lại thoáng cái đã biến mất tăm không thấy đâu.

Anh ấy đóng cửa sau lưng lại, ngồi xuống cái ghế bên cạnh rồi châm điếu thuốc.

Trong điện thoại có mấy chục tin nhắn chưa đọc, anh tắt hết toàn bộ, sau đó lặng lẽ chậm rãi hút điếu thuốc đó.

Một điếu, hai điếu, ba điếu.

Anh trở về cũng không muộn lắm.

Mỗi năm khi Trình Hoài Cẩn đến Bắc Kinh công tác, trước giờ anh chưa từng sống ở nhà của Trình Viễn Đông hay Trình Hoài Lĩnh.

Đương nhiên, nhà họ Trần mà trước kia anh từng sống cũng tuyệt đối không phải sự lựa chọn của anh. Đó là nơi bà ngoại anh sống, là nơi mẹ anh từng ở, nhưng hoàn toàn không phải nơi ăn chốn ở của anh.

Ngoại trừ dịp năm mới ra, nếu Trình Hoài Cẩn đến Bắc Kinh thì nhất định sẽ ở chỗ này của Giang Triết. Cũng giống như khi Giang Triết tới Bắc Xuyên thì cũng chắc chắn sẽ ở nhà của Trình Hoài Cẩn.

Lí do khiến anh ấy và Trình Hoài Cẩn vẫn luôn thân thiết biết bao năm qua, một phần cũng là vì họ rất giống nhau. Họ rời xa xung quanh “ngôi nhà” ấy, mong muốn lại gần nhưng cũng không bằng lòng lại gần.

Một tiếng đóng cửa nặng nề vang lên, Giang Triết ngồi ở ban công mỉm cười.

Chẳng lâu sau, cánh cửa phía sau người ta bị mở ra.

Ánh mắt anh ấy vẫn trông về phía màn đêm lấp lánh ánh sao bên ngoài cửa sổ, giọng nói mang theo ý cười: “Ngồi một lát đi, cô nhóc ngủ rồi.”

Trình Hoài Cẩn treo áo khoác ngoài cửa, đưa tay đóng cửa lại.

Giang Triết liếc nhìn anh: “Chuyện gì mà cứ phải ra ngoài vào lúc tối muộn thế?”

Trình Hoài Cẩn dựa người vào lưng ghế, giọng điệu bình thản: “Anh cả của anh.”

“Anh ta biết anh đến Bắc Kinh rồi?” Giang Triết hơi đổ người về phía trước, quay sang nhìn anh.

“Ừ, anh ấy biết dịp tết dương hàng năm anh sẽ đến chỗ cậu.”

Giang Triết cười khẩy hai tiếng: “Là anh cả của anh biết hay là Giang Nghiên Nguyệt biết? Nếu em đoán không nhầm, có phải Giang Nghiên Nguyệt nói với anh là muốn tối mai đến đón sinh nhật em, kêu anh đưa cả chị ta đi cùng không?”

Trình Hoài Cẩn liếc anh ấy một cái: “Anh không đồng ý với cô ấy.”

“Anh mà đồng ý thì em nghỉ chơi với anh!” Giang Triết trợn ngược mắt lên trời, “Người phụ nữ đó đúng là bám dai như đĩa đói, anh có biết dạo này chị ta qua lại thân thiết với anh cả anh như thế nào không?”

“Chuyện từ khi nào?” Trình Hoài Cẩn hơi nhíu mày nhìn sang.

“Thì gần đây đó, chị dâu anh suốt ngày đưa Giang Nghiên Nguyệt ra ngoài ăn uống tiêu tiền, em hiếm lắm mới về nhà ông già được một chuyến mà cũng thấy anh cả và chị dâu của anh đang làm khách ở nhà em.” Trong mắt Giang Triết thấp thoáng một tia rét lạnh, nhưng giọng nói thì vẫn cười cợt: “Trình Hoài Cẩn, để em xem đến lúc nào anh sẽ bị anh cả anh bán đứt.”

“Giang Triết.” Giọng nói của Trình Hoài Cẩn vẫn bình thản như cũ, cơn gió bắc lạnh buốt đột ngột thổi tới khiến Giang Triết không rét mà run.

“Đây là chuyện của anh.”

Trình Hoài Cẩn dứt lời liền đứng dậy định đi.

Giang Triết không giận, chỉ quay đầu hỏi anh: “Anh hai, có đáng không? Nhiều năm như vậy rồi, có đáng không? Con mẹ nó anh cứ phải tự huỷ hoại bản thân, cứ phải có đạo đức đến thế à?”

“Cạch” một tiếng mở cửa, Trình Hoài Cẩn thậm chí còn chẳng ngoảnh đầu lại.

Ngón tay anh đè trên tay nắm cửa, chỉ nhàn nhạt nói: “Giang Triết, ai đi đường người nấy, anh không hối hận.”

Dứt lời, anh sai bước rời khỏi ban công.

Từng cơn gió lạnh tràn vào phòng khách ấm áp, ngón tay Giang Triết siết chặt mẫu thuốc, im lặng không nói gì nữa.

-

Tô Chi ngủ một mạch đến tận mười giờ sáng, khoảnh khắc mở mắt ra, cô bần thần nhìn gian phòng ngủ xa lạ này một lúc lâu.

Sau đó mới nhớ ra đây là ở Bắc Kinh, là nhà của Giang Triết.

Hệ thống sưởi được bật suốt cả đêm nhưng cũng không hề cảm thấy khô hanh. Trong phòng vẫn có độ ẩm vừa phải dễ chịu, nhẹ nhàng áp lên làn da cô. Cô vùi đầu vào trong chăn, khoan khoái đuổi người một cái rồi xuống giường đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Lúc đi ra khỏi phòng ngủ, cô thấy có hai dì giúp việc đang bận bịu trong nhà bếp. Cô nhẹ nhàng đánh tiếng chào hỏi rồi tiếp tục đi về phía phòng khách. Còn chưa đến nơi thì đã nghe thấy tiếng nói chuyện nhỏ nhẹ chậm rãi của vài người.

Tô Chi bước chậm lại, đến chỗ cửa phòng khách thì dừng lại nhìn.

Trong phòng khách rộng rãi, có bốn năm người phụ nữ mặc lễ phục màu đen, người thì đứng người thì ngồi. Bên cạnh là bốn năm cái giá

treo di động treo đầy quần áo, trông cứ y như mấy cái giá treo đồ trưng bày thường thấy trong các trung tâm thương mại.

Phải đến mấy chục hoặc có lẽ là đến hàng trăm bộ quần áo được treo ở đó, bộ nào bộ nấy cũng đều đang chờ đợi được lựa chọn.

Tô Chi mới chỉ đứng ở cửa một lúc thì Giang Triết đã phát hiện ra cô.

Anh ấy quăng bộ quần áo vừa thử sang một bên, vẫy tay gọi cô qua: “Chọn cho anh bộ quần áo để mặc tối nay đi.”

Tô Chi thấy hơi mới lạ với cách chọn quần áo như thế này, cô gật đầu rồi bước tới.

Một người phụ nữ đeo bảng tên trên ngực mỉm cười rất dịu dàng, ăn nói rất ngọt ngào nhỏ nhẹ: “Vậy để tôi giới thiệu thêm về các sản phẩm mới trong bộ sưu tập mùa đông năm nay của chúng tôi cho ngài và cô đây.”

...

Xem một mạch tận hai tiếng đồng hồ khiến Tô Chi hoa hết cả mắt. Lúc này cô mới hiểu rõ Giang Triết rốt cuộc có cái nét thích ăn diện hoa hòe hoa sói đến nhường nào. Năm người nhân viên cứ thi nhau giới thiệu, lựa đồ rồi mặc thử giúp anh ấy, thế mà cuối cùng còn bị ông anh này nhíu mày chê kiểu dáng quá nhạt nhẽo.

Tô Chi vốn dĩ vẫn còn rất hào hứng, nhưng đến cuối cùng chỉ có thể vừa cầm bữa sáng dì đưa, vừa rệu rã buồn chán đưa ra ý kiến cho anh ấy.

“Đổi lại là anh hai đang ở đây chọn quần áo thì em cũng gà gật như thế à?” Giang Triết vừa thử đồ vừa ầm ức khịt mũi không phục.

Tô Chi làm ồ trên ghế sofa khẽ cười: “Chú ấy không có lỗi bịch như anh đâu nhé.”

“Anh mà lố á?” Giang Triết cười có phần hời hợt, “Thấy bộ này sao?”

Hai tay anh ấy hơi giơ lên, là một chiếc áo khoác màu xám, bên trong phối áo dệt kim màu xanh lam nhạt. Trên ngực áo có một hình thêu dệt kim rất độc đáo, đây là nét đặc trưng của nhãn hiệu này.

“Đẹp.”

Giang Triết khẽ nhượng mày, cởi áo khoác ra ném cho người bên cạnh: “Chọn cái này đi.”

Tô Chi hít sâu một hơi, đang định xỏ dép chuồn mắt.

Giang Triết thò một tay ấn bả vai cô xuống: “Đừng có chạy, đến lượt em rồi.”

-

Mỗi năm Giang Triết đều tổ chức sinh nhật hai lần, một lần lịch dương và một lần là lịch âm.

Lịch dương thì dễ nhớ thôi, năm nào ba Giang cũng tổ chức tiệc mừng ở nhà họ Giang, Giang Triết tới đó ló cái mặt rồi ăn bữa cơm cho xong chuyện. Nghe một đồng người tâng bốc nịnh nọt nào là cậu chủ Giang đúng là tuần tú tài giỏi, rồi thì lại phải bày ra nụ cười giả tạo hời hợt đến không thể hời hợt hơn.

Cơm cháo xong xuôi, vừa hạ đĩa là đi mất dạng, nhìn thấy Giang Nghiên Nguyệt và người nhà ba mẹ chị ta tình cảm thăm thiết là anh ấy lại thấy ghê tởm đến buồn nôn.

Còn một lần sinh nhật nữa là theo lịch âm. Mọi năm cũng chỉ có hai người họ, anh ấy và Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn cai thuốc cai rượu đã nhiều năm, Giang Triết cũng không để bụng, cứ một mình uống xả láng đã đời thì thôi, đằng nào hôm đó Trình Hoài Cẩn cũng sẽ ở cạnh anh ấy thâu đêm.

Hôm nay vừa sáng sớm Trình Hoài Cẩn đã phải ra ngoài, bảo là buổi trưa ăn ở ngoài.

Ban đầu Giang Triết còn xi mặt ra với anh, nhưng trước khi ra khỏi nhà, Trình Hoài Cẩn đã đưa cho anh ấy một xâu chìa khoá.

Giang Triết không vui hỏi anh đây là gì, Trình Hoài Cẩn liếc anh ấy một cái, nhàn nhạt nói là một căn nhà.

Giang Triết xì một tiếng, ra chiều không thèm. Nhưng lại nghe thấy Trình Hoài Cẩn bổ sung thêm: “Foxton street.”

Giang Triết ngây ra, sau đó lập tức hỏi lại với vẻ không thể tin được: “Anh thương lượng với chủ nhà như thế nào đấy? Lần trước em ra giá gấp đôi tiền nhà mà ông lão không chịu bán cho em!”

Trình Hoài Cẩn vươn tay lấy áo khoác mặc vào, chỉ nói với anh ấy: “Sinh nhật vui vẻ, Tiểu Triết.”

Từ đầu đến cuối, ánh mắt của anh vẫn luôn bình tĩnh, lặng lẽ đặt trên người Giang Triết.

Cũng giống như rất nhiều năm về trước, hai người họ trốn trong căn gác mái tối tăm không chút ánh sáng.

Anh hai đã thắp một ngọn nến cho anh ấy, nói với anh ấy rằng: “Sinh nhật vui vẻ, Tiểu Triết.”

Giang Triết nhìn Trình Hoài Cẩn, lát sau khẽ hứ một tiếng. Dù vậy nhưng vẫn nắm chặt chùm chìa khoá đó trong tay.

“Buổi trưa ăn cơm với hội anh cả sao?”

Trình Hoài Cẩn nhìn anh ấy, gật đầu nói: “Buổi tối vẫn chỗ cũ?”

Giang Triết bất lực, nhưng cũng không thể làm gì khác: “Phải, vẫn chỗ cũ, anh nhớ về sớm một chút đấy.”

“Được.” Trình Hoài Cẩn nói xong liền xoay người đẩy cửa đi mất.

-

Phía nam Bắc Kinh có một nhà hàng Nhật Bản, quanh năm chỉ nhận đặt lịch hẹn trước. Mỗi tháng chỉ mở cửa đúng một ngày để đón tiếp lượng khách nhất định.

Lúc Trình Hoài Cẩn lái xe đến nơi thì đã là sáu giờ tối. Trước cửa có một khoảnh rừng trúc tươi tốt rậm rạp, trông có đôi phần ảm đạm hiu hắt vào ngày đông, gió bắc rít gào cũng cuốn theo chúng đung đưa trái phải.

Một con đường nhỏ lát đá cuội màu xám nhạt quanh co uốn khúc dẫn anh vào khoảng sân trong.

“Ngài Trình, hoan nghênh ghé thăm.”

Trình Hoài Cẩn đi đến cửa, một người phụ nữ mặc bộ kimono mỉm cười chào hỏi anh bằng tiếng Nhật.

Anh gật đầu, sau đó đi về phía nhà hàng như đã quen đường thuộc lối ở đây.

Nơi hàng hiên màu sắc nhạt nhoà, một hàng đèn lồng giấy màu trắng được thấp sáng.

Tiếng bước chân của Trình Hoài Cẩn rất trầm, cứ thế yên lặng đi theo sau người phục vụ đó.

Trong túi, âm báo tin nhắn vẫn luôn rung lên không ngừng.

“Ngài Trình, đến nơi rồi.” Lúc đi tới cửa nhà hàng, người nhân viên dừng lại đẩy cửa ra.

Nhưng Trình Hoài Cẩn lại không đi vào ngay, anh dừng bước ở trước cửa, lấy điện thoại ra xem.

Trên màn hình, từng dòng tin nhắn khiến người ta nghệt thờ của Giang Nghiên Nguyệt cứ thế nhảy ra.

Con người Trình Hoài Cận hơi tối lại, anh tắt máy rồi nhấc chân đi vào nhà hàng.

Một bức bình phong Ukiyo-e dài năm mét, trong phòng riêng, mùi gỗ đàn hương rất nhạt trộn lẫn với hơi lò sưởi ẩm ướt bao trọn lấy con người ta từng tầng từng lớp.

Trên đỉnh đầu giăng mắc đầy đèn lồng màu trắng, thấp thoáng toả ra gam màu vàng ấm áp.

Có làn gió khe khẽ thổi tới từ một bên phòng riêng, khiến hàng đèn lồng phát phơ dao động.

Tựa như một làn sóng lúa trên đồng ruộng bị đảo ngược.

Trình Hoài Cận còn chưa đi tới phía sau bức bình phong kia đã nghe thấy tiếng cười khe khẽ của hai người.

“Phòng trưng bày nghệ thuật này thường có một vài hoạ sĩ nổi tiếng tới ghé thăm để xem triển lãm tranh, đến lúc đó cứ tới cuối tuần, chúng ta sẽ cùng nhau đi xem.”

“Thật á, em còn chưa được đi phòng trưng bày nghệ thuật bao giờ.”

“Cái này thì đã nhằm nhò gì, đợt sau này em tới Bắc Kinh học đại học rồi, cứ đến cuối tuần anh sẽ đưa em ra ngoài đi chơi.”

“Không ổn lắm thì phải.”

“Không ổn chỗ nào?”

“Chắc là em còn phải học hành gì đó nữa chứ.”

Một trận cười thả ga.

Trình Hoài Cẩn bước qua bức bình phong, thấy Giang Triết đang giơ tay xoa đầu Tô Chi. “Sao lại ngoan thế cơ chứ.”

Anh ấy còn chưa bỏ tay xuống, xoay người đã nhìn thấy Trình Hoài Cẩn vừa bước vào.

“Anh hai, tới rồi à.”

Trình Hoài Cẩn gật đầu, “Tới rồi.”

Giang Triết đứng dậy đón anh, “Anh hai đến rồi thì chúng ta bắt đầu thôi.”

Tô Chi đã từng suy nghĩ xem kiểu con cháu nhà giàu như Giang Triết sẽ đón sinh nhật như thế nào, có lẽ là bao cả một phòng riêng lớn nhất, mời thật nhiều người đến dự, cả đêm phải âm ỉ rầm rộ, cười đùa không ngớt.

Ấy thế mà, Giang Triết chỉ thực hiện mỗi chuyện bao phòng riêng lớn nhất.

Còn những thứ khác...

Một chiếc bánh sinh nhật 6 inch (1) nhỏ cỡ lòng bàn tay được phết kem trắng tinh, bên trên chỉ viết dòng chữ đơn giản nhất: “Giang Triết, sinh nhật vui vẻ!”

(1) Bánh 6 inch tương đương bánh có đường kính 15cm.

Đèn đóm trong phòng riêng đã tắt hết. Chỉ có hàng đèn lồng trông giống như đèn trang trí trên đỉnh đầu là còn đang phát ra chút tia sáng le lói trong bóng tối.

Tô Chi giúp Giang Triết cắm cây nến lên, Giang Triết đang định nhắm mắt cầu nguyện điều ước thì đột nhiên nói với Tô Chi: “Này nhóc, mọi năm anh toàn ước luôn. Năm nay em hát chúc mừng sinh nhật cho anh đi.”

Tim Tô Chi giật thót, khẽ hả một tiếng. “Em hát không hay đâu.”

“Cứ hát bừa đi.” Giang Triết nói rồi nhắm hai mắt lại.

Trong ánh nến đung đưa lay động, tất thảy đều trở nên dễ dàng bị khuấy động cảm xúc. Tô Chi khẽ cắn môi, cơ thể sát lại gần bên người Giang Triết.

Ánh nến lập loè hắt lên sườn mặt anh ấy một cái bóng nhấp nhèm mơ hồ, cô khẽ cất tiếng hát: “Chúc anh sinh nhật vui vẻ...”

Trong phòng riêng yên tĩnh, thật lâu sau cũng chỉ có tiếng Tô Chi hát ngân vang. Giang Triết đang nhắm hai mắt lại, và cả Tô Chi đang nghiêm túc nhìn anh ấy.

Ánh sáng dịu dàng bao bọc lấy hai người.

Xa hơn chút nữa, chỉ có thể nhìn thấy bên cạnh Giang Triết là bàn tay một người đàn ông nhẹ nhàng đặt trên bàn ăn.

Ngón tay siết một góc khăn giấy, hồi lâu vẫn không hề cử động.

Khuôn mặt im lặng ấy hoàn toàn chìm trong bóng tối bủa vây vì cách nguồn sáng quá xa. Nhưng điều đó cũng khiến anh trở nên thản nhiên, thản nhiên nhìn vào cô gái nhỏ đang cười tươi cất tiếng hát phía đối diện.

Cô mặc một chiếc váy mới tinh, hai đầu gối quỳ trên chiếc ghế thấp, khuỷu tay chống đỡ cả cơ thể mình.

Cô khẽ nghiêng người về phía trước.

Từ phần cánh tay trở xuống, chiếc váy dài không tay được đính ngọc trai ấy vừa vặn ôm lấy cơ thể mảnh mai của cô.

Hai bắp chân nhẹ nhàng khép lại, cuối cùng là đôi giày bệt bằng da màu trắng.

Ánh sáng mịt mờ âm đạm.

Thật ra, lúc này chẳng thể nhìn rõ được là bao.

Nhưng, chỉ với ánh nhìn đầu tiên khi vừa đẩy cửa bước vào, anh đã nhìn thấy đủ rõ ràng rồi.

Mái tóc đen được uốn hơi xoăn nhẹ, khi cười cô rất hay nghiêng ngả trước sau không ngừng. Từng sợi tóc loà xoà trên bờ vai nhỏ nhắn, khi cô quay lại nhìn, đôi môi thoa son dưỡng bỗng nở nụ cười.

Tựa bức tranh sơn thủy mang gam màu nguyên bản đơn sơ, để người ta tô điểm lên đó những sắc màu tươi sáng rực rỡ.

Cô đang nhẹ nhàng cất tiếng hát.

Là tiếng hát dành cho Giang Triết.

Một lúc sau, ánh đèn lại sáng lên.

Giang Triết thở mẫn thối tắt nển, “Bé Chi, về sau hàng năm hãy đi cùng anh hai tới đón sinh nhật anh nhé.”

Dứt lời, anh ấy cũng không đợi Tô Chi trả lời mà gơ tay ra hiệu cho nhân viên lên món.

Nét đặc trưng của nhà hàng này chính là mỗi lần chỉ lên đúng một món, cứ từ từ mà ăn, từ từ mà uống.

Giang Triết uống hết ly này đến ly khác, có mấy lần cứ bảo Tô Chi cũng nếm thử rượu sake xem sao, nhưng đều bị Trình Hoài Cẩn ngăn lại.

“Cô nhóc vẫn chưa đủ tuổi.”

“Ở đây cũng có phải ở Mỹ đâu, à không đúng, ở Mỹ mười sáu tuổi là có thể uống rượu rồi mà?” Giang Triết đã hơi biêng biêng, mặc kệ lời

uy hiếp của Trình Hoài Cẩn, cứ thế hỏi thẳng Tô Chi: “Hay là thử một hớp đi, không cần uống nhiều, chỉ nếm thử mùi vị thôi là được.”

Tô Chi thấy hơi tò mò, háo hức muốn thử nhưng cũng có chút kiêng dè Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn quét mắt qua: “Cháu tự ra quyết định đi, nhưng tôi không khuyến khích cháu uống rượu, kể cả sau này cũng vậy.”

Tô Chi gật đầu: “Thầy Trình nói chí phải.”

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn khẽ thả lỏng, đang định cầm đũa thì lại nghe thấy Tô Chi nói: “Nhưng hôm nay là sinh nhật Giang Triết, uống một ngụm thôi chắc là không sao đâu!”

Vừa nói cô vừa cầm cái chén nhỏ trước mặt lên, một hơi nuốt xuống.

Rượu trái cây thanh mát lập tức kích thích đường thực quản, cô hơi lim dim đôi mắt, lát sau khẽ “khà” một tiếng.

“Ngọt ghê!”

Sau đó cô nhìn sang Giang Triết, hai người nhìn nhau cười phá lên.

Bữa cơm này lê thê đến tận mười hai giờ, Giang Triết đòi tráng đêm nhưng Trình Hoài Cẩn không đồng ý. Ngày mai anh và Tô Chi còn phải quay về Bắc Xuyên, không có nhiều thì giờ như vậy.

Giang Triết kêu gào cũng vô ích, thế là chỉ đành đi theo ra khỏi nhà hàng.

Anh ấy gần như là trong trạng thái say lướt khứốt, Trình Hoài Cẩn phải đỡ anh ấy ngồi vào ghế sau.

Tô Chi ngồi vào ghế phó lái mà tâm trạng vẫn còn chút lâng lâng vui sướng.

“Hôm nay thấy chú chẳng ăn uống gì mấy.”

Cô quay sang nhìn Trình Hoài Cẩn, phần lớn cả buổi tối đều là cô nói chuyện với Giang Triết. Trình Hoài Cẩn gần như chẳng chen vào câu nào.

Tuy bình thường anh cũng không phải kiểu người hay nói nhiều, nhưng cứ cảm thấy có chút gì đó nặng nề ừ ừ.

“Ăn no rồi nên không ăn nữa.”

Nơi ngã tư đường vắng vẻ, Trình Hoài Cẩn cho xe dừng dưới tín hiệu đèn đỏ.

“Có phải hôm nay chú không được vui không?” Không hiểu sao, tự nhiên Tô Chỉ lại xấp người lại gần phía anh hỏi.

Trình Hoài Cẩn liếc cô một cái: “Nghĩ nhiều rồi.” Sau đó đạp ga lái xe băng qua ngã tư.

Tô Chỉ có chút rầu rĩ, nhưng cũng thật sự là không thể nghĩ ra được bất cứ lý do nào khiến Trình Hoài Cẩn không vui. Cô nghiêng người dựa vào cửa xe, chẳng mấy chốc, dòng suy nghĩ đã bay tuốt tới miền trời trong đêm đen.

Dọc đường lái xe rất suôn sẻ, lúc tới dưới lầu căn hộ của Giang Triết, Trình Hoài Cẩn báo cho dì giúp việc đi xuống dưới đón.

“Chúng ta còn phải đi đâu sao?” Tô Chỉ thấy Trình Hoài Cẩn không có vẻ gì là muốn xuống xe.

“Tới hiệu thuốc bên cạnh mua ít thuốc dạ dày với thuốc giải rượu.”

Tô Chỉ lập tức hiểu ra.

Hai dì giúp việc đi xuống dưới rất nhanh, một người đỡ một bên người Giang Triết để kéo anh ra khỏi xe. Ai ngờ Giang Triết đột nhiên túm chặt lưng ghế của Tô Chỉ, lại còn xấp lại gần cô muốn nói chuyện.

Tô Chi vội vàng nghiêng người lắng nghe: “Anh muốn nói cái gì?”

Mắt Giang Triết đã díp vào không thể mở nổi nữa, chỉ cười cười: “Này nhóc, từ nay về sau em cứ đi cùng anh hai đến đón sinh nhật với anh nhé! Em cứ coi anh như anh trai, anh sẽ chăm sóc em cả đời, có được không?”

Thật ra giọng nói của anh ấy nghe không được rõ ràng lắm, cứ lè nhè lè nhè, lại còn nồng nặc mùi rượu.

Tô Chi còn chưa kịp đáp lại, Trình Hoài Cận đã đi ngay xuống xe phụ dì giúp việc kéo anh ấy ra khỏi xe.

“Để ý cậu ấy một chút.”

Dì giúp việc gạt đầu rồi đỡ Giang Triết đi vào chung cư.

Trình Hoài Cận nhanh chóng lên xe trở lại. Chỉ có điều khi anh mở cửa ra, hơi ấm trong khoang xe đã bị thổi đi hết.

Anh nhìn thấy viền mắt Tô Chi đỏ hoe, trên người đang choàng áo khoác.

“Người khác mới nói vài ba câu mà cháu đã cảm động đến phát khóc rồi.”

Trình Hoài Cận ngồi vào trong xe, đưa tay tăng nhiệt độ điều hoà.

“Chú không hiểu được đâu,” Tô Chi xoay đầu nhìn anh, “Tôi biết Giang Triết chỉ là nói đùa cho vui thôi, nhưng anh ấy đồng ý nói với tôi những lời như vậy thì tôi đã rất vui rồi. Trước nay chưa từng có người nào nói với tôi như vậy, nói rằng họ muốn trở thành người nhà của tôi.”

“Nói nhiều đến mấy cũng chẳng bằng làm nhiều.”

Cứ có gì đó là lạ, Trình Hoài Cận cũng không khởi động xe ngay.

Ánh mắt anh lạnh nhạt nhìn bãi đậu xe im lìm, một tay đặt trên vô lăng.

Tô Chi khẽ cau mày, nghiêng người nhìn về phía anh.

Hình như tâm trạng của anh vẫn luôn có chút gì đó đè nén.

Thực ra cô nên phát hiện ra sớm hơn mới phải. Kể từ lúc Trình Hoài Cẩn vừa bước vào nhà hàng hồi tối, và cho đến tận lúc này.

Dẫu anh đã phủ nhận, dẫu anh đã nói là không có chuyện gì.

“Hôm nay chú không vui, phải không?” Tô Chi hỏi lại một lần nữa.

Nhưng Trình Hoài Cẩn không trả lời câu hỏi của cô, ánh mắt anh rơi xuống thân váy màu trắng lộ ra ngoài vạt áo khoác của Tô Chi, lên tiếng: “Nói nhiều như vậy, thế cháu đã từng để tâm xem mùa đông lạnh như vậy mà còn mặc váy thì liệu có bị bệnh hay không chưa?”

“Tôi có mặc áo khoác mà.” Tô Chi cố gắng cường nói.

“Thế chuyện lần trước ở phòng ăn để điều hoà phả vào người đến nỗi bị sốt thì sao?” Trình Hoài Cẩn di chuyển ánh mắt, nhìn cô có đôi phần lạnh lùng.

Tựa như một ngọn lửa bùng cháy, mà bên trong lại tôi luyện ra những gai băng nhọn hoắt.

“Tôi sẽ không bị sốt nữa đâu, tôi rất khoẻ.” Tô Chi cố nặn ra nụ cười, cô không muốn cãi vã với Trình Hoài Cẩn.

Trong khoang xe yên tĩnh, Trình Hoài Cẩn nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

“Được.”

“Được cái gì chứ?”

“Cháu muốn tin cái gì thì tin, đây là quyền của cháu.” Trông anh có vẻ như không muốn nói chuyện nữa.

”Đâu có đâu?” Trong lòng Tô Chỉ càng thêm sốt sắng, cùng với tiếng Trình Hoài Cẩn khởi động xe, cô nghe thấy anh lạnh nhạt vút lại một câu:

“Chẳng thà nuôi xừ con mèo.”

Sau đó Trình Hoài Cẩn đưa tay bật kết nối Bluetooth trên xe, đuôi mắt liếc thấy Tô Chỉ đang nhíu chặt hàng lông mày, nhìn anh với vẻ vô cùng bối rối không biết phải làm sao.

Anh khẽ mím môi, nhìn thẳng đi hướng khác.

Ai ngờ ngay khi anh đang định xuất phát, đột nhiên có một cánh tay vươn ra tắt luôn radio của anh.

Trình Hoài Cẩn hơi ngạc nhiên, anh quay sang nhìn Tô Chỉ.

Trong khoang xe mờ tối ảm đạm, ấy vậy mà gương mặt cô vẫn có thể nhìn rõ nét đến thế. Đôi mắt hồ ly khẽ nheo lại lúc này phát ra một sự mê hoặc theo bản năng.

Trình Hoài Cẩn đang định lên tiếng chất vấn, chợt nhận ra có một đôi tay ấm nóng túm chặt lấy cánh tay anh.

Cả người cô hoàn toàn ngả về phía này.

“Răng nanh” hơi loé lên, hai mắt nhìn thẳng vào anh.

Thế rồi phát ra một tiếng kêu giận dữ: “Meow!”

Chương 31: Trình hoài cần

Nếu không phải được Trình Hoài Cần dẫn tới đây, có lẽ Tô Chi mãi mãi cũng không thể biết được, hoá ra ở nơi con hẻm sâu hun hút quanh co ngoằn ngoèo này lại là nơi ẩn mình của một nhà hàng độc đáo và trang nhã đến vậy.

Kiến trúc tứ hợp viện với những mảng tường gạch thô màu xám chì, trước cửa không hề có bất kỳ biển hiệu nào.

Chỉ có hai chiếc đèn lồng màu đỏ cam treo trên phần mái cong của đình viện, lọt thỏm nơi con ngõ nhỏ sâu hun hút, trông chúng tựa ngọn đèn hải đăng thường thấy trong chuyến hành trình lênh đênh trên mặt biển sâu.

Nhân viên phục vụ rời khỏi phòng riêng sau khi hai người đã gọi món xong, phong cách bài trí mang hơi hướng Trung Hoa cổ điển không hề phô trương nhưng lại đem tới cảm giác bình dị, xưa cũ.

Tô Chi cởi áo khoác ra vắt sang một bên, hai khuỷu tay chống lên mặt bàn, đưa mắt nhìn Trình Hoài Cần: “Chú Trình này, không phải chú bảo no rồi không ăn nữa sao?”

Trình Hoài Cần cụp mắt liếc cô, hai tay cô đang chống cằm, gò má hơi nâng lên. Vì đã trang điểm nên gương mặt cô càng trở nên sống động tươi tắn. Tựa như một đoá hoa dại nhỏ nhắn khẽ rung rinh theo cơn gió ngày hạ, rực rỡ tươi sáng mà lại tràn đầy sức sống.

Lúc này đuôi mắt xếch kia đang nhướng lên với vẻ “khiêu khích” cùng “xem trò hay”, nhưng lại không hề khiến người khác cảm thấy gai mắt.

Mà trái lại trông càng giống như đang “làm nũng” một cách ngang nhiên vì cậu có chỗ dựa hơn.

Trình Hoài Cẩn đặt khăn lau tay đã sử dụng qua một bên: “Phải, nhưng bây giờ tôi đói rồi.”

“Ừầy,” Tô Chỉ giả dò kinh ngạc rất lố, khoé miệng không nhịn được tiếp tục cười trêu chọc anh: “Vậy là cơ thể chú không ổn rồi đó, nhanh vậy đã tiêu hoá hết rồi.”

“Vậy ư?” Trình Hoài Cẩn cười giả trân nhìn cô, “Không so được với cháu.”

Tô Chỉ nheo mắt lại, cô nghĩ thấy vết sau của anh có mùi nguy hiểm: “Là sao?”

“Buổi tối vừa mới چرا đôi cái bánh ngọt với Giang Triết xong, thế mà bây giờ vẫn gọi thêm được ba món tráng miệng.”

Tô Chỉ: “...”

“Tôi còn trẻ, tôi còn ăn được!”

Trình Hoài Cẩn mím môi như đang cười, khẽ nói: “Được thôi, ăn đi, tôi có tiền.”

Tô Chỉ: “...”

“Chú dõ mèò đấy à?”

“Cháu không phải sao?” Ánh mắt Trình Hoài Cẩn nhìn qua.

Sau gáy Tô Chỉ nóng ran, cơ thể cũng hơi lùì lại phía sau. Cô nhớ lại khung cảnh trên xe lúc nãy, cô bị mấy câu không nóng cũng chẳng lạnh của Trình Hoài Cẩn làm cho tức đến mụ mị cả đầu óc, hai tay cứ thế túm chặt lấy cánh tay anh.

Vốn tướng anh vẫn sẽ tiếp tục dạy dỗ cô bằng mấy lời lạnh nhạt dừng dừng đó, ai ngờ Trình Hoài Cẩn lại chỉ yên lặng nhìn cô.

Đây là lần đầu tiên cô nắm chặt cánh tay anh đến vậy.

Cánh tay mạnh mẽ, rắn chắc ấy, cứ thế đón lấy sức nặng nhào tới của cô mà không hề nhúc nhích.

Nhịp tim chậm chậm nhảy múa điên cuồng, nhưng cơn rạo rực cũng nhanh chóng lắng xuống dưới cái nhìn chăm chú của Trình Hoài Cẩn. Cô rụt rè định thu tay về, lại chợt nghe thấy Trình Hoài Cẩn nói: “Mặc hẳn áo khoác vào, điều hoà vẫn chưa ấm đâu.”

Ánh mắt lảng tránh của Tô Chi bỗng chốc lại nhìn thẳng vào anh, mím môi thử hỏi dò: “Chú không giận nữa à?”

“Tức giận với con mèo thì nó có hiểu không.”

Khóe miệng Tô Chi lập tức nở nụ cười, hai tay lại giơ lên làm thế mèo cào, kêu “meow” một tiếng rồi mới chịu ngồi lại vị trí của mình.

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn liếc cô một cái rồi lái xe ra khỏi bãi đậu xe.

Hai người ngồi trong phòng riêng chưa được bao lâu thì nhân viên đã mang thức ăn lên. Nhà hàng này tập trung hướng tới các món chay nên đồ ăn không hề nhiều dầu mỡ gây ngán. Đồ ngọt cũng là chế phẩm được làm từ các loại đậu và một số loại rau củ có màu sắc, mang tới một loại hương vị rất độc đáo.

“Chú phát hiện ra quán này kiểu gì thế, là Giang Triết nói cho chú biết sao?” Tô Chi vừa uống sữa ngô nóng vừa hỏi anh.

“Không phải.”

“Thế chú làm sao mà tìm ra được quán ăn nằm sâu tít trong ngõ này thế, chú cũng đâu phải người Bắc Kinh đâu.”

“Tôi từng sống ở đây một thời gian.”

“Bắc Kinh á?” Tô Chỉ hơi bất ngờ, “Tôi cứ tưởng chú vẫn luôn ở Bắc Xuyên cơ.”

“Năm tám tuổi chuyển đến, tôi từng sống ở đây năm năm.”

“Khi đó cả nhà chú chuyển tới Bắc Kinh sao?”

Trình Hoài Cẩn buông đũa xuống: “Không phải, chỉ có một mình tôi thôi.”

Tô Chỉ sửng người một lúc, thế rồi lại nghe thấy giọng nói rất lạnh nhạt của anh: “Khi đó ba tôi thuyền chuyển công tác đến vùng quê Bắc Xuyên, chắc là tôi đã nói với cháu rồi, chính là khoảng thời gian từng sống ở nhà ba cháu. Anh cả tôi lúc đó đang học đại học ở thành phố khác, một mình tôi không có ai chăm lo nên bị gửi tới nhà bà ngoại ở đây.”

Trong lời nói của anh không hề có chút che giấu nào, cũng quá đối thẳng thắn.

Tô Chỉ mấp máy khoé môi mãi, nhưng cũng không hỏi ra thành lời.

“Mẹ tôi đã qua đời năm tôi tám tuổi rồi.” Trình Hoài Cẩn đã trả lời câu hỏi mà cô không hề hỏi ra thành lời kia.

Ngón tay Tô Chỉ siết chặt trên thành ly, lát sau lại hỏi: “Vậy bà ngoại của chú có đối tốt với chú không?”

“Thế nào được coi là tốt, mà thế nào coi là không tốt?” Trình Hoài Cẩn hỏi ngược lại.

Ánh mắt Tô Chỉ nhìn Trình Hoài Cẩn phía đối diện, cô không sao tưởng tượng được, thì ra anh cũng xa rời vòng tay người thân từ khi còn nhỏ như thế.

“Sống nhờ nhà người, có thế nào thì cũng chẳng tốt nổi.” Tô Chỉ cất giọng nặng trĩu nói, “Nhưng bây giờ tôi cũng cảm thấy, không cứ gì

phải sống chung với ba mẹ mới được coi là nhà, chú thấy tôi đấy, đáng thương cầu xin Tô Xương Minh đừng vứt bỏ mình rồi thì sao, nói thật lòng, giờ đây tôi không muốn quay về bên cạnh ông ta một chút nào.”

“Trình Hoài Cẩn, tôi cảm thấy ở bên người yêu mình và người mình yêu mới chính là nhà.”

Lưng Tô Chi thẳng tắp, hai mắt nhìn Trình Hoài Cẩn đầy vẻ khẩn trương.

Ai ngờ anh chỉ nhàn nhạt “ừm” một tiếng, không hề tiếp lời cô.

Tô Chi có chút không biết phải làm sao, nhưng cô cũng nhận ra có lẽ anh không hề thờ ơ không chút để tâm như vẻ bề ngoài.

Anh chỉ giỏi đưa cô con dao, chỉ giỏi xé nát ảo tưởng hảo huyền của cô.

Nhưng điều đó không có nghĩa là anh không cảm thấy đau.

Hai người ăn xong thì đã là một rưỡi sáng.

Tô Chi về đến nhà Giang Triết thì đi tắm rửa qua loa rồi nằm vật luôn lên giường, còn Trình Hoài Cẩn đứng ở ban công phòng ngủ bật điện thoại lên.

Chẳng lấy làm lạ, lại có hàng chục cuộc gọi nhớ hiện ra.

Trình Hoài Cẩn xoá hết từng cuộc, sau đó nhấn mở tin nhắn Giang Nghiên Nguyệt gửi tới trước đó.

Giang Nghiên Nguyệt: Anh cả cũng là vì tương lai của nhà họ Trình, hiện tại đang ở thời điểm then chốt, anh không thể cứ khuyên anh ấy thu tay như thế được.

Giang Nghiên Nguyệt: Rõ ràng chỉ cần anh chịu giúp một tay là chuyện sẽ thành, tại sao anh cứ phải khiến anh cả lỡ dở cơ hội này

chứ.

Giang Nghiên Nguyệt: Anh hai, anh biết em luôn sẵn lòng giúp anh mà.

Giang Nghiên Nguyệt: Anh hai, khi nào rảnh anh nhắn lại cho em một tin được không?

Giang Nghiên Nguyệt: Trình Hoài Cẩn, anh là đồ lòng dạ sắt đá.

Đêm nay không có trăng, màn hình sáng chói hắt lên ban công tối tăm mịt mờ, tựa như ngọn đèn thám hiểm soi sáng dưới đáy biển sâu.

Mà cũng có lẽ không phải vậy, biết đâu nó là một con cá đèn lồng u ám đến đáng sợ thì sao.

Trình Hoài Cẩn đọc hết từng dòng tin nhắn, cũng không trả lời lại. Anh ấn vào vòng bạn bè, kéo xuống làm mới vài lần.

Vài tiếng trước, có một bài đăng Tô Chi vừa đăng lên.

Là tấm ảnh anh giúp Tô Chi chụp chung với Giang Triết cùng cái bánh gato kia. Phòng nền phía sau hơi tối, nhưng người thì vô cùng nổi bật.

Trên chóp mũi cô dính chút kem trắng muốt, bờ môi màu đỏ anh đào chín mọng. Hai mắt cô nhìn vào ống kính, nở nụ cười tươi. Đã không còn là một Tô Chi luôn dựng lên lớp phòng bị thuở mới gặp nữa, cô đã trở nên thoải mái thả lỏng hơn, và cũng cảm nhận được sự an toàn hơn trước.

Đồng thời cũng giải phóng ra cái chất riêng vốn có vẫn luôn bị che giấu bấy lâu nay. Là thần thái ngày càng bung nở toả sáng, là nụ cười sống động chực thoát ra khỏi màn hình.

Nơi ban công yên ắng, Trình Hoài Cẩn nhấn vào tấm hình đó, rồi lại thoát ra. Nhấn vào, rồi lại thoát ra.

Cuối cùng, ngón tay khựng lại trong phút chốc.

Anh tắt điện thoại, nhắc chân quay vào phòng ngủ.

-

Sau khi từ nhà của Giang Triết quay trở về Bắc Xuyên, Tô Chỉ đã bước vào giai đoạn bận rộn nhất trong học kỳ một.

Đợt thi cuối kỳ trước thêm năm mới là kỳ thi chung của bốn thành phố, cô Nghiêm nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại tầm quan trọng của kỳ thi lần này, đồng thời trực tiếp chỉ ra quy chế thi và đề thi lần này đều là thước đo tiêu chuẩn cho kỳ thi đại học, có ý nghĩa tham khảo rất lớn.

Tô Chỉ như mũi tên đã lên dây, dồn toàn bộ sức lực liều mạng chiến đấu.

Đến cuối tuần cô cũng không lãng phí thì giờ mà đến trường tham gia lớp tự học. Có đôi khi thầy cô các bộ môn sẽ ghé vào lớp một chút, cô cũng vừa khéo nắm bắt cơ hội bổ sung lỗ hổng kiến thức.

Cuối tuần không học tiết tự học buổi tối, thỉnh thoảng là tài xế đến đón, cũng có đôi khi là Trình Hoài Cẩn tới đón nếu khi ấy đúng lúc anh đang ở bên ngoài.

Buổi tối chủ nhật, hai người thường tới quán mì mà Trình Hoài Cẩn hay ghé đến ăn một bát mì bò, sau đó mới cùng nhau về nhà. Lúc ăn cơm, Tô Chỉ thích nhất là ríu ra ríu rít về tiến độ học tập dạo gần đây của mình, Trình Hoài Cẩn nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng cũng sẽ đưa ra cho cô đôi ba lời khuyên.

Cuối tháng một, kỳ thi cuối kỳ diễn ra như đã định.

Buổi sáng Trình Hoài Cẩn đưa cô tới cổng trường, dặn cô cứ phát huy như bình thường là được.

Tô Chi ngồi trong xe mà căng thẳng đến độ tay lạnh toát, Trình Hoài Cẩn nhìn cô: “Căng thẳng không lợi cho việc phát huy của cháu.”

“Tôi biết chứ!” Giọng cô cũng run lên, “Chú nói cái gì khác đi!”

Trình Hoài Cẩn im lặng một lúc: “Thi thử ra sao cũng không có ai trách cháu đâu.”

“Cũng không phải cái này!”

Trình Hoài Cẩn câm nín, lát sau mới mở miệng nói: “Cháu nhất định có thể thi tốt.”

“Xin vía lời chúc của chú!” Tô Chi nắm chặt hai tay thành quyền, vui cườì rạng rỡ.

Trình Hoài Cẩn: “...”

“Mau xuống xe, tôi còn phải đi làm.”

“Được, buổi tối nhớ đến đón tôi nhé!” Tô Chi lập tức đẩy cửa xe, chào một tiếng rồi chạy lon ton vào trong trường.

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn nhìn theo, khoé môi nhẹ nhàng cong lên.

Sau đó anh lái xe rời khỏi cổng trường trung học số 4.

Bởi vì là kỳ thi cuối cùng dịp cuối năm, cho nên kết quả thi cũng được cho ra lò vô cùng nhanh chóng.

Lần này Tô Chi vọt thẳng lên hạng mười lăm trong lớp, lúc nghe thấy Trình Hoài Cẩn nói điều này, cô đang bận thu dọn hành lý để về quê Trình Hoài Cẩn đón Tết.

Trình Hoài Cẩn gõ cửa báo tin này cho cô, Tô Chi phấn khích đến nỗi nhảy cẫng lên tại chỗ, sau đó hét ầm lên nhảy bổ lên giường, lăn đi lộn lại bốn năm vòng.

Đến khi hoa mắt chóng mặt buộc phải ngừng lại mới nhìn thấy Trình Hoài Cẩn đang đứng ở cửa, toàn bộ quá trình mặt mũi anh vẫn tỉnh bơ không chút gợn sóng.

Xấu hổ và phấn khích cùng xông thẳng lên đầu, cô khẽ kêu lên một tiếng rồi vùi mình vào trong chăn.

“Mau thu dọn đi, đến chiều xuất phát rồi.”

Tô Chi hé một góc chăn ra mới nhìn thấy anh vẫn đang đứng ở cửa. Cười như không cười, rõ là cố ý xem cô làm trò hề.

“Tôi thi có tốt không?” Tô Chi lí nhí hỏi anh qua lớp chăn. Cô nhìn thấy Trình Hoài Cẩn khẽ cong khoé môi.

Lát sau, anh cất giọng chắc nịch: “Rất tốt.”

-

Năm nay Trình Hoài Cẩn vẫn giống như mọi năm, dịp năm mới anh sẽ quay về Bắc Kinh ở trong một khoảng thời gian. Thời còn trẻ, Trình Viễn Đông cũng nhanh chóng được thuyên chuyển đến Bắc Kinh sau khi kết thúc công tác ở dưới quê.

Lại thêm việc nhà bà ngoại Trình Hoài Cẩn cũng ở Bắc Kinh, Trình Viễn Đông và Trình Hoài Lĩnh về sau cũng chuyển toàn bộ công việc và cuộc sống xoay quanh nơi này.

Trước kia dựa dẫm vào nhà bà ngoại như nào, đến bây giờ cũng vẫn y như vậy.

Ăn trưa xong, dì Lý giúp hai người bỏ hành lý và cốp sau, Tô Chi tranh thủ lúc quay về phòng ngủ kiểm tra lần cuối xem có bỏ quên đồ

không, nhân tiện lấy sợi dây chuyền từ trong ngăn kéo ra đeo lên. Trình Hoài Cẩn dặn dò dì Lý lần cuối rồi lên xe cùng Tô Chỉ. Tuy đã bước sang mùa đông nhưng ánh nắng lúc giữa trưa vẫn không hề “suy giảm công lực”.

Tô Chỉ cởi áo khoác rồi mà vẫn thấy nóng, cô mở hé hé cửa sổ để không khí mát lạnh ùa vào.

Trình Hoài Cẩn chỉnh nhiệt độ xuống thấp một chút, sau đó khép cửa sổ bên Tô Chỉ lại, chỉ hé mở một khe nhỏ cửa thông gió ngay phía sau anh.

“Đừng để bị lạnh.” Nói rồi anh khởi động xe.

Suốt quãng đường từ Bắc Xuyên đến Bắc Kinh, ngoại trừ có một lần Tô Chỉ xuống xe giữa đường để giãn gân cốt ở trạm dừng chân ra, thời gian còn lại cô đều ngủ say sưa trên xe.

Ánh nắng ấm áp, lưng ghế thoải mái, và cả tiếng nhạc êm ái trên radio. Khi mở mắt ra lần nữa, sắc trời đã nhá nhem tối.

Cô nhào người lên cửa xe nhìn ra bên ngoài, bấy giờ mới phát hiện họ đang đi trên một con đường tương đối vắng vẻ.

“Chúng ta đến đâu rồi?” Tô Chỉ xoay người lại, giọng cô vẫn còn chút khàn khàn mới ngủ dậy.

“Sắp đến rồi, bên cạnh cháu có nước đấy.”

Tô Chỉ cúi xuống, bên cạnh người đứng là có hai chai nước suối. Cô đưa tay cầm lấy uống, lại hỏi: “Nhà chú có vẻ hơi xa nhỉ.”

“Không ở thành phố, ba tôi thích ở nơi yên tĩnh một chút.”

“Ồ.”

Tô Chỉ không hỏi gì nữa, cô yên lặng ngắm nhìn bầu trời dần ngả tối bên ngoài cửa sổ, chẳng mấy chốc họ đã lái xe vào một con đường

nhỏ được tu sửa gọn gàng.

Sau hai lần quẹo xe, cô mới chợt hiểu ra, có lẽ điều mà ba anh thích hoàn toàn không nằm ở sự yên tĩnh, mà là ở sự rộng rãi của nơi này.

Một ngôi tứ hợp viện vô cùng hoành tráng. Bốn phía xung quanh là bìa rừng với tầm nhìn bao la rộng lớn.

Sau khi xuống xe, có hai dì giúp việc tới lấy hành lý giúp hai người.

Tứ hợp viện gồm ba dãy (1), Tô Chi đi theo sau Trình Hoài Cẩn một lúc mới tới được gian trong cùng. Cô cố kiềm chế không nhìn ngang liếc dọc như một người thiếu hiểu biết, cô không muốn khiến Trình Hoài Cẩn mất mặt.

Dì giúp việc đưa cô tới phòng dành cho khách ở phía tây, Trình Hoài Cẩn dặn cô sửa sang một chút, lát nữa đi ra ăn bữa tối.

Tô Chi gạt đầu, cô ở trong phòng mình chải đầu rồi lại buộc gọn tóc lên, rửa tay xong liền đi ra ngoài.

Băng qua dãy hành lang dài, lúc gần đến sảnh chính, Tô Chi mới nhận ra ở đó bỗng có thêm một đám người đang nói chuyện.

Cô thấy Trình Hoài Cẩn đang ngồi ở một bên trong đám người đó, cô còn chưa kịp dẫn đo xem bây giờ có nên qua đó không, thì đã thấy Trình Hoài Cẩn đi về phía mình.

Đám người trong phòng khách im bật nhìn Trình Hoài Cẩn dẫn Tô Chi đi tới.

Thật ra anh có thể vẫy tay về phía cô, hoặc là lên tiếng gọi cô qua đó.

Nhưng anh không làm vậy.

Trình Hoài Cẩn dẫn Tô Chi đi vào phòng khách, kéo ghế cho cô ngồi xuống bên cạnh anh.

Lúc này cô mới dám nhìn thoáng qua gian phòng khách theo lời giới thiệu của Trình Hoài Cẩn:

Ngồi ở ghế chính phía trước mặt là ba anh - Trình Viễn Đông, ông ta mặc một cái áo dài màu đen, sắc mặt có đôi phần nghiêm nghị.

Đôi vợ chồng ngồi phía đối diện Tô Chỉ là gia đình anh cả Trình Hoài Lĩnh của Trình Hoài Cẩn. Người đàn ông mím chặt khoe môi, trong ánh mắt là sự đánh giá cùng dò xét, nhưng người vợ ngồi bên cạnh anh ta thì ngược lại, mặt mày ôn hoà dịu dàng, thậm chí còn mím cười gật đầu với Tô Chỉ.

Khoảnh khắc ngắn ngủi chấm dứt, Tô Chỉ rất nhanh lại biến thành một người sáng suốt.

Bọn họ hoàn toàn không né tránh Tô Chỉ, cũng có lẽ là hoàn toàn không thèm đếm xỉa tới.

Không hề có khung cảnh cả nhà vui vẻ giả tạo, vừa ngồi xuống chưa được năm phút, Tô Chỉ đã cảm thấy lạnh sống lưng.

Bởi lẽ trước kia cô chỉ cảm thấy, trong những năm tháng bị đưa tới nhà bà ngoại kia, có lẽ Trình Hoài Cẩn cũng chỉ trải qua số ít những điều tương tự như cô đã từng.

Nhưng không, ngay từ khoảnh khắc ngồi trong gian phòng khách này, cô cảm nhận được, anh không hề được ngôi nhà này chào đón.

Thì ra là không lâu trước đó Trình Hoài Lĩnh đã mắc phải sai lầm do quá nóng vội vì cái lợi trước mắt, bây giờ đã bị người ta nhắm vào, Trình Viễn Đông chỉ nói dăm ba câu kêu anh ta sau này phải cẩn thận hơn. Nhưng sau đó lại khiến trách Trình Hoài Cẩn không thể giúp đỡ anh trai đến nơi đến chốn. Cuối cùng còn chất vấn Trình Hoài Cẩn tại sao lại không coi trọng tình thân như thế, cả năm mới về thăm bà ngoại được có một lần.

Mặc dù Trình Hoài Cẩn đã giải thích rằng đó là ý của bà ngoại, bà không muốn bị làm phiền. Nhưng Trình Viễn Đông vẫn trách cứ đay nghiến anh nặng nề, nói anh vô ơn, lẽ ra nên thường xuyên về nhà ngoại thăm nom bà.

Người Tô Chỉ căng ra không dám nhúc nhích, làn da cứ tê dần lên theo từng câu trách móc đay nghiến của Trình Viễn Đông hết lần này đến lần khác.

Như thể từng câu mắng mỏ Trình Hoài Cẩn ấy đều là đang mắng lên đầu cô.

Non nửa giờ trước bữa tối, cuối cùng chuyện này cũng coi như kết thúc khi Trình Viễn Đông hỏi đến tình hình sức khỏe dạo gần đây của Tiểu Huệ. Chị dâu cả thấy hơi hổ thẹn nhưng cũng chỉ biết nói câu vẫn chưa có động tĩnh gì.

Trong mắt Trình Viễn Đông xẹt qua tia không vui, nhưng cũng vẫn nhin xuống an ủi nói: “Lần sau lại đi bệnh viện kiểm tra xem sao.”

Nói rồi phát tay áo rời khỏi sảnh chính.

Người trong bếp đến thông báo, mời mọi người hai mươi phút nữa đi ăn tối.

Anh cả và chị dâu cũng không nán lại lâu, cùng đứng dậy rời khỏi sảnh chính.

Vừa mới náo nhiệt là thế, ồn ào là thế, thoáng cái trong sảnh chính lại trở nên vắng vẻ lạnh tanh.

Cơ thể Tô Chỉ một lúc sau vẫn chưa thể hồi thần lại, cô chỉ nghe thấy tiếng cái ly đặt xuống bàn rất khẽ.

Cô nhìn sang, thấy Trình Hoài Cẩn đứng dậy: “Đi thôi.”

Trong ánh mắt nhìn xuống kia, vẫn là vẻ bình thản quen thuộc không đổi.

Dẫu là sau cuộc trò chuyện vừa rồi.

Ở cái nơi mà anh chỉ về mỗi năm một lần ấy, chẳng có lấy một ai hỏi han xem dạo này anh sống như thế nào.

Trái tim Tô Chỉ đập hoảng loạn, cô có chút thần thất đứng dậy đi theo anh ra ngoài.

Ngoài kia, sắc trời đã tối hẳn. Hai người băng qua khoảng sân rộng lớn, đi về hướng nhà ăn ở một phía khác.

Trong gió có tiếng cây cối xào xạc.

Đêm nay cũng vẫn không có ánh trăng.

Cô đi theo sau Trình Hoài Căn, tâm trạng có chút bồn chồn không yên.

Đột nhiên, người đàn ông phía trước dừng bước.

Tô Chỉ dừng lại, ngược lên nhìn anh.

Trình Hoài Căn rũ mắt nhìn cô, giọng nói rất hờ hững: “Biết tại sao tôi tên Trình Hoài Căn, còn anh cả tôi tên Trình Hoài Linh không?”

Một loại dự cảm khiến người ta đau lòng, anh biết cô muốn hỏi điều gì.

Tô Chỉ nhìn vào ánh mắt anh. Là ảm đạm, là trầm lắng.

Thật giống như mặt biển vô tận mà anh đặt làm ảnh đại diện.

Giọng nói của anh tựa làn sương mù nơi núi non, thoáng ẩn thoáng hiện mà lại khó nắm bắt.

“Hoài Lĩnh là núi, Hoài Cẩn là ngọc, nhà họ Trình chính là ngọn núi lớn ấy, vậy nên Trình Viễn Đông không thể sụp đổ, Trình Hoài Lĩnh cũng không được gục ngã.”

“Nhưng còn ngọc, có ích thì lợi dụng không thương tiếc. Nhưng nếu vô dụng...”

Trình Hoài Cẩn giơ tay ra trước mặt Tô Chi, khẽ nắm lại, rồi buông ra.

“Vứt bỏ, cũng sẽ chẳng có ai ngó ngàng đến.”

Nói xong, anh khẽ đẩy gáy Tô Chi một cái.

“Đi nào, ăn cơm thôi.”

(1) Nguyên văn: 三进门(Tam tiến môn: ba lần vào cửa) là loại hình Tứ hợp viện có gồm ba dãy nhà và hai khoảng sân giống hình chữ Nhật (日). Nhất tiến là dãy nhà có cửa ra vào, nhị tiến là sảnh, tam tiến hoặc sau tam tiến là phòng ngủ hoặc nhà trong.

Chương 32: Mớm bài

Diện tích căn tứ hợp viện này của Trình Viễn Đông quả thực không nhỏ, Tô Chỉ và Trình Hoài Cẩn đều ở gian phía tây chuyên dành để đón tiếp khách, ở đó có đầy đủ các phòng chức năng như nhà ăn và phòng khách riêng biệt. Nếu như không muốn đụng mặt Trình Viễn Đông thì hoàn toàn có thể không gặp.

Tối đó Tô Chỉ còn tưởng là phải dùng bữa cùng Trình Viễn Đông và vợ chồng Trình Hoài Lĩnh, về sau mới biết hoá ra chỉ có cô và Trình Hoài Cẩn ăn tối trong nhà ăn ở gian phía tây.

Vài ngày liên tiếp trước Tết đều là như vậy, có đôi lúc rảnh rỗi Trình Hoài Cẩn sẽ đưa cô đi ra ngoài dạo quanh đây đó. Nhưng phần lớn thời gian đều là Tô Chỉ ở một mình trong phòng làm bài tập kì nghỉ đông. Chỉ còn non nửa năm nữa thôi là phải thi đại học rồi, nên cô không dám tùy tiện lơ là việc học.

Ngày hai mươi chín âm lịch, Giang Triết cũng từ căn hộ của mình quay về nhà cũ của nhà họ Giang. Nơi đó cũng cách tứ hợp viện của Trình Viễn Đông không xa, đến trưa, cả ba người cùng dùng bữa ở chỗ Trình Hoài Cẩn.

Giang Triết bảo Tô Chỉ ăn ít lại, buổi chiều sẽ đưa cô đi chơi đây đó.

“Chỗ này không giáp ranh với thành phố, nhưng cũng không thiếu nơi thú vị đâu.” Giang Triết buông đũa xuống rồi nhờ dì thu dọn bát đũa giúp mình.

“Mấy hôm nay Trình Hoài Cẩn đưa em đi nhiều nơi lắm,” Tô Chỉ cũng đã ăn xong, cô đẩy bát đũa về phía trước, “Hôm qua em vừa được đi

vườn trà ở dãy núi phía sau nhà đấy, cả buổi chiều uống biết bao nhiêu là loại trà.”

Giang Triết bày ra biểu cảm không có phước hưởng, “Anh cứ nghe thấy trà là váng cả đầu, ông già nhà anh cứ phải gọi là mê tí cái món đó. Anh mà không đưa em tới chỗ này thì chán hẳn luôn.”

Tô Chi nổi hứng ngay tắp lự: “Anh định đưa em đi xem cái gì thế?”

Giang Triết đang định trả lời thì Trình Hoài Cẩn lên tiếng: “Đừng có đưa cô nhóc đi lung tung.”

Giọng nói của anh thấp thoáng có ý cảnh cáo, Giang Triết giơ hai tay lên, cười nói: “Em nào dám đâu?”

“Chúng ta đi lên đi.” Tô Chi xáp lại gần người Giang Triết.

Giang Triết nghiêng đầu nói nhỏ: “Không thành vấn đề.”

Trình Hoài Cẩn liếc nhìn hành động lén lút một cách lộ liễu của hai người họ, nhưng anh cũng không vạch trần. Chỉ đứng dậy với lấy điện thoại của mình. “Buổi chiều anh ra ngoài một chuyến, tối cũng không về ăn cơm.”

“Tới nhà họ Trần sao?” Giang Triết ngược lên hỏi.

Trình Hoài Cẩn ừm một tiếng, sau đó cũng không nói thêm gì nữa mà xoay người rời khỏi nhà ăn luôn.

Tô Chi hơi ngơ ra, hỏi lại: “Nhà họ Trần nào thế? Sao anh biết chú ấy muốn đi đâu?”

Giang Triết cười nhạt hai tiếng: “Nhà ngoại của anh ấy, bà ngoại anh ấy họ Trần.”

Tô Chi khẽ ậm ừ một tiếng, cũng không hỏi nhiều nữa.

Anh mắt Giang Triết nhìn sang đây có đôi phần thích thú: “Anh hai nói với em rồi à?”

“Có nói một chút,” Tô Chỉ lên tiếng: “Chú ấy chỉ bảo năm tám tuổi chuyển tới nhà ngoại sống ở đó năm năm, còn những chuyện khác thì em cũng không rõ.”

“Có muốn biết đôi chút về quá khứ của Trình Hoài Cẩn không?”

Giang Triết đứng dậy, một tay cầm áo khoác của mình lên, tay kia đặt lên vai Tô Chỉ, cất giọng trong trẻo: “Đi thôi, anh đưa em đi xem nơi bọn anh từng theo học trước kia.”

-

Mỗi tấc đất trong đường vành đai ba của Bắc Kinh đều quý hơn vàng, đây là nơi phải cân đo đong đếm đến từng mm, nhưng cũng không che lấp được cái xa hoa của tư bản. Thảm cỏ trải dài đến tận miền chân trời vô tận, các kiến trúc bằng đá sa thạch màu vàng nhạt nằm tọa lạc ở giữa nơi đó.

Xe của Giang Triết chạy bon bon lái thẳng vào khuôn viên trường, cuối cùng dừng lại phía sau một tòa giảng đường. Tài xế ở trong xe đợi hai người, còn Giang Triết thì đưa Tô Chỉ xuống xe.

“Anh và Trình Hoài Cẩn không giống nhau lắm.” Tô Chỉ vừa xuống xe đã nói ngay.

“Không giống chỗ nào?”

“Chú ấy hầu như đều tự lái xe đi ra ngoài thôi, rất ít khi cần đến tài xế.” Tô Chỉ vừa nói vừa đi về phía trước.

Giang Triết tụt lại phía sau cô nửa bước, “Con người anh ấy vẫn luôn là vậy, nếu tự lái được thì tuyệt đối không khiến đến tài xế.”

“Tại sao?” Tô Chỉ quay lại nhìn Giang Triết.

Giang Triết cười: “Chắc là tại cẩn thận.” Nói rồi anh ấy vỗ vào vai Tô Chi: “Đi lối này.”

Chẳng mấy chốc hai người đã đi tới một quán cà phê ngoài trời, Giang Triết hỏi cô muốn uống gì.

“Anh có gợi ý món nào không?” Tô Chi còn chẳng thèm xem tờ menu chẳng chịt chữ trước mặt.

Giang Triết cười, quay sang nói với nhân viên phục vụ: “Hai ly flat white.”

Sau đó hai người ngồi vào một bàn trống, Giang Triết thoải mái lim dim mắt nhìn phong cảnh bên ngoài: “Lâu rồi không tới đây.”

Tô Chi cũng sớm đã không nhin nổi nữa, hỏi thẳng: “Năm đó anh và Trình Hoài Cẩn cùng học ở đây sao?”

Giang Triết gật đầu: “Chỗ này là hợp chung cả tiểu học và trung học cơ sở lại với nhau, nhưng anh ấy học xong tiểu học thì chuyển về Bắc Xuyên rồi, khi đó ba anh ấy kết thúc công tác ở dưới quê nên cũng đón anh ấy về luôn.”

“Ba chú ấy ở lại dưới quê những năm năm sao? Sao lâu vậy?” Lúc trước Tô Chi nghe đến đây cũng chẳng cảm thấy có gì lấn cấn, nhưng không ngờ Trình Viễn Đông lại ở dưới quê lâu đến vậy.

“Cũng có thể nói là bị đày xuống.” Giang Triết đưa cho Tô Chi một ly cà phê vừa được mang lên, “Nguyên nhân cụ thể không quan trọng, em chỉ cần biết là vì chuyện đó nên Trình Hoài Cẩn mới bị đưa tới nhà ngoại bên này là được rồi.”

“Cho nên hai người quen biết nhau cũng là vì thế sao?”

“Phải.” Giang Triết nâng tay nhấp một ngụm cà phê, “Anh chưa nói với em là nhà anh và nhà bà ngoại anh ấy chỉ cách nhau một con đường thôi nhỉ. Lần đầu gặp Trình Hoài Cẩn là khi ba anh đưa anh

đến nhà họ Trần làm khách. Hồi đó ba mẹ anh vừa ly hôn nhau, anh nổi loạn thôi rôi luôn, em đoán xem anh vừa rời khỏi bàn ăn thì đã chạy tót đến chỗ nào của nhà họ Trần?”

Tô Chi say sưa lắng nghe, hàng lông mày cũng khẽ nhíu lại: “Chỗ nào?”

Giang Triết như thể hồi tưởng lại khung cảnh khi ấy, ánh mắt nhìn về phía phong cảnh nơi xa xăm, mỉm cười quay sang nói với cô: “Anh chẳng may chạy vào từ đường nhà họ.”

Tô Chi nhíu mày càng sâu, cô cứ cảm thấy “từ đường” dường như là một thứ gì đó từ đời xa xưa rồi, vậy mà không ngờ nhà bà ngoại Trình Hoài Cẩn vẫn còn một thứ như vậy.

“Nhà bà ngoại anh ấy cả gia thế lẫn sản nghiệp đều hiển hách, vô cùng tin tưởng vào sức mạnh gia tộc, cho nên có từ đường cũng chẳng lấy làm lạ.” Ngón tay Giang Triết áp lên ly cà phê, lại nói tiếp: “Đó là lần đầu tiên anh gặp Trình Hoài Cẩn.”

“Một mình anh ấy quỳ trong gian từ đường đó, vừa quay đầu lại cũng là lúc nhìn thấy anh.”

Buổi chiều hôm ấy, Giang Triết kể cho Tô Chi nghe mình và Trình Hoài Cẩn đã quen nhau như thế nào. Trong gian từ đường quanh quẽ âm u, hai cậu bé nhìn nhau thật lâu. Giang Triết chợt quên mất tại sao mình lại chạy ra ngoài, chẳng biết run rủi thế nào lại bước chân vào gian phòng này, xoay tay đóng luôn cửa lại.

Giang Triết sợ Trình Hoài Cẩn nói chuyện anh xông vào từ đường nhà người nhà ta cho ba anh biết, Trình Hoài Cẩn cũng đe dọa anh không được nói chuyện ở đây có mèo ra bên ngoài.

Về sau, Giang Triết cũng thường xuyên lui tới nhà họ Trần.

Hai người họ từng trải qua một khoảng thời gian rất dài ở trong căn phòng dùng để “trừng phạt”, để “hỗ thẹn”, và để “ăn năn” đó.

Bé mèo con màu đen kia được cả hai cùng nhau nuôi nấng.

Nhưng cuối cùng, nó đã biến mất trong một buổi xế chiều nào đó mà chính anh cũng không còn nhớ rõ được nữa.

Bấy giờ Tô Chi mới biết, tại sao hôm ấy anh lại buột miệng nói chẳng thà nuôi con mèo.

Ra là anh thật sự từng nuôi một bé.

“Về sau bé mèo đó đã đi đâu rồi?” Lúc rời khỏi quán, Tô Chi hỏi.

Giang Triết kêu tài xế lái xe về nhà, anh ấy nghiêng mặt nhìn sang: “Mất rồi.”

“Sao lại mất?”

Giang Triết chỉ cười chứ không nói gì nữa.

Xe chạy êm ru suốt dọc đường, Giang Triết khẽ hé cửa sổ bên mình. CƠn gió bắc khô hanh lùa vào trong xe qua khe hở, Tô Chi quay sang nhìn anh ấy.

“Em biết tại sao anh hai lại đối tốt với em như vậy không?” Đột nhiên Giang Triết quay đầu nhìn cô.

Chiếc xe hoà vào làn đường trên cầu, gió rít phù phù qua ô cửa sổ để ngỏ.

Tô Chi dè dặt mím môi.

Giang Triết ngồi ngược sáng nhìn cô, trong ánh mắt mịt mờ ấy chất chứa thứ cảm xúc dâng trào không dễ nhận ra: “Bởi vì anh ấy biết phạm ăn nhờ ở đậu khiến người ta nguội lòng nản chí, khiến người ta dè dặt từng li từng tí như thế nào, cho nên anh ấy đối xử tốt với em, là vì không muốn để em phải trải qua điều đó một lần nữa.”

-

Tối hôm ấy, Giang Triết cùng cô ăn tối ở bên ngoài xong mới quay về, trên đường về còn cắt công dẫn cô đi nghĩa qua nhà họ Trần.

Nhưng cũng chỉ là thoáng qua mà thôi, nhà họ Trần sân tường cao lớn đồ sộ là vậy, thật ra cô chẳng nhìn thấy cái gì.

Nhưng, cô cũng không muốn nhìn.

Thực ra Giang Triết không hề miêu tả Trình Hoài Cẩn quỳ tại gian từ đường tối tăm u ám đó như thế nào cả, nhưng tâm trí cô không sao ngăn được dòng suy nghĩ về đêm hôm ấy, một mình anh ngồi nơi vườn hoa trong buổi đêm khuya khoắt.

Phải chăng khi ấy anh cũng mang tâm trạng hệt như khi quỳ gối trong gian từ đường kia ư.

Bị trói buộc, bị kìm hãm.

Anh không nói lời nào, cũng chẳng làm điều gì cả.

Mọi sự phần uất, khổ đau, khó hiểu cùng bất lực đều lặng thầm giấu kín trong lòng mình.

Tô Chi không khỏi suy nghĩ, liệu có đau không?

Đau chứ.

Thậm chí cô còn có thể giải tỏa những nỗi niềm nhói lòng ấy bằng cách trút giận hay oà khóc một trận, nhưng còn Trình Hoài Cẩn thì sao?

Tô Chi không cách nào tưởng tượng được.

Dường như anh không làm gì cả.

Chỉ âm thầm, chỉ lặng lẽ nuốt xuống từng chiếc gai sắc nhọn đó. Có đôi khi, là cả gai nhọn đến từ chính cô.

Trong phòng ngủ yên tĩnh, cô cuộn người trên ghế sofa hồi lâu vẫn không nhúc nhích.

Sau đó, Tô Chi vùi đầu vào giữa hai đầu gối.

Cô cũng không biết rốt cuộc mình đã đợi chờ bao lâu. Thế rồi ngoài hành lang bỗng loang thoáng truyền tới tiếng bước chân.

Lúc đi ngang qua cửa phòng ngủ của cô, Tô Chi chợt mở cửa ra.

Đèn đóm sáng trưng, anh bất chợt dừng bước.

Bởi vì hàng may cao rậm khiến cô không thể nắm bắt được chút đầu mối nào từ trong ánh mắt anh. Chiếc áo khoác màu đen được cởi ra cầm trên tay, tay còn lại thì trống không, chỉ đeo độc chiếc đồng hồ màu trắng bạc kia.

“Đã ăn tối chưa?” Trình Hoài Cảnh nhìn người đang đứng phía trong cửa.

Tô Chi gật đầu: “Chú thì sao?”

“Tôi cũng ăn rồi.” Trình Hoài Cảnh cất giọng nhàn nhạt.

Ánh mắt anh đáp xuống người Tô Chi, trong nhà đã mở máy sưởi nên cô cũng không mặc nhiều.

Một chiếc áo ngắn màu trắng đơn giản, phía dưới là quần cộc cotton màu xám.

Trên tấm thảm lông dài màu be, cô không đi dép.

“Trình Hoài Cảnh, thật ra bây giờ tôi lại thấy hơi đói rồi.” Tô Chi nhìn anh nói, “Chú đưa tôi đi ra ngoài ăn thêm chút gì đó nhé.”

Khoé mắt cô khẽ cong lên, nhìn thẳng vào ánh mắt có vài phần dò xét của Trình Hoài Cẩn.

“Nhưng nếu bây giờ chú có việc thì...”

“Tôi đi thay áo khoác.” Trình Hoài Cẩn đột nhiên lên tiếng.

“Được.” Tô Chi gật đầu.

Ánh mắt cô nhìn theo bóng lưng dần xa của Trình Hoài Cẩn, vẻ mặt cũng từ từ trở nên nặng trĩu nguội lạnh.

Hệt như lần đầu tiên cô nhìn thấy anh.

Giang Triết nói, năm đó Trình Viễn Đông là vì lấy mẹ Trình Hoài Cẩn nên mới có thể từng bước leo lên đỉnh cao được như thế, giờ đây mẹ anh đã không còn nữa. Cây cầu nối dùng để gắn kết lợi ích cũng biến thành Trình Hoài Cẩn như một lẽ đương nhiên.

Nhà họ Trần làm sao có thể không biết mục đích Trình Hoài Cẩn đến thăm hỏi mỗi năm cơ chứ. Cũng chẳng khó hiểu, anh làm sao có thể thoả mái khi trở về từ chỗ đó được đây.

Lần chần mất gần mười phút, Tô Chi cũng đã thay xong bộ quần áo bông rồi theo anh lên xe.

Trình Hoài Cẩn không lái xe đến nhà hàng đã đưa Tô Chi tới lần trước nữa, bởi vì cô nói muốn ăn mì bò.

Hai người dừng xe ở đầu ngõ rồi đi bộ vào quán.

Thời gian không còn sớm nữa, trong quán chỉ có một ngọn đèn ở gần cửa ra vào là còn sáng.

Tô Chi đưa một tờ menu đến trước mặt Trình Hoài Cẩn: “Chú cũng ăn một chút với tôi đi, một mình tôi ăn nhiều thì ngại lắm.”

Trình Hoài Cẩn không từ chối.

Cuối cùng hai người đều chỉ gọi một phần mì bò nhỏ.

Tô Chi kể câu đố cho Trình Hoài Cẩn nghe chuyện mình ra ngoài hời chiều với Giang Triết, Trình Hoài Cẩn cũng nghiêm túc đáp lời.

“Trường của hai người lớn thật đấy.”

Trình Hoài Cẩn nhàn nhạt nói: “Lâu rồi không ghé qua, cũng không nhớ rõ nữa.”

“Vây lần sau để tôi đưa chú đi dạo nhé.” Tô Chi cười nói.

“Trường học không có gì đáng để đi dạo cả.”

“Thế có chỗ nào là đáng để đi dạo?” Tô Chi như chợt sực nhớ tới cái gì đó, nói thẳng: “Buổi tối chúng ta đi ngắm cây cầu vắt qua sông mà lần trước chú nhắc tới nhé?”

Trình Hoài Cẩn cũng nhớ lại lần đó, ánh mắt có chút lạnh nhạt nhìn lướt qua cô: “Chẳng phải cháu bảo không muốn đi đấy sao?”

“Tôi có nói thế đâu, chú còn chẳng cho tôi cơ hội mở miệng nữa là.”

Anh rũ mắt nhìn cô, khựng lại một lúc rồi nói, “Lát nữa có thể đi qua từ bên kia.”

Tô Chi cười cong mắt, lại hỏi tiếp: “À đúng rồi, ngày mai là giao thừa, buổi tối chúng ta cùng đánh bài đón giao thừa đi. Vừa nãy lúc ở cửa tôi thấy có một cửa hàng nhỏ, lát nữa tôi đi mua một bộ.”

“Cháu biết chơi không?” Trình Hoài Cẩn vừa tách đĩa vừa hỏi cô.

“Tôi không biết.” Cô mặc kệ rõ là thân nhiên, hai khuỷu tay chống lên mặt bàn, cơ thể khẽ đổ về phía trước.

Trình Hoài Cẩn không khỏi nhớ lại tiếng cười không ngọt của cô với Giang Triết trong phòng khách tối hôm đó. Anh khẽ mím môi, hơi lạnh nhạt nói: “Tôi không phải Giang Triết, tôi sẽ không mớm bài để dỗ cháu vui đâu.”

Thậm chí trong giọng điệu của anh còn có chút không vui, nhưng khóe mắt Tô Chỉ lại ngày càng cong cong đượm ý cười.

Cô vươn tay nhận lấy đôi đĩa trong tay Trình Hoài Cẩn rất tự nhiên, nhẹ nhàng nói:

“Nhưng tôi thì có đấy, Trình Hoài Cẩn.”

Chương 33: Năm sau

Thật ra Tô Chi không nhớ được cảm giác đón năm mới cùng gia đình là như thế nào nữa.

Lần cuối cô đón giao thừa cùng Tô Xương Minh và Tề Mỹ Ngọc có lẽ là trước lúc lên tiểu học. Thời gian đã trôi qua quá lâu, cô đã không còn nhớ bất cứ điều gì nữa. Chỉ nhớ rằng sau này dù là ở nhà của Tô Xương Minh, hay nhà của bác họ, cô đều không được phép tham gia đón giao thừa.

Bởi vì cô là đồ “xui xẻo”.

Vào mỗi đêm giao thừa, cô đều phải ở một mình trong căn phòng ngủ. Qua khung cửa sổ nhỏ, ngắm nhìn những tràng pháo hoa bay lên nổ tung trên bầu trời. Trong khu nhà có những đứa trẻ cầm pháo hoa tùm nậm ba lại với nhau. Chúng xúng xính quần áo mới đón Tết, chúng cười đùa vui vẻ, chúng cùng nhau châm đốt cả một chùm pháo.

Mùa đông ở Bắc Xuyên rất lạnh, nhưng lúc đó cô vẫn thích len lén hé mở một khe cửa sổ nhỏ.

Gió bắc lạnh lẽo xen lẫn cùng mùi khói của pháo hoa, cô nhoài người lên khe nhỏ bên mép cửa hít một hơi thật sâu, tưởng tượng mình cũng là một phần của khung cảnh bên ngoài ô cửa sổ ấy.

Thế nhưng năm nay cô lại có thể cùng Trình Hoài Cẩn đón giao thừa, cô đã mua một bộ bài mới, tự nhủ rằng năm nay bản thân sẽ không phải cô đơn một mình nữa.

Buổi chiều hôm giao thừa, cả nhà họ Trình đều vô cùng tất bật.

Trình Viễn Đông đã mời một thầy tới nhà viết câu đối Tết ở trong phòng khách, cả đám người cũng ở đó quây quần chuyện trò với nhau.

Tô Chi không muốn qua đó góp vui, Trình Hoài Cẩn bèn bảo cô ở trong phòng làm bài tập hoặc ngủ một lúc cũng được, không cần phải ra ngoài để đối phó. Khi nào đến bữa tối anh sẽ đi gọi cô.

Tô Chi đồng ý, sau đó xác nhận lại với anh chuyện tối nay hai người có thể chơi bài một lúc.

“Chắc sẽ hơi muộn đấy,” Trình Hoài Cẩn đứng trước cửa phòng cô, nói, “trong nhà có nhiều quy tắc, ăn cơm xong còn phải nán lại một lúc, buổi chiều cháu cứ ngủ một giấc trước đi, tránh cho buổi tối không thức nổi.”

“Không đâu.” Trong lòng Tô Chi có chút hân hoan khó kìm nén, bởi vì đây là lần đầu cô được đón giao thừa, “Chỉ cần chú không buồn ngủ là được.”

Trình Hoài Cẩn “ừm” một tiếng rồi quay người đi tới phòng khách.

Đi tới sân, có thể nhìn những thấy bước chân vội vã qua lại của người giúp việc. Trình Viễn Đông thích nhất là thói phong bật lấy oai, mà nhất là vào dịp Tết hàng năm.

Trình Hoài Cẩn rảo bước đi qua, chẳng mấy chốc đã tới phòng khách.

Trong gian phòng khách rộng rãi, ở chính giữa bày một cái bàn vuông.

Một thầy đang ngồi đó viết câu đối Tết, bên cạnh đã trải phẳng phiu vài bức câu đối vừa viết xong, chờ mực khô sẽ có người tới mang đi dán khắp nơi trong sân nhà.

Trình Hoài Cẩn bước vào phòng khách chào hỏi Trình Viễn Đông và Trình Hoài Lĩnh. Trình Viễn Đông khẽ gật đầu ra hiệu cho anh ngồi xuống, rồi sau đó lại tiếp tục quay sang nói chuyện với Trình Hoài Lĩnh.

Trong phòng khách thoang thoảng mùi gỗ đàn hương vấn vít đâu đây, Trình Hoài Cẩn lặng lẽ ngồi xuống. Dì giúp việc mang lên cho anh một chén trà nóng.

Lúc này Trình Viễn Đông mới đưa mắt nhìn sang đây: “Đây là loại trà mới chú Giang vừa cho người gửi tới, anh uống thử đi.”

Trình Hoài Cẩn đưa tay cầm chén trà lên nhấp một ngụm. Mùi trà nồng đậm, ngọt thanh mà không đắng chát, hậu vị rất thanh, là trà ngon loại thượng hạng.

“Quả là đẳng cấp của chú Giang.” Anh đặt chén trà xuống.

Trình Viễn Đông “ừm” một tiếng, nom có vẻ rất hài lòng với phản ứng của anh.

“Qua vài hôm nữa anh qua đó thăm hỏi chú Giang một tiếng, Nghiên Nguyệt cũng về được một thời gian rồi, từ nhỏ hai đứa anh đã lớn lên bên nhau, không nên xa cách như thế.”

Trình Hoài Lĩnh ngồi một bên không lên tiếng, anh ta đưa tay vuốt nhẹ chén trà, ánh mắt liếc nhìn về phía Trình Hoài Cẩn đang ngồi đối diện.

“Chuyện nên làm cả.” Nhưng Trình Hoài Cẩn cũng rất bình tĩnh.

Trình Viễn Đông và Trình Hoài Lĩnh đưa mắt nhìn nhau, lại nói: “Qua năm nay anh cũng đã hai tám rồi, mấy năm nay tôi không hỏi thúc gì anh, cứ để mặc anh tự do một mình ở Bắc Xuyên, nhưng giờ cũng là lúc anh nên xem xét đến chuyện của mình rồi.”

Thật ra giọng điệu của Trình Viễn Đông cũng không có chỗ nào khác lạ, nhưng trong lòng ba người đang có mặt ở đó làm sao mà không hiểu cho được.

Trình Hoài Cẩn nhìn anh cả một cái. Trước kia Trình Hoài Lĩnh chỉ dám kín kẽ kêu anh cân nhắc chuyện hôn sự với nhà họ Giang, mà giờ đây Trình Viễn Đông cũng đã mở lời nhắc tới chuyện này.

“Em nghe nói dự án anh hai phụ trách cách đây không lâu lại bị cho dừng hoạt động rồi”. Trình Hoài Cẩn không trực tiếp trả lời câu hỏi của Trình Viễn Đông, anh quay sang nhìn về phía Trình Hoài Lĩnh.

“Đây là chuyện công việc của tôi, chưa đến lượt cậu ở đây khua chân múa tay.” Trình Hoài Lĩnh nhú chặt mày, ra chiều rất không hài lòng với câu chất vấn của Trình Hoài Cẩn.

“Sau lần bị tố cáo đợt trước, nếu anh cả nghe em khuyên một câu, tạm thời tránh thời điểm đầu sóng ngọn gió này ra, bọn họ cũng sẽ không tiếp tục ra tay như hiện giờ.” Trình Hoài Cẩn lạnh giọng nói, “Nếu còn cứ khăng khăng đương đầu như vậy, đến lúc đó khó dám chắc sẽ không bị người ta nắm thóp rồi rước vạ vào người.”

Chén trà rơi xuống "choang" một tiếng.

Trình Hoài Lĩnh nghiêm nghị nói: "Vẫn chưa đến lượt cậu dạy đời tôi, phải làm như thế nào trong lòng tôi tự có tính toán, cậu lo cái thân mình cho tốt đi!"

Ngón tay Trình Hoài Cẩn siết chặt thành chén trà, giọng điệu vẫn bình tĩnh nói tiếp: “Em chỉ mong anh cả có thể ngồi xuống suy nghĩ cho thật kĩ, cứ nóng vội muốn ăn xổi như thế này thì cuối cùng...”

“Trình Hoài Cẩn!” Trình Hoài Lĩnh đã bị chọc giận, anh ta đứng bật dậy tiến lên hai bước, “Vậy là cậu có ý gì đây, còn muốn tôi phải chờ thêm mấy năm nữa? Tôi còn có thể chờ thêm bao nhiêu năm nữa đây?”

Sự tức giận đã tuôn trào trong giọng điệu của Trình Hoài Lĩnh, đôi mắt anh ta nhìn chòng chọc vào Trình Hoài Cẩn.

“Ồn ào cái gì.” Bất chợt, Trình Viễn Đông lạnh giọng lên tiếng, ánh mắt ông ta quét lên người Trình Hoài Cẩn, nói: "Anh cả anh cũng không ép buộc anh phải kết hôn với Giang Nghiên Nguyệt ngay bây giờ, chẳng qua là chuyện đôi bên cùng có lợi, nói để cho anh cân nhắc thôi, nhưng cái dáng vẻ anh lúc này là đang muốn tạo phản đấy phải không!”

Trong phòng khách rộng lớn, giọng nói của Trình Viễn Đông cũng dễ dàng bị khuếch đại.

Tựa như cơn sóng vỗ mạnh vào tảng đá ngầm, tức khắc bật lại thành những gợn sóng khổng lồ.

Trình Hoài Cẩn nhìn hai người đàn ông trước mặt, im lặng hồi lâu. Sau đó anh nói: “Nếu như bắt tay với nhà họ Giang là đôi bên cùng có lợi, e là con đã bị sắp xếp kết hôn với Giang Nghiên Nguyệt từ lâu rồi.”

Ngón tay anh nhẹ nhàng buông chén trà ra, đứng thẳng người dậy.

“Nhà họ Giang quả thực bề thế lớn mạnh, nhưng cũng là lâu cao vòi vọi trăm thước. (*) Nhất là khi chú Giang đã chọn phe cánh từ lâu, có thể một bước lên mây thì cũng có thể một giây ngã ngựa. Nhà họ Trình chúng ta bấy lâu nay đều thận trọng dè dặt không theo phe nào nên mới có thể tiến xa như vậy.”

() Ý chỉ càng đứng trên đỉnh cao thì càng dễ hứng chịu sóng gió, nôm na có thể hiểu tương tự câu “cây cao đón gió cả”.*

“Bây giờ hai người lại nói hợp lực với nhà họ Giang là đôi bên cùng có lợi, chẳng thà nói là lo nghĩ cho tiền đồ của anh cả, cho nên không thể không đánh cược toàn bộ gia nghiệp để đứng chung chiến tuyến với nhà họ Giang.”

Giọng nói của Trình Hoài Cẩn ngày càng rét lạnh. “Không phải em không muốn thấy sự nghiệp của anh cả thăng tiến, chỉ là hiện giờ đang đứng nơi đầu sóng ngọn gió, thực sự không cần thiết phải đánh liều trói chặt nhà họ Trình lại với nhà họ Giang.”

Trong gian phòng khách trống trải, không khí cũng trở nên loãng toẹt.

Trình Hoài Lĩnh cất giọng u ám: "Ý cậu là muốn kêu tôi trốn tránh, kêu tôi chờ đợi thêm vài năm nữa ư? Vì cậu, tôi còn lỡ dở chưa đủ sao?"

“Trình Hoài Cẩn, cậu quả là ích kỉ đấy.” Nói xong anh ta sải bước đi ra khỏi phòng khách.

Trình Hoài Cẩn đứng yên trong phòng khách, hệ thống sưởi dưới mặt sàn khiến cả căn phòng tràn ngập hơi ấm, ấy vậy mà anh lại cảm thấy lạnh buốt từ đầu đến chân.

Trình Viễn Đông bước tới trước mặt anh, trầm giọng nói: “Cứ coi như không phải vì tương lai của anh cả anh thì Nghiên Nguyệt cũng là sự lựa chọn không tệ. Anh hà cớ gì phải ăn nói khó nghe như thế! Mẹ anh ở trên trời nhìn thấy cũng sẽ không vui đâu.”

Dứt lời, ông ta cũng đi ra ngoài theo Trình Hoài Lĩnh.

Trong phòng khách rộng lớn, Trình Hoài Cẩn đưa mắt nhìn hai chén trà bọn họ để lại. Trà đã nguội lạnh từ lâu.

Trà đã nguội, sẽ không thể ấm nóng trở lại được nữa. Chỉ có thể đổ vào bồn rửa cũng nguội lạnh hết như chén trà ấy.

Ánh mắt anh dừng lại nơi đó giây lát, rồi sau đó quay người rời khỏi phòng khách.

Trên dãy hành lang dài đằng đằng ấy, không ngừng có người đi lướt qua người anh.

Thế rồi, anh như lạc bước vào cõi mộng cảnh.

Tảng đá xám xịt trước mắt anh, từ lúc nào đã biến thành sàn đá hoa cương sáng bóng.

Hồi còn rất nhỏ, mẹ luôn thích nắm tay anh chơi đùa trong căn nhà ở Bắc Xuyên.

Khi ấy bà ngoại sẽ thi thoảng tới thăm họ, lần nào Trình Viễn Đông cũng rất nhiệt tình, luôn bảo anh và anh cả phải ở bên bà ngoại nhiều hơn.

Làm sao mà không nhiệt tình cho được?

Trình Viễn Đông năm đó chẳng qua chỉ là một tay “lính mới” không có gì trong tay, về sau gặp được mẹ của Trình Hoài Căn, ông ta một bước phát lên trở thành kẻ có chức có quyền mới nổi trong giới quan liêu.

Nhà họ Trần có coi thường gia thế của Trình Viễn Đông đến thế nào đi chăng nữa, thì cũng không cản được mong muốn của con gái.

Vậy là dưới sự nâng đỡ của nhà họ Trần, Trình Viễn Đông một bước lên mây, thuận buồm xuôi gió. Có gây thù chuốc oán với biết bao nhà thì đã làm sao, hồi đó ông ta đương độ thăng quan tiến chức thì làm sao có thể để vào mắt.

Cho đến năm mẹ Trình Hoài Căn qua đời.

Năm đó, Trình Viễn Đông bị người ta cấu kết hãm hại, ông ta phút chốc mất đi chỗ dựa, vợ không ai chia tay cứu giúp.

Nhà họ Trần vừa chịu nỗi đau mất đi con gái, căm hận Trình Viễn Đông đến tận xương tủy, hoàn toàn không chịu ra tay giúp đỡ ông ta nữa.

Vậy là đến năm Trình Hoài Cẩn tám tuổi. Trình Viễn Đông liên tục bị giáng chức, bị đày đến vùng nông thôn ở Bắc Xuyên. Bối cảnh gia đình dính vết nhơ khiến Trình Hoài Lĩn buộc phải chuyển đến một trường đại học bình thường, con đường làm quan cũng gặp trắc trở.

Trình Viễn Đông mặt dày gửi Trình Hoài Cẩn đến nhà họ Trần, nói là không ai chăm nom nên bắt đắ dĩ mới phải làm vậy. Bà ngoại có cứng rắn đến đâu thì cũng chỉ đành giữ Trình Hoài Cẩn ở lại.

Về sau Trình Hoài Cẩn mới biết, nào có phải không ai chăm nom gì cho cam. Chẳng qua là Trình Viễn Đông vẫn còn ôm một tia hy vọng hão huyền mà thôi, chỉ mong sao nhà họ Trần đừng cạn tài ráo máng hẳn với ông ta. Vậy là Trình Hoài Cẩn anh đây cứ thế trở thành quân cờ trong chuyện này.

Không một ai quan tâm anh sẽ sinh tồn ở nhà họ Trần như thế nào, từ giây phút được sinh ra trong nhà họ Trình, anh chẳng qua cũng chỉ là một con tốt thí không hơn không kém.

Im lặng cả quãng đường. Tới cuối hành lang, Trình Hoài Cẩn chợt dừng bước.

Trong sân vẫn người qua người lại. Toàn bộ câu đối đỏ đã được dán lên.

Năm này qua năm khác, thật ra không có gì khác biệt.

Cơn gió lạnh thổi bay cổ áo anh, Trình Hoài Cẩn nhìn về phía trước, chợt nghe thấy giọng nói của Tô Chỉ.

"Dì vừa tới gọi chúng ta đến nhà ăn ở phía đông đấy." Cô mặc một cái áo khoác dáng dài màu trắng ngà, có vẻ vì lạnh mà chóp mũi đã ửng đỏ lên.

Trình Hoài Cẩn nghiêng người nhìn cô một lúc, khẽ gật đầu: "Đi thôi."

-

Một bữa cơm tất niên tình nghĩa giả dối, dù Tô Chi đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng cô vẫn khó mà hình dung được cái vẻ giả tạo khiến người ta khó chịu như mắc phải xương cá đó. Cơm canh có đẹp đẽ ngon mắt đến đâu cũng không thể che đậy được sự xa cách lạnh nhạt trên bàn cơm.

Bữa cơm kéo dài đến tận chín giờ tối, Tô Chi không thể chịu đựng được nữa.

Trình Hoài Cẩn bảo cô về phòng trước, bấy giờ cô mới dám rời khỏi nhà ăn như đang tháo chạy.

Một mình cô ở trong phòng ngủ đợi thêm một lúc, thế rồi cơn buồn ngủ dần nặng trĩu. Lúc Trình Cẩn tới gõ cửa phòng cô thì đã là mười một giờ đêm.

“Buồn ngủ thì đi ngủ đi.” Trên người anh thoang thoang mùi rượu và khói thuốc ám trên bàn cơm.

Mạch suy nghĩ của Tô Chi hơi chậm chạp vì còn đang nhập nhèm trong cơn buồn ngủ, nhưng cô vẫn nói: “Trình Hoài Cẩn, ở đây có chỗ nào còn bán pháo hoa không? Chúng ta ra ngoài đốt pháo hoa một lát đi.”

Trình Hoài Cẩn nhìn cô: “Không chơi bài nữa sao?”

“Có chứ,” Tô Chi nói, “chúng ta vừa đốt pháo vừa chơi bài nhé.”

Trình Hoài Cẩn nhìn cô một hồi, “Được.”

Buổi tối trước đêm giao thừa, đường phố cũng trở nên vắng vẻ.

Trình Hoài Cẩn đưa Tô Chi đi loanh quanh mấy vòng, mãi mới mua được một bó pháo trong một siêu thị nhỏ.

Anh lái xe đến bãi biển ở phía bắc Bắc Kinh. Bên bờ biển giữa ngày đông, gió đêm mang tới hơi lạnh ẩm bao trùm. Tô Chi và Trình Hoài

Cần cắm hai cây pháo chụm vào nhau trên bãi cát mềm mại tươi xốp, dùng bột lửa mới mua đốt cháy chúng.

Sau đó hai người ngồi vào hàng ghế sau trong xe, Tô Chỉ mở hé cửa ra một khe nhỏ, thấp thoáng có thể ngửi thấy mùi khói pháo vương vất đâu đây.

Hệ thống sưởi trong xe vẫn đang bật, Tô Chỉ mặc độc một cái áo len. Cô nhào người lên cửa sổ trông về nơi ngòi pháo kia đang cháy trong bóng tối.

Một màu tối đen như mực, chỉ có thể nghe thấy tiếng thủy triều lên xuống.

Sợi dây dẫn màu vàng tươi nhanh chóng cháy lan đến thân pháo, hơi thở của cô như ngừng lại.

“Bùm!” Một tiếng nổ tung. Một cây pháo hoa đầy màu sắc nổ tung trên biển.

Ánh sáng lóe lên tựa que diêm bị quẹt cháy. Mà sau đó, là hai, rồi tới ba cây.

Từng tia pháo nho nhỏ mà sáng rực lần lượt thấp sáng bãi biển trong đêm đông. Thế rồi Tô Chỉ như chợt nhớ ra điều gì đó, cô quay sang nhìn Trình Hoài Cần.

“Ảnh đại diện của chú.”

Trong khoang xe, Trình Hoài Cần tựa người lên cửa xe ở phía mình. Những tia sáng lóe lên rồi vụt tắt cứ thế ánh lên trong đôi mắt anh.

Tia pháo sáng rực, khoang xe ấm áp.

Rõ ràng, tất thảy đều ấm áp là thế.

Vậy mà ánh mắt chăm chú ấy của anh vẫn lạnh lẽo tựa làn sương giá.

“Là chụp ở đây.” Anh khẽ nói.

Tô Chi nhìn anh, thoáng chốc ngồi thẳng người dậy khỏi ô cửa sổ:
“Chúng ta chơi bài một lúc đi.”

“Được”

Sáu cây pháo hoa còn lại được đốt cháy đồng loạt bên ngoài cửa xe.

Lần này, tia sáng nối tiếp nhau không ngắt, chứ không còn là chợt sáng chợt tắt xen kẽ nhau nữa. Tràng pháo hoa cuối cùng trước thời khắc nửa đêm, ở một góc không người biết đến, có một loại cam tâm tình nguyện sẵn sàng xông pha lên núi xuống biển sau khi đã cháy hết mình, cùng với những đốm pháo hoa lóe sáng rồi lại lụi tàn kia, hết thảy cùng rơi xuống mặt biển trong đêm đen.

Hai người chơi liền tù tì ba ván. Tô Chi thua sạch.

Cô mớm bài không theo lẽ thường, thậm chí còn quá trớn hơn cả Giang Triết.

“Thế này khiến tôi thắng cũng chẳng thấy vẻ vang gì.” Trình Hoài Cẩn bỏ bài trong tay xuống.

Tô Chi cười cong khóe mắt, rồi lại xáo bài tiếp. “Nói thế, nghĩa là chú đang xem thường kỹ năng chơi bài của tôi đó.”

Trình Hoài Cẩn hạ mắt nhìn cô: “Không chơi nữa.”

“Chú không vui à?”

“Không.”

Tô Chi xáp lại gần: “Thế là vui hơn vừa nãy rồi, đúng không?”

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn đáp xuống người cô. Phía ngoài kia, pháo hoa đã lụi tàn. Đèn trần trong khoang xe chiếu rọi xuống sườn mặt

cô, cô khẽ ngẩng đầu lên, trong đôi mắt sáng ngời kia như có dòng sông xuân chảy lướt qua.

Trong trẻo mà rõ ràng.

“Ừm” Trình Hoài Cẩn đáp lại một tiếng.

Tô Chi cười rộ lên, hỏi anh: “Đây chính là dáng vẻ đón Tết hàng năm của gia đình chú sao?”

“Phải.”

“Cảm giác cũng không khác tôi là bao.”

“Cháu như thế nào?” Trình Hoài Cẩn hỏi.

“Thì một thân một mình thôi, một mình ở chết gí trong phòng ngủ, không được phép ra ngoài, cũng không được phép đốt pháo hoa.” Tô Chi cười nhạt, cô cất bộ bài vào trong hộp, “Không giấu gì chú, năm nay là năm vui vẻ nhất mà tôi từng được trải qua.”

“Tại sao?”

Tô Chi mím chặt môi: “Tại vì có thể ra ngoài ăn cơm, có thể đốt pháo hoa, cũng không cần phải đón giao thừa một mình nữa.”

“Sau này cũng có thể như vậy.” Trình Hoài Cẩn nói.

Tô Chi lặng lẽ nhìn Trình Hoài Cẩn.

“Thật ư?” Thanh âm khẽ đến mức thậm chí còn chẳng biết là đã thốt ra hay chưa.

Lát sau, cô vươn tay lấy áo khoác của mình mặc vào, cất tiếng hỏi: “Tôi có thể mở cửa sổ ngắm biển một lúc không?”

“Có thể.”

“Cảm ơn.”

Nói rồi Tô Chỉ mở cửa sổ bên cạnh mình ra. Tiếng thủy triều trào dâng cùng làn gió lạnh mơn man trên gò má cô, hai cánh tay cô áp trên ô cửa, cứ vậy lặng lẽ nhìn ra bên ngoài.

Tầng tầng lớp lớp bọt biển trắng vỗ lên những tảng đá ngầm màu đen, ánh trăng lành lạnh chiếu xuống cũng bị đánh tan thành vô số đốm sáng rải rác.

“Trình Hoài Cận.” Cô bất chợt mở miệng gọi tên anh, nhưng lại chẳng hề quay đầu lại nhìn.

Trong cơn gió lạnh rít gào, giọng nói của cô nghe có chút gì đó vụn vặt đứt quãng.

“Giao thừa năm sau chúng ta cũng đi ngắm biển cùng nhau nhé?” Tô Chỉ ngấm nhìn mặt biển lớn ngoài kia không nhúc nhích, gió lạnh thổi qua gò má cô đến tê dại.

Cô vừa dứt lời, phía xa xăm, một tiếng chuông nặng nề vang lên. Báo hiệu mười hai giờ đêm đã điểm.

Giao thừa đã qua, một năm mới lại đến.

Tiếng chuông reo liên tục mười hai hồi, cô nghe thấy rõ ràng lời Trình Hoài Cận nói: “Được”

Khoé môi gượng cười.

Thật tốt.

Vậy thì thật tốt biết bao.

Sau lưng, giọng nói của Trình Hoài Cận lại vang lên. "Ngắm một lúc thôi rồi đóng cửa lại, đừng để nhiễm lạnh."

Tô Chi khẽ gật đầu. Trong cơn gió bắc lạnh buốt, cô phóng xa tầm mắt nhìn về phía chân trời vô tận.

Hốc mắt chợt ươn ướt.

Cô nghĩ, giá như mình không nghe thấy cuộc trò chuyện trong phòng khách thì tốt biết bao. Nếu như không nghe thấy, có lẽ cô sẽ thật sự tin vào điều đó...

Tin rằng họ vẫn còn có năm sau.

Chương 34: Chạm đáy nỗi đau tan xương nát thịt

Đâu phải cô không biết nơi ấy là vực sâu chết chóc mười mười cận kề.

Chỉ là chẳng ngờ, khi cô ngẩng nhìn hết thảy phong cảnh nơi cuối con đường, ấy cũng là lúc chạm đáy nỗi đau tan xương nát thịt.

Còn có thể đi được bao xa đây?

Cô không biết nữa.

Suốt đêm trần trọc khó ngủ, sáng sớm tinh dậy, bên gối đã ướt đẫm.

Cô đi ra ngoài ăn sáng, dì giúp việc đưa tới một bao lì xì đỏ. “Hồi sáng cậu Trình có qua đây một chuyến, thấy cháu vẫn chưa dậy nên cậu ấy nhờ tôi đưa lại cho cháu.”

Tô Chỉ nói cảm ơn, đưa tay nhận lấy bao lì xì.

Cả một xấp dày cộp, bên ngoài bao lì xì có nét chữ viết tay: “Năm mới vui vẻ, ghi danh bảng vàng.”

Chóp mũi lại chột cay cay, cô chỉ đành úp mặt có dòng chữ ấy xuống mặt bàn mới không đến mức oà khóc trong nhà ăn.

Suốt cả buổi sáng, Trình Hoài Cận bận đến mức chẳng thấy bóng dáng anh đâu. Nhà họ Trình đông như trẩy hội, khách khứa đến thăm nhà cũng kéo đến không ngớt. Cô có đi về phía sảnh chính ngó qua một lần, vừa đi ngang qua đã thấy ở sân có không ít người đang tụ tập ở đó.

Rất rõ ràng, bên sảnh chính đang tiếp khách. Tô Chi không lại gần mà xoay người rời đi.

Cho đến tận giờ cơm trưa, cơm tối mà cô cũng chẳng đợi được Trình Hoài Cẩn ở nhà ăn phía tây. Lúc dì giúp việc đến thu dọn bát đĩa bữa tối, Tô Chi vu vơ hỏi một câu xem có phải ở gian phía đông đang có khách không.

Dì nói phải, cứ đến dịp năm mới là nhà họ Trình đều tất bật như vậy. Khách khứa đông, quan hệ qua lại nhiều, còn mệt hơn cả ngày thường.

Tô Chi gật đầu rồi quay về phòng mình.

Chuyện đón tiếp khách khứa hầu như đều diễn ra ở phía đông khoảnh sân chính, ngược lại gian nhà phía tây lại có chút gì đó hơi quạnh quẽ đìu hiu. Hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác bông dáng dài màu trắng, là chiếc áo cô cùng dì Lý đi lựa lúc ở Bắc Xuyên.

Cô sợ màu trắng dễ dính bẩn, cứ đắn đo mãi không thôi, nhưng dì Lý lại bảo cô khỏi cần lo làm gì.

“Con gái phải mặc màu trắng mới đẹp.”

Và thế là cô đã mua chiếc áo khoác bông này.

Mặc suốt cả một ngày từ lúc rời khỏi giường buổi sáng, thế mà đến bây giờ vẫn chẳng thấy mặt mũi Trình Hoài Cẩn đâu.

Tô Chi ngồi trong phòng ngủ một lúc, cô cảm thấy buồn chán quá nên lại mặc áo khoác lên, lấy điện thoại và tai nghe ra. Từ phòng khách đi về hướng phòng ngủ ở gian phía tây có một dãy hành lang có thể nhìn ra khoảng sân vườn, đó cũng là nơi cô bắt gặp Trình Hoài Cẩn ngày hôm qua.

Tô Chi thay giày vào, một mình đi ra dãy hành lang đó.

Sắc trời đã tối hẳn, trong vườn không còn vẻ náo nhiệt của ban ngày, cái lạnh lẽo vắng vẻ khiến chẳng một ai muốn nán lại bên ngoài. Sau khi cảm tai nghe vào, cô còn đội thêm cả một chiếc mũ len đan thô lên.

Hai bên hành lang đều có mặt bàn đá ghi xám, cô tìm đại một chỗ khuất ánh nhìn rồi ngồi xuống, cơ thể khế dựa vào cột đá.

So với Bắc Xuyên, Bắc Kinh nằm chệch về phía bắc hơn một chút, thời tiết cũng vì thế mà càng khô hanh hơn. Từng cơn gió trong đêm đông phả vào mặt tựa một lưỡi dao cựa cùn, cứ thế cứa lên mặt người ta nhưng lại chẳng thấy rớm máu.

Tiếng nhạc trong tai nghe vẫn luôn được phát ngẫu nhiên. Có lúc vui tươi có khi lại trầm lắng. Tô Chi ngẩng lên ngắm nhìn ánh trăng trên bầu trời, đêm nay không có những vì sao, nhưng vàng trắng lại sáng trong hơn bao giờ hết.

Khiến cô không khỏi nhớ tới khoảnh khắc mình và Trình Hoài Cẩn cùng ngồi bên nhau trong vườn hoa ở nhà, cũng là vào một buổi đêm yên ắng như bây giờ, hai người không nói chuyện liên tục, đa phần đều chỉ lặng lẽ ngồi bên nhau như thế này.

Tô Chi không muốn hạ ánh mắt xuống, bởi vì cô không muốn nhìn thấy bên người chỉ còn là một khoảng trống vắng.

Vừa rời hốc mắt hầy còn hơi khô rát, ấy vậy mà thoáng cái đã bốc lên một tầng hơi nước mỏng manh. Cô lại nhớ tới những gì nghe được ở ngoài phòng khách, không phải cô cố ý đi nghe lén hay gì cả, nhưng cũng không thể phủ nhận được, rằng sau khi nghe thấy câu đầu tiên, cô đã chần chừ cất bước.

Chẳng phải cô không biết, rằng giữa mình và Trình Hoài Cẩn, có lẽ thật sự không có mảy may chút khả năng nào.

Cô đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, sẵn sàng gục ngã đến sứt đầu mẻ trán tan xương nát thịt. Cô cứ ngỡ rằng mình sẽ không sợ hãi.

Chỉ là, cùng anh đi qua bao khoảnh khắc đến nay, tất thảy mọi thứ quá đổi đẹp đẽ.

Tựa như một mầm hoa được chăm chút tỉ mỉ nuôi dưỡng, mà giờ đây cô đã nhìn thấy ngày úa tàn của nó.

Một giọt nước long lanh rơi xuống gò má cô rồi biến mất, Tô Chi chớp mắt, đưa tay gạt đi giọt nước mắt.

Đột nhiên, cô cảm nhận được có một bàn tay nhẹ nhàng gỡ tai nghe của mình xuống. Tô Chi quay phắt người lại, người đàn ông mặc áo khoác màu xám nhạt đang lẳng lẳng đứng phía sau cô.

Bàn tay ấy của anh đã thu lại rồi. Nơi hành lang mờ tối, Trình Hoài Căn rũ mắt nhìn Tô Chi.

Một tầng ánh trắng mang sắc vàng nhàn nhạt phủ lên gò má cô, viền mắt hơi đỏ hoe, giây phút này cô đang nhìn anh không nhúc nhích.

“Sao không về phòng?” Trình Hoài Căn đi vòng qua cây cột, ngồi xuống bên cạnh cô, “Không lạnh à?”

Tô Chi không chắc liệu anh có nhìn thấy mình rơi nước mắt hay không, chỉ lắc đầu: “Không lạnh.”

Dứt lời, cô lại đưa mắt nhìn về phía khoảng sân trống trải.

Trong không khí lành lạnh, có thể ngửi thấy mùi rượu và khói thuốc nhàn nhạt trên người Trình Hoài Căn.

“Ăn uống đến tận bây giờ luôn sao?” Cô hỏi.

“Có vài vị khách quan trọng, còn ở lại chơi thêm một ván bài.”

Tô Chi quay đầu nhìn anh: “Chú có thắng không?”

Trình Hoài Cẩn nhìn cô: “Cháu nói xem?”

“Vậy có mớm bài giỏi như tôi không?”

“Cũng ngang ngửa.”

Tô Chi nhếch môi cười, ánh mắt cô lại hướng lên nhìn vàng trắng trên bầu trời.

Trong đêm đông yên ả, Trình Hoài Cẩn không hề hỏi cô vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Anh chỉ ngồi bên cô giống như trước kia khi còn ở nhà.

Trái tim cô bắt đầu nhói lên từng hồi. Tựa như không thể chịu nổi khoảng lặng có đôi phần quen thuộc này, càng tiến tới rìa vách đá lại càng không sao thốt nên lời.

“Cảm ơn lì xì của chú.”

Lát sau Tô Chi cúi xuống nói, sau đó lại đứng dậy, “Hơi lạnh rồi, tôi về trước đây.”

Trình Hoài Cẩn nhìn ánh mắt rũ xuống mặt đất của cô, cũng không lên tiếng ngăn cản: “Nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ừm.” Tô Chi khẽ đáp lại một tiếng rồi xoay người đi về phía phòng ngủ.

Bước chân vội vã, suốt quãng đường không phát ra tiếng động nào. Chỉ có vệt nước mắt đã khô cạn khiến cô âm ỉ nhói đau.

Rõ ràng, là vì đỢi anh nên cô mới ngồi nơi đó.

Xoay tay đóng cửa phòng ngủ lại, Tô Chi ngược nhìn căn phòng tối mịt trước mắt.

Đôi mắt vẫn luôn mở trừng trừng, nước mắt cũng theo đó mà chảy xuống tí tách từng giọt.

Bấy giờ mới biết, trước kia không thấy sợ hãi, là bởi vì không biết.

Không biết anh tốt đẹp đến nhường ấy, không biết mình sẽ lún sâu đến vậy.

Giờ đây mọi thứ phải kết thúc thôi, tất cả phải đặt dấu chấm hết rồi.

Dẫu là thịt nát xương tan thì cũng vẫn phải rơi xuống thôi.

Trái tim cô đau tựa dao cứa, mà đến cuối cùng thì vẫn phải tự gánh chịu hết hậu quả.

Lòng Tô Chi đau đớn đến mức không sao đứng thẳng được, chỉ đành dựa vào tường ngồi sụp xuống mặt đất.

Đây là khoảng thời gian một năm cô được sống vui vẻ nhất.

Một năm đẹp đẽ nhất trải qua cùng Trình Hoài Cẩn.

Cô đã mãn nguyện rồi, sau này sẽ chẳng thể có lại được nữa.

Trình Hoài Cẩn.

-

Suối năm ngày liên tiếp, Tô Chi đều không tới tìm Trình Hoài Cẩn nữa. Chẳng phải cô cố ý trốn tránh hay gì, chỉ là nếu như không phải ngồi đợi ở hành lang như lần trước, cô vốn dĩ sẽ chẳng đụng mặt anh.

Ngày nào cũng có khách khứa mới, Trình Hoài Cẩn vẫn phải ra khỏi nhà thường xuyên.

Đôi khi Tô Chi sẽ nghe dì giúp việc nói về anh đôi chút, cũng có lúc cô chẳng hỏi han gì.

Chỉ biết là anh rất bận, có những hôm bận suốt cả ngày, đến tận nửa đêm mới tới nhà ăn phía tây làm chút đồ ăn đơn giản.

Mới đầu Tô Chỉ còn thấy không hiểu, thấy thế dì mới nói: “Mấy chỗ tiệc xã giao tiếp đãi khách khứa thì lấy đâu ra chuyện yên tâm ăn uống được bao nhiêu, cứ rượu chè thuốc lá, nói chuyện trên trời dưới đất. Nào có phải nơi ăn uống đúng nghĩa gì cho cam.”

Nghe thấy vậy cô cũng chỉ ậm ừ một tiếng, cũng không hỏi gì nữa.

Hôm mừng bả Tết, Giang Triết đã gọi điện thoại tới. Anh ấy hỏi cô dạo này Trình Hoài Cẩn thế nào rồi.

“Mấy ngày rồi em chưa gặp chú ấy, cứ bận tiếp khách suốt.” Tô Chỉ dừng bút trong tay, có sao thì trả lời vậy.

“Anh ấy lại biến bản thân thành cái bộ dạng đó rồi sao?” Giọng điệu của Giang Triết không mấy vui vẻ.

“Ý anh là sao?” Tô Chỉ hỏi.

Nhưng Giang Triết lại không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô: “Chắc là hôm nay anh ấy không đi xã giao đâu, đến tối nếu em gặp anh ấy thì gọi lại cho anh.”

“Nói cái gì cơ?”

“Nói cho anh biết tâm trạng anh ấy ra sao.”

Trong điện thoại, giọng điệu của Giang Triết hoàn toàn không có vẻ gì là đang nói đùa. Tô Chỉ mím môi: “Nếu em có thể gặp được chú ấy.”

Lát sau, cô cuối cùng vẫn không nhận được gặng hỏi lại: “Có tiện cho em biết chú ấy đã xảy ra chuyện gì không?”

Giang Triết ở đầu bên kia im lặng một hồi: “Anh cứ tưởng em biết chứ, hôm nay là ngày giỗ mẹ anh ấy.”

Tô Chi chợt thót tim, ngón tay cô nắm chặt cây bút nước trong tay, cổ họng khô rát: “Em không biết.”

“Vốn dĩ cũng không phải chuyện của em,” Giang Triết nói, “Chỉ là chuyện ở bên này anh quả thật không thể dứt ra được, có hỏi thì anh ấy kiểu gì cũng sẽ nói là không có chuyện gì, cho nên năn nỉ em nếu tối có nhìn thấy anh ấy trở về thì nhớ báo anh một tiếng.”

“Được, nhất định.” Tô Chi hơi nâng cao giọng, như thể muốn khiến Giang Triết yên tâm hơn.

Sau đó cô cúp điện thoại. Mở điện thoại lên, đã ba giờ chiều rồi.

Cô bỏ bút xuống, xỏ dép vào.

Quả nhiên dì đang chuẩn bị cơm tối trong nhà bếp, cô đứng ở cửa hỏi dì ấy: “Dì này, dì biết hôm nay Trình Hoài Cẩn đến bao giờ mới về nhà không?”

“Hôm nay sao?” Dì bỏ mớ rau trong tay xuống, lau tay trả lời cô: “Hôm nay vừa sáng sớm cậu Trình đã đi sang phía nam rồi, cũng không rõ đến lúc nào mới về nữa.”

Tô Chi nghe hiểu ẩn ý trong lời nói của dì giúp việc, dì ấy không nói toạc ra là đến nghĩa trang, mà chỉ nói là phía nam.”

“Anh cả cũng đi sao ạ?”

“Phải, thấy sáng nay lái hai xe ra ngoài rồi.”

“Vâng, nếu lát nữa chú ấy về mà cháu không thấy, làm phiền dì đến phòng cháu nói cho cháu biết được không?” Tô Chi đưa ra lời thỉnh cầu.

“Không thành vấn đề.”

“Cám ơn dì nhiều.” Nói rồi Tô Chi lại quay về phòng ngủ.

Ngồi vào bàn học đã được một lúc, nhưng lại chẳng đọc vào đâu được một chữ nào. Cô cũng chẳng biết tại làm sao, nó cứ tựa như một lời vẫy gọi lặng thầm từ miền tăm tối. Cô mặc áo bông, đi giày, đội mũ ngay ngắn rồi đi ra khỏi phòng. Suốt cả buổi chiều, cô cứ đi loanh qua loanh qua hết sân rồi lại cổng chính, vờ như chỉ đang đi dạo bình thường.

Trời mùa đông sẩm tối rất nhanh.

Mới hơn năm giờ, mặt trời đã khuất sau đường chân trời.

Gò má Tô Chi đã lạnh buốt đến nổi tê dại cả đi, nhưng cô vẫn đứng ở cửa lắc lư trái phải không ngừng.

Đã sắp đến giờ cơm, vừa rồi cô đã hỏi dì làm bếp ở gian nhà đông, bọn họ bảo đã nhận được điện thoại báo Trình Hoài Lĩnh sắp về đến nơi rồi.

Cô cũng không dám quay về phòng cho ấm người nữa, chỉ sợ sẽ bỏ lỡ mất lúc Trình Hoài Cảnh về nhà.

Trên trục đường chính rộng thênh thang trước cửa, cô cứ đi đi lại lại ở đó mãi.

Bỗng có tiếng còi xe vang lên, Tô Chi quay phắt đầu lại. Cô thấy có một chiếc xe con màu trắng rẽ tới từ chỗ giao lộ.

Cô vội vàng xoay người đi vào trong sân, rảo bước đi về phía dãy hành lang thông với gian phòng ốc ở phía tây, cuối cùng ngồi xuống vị trí mà cô đã ngồi vào đêm hôm ấy.

Nếu là Trình Hoài Cảnh quay về, nhất định sẽ đi ngang qua chỗ này.

Ánh mắt Tô Chi dán chặt vào chỗ lối vào sân, đúng như dự đoán, Trình Viễn Đông bước vào đầu tiên, theo sát phía sau chính là Trình

Hoài Lĩnh và vợ anh ta.

Nhưng sau khi ba người này tiến vào, cánh cửa sau lưng liền bị người làm đóng lại.

Tô Chi nhú mày nhìn theo hướng ba người đó đi về gian nhà đông.

Chẳng mấy chốc, trong sân lại vắng tanh. Cô bước nhanh đến bên cạnh ông chú vừa mới đóng cửa lúc nãy, hỏi: “Bên ngoài không còn ai nữa ạ?”

Ông chú đó nhìn cô một cái, nhận ra là cô nhóc được Trình Hoài Cẩn dẫn về.

“Hết rồi.”

“Thế sao Trình Hoài Cẩn không về cùng với họ ạ?”

Người đó lại nhìn đánh giá Tô Chi một lượt từ trên xuống dưới, xác định là cô thật sự không biết chuyện này.

“Mọi năm cậu Trình đều không về cùng họ.”

“Tại sao ạ?”

Người đó lùi lại hai bước, không chịu nói thêm: “Đến lúc đó cô tự đi hỏi cậu Trình đi, chúng tôi cũng không tiện nhiều lời.” Nói xong chú ấy liền xoay người đi về phía khác.

Nhịp tim Tô Chi đập nhanh đến lạ, cô cũng không thể giải thích được là tại sao.

Cho dù là ngày giỗ của mẹ Trình Hoài Cẩn đi chăng nữa, nhưng với tính cách của anh, tuyệt đối không có vẻ gì là sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng cuộc điện thoại hồi chiều của Giang Triết vẫn khiến cô hoang mang không biết đâu mà lần. Tay trái cô cầm điện thoại trong túi, nhưng lại không sao ấn gọi hay gửi tin nhắn đi được.

Trình Hoài Cẩn sẽ chỉ nói không có chuyện gì mà thôi.

Nơi khoảng sân ẩm đậm tối tăm, chẳng mấy chốc đã có vài ngọn đèn tường được thắp sáng. Hôm nay không có khách khứa đến nhà, nơi đây càng trở nên lạnh lẽo vắng vẻ hơn bao giờ hết. Trong lòng Tô Chi như bùng một ngọn lửa dữ dội khiến cô không thể nào ngồi xuống được.

Cô cứ quanh đi quẩn lại trong sân, giữa chừng dì ra gọi Tô Chi đi ăn cơm trước nhưng cô cũng chỉ bảo là đợi thêm chút nữa, chờ Trình Hoài Cẩn về rồi cùng nhau ăn sau.

Sắc trời ngả tối từng tầng từng lớp. Tựa như lớp mực chậm chậm lắng xuống, hoàn toàn bao phủ lấy cô.

Hai chân đã tê dại đi vì lạnh, cô móc điện thoại từ trong túi ra. Màn hình sáng lên chói mắt, đã mười giờ mười phút đêm rồi.

Vẫn chẳng có thêm một ai bước vào cánh cửa lớn đó. Cô cũng không đi đi lại lại nữa, tháo tai nghe ra rồi cứ thế đứng thẳng người dưới ngọn đèn tường.

Trong khoảng sân trống vắng, nơi không có ánh đèn chiếu tới đều hoá thành một màu đen vô tận. Thật lòng cô cũng chẳng thích nơi này một chút nào, bậc bề trên chèn ép cùng thứ tình thân lạnh nhạt giống như bóng tối lặng thầm, dễ dàng nuốt chửng mọi cảm xúc của con người ta.

Tô Chi khẽ di chuyển đôi chân đã sắp đông cứng của mình, đột nhiên cô nghe thấy có tiếng đẩy cửa khe khẽ.

Cổ họng cô nghẹn lại, đang định nhấc chân tiến lên thì lại nhận ra người bước tới là ông chú đóng cửa khi nãy.

Ông chú đó hiển nhiên là cũng đã nhìn thấy Tô Chi, khựng lại giây lát rồi bước tới phía cô.

“Vẫn đang đợi cậu Trình sao?”

Tô Chi gật đầu.

“Cậu Trình ở bên ngoài rồi.” Ông chú đó nói.

“Ở bên ngoài ạ?” Ánh mắt Tô Chi nhìn qua đó, giọng nói có phần gấp gáp: “Sao chú ấy không đi vào?”

“Cái này thì tôi không biết, có điều hình như cậu ấy ở bên ngoài được một lúc rồi. Nếu cô có chuyện gấp thì có thể ra đó tìm cậu Trình.” Ông chú nói xong liền đi về hướng đông.

Một đốm lửa chợt bùng lên trong lòng.

Nhưng cơ thể cô lại chẳng ấm lên lấy một chút, chỉ cảm thấy ngọn lửa bỏng rát ấy không ngừng thiêu đốt nơi lồng ngực.

Bước chân cô tăng tốc đi về phía cửa không sao kiểm soát được, đưa bàn tay áp lên tay nắm cửa lạnh lẽo.

Thế rồi cô dùng sức đẩy ra.

Trên con đường dài vắng vẻ mờ tối, chiếc xe màu đen kia đậu dưới ngọn đèn đường. Ánh đèn từ từ buông xuống, lặng lẽ bao trùm lấy khoảng không gian ấy.

Trên băng ghế dài ven đường, anh ngồi quay lưng lại với trục đường chính.

Hai khuỷu tay chống lên đầu gối, ánh mắt nhìn về nơi tối tăm không có ánh đèn ở phía không xa.

Chỉ một mình anh ngồi nơi ấy.

Rõ ràng bờ vai ấy rộng lớn là thế, vậy mà cách một con đường lại cảm giác gầy guộc đến lạ.

Cơn gió lạnh vô hình lướt qua bên người cũng lay động cả chiếc áo sơ mi không kém phần mỏng manh của anh.

Anh còn chẳng mặc áo khoác. Chỉ có độc một chiếc áo sơ mi không che chắn nổi thứ gì.

Anh ngồi nơi đó bao lâu rồi?

Tại sao không về nhà?

Đốm lửa trong lòng đã lụi tắt.

Lụi tắt đến sạch sẽ không còn sót lại thứ gì.

Mà thay vào đó, là một nắm tuyết lạnh lẽo.

Cô chậm rãi đi về phía Trình Hoài Cẩn, trên con đường yên ắng vắng lặng, tiếng bước chân của cô cũng được phóng đại đến vô hạn.

Trình Hoài Cẩn khẽ quay lại nhìn cô, rồi lại lặng lẽ quay đầu lại.

“Ăn tối chưa?” Tô Chi đứng lại phía sau người anh, hỏi.

“Vẫn chưa.” Giọng nói của anh thật khẽ, thật trầm, trái tim Tô Chi run rẩy vô cớ.

“Sao lại muộn thế?” Cô lại hỏi.

“Cái gì?”

Tô Chi khẽ mím môi, hỏi tiếp: “Ba và anh cả của chú đã về từ rất sớm rồi.”

“VẬY À.” Anh vẫn giữ tư thế ban đầu, không hề nhìn về phía Tô Chi.

Rõ ràng là anh biết Trình Viễn Đông và Trình Hoài Linh đã về trước, vậy mà lại mang theo đôi phần hàm ý “tự giễu” hỏi ngược lại cô câu

“vậy à”.

Cổ họng Tô Chi khô rát, cuối cùng cô cũng hiểu ra tại sao Giang Triết cứ nhất quyết muốn cô tới xem trạng thái của của Trình Hoài Căn cho bằng được.

Nào có phải anh không sao.

Cái lạnh âm ỉ lan ra khắp lưng, Tô Chi có cảm giác anh đang đẩy mình ra xa.

Viền mắt lại bắt đầu sưng lên, cô đã đợi anh lâu đến vậy mà.

Một khoảng lặng dài đằng đẵng trôi qua, cô lại lên tiếng: “Sao chú không về nhà cùng họ sớm hơn một chút, bây giờ muộn vậy rồi, có phải đói...”

“Cháu muốn biết điều gì?” Trình Hoài Căn đột nhiên mở miệng.

Tô Chi sửng người.

Sự “ác ý” trong lời nói đã hiển hiện quá rõ ràng.

Giọng nói của anh rét lạnh tựa cơn gió tuyết tấp vào mặt, chữ nào chữ nấy cũng đều sắc lẹm: “Cháu muốn biết tại sao tôi không về chung với Trình Hoài Lĩnh, phải không?”

Nơi phố xá tĩnh mịch, thậm chí cô như thấp thoáng nghe thấy tiếng cười khẩy của anh: “Bởi vì Trình Hoài Lĩnh hận tôi, nếu không phải tại tôi, mẹ tôi sẽ không qua đời, anh ấy cũng có thể leo lên càng cao hơn.”

“Cho nên biết bao năm qua, tôi đều một mình đi thăm mẹ. Nói như vậy đã đủ rõ chưa?”

Cả người Tô Chi cứng đờ: “Tôi...”

Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng, Trình Hoài Cẩn đã lạnh giọng cắt ngang lời cô: “Tôi vẫn chưa suy sụp đến mức cần cháu phải thương hại.”

Cơn gió bắc đột ngột ập đến, giọng nói của anh cũng trở nên vụn vặt đứt quãng.

Phải chăng là tại đêm đông giá rét này quá lạnh lẽo, nếu không thì tại sao cô lại cảm thấy đến trái tim mình cũng lạnh đến phát run chứ.

Một giọt nước mắt lặng lẽ lăn dài, cô khựng lại giây lát, đưa tay gạt phăng nó đi. Giọng nói nghẹn ngào nhưng cũng rất rõ ràng:

“Tôi không hề thương hại chú, Trình Hoài Cẩn.”

Dưới ánh đèn ảm đạm, bóng lưng anh vẫn bất động. Vạt áo bị gió thổi tung tỉ mỉ phác họa nên tấm lưng ấy.

Lần đầu tiên, cô cảm thấy mình đã bước chân vào màn mê chướng từng ngăn cách mình ở bên ngoài.

Lần đầu tiên, cô nhìn thấy Trình Hoài Cẩn ở nơi chỉ có một mình mang dáng vẻ như thế nào.

Anh đơn côi một mình ngồi trong đêm đông lạnh giá, chỉ khoác trên mình một chiếc áo sơ mi mỏng manh. Lẳng lặng từ chối sự lại gần của cô.

Nhưng, cô không sao ngăn nổi mình cứ miên man nghĩ suy. Vô số lần, anh đã vô số lần đưa đôi bàn tay vức cô đứng dậy.

Đã vô số lần, cô trút hết mọi oán hận, giận hờn cùng sự ngu dốt của mình với anh. Vậy mà anh chưa từng vứt bỏ, cũng chưa một lần buông tay cô.

Trong đêm tối rét buốt, lạnh giá là thế. Vành tai anh đã đỏ lên vì lạnh, ấy thế mà vẫn không chịu quay về.

Nếu đây là một đêm đông có tuyết, trái tim cô sớm đã vụn vỡ thành từng mảnh băng rồi.

Cô nghĩ, sớm muộn gì mình cũng sẽ tan xương nát thịt.

Sớm muộn gì cũng phải một nhát chặt đứt đôi bên thôi.

Vậy chẳng thà làm ngay bây giờ, ngay lúc này.

Cô không sao ngăn nổi mình được nữa rồi. Dưới ánh đèn đường hiu hắt, Tô Chỉ chậm chậm tiến lên.

Cô nhìn thấy chính mình vươn đôi bàn tay ra, nhẹ nhàng phủ lên bên tai anh. Dịu dàng gom lại hết mọi lạnh giá nơi anh.

Cứ như vậy đi.

Cô nghĩ.

Cứ để bản thân rơi ngã trong đêm nay đi.

Cô đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Tô Chỉ khế hé miệng, giọng nói của cô gần ngay trong gang tấc, bạo dạn không chút sợ hãi: “Đừng để bị nhiễm lạnh, Trình Hoài Cẩn.”

Sau đó, cô nhắm nghiền hai mắt lại. Cơn gió to đổ ập đến, cô đã chuẩn bị sẵn sàng cho cú rơi tan xương nát thịt rồi.

Nước mắt chảy giàn giụa trên khuôn mặt Tô Chỉ.

Trình Hoài Cẩn, chúng ta chỉ đến đây thôi.

Chỉ đến đây thôi.

Cơ thể cô run rẩy dữ dội, như thể đang bêu riếu lòng tham vọng đầy tràn trệ của cô trước mặt bàn dân thiên hạ.

Thoáng chốc, ngón tay lạnh giá của anh chậm chậm phủ lên.

Một khoảng lặng đầy dày vò.

Trái tim Tô Chi hoàn toàn ngừng đập, cô thản nhiên đợi chờ sự ngạc nhiên cùng lời từ chối của anh.

Nhưng, một thoáng khó tin.

Cô hốt hoảng mở to hai mắt...

Đôi bàn tay to lớn đã từng kéo cô ra khỏi vũng bùn lầy ấy, giờ phút này cũng đang nhẹ nhàng...

Nắm chặt lấy tay cô.

Sợi tơ trắng mảnh dẹt từ trên trời rơi xuống.

Tuyết rơi rồi.

Trong tầm nhìn mịt mờ, cô nhìn thấy Trình Hoài Cẩn từ từ quay đầu lại.

Anh phủ lên bàn tay trái của cô, đem bàn tay ấy hoàn toàn che kín đôi mắt anh.

Những bông hoa tuyết bay lượn dày đặc đáp xuống đôi hàng mi.

Rồi sau đó tan thành giọt nước mắt yếu mềm lăn dài trên gò má cô.

Cô nghĩ, đêm đông lạnh giá này.

Rồi chẳng mấy sẽ trôi qua thôi.

Chương 35: Tham lam

Bắc Kinh bắt đầu có tuyết từ đêm nay.

Từng bông tuyết khô cứng buốt giá rơi xuống từ màn đêm vô tận.

Chúng chẳng hề tan ra, chỉ khẽ khàng chất thành một lớp mỏng manh trên mái tóc của hai người.

Phảng phất như có thể nhìn thấy được.

Nhưng khoảnh khắc đưa tay ra chạm vào, chúng liền hoá thân thành sự ẩm ướt tựa giọt nước mắt.

Không dám cất lời.

Không dám đi nước bước sai lầm.

Không dám hỏi, cũng chẳng dám có được nhiều hơn.

Trình Hoài Cẩn bảo cô về phòng trước, ở bên ngoài quá lạnh, anh còn phải lái xe vào gara.

Tô Chi đã mất sạch khả năng suy nghĩ, chỉ biết gạt đầu như một cái máy, đẩy cửa ra rồi đi vào trong.

Trong sân đã vắng tanh không một bóng người, dưới ngọn đèn tường cô mới đứng lúc này cũng trống trơn. Nhưng những bông tuyết rơi xuống từ trên bầu trời ấy, chúng lại trở nên có dáng hình cụ thể dưới ánh đèn chúc thẳng xuống mặt đất kia, từng bông tuyết trắng muốt bay lượn phiêu diêu khiến cô bất giác nhớ tới bàn tay vừa được Trình Hoài Cẩn nắm chặt.

Như được cần đến, như được dựa dẫm.

Nỗi khát khao cụ thể, rõ ràng đến nhường ấy, cứ thế truyền tới từ lòng bàn tay lạnh buốt của anh.

Ngọn lửa ấy lại nhen nhóm trở lại rồi. Tia lửa bập bùng bắn tung toé khắp mọi góc ngách trên cơ thể Tô Chi.

Cô chợt bừng tỉnh, bấy giờ mới nhận ra bản thân đã bất giác dừng bước tại nơi này. Tay chân đã đông cứng đến mức mất đi cảm giác, Tô Chi mím môi, sai bước lớn đi về phía tây.

Khi về đến phòng đã là mười hai giờ đêm, cô cởi quần áo rồi xả nước vào bồn tắm. Trong lúc đợi nước, Tô Chi gửi tin nhắn cho Giang Triết: Chú ấy về rồi, tâm trạng không ổn lắm. Nếu ngày mai anh rảnh thì có thể đến gặp chú ấy.

Có vẻ như Giang Triết vẫn đang chờ mãi, thoáng cái đã trả lời lại ngay: Sáng mai anh sẽ đến chỗ hai người.

Tô Chi: Được, sáng mai gặp.

Giang Triết: Sáng mai gặp.

Tô Chi thoát khỏi giao diện cuộc trò chuyện, sau đó lại ấn mở hộp thoại với Trình Hoài Cẩn.

Cô có chút lưỡng lự, không biết liệu anh đã đậu xe xong chưa.

Nhưng thực chất, cũng có một phần là do cô không biết nên mở lời như thế nào.

Tô Chi nắm chặt điện thoại, một lúc sau quyết định thôi thì cứ bỏ qua một bên trước đã, sau đó liền chìm xuống làn nước.

Dòng nước ấm nóng lập tức nhấn chìm cơ thể buốt giá của cô, đồng thời mang tới một cơn run rẩy trong thoáng chốc. Thế rồi, nguồn hơi

nóng đang không ngừng gặm nhấm ăn mòn kia khiến cơ thể cô như được kích hoạt trở lại.

Tô Chi áp lưng vào thành bồn tắm màu trắng sứ, cơ thể từ từ trượt xuống.

Mặt nước dần dâng qua đôi bờ vai, tiếp đó là đến cằm. Cuối cùng, cô nín thở, cả gương mặt chìm xuống dưới nước.

Mở mắt ra, trong nháy mắt liền cảm thấy chua xót không thôi. Tô Chi nhìn ánh đèn nhạt nhoà diu diu trên trần nhà, tâm trí không khỏi suy tư về đôi mắt áp dưới lòng bàn tay mình của anh.

Trái tim đau nhói trong âm ỉ. Dưới làn nước ấm áp, có dòng chất lỏng ứa ra từ khoé mắt cô.

Cô không khỏi suy nghĩ miên man, nếu như có thể ôm lấy anh thì hay biết mấy. Giá như có thể ôm anh, giá như có thể dịu dàng đặt lên môi hôn. Hôn lên vầng trán, hôn lên đôi mắt, và cả đôi môi anh nữa.

Không phải chỉ là cái nắm tay trong thềm lặng, cái nắm tay mập mờ không rõ ràng nơi góc tối kia. Mà là có thể ôm chặt lấy anh, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của anh một cách quang minh chính đại.

Có thể thoải mái đặt lên môi anh một nụ hôn, hít lấy hơi thở của anh, trao cả bản thân mình cho anh, để anh biết rằng anh có thể có được cô mãi mãi.

Nếu được như vậy, thì tốt biết bao.

Hốc mắt ngày càng chua xót đau nhức, cô không sao chịu đựng được nữa. Giây phút trời ra khỏi mặt nước, hai mắt không ngăn được dòng lệ chực trào. Mái tóc ướt nhẹp dính bết vào một bên mặt, khiến cô lúc này trông càng thêm phần nhếch nhác thảm hại hơn bao giờ hết.

Mờ mịt làm sao, mọi thứ sao mà nhoè nhoẹt đến thế. Cô không sao xác định được hành động ấy của Trình Hoài Cẩn rốt cuộc là có ý gì, cũng không dám phán đoán xằng bậy.

Cô chỉ biết, rằng kể từ giây phút này trở đi, cô đã trở nên tham lam, trở nên mất kiểm soát, trở nên không thể thu tay một khi đã bắt đầu.

Cô biến thành một quả bóng dự.c vọng ngày một căng phồng, bắt đầu từ khoảnh khắc đôi bàn tay anh vươn ra về phía cô.

Không phải chỉ đơn giản là muốn buông tuồng cảm xúc yêu thích của bản thân nữa.

Toàn thân Tô Chỉ run rẩy không thôi.

Không chỉ muốn buông thả cảm xúc yêu thích của chính mình, mà cô còn muốn sự đáp lại của Trình Hoài Cẩn. Không chỉ là nắm chặt tay cô, mà còn là cái ôm, là môi hôn trao cô.

Cô muốn anh cũng yêu cô.

Ánh mắt Tô Chỉ nhìn chăm chăm vào bức tường tuyết trắng phía đối diện hồi lâu, trong màn sương mù mờ ảo, mọi thứ đều trở nên quá đổi mịt mờ. Trong đêm tuyết rơi ấy, trái tim cô đã bùng lên một ngọn lửa.

Sau khi ra khỏi phòng tắm, dì giúp việc có ghé qua đưa trà gừng cho cô. Bảo là thấy cô về muộn như vậy, sợ cô sẽ bị nhiễm lạnh.

Tô Chỉ nói câu cảm ơn rồi uống hết ly trà gừng. Cô cuộn mình trên ghế sofa, nhưng vẫn không đợi được bất cứ tin nhắn nào từ Trình Hoài Cẩn.

Cuối cùng, cô thực sự không cưỡng lại được cơn buồn ngủ nặng trĩu, đành gửi cho anh một tin nhắn: Chúc ngủ ngon.

Trước nay hai người không bao giờ nói câu chúc nhau ngủ ngon trên WeChat.

Không chờ được tin nhắn trả lời của Trình Hoài Cẩn, cô đã chìm vào giấc ngủ say.

-

Đến cuối cùng Trình Hoài Cẩn vẫn không trả lời cô.

Ngày hôm sau thức dậy, trời đã gần trưa. Nhờ cốc trà gừng đó mà cô không bị cảm lạnh.

Kéo rèm cửa sổ ra, Tô Chỉ hơi sững sờ nhìn một hồi lâu. Cả khoảng sân vốn rộng thênh thang trống trải giờ đây đã bị phủ lên một lớp tuyết trắng xóa. Sắc trắng bạt ngàn khúc xạ lại ánh nắng chói chang rực rỡ, mọi cảnh vật phức tạp đều hoá thành một màu trắng giản đơn nhất.

Cô vươn tay hé mở ô cửa sổ. Cái lạnh cắt da cắt thịt phả thẳng vào mặt và tay chân để hở ra ngoài của cô, Tô Chỉ tham lam hít hà một hơi không khí lạnh buốt, đưa cái lạnh ngấm sâu vào tận trong cơ thể.

Sau đó cô đóng cửa sổ lại, xoay người đi vào trong nhà tắm làm vệ sinh cá nhân.

Gần đến giờ cơm trưa, cô mới đi ra khỏi phòng ngủ. Lúc đi ngang qua cửa phòng ngủ của Trình Hoài Cẩn, cô vô thức liếc nhìn một cái.

Cửa phòng khép chặt. Tô Chỉ lại nghĩ đến dòng tin nhắn vẫn chưa được hồi đáp kia, lòng tự hỏi liệu có phải là do anh quá mệt mỏi hay không.

Đi vào phòng khách, cô mới phát hiện Giang Triết đang ngồi đó xem TV một mình.

Nghe thấy tiếng bước chân của cô, Giang Triết quay đầu lại, nói năng có đôi phần bông đùa: "Xem ra bé Chỉ nhà ta sống ở nhà anh hai cũng thoải mái quá nhỉ."

Anh ấy mặc một cái áo cộc màu trắng, nom tinh thần rất thoải mái. Tô Chỉ chớp mắt, phớt lờ lời trêu chọc của anh ấy. Chỉ ra hiệu bằng ánh mắt về phía phòng ngủ của Trình Hoài Cẩn: "Chú ấy vẫn chưa dậy à? Có phải bị cảm rồi không?"

Giang Triết vỗ vỗ ghế sofa bên cạnh, bảo cô đi tới ngồi xuống: "Vẫn là anh số khổ, sáng sớm dậy mắt ra đã đội tuyết qua đây, hai người thì hay rồi, một người thì ngủ đến trưa trầy trụa trệt mới dậy, người kia thì đi một mạch ra ngoài không chào hỏi được lấy một tiếng, uống cả công anh sang đây thăm hỏi anh ấy."

Tô Chỉ đi qua đó ngồi xuống, ánh mắt lại vô thức liếc nhìn về phía cửa phòng của Trình Hoài Cẩn: "Chú ấy đi ra ngoài rồi sao?"

"Sáu giờ sáng đã đi mất rồi, phía Hạ Xuyên có chút chuyện, anh gọi điện thoại thì thấy bảo là tối về. Anh ấy không nói với em à?"

Tô Chỉ khẽ mím môi, lắc đầu nói: "Chắc tại em dậy muộn quá."

Cô cũng không biết tại sao mà trong lòng cứ có chút gì đó lo lắng bất an. Nói chung là không nói rõ được, cảm giác cứ như thể từ lồng ngực trở xuống bị chìm trong làn nước.

Vẫn có thể hít thở, nhưng lại không có chút sức lực nào.

"Em sao thế?" Giang Triết ghé sát lại nhìn kĩ vào mắt cô, "Mắt hơi sưng, khóc đấy à?"

"Không phải." Tô Chỉ phủ nhận ngay, rồi lại thấy hơi chột dạ lùi người ra phía sau, "Buổi tối uống nhiều nước quá, sáng dậy bị tích nước."

"Thế mà anh còn tưởng là đêm qua em đau lòng vì Trình Hoài Cẩn quá nên khóc đấy." Giang Triết đột nhiên bật cười.

“Sao thế được,” Giọng Tô Chi dần lí nhí, “Chỉ là em uống nhiều nước quá mà thôi.”

Nói rồi cô đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía Giang Triết: “Anh muốn ở lại ăn trưa không?”

Giang Triết cũng đứng dậy: “Không ăn thì có mà tới đây công cốc à?”

Buổi trưa dì giúp việc hầm một nồi canh gà nhân sâm đặt ở giữa bàn ăn, xung quanh bày biện thêm vài món thành hình tròn.

Giang Triết cũng không khách sáo, cầm đũa lên ăn luôn, trông điệu bộ rất quen thuộc nơi này.

Tô Chi không có hứng ăn lắm, chỉ múc một bát canh để uống.

Giang Triết liếc nhìn, cười hỏi: "Giảm cân à? Uống mỗi canh?"

"Không, vừa ngủ dậy không muốn ăn lắm."

“Tuyệt đối đừng có giảm cân đấy nhé, dáng em như này là vừa vặn, gầy đét như que củi cũng không đẹp.”

Tô Chi siết cái thìa trong tay, nhìn thẳng vào anh ấy như kiểu muốn nói gì đó.

“Lại muốn hỏi gì nào?”

“Giang Triết.” Cô đột nhiên gọi tên anh ấy có phần nghiêm túc.

Giang Triết bỏ đũa xuống.

“Anh thích kiểu phụ nữ như thế nào?”

Ánh mắt Giang Triết thoáng cái xẹt qua tia ý vị sâu xa, anh ấy khẽ híp mắt cười, lát sau mới nói: “Để anh làm rõ trước đã, em muốn hỏi anh

thích kiểu phụ nữ nào, hay là Trình Hoài Cẩn thích kiểu phụ nữ nào? Hai vế này khác nhau xa nhau đấy nhé."

Giọng điệu của anh ấy mang hàm ý quá mức rõ ràng, Tô Chi lờ mờ phát giác ra một tia tìm tòi dò xét.

Điều đó cũng khiến trong lòng cô dấy lên tia cảnh giác, bởi vì cô không biết Giang Triết sẽ đứng về phía nào.

"Em hỏi bừa thôi, anh không muốn nói thì bỏ đi vậy." Cô vội vàng rũ sạch quan hệ, cúi đầu uống tiếp canh trong bát.

Trên bàn ăn, Giang Triết không nhin được bật cười thành tiếng.

"Kiểu nào anh cũng thích, đều thử qua cả rồi. Nhưng Trình Hoài Cẩn ấy à, anh không biết đâu. Biết đâu anh ấy thích đàn ông đấy."

Tô Chi ngẩng phắt lên trừng mắt nhìn anh ấy, Giang Triết thấy thế lại càng cười phớ lớ.

Cô lập tức cúi đầu uống nốt chỗ canh trong bát, đứng dậy toan rời đi, Giang Triết vội vàng giơ tay kéo cô lại.

"Đùa đấy, anh đùa đấy. Bé Chi tha lỗi cho anh đi mà."

Tô Chi bị anh ấy kéo lại chỉ đành ngồi xuống, cô cũng cảm thấy phản ứng của mình có hơi quá khích.

Cô im lặng một lúc rồi mới tìm thêm cái cớ cho mình: "Trình Hoài Cẩn là người tốt, anh đừng đặt điều lung tung về chú ấy như vậy, chú ấy cũng đâu có thích đàn ông thật đâu."

"Ờ, người tốt." Giang Triết gật gù, "Là anh sai."

Tô Chi cũng không muốn thể hiện ra quá lộ liễu, thế là lại ngồi xuống ăn tiếp mấy món khác.

"Có điều, em thật sự có một chuyện muốn hỏi anh."

Thái độ nhận lỗi tạ tội của Giang Triết hiển nhiên là rất thành khẩn: "Biết gì nói vậy."

Tô Chi hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn muốn biết rốt cuộc đầu đuôi mọi chuyện ra làm sao.

"Mẹ Trình Hoài Cẩn qua đời như thế nào vậy?"

Giang Triết nghe thấy câu hỏi của cô, nụ cười cà lơ phất phơ trên mặt thoáng cái cứng đờ. Anh ấy chớp chớp mắt, thận trọng hỏi: "Anh ấy nói gì với em rồi?"

Tô Chi cũng không muốn cố ý khơi mòi từ miệng anh ấy, cô không muốn dùng loại mảnh khoé này đối với chuyện của Trình Hoài Cẩn. Thế là có sao nói vậy: "Chú ấy chỉ nói mẹ qua đời là vì mình, cho nên Trình Hoài Lĩn cảm hận chú ấy, trước nay đều không muốn cùng chú ấy đi tảo mộ."

"Trình Hoài Cẩn nói cho em biết?" Giang Triết vẫn hơi không tin.

"Hoàn toàn là nói thật đấy, gì chứ loại chuyện này em không nói dối nổi đâu."

Về mặt Tô Chi nom rất nghiêm túc, như thể có bảo mọi tim ra cô cũng không sợ.

Ánh mắt Giang Triết đảo đi đảo lại trên mặt cô. Nói thật, anh ấy hoàn toàn nhìn ra được cô không hề nói dối, chỉ là anh ấy không ngờ ngay cả chuyện này mà Trình Hoài Cẩn cũng nói cho cô biết.

Một thứ dự cảm hoang mang lo sợ không ngừng nặng trĩu.

Nhưng Giang Triết cũng không hỏi nhiều, anh nói: "Bị tai nạn xe mà qua đời"

Tô Chi mím chặt bờ môi, đợi anh ấy nói tiếp.

"Bão tuyết cuối năm, thậm chí tuyết còn dày hơn trận ngày hôm nay. Tài xế chở mẹ anh ấy đi ra ngoài, trên đường xảy ra tai nạn, không may qua đời."

Giang Triết cất lời rất bình thản, anh ấy chỉ thuật lại ngắn gọn vài câu.

Tô Chi không nhìn được ngược mắt nhìn ra bên ngoài, một màu trắng xóa, phủ kín được khung cảnh, cũng che lấp được cả máu và nước mắt.

"Thế, thế tại sao chú ấy lại nói tại mình nên mẹ mới qua đời, cho nên Trình Hoài Lĩnh mới..."

"Anh không cho là như vậy," Giang Triết thẳng thừng cắt ngang câu hỏi của cô, "Có lẽ em sẽ cảm thấy anh là kẻ máu lạnh, nhưng anh thực sự không thể đồng tình với chuyện này được. Năm đó mẹ anh ấy đi ra ngoài cùng tài xế, quả thật là vì khi đó anh hai thấy ngoài trời có tuyết rơi nên mới nằng nặc đòi đi, mẹ anh ấy cũng mủi lòng đành đưa anh ấy đi ra ngoài. Nhưng chuyện xảy ra tai nạn, chuyện mất mạng người, đều không thể quy thành trách nhiệm hoàn toàn của anh hai được. Càng đừng nói đến cái thể loại lý lẽ giết người không dao đó của Trình Hoài Lĩnh, cứ nói cái gì mà tại lỗi của anh hai nên mới khiến mẹ anh ấy qua đời, khiến nhà họ Trần ngoảnh mặt làm ngơ mặc kệ Trình Viễn Đông trầy trật vấp vấp trên đường làm quan, rồi lại khiến cả Trình Hoài Lĩnh vượt mất cơ hội sớm tiến vào con đường công danh sự nghiệp."

"Đây hoàn toàn là thủ đoạn Trình Hoài Lĩnh dùng để lợi dụng, khống chế anh hai suốt bao nhiêu năm qua!" Ánh mắt Giang Triết trở nên rét lạnh, "Anh không sợ em bảo anh ăn nói khó nghe, nhưng theo anh thấy, Trình Viễn Đông đúng là đồ bù nhìn vô dụng. Chuyện năm đó mẹ anh hai qua đời chẳng qua chỉ là một bước ngoặt thôi, Trình Viễn Đông cậy có nhà họ Trần, một phát lên voi rồi đắc ý vênh váo, xuống chó cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi. Còn cái mà Trình Hoài Lĩnh gọi là con đường công danh sự nghiệp bị lỡ dở vì anh hai, vốn dĩ cũng chẳng phải của anh ta, chứ nói gì đến bỏ với chả lỡ."

"Anh ta chẳng qua là vin vào cảm giác tội lỗi và áy náy của anh hai để lợi dụng anh ấy hết lần này đến lần khác mà thôi. Còn vì sao hàng năm không đi tảo mộ cùng anh hai ư?" Giang Triết cười khẩy, "Bởi vì anh ta muốn mỗi một năm đều dùng con dao này đay nghiến vào vết thương của anh hai, tiện bề khiến anh ấy mãi mãi không bao giờ quên."

Trong nhà ăn ấm áp là thế, vậy mà Tô Chỉ cảm thấy như rơi vào trong hầm băng.

Cô không thể thốt nên câu, cũng chẳng thể tưởng tượng được rốt cuộc Trình Hoài Cận đã lớn lên dưới con mắt hằn học của những người thân gia đình này như thế nào.

Những "con dao" mà cô từng nghĩ Trình Hoài Cận đưa đến tay mình. Thực ra, chẳng là gì so với những gì mà anh phải gánh chịu.

Giang Triết giơ tay hớp một ngụm nước, nom như đang kìm nén cơn giận tức anh ách trong lồng ngực.

Một lúc sau lại chậm rãi nói: "Nhưng em cũng biết anh hai là người như thế nào rồi đấy. Trong lòng anh ấy luôn nhận định bản thân là kẻ có tội. Nhất là khi suốt bao năm qua, tất cả mọi người đều cho là như vậy. Cho nên anh chỉ mong có một ngày nào đó, anh ấy có thể buông tay đi làm những chuyện mình thật sự muốn làm, chứ không phải là cứ tự nhốt mình trong cái lồng này đến hết cuộc đời."

Ánh mắt anh ấy nhìn Tô Chỉ hồi lâu, thứ dự cảm kia cũng ngày một mãnh liệt. Ban đầu chỉ là suy đoán kiểu đùa giỡn, anh ấy hoàn toàn không coi đó là thật, cũng chẳng cảm thấy có gì to tát.

Nhưng ngày hôm nay, anh ấy không thể không suy xét lại phỏng đoán đó.

Nếu như anh nghiêm túc, và nếu như cô cũng nghiêm túc.

Trong gian nhà ăn yên ắng, thật lâu sau Tô Chi vẫn không mở miệng nói chuyện.

Dường như không thể chịu nổi cảm giác bức bối này nữa, cô khẽ nhúc nhích cơ thể mình. Bởi vì cổ áo bị nới lỏng, mặt dây chuyền màu đỏ mà Trình Hoài Cảnh tặng cô đột nhiên trượt ra ngoài.

Ánh mắt của Giang Triết lập tức dán chặt vào nó, mà Tô Chi thì lại không hề hay biết.

Mặt dây chuyền hình dẻ quạt màu đỏ nhỏ xinh, xung quanh nạm một vòng kim cương be bé.

Ánh mắt Giang Triết lại neo đậu trên gương mặt đang hơi thất thần của Tô Chi, ánh mắt âm u lạnh lẽo tức khắc hóa thành nóng rực.

“Đêm trước ngày Giáng sinh, có một vị khách đến nhà anh.” Anh ấy chột cất lời.

Tô Chi sực tỉnh, cô không nghe thấy anh ấy vừa nói gì.

Giang Triết nhìn cô chăm chú, nói: "Vào đêm trước ngày Giáng sinh năm ngoái, có một vị khách đến nhà anh. Người này suốt cả ngày cứ chạy đôn chạy đáo bận bịu đầu tắt mặt tối, mời anh ấy ăn bữa cơm, uống hớp trà cũng phải chạy đua với thời gian. Một ngày nọ, anh ấy đã đặt một bộ trang sức Bulgari để đem đi tặng người ta, em đừng nghĩ nhiều, lẽ nghĩa qua lại trong giới quan liêu là điều không tránh khỏi. Vừa hay anh được rảnh nên đi lấy cùng anh ấy luôn, lúc đang ở cửa hàng chờ lấy đồ, anh ấy nhìn trúng một món phụ kiện kiểu đặc biệt của mùa Giáng sinh. Nhưng nhân viên lại nói thật không may là trong tiệm hiện không có sẵn hàng, xin anh ấy đợi hai tiếng để điều phối hàng từ chi nhánh khác. Anh vừa nhìn là thấy món phụ kiện kia chẳng đáng mấy đồng, kiểu gì anh ấy cũng sẽ không nán lại chờ cho xem. Nào ngờ đâu thế mà anh ấy lại đồng ý thật, cứ thế đợi chờ mòn mỏi suốt hai tiếng đồng hồ trong cửa hàng."

Giang Triết nhìn vẻ mặt đang dần cứng đờ của Tô Chi, cười híp mắt nói tiếp: "Lúc gần rời đi, anh ấy đã bỏ món phụ kiện đó vào trong xe của mình, chẳng nói chẳng rằng gì, lại còn bảo anh đừng có lo chuyện bao đồng."

Anh ấy nói đến đây thì ngừng lại, không tiếp thêm lời nào nữa, chỉ dán mắt nhìn thẳng vào mặt dây chuyền hình dẻ quạt màu đỏ đó của Tô Chi.

Ngón tay của Tô Chi không kịp được chạm lên sợi dây chuyền, da đầu bắt đầu tê dần. Cô hoàn toàn không thể chịu nổi kiểu im lặng và ám chỉ như tra tấn này nữa.

Giọng nói của cô có đôi chút lằng lằng: "Vị khách đó của anh..."

Cô còn chưa nói dứt câu đã nhìn thấy Giang Triết đứng dậy, cười khẽ thành tiếng.

Ánh mắt anh ấy đáp xuống mặt Tô Chi, thế rồi chợt thở hắt ra một hơi mà không rõ là ý gì.

Anh ấy vươn tay ra sờ đầu Tô Chi, nói: "Tên của vị khách đó là Trình Hoài Cẩn. Còn về món phụ kiện thì anh cũng vừa mới biết thôi."

"Ra là mua cho bé Chi nhà ta."

Chương 36: "fly me to the moon"

Thứ dự cảm sâu sắc cùng nỗi hoang mang không biết phải làm sao khiến Tô Chi như bị mắc kẹt trong đó.

Cô ngồi bất động trên chiếc ghế trong nhà ăn, ngẩng đầu nhìn Giang Triết đã đứng dậy. Cổ họng như bị bông gòn chặn lại, cô chật vật lên tiếng: “Ý anh là gì?”

Giang Triết nhìn cô: “Em biết ý anh là gì mà.”

“Em không biết.” Cô không dám biết.

Ánh mắt Giang Triết trầm xuống, yên lặng trong giây lát.

“Không dám nói chắc một trăm phần trăm, nhưng bé Chi à. Anh đây tặng đồ cho phụ nữ nhiều không đếm xuể, mấy sợi dây chuyền như trên cổ em đang đeo, anh đem tặng cho bọn họ cũng chẳng cảm thấy quý giá là bao, bởi vì anh đem tặng cho quá nhiều người. Nhưng về phần Trình Hoài Cẩn, anh ấy đã tốn hai tiếng đồng hồ chỉ để nán lại cửa hàng đợi sợi dây chuyền này, sau đó đem tặng cho em, anh nghĩ chắc hẳn em cũng biết đáp án là gì.”

Lời nói của Giang Triết càng lúc càng rõ ràng, nhưng lại khiến Tô Chi cảm thấy ngày càng sợ hãi.

Cô nhớ tới buổi tối ngày hôm ấy, Trình Hoài Cẩn lái xe đưa cô đi ăn đồ ngọt. Ý tốt vượt ngoài sức tưởng tượng ấy khiến cô cảm thấy nó như một giấc mộng đẹp không tưởng.

Nhưng Trình Hoài Cẩn của khi ấy nói với cô rằng: Hôm nay có thể trở thành sự thật. Bởi lẽ đó mà cô nguyện lòng tin tưởng, vì lẽ ấy mà cô

manh dạn tin vào điều đó.

Thế nhưng, giờ phút này Trình Hoài Cẩn lại chẳng hề nói với cô bất cứ lời nào rằng anh có tình cảm đặc biệt với cô, vậy thì làm sao cô dám cứ thế mà xác định những gì Giang Triết nói là sự thật được đây.

“Em không biết.” Cô vẫn chỉ nói lặp lại, “Có lẽ chú ấy chỉ muốn thực hiện lời hứa với ba mình, chỉ đơn giản là muốn đối tốt với em mà thôi.”

“Em nghĩ nhiều rồi.” Giang Triết thẳng thừng phủ nhận suy nghĩ của cô, lại nói, “Em đúng là quá thiếu lòng tin vào bản thân mình. Có điều hai người ở chung lâu như vậy rồi mà chưa từng xảy ra đụng chạm cơ thể gì hết sao?”

Tô Chỉ nhìn anh ấy với vẻ hơi cảnh giác.

Giang Triết lập tức nhún vai: “Cảnh giới hạn độ tuổi thì khỏi kể với anh.”

“Làm gì có chuyện đó?” Tô Chỉ lờm anh ấy một cái, rồi lại do dự mím môi mãi. Giang Triết rũ mắt nhìn cô, anh cảm thấy cô như có lời gì muốn nói.

Lát sau, Tô Chỉ mở lời: “Tối hôm qua...”

Giang Triết ghé người lại gần.

“Tối hôm qua, bọn em nắm tay rồi.” Tô Chỉ nói liến thoắng câu đó xong cũng tự giật thót cả người. Từ mang tai lan ra đến gò má đều đỏ bừng.

Giang Triết ngó người, sau đó vẻ mặt như kiêu giã phải vũng bùn ngày mưa, nói chung là rất khó tả.

Tô Chi cứ tưởng anh ấy bị dọa cho hú hồn, ai dè một lúc sau anh ấy lại nói với vẻ rõ là dè bủ: “Cái tên Trình Hoài Cẩn này, chán hẳn luôn.”

Tô Chi giật mình: “Anh nói cái gì đấy?”

Giang Triết đột nhiên cười khế, còn cố ý nhìn về mặt đồ tía tai của cô.

Tô Chi lùi lại phía sau, nện một đấm lên cánh tay anh ấy.

Tiếng cười của Giang Triết càng to hơn, đợi cười chán chê rồi mới hỏi tiếp: “Năm tay xong rồi sao?”

Vẻ ửng hồng trên gương mặt Tô Chi dần biến mất, ánh mắt cũng trở nên nặng trĩu.

“Chắc không phải là anh hai chẳng nói chẳng rằng gì, sáng nay cứ thế đi luôn đấy chứ?” Sắc mặt Giang Triết cũng lạnh hẳn đi.

Tô Chi cũng cảm thấy tủi thân, hốc mắt chọt chua xót, nhưng rồi cô vẫn lập tức kể lại toàn bộ câu chuyện xảy ra ngày qua cho Giang Triết nghe.

“Nếu nói lúc đó chú ấy chỉ là vì quá đau lòng, muốn tìm một người nào đó để dựa vào thì cũng có thể hiểu được. Cũng không nhất thiết cứ phải là chú ấy thích em.”

“Cái có giẻ rách đấy mà em cũng tin cho được.” Giang Triết mắng cô.

“Em không muốn lấy chuyện xảy ra tối qua để bắt ép chú ấy.” Tô Chi nói, “Cái nắm tay đó có vô vàn kiểu giải thích, cho nên mấy vấn đề anh vừa hỏi, em thật sự không biết.”

Giang Triết nhìn cô một lúc, rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ ngẫm nghĩ giây lát.

Một lúc sau quay sang nói với cô: “Muốn lên núi ngắm cảnh không?”

“Sao cơ?”

“Bây giờ em gửi tin nhắn cho Trình Hoài Cẩn, cứ bảo với anh ấy là em muốn lên núi ngắm cảnh cùng anh.”

Tô Chi ngần ra một lúc, sau đó lập tức hiểu ra ý của Giang Triết.

“Anh muốn dùng cách này để thử chú ấy?”

“Em nói xem?” Giang Triết đứng dậy kéo tay cô đi ra ngoài nhà ăn, “Để xem xem Trình Hoài Cẩn hôm nay sẽ đáp lại em như thế nào, chẳng phải em bảo không biết đấy sao? Trình Hoài Cẩn sẽ tự mình nói cho em biết đáp án.”

-

Giang Triết lái xe lên núi bằng một con xe việt dã.

Ban sáng vẫn còn là một thế giới chìm trong một màu trắng xoá, nhưng đến giáp chiều thì gần như đã tan biến hết.

Cô đã thay sang một chiếc áo khoác lông vũ màu vàng nhạt, cả cơ thể mệt mỏi tựa vào cửa xe, đón nhận ánh nắng mùa đông chiếu tới.

Hiếm lắm mới có dịp Giang Triết đích thân lái xe, anh ấy chuyển sang kênh radio ca nhạc tiếng Quảng Đông, âm lượng vặn xuống mức nhỏ nhất coi như làm nhạc nền cho cuộc hành trình.

Do là dịp nghỉ lễ cuối năm nên trên núi có không ít du khách. Dọc đường cứ chốc chốc lại có xe chạy qua chạy lại. Tuy nói là đường núi quanh co nhưng không đến nỗi gập ghềnh khó đi.

“Nếu đổi lại là Trình Hoài Cẩn, chắc chắn anh ấy sẽ không đề nghị đi ra ngoài vào ngày hôm nay.”

Tô Chi quay mặt sang: “Tại sao?”

Giang Triết giơ ngón trỏ lên chỉ vào đồng tuyết hai bên đường: “Anh ấy lái xe rất cẩn thận, nhất là vào những ngày có tuyết.”

Tô Chi lập tức nhớ tới chuyện Giang Triết nói lúc trước, có chút lo lắng ậm ừ một tiếng.

Giang Triết liếc nhìn Tô Chi, thấy mặt mũi cô cứ rầu rĩ không vui. “Anh ấy vẫn chưa trả lời tin nhắn của em đúng không?”

Tô Chi lại dựa người vào cửa sổ xe, khẽ “ừm” một tiếng.

Lúc xuất phát, cô đã gửi một tin nhắn cho Trình Hoài Cẩn, nói là muốn cùng Giang Triết lên núi chơi, tối mới về.

Tính đến bây giờ họ đã khởi hành được gần một tiếng rồi, nhưng Trình Hoài Cẩn vẫn chưa trả lời cô.

“Chắc là chú ấy đang bận.” Tô Chi khẽ nói. Cô nhìn từng rặng núi trập trùng không ngớt ngoài cửa sổ, cố dần xuống nỗi thôi thúc khiến mình phải suy nghĩ nhiều.

Anh vốn dĩ cũng không phải kiểu người sẽ trả lời tin nhắn ngay lập tức. Biết đâu lúc này anh cũng đang lái xe thì sao.

Xe chạy êm ru suốt dọc đường lên đến đỉnh núi, ngọn núi này hoàn toàn không phải điểm du lịch nổi tiếng, chỉ đơn giản là một địa điểm cách trung tâm thành phố Bắc Kinh không xa, cho nên mới có không ít du khách tới đây thăm thú.

Hai người bước xuống xe, Giang Triết dẫn cô đi về phía trước: “Ngọn núi này không cao, leo nhanh thì nửa tiếng.”

Tô Chi gật đầu rồi đi theo anh ấy về phía trước, nhưng lát sau cô chợt nhìn thấy quầy bán vé cáp treo.

Cô đưa tay kéo Giang Triết lại, chỉ về phía cáp treo.

“Muốn ngồi cáp treo?”

Tô Chi gật đầu.

“Đi thôi.” Giang Triết vỗ lên mũ cô, xoay người đi mua vé.

Nơi vùng núi tuyết mới tan, dù cái nắng chói chang đã chiếu rọi cả ngày trời, nhưng rất nhiều cây cối trên núi vẫn bị tuyết trắng bao phủ.

Cáp treo chậm chậm di chuyển, Tô Chi nhìn mặt đất cách mình càng lúc càng xa. Thế rồi bất chợt không tìm nổi lòng mình, cô lại nhớ về lần đó, khi ấy cô đã chọc giận anh.

Anh lái xe xuyên đêm đưa cô tới núi Nam Nham ngắm mặt trời mọc.

Cũng là cái kiểu như hiện tại, hai người cùng ngồi cáp treo, anh ngồi bên trái cô.

Ngón tay Tô Chi nắm chặt thanh lan can bằng sắt, ánh mắt nhìn về phía xa xăm. Trong tim thấp thoáng chút cảm giác hụt hẫng, cũng giống như cảm giác lơ lửng trên bầu trời cao muôn trùng lúc này.

Một chân có thể rơi xuống, mà chân kia cũng có thể leo lên đến đỉnh.

Chưa tới mười phút, xe cáp treo đã lên đến đỉnh núi. Hai người bước tới chỗ đài quan sát, tìm một băng ghế dài ngồi xuống.

Tô Chi đút cả hai tay vào túi áo khoác lông vũ, hờ hững đưa mắt ngắm nhìn phong cảnh núi non nơi phương xa.

Giang Triết quay sang nhìn cô, không khí trên núi lạnh lẽo nên chóp mũi của cô đã hơi ửng đỏ.

Ánh mắt cô không hề bình tĩnh không chút gợn sóng tựa con cáo già giống như Trình Hoài Cẩn, mà ngược lại, mọi cảm xúc của cô đều được viết hết lên đôi mắt.

Là u sầu, là ấm ức, nhưng cũng đầy sự bất lực không biết phải làm sao.

Anh ấy không nhịn được bật cười. Tô Chỉ chau mày, trừng mắt lườm Giang Triết một cái.

Giang Triết nói: “Vẫn chưa trả lời tin nhắn của em à?”

“Chưa.”

“Ra phía trước đứng đi.”

Tô Chỉ nhìn anh ấy với vẻ khó hiểu.

Nhưng Giang Triết thì đã rút điện thoại của mình ra: “Anh chụp cho em mấy tấm rồi gửi cho anh hai, nhớ cười tươi vào đấy.”

Tô Chỉ do dự nhìn anh ấy.

Giang Triết vỗ vào vai cô, giọng điệu kiểu không cho phép cô hỏi vặn lại nữa: “Nhanh nào.”

Ở một bên của đài quan sát, Tô Chỉ để mặc anh ấy chụp cho mình rất lâu. Nhưng cuối cùng, mọi sự nhẫn nại của Tô Chỉ đã bị mài mòn hết sạch bởi một tràng “không ưng” của Giang Triết. Cô sống chết không chịu chụp nữa, chỉ bảo Giang Triết chọn mấy tấm chụp bóng lưng gửi đi là được.

“Cười gì mà còn xấu hơn cả khóc.” Giang Triết không nhịn được lâu bầu.

“Em bây giờ nào có cười nổi.” Tô Chỉ tự chọn mấy tấm chụp bóng lưng không nhìn thấy mặt, sau đó gửi sang cho Trình Hoài Căn bằng WeChat của Giang Triết.

Trong nháy mắt, ba tấm ảnh đã hiện lên trong khung chat.

Giang Triết liếc cô một cái: “Để xem anh ấy có trả lời anh không.”

Sau đó hai người đi loanh quanh khắp nơi trên đỉnh núi một lúc, đến hơn bốn giờ mới cùng nhau xuống núi.

Sắc trời đã tối dần.

Giang Triết bật đèn xe lên, trên đường xuống núi không có xe máy, chỉ thỉnh thoảng có xe chạy láo quên tắt đèn pha, mỗi lần như vậy Giang Triết đều sẽ bực mình đá đèn pha lại tên kia hai phát.

Từ lúc lên xe, Tô Chi chẳng nói năng gì nữa. Cô vặn tăng âm lượng tiếng nhạc trên radio, nhắm mắt dựa vào cửa sổ.

Cứ thế dần dần, chầm chậm. Cái cảm giác hụt hẫng ấy trở nên ngày một rõ nét.

Tựa như đi chân trần trên vùng sa mạc mênh mông vô tận, mỗi một bước dò dẫm tiến về phía trước đều là vực thẳm sâu hun hút.

Trình Hoài Cẩn không trả lời tin nhắn của cô, cũng chẳng trả lời lại tin nhắn của anh ấy. Có lẽ anh đang bận, biết đâu anh thật sự đã bận cả một buổi chiều không có thời gian xem điện thoại thì sao.

Tô Chi từ từ mở mắt ra, bầu trời đã tối hẳn. Hai dãy đèn đường kéo dài tít tắp không ngừng lướt vụt qua trước mắt, đột nhiên cô quay sang nói với Giang Triết: “Em có thể dùng WeChat của anh gửi tin nhắn cho chú ấy được không?”

Cánh tay đang cầm bánh vô lăng của Giang Triết siết chặt lại, như thể đã biết cô rất cuộc muốn xác nhận điều gì. Nhưng anh ấy cũng không có ý ngăn cản.

“Mật khẩu 8790.”

Cổ họng Tô Chi nghẹn ứ, cô nói câu cảm ơn với anh ấy.

Nhấp mở WeChat của Giang Triết, khung trò chuyện giữa anh ấy và Trình Hoài Cẩn vẫn chỉ dừng lại ở mấy tấm ảnh gửi đi hồi chiều.

Ngón tay cô hơi run rẩy, nhưng vẫn không chịu lùi bước gửi cho anh một dòng tin nhắn.

Giang Triết: Anh hai, chiều mai có rảnh không? Trong nhà có chút chuyện muốn hỏi xin ý kiến anh.

Thậm chí cô còn chưa thoát khỏi giao diện cuộc trò chuyện, tin nhắn của Trình Hoài Cận đã gửi tới:

[Rảnh.]

Chiếc xe đã lái vào một đường hầm.

Trong nháy mắt, mọi tiếng động liền tràn vào con đường khép kín đó.

Ánh đèn nóc hầm màu vàng ảm đạm vụt qua như những tia sáng lóe lên trước mắt trong cõi mơ màng nửa tỉnh nửa mê.

Luồng áp suất không khí thấp không biết từ đâu đến khiến màng nhĩ của cô căng phồng lên.

Xuất hiện tiếng ù tai khe khẽ.

Chẳng mấy chốc, dãy đèn nóc hầm vàng vọt đã đi tới điểm cuối cùng. Trong nháy mắt, màn đêm tối tăm lại đổ ập về phía cô.

Trong radio, tiếng hát của người phụ nữ ấy như xua tan màn sương mù giăng đầy, Tô Chi lắng nghe cô ấy cất tiếng hát thật rõ ràng làm sao:

“Fly me to the moon”

“Người hãy đưa em bay tới nơi vàng trăng kia đi.”

“Let me play among the stars”

“Để em được thỏa sức vui đùa giữa muôn vàn ánh sao.”

“Let me see what spring is like on”

“Để em được ngắm nhìn.”

“A-Jupiter and Mars”

“Dáng vẻ của mùa xuân trên sao Mộc và sao Hoả.”

“In other words, hold my hand”

“Nói cách khác, hãy nắm lấy tay em.”

“In other words, darling, kiss me”

“Nói cách khác, xin người hãy trao em môi hôn.”

Trong khoang xe, điều hoà vẫn đang không ngừng lưu giữ hơi ấm trên bề mặt cơ thể.

Cảnh phố mờ sương, đêm đông giá lạnh.

Cô nghĩ, dấu bản thân có ngốc nghếch đến đâu đi chăng nữa, giờ phút này cũng nên hiểu ra một điều.

Cái nắm tay lần đó là thật.

Nhưng Trình Hoài Cẩn đã kêu dừng lại rồi.

Chương 37: Kêu dừng lại

“Bây giờ đi chỗ nào uống chút gì đó được nhỉ?”

“Cái gì cơ?”

Tô Chỉ quay sang nhìn Giang Triết: “Có thể uống rượu ở đâu?”

“Trình Hoài Cẩn sẽ không đồng ý đâu.”

“Liên quan đến chú ấy à?”

Giang Triết nhìn cô một cái, nhanh chóng tắt xe vào lề đường.

Anh ấy lấy lại điện thoại của mình, mở nhật kí cuộc trò chuyện ra. Lát sau bật thốt ra một câu chửi bậy.

Ánh mắt anh ấy nhìn tấm kính chắn gió phía trước mặt với vẻ hơi bực mình, nhưng cũng không nói năng gì.

Giang Triết không cách nào trách cứ Trình Hoài Cẩn được, hai người đã quen biết nhau bấy nhiêu năm trời, làm sao anh ấy không hiểu con người Trình Hoài Cẩn cho được. Anh ấy cảm thấy bực bội nhưng cũng đành chịu không thể làm gì khác.

Mà hơn cả, Giang Triết cảm thấy xót xa. Đây là xiềng xích mà Trình Hoài Cẩn tự áp đặt lên chính bản thân mình, nếu như anh không tự nguyện thoát ra khỏi đó, vậy thì chẳng một ai có thể ép buộc được anh cả.

Giang Triết quay sang nhìn Tô Chỉ đang nhào người lên bệ cửa sổ không nói một lời, sau đó vươn tay khởi động lại xe.

“Uống một chút vậy, anh đưa em đi.”

-

Lúc Tô Chỉ về đến nhà thì đã là mười một rưỡi đêm, Giang Triết đậu xe ngoài cổng nhà họ Trình rồi đưa cô vào đến tận gian nhà phía tây.

Đẩy cửa ra, trong phòng khách im lìm không tiếng động, đèn đóm cũng không bật.

Hơi ấm phả vào mặt khiến cơ thể cô như bị hun nóng ran, cảm giác như có một luồng nhiệt cũng đang bốc ra khỏi người mình.

Tô Chỉ mở đèn lên đi thay giày, tiện tay cởi luôn áo khoác ra vắt lên tay. Nhưng cô vẫn cảm thấy nóng bức, cùng với đó là cảm giác râm ran âm ỉ không sao giải thích được.

Cô để áo khoác lên ghế sofa, đi thẳng về phía nhà ăn.

Ánh đèn gam màu trắng lạnh loé sáng lên trong nháy mắt, cô không khỏi tỉnh táo hơn đôi chút.

Thật ra cô cũng chẳng uống được là bao. Giang Triết quả thật là chẳng ngán cái gì, nhưng cũng vẫn biết có chừng mực.

Anh ấy bao một phòng riêng yên tĩnh, chỉ cho cô nếm thử hai ly rượu nhẹ ít cồn.

Chỉ có điều cô rất hiếm khi uống rượu, lúc mới nuốt xuống cũng chẳng có cảm giác gì, bây giờ về đến nhà mới cảm thấy cồn rượu từ từ bốc lên.

Giống như dòng nước biển cuộn trào tràn ngược vào lòng ngực, biển xô sóng trào, khiến bước chân cô cũng trở nên lằng lằng xiêu vẹo.

Tô Chỉ đi tới tủ lạnh lấy một cốc nước đá.

Khoảnh khắc cốc nước đá rơi xuống ly vang lên tiếng “lộp cộp”, cô cũng nghe thấy tiếng mở cửa “cạch” một phát.

Cảm giác khô nóng râm ran như được đà tiếp thêm dầu vào lửa, gò má cô bắt đầu nóng phùng phùng.

Ngón tay siết chặt thành ly lạnh buốt, nhưng dòng suy nghĩ lại bị tiếng bước chân chậm rãi ngoài kia thu hút.

Cứ thế chầm chậm lại gần phía bên này.

Tuy đứng quay lưng về phía cửa nhà ăn, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt trong lặng thầm ấy.

Một cú giật thót đầy ớn lạnh.

Lúc này Tô Chi mới nhận ra nước đá đã tràn ra mu bàn tay mình, cô vội vàng giơ tay ấn nút dừng lấy nước.

Ngón tay khựng lại trên nút bấm một lúc, sau đó cô mới từ từ xoay người lại.

Ở chỗ lối vào nhà ăn, anh cứ thế lẳng lẳng đứng im tại nơi ấy, trên tay phải đang cầm một cái ly.

Ra là anh cũng tới lấy nước.

Tô Chi không hề nhìn vào mắt Trình Hoài Cẩn, cô đi men theo phía bên kia của nhà ăn, định cứ thế đi lướt qua người anh.

Nhưng vào khoảnh khắc cô bước tới chỗ cửa, Trình Hoài Cẩn lại nhẹ nhàng giơ tay chặn đường cô.

Hốc mắt đang nhìn xuống dưới thoáng cái đã ươn ướt, là cảm giác tủi thân nhưng cũng lập tức hóa thành tức giận.

Cô ngẩng mặt lên, nhìn vào Trình Hoài Cẩn đang đứng trước mặt mình.

Một Trình Hoài Cẩn từng đặt bàn tay cô phủ lên đôi mắt anh trong đêm tuyết rơi ấy, giờ phút này đã trở nên xa lạ biết bao.

“Uống rượu rồi sao?” Anh cất giọng trầm thấp, khẽ hạ mắt nhìn Tô Chỉ.

Chiếc áo len trắng muốt khiến gò má cô càng thêm ửng hồng.

Vậy nhưng, trong ánh mắt đang ngược lên kia lại như phủ lên một tầng hơi nước lạnh giá.

Như thể thật sự không mấy may quan tâm, cô nói: “Phải.”

Trình Hoài Cẩn lẳng lặng nhìn cô, anh chỉ cảm thấy bàn tay đang giơ lên cũng trở nên buốt giá.

Mà sau đó, là một sự tê dại.

Anh từ từ thu tay về.

Lướt qua nhau trong lặng thầm, anh nghe thấy tiếng bước chân kia dần xa.

Trong nhà ăn trống trải, bóng dáng anh cũng trở nên cô đơn lẻ loi đến lạ. Đêm nay không có trăng, lớp tuyết mới tan cũng chẳng tìm thấy bất cứ dấu vết nào cho thấy chúng từng tồn tại.

Tựa như tất thảy đều chưa từng xảy ra.

Trình Hoài Cẩn từ từ đặt chiếc ly xuống một góc trên bàn ăn, cũng không nán lại đây thêm nữa.

Cứ thế xoay người rời khỏi nhà ăn.

-

Vài ngày sau đó, Tô Chỉ đều không nhìn thấy bóng dáng Trình Hoài Cẩn đâu.

Dì giúp việc cũng bảo là không biết: “Dạo này cậu Trình cứ đi sớm về khuya suốt, chẳng biết là đang bận việc gì.”

Cô cũng tự nhốt mình trong phòng ra sức làm bài tập. Làm xong đồng bài tập kỳ nghỉ đông lại chuyển sang làm đề thi thử mô phỏng. Cô muốn khiến mình trở nên bận rộn, để không đến mức mỗi một giây ngừng lại đều tràn ngập hình ảnh anh nắm tay cô trong buổi đêm hôm ấy.

Trình Hoài Cẩn không hề sai.

Cô biết chứ, lần ấy chỉ là cái nắm tay ngăn ngủi thôi mà, tội tình gì phải bắt anh chịu trách nhiệm cả đời.

Anh chỉ là đưa ra sự lựa chọn của riêng mình mà thôi.

Chỉ là, anh đã không chọn cô.

Ngày mười lăm, Giang Triết gọi điện thoại đến hỏi Tô Chỉ có muốn đi ra ngoài chơi không.

“Buổi tụ tập nhỏ ấy mà, có vài người bạn của anh thôi, không có hạng người tạp nham gì đâu.”

“Ở đâu vậy?” Tô Chỉ hỏi qua điện thoại.

“Một club tư nhân, tối anh qua sớm đón em đến đến căn hộ chỗ anh, chúng ta lên đồ đã rồi đi, giống lần trước.”

Tô Chỉ chẳng thèm nghĩ ngợi gì nhiều: “Được.”

Hơn năm giờ chiều, Giang Triết tới đón Tô Chỉ rời khỏi nhà họ Trình.

Giang Triết cũng hỏi xem dạo này Trình Hoài Cẩn đang bận việc gì, Tô Chỉ chỉ nói đại một câu không rõ rồi chẳng nói năng gì nữa.

Giang Triết nhìn cô một cái, cũng không hỏi thêm lời nào, cứ vậy chờ cô về căn hộ của mình trước.

Trong phòng khách vẫn giống hệt lần trước, cũng có vài người đang đợi ở đó. Tô Chỉ cũng không phải lần đầu tiên tới đây nên cũng bớt giữ kẽ hơn lần trước khá nhiều. Giang Triết đi qua một bên nghe điện thoại, ra hiệu bảo cô cứ chọn tùy thích.

“Anh ra ngoài một chuyến đã, sẽ về nhanh thôi.” Giang Triết cúp điện thoại xong đi ra cửa thay giày.

Tô Chỉ gật đầu, sau đó tiếp tục xem quần áo với chị gái bên cạnh.

Giang Triết nhanh chóng rời khỏi nhà, một người bạn lâu ngày không gặp vừa tới Bắc Kinh, anh ấy phải tới gặp mặt chào hỏi đôi ba câu hỏi với người đó.

Chỉ là một bữa cơm nhỏ, Giang Triết nhập hội hàn huyên đôi ba câu, nhấp tạm hai ly với ông bạn, rồi bảo tối nay vẫn còn việc nên hôm nay chỉ tới chào hỏi trước, sau này lại tụ tập tiếp.

Cứ ông qua tôi lại rồi cũng nấn ná mất hơn nửa tiếng.

Anh ấy lo Tô Chỉ ở nhà một mình thấy chán nên phóng xe rồ nhanh, về đến nhà là tầm sáu giờ.

Lúc mở cửa ra, quần áo trong phòng khách đã bị dẹp đi hết.

Tô Chỉ đang ngồi trên ghế sofa quay lưng về phía cửa để chuyên viên trang điểm cho mình.

Giang Triết thay giày rồi đi vào, hai người bên trong cùng quay đầu lại.

Tô Chỉ lên tiếng: “Anh về rồi à.”

Giang Triết ngẩn ra tại chỗ.

Ánh đèn tông trắng lạnh chiếu xuống khiến gương mặt cô trở nên rõ nét hơn bao giờ hết, nhưng cũng tựa như biến thành một con người hoàn toàn khác.

Trưởng thành mà kiêu sa.

Cái chất riêng vốn có ẩn giấu dưới gương mặt mộc được phóng đại lên vô ngần bởi hàng lông mày và đôi môi được nhấn nhá nổi bật.

Mày đen, môi đỏ. Cứ thế đánh thẳng vào lòng người mà không cần bất kỳ công đoạn cầu kỳ diêm dúa nào khác.

Mái tóc dài đen óng được búi lên, hai bên gò má có vài sợi tóc mai rủ xuống.

Cô chọn một chiếc váy dài cúp ngực màu đen chất liệu cứng cáp, phần vạt trước bằng phẳng chỉ mang tới cảm giác kiêu sa cùng gọn gàng chứ trông không hề thô kệch. Bờ vai, tay, chân trắng nõn tựa món đồ ngọc màu trắng sứ bóng loáng. Trắng đen tương phản khiến con người ta khó lòng rời mắt.

Khi cô quay lại nhìn, đôi bông tai ngọc trai rủ xuống bên tai cũng khẽ đung đưa theo nhịp.

Ánh mắt Giang Triết dừng lại trên người cô rất lâu, đến tận lúc Tô Chi lên tiếng hỏi có đẹp hay không, anh ấy mới bừng tỉnh trở lại.

“Đẹp lắm, anh vẫn luôn nói như thế mà.”

Anh ấy sai bước đến trước mặt Tô Chi, vươn tay kéo cô đứng dậy khỏi ghế sofa. “Em nên tự tin hơn vào chính mình.”

Tô Chi đứng dậy, cô không cười mà chỉ hỏi lại: “Vậy ư?”

Một thoáng lặng người, cả hai người đều hiểu tại sao cô lại hỏi như vậy.

Nếu như cô thật sự đủ xinh đẹp, vậy thì tại sao chứ.

Chuyên viên trang điểm ở bên cạnh đứng dậy giúp Tô Chỉ chỉnh lại váy.

“Đi thôi.” Tô Chỉ nói.

Giang Triết gật đầu rồi đưa cô ra khỏi nhà.

Club tư nhân đó nằm ở phía nam Bắc Kinh, phong cách trang trí mang đậm hơi thở Heavy Metal (1), tên quán được thiết kế màu đỏ huỳnh quang, phía ngoài phủ lên một lớp dây thép gai màu đen.

(1) Heavy Metal là tên gọi của một phong cách nhạc rock được hình thành và phát triển vào những năm 1960 – 1970.

Giang Triết dẫn Tô Chỉ đi lên phòng bao trên lầu ba, vừa đẩy cửa bước vào, bên trong đã có năm sáu người đang ngồi. Giang Triết giới thiệu từng người một với Tô Chỉ. Nam có nữ có, cơ bản đều là bạn bè trong giới của Giang Triết.

Trước lúc đến đây, Giang Triết đã đánh tiếng trước với bọn họ, cho nên ai nấy cũng đều rất xởi lởi thân thiện, nhanh chóng chừa lại chỗ cho Tô Chỉ và Giang Triết ngồi.

“Đều là chỗ bạn cũ cả, em cứ thoải mái chút là được.” Giang Triết vỗ nhẹ lên đầu Tô Chỉ.

Tô Chỉ “ừm” một tiếng, sau đó lại hỏi anh ấy mình có thể uống ly rượu nào.

Giang Triết khựng lại: “Hôm nay vẫn muốn uống?”

Tô Chỉ nhìn thẳng vào anh ấy: “Có được không? Em không uống lúc ở cạnh người lạ đâu, bởi vì có anh ở đây nên em mới uống thôi.”

Giọng điệu của cô rất bình thản, nhưng Giang Triết lại có một loại kích động không thể chối từ.

Cô tin tưởng vào anh, suy nghĩ này khiến Giang Triết hoàn toàn buông xuôi thỏa hiệp.

“Vẫn chỉ được uống hai ly thôi đấy, loại rượu nhẹ.”

“Được.”

Bầu không khí trong phòng bao nhanh chóng trở nên hoà hợp, Tô Chỉ ngồi một bên lặng lẽ uống rượu, mấy người bên cạnh cứ thi nhau lên hát. Giang Triết cứ chốc chốc lại để ý xem tâm trạng của Tô Chỉ ra sao, nhưng cô vẫn luôn yên lặng như vậy, chỉ cầm ly rượu từ từ nhấp nháp, nhìn những người trước mặt hát hò.

Nhạc cứ nhảy hết bài này sang bài khác, chị gái đang cầm mic đột nhiên gọi cô:

“Tiểu Chỉ.”

“Chuyển sang bài khác giúp chị, bài này chị quên mất hát như thế nào rồi.”

Tô Chỉ đang ngồi ở gần bộ chọn bài, cô gật đầu định đứng lên đi đổi bài thì đột nhiên dừng lại.

“Em có thể hát bài này không?”

Chị gái đang cầm mic nghe thấy thế thì lập tức gật đầu, bảo cô đi lên: “Đương nhiên rồi.”

Giang Triết đưa mắt nhìn Tô Chỉ tiến lên phía trước phòng bao, cô không đứng mà ngồi lên chiếc ghế chân cao.

Tiếng nhạc cụ dây vang lên du dương chậm rãi, ánh đèn xung quanh dần vụt tắt, chỉ còn lại một chùm tia sáng trắng đổ xuống từ phía cô tiến lên.

Giang Triết dựa người vào ghế sofa vừa uống rượu vừa lắng nghe, liếc mắt một cái, phát hiện cửa phòng bao bị người ta mở ra từ bên ngoài.

Ánh mắt anh ấy khựng lại, lúc này mới nhận ra không ngờ là Trình Hoài Cẩn.

Nhưng Trình Hoài Cẩn lại không hề nhìn về phía đây.

Trong phòng bao mờ tối, chỉ có khoảng sáng kia là khiến người ta không thể rời mắt.

Tay phải anh đặt trên tay nắm cửa, ánh mắt cứ thế nhìn về phía Tô Chỉ.

Làn da gần như bị chiếu rọi đến căng bóng phản quang.

Mày đen, môi đỏ.

Vẻ đẹp không lẫn chút tạp chất.

Tựa như món đồ sứ ngọc trắng được tôi luyện tinh xảo. Chiếc váy dài ngang ngực màu đen thuần ôm trọn vòng eo thon gầy của cô, và cuối cùng là tà váy kéo dài đến tận bắp chân.

Một đôi giày cao gót màu đen.

Một chân đặt trên thanh chắn ngang của ghế chân cao, chân kia khẽ chúc mũi chân xuống mặt đất.

Ánh mắt cô lạnh nhạt mà đầy xa cách, chẳng thể biết được là đang nhìn về nơi nào.

Cánh tay và bờ vai gầy guộc, cuối cùng là đôi xương cánh bướm mảnh mai cao vút.

Cô khẽ khàng cất tiếng hát.

~

Ấy thế mà lại mang tới cảm giác cô đơn hiu quạnh khi một mình độc bước trong đêm khuya.

Tiếng nhạc vẫn vang lên du dương chậm rãi, Tô Chi đột nhiên nhìn ra cửa như thể có linh cảm gì đó.

Nhưng cô chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng đẩy cửa đi ra ngoài của Giang Triết.

Một thoáng ngẩn ngơ thất thần.

Dường như nhìn thấy ai đó, mà cũng có vẻ như không phải vậy.

Lát sau Tô Chi thu ánh mắt về, giơ tay chuyển bài hát.

“Chẳng phải anh bảo không rảnh đấy sao?”

Nơi hành lang vắng vẻ, tiếng nhạc trong phòng bao đã bị ngăn cách hoàn toàn.

Giang Triết nhìn Trình Hoài Cẩn đang đứng ở cửa rồi hỏi.

“Cậu không nói với anh là dẫn cả cô nhóc tới đây.” Giọng nói của Trình Hoài Cẩn rất trầm, mang theo chút hơi lạnh tới từ bên ngoài.

“Anh tới đây vì em ấy?” Giang Triết hỏi thẳng.

Con người của Trình Hoài Cẩn hơi tối lại, giọng điệu có đôi phần nghiêm nghị: “Lần trước cậu không nên dẫn cô nhóc đi uống rượu.”

“Sinh nhật em lần trước chẳng phải cũng uống rồi đấy sao.”

“Lần đó khác.”

“Có gì mà khác?” Giang Triết hỏi ngược lại, “Anh hai, là vì lần ấy có anh ở đó nên em ấy mới được phép uống sao?”

“Anh chịu trách nhiệm với cô nhóc.” Trình Hoài Cẩn nói.

“VẬY Ừ?” Giang Triết cũng lạnh mặt nhìn anh.

Nói thật, dạo này Trình Hoài Cẩn cứ bận rộn lu bu như vậy cũng khiến Giang Triết cảm thấy ngượng lạnh trong lòng. Trước nay anh ấy chưa từng ủng hộ Trình Hoài Cẩn đặt toàn bộ tương lai của mình vào nhà họ Trình, huống gì bây giờ anh ấy đã biết chuyện giữa Trình Hoài Cẩn và Tô Chỉ.

Điều này càng khiến Giang Triết cảm thấy tức sôi gan ứa máu.

“VẬY MẤY NGÀY QUA ANH ĐÃ ĐI Đâu, HẢ ANH HAI,” Giang Triết lạnh giọng, “Anh nói anh chịu trách nhiệm với em ấy, thế sao mấy ngày nay không thấy anh xuất hiện?”

“Anh có chuyện mình cần làm.”

“Anh hai,” Giọng nói của Giang Triết cũng trở nên nghiêm túc hẳn, “VẬY EM CŨNG MUỐN NÓI CHO ANH BIẾT, BẮT ĐẦU TỪ NGÀY HÔM NAY EM SẼ LO CHO EM ẤY. Nếu anh đã không muốn lại gần em ấy nữa thì cứ dứt khoát vứt quách cho em đi. Ngày mai em đưa em ấy về Bắc Xuyên thu dọn đồ đạc làm thủ tục chuyển trường, nửa năm còn lại cứ học ở đây luôn, khỏi phải phiền đến anh nữa.”

Trông Giang Triết không có vẻ gì là đang nói đùa, thậm chí, anh ấy rất hiếm khi nghiêm túc như thế này.

Không phải đang pha trò, cũng chẳng có ý gì là đang nói giỡn chơi.

Trong hành lang ánh sáng ảm đạm, Trình Hoài Cẩn nhìn anh ấy với vài phần dò xét. Lát sau, anh lạnh giọng hỏi lại: “Giang Triết, bây giờ cậu có ý gì?”

Ý cảnh cáo rõ ràng không chút che đậy.

Nhưng Giang Triết cũng chỉ bình tĩnh nhìn anh: “Anh hai, em nói là anh hãy giao Tô Chỉ cho em. Ở bên anh, anh có thể mang lại niềm

vui cho em ấy không? Bao lâu nay em ấy ở bên cạnh anh đã từng được vui vẻ chưa?”

“Em mang đến niềm vui cho cô nhóc kiểu gì?” Trình Hoài Cẩn giơ tay chỉ vào cửa phòng bao, giọng điệu càng thêm lạnh lẽo, “Đưa cô nhóc đi uống rượu, ra ngoài chơi bời, khiến cô nhóc vui vẻ kiểu đó sao? Cậu cho rằng Tô Chỉ giống đám phụ nữ tạp nham bên cạnh cậu à? Chơi một thời gian thấy chán rồi vứt đi?”

“Em sẽ không làm vậy.”

“Cậu sẽ không làm vậy?” Trình Hoài Cẩn đánh mặt lại, giọng nói có vẻ như đang vô cùng kiềm chế: “Cậu tưởng anh không biết cái mờ bóng bong cậu gây ra đấy à? Cậu có thể giúp cô nhóc cả đời sao?”

Giang Triết ngẩng lên nhìn Trình Hoài Cẩn đang chất chứa sự tức giận trong đôi mắt, trong lòng càng thêm chắc chắn chuyện đó.

Anh ấy cất giọng bình tĩnh: “Anh hai, em có thể dọn sạch mấy thứ đó, nếu em ấy đồng ý, em cũng có thể để em ấy ở bên mình cả đời. Nhưng chỉ có duy nhất một chuyện này mong anh đồng ý với em, nếu đến lúc đó A Chi đồng ý đi cùng em, anh đừng ngăn cản.”

Nói xong anh ấy xoay người đi về phía phòng bao, ai ngờ còn chưa kịp mở cửa thì đã nhìn thấy Tô Chỉ từ phía trong đi ra.

Khoảnh khắc ngược mắt lên...

Tô Chỉ hơi sửng sờ, cô nhìn thấy Trình Hoài Cẩn đang đứng ở một bên.

Loạn nhịp trong phút chốc. Thì ra cô không hề nhìn nhầm.

“Sao lại ra đây rồi?” Giang Triết tiến lên hỏi cô.

“Em đi vệ sinh.” Tô Chỉ bình tĩnh nói.

Giang Triết đang định mở miệng, Trình Hoài Cẩn đã tiến lên cương quyết nói:

“Tôi đi với cháu.”

Một cơn tê dại bò khắp sống lưng Tô Chi, cơ thể cô biến thành một tấm sắt cứng ngắc.

Nhưng cô không muốn nhìn, và cũng chẳng muốn nói chuyện với anh.

Cô lẳng lặng đi vòng qua người Trình Hoài Cẩn, sau đó bước vào nhà vệ sinh cách đó không xa.

Một tấm gương lớn sát sàn, trên đỉnh đầu là đèn chùm pha lê màu vàng sáng.

Tô Chi dừng bước trước gương.

Trong gương, là một người phụ nữ cô không hề quen biết. Nhưng đó quả thật cũng là hình mẫu người phụ nữ mà cô muốn trở thành.

Một người phụ nữ đủ trưởng thành, một người phụ nữ có thể được người ta yêu thương. Tô Chi cảm thấy xót xa âm ỉ, nhưng, cô đã không thể làm được gì nữa rồi.

Lúc ra khỏi nhà vệ sinh, Trình Hoài Cẩn vẫn đang đứng ở một bên đợi cô.

Tô Chi không nhìn anh, cứ thế đi thẳng. Thế rồi lại nghe thấy Trình Hoài Cẩn lên tiếng: “Giang Triết không phù hợp với cháu.”

Cô dừng bước, ngẩng đầu nhìn lại. Thật ra, đã mấy ngày rồi hai người không gặp nhau.

Dáng vẻ của Trình Hoài Cẩn chẳng hề thay đổi, nhưng cô lại cảm thấy mình đã không thể nào lại gần anh được nữa.

Là chính miệng anh kêu dừng lại.

Trong hành lang yên tĩnh, ánh mắt cô dần trở nên lạnh tanh.

Thật ra cô không hiểu lời Trình Hoài Cẩn vừa nói rốt cuộc là có ý gì, mà cô cũng không biết vừa nãy Giang Triết ở bên ngoài đã nói những gì với anh.

Thế nhưng, một luồng khí lạnh chợt dâng lên trong lòng, khiến lời nói của cô cũng kết thành lớp băng giá đầy sắc bén.

Cứ thế đâm ngược lại về phía anh đầy mạnh bạo không chút do dự:

“Tôi lại thấy khá hợp đấy chứ.”

Chương 38: Không thể kiềm chế

Bên trong phòng bao đã đổi sang chị gái vừa nãy lên hát.

Tô Chỉ đẩy cửa bước vào, thấy Giang Triết đang ngồi trên ghế sofa nhìn về phía mình, trông có vẻ như đang cố ý đợi cô.

Cô đi thẳng về chỗ mình ngồi xuống, sau đó lại nghe thấy tiếng Trình Hoài Cẩn cũng đi theo vào trong.

Có vài người quen trong phòng bao thấy thế thì ngạc nhiên không thôi, ai nấy cũng nhao nhao lên tiếng chào hỏi. Trình Hoài Cẩn chỉ qua loa đáp lại vài tiếng cho có rồi ngồi xuống một góc trong phòng bao.

Tô Chỉ không ngó ngàng gì về phía đó, cô chỉ nhìn thẳng vào MV bài hát trước mặt, lòng khiến cảm xúc của bản thân trở nên tê liệt, và cũng là để cho chính mình bình tĩnh trở lại.

Giang Triết quay sang hạ thấp giọng hỏi cô: “Anh hai nói gì với em rồi?”

Tô Chỉ không nhúc nhích, vẫn giữ nguyên tư thế dựng thẳng lưng cứng ngắc.

Giang Triết khẽ bá vai cô, anh không muốn cô cứ buồn bực như vậy nữa.

Tô Chỉ quay lại nhìn Giang Triết một cái.

Trong phòng bao mờ tối, Giang Triết vừa liếc mắt đã nhìn thấy giọt nước mắt ngân ngấn trong đôi mắt cô.

Anh thềm thờ dài, ôm ngay cô vào lòng.

Giọng Giang Triết rất khẽ: "Dựa vào đây khóc thềm một trận đi, anh sẽ không để anh hai nhìn thấy đâu."

Ánh mắt lướt qua vài bóng hình đang pha trò đằng kia, thế rồi bất chợt bắt gặp ánh mắt của Trình Hoài Cẩn. Giang Triết không nói một lời, chỉ đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Tô Chi, sau đó quay đầu xem MV bài hát kia.

Bài hát ấy cứ vang lên hết lượt này đến lượt khác.

Nước mắt cô cũng cạn dần.

Chẳng mấy chốc, Tô Chi đã chỉnh lại tóc tai rồi ngồi thẳng trở lại.

Giang Triết nhìn ánh mắt không cảm xúc của cô, chỉ biết khẽ cười.

Phụ nữ là thế, họ có thể yếu đuối trong phút chốc, mà cũng có thể thoáng cái trở nên lạnh lùng.

Tô Chi vươn tay một hơi nốc cạn nửa ly rượu vừa rồi chưa uống hết, ánh mắt nhìn về phía trước không nói một lời.

Cả nhóm tụ tập đến tận mười hai giờ mới chuẩn bị giải tán.

Tô Chi khoác một chiếc áo choàng lông vũ dài đến mắt cá chân ra bên ngoài rồi đi theo Giang Triết ra khỏi club.

Mấy người kia đều có tài xế tới đón, bọn họ chào hỏi với Giang Triết một tiếng rồi rời đi trước.

Ba người còn lại cùng đi ra phía bãi đậu xe.

Tài xế của Giang Triết đã đợi sẵn trong xe, anh ấy quay lại nhìn Trình Hoài Cẩn một cái, quay sang hỏi Tô Chi: "Để anh đưa em về, hay là em đi cùng anh hai?"

Tô Chi còn chưa kịp trả lời đã nghe thấy Trình Hoài Cẩn nói: “Cô nhóc đi cùng anh.”

Nói rồi anh mở khóa chiếc xe bên cạnh ra, nhưng lại phát hiện Tô Chi vẫn cứ đứng im bên cạnh Giang Triết không nhúc nhích.

Trình Hoài Cẩn quay đầu nhìn cô, giọng điệu lúc này vẫn rất bình tĩnh: “Cậu ấy đưa cháu về thì phải đi đường vòng.”

Nhưng Giang Triết lại hờ hững xua tay: “Em không ngại.”

Tô Chi ngẩng đầu nhìn Trình Hoài Cẩn, ánh đèn ảm đạm trong bãi gara chiếu chếch xuống từ trên đỉnh đầu anh, hàng xương lông mày nhô cao khiến đôi mắt kia thật khó nắm bắt làm sao. Tựa như mặt biển cả trong đêm đen, dưới dáng vẻ lạnh yên hiền hoà kia, biết đâu sớm đã dậy sóng cuộn trào.

Một khoảng lặng tựa như nghệt thờ trôi qua, Tô Chi quay sang nói với Giang Triết: "Ngày mai rồi em trả lại quần áo và giày cho anh sau có được không?"

Giang Triết đã biết câu trả lời của cô: "Tất nhiên là được rồi, mà em không trả lại cũng được."

"Cảm ơn anh." Tô Chi gật đầu rồi cất bước đi theo Trình Hoài Cẩn.

Sau khi ngồi vào ghế phó lái của Trình Hoài Cẩn, cô cởi áo khoác ra ôm trước ngực. Trình Hoài Cẩn nhanh chóng bật hệ thống sưởi và đệm sưởi trên xe.

Suốt cả buổi tối, lần đầu tiên hai người lặng lẽ ngồi bên nhau như vậy. Trình Hoài Cẩn quay đầu nhìn Tô Chi, mái tóc cô buông lơi rủ xuống, cả người cuộn tròn bên ô cửa sổ.

Cô vẫn không chịu nhìn anh. Con người Trình Hoài Cẩn hơi tối lại, nhưng cũng chỉ là trong thoáng chốc mà thôi, lát sau anh liền quay đầu lại khởi động xe.

Phố xá buổi rạng sáng, thi thoảng có xe cộ chạy vụt qua. Cây cối vươn mình bung toả cành lá xum xuê lên bầu trời, nhưng chỉ càng khiến bầu không khí càng thêm phần hiu quạnh ảm đạm.

Suốt dọc đường, trong xe im lìm như thể rơi vào khoảng chân không. Có lẽ, sẽ luôn có những người chất chứa ngàn vạn lời muốn nói nhưng lại chẳng biết mở lời ra sao.

Hàng đèn đường vụt qua như con thoi không ngớt, nơi giao lộ đập khuôn đầu đầu cũng giống nhau.

Tô Chi tê dại đưa mắt nhìn trân trân phía ngoài kia.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe đã lái vào bãi đậu xe của nhà họ Trình.

Đèn cảm biến lần lượt sáng lên, Trình Hoài Cảnh không dừng lại ở nơi anh thường đậu xe mà cứ lái dọc về phía trước, cho đến khi tới cuối bãi mới thôi.

Tắt đèn, kéo phanh tay.

Tô Chi đưa tay ra mở cửa.

Nhưng rồi một tiếng khóa cửa giòn giã vang lên, cô quay đầu lại nhìn Trình Hoài Cảnh.

Người đàn ông không nói lời nào, chỉ giơ tay bật đèn trần xe.

Trình Hoài Cảnh có lời muốn nói.

Tô Chi lẳng lặng nhìn anh, không hề nhúc nhích.

Bốn mắt nhìn nhau, giờ phút này đến ngay cả mở miệng nói với nhau một lời cũng trở nên khó khăn biết bao.

Một khoảng lặng yên dài đằng đằng, phía ngoài xe, ánh đèn đã vụt tắt.

Trong khoang xe trống vắng, hai người như bị chòm ánh sáng dần dần bao trùm dần đến tận cùng góc chật hẹp, tựa như chẳng thể lùi thêm một bước nào nữa.

“Đi theo Giang Triết, đối với cháu hiện tại mà nói không có lợi lộc gì cả.”

Trình Hoài Cẩn mãi rồi cũng chịu lên tiếng: "Cậu ấy ăn chơi rượu chè tối ngày là vì có chỗ chống lưng, có kinh tế, không sợ miệng ăn núi lở. Nhưng cháu thì khác, chí ít cháu cũng nên chăm chỉ học hành, thi đỗ đại học trước đã. Đây mới là những thứ sẽ thuộc về cháu mãi mãi."

Tô Chi sầm mặt xuống nghe anh nói hết, rồi lại cất giọng bình tĩnh nhẹ nhàng giống hệt anh: "Tôi chưa bao giờ nói sẽ từ bỏ việc học lẫn thi đại học. Uống rượu hay đi club gì đó, tôi cũng không cảm thấy đó là ăn chơi sa đọa. Chẳng phải trước đây chú cũng hút thuốc uống rượu đấy sao? Lần sau tôi cũng sẽ học hút thuốc xem sao, không biết liệu có học được hay không đây."

Trong khoang xe ấm áp là thế, vậy mà từng câu từng chữ của cô lại lạnh tựa băng giá.

Cánh tay đặt trên hộp tay vịn của Trình Hoài Cẩn trở nên cứng đờ.

"Vậy chí ít cháu cũng nên đảm bảo an toàn cho bản thân, kể cả là rượu nhẹ cũng không nên một hơi nốc cạn nửa ly như vậy. Cháu đánh giá quá cao từ lượng của mình rồi đấy."

Tô Chi khẽ chớp mắt, mở miệng nói: "Tôi sẽ chú ý đến sự an toàn của bản thân, ở bên Giang Triết tôi cảm thấy rất an toàn."

“Cháu tin tưởng cậu ấy đến vậy sao?” Trình Hoài Cẩn không nhịn được hỏi.

"Phải, tôi cảm thấy rất vui khi ở bên cạnh anh ấy."

Trình Hoài Cẩn đưa mắt nhìn lớp kính phía trước đầu xe, thôi không nhìn cô nữa. Sắc mặt anh trở nên lạnh lẽo đến cực độ, như thể đang cố gắng kiềm chế cơn nóng nảy của mình.

Trong phòng bao, hình ảnh cô dựa vào lòng Giang Triết cứ lảng vảng hiện lên trong đầu anh hết lần này đến lần khác. Trình Hoài Cẩn không sao giải thích được, anh cảm giác như có thứ gì đó vạch ra một vết nứt trong lòng mình.

Từng cơn nhói đau âm ỉ mà lại dữ dội. Anh không cách nào di dời được ánh mắt mình, điều đó khiến anh cảm thấy sợ hãi, mịt mờ.

Bất chợt, anh nghe thấy giọng nói của Tô Chi vang lên. Trình Hoài Cẩn quay đầu lại nhìn.

"Trình Hoài Cẩn, cảm ơn sự quan tâm chăm sóc bấy lâu nay của chú."

Giọng nói của cô đột nhiên trở nên quá đổi ôn hòa, nhưng Trình Hoài Cẩn lại có một loại cảm giác hoảng sợ vì bị đẩy ra xa.

"Lần này quay trở về Bắc Xuyên, chẳng lâu sau tôi sẽ thi đại học, đợt thi xong, giữa chúng ta sẽ không còn quan hệ gì nữa." Tô Chi ngồi bất động, cô cất giọng bình tĩnh đến lạ: "Sợ đến lúc đó lại quên mất nói với chú điều này nên hôm nay nói trước luôn. Cảm ơn chú nhiều, thật đấy, đây là lời thật lòng của tôi."

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn nhìn cô đầy nặng trĩu: "Thi đại học xong là cháu định đi tìm Giang Triết ngay lập tức, có phải không?"

Tô Chi khựng lại một lúc: "Cũng có thể, nhưng tôi chắc chắn sẽ không quay về Bắc Xuyên nữa. Quá vô nghĩa, mọi ký ức đau buồn của tôi đều ở đó cả, tôi không hề thích nơi ấy."

Giọng nói của cô như thể hoàn toàn tê liệt, hoàn toàn không chất chứa cảm xúc nào, chỉ mong sao giữ lại được chút thờ ơ lạnh nhạt

cuối cùng.

"Cứ vậy đi."

"Cứ như vậy đi thôi, Trình Hoài Cẩn."

Tô Chi nhìn bãi đậu xe tối tăm mịt mờ, khẽ mỉm cười.

Cô xoay người định mở cửa xe.

Thế nhưng, khoảnh khắc cô đưa cánh tay ra...

Một đôi bàn tay to lớn nắm chặt lấy cổ tay trái của cô.

Bên tai chợt ù đi.

Nhiệt độ bỗng rớt.

Lòng bàn tay nóng rực.

Tựa như một loại virus lây lan nhanh chóng tràn vào trái tim cô.

Mọi thứ trở nên nhạt nhoà.

Tô Chi quay đầu nhìn lại.

Bốn mắt nhìn nhau.

Một thoáng lảng động, trong đầu Trình Hoài Cẩn nổ tung.

Cửa xe đã khoá rồi, thế mà anh lại cuống đến độ quên mất.

Ngỡ như cô sẽ cứ thế rời đi.

Ngỡ như cô sẽ mãi mãi mãi rời xa chốn đây.

Dưới ánh đèn trần lờ mờ, anh nhìn thấy hốc mắt Tô Chi dần đỏ hoe.

Nhưng cô đã không còn là cô nhóc chỉ biết khóc lóc than thân trách phận nữa.

Cô trưởng thành rồi. Cô đã lớn khôn hơn rồi.

Nước mắt tuôn rơi lã chã, nhưng cô chỉ khẽ mỉm cười, cố giằng cổ tay mình ra khỏi tay anh. “Trình Hoài Cận, chú làm thế này sẽ khiến tôi hiểu lầm đấy.”

Giọng nói của cô nhẹ tựa làn khói mỏng manh chẳng thể nắm bắt.

Cõi lòng Trình Hoài Cận đau đớn tựa dao cứa.

“Chú mau buông tay đi, tôi không muốn tự mình đa tình thêm nữa.”
Thực lòng, trước mắt cô đã nhoè nhoẹt mờ mờ không nhìn rõ được thứ gì nữa.

Tô Chi dùng hết sức rút cổ tay mình ra. Nhưng bàn tay đang nắm lấy tay cô càng lúc càng siết chặt hơn.

“Bắc Xuyên không có thứ gì đáng để cháu nhung nhớ sao?” Trình Hoài Cận chậm rãi hỏi.

Trái tim Tô Chi bắt đầu đau nhói quặn thắt, cô gạt bỏ mọi ký ức liên quan đến Bắc Xuyên, há chẳng phải cũng là xoá nhoà mọi thứ giữa cô và Trình Hoài Cận ư.

Cô muốn giữ vẹn nguyên mọi phút giây hạnh phúc vui vẻ của hai người, nhưng cũng muốn gạt đi hết thảy mọi khoảnh khắc rung động của bản thân.

Khuôn mặt Tô Chi đầm nước mắt.

Cô đã không còn kiểm soát được bản thân mình nữa rồi.

“Trình Hoài Cận, tôi không hiểu chú đang nói gì cả.”

Giọng cô nghẹn ngào không sao kìm được, nước mắt tuôn rơi tí tách, “Trình Hoài Cận, tôi thật ngốc. Lời chú nói tôi nghe không hiểu, điều chú làm tôi nhìn không thấu, tôi cũng không biết phải trả lời câu hỏi của chú như thế nào nữa.”

"Tôi không hiểu biết nhiều, cũng không biết cách giữ phép lịch sự cuối cùng giữa người với người ra sao. Tôi đây không làm được, và cũng không thể vờ như chẳng biết gì trong khi rõ ràng đêm hôm ấy chú đã nắm chặt tay tôi."

Cơ thể của Tô Chỉ không ngừng run rẩy, nhưng cô vẫn nói tiếp: "Trình Hoài Cận, tôi không hiểu. Cho nên chú đừng đối xử với tôi như vậy có được không? Xin chú đấy."

Mỗi một tiếng khóc nghẹn của cô đều cật lực kiềm chế, nhưng Trình Hoài Cận lại cảm thấy tựa như một lưỡi dao sắc bén, cắt nát trái tim anh ra từng mảnh.

Bàn tay đang nắm lấy cổ tay cô càng thêm siết chặt không kiểm soát được, anh nghĩ mình nhất định là bị điên rồi.

Trình Hoài Cận nhẹ nhàng thả cổ tay cô ra, vết bầm tím đã hiện rõ trên làn da.

Nhìn xuống bàn tay vô lực buông thõng trên hộp tay vịn của mình, Tô Chỉ nhớ lại khoảng thời gian khi hai người ở trong bệnh viện lần đó.

Đôi bàn tay đặt kế bên nhau ấy, sẽ chẳng còn nữa.

Trái tim lại một lần nữa chùng xuống. Cô nghe thấy tiếng ù ù chói tai dần tăng tiết tấu, cô biết, tất cả đã kết thúc rồi.

Trình Hoài Cận đã đưa ra sự lựa chọn của riêng anh.

Cơ thể hoàn toàn tê dại đi.

Ấy thế nhưng, vào khoảnh khắc Tô Chỉ định thu tay về.

Cô nhìn thấy bàn tay to lớn vừa buông lơì ấy, lần này lại vững vàng lướt qua từng kẽ ngón tay cô.

Tiếng ù bắt đầu vang lên mất kiểm soát.

Thế giới trở thành một vòng xoáy không ngừng quay cuồng.

Mọi thứ bắt đầu vượt khỏi tầm kiểm soát.

Bàn tay trái lạnh buốt và tê dại ấy...

Được Trình Hoài Cẩn nắm chặt sít sao.

Cô nghe thấy Trình Hoài Cẩn khế cất giọng: "Đừng đi tìm Giang Triết."

"Tôi không muốn em đi tìm cậu ấy."

Sống lưng Tô Chỉ lạnh toát, lại một lần nữa, anh nắm chặt lấy tay cô.

Một giọng nói gằn như không thể nghe rõ.

Cô mở miệng hỏi: "Trình Hoài Cẩn, tôi không hiểu. Chú phải nói cho tôi nghe thì tôi mới dám tin."

Trình Hoài Cẩn nhìn cô thật sâu.

Viền mắt đỏ hoe, sắc mặt nhợt nhạt.

Trên hàng mi nhẹ run còn vương giọt lệ ướt đẫm.

Đôi môi khế hé mở vì sợ hãi và kinh ngạc không dám tin.

Đỏ hồng mà lại căng mọng.

Trình Hoài Cẩn khế mím môi. Anh nói: "Những gì em thấy, những gì em nghĩ, đều là thật."

“Tô Chi, hiện tại đây là điều tôi có thể làm được nhiều nhất rồi.” Lý trí dần trở lại, Trình Hoài Cẩn chậm rãi nắm chặt tay cô. Nhịp tim anh cũng đập dồn dập như sấm dậy.

"Em còn chưa thành niên, tôi sẽ không làm gì hết. Đây là giới hạn của tôi, tuyệt đối sẽ không thay đổi. Nhưng," Trình Hoài Cẩn dừng lại một chút rồi nói tiếp, "nhưng tôi cũng không thể tự lừa mình dối người được nữa."

Ánh mắt anh trở nên mãnh liệt da diết như muốn hoàn toàn bao trọn lấy cô.

“Tôi không muốn cả mình và Bắc Xuyên đều bị em quên lãng.”

Lần đầu tiên, Trình Hoài Cẩn dốc lòng bộc bạch nỗi niềm rằng anh không thể cứ thế buông bỏ cô.

Tô Chi bật khóc không sao kìm lại được, nhưng cô cũng chỉ có thể dựa sát lên bờ vai Trình Hoài Cẩn.

Tất thảy, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Chỉ vậy mà thôi.

...

Tô Chi dựa vào vai Trình Hoài Cẩn khóc lóc một trận đã đời, cuối cùng khóc đến nỗi cả người mất hết sức lực.

Trình Hoài Cẩn kêu cô về nghỉ ngơi sớm.

Tô Chi xuống xe, Trình Hoài Cẩn đi vòng qua phía kia lấy áo khoác giúp cô. Anh giơ cao hai cánh tay, mở rộng chiếc áo khoác ra sau lưng Tô Chi.

“Mặc áo khoác vào, bên ngoài trời lạnh.”

Tô Chi ngẩng đầu nhìn Trình Hoài Cẩn cách mình gần ngay trong gang tấc, hai cánh tay đang giơ lên của anh hệt như đang ôm lấy cô vào lòng.

Một nỗi thôi thúc mạnh mẽ, không thể kiểm soát được đang dần nung nấu trong trái tim cô.

Anh nói mình sẽ không làm gì cả.

Ngay cả một cái ôm anh cũng tiếc rẻ trao cô.

Tô Chi không giơ tay mặc áo khoác như lời anh nói.

Trình Hoài Cẩn vừa định mở miệng thì chợt cảm thấy lồng ngực mềm nhũn. Đôi tay trắng nõn ấy vòng qua thắt lưng, hoàn toàn ôm chặt lấy anh.

Trình Hoài Cẩn chết lặng không nói nên lời.

Cơ thể trong nháy mắt trở nên cứng đờ, rồi sau đó cũng dần dần lấy lại xúc giác.

Gò má cô áp lên lồng ngực anh.

Cánh tay cô vòng qua thắt lưng anh.

Cơ thể cô dán sát lên lồng ngực anh.

Mềm mại tựa vốc nước sông xuân trôi tuột đi bất cứ lúc nào.

Mà cũng hệt như làn gió xuân thổi bùng lên ngọn lửa rạo rục.

Trong bãi gara sáng choang, thật lâu sau cũng không phát ra tiếng động nào.

Ánh đèn ấy, vụt tắt rồi.

Tô Chi không buông tay, cô ngẩng đầu lên tham lam ngắm nhìn Trình Hoài Cận dưới sự che đậy của bóng tối.

Bàn tay đang vươn ra sau lưng Tô Chi của anh không hề hạ xuống, chỉ mơ hồ ôm hờ cô vào lòng.

Nhưng anh không ngăn cản cô, điều ấy khiến cô lại một lần nữa đắm chìm trong sự dung túng vô bờ của anh.

Và cũng khiến cho lòng tham của cô ngày một bành trướng.

Tô Chi nhẹ nhàng kiễng chân lên.

Hơi thở của cô chậm rãi tiến gần.

Cứ thế vượt qua lồng ngực, rồi lướt qua cổ anh.

“Tô Chi.”

Trong bóng tối, giọng nói của anh khẽ khàng đến độ chỉ mình cô có thể nghe thấy.

Là bất lực, nhưng cũng thật nghiêm khắc.

Khựng lại trong thoáng chốc. Tô Chi hạ chân đứng trở lại xuống mặt đất.

Rồi lại một lần nữa, cô áp sát gò má mình lên lồng ngực Trình Hoài Cận.

Tiếng nhịp đập con tim rộn ràng hoàn toàn lấn át lý trí của cô vào giờ phút này. Một loại bản năng mãnh liệt trào dâng từ trái tim cô.

Cũng khiến cô dạn dĩ hơn bao giờ hết.

Không chút che đậy lòng tham vọng trắng trợn, cứ vậy áp lên lồng ngực anh mà cất lời:

“Trình Hoài Cẩn.”

“Mười sáu tháng sáu, em tròn mười tám tuổi.”

- - -

**Từ giữa chương này mình sẽ thay đổi xưng hô của nam nữ chính theo ngữ cảnh.*

Chương 39: Vòng xoáy

Bầu không khí bắt đầu có sự thay đổi.

Những dự.c vọng trước kia vẫn luôn ẩn nấp đâu đó nơi trái tim, những ham m.uốn luôn khiến anh cảm thấy sợ hãi và phải cố gắng đè nén ấy, giờ đây đang dần thoát ra khỏi cái lối thoát được chính anh cho phép.

Trình Hoài Cận cứ để mặc cho cô ôm lấy mình.

Hai người không ai nói lời nào, trong gara vẫn cứ tối đèn như thế.

Thật lòng mà nói Tô Chi cũng cảm thấy thấp thoáng chút gì đó xót xa, bởi lẽ hai người chỉ có thể trao nhau cái ôm ở một nơi như vậy.

Nhưng hết thảy những điều đó đều không thể sánh được với lời khẳng định mà Trình Hoài Cận dành cho cô tối nay.

Anh nói, tất cả đều là sự thật.

Những gì cô thấy, những gì cô nghĩ, chúng đều là thật.

Cô tham lam hít hà hơi thở của anh, tựa như sợ rằng sau đêm nay, anh sẽ lặt lọng nói không giữ lời.

“Mặc áo khoác vào, trong này lạnh.” Lát sau, Trình Hoài Cận vẫn lo cô sẽ bị nhiễm lạnh.

Tô Chi ôm eo anh, ngẩng đầu dè dặt hỏi: “Chúng ta ngồi trong xe thêm một lát được không anh?”

Trong gara xe yên ắng, cô có thể nghe thấy tiếng hít thở của Trình Hoài Cẩn.

Cô mở mắt ngấm nhìn đường nét mờ ảo nơi quai hàm anh, hồi hộp đợi chờ câu trả lời của người ấy.

“Không buồn ngủ sao?”

“Không,” Cô nói, “Tối nay em không buồn ngủ.”

Sau đó cả hai lại ngồi vào trong xe.

Trình Hoài Cẩn bật hệ thống sưởi lên, lần này hai người cùng ngồi ở hàng ghế sau.

Đèn trần cũng không bật lên, như thể chỉ có vậy mới khiến hai người miễn cưỡng cảm thấy yên tâm thoải mái phần nào.

Tô Chi ôm chặt một cánh tay anh, cơ thể hoàn toàn dán sát lên người anh, đặt đầu dựa vào bờ vai anh.

Lần đầu tiên cô nhận ra mình giống như một "con nghien đụng chạm", cổ lòng trống trải đến ngứa ngáy, khiến cô phải dựa thật sát vào người Trình Hoài Cẩn mới có được chút bình yên.

“Trình Hoài Cẩn.” Tô Chi đột nhiên lên tiếng.

Trình Hoài Cẩn đáp lại một tiếng, anh rũ mắt nhìn cô.

Hơi thở của cô cách anh thật gần, khi nói chuyện có thể ngửi thấy đâu đó mùi hương thanh mát ngọt ngào.

Cứ thế phả lên vành tai anh đầy ngứa ngáy.

“Giới hạn là gì?” Cô nhẹ giọng hỏi, “Trước khi em thành niên, giới hạn ấy là gì?”

Trình Hoài Cẩn lặng lẽ nhìn cô một hồi, anh nói: "Tôi sẽ không làm gì hết, đây chính là giới hạn của tôi."

Thực ra trong lòng Tô Chi cũng sớm đã có dự cảm, nhưng khi Trình Hoài Cẩn nói ra lời này, cô vẫn không khỏi cảm thấy có đôi chút hụt hẫng.

Chính cô cũng không biết rốt cuộc mình đang sốt sắng vì điều gì, rõ ràng chỉ vài tháng nữa thôi là cô đã thành niên rồi.

Nhưng cô không biết vì lý do gì mà suốt đêm hôm ấy cứ như đang ngồi tàu lượn siêu tốc.

Liệu có phải khi cô quay trở về phòng, ngủ một giấc, sớm mai tình dậy mọi thứ lại tan biến hay không?

Đừng nói là vài tháng, thậm chí đến ngay cả giờ phút này thôi, cô luôn cảm thấy Trình Hoài Cẩn sẽ thay đổi ý định ngay lập tức.

Tô Chi im lặng thật lâu mới hỏi tiếp: "Nếu là em chủ động thì sao?"

Trình Hoài Cẩn nhìn cô một cái rồi rút cánh tay mình ra.

Trong lòng Tô Chi cuống lên, nước mắt lập tức dâng trào.

Trình Hoài Cẩn còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy giọng nói đặc sệt âm mũi của cô: "Bây giờ anh định nuốt lời đấy chứ gì? Bây giờ anh lại định đẩy em ra có phải không?"

"Không phải." Trình Hoài Cẩn đưa tay ra lau nước mắt cho cô, nom như thể bất lực không biết làm sao, Tô Chi lại lập tức ôm rịt cánh tay anh.

Trình Hoài Cẩn chỉ đành để mặc cho cô ôm.

Nhưng trong giọng nói của anh cũng mang theo sự nghiêm túc không dễ phớt lờ: "Tô Chi, tối nay sự việc phát triển đến mức này là điều tôi cũng không ngờ đến. Nhưng tôi cũng không phủ nhận từng

câu mà mình nói ra ngày hôm nay. Chỉ là chuyện giữa tôi và em không hề đơn giản như vậy, có một số thứ tôi buộc phải nói rõ trước, nếu không cũng sẽ không công bằng với em. Gia đình tôi..."

"Em không muốn nghe." Tô Chi đột nhiên ngắt lời anh, "Tối nay em không muốn nghe những điều này, có được không? Trình Hoài Cẩn."

Lòng dạ cô rối bời như đang đi bên bờ vực thẳm, từng câu từng chữ Trình Hoài Cẩn nói ra đều có thể trở thành bước ngoặt khiến cô sảy chân rơi xuống đáy vực một lần nữa.

"Anh nói không làm gì, thì thôi không làm gì vậy, em sẽ đợi." Tô Chi ép mình từ từ buông bàn tay đang ôm Trình Hoài Cẩn ra.

"Nhưng những gì mà anh đã nói, thì không được nuốt lời."

Cuối cùng, cô chỉ dám nắm tay Trình Hoài Cẩn.

Tất cả những dự.c vọng nhen nhóm này mầm trong phòng tắm đêm đó đều bị cô lần lượt dập tắt từng chút một.

Chỉ cần yên ổn trôi qua vài tháng nữa là được rồi.

Chỉ cần yên ổn trải qua vài tháng nữa là sẽ tốt thôi.

Cô tự nhủ lòng mình hết lần này đến lần khác.

Nhưng, một nỗi buồn xót xa vô ngần cũng dâng lên từ tận đáy lòng cô.

Cô nào có ngốc.

Anh không hề đòi hỏi điều gì ở cô, phải chăng cũng bởi vì anh không thể hứa hẹn cho đi bất cứ thứ gì ư?

Không phải Tô Chi không biết Trình Hoài Cẩn muốn nói điều gì từ những lời bị cô cắt ngang.

Chỉ là hiện tại cô đã không còn đủ lý trí để đối mặt với những vấn đề đó được nữa.

Cô mù mịt cả đầu óc vì mọi thứ xảy ra trong tối nay. Nó khiến cô rụt rè từ chối nhìn nhận bất cứ điều gì khác.

Cô biết trong lòng Trình Hoài Cẩn có mình. Vậy là đủ rồi.

Đến tờ mờ sáng hai người mới quay về gian nhà phía đông. Trên đoạn đường ngắn ngủi ra khỏi bãi gara, Tô Chỉ lặng lẽ khoác cánh tay anh.

Trình Hoài Cẩn không cự tuyệt.

Nhưng lúc bước vào sân lại biến thành kẻ đi trước người theo sau, phòng ai người nấy về.

Trước khi đi ngủ, Tô Chỉ nhận được một tin nhắn của Trình Hoài Cẩn, hỏi chiều mai cô có rảnh không, anh có thể đưa cô đi hái dâu tây.

Thấp thoáng hàm ý muốn bù đắp.

Tô Chỉ làm ồ trong chần, cố nén nụ cười toe toét, gửi lại cho anh một tin nhắn: Có gọi Giang Triết theo không?

Gửi tin nhắn được một lúc lâu rồi mà cũng không thấy Trình Hoài Cẩn trả lời lại.

Tô Chỉ vội vàng không trêu anh nữa: Chỉ có em và anh thôi.

Trình Hoài Cẩn: Ừ, hai giờ chiều.

Trình Hoài Cẩn: Ngủ sớm đi.

Tô Chỉ lật đật gõ chữ: Trình Hoài Cẩn, anh cũng ngủ sớm đi, ngủ ngon.

Trình Hoài Cẩn: Ngủ ngon.

Nhìn hai con chữ trên màn hình, cô không nhịn được cứ lướt lên lướt xuống mãi. Chỉ vài câu chữ mà cô cứ lảm nhảm đọc đi đọc lại, nhìn tái nhìn hời. Cứ như thể chìm trong si mê ngây dại.

Cô đã không còn nhìn thấy bất cứ thứ gì khác được nữa. Tựa như một vòng xoáy ma thuật khổng lồ, xoay chuyển đất trời quay cuồng, khiến chính mình hoàn toàn chìm sâu vào đó.

-

Hôm sau thức dậy, Tô Chỉ nhận được một tin nhắn từ Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn: Hôm nay đột nhiên có việc gấp, chắc chiều nay không về kịp. Lần sau có thời gian rảnh tôi lại đưa em đi.

Tô Chỉ liếc nhìn thời gian, không ngờ là bảy giờ sáng.

Dù không biết đầu cua tai nheo ra sao, nhưng cô vẫn có thể lờ mờ cảm nhận được là một tình huống cấp bách.

Nếu không, anh đã không gửi tin nhắn cho cô sớm như vậy.

Cô trả lời vâng, còn kêu Trình Hoài Cẩn không cần vội, anh đưa cô đi lúc nào cũng được.

Tô Chỉ chậm rãi đánh răng rửa mặt ở trong phòng, xong xuôi mới đi ra nhà ăn để ăn trưa.

Lúc cô ấy thức dậy là mười một giờ, đã quá giờ ăn sáng từ lâu.

Cô đi vào nhà ăn, đúng lúc dì giúp việc đang bày biện thức ăn. Tô Chỉ đánh tiếng chào hỏi, nhưng có vẻ dì đang ngăn người nên không nghe thấy.

Mãi cho đến khi Tô Chỉ ngồi vào bàn ăn, dì ấy mới thốt lên "ôi trời" một tiếng như thể hơi bị giật mình.

Sau đó lập tức xin lỗi cô: "Xin lỗi xin lỗi, vừa nãy tôi nghĩ tí chuyện nên không để ý."

Tô Chỉ cười: "Không sao ạ." Cô cầm ly nước ấm trên bàn lên uống, tiện hỏi: "Sáng nay Trình Hoài Cẩn đi ra ngoài đã ăn sáng chưa ạ?"

Dì vừa dọn đồ ăn lên vừa trả lời: "Cậu Trình không ăn sáng, lúc đi thấy vội lắm."

"Gấp đến thế cơ ạ?"

Dì mím môi, chỉ bảo: "Hình như là vậy." Nói xong lại xoay người đi vào bếp.

Tô Chỉ đặt điện thoại lên mặt bàn, cô có chút chần chừ, không biết có nên nhắn tin hỏi anh đã xảy ra chuyện gì hay không. Nhưng ngay khi ngón tay chạm vào điện thoại, cô lại rụt về.

Anh không phải kiểu người thích để ý điện thoại thường xuyên, có khi gửi tin nhắn cũng chỉ tỏ làm phiền anh mà thôi.

Chẳng thà đợi đến tối anh về rồi hỏi sau vậy.

Tô Chỉ tắt điện thoại bắt đầu ăn cơm, hôm qua cô trần trọc suốt cả đêm, bây giờ bụng dạ đã đói cồn cào lên từ lâu.

Đang lúc ăn dở thì Giang Triết gọi điện tới.

Tô Chỉ bật loa ngoài, vừa ăn vừa nói chuyện với anh ấy.

Giang Triết: "Hai người bọn em thế nào rồi?"

Vừa nghe thấy thế, Tô Chỉ cuống quýt tắt loa ngoài rồi áp điện thoại lên tai như thể đang chột dạ.

“Cái gì mà thế nào rồi?”

Cô giả ngơ.

"Nghe cái giọng này có vẻ không khóc lóc cũng không ầm ĩ nữa nhỉ, xem ra là lại làm hoà êm đẹp rồi đây." Giang Triết cười nói.

"Em không thèm làm hoà với chú ấy đâu nhé." Miệng thì nói vậy, nhưng Tô Chi vẫn cười tủm tỉm mãi không thôi.

Giang Triết cũng không vạch trần cô, đột nhiên nói: "Hôm nay có muốn ra ngoài đi chơi không?"

“Gì cơ?”

“Ngày nào cũng ở lì trong nhà không thấy ngọt ngào à?”

“Không phải hôm qua chúng ta vừa mới ra ngoài đấy sao?” Tô Chi thấy hơi là lạ.

Giang Triết khựng lại vài giây, lại nói tiếp: “Một mình anh ở nhà thấy hơi chán, hay là em tới đánh bài với anh đi.”

Tô Chi cứ cảm thấy lẩn cấn ở đâu đấy nhưng cũng không nói rõ được. Mà hôm nay cũng đúng là rảnh rỗi không có chuyện gì làm thật, thế là cô bèn đồng ý.

Giang Triết như kiểu thờ phào một hơi nhẹ nhõm: "Còn năm phút nữa là đến cửa nhà em, thay quần áo rồi ra ngoài đi."

Tô Chi hơi sững sốt, cô ngẩn ra nửa giây: "Em ra ngay đây."

Vừa hay cô cũng đã ăn lưng lửng bụng rồi, thế là bèn quay về phòng ngủ thay quần áo luôn. Cô đội mũ và đeo găng tay xong đi ra ngoài.

Thời tiết hôm nay nắng ráo đẹp trời đến lạ, ánh nắng hiem hơi chiếu rọi lên người cũng thật dễ chịu làm sao. Tô Chi nheo mắt nhìn lên bầu trời một lúc, sau đó đi về phía hành lang.

Khoảng sân mấy ngày nay đều yên tĩnh là thế, vậy mà không hiểu sao hôm nay lại lắm người ra người vào đến vậy.

Cánh cửa hoàn toàn mở toang, bên ngoài có không ít ô tô màu đen đang đậu ở đó.

Có một người đi về phía Tô Chi với bộ dạng gấp rút vội vã, Tô Chi nhận ra đó là dì làm bếp ở gian nhà đông.

Cô có chút tò mò gọi với dì ấy lại: "Hôm nay có khách tới hay sao mà nhiều người thế ạ?"

Dì giúp việc ngoái lại phía sau về căng thẳng, đang định mở miệng thì lại nghe thấy có người gọi: "Tô Chi."

Tô Chi quay đầu lại, ra là Giang Triết đã đi vào trong sân.

"Ra ngoài thôi, anh không đậu xe bên đường được."

Tô Chi lập tức đáp lại một tiếng, dì giúp việc thấy thế cũng vội vã bỏ đi.

Giang Triết dẫn Tô Chi đi thẳng ra khỏi cửa, lúc này Tô Chi mới phát hiện bên ngoài còn nhiều xe hơn những gì cô vừa thấy. Cứ liên tục hết người này đến người khác đi ra từ trong nhà, mà người đi vào cũng kéo nhau không ngớt.

Giang Triết đưa cô đi thẳng ra xe.

Tô Chi vừa cời mũ với găng tay, vừa quay sang hỏi: "Hôm nay có nhiều người đến nhà thật đấy. Trình Hoài Cảnh cũng có vẻ rất bận, mới sáng sớm đã ra ngoài rồi."

Giang Triết ậm ừ một tiếng.

"Anh có quen đám người kia không?" Tô Chi nhìn cánh cửa đang dần xa qua kính chiếu hậu, "Nhưng mà lạ thật, sao trông bộ dạng

mấy người đó nghiêm túc thế nhỉ.”

Giang Triết thản nhiên nói: "Chắc là khách đấy, anh cũng không quen biết mấy."

Tô Chi "à" một tiếng.

Giang Triết hỏi: "Tối qua hai người thế nào rồi?" Đột nhiên Giang Triết chuyển đề tài về phía cô.

Tô Chi lập tức đỏ mặt, giọng nói cũng quẩn quít hết cả lên: "Ờ thì, không cãi nhau nữa."

"Không cãi nhau nữa?" Giang Triết phì cười, "Anh thấy em trông rõ là vui đấy chứ."

"Làm gì có?" Tô Chi không nhịn được nâng cao gò má lên.

Giang Triết liếc cô một cái, cũng cười theo.

"Đến anh mà cũng giấu, được lắm."

"Em có giấu anh đâu," Tô Chi vội vàng nói, nhưng âm lượng thì lí nhí, "Đến nhà anh rồi em kể cho."

Lát sau, cô như chợt sực nhớ ra điều gì đó, "Em gửi tin nhắn cho Trình Hoài Căn đã, tránh để anh ấy không biết em đến căn hộ chỗ anh."

Giang Triết chớp mắt: "Gửi đi."

Tô Chi cúi xuống, chẳng mấy chốc đã gửi tin nhắn đi.

Đợi một lúc không thấy anh trả lời, cô cũng cắt điện thoại đi luôn.

Lái xe chẳng mất bao lâu, Giang Triết và Tô Chi đã đến nơi.

"Em ngồi một lát trước đi đã, thích làm gì thì làm."

Tô Chi ừ hử một tiếng.

Cuối cùng Giang Triết nhìn cô một cái rồi đi về phía nhà vệ sinh.

Cánh cửa đóng lại, anh ấy ấn gọi điện thoại.

Đổ chuông được một lúc, đầu dây bên kia mới nhận máy.

Tiếng gió rít không nhỏ, nghe không được rõ ràng lắm.

“Cậu đón cô ấy rồi?”

Giang Triết trả lời: “Đón rồi, phía bên kia sao rồi?”

“Không ổn lắm.”

“Trình Hoài Lĩnh thì sao?”

Trong điện thoại, giọng nói kia càng lúc càng vụn vặt, cứ rời rạc ngắt quãng hết như đang đứng nơi đầu gió:

“Anh ấy bị giải đi rồi.”

Chương 40: Không thể thoát khỏi

Trình Hoài Cẩn cúp điện thoại, nhìn thấy tin nhắn Tô Chỉ gửi đến.

Anh nhắn lại: Cứ ở chỗ Giang Triết chơi một lúc, tối đến kêu cậu ấy đưa em về.

Gần như là ngay giây sau, tin nhắn của Tô Chỉ đã gửi đến: Anh vẫn đang bận sao?

Trình Hoài Cẩn: Ừ.

Tô Chỉ: Vậy anh cứ bận chuyện mình đi, không cần trả lời em nữa đâu.

Anh gần như có thể tưởng tượng ra được giọng điệu của Tô Chỉ, chính là sự thỏa hiệp hết như lúc trở về nhà vào đêm hôm qua.

Nó khiến trái tim anh không khỏi xót xa. Trình Hoài Cẩn cũng không trả lời lại nữa, anh nhét điện thoại vào trong túi, xoay người quay trở lại gian nhà phía sau lưng.

Trong gian nhà xưởng trống trải, lớp bụi tích tụ lâu ngày bay lơ lửng khắp nơi. Giữa ngày đông khô hanh buốt giá lại càng cảm thấy điều hiu ảm đạm hơn bao giờ hết.

Hai người phụ trách đang không ngừng lục tìm trong ngăn tủ bên cạnh, nghe thấy tiếng bước chân của Trình Hoài Cẩn đi vào thì càng túa mồ hôi lạnh nhiều hơn.

"Ngài...ngài Trình, chúng tôi cũng đã lâu chưa động đến những tài liệu này rồi, chắc... chắc là còn phải cần thêm một thời gian nữa."

Trình Hoài Cẩn sa sầm mặt mày, hỏi thẳng: "Ngay cả hợp đồng và tài liệu kết nối với phía nhà sản xuất mà cũng đều qua loa cầu thả như vậy, hay là thật ra không hề có những thứ này?"

Một trong hai người phụ trách gần như sắp khóc đến nơi: "Lúc đó chúng tôi cũng không ngờ lại xảy ra chuyện, mấy thứ này vốn dĩ là được thực hiện theo quy trình, cấp trên cũng biết chuyện. Lúc kết nối với bên kia cũng chẳng ai ngờ được..."

"Không ngờ lại xảy ra sự cố, không ngờ lại bị điều tra có phải không?" Giọng nói của Trình Hoài Cẩn như ngâm trong băng đá, cứ thế trườn dọc khắp sống lưng người nọ, "Xem ra các anh còn chưa ý thức được mức độ nghiêm trọng của chuyện này, vậy bây giờ tôi có thể nói cho các anh biết, Trình Hoài Lĩnh đã bị bắt rồi."

Anh vừa dứt lời, sắc mặt hai người phụ trách kia đã tái mét, không hó hé ra được câu nào nữa.

Đợt trước Tết, Trình Hoài Lĩnh đã đứng ra thay mặt phía chính phủ và người dân tiếp quản một hạng mục dự án, ban đầu đó vốn là một dự án công ích không dính dáng gì đến kiếm chác lợi nhuận, nhưng Trình Hoài Lĩnh nào có phải nhà từ thiện gì cho cam, chẳng qua là nhằm lấy được tiếng thơm, tiện bề đảm bảo con đường thăng tiến sau này của anh ta mà thôi.

Nào ngờ vấn đề lại xuất hiện từ đây, miếng thịt béo bở này cũng đồng thời có người để mắt đến, vậy là cứ ngấm ngầm kèn cựa với với Trình Hoài Lĩnh ở trong bóng tối.

Khi đó, Trình Hoài Lĩnh đã dẫn đầu đi tìm một doanh nghiệp lớn khác để đảm bảo cho chắc ăn, nhưng suýt nữa đã bị người khác gài tội có giao dịch không chính đáng với chủ cũ của doanh nghiệp là nhà họ Thiệu.

Nhà họ Thiệu ngay lập tức rút lại hết tiền vốn đồng thời phủ sạch quan hệ, hạng mục dự án này của Trình Hoài Lĩnh cũng rơi vào thế bấp bênh nguy khốn. Thực sự không còn cách nào khác, nên đợt

trước Tết Trình Hoài Cẩn mới phải thường xuyên chạy vạy tới lui giữa Bắc Kinh và Bắc Xuyên như vậy.

Nhà họ Trần nể mặt Trình Hoài Cẩn nên cuối cùng cũng chịu ra tay giúp đỡ một phen, nhưng trong lòng thì đầy oán trách nghĩ bụng đúng là bản cả tay. Mà nhờ đó, Trình Hoài Lĩnh cũng đã thật sự thuận lợi giành được dự án này về tay. Lúc Trình Hoài Cẩn chuẩn bị quay về Bắc Xuyên, anh đã cảnh báo anh cả nên kín kẽ một khoảng thời gian, đừng nên xảy ra xung đột với phe đối phương vào thời điểm đầu sóng ngọn gió như hiện tại.

Nhưng Trình Hoài Lĩnh đâu phải dạng người chịu ngậm đắng nuốt cay, lần này đối phương không dồn được anh ta vào chỗ chết, thế là lại càng được nước hung hăng điên cuồng. Anh ta đi khắp nơi rêu rao khoe khoang về dự án này, ra chiều muốn vả mặt đối phương một vố thật hăng.

Thế là vừa mới qua dịp năm mới, phía công trường đã bị người ta tố giác thi công sai phạm sau đó bị đình chỉ hoạt động một thời gian. Trình Hoài Lĩnh bị người ta âm thầm chế giễu sau lưng không ít. Anh ta bất chấp lời cảnh báo của Trình Hoài Cẩn, khoảng thời gian này vẫn bắt ép công nhân thi công trở lại, ai ngờ đen đủi thế nào mà rạng sáng hôm qua công trường xây dựng lại xảy ra sự cố ngoài ý muốn, toàn bộ tòa nhà đang xây dở bị nghiêng ngả đổ sập.

Cũng may mà không thi công lúc nửa đêm nên không có thương vong nào về người.

Nhưng dường như bên kia đã có chuẩn bị từ sớm, ngay lập tức thu thập được rất nhiều bằng chứng.

Gần như là ngay khi sự cố xảy ra, đơn tố cáo và bằng chứng đã được giao nộp lên bên trên ngay lập tức. Trình Hoài Lĩnh đã thông đồng riêng với các nhà phát triển và nhà cung cấp để biến thủ kinh phí xây dựng đút vào túi riêng.

Bằng chứng chính là vật liệu xây dựng kém chất lượng trên công trường, đối phương đã thu thập bằng chứng ngay trong đêm.

Số lượng quá khổng lồ, một khi bị kết án thì hậu quả khó mà tưởng tượng được.

Vậy là không hề cho nhà họ Trình bất kỳ cơ hội trở tay nào. Hơn năm giờ sáng nay đã có người đến dẫn giải Trình Hoài Lĩnh đi. Tất cả bằng chứng nghi ngờ có liên quan ở gian nhà phía đông đều không mảy may bỏ sót.

Mới sáng ra Trình Viễn Đông và Trình Hoài Cẩn đã đến nhà họ Trần một chuyến, nhưng nhà họ Trần sau khi nghe đầu đuôi sự việc đã từ chối thẳng thừng lời đề nghị của Trình Viễn Đông.

Tuy bà ngoại tuổi đã cao nhưng lời nói vẫn rất sắc bén.

"Trước kia tôi đã chẳng ưa gì cái tên Trình Viễn Đông nhà anh, cũng may Hoài Cẩn là do một tay tôi nuôi nấng từ nhỏ đến lớn, không giống tên Trình Hoài Lĩnh bị dạy dỗ ra cái dạng giống hệt nhà anh. Bây giờ xảy ra cơ sự này, cái ngữ làm ba như anh tự đi mà gánh chịu trách nhiệm!"

"Anh nói lần này Trình Hoài Lĩnh là bị vu tội, vậy thì anh sợ cái gì? Cùng lắm là bị giam giữ mấy ngày, cuối cùng kiểu gì chẳng được thả ra, cũng coi như là cho nó một bài học. Anh không tin vào pháp luật mà lại mò đến tìm tôi, theo tôi thấy, thật ra là anh không tin Trình Hoài Lĩnh không làm gì khuất tất thì có!"

Từng câu từng chữ của bà ngoại chọc trúng tim đen của Trình Viễn Đông, kiên quyết không chịu nhúng tay vào chuyện này.

Trình Viễn Đông tức điên lên nhưng cũng chỉ bất lực không thể làm gì khác.

Cuối cùng ông ta chỉ có thể kêu Trình Hoài Cẩn đến công trường trước, xem xem có tìm được gì có ích không, còn mình thì đến nhà

họ Giang.

Nhưng thật ra phía công trường bên kia đã bị người ta vây quanh chặt cứng từ lâu, cuộc điều tra từ trên xuống dưới lần này căn bản không phải việc bọn họ có thể tùy ý mó tay vào. Trình Hoài Cẩn cũng chỉ là tìm thấy nhà xưởng chưa bị niêm phong điều tra này dựa theo những thông tin trước kia anh từng xử lý giúp Trình Hoài Lĩnh, nhằm tìm ra một số hợp đồng đã ký kết với nhà phát triển vào thời điểm đó.

Thế nhưng suốt cả một buổi sáng đã trôi qua mà vẫn không thu hoạch được gì.

Vẻ đắc ý vênh vác và câu thả bất cần của Trình Hoài Lĩnh khi ấy, giờ đây lại quật ngược xuống đầu anh ta.

Bà ngoại nói không sai, anh ta gần như giống hệt bộ dạng Trình Viễn Đông năm đó.

Đứng bên ngoài nhà xưởng âm u lạnh lẽo, Trình Hoài Cẩn cũng cảm thấy lạnh cả người.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên.

Anh mở ra, thấy đó là Giang Nghiên Nguyệt.

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn tối sầm trong giây lát, sau đó ấn nhận cuộc gọi. "Có chuyện gì sao?"

"Anh hai, em biết chuyện của anh cả rồi," Giọng nói của Giang Nghiên Nguyệt tràn đầy sự lo lắng, nhưng cô ta cố dần xuống để không khiến anh cảm thấy buồn bực: "Chú Trình đã bàn bạc với ba em xem nên làm thế nào rồi, anh cũng đừng lo lắng quá. Nếu không tìm thấy manh mối gì thì anh cứ tới nhà em trước đi đã, bọn họ vẫn đang thương lượng ở đây."

"Anh biết rồi." Giọng nói của Trình Hoài Cẩn rất lạnh nhạt.

"Anh hai, không thì để em đi cùng anh nhé. Em thấy hình như tâm trạng của anh không được tốt lắm, nghe chú Trình nói anh đang ở công trường phía bắc thành phố, lát nữa em sẽ kêu tài xế đưa em qua đó."

"Không cần, " Trình Hoài Cận từ chối thẳng thừng, "Chỗ này không tra ra được cái gì cả, em không cần qua đây đâu."

Nói xong anh cúp điện thoại cái rụp.

Một cơn gió bắc thổi tới từ phía sau người, ngón tay anh nắm chặt điện thoại.

Trên công trường hoang vắng đâu đâu cũng là máy móc đã ngừng hoạt động, rõ ràng sắc trời vẫn còn sáng sủa là thế, vậy mà Trình Hoài Cận lại có ảo giác như bầu trời đang dần tối sầm.

Tựa như một cái bóng đen mà anh không thể cản lại, cứ thế từ từ ập xuống đỉnh đầu anh. Mọi sinh vật bị nó bao phủ đều không may mắn thoát nạn, anh lặng lẽ nhìn lên bầu trời một lúc, lát sau nhấc chân đi về phía bãi đậu xe bên cạnh.

-

Trước kia Trình Viễn Đông từng cảnh báo Trình Hoài Lĩnh đừng có ham hố lợi lộc trước mắt, cũng từng gạt bỏ con đường liên hôn với nhà họ Giang.

Bây giờ Trình Hoài Lĩnh bị người ta giải đi, nhà họ Trần lại không chịu nhúng tay vào. Liên hôn trở thành cọng cỏ cứu mạng cuối cùng của Trình Viễn Đông. Buổi chiều lúc Trình Hoài Cận đến nhà họ Giang, trông bộ dạng Trình Viễn Đông có vẻ như đã giải quyết xong vấn đề, ông ta vẫy tay ra hiệu cho Trình Hoài Cận và Giang Nghiên Nguyệt đi ra ngoài ngòi một lúc trước.

Nhưng Trình Hoài Cận lại cứ khăng khăng muốn nói riêng vài câu với Trình Viễn Đông ở trong sân.

Trình Viễn Đông có chút mất kiên nhẫn, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ đành đi theo ra ngoài.

Trình Hoài Cẩn khép cửa sập lại, hạ giọng nói: "Nếu như anh cả trong sạch, chúng ta cũng không cần thiết phải dựa dẫm vào thực lực của nhà họ Giang, chỉ cần tích cực phối hợp điều tra, tiếp tục tìm kiếm bằng chứng là được."

Trình Viễn Đông cau mày nhìn anh vẻ không hài lòng: "Giờ là thời điểm tốt nhất để hợp lực với nhà họ Giang, lẽ nào anh muốn giương mắt nhìn anh cả anh bị người ta hãm hại, để rồi lại lãng phí biết bao năm trời một cách vô ích như tôi năm đó sao?"

Trình Hoài Cẩn bình tĩnh nói: "Con không có ý đó, chỉ là không thể so sánh lúc đó với hiện tại được, năm đó có rất nhiều chuyện chưa được làm sáng tỏ, cũng không tìm được chứng cứ. Nhưng hiện giờ chúng ta chỉ cần tích cực phối hợp, xác định anh cả vô tội là được. Được thả ra chỉ là chuyện sớm muộn thôi. Thực sự không cần thiết phải cùng nhà họ Giang..."

"Trình Hoài Cẩn," Trình Viễn Đông hạ giọng kêu anh im miệng, "Anh cho rằng đối phương không có chuẩn bị trước sao? Tìm chứng cứ tìm chứng cứ, bọn họ cũng có chứng cứ! Nhưng đến cuối năm nay vị trí đó sẽ bắt đầu chọn người, nếu anh trai anh bỏ lỡ thì lại phải đợi thêm mấy năm nữa đây?"

"Không đâu," Trình Hoài Cẩn khẳng định, "Chỉ cần chúng ta tích cực tìm kiếm chứng cứ, sẽ không mất nhiều thời gian như vậy đâu..."

"Trình Hoài Cẩn!" Trình Viễn Đông không nhịn được rống lên, sau đó lại hạ thấp giọng: "Từ trước đến nay anh chưa từng phản đối chuyện liên hôn, tôi cũng không thúc giục gì anh, bởi vì anh chẳng qua chỉ là không muốn trói buộc với nhà họ Giang. Nhưng bây giờ anh có ý gì đây? Tôi thấy là anh đã quên mất mình là người nhà họ Trình rồi có phải không? Anh đừng tưởng tôi không biết anh đang nghĩ cái gì!?"

Giọng nói của Trình Viễn Đông nặng nề nện xuống bên tai Trình Hoài Cẩn như một hồi chuông cảnh tỉnh.

Sắc mặt anh đột nhiên tái nhợt.

“Anh cưới Giang Nghiên Nguyệt về, còn ở bên ngoài anh đi tìm hai cô, ba cô, bốn cô, năm cô gì tôi cũng mặc kệ.” Trình Viễn Đông dùng ánh mắt rét lạnh nhìn Trình Hoài Cẩn, trầm giọng nói: “Anh là con trai tôi, anh tưởng tôi không nhìn ra ư? Anh thích con nhóc họ Tô kia, thấy nó chưa đủ tuổi nên không ra tay được. Giờ thì hay rồi, đương lúc nhà họ Trình cần anh, anh lại cho tôi một vố này.”

Trình Viễn Đông cười khẩy hai tiếng: “Trình Hoài Cẩn, làm người phải có lương tâm. Anh là con trai tôi, chuyện năm đó tôi không trách anh. Nhưng năm đó anh cả anh không đứng lại bị lỗ dờ biết bao năm chỉ vì lý lịch gia đình, lần này nó xảy ra cơ sự này, tôi quyết không cho phép loại chuyện này xảy ra một lần nữa!”

Trình Viễn Đông nói xong phát tay áo đi vào phòng sách, cửa sân truyền đến một tiếng "rầm" cực lớn, đồng thời cũng cắt đứt hoàn toàn cuộc cãi vã này.

Trong khoảng sân tối tăm mờ mịt, chỉ còn lại một mình Trình Hoài Cẩn đứng đó. Thật lâu sau anh vẫn không nói một lời.

Cái rét lạnh từ đầu đến chân. Tựa như từng cái dằm băng lạnh giá lặn lẽ lan ra từ nơi trái tim.

Trình Hoài Cẩn dỗi mắt ra xa nhìn ngọn đèn trong sân, chợt khiến anh nhớ tới cảnh tượng đêm qua cô ôm chặt anh.

Vòng tay của cô, nhịp tim của cô.

Hơi thở của cô, và cả giọng nói của cô nữa.

Sự hoảng sợ khi cô ghì chặt lấy anh, sự dè dặt khi cô vụng trộm khoác tay anh.

Những thứ bị đốt cháy đến rạo rực ấy, giờ đây đã biến thành từng mảnh tro tàn chỉ cần bóp nhẹ liền vụn vỡ.

Cứ thế cuốn theo chiều gió lạnh lẽo, từ từ bong tróc khỏi trái tim anh.

“Anh hai.” Đột nhiên, giọng nói của Giang Nghiên Nguyệt vang lên.

Trình Hoài Cẩn im lặng nhìn sang.

"Đừng tranh cãi với chú Trình nữa, có tin tức từ chỗ anh cả rồi."

Trình Hoài Cẩn chậm rãi hỏi: “Nói sao?”

Giang Nghiên Nguyệt vươn tay đẩy anh đi vào trong nhà: “Bên kia nói có thể gặp mặt, chú Trình đã đi trước rồi, bảo chúng ta về nhà lấy tài liệu rồi cũng đi theo qua bên đó.”

Trình Hoài Cẩn trả lời: "Được, anh đi lấy."

"Em đi cùng anh."

-

Tô Chi ở lại nhà Giang Triết đến hơn bảy giờ tối, đến giờ cơm, hai người vừa ăn cơm vừa xem hết một bộ phim.

Thật ra thì cũng không tập trung xem cho lắm. Phần lớn thời gian, hai người họ đều trò chuyện với nhau câu được câu chăng. Tô Chi kể cho Giang Triết nghe những gì đã xảy ra trong xe đêm qua.

Giang Triết muốn mở miệng nói gì đó, nhưng lại bị Tô Chi dè xuống: "Em không cho anh ấy nói gì cả, cho nên anh cũng đừng nói với em điều gì hết, có được không?"

Cô từ chối không muốn biết con đường sau này rốt cuộc sẽ gian truân đến nhường nào.

Giang Triết nhìn Tô Chỉ một cái, chỉ đưa tay vuốt tóc cô. "Được, cùng lắm thì về sau đi theo anh."

Tô Chỉ cười nhạt, cũng không ừ hử gì.

Đến tầm tám giờ, Giang Triết đưa Tô Chỉ quay về nhà họ Trình. Không hiểu sao cứ có cảm giác trong sân càng có phần quạnh quẽ vắng lặng hơn trước, Tô Chỉ vừa xuống khỏi xe đã cảm thấy da đầu hơi tê dại.

Đám người lúc sáng đã không thấy tăm hơi đâu nữa, chỉ có ông chú đi ra mở cửa chào đón cô.

Tô Chỉ vẫy tay với Giang Triết rồi đi về phía tây, cô hỏi dì mới biết Trình Hoài Cẩn vẫn chưa trở về.

Cô vừa định quay trở về phòng thì lại nghe thấy bên ngoài có tiếng mở cửa. Một dự cảm mạnh mẽ bùng lên, khóe miệng cô không kìm được nhếch lên, bước chân vội vã chạy ù ra ngoài.

Quả nhiên, cửa ngoài sân lại mở ra.

Cách cả một khoảng sân rộng rãi là thế, đèn đóm cũng không mấy sáng sủa. Vậy mà Tô Chỉ chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấy Trình Hoài Cẩn đang nhắc chân bước vào.

Anh mặc một chiếc áo bành tô đứng form màu xám khói, lúc này vạt áo đang để mở, có cơn gió lạnh lạnh lướt qua.

"Trình Hoài Cẩn!" Cô đứng trên hành lang khẽ cất tiếng gọi, đôi chân lập tức cất bước đi về phía anh. Nhưng rồi lại nhìn thấy Giang Nghiên Nguyệt cũng đi vào theo sau.

Bước chân chợt khựng lại.

Giang Nghiên Nguyệt cũng nhìn thấy Tô Chi, cô ta khẽ gật đầu coi như chào hỏi, sau đó đi đến bên cạnh Trình Hoài Cẩn nói: "Anh hai đừng phanh áo ra, cẩn thận cảm lạnh."

Nhưng Trình Hoài Cẩn không ngó ngang gì cô ta, chỉ khẽ nói: "Chờ anh một chút." Sau đó liền sai bước đi tới trước mặt Tô Chi.

"Mới về à?" Anh cúi đầu nhìn cô.

Ánh mắt Tô Chi nhìn về phía Giang Nghiên Nguyệt đang đứng đợi ở nơi cách đó không xa, rồi lại đưa mắt nhìn Trình Hoài Cẩn: "Hôm nay anh không đưa em đi hái dâu tây, chính là vì bận chuyện này sao?"

Trình Hoài Cẩn vừa định mở miệng, Tô Chi đã cười lạnh nhạt nói: "Anh cứ bận việc với chị ấy đi, em không sao."

Nói xong cô xoay người chạy vào trong nhà.

"Anh hai, muộn giờ rồi."

Cách đó không xa, giọng nói của Giang Nghiên Nguyệt vang lên rõ đúng lúc. Trình Hoài Cẩn khẽ nắm chặt tay phải một lúc, lát sau mới quay người đi về phía đông cùng cô ta.

Ở nơi góc hành lang, Tô Chi lẳng lặng thu hồi ánh mắt, một mình cô chầm chậm quay về phòng ngủ.

Khoảng hơn mười giờ, Trình Hoài Cẩn gọi điện thoại tới.

Nhưng anh chỉ giải thích là có việc quan trọng, không phải vì Giang Nghiên Nguyệt nên mới cho cô leo cây. Nhưng anh lại không nói cho Tô Chi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì và tại sao Giang Nghiên Nguyệt cũng ở bên cạnh anh.

Tô Chi chỉ hỏi anh tại sao Giang Nghiên Nguyệt có thể biết mà cô thì lại không được.

Trình Hoài Cẩn không trả lời được.

“Được, anh cứ bận việc mình đi.” Giọng điệu của cô xen lẫn sự tức giận quá mức rõ ràng.

Tô Chi nói xong câu này thẳng tay cúp điện thoại.

Mà nỗi buồn cũng mau chóng khoả lấp trái tim cô.

Đâu phải cô không biết Trình Hoài Cẩn không phải hạng người một dạ hai lòng, nhưng chỉ là cô vẫn cảm nhận được một loại cảm giác bị đẩy ra xa.

Là cái cảm giác mà lẽ ra cô phải biết ngay từ đêm qua mới phải.

Trình Hoài Cẩn chỉ là thừa nhận tình cảm của anh dành cho cô.

Nhưng ngoài điều ấy ra, anh không hề hứa hẹn bất cứ thứ gì.

Anh không đòi hỏi gì ở cô, cũng không hứa hẹn với cô bất cứ điều gì.

Ngay cả những lúc như vậy rồi mà anh vẫn giống hệt như một thứ máy móc tính toán chuẩn xác, không mắc phải một chút nhầm lẫn sai lệch nào.

Nỗi ghen tuông đố kỵ mãnh liệt cứ quẩn quanh trong lòng Tô Chi không sao kiểm soát được.

Cô biết mình không nên nghĩ như vậy, nhưng cô không thể ngăn nổi mình.

Cô bị Trình Hoài Cẩn gạt sang một bên. Ý nghĩ ấy khiến cô cảm thấy buồn tủi không thôi.

Suốt cả đêm nằm trần trọc mơ màng, sáng hôm sau tỉnh dậy mới phát hiện điện thoại có một tin nhắn Trình Hoài Cẩn gửi đến.

Ba tiếng trước anh gửi tin nhắn đến, hỏi cô đã thức dậy hay chưa.

Tô Chi ngẩn ngơ nhìn đăm đăm vào dòng tin nhắn ấy một lúc, nhưng cuối cùng vẫn không trả lời lại.

Cô đánh răng rửa mặt xong xuôi rồi đi ra nhà ăn, dì đang chuẩn bị bữa sáng, vừa thấy cô đi ra là nói ngay: “Hồi sáng cậu Trình có quay về một chuyến.”

Tô Chi yên lặng ngồi vào bàn ăn, mím môi nói: “Cả đêm qua chú ấy không quay về ạ?”

Dì giúp việc bưng ly sữa ấm đi tới: "Không, sáu giờ sáng nay mới vội vã quay về một chuyến, ngồi ở nhà được mười phút rồi đi luôn."

“Không làm gì sao ạ?”

Đột nhiên dì giúp việc như nhớ ra điều gì đó: "Ôi thôi, tôi quên khuấy đi mất! Lúc về cậu Trình có để một hộp trái cây vào trong tủ lạnh, bảo tôi bao giờ cháu ngủ dậy thì nói cho cháu biết." Nói rồi dì ấy đi ra mở tủ lạnh.

Một hộp carton màu đỏ rất lớn. dì giúp việc nhẹ nhàng đặt nó xuống bàn ăn.

Mở hộp ra, bên trong là những trái dâu tây to bự căng mọng đỏ tươi.

Khoảnh khắc nhìn thấy chúng, chớp mũi Tô Chi chột cay cay.

“Sáng nay mấy giờ chú ấy về thế ạ?” Cô cất giọng ghen ngào hỏi dì.

“Hơn sáu giờ,” Dì giúp việc nhìn nhãn dán trên hộp, “Cái này là mua ở vườn dâu phía bắc này, cũng khá xa đấy.”

Viền mắt Tô Chi chột đỏ hoe, cô nhìn thấy một tờ giấy nhớ màu vàng nhạt dán ở góc hộp.

Là nét chữ quen thuộc của Trình Hoài Cẩn.

Tô Chi đưa tay gỡ ra xem, trên đó chỉ viết một hàng chữ nho nhỏ:

“Tiểu Chi, ăn dâu tây.”

Chương 41: Màn đêm vô hình

Tô Chi không động vào hộp dâu tây kia mà bỏ lại vào trong tủ lạnh.

Nhưng cô đã lấy tờ giấy nhớ màu vàng nhạt kia đi, dán nó vào phía dưới trang giấy trắng mà mình vẫn luôn hết lòng nâng niu gìn giữ. Hệt như đang cố gắng kiếm tìm minh chứng cho thấy trong lòng Trình Hoài Cẩn có hình bóng cô.

Khi mà anh không thể cho đi bất cứ thứ gì.

Ăn sáng xong, Tô Chi giải quyết nốt đồng bài tập về nhà. Cô đã hoàn thành hết bài tập kỳ nghỉ đông của mình, theo kế hoạch ban đầu, qua hai ngày nữa hai người sẽ quay trở về Bắc Xuyên.

Cô đang xem TV trong phòng ngủ được một lúc, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng động.

Tô Chi cứ tưởng là Trình Hoài Cẩn đã quay về, bèn vội vội vàng vàng xỏ dép đi ra ngoài. Nhưng vừa mở cửa ra thì lại nhìn thấy có năm sáu người mặc đồng phục màu đen đang đứng ở cửa.

Dì giúp việc cũng bị dọa sợ đứng im thin thít trong phòng khách không dám hó hé.

Nhìn thấy Tô Chi đứng ở cửa, người bên ngoài chỉ vào cô bảo đi ra ngoài.

Dẫn đầu là một người đàn ông vóc dáng cao gầy, mặt mày lạnh tanh, trên tay đang cầm một tờ giấy. "Lệnh khám xét, nếu thấy không có vấn đề gì thì đi ra ngoài cửa chờ."

Tô Chỉ hoàn toàn chưa kịp phản ứng xem có chuyện gì, dì giúp việc đã cuống cuồng kéo cô ra ngoài: "Chúng ta cứ ra ngoài trước đã."

Dì kéo Tô Chỉ đi ra ngoài cửa đứng đợi, cánh cửa rộng lớn bị mở toang ra. Khí lạnh xộc thẳng lên người Tô Chỉ, trong khi cô chỉ đang mặc độc một bộ quần đùi áo cộc.

Sau đó mấy người đàn ông kia đi vào gian nhà phía tây, lúc này Tô Chỉ mới nhận ra bọn họ ăn mặc rất giống những người mà cô nhìn thấy ngày hôm qua.

"Dì ơi, bọn họ..."

"Hôm qua bọn họ vừa mới rà soát bên đằng đông cơ mà." Giọng dì giúp việc bất giác run lên, "Sao đột nhiên lại soát cả gian phía tây thế này?"

Huyệt thái dương của Tô Chỉ tự nhiên cứ giật giật liên hồi, bấy giờ cô mới nhận ra có lẽ nhà họ Trình thật sự đã vướng phải chuyện rắc rối gì đó rồi.

"Dì, rốt cuộc chuyện này là sao? Tại sao hôm qua lại rà soát bên gian nhà đông chứ, có phải hôm qua Trình Hoài Cẩn cũng là bận bịu vì chuyện này không?"

Dì giúp việc vẫn nhìn Tô Chỉ với vẻ ấp a ấp úng.

"Dì, đã đến nước này rồi, sao cháu có thể vẫn không hay biết chuyện gì được chứ?" Tô Chỉ không nhịn được nâng cao tông giọng.

Dì giúp việc vắn chặt lông mày, trông có vẻ đã thật sự bất lực hết cách rồi.

"Cậu Trình không cho tôi nói với cô, nhưng mà bây giờ chuyện... chuyện này tôi cũng không thể giấu được nữa rồi. Cậu Trình ở gian phía đông, Trình Hoài Linh, sáng hôm qua đã bị áp giải đi rồi."

Tim Tô Chỉ giật thót: “Cái gì cơ ạ?”

“Cụ thể ra sao tôi cũng không rõ, nói chung là đã xảy ra chuyện rồi, cho nên ngày hôm qua mới có nhiều người lui tới bên đằng đông như vậy.” Cánh tay của dì giúp việc cứ run lên bần bật, “Gián nhà phía tây cũng không phải nơi ở của Trình Hoài Lĩnh, cũng chẳng có mấy người thường xuyên lui tới ở, không hiểu sao đột nhiên hôm nay lại kéo sang cả bên này.”

Trong phòng khách, mấy người đàn ông mặc đồng phục màu đen cứ đi tới đi lui giữa các phòng. Hết phòng ngủ của Trình Hoài Cảnh, rồi lại sang cả phòng ngủ của Tô Chỉ.

Toàn thân Tô Chỉ tê dại, cũng chẳng biết có phải vì cơn gió lạnh này hay không.

Đột nhiên, một tiếng "Tô Chỉ" vang lên từ phía sau người cô.

Tô Chỉ quay phắt đầu lại, nhìn thấy Trình Hoài Cảnh đang sải từng bước lớn đi về phía mình.

Cô không ngăn nổi mình lập tức chạy ủa ra ngoài, muốn được ôm chầm lấy anh. Nhưng ngay khoảnh khắc tiến lại gần Trình Hoài Cảnh, cô chợt kiềm chế lại.

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên có vài người trong nhà đang nhìn ra ngoài này.

Sau lưng Tô Chỉ toát mồ hôi lạnh, có cơn gió lướt qua, cô thậm chí còn quên cả nói chuyện.

Trình Hoài Cảnh ung dung điềm nhiên đưa cô đi vào bên trong, mấy người ở trong nhà hiển nhiên là biết Trình Hoài Cảnh.

“Để em ấy quay về mặc quần áo đã, ngoài trời rất lạnh.” Trình Hoài Cảnh trầm giọng nói.

Người đàn ông đứng đầu do dự một lúc, sau đó gọi một người phụ nữ đi theo vào trong.

Lúc này Tô Chỉ mới được phép quay về phòng ngủ mặc áo khoác.

Lúc đi tới phòng khách, dì giúp việc đã rời đi từ trước. Mấy người kia vẫn đang chuyển đồ đạc ra khỏi phòng ngủ của Trình Hoài Cận từng chút một. Cô đứng im sau lưng Trình Hoài Cận không nói một lời.

Cứ thế tiếp diễn trong khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng những người này đã chuyển hết tất cả những thứ họ cần ra ngoài.

"Anh Trình, cảm ơn anh đã hợp tác. Về sau nếu cần thiết chúng tôi sẽ liên lạc lại với anh." Người đàn ông đứng đầu chào hỏi Trình Hoài Cận một tiếng rồi dẫn người rời đi.

Cửa chính đóng lại, trong phòng khách chỉ còn lại Tô Chỉ và Trình Hoài Cận.

Tô Chỉ không nhẫn nại được nữa, lập tức nhào tới ôm chặt lấy anh: "Trình Hoài Cận, có chuyện gì vậy?"

Cô ngược lên nhìn anh bằng vẻ mặt đầy lo lắng.

Trình Hoài Cận đưa tay xoa tóc cô, chỉ nói: "Đi xem thử đồ đạc của em có thiếu thứ nào không?"

Tô Chỉ gật đầu rồi lập tức quay về phòng ngủ.

Trong ngăn kéo, tờ giấy Trình Hoài Cận viết cho cô không bị lấy mất, ngoại trừ đồ đạc bị đảo lộn đôi chút thì bọn họ không hề lấy đi bất cứ thứ gì của cô.

Tô Chỉ đi ra ngoài, Trình Hoài Cận vẫn đang đứng trong phòng khách.

"Anh có cần đi coi thử phòng mình bị thiếu đồ gì không?"

“Không cần đâu.” Trình Hoài Cẩn khẽ cất lời.

Tô Chi lặng nhìn anh một lúc, không nói năng gì cứ thế ôm chầm lấy anh lần nữa.

Ôm được một lúc rồi lại buông tay. Cô cởi chiếc áo lông vũ vừa mới mặc lúc nãy ra, duỗi hai cánh tay trần, len vào trong chiếc áo bành tô để mở cửa anh.

Cô dán sát cơ thể mình lên người anh thật chặt chẽ, thật sát sao.

Sống mũi Tô Chi cay xè.

Trên người anh chẳng lưu lại mảy may chút hơi ấm nào. Dưới lớp áo bành tô để mở kia, hoàn toàn không có lấy một tia ấm áp.

Suốt cả buổi tối anh đã làm những gì vậy, liệu có phải là không có lấy nổi một phút ngơi nghỉ hay không?

Tô Chi ghì chặt anh, chẳng bao lâu sau đã bắt đầu khẽ nức nở thút thít.

Trình Hoài Cẩn thờ dài một tiếng khe khẽ, anh hỏi cô: "Sao lại khóc rồi?"

Tô Chi không muốn nước mắt mình vương lên áo anh, bèn ngẩng đầu lên. "Sao anh lại chạy đến tận nơi xa như vậy để mua dâu tây cho em chứ?"

“Chuyện ngày hôm qua cho tôi xin lỗi, tôi thật sự không thể đi được.”

“Em không trách anh.” Tô Chi thỏ thẻ nói, hai mắt cô đỏ hoe, nước mắt lại ngân ngấn chực trào.

Trình Hoài Cẩn đưa tay cẩn thận lau nước mắt cho cô: "Đừng khóc nữa, em quay về thu dọn đồ đạc một chút đi, bây giờ về Bắc Xuyên luôn."

“Giờ mình đi luôn sao?”

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn khựng lại một lúc, “Tài xế đưa em về trước, giờ tôi vẫn chưa thể đi được.”

“Tại sao?”

“Ở đây vẫn còn rất nhiều việc tôi phải làm, không thể rời đi được.” Giọng nói của Trình Hoài Cẩn trở nên nghiêm túc, “Tôi đã kêu dì Lý về trước rồi, em về nhà sẽ có dì ấy chăm sóc.”

“Vậy còn anh thì sao? Bao giờ anh về Bắc Xuyên?”

Trình Hoài Cẩn mím môi: “Tôi chưa thể đưa ra thời gian cụ thể được.”

Hai tay Tô Chỉ siết chặt thắt lưng Trình Hoài Cẩn, giọng điệu như có đôi phần cầu xin: “Em sẽ ở đây làm bài tập mỗi ngày, sẽ không gửi tin nhắn hay gọi điện thoại cho anh, cũng sẽ không giận dỗi với anh nữa. Em đợi thêm vài ngày nữa rồi mới quay về Bắc Xuyên được không? Tuần sau, tuần sau em mới vào học, chắc lúc đó là anh cũng có thể về chung với em được rồi phải không?”

Trình Hoài Cẩn cúi xuống nhìn dáng vẻ không chịu buông tay của cô, bàn tay trái khẽ nắm chặt.

Nhưng lát sau anh vẫn kéo cô ra khỏi người mình.

Tô Chỉ cảm thấy cõi lòng nguội lạnh.

Trình Hoài Cẩn cầm lấy cái áo khoác cô cởi ra lúc nãy, mặc lại cho cô: “Mặc hẳn áo vào, thu dọn đồ đạc đi, buổi chiều tài xế sẽ đến đón em về Bắc Xuyên.”

Giọng điệu của anh không có vẻ gì là sẽ đổi ý nữa.

Tô Chỉ vẫn cứng đờ người để mặc anh mặc áo khoác giúp mình. Trình Hoài Cẩn hơi cúi đầu xuống kéo khoá áo lên cho cô.

Khi ngón tay anh lướt đến phần cổ áo, Tô Chi đưa tay chộp lấy.

Như thể không chịu thỏa hiệp, lại dường như muốn ăn vạ, cô chậm rãi cất lời: "Từ nãy đến giờ em cũng chưa hỏi bất cứ điều gì, tại sao anh không thể để em ở lại đây."

"Trình Hoài Cảnh," Cô vừa đau lòng lại vừa sợ hãi, viền mắt không khỏi ươn ướt, "Em không muốn vứt bỏ anh ở lại đây một mình."

Hai mắt cô đắm lệ ngược lên nhìn Trình Hoài Cảnh, bàn tay đang nắm lấy tay anh cũng lạnh buốt đến lạ.

Trình Hoài Cảnh cứng đờ người, như thể đang cố gắng đè nén thứ cảm xúc không thể nói rõ thành lời nào đó.

Anh im lặng hồi lâu rồi rút tay mình ra.

"Tiểu Chi, có em ở đây tôi sẽ phân tâm."

Lần đầu tiên anh mở lời gọi cô một tiếng "Tiểu Chi", ấy thế nhưng lại là kêu cô rời đi.

Một loại ảo giác như bị xé rách toạc ra, cảm tưởng như một nửa thân xác dạo bước trên thiên đường, còn nửa kia như bị thiêu đốt rạo rực nơi địa ngục.

Anh vẫn từ chối cô.

Từ chối có cô ở cạnh bên.

Ngón tay của Tô Chi dần lạnh toát, giọng nói cũng mất đi hơi ấm.

"Thật ra, anh vẫn luôn không thật sự coi em là người có thể để anh dựa vào." Cô khế nỉ non.

Mọi người xung quanh anh đều có thể biết tin tức này, riêng Tô Chi thì lại không.

Đến cả Giang Nghiên Nguyệt cũng có thể bôn ba tất bật theo sau lưng anh vì chuyện này, ấy vậy mà Tô Chi thì không thể.

Anh cứ bảo bọc cô như một lẽ tự nhiên.

Há chẳng phải cũng đang là gạt cô ra hay sao.

Gạt cô ra khỏi một Trình Hoài Cẩn hoàn chỉnh.

Đây không phải điều Tô Chi mong muốn.

Điều cô muốn là mỗi khi Trình Hoài Cẩn cần, cô cũng có thể kề cạnh bên anh mỗi giây mỗi phút.

Giống như đêm hôm ấy, anh cần vòng tay của cô, cô bèn lặng lẽ ở bên cạnh anh.

Chứ không phải là tai họa vừa ập đến, đã vội vàng kêu cô trốn đi một mình ở tận nơi xa xôi.

Tô Chi im lặng hồi lâu, như thể đang cố vùng vẫy lần cuối cùng: "Trình Hoài Cẩn, đây không phải đáng về mà hai người ở bên nhau nên có. Anh muốn bảo vệ em, và em cũng vậy."

Trong phòng khách yên tĩnh, không khí chậm rãi lưu chuyển.

Đâu đó chút cảm giác khó chịu tựa như nghẹt thở.

Trình Hoài Cẩn nhìn ánh mắt dần ảm đạm vì thất vọng của cô, trầm giọng nói: "Chúng ta không ở bên nhau, em cũng không cần phải gánh phần trách nhiệm này."

Giọng nói của anh chậm rãi buông xuống, khiến Tô Chi cảm nhận được một cơn buốt lạnh từ trong ra ngoài.

Phải rồi.

Hai người vốn không hề ở bên nhau. Rốt cuộc cô đang mong đợi cái gì đây.

Tô Chi chết lặng lùi lại hai bước, sau đó quay người đi về phía phòng ngủ.

"Em sẽ về Bắc Xuyên."

-

Người đưa Tô Chi quay về Bắc Xuyên là người tài xế vẫn thường hay đưa đón cô đi học, Trình Hoài Cận giúp cô chuyển vali hành lý lên trên xe, sau đó đứng bên xe dặn dò đôi ba câu với tài xế.

Tài xế vâng vâng dạ dạ rồi lên xe.

Tô Chi vừa lên xe liền nhắm mắt lại, lúc xe khởi động cô mới len lén quay đầu nhìn lại.

Dáng người Trình Hoài Cận rất cao, đứng trong cơn gió bắc xào xạc tiêu điều, vạt áo anh bị gió khẽ thổi bay.

Cứ thế hướng mắt về phía cô rời đi.

Rõ ràng bờ vai kia rộng rãi là thế, ấy vậy mà lại sinh ra một loại cảm giác gầy guộc mong manh đến khó tả.

Tô Chi lại nhắm nghiền hai mắt. Trong khoang xe ấm áp là vậy, cứ sao nước mắt cô lại lạnh giá đến thế.

Sau khi trở về Bắc Xuyên, Tô Chi và Trình Hoài Cận ít liên lạc hẳn.

Cô không biết chuyện của nhà họ Trình ra làm sao, lại càng không biết Trình Hoài Cận như thế nào.

Trình Hoài Cận có gọi cho cô vài lần, nhưng cô chỉ bảo là phải ôn tập bài vở. Trình Hoài Cận cũng không nói gì, chỉ bảo nếu cô có việc gì thì cứ gọi điện thoại cho anh.

Lần nào cô cũng ậm ừ, nhưng chưa bao giờ gọi lại cho anh lần nào.

Cách hai ngày trước khi vào học, Bắc Xuyên bất ngờ phát báo động đỏ vì bão tuyết.

Mấy ngày trước, tuyết vẫn còn rơi lác đác trận được trận chẳng, không ngờ chiều nay trời đột nhiên bắt đầu ợt tuyết rơi nặng hạt.

Cảnh báo bão tuyết cứ bị đề xuất hiện lên điện thoại tận mấy lần, nhân viên bảo vệ trong tiểu khu cũng đi gõ cửa từng nhà một để nhắc nhở.

“Gửi nhiều đồ chiếu sáng đến nhà thật đấy.” Dì Lý đứng ở cửa nói chuyện với bảo vệ xong xách một túi đồ đi vào.

Tô Chi đang ăn bữa tối trong phòng ăn, dì Lý đặt chiếc túi lên mặt bàn. “Thấy họ bảo là sợ bị cắt điện nước gì gì đó.”

“Sao lại cắt điện nước ạ?” Tô Chi mở túi ra, bên trong có rất nhiều đèn pin và nến.

“Đợt trước đang sửa chữa đường ống ngầm, chưa kịp hoàn thành thì lại đột nhiên có đợt tuyết lớn, không tiện thi công nên đành che chắn tạm bợ trước.” Dì Lý nói tiếp, “Mà cũng không bảo là chắc chắn sẽ cắt, chỉ là phòng hờ thôi, dù sao có cũng hơn không.”

Tô Chi gật đầu, cô đưa mắt nhìn ra bên ngoài khung cửa sổ, chưa đầy một buổi chiều mà trong sân đã phủ đầy một mảng trắng xóa, lớp tuyết dày cộp che phủ tận mấy bậc thềm.

Trời sẩm tối sớm hơn lúc bình thường. Cứ âm u nặng nề như dấu hiệu báo trước của một trận bão tuyết.

Mọi thứ đều quá mức bức bách ngột ngạt.

Tô Chi rời mắt, lại quay sang uống canh trong bát. Buổi chiều cô đã ngủ một giấc rất dài, bây giờ vẫn còn đang mơ mơ màng màng.

Lúc ăn cơm cũng lơ đãng mắt hờn mắt vía, không biết là đang nghĩ cái gì.

Ăn cơm được một lúc, Tô Chi đang định đặt thìa xuống, đột nhiên có tiếng chuông điện thoại lanh lảnh vang lên.

“Con trai tôi.” Dì Lý xấu hổ nói, sau đó đi vào phòng bếp nghe điện thoại.

Tô Chi tiếp tục uống nốt canh trong bát, ai ngờ một lúc sau dì Lý lại vội vội vàng vàng đi ra ngoài.

“Cô Tô, con trai tôi vừa chạy xe bên ngoài bị ngã gãy chân, tôi, tôi...” Dì Lý lo lắng đến mức nói năng lộn xộn không đầu vào đầu.

Tô Chi lập tức hiểu ý: "Bây giờ anh ấy đang ở trong bệnh viện sao ạ? Dì muốn đi thăm anh ấy có phải không?"

Cánh tay dì Lý run lấy bầy: "Phải, phải, cô Tô, tôi muốn hỏi liệu tôi có thể..."

“Dì mau đi đi,” Tô Chi đứng dậy đẩy dì ấy ra ngoài, “Cháu ở nhà một mình được mà, dì có cần cháu gọi cho tài xế kêu chú ấy qua đây chờ dì đi không không?”

“Không cần, không cần đâu,” Dì Lý sắp khóc đến nơi, cuống cuồng cời tạp dề bỏ vào trong phòng bếp rồi đi ra ngoài cửa, “Cô Tô, bỏ cô ở nhà một mình giữa ngày tuyết lớn như thế này, tôi thật sự rất xin lỗi.”

"Cháu không sao, vốn dĩ cháu cũng chẳng đi đâu cả, " Tô Chi ngẫm nghĩ một lúc, sau đó xoay người đi vào phòng lấy điện thoại, "Thôi để cháu gọi cho tài xế đi, bên ngoài trời tuyết lớn như vậy dì cũng không dễ bắt xe đâu."

Dì Lý sốt sắng đến độ không thốt ra được câu gì khác, chỉ biết liến thoắng nói cảm ơn.

Điện thoại của Tô Chỉ không còn nhiều pin, cô mau chóng gọi cho tài xế nhờ chú ấy đưa dì Lý đến bệnh viện. Quay đi quay lại, lúc dì Lý rời đi cũng đã gần chín giờ tối.

Bên ngoài trời tối đen như mực, không nhìn rõ được tuyết đã chất đống cao đến ngần nào rồi, chỉ có thể nhìn thấy từng bông tuyết rơi dày đặc không ngớt dưới ánh đèn đường.

Tô Chỉ để điện thoại sang một bên, đề phòng lát nữa thật sự bị cúp điện nước, cô phải đi tắm trước đã.

Sau khi tắm rửa nhanh gọn lẹ một lượt, cô mặc một cái váy ngủ hai dây rồi đi ra ngoài. Đầu tóc chỉ sấy còn âm ẩm.

Cô đi chân trần trên thảm, định bụng đi sạc điện thoại.

Ai ngờ vừa mới cắm được phích cắm vào ổ điện, toàn bộ đèn đóm trong phòng đột nhiên tắt phụt.

Một thoáng yên lặng có vài phần rợn người.

Cô đứng bất động bên thành giường.

Một lúc sau Tô Chỉ mới nhận ra đã là đã bị ngắt điện. Cô vội vàng bật màn hình điện thoại lên, men theo chút ánh sáng đi ra ngoài phòng ăn.

Nến và đèn pin trong túi bị Tô Chỉ nhanh tay lôi hết ra, cô bật một cái đèn pin lên, luồng sáng cực mạnh tức khắc loé lên chiếu sáng toàn bộ phòng ăn.

Tô Chỉ cầm đèn pin trong tay, có đôi phần thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vì trong nhà tối om nên bên ngoài trông sáng sủa hơn hẳn.

Từng bông tuyết tung bay vốn không nhìn thấy rõ hình dạng, vậy mà giờ đây lại lả lơi rơi rụng hết như những gì được viết trong sách.

Trong nhà thật yên tĩnh biết bao. Tựa như lần đầu tiên chỉ có một mình cô ở nhà.

Tô Chi đứng trong phòng ăn nhìn ngấm một lúc, sau đó sải bước đi lấy hộp diêm.

Cô thắp một ngọn nến đặt lên trên bàn ăn rồi tắt đèn pin đi.

Một khoảng sáng nho nhỏ không ngừng lập loè đong đưa lay động. Mà khoảng sáng ấy chỉ vừa đủ bao trùm lấy cô.

Cô ngồi trên ghế, hai tay ôm lấy đầu gối, cơ thể khẽ ngả ra tựa vào lưng ghế. Mặc dù đã bị ngắt điện, nhưng thật ra ở trong nhà lại không hề lạnh lẽo.

Chẳng hiểu cứ làm sao mà cô lại muốn ngồi lại đây một lát.

Ở trong phòng ăn có thể nhìn ra toàn cảnh khoảng sân sau, những khóm hoa trước kia đã biến mất không thấy đâu. Chỉ có lớp tuyết trắng ánh lên sắc trời, cùng với đó là những bông tuyết bay phấp phới trong gió.

Mọi thứ đều quá đổi tĩnh mịch.

Giống như chìm vào miền hư ảo nào đó.

Tô Chi ngồi lại đây rất lâu, giữa chừng điện thoại hết pin sập nguồn, sau đó lại có điện trở lại.

Hệ thống sưởi tiếp tục hoạt động, cô bước đi trên đôi chân trần, tắt hết đèn đóm trong nhà.

Ngọn nến đã cháy được một nửa.

Cô quyết định đợi nến cháy hết rồi mới đi ngủ.

Tuyết vẫn rơi dày đặc, cô hướng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Suốt đêm dài đằng đẵng, cô chỉ nghĩ đến một khung cảnh.

Đêm đó, khi cô ôm lấy Trình Hoài Cẩn.

Nhiệt độ cơ thể và hơi thở rõ rệt của anh, tình yêu quá đỗi rõ ràng của anh.

Cứ nghĩ đến đó là sẽ cười ngây ngốc không thôi, và rồi, cô lại bắt đầu cảm thấy trái tim mình nhói lên âm ỉ.

Nhưng Tô Chi không ngăn nổi mình. Cô chỉ có thể nhớ về chúng hết lần này đến lần khác, những chuyện đã xảy ra cứ thế chậm rãi đan xen, hòa vào cõi mộng tưởng của cô.

Cô thấy mình vòng tay qua cổ Trình Hoài Cẩn, nhón chân lên, rồi trao anh môi hôn.

Cô cũng nhìn thấy Trình Hoài Cẩn vòng tay ôm lấy cô, dịu dàng đáp lại nụ hôn ấy.

Anh khẽ gọi "Tiểu Chi". Anh sẽ không đẩy cô ra xa nữa.

Nụ cười mà cũng thật đau lòng làm sao. Hệt như một cơn nghiện chẳng thể buông bỏ.

Ngọn nến bên cạnh chầm chậm cháy đến hồi kết, ánh lửa bắt đầu bập bùng không theo quy luật.

Khoảnh khắc Tô Chi liếc mắt nhìn qua, đột nhiên nghe thấy tiếng có ai đó mở cửa.

Da đầu tê dại trong phút chốc, cơ thể bất động như thể bị đóng đinh vào ghế.

Nhưng ngay giây tiếp theo, cô nghe thấy một giọng nói đã lâu không được nghe.

“Tô Chi.”

Trình Hoài Cẩn quay về rồi.

Trái tim Tô Chi bắt đầu đập loạn xạ mất kiểm soát, cô ép mình giữ nguyên tư thế quay lưng lại với cửa phòng ăn, nhất quyết không chịu đáp lại anh.

Trình Hoài Cẩn bước đi vội vã, chẳng mấy chốc đã tìm đến phòng ăn.

Trong không gian tối tăm mịt mờ, chỉ có ánh nến leo lét lập loè phát ra từ ngọn nến sắp lụi tàn. Rèm cửa mở toang, ánh đèn đường lờ mờ rọi vào từ bên ngoài, trông hết như một bức tranh sơn dầu yên ả.

Một mình cô ngồi bó gối trên ghế, mái tóc mềm mượt buông xõa trên bờ vai. Cứ thế ngồi im không nhúc nhích.

Trình Hoài Cẩn cứ đứng ở cửa, hồi lâu không cất lời.

Một lúc sau, anh mới hỏi: "Vẫn chưa có điện sao?"

Nói rồi anh định đi mở đèn trong phòng ăn.

“Đừng bật.” Tô Chi đột nhiên quay đầu ngăn cản anh.

Cánh tay Trình Hoài Cẩn khựng lại giữa không trung.

Một thoáng lặng yên. Bốn mắt nhìn nhau.

Anh chỉ mặc độc chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh, ánh đèn không mấy sáng sủa. Cô không thể nhìn rõ được nét mặt người ấy.

Nhưng một loại ảo giác vô cơ nào đó, khiến cô cảm thấy dường như anh đang cực kỳ mệt mỏi.

Khí lạnh từ từ toả ra từ khắp người anh, và rồi lắng đọng trong màn đêm vô hình.

Trình Hoài Cẩn từ từ hạ tay xuống, anh hỏi cô: “Điện thoại hết pin rồi sao?”

Tô Chi cất giọng nhàn nhạt: “Hết pin rồi, anh đã gọi cho em sao?”

“Rất nhiều cuộc.”

Tô Chi im lặng, chỉ hỏi: “Có chuyện gì không?”

"Tin cảnh báo bão tuyết và cúp điện nước được gửi đến chỗ tôi, dì nói em ở nhà một mình, tôi gọi nhưng em không nghe máy." Giọng điệu của anh vẫn bình tĩnh là thế, nhưng Tô Chi lại nghe ra đâu đó sự tức giận đang bị đè nén.

Như thể muốn cố ý đối đầu với anh, cô lôi lại những lời Trình Hoài Cẩn từng nói khi trước: "Chúng ta cũng đâu có ở bên nhau, anh không cần phải gánh phần trách nhiệm này."

Sau bao ngày chiến tranh lạnh, ai cũng biết mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Trình Hoài Cẩn chỉ trầm ngâm nhìn cô, thế rồi đột nhiên lùi lại hai bước, định đi ra ngoài.

Tô Chi không khỏi phát hoảng trong lòng, buột miệng nói: "Anh lại phải đi rồi sao?"

Trình Hoài Cẩn dừng bước, quay đầu nhìn cô: "Trong xe vẫn còn có đồ tôi chưa lấy."

“Một mình anh lái xe về đây sao?”

“Phải.”

Trái tim Tô Chi bắt đầu đau đớn dữ dội, cô nhớ tới những gì Giang Triết từng nói với mình:

"Mẹ anh ấy gặp tai nạn xe trong cơn bão tuyết."

"Anh ấy lái xe cực kỳ cẩn thận, nhất là vào những ngày có tuyết."

"Anh lái xe về đây làm gì chứ?" Trong giọng nói của Tô Chi chất chứa thứ cảm xúc khó lòng đè nén.

Trình Hoài Cẩn nhìn cô, chậm rãi nói: "Mang dâu tây tới cho em, chẳng phải lần trước em không ăn quả nào đấy sao?"

"Bất chấp trời tuyết lớn như vậy chỉ để mang dâu tây cho em sao?" Hốc mắt cô dần sưng mọng lên.

"Phải." Trình Hoài Cẩn khẳng định lại lần nữa.

Tầm mắt của Tô Chi dần nhòe đi, bởi vì lời khẳng định không chút do dự ấy của anh khiến trái tim cô từ từ vụn vỡ.

"Vậy anh đi rửa cho em đi."

Trình Hoài Cẩn yên lặng nhìn cô một lúc, đột nhiên trầm giọng nói: "Lúc ra ngoài vội quá, thật ra tôi quên mang theo rồi."

Tô Chi mím môi, rõ là muốn cười nhưng hai hàng nước mắt lại cứ thế lăn dài trên gò má.

Giọng nói cũng nhuộm màu hơi nước: "Gấp đến thế ư?"

"Ừ."

Đêm nay anh hoàn toàn thành thật, thành thật với mọi nỗi lo lắng và mớ cảm xúc của chính mình.

Trái tim Tô Chi đã mềm nhũn thành băng tuyết tan chảy.

Cuối cùng chỉ khẽ nói: "Em cũng đâu có kêu anh về đây."

"Là tự tôi muốn về."

Nước mắt Tô Chỉ lại chực trào tuôn rơi, cô vội vàng ngăn anh lại:
"Anh đừng nói nữa."

"Thế có còn giận không?"

"Giận đối với anh cũng chẳng có nghĩa lý gì cả." Cô cố cứng miệng lần cuối.

Ánh mắt Trình Hoài Cảnh thả lỏng hơn đôi chút, anh gạt đầu rồi xoay người đi ra ngoài.

Tô Chỉ cuống lên, lại hỏi: "Anh định đi đâu?"

Một lúc sau, Trình Hoài Cảnh quay trở lại phòng ăn, trên tay xách một cái hộp màu đỏ. Giọng điệu nghe sao mà dịu dàng quá đỗi:

"Rửa dâu tây cho em."

Chương 42: Một thoáng bùng tình

Đây là lần đầu tiên Tô Chi nhìn thấy Trình Hoài Cẩn vào bếp.

Anh mở hộp dâu tây đó ra, bên trong trông giống hệt hộp lần trước anh mua cho cô.

Từng trái dâu to mọng đỏ tươi được bọc cẩn thận trong lớp giấy xốp trắng.

Tô Chi đi chân trần đến phía sau người Trình Hoài Cẩn, nhìn thấy anh đã xắn tay áo ngay ngắn lên trên cẳng tay. Cô từ từ dịch người lại gần, vòng tay ôm chặt lấy anh.

Cơ thể Trình Hoài Cẩn chợt cứng đờ. Dòng nước vẫn tiếp tục chảy xuôi xuống men theo ngón tay anh.

Tô Chi áp mặt lên tấm lưng ấy, đầu đó có thể ngửi thấy mùi gỗ lũa nhàn nhạt trên cơ thể anh.

Cô không nhịn được khẽ hít hà một hơi.

“Tiểu Chi.” Thoáng chốc, Trình Hoài Cẩn đột nhiên lên tiếng.

Tô Chi ừ hử một tiếng nghèn nghẹt, “Sao thế?”

Trình Hoài Cẩn khựng lại vài giây, anh nói: “Quay về mặc áo vào.” Ý tứ trong lời nói của anh rất rõ ràng.

Tô Chi ở sau lưng anh trầm ngâm giây lát, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn ậm ừ một tiếng. Sau đó cô đi về phòng ngủ mặc áo ngực vào rồi mới lại quay trở ra.

Trình Hoài Cẩn rửa một đĩa dâu tây đặt vào phòng khách, cô đi đến bên cạnh anh, ngồi xuống tắm thơm như một thói quen.

Đèn đóm trong nhà đã bật hết lên, Trình Hoài Cẩn ngồi bên cạnh rót cho mình một ly nước.

Tô Chi nhìn sang, trong mắt anh thấp thoáng có chút cảm giác mệt mỏi. Anh mắt hơi rũ xuống như thể đang nghiền ngẫm chuyện gì đó, mà cũng tựa như đang thất thần.

“Anh muốn ăn không?” Cô nhẹ nhàng mở lời, cầm một trái dâu tây giơ đến trước mặt anh.

Trình Hoài Cẩn đưa mắt nhìn sang, nhìn chăm chăm trong thoáng chốc rồi khẽ nói: “Em ăn đi, tôi không đói.”

Giọng điệu của anh vẫn là vẻ ôn hoà quen thuộc không đổi, ấy vậy mà có sao trái tim Tô Chi lại âm ỉ nhói đau đến thế.

“Ồ.” Cô đáp lại.

Cô ăn trái dâu tây kia, hương vị tươi ngon mọng nước, cũng mang tới vị ngọt đậm dâng trào.

Cô ngồi bệt bên chân Trình Hoài Cẩn, ăn xong một trái liền nhẹ nhàng gác cằm lên đầu gối anh, đầu ngẩng nhìn lên.

“Ngọt ghê.”

Viền mắt vừa khóc xong giờ lại khẽ khàng cong lên, cánh môi cũng trở nên ướm át vì trái dâu tây kia. Dưới ánh đèn trắng lạnh, mọi sắc thái trên người cô đều hoá dịu dàng đến vô ngần.

Cánh tay trắng nõn cùng chiếc váy màu vàng nhạt. Tựa như món đồ sứ được trang trí hết sức tiết chế, sạch sẽ đến độ khiến người ta không tìm lòng được muốn nhìn ngắm thêm đôi chút.

Giờ phút này, gò má cô nhẹ nhàng áp lên lớp quần tây hơi lạnh lạnh của Trình Hoài Cận, cứ vậy lặng lẽ nhìn anh.

“Hỏi tối anh lái xe bao lâu mới về đến nhà thế?” Sau đó hai tay của Tô Chỉ cũng phủ lên đầu gối anh, cô khẽ cất giọng hỏi.

“Hơn bốn tiếng.”

“Lần sau đừng lái xe trong thời tiết như vậy nữa, nguy hiểm lắm.”

Trình Hoài Cận rũ mắt nhìn cô, giờ phút này đuôi mắt hơi xếch kia trông ngoan ngoãn đến lạ, hết như một bé mèo hiền lành nghe lời.

Cả người cô tựa lên đầu gối anh, một sự dựa dẫm hoàn toàn không gì che lấp.

“Ừm.” Anh nhẹ nhàng đồng ý.

Tô Chỉ cũng không nói lời nào nữa, sau cuộc chiến tranh lạnh kéo dài, lần đầu tiên hai người ngồi lại bên nhau êm đềm đến vậy.

Cô cứ thế ngược lên nhìn Trình Hoài Cận, ánh mắt cong cong đượm ý cười.

Trình Hoài Cận cũng yên lặng một hồi, lát sau anh nói: “Không còn sớm nữa, em đi ngủ đi.”

“Có phải ngày mai anh phải quay về rồi không?” Tô Chỉ chột lên tiếng hỏi anh.

“Phải.” Anh không hề do dự.

“Tuyệt lớn như thế...”

“Cùng lắm là nán lại đến buổi trưa, đêm nay cảnh báo bão tuyết sẽ được dỡ bỏ.”

Tô Chi hơi thất vọng “ồ” một tiếng, gò má đang nâng lên giờ lại hạ xuống, ánh mắt rũ xuống nhìn áo sơ mi của anh.

Mái tóc đen mềm mượt buông lơi trên bờ vai cô, có vài sợi cũng trượt cả xuống đầu gối anh. Như một sợi dây leo lặng lẽ vươn mọc lan tràn, cứ thế mon men mặc sức quấn bện lấy cơ thể anh.

“Dựa vào nơi này của anh một chút có được không? Trình Hoài Cảnh.” Giọng nói của cô rất khẽ, cơ thể cũng nhích lại dựa sát gần anh hơn.

Lát sau, cô lại cất tiếng chuyện trò.

“Dạo này vẫn đang bận lắm sao?”

“Ừ.”

“Ừm,” Tô Chi khẽ đáp lại, “Tuần sau là em sẽ vào học, tháng hai tới rồi.”

Trình Hoài Cảnh vẫn chỉ “ừ” một câu.

Cô mím môi cười.

Cứ chuyện trò thong dong, băng quơ như vậy thật giống như khoảnh khắc nửa đêm nằm bên nhau, mang theo chút mơ mơ màng màng, hai người tỉ tê tâm sự với nhau trước khi đi ngủ.

Suy nghĩ này khiến trái tim cô đập loạn xạ không thôi.

“Trình Hoài Cảnh.” Cô lại cất tiếng gọi tên anh.

Tô Chi khẽ nâng mặt lên, cô thấy anh đang rũ mắt xuống nhìn mình.

Trong căn nhà rộng lớn, chỉ có hai người họ.

Dưới ánh mắt lặng nhìn đối phương, như thể càng thêm phần dung túng cho thứ dự.c vọng không được cho phép nào đó.

Nếu cô không nói ra thành lời, liệu có phải anh cũng sẽ không chối từ hay không?

Dục niệm rục rịch trỗi dậy.

Dưới ánh nhìn buông rú về phía này của người ấy.

Tô Chỉ có cảm giác chính mình được chở che, được dung túng, được ngấm đồng ý mất rồi.

Thứ cảm xúc khát khao được chạm vào, được ôm ghì chặt chẽ lại một lần nữa ùa ra từ trái tim cô, khơi gợi lên từng đợt tê dại chi chít nơi đáy lòng.

Cánh tay cô bất giác siết chặt lại.

Rồi sau đó từ từ xấp lại gần bàn tay trái đang đặt trên ghế sofa của anh.

Cứ thế lẳng lặng, cứ thế chậm rãi.

Chỉ cần không ai nói ra, cũng sẽ chẳng có ai biết.

Cô khẽ khàng nắm lấy tay Trình Hoài Cẩn.

Một thoáng thăm dò tạm ngưng, anh không từ chối khiến lòng tham trong cô ngày một bành trướng.

Dưới ánh đèn tỏ rạng, dục vọng của cô quá mức rõ ràng.

Nhưng, một nỗi buồn bực vô cớ cũng lặng lẽ lan ra từ lồng ngực Trình Hoài Cẩn.

Anh nhìn thấy bàn tay mình bị Tô Chỉ kéo lại gần gò má cô.

Thế rồi mang tới một xúc cảm hơi lạnh lạnh, tựa như chạm vào cánh hoa mộc lan mềm mại.

Tô Chi kéo tay Trình Hoài Cẩn nhẹ nhàng áp lên gò má mình.

Thoáng chốc, lòng bàn tay run rẩy khơi dậy biết bao xúc cảm tê dại, men theo cánh tay của Trình Hoài Cẩn lan tới nơi con tim nhanh như một tia chớp.

Anh bắt giác nhẹ nhàng vuốt ve.

Ngón cái khẽ mơn man trên gò má cô.

Tô Chi bật cười, lồng ngực rung rinh, cô xoay mặt hôn lên lòng bàn tay Trình Hoài Cẩn.

“Trình Hoài Cẩn, anh...” Nhưng cô chưa kịp nói dứt câu đã cảm nhận được bàn tay kia bị rút về.

Một thoáng lảng động. Nụ cười của Tô Chi đông cứng lại, cô ngẩng lên nhìn anh...

Trong nháy mắt, thứ cảm xúc dịu dàng, mập mờ nào đó trôi tuột đi.

Khí lạnh âm ỉ toả ra từ tận đáy lòng.

Cô nghe thấy Trình Hoài Cẩn cất giọng trầm thấp: “Tô Chi, tôi có chuyện muốn nói với em.”

-

Một nỗi sợ hãi ập tới đầy muện màng.

Bắt đầu từ khoảnh khắc anh vuốt ve gò má cô trong vô thức.

Hệt như một hồi chuông cảnh tỉnh vang lên liên tục, tâm trí Trình Hoài Cẩn thoáng chốc trở nên trống rỗng.

Vượt quá rồi.

Đã bắt đầu vượt quá giới hạn mất rồi.

Dẫu anh đã từng nói, cho đến khi cô thành niên, anh sẽ không làm bất cứ điều gì.

Vậy mà, anh vẫn dành cho cô sự dung túng nuông chiều đến thế.

Dung túng cho cái ôm thỏa thuê, dung túng cho hành động vượt quá giới hạn nhưng “không quá trớn” của cô.

Mà giây phút này Trình Hoài Cẩn mới chợt bừng tỉnh, sự dung túng anh dành cho Tô Chỉ, há chẳng phải cũng là đang dung túng cho chính mình hay sao.

Dung túng bản thân cảm nhận sự dựa dẫm của cô, cũng dung túng cho chính anh sa đọa vào trong sự gần gũi thân mật ấy.

Cảm giác tội lỗi cũng theo đà trôi dạt.

Nhất là khi cô bắt đầu hôn lên lòng bàn tay anh.

Đi quá giới hạn mất rồi.

Trong khi còn chưa thể chắc chắn liệu mình có thể đem đến cho cô được những gì, vậy mà anh lại hàm hồ lú lẫn vượt quá ranh giới như thế.

Tựa như nuông chiều bản thân anh bước đi bên rìa của vòng xoáy, đến khi nhận ra thì đã sa chân không cách nào thoát khỏi nữa rồi.

Càng chưa nói đến chuyện tối nay anh đã bất chấp cơn bão tuyết để lái xe về đây.

Khấp người đổ mồ hôi lạnh. Trước kia, anh tuyệt nhiên sẽ không làm ra những chuyện như vậy.

Một sự mê man nhất thời, mà giờ đây cũng đã khiến anh bừng tỉnh trong phút chốc.

Nơi phòng khách trống vắng, hai người không còn ngồi kề sát bên nhau nữa.

Tô Chi ngồi bó gối ở một góc ghế sofa đơn, hệ thống sưởi trong nhà vẫn đang hoạt động, ấy vậy mà vô cớ làm sao cô lại cảm thấy rét lạnh không thôi.

Trình Hoài Cẩn ngồi ở đầu bên kia im lặng hồi lâu.

Hệt như sự cân nhắc cuối cùng trước khi đưa ra lời phán quyết dành cho cô.

Tô Chi áp đôi bàn tay lạnh toát lên bắp chân, một lúc sau, cuối cùng cô cũng đợi được Trình Hoài Cẩn mở lời:

“Lần trước có đôi lời tôi vẫn chưa nói hết với em, hiện tại tôi cảm thấy em bắt buộc phải biết, nếu không thì thật sự quá bất công với em.”

Giọng nói của anh chột trở nên nghiêm túc, ánh mắt nhìn về phía cô cũng không còn vẻ dịu dàng ấy nữa.

Nỗi lo sợ đổ ập xuống. Tô Chi cảm thấy toàn thân buốt giá.

Cô không nên được nước làm tới. Cũng không nên được đăng chân lên đăng đầu.

“Anh muốn chia tay với em sao?” Tô Chi nói rất chậm, nhưng vẫn không giấu được nỗi sợ sệt thấp thoáng trong cảm xúc của chính mình.

Trình Hoài Cẩn khẽ nói: “Chúng ta không hề ở bên nhau.”

“Vậy là anh muốn nói anh đã không còn thích em nữa sao?”

“Đây cũng không phải điều tôi muốn nói.”

Hốc mắt Tô Chi đỏ hoe.

Trình Hoài Cẩn mím môi: “Chỉ là tôi muốn nói rõ ràng với em, không muốn khiến em cứ mãi mịt mờ không hay biết chuyện gì như vậy.”

Sự thẳng thắn không chút giấu giếm của anh lúc này, khiến Tô Chi cảm thấy hụt như quay về thuở ban đầu.

Anh vẫn luôn là vậy, luôn tàn nhẫn xé tan mọi suy nghĩ ảo tưởng vô dụng, buộc con người ta phải nhìn rõ vào sự thật máu tươi đầm đìa ấy.

“Em cũng biết đấy, anh cả tôi đã xảy ra chuyện rồi. Khoảng thời gian này tôi buộc phải ở lại Bắc Kinh chạy vạy khắp nơi vì anh ấy.” Trình Hoài Cẩn chống khuỷu tay lên đầu gối, cất giọng từ tốn, “Cho nên hiện giờ tôi cũng là kẻ không thể rũ sạch quan hệ, nếu đã không thể chắc chắn cho em được điều gì, vậy tôi cũng không nên lấy đi bất cứ thứ gì từ em, hơn nữa nếu anh cả tôi...”

“Em biết.” Tô Chi đột nhiên ngắt lời anh, như thể chỉ sợ anh sẽ nói ra những lời theo chiều hướng xấu hơn.

“Em biết chứ.” Cô lập tức nhắc lại, “Hơn nữa em cũng chưa đủ mười tám tuổi, cho nên vốn dĩ đã không nên xảy ra bất cứ điều gì.”

Hốc mắt Tô Chi chẳng mấy chốc đã đỏ hoe sưng mọng, cảm xúc cũng trở nên hơi kích động.

“Em biết mà Trình Hoài Cẩn, xin lỗi, em không nên ôm anh, cũng không nên tự ý hôn lên lòng bàn tay anh.” Tựa như lời cầu cứu cuối cùng của kẻ chết đuối, cơ thể Tô Chi bắt đầu khẽ run rẩy, nhưng cô vẫn không ngừng lặp lại: “Những gì anh nói em đều biết hết mà Trình Hoài Cẩn, em vẫn chưa đủ mười tám, sau này em cũng sẽ không chạm vào anh nữa, em sẽ nghe lời. Em sẽ kiên nhẫn chờ đợi mà, Trình Hoài Cẩn.”

“Anh có chuyện mình phải xử lý, em cũng có việc mình phải làm. Em biết chứ, em biết mà, Trình Hoài Cẩn.” Cô cứ lặp lại câu nói ấy hết lần này đến lần khác, như thể đang tẩy não chính mình.

Chỉ là vì cô vẫn chưa đủ mười tám tuổi mà thôi, cô không nên khiến Trình Hoài Cẩn cứ mãi khó xử như vậy.

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn nhìn cô nặng trĩu. Một lúc sau anh mới cất lời: “Tô Chi, em chắc chắn mình thật sự hiểu những gì tôi muốn nói sao?”

“Tại sao anh cứ khẳng định cho rằng em không hiểu chứ?” Tô Chi nhìn thẳng vào Trình Hoài Cẩn, nước mắt cũng tí tách tuôn rơi, “Trình Hoài Cẩn, tại sao anh cứ phải nhấn tâm bắt em nhớ đi nhớ lại từng chuyện tàn nhẫn đến vậy chứ?”

Hốc mắt và chóp mũi của cô không khỏi đỏ bừng lên, Trình Hoài Cẩn khẽ siết chặt cánh tay.

Một thoáng trầm lắng đầy dày vò trôi qua, anh nói: “Tiểu Chi, nếu như tôi thật sự nhấn tâm, hà có gì phải đẩy em ra xa đây.”

“Chỉ là có một số chuyện nếu như không nói trước cho em rõ, mà lại giấu giếm bỏ lại em ở nơi này, tôi có thể nào cũng không thể cảm thấy yên lòng được.”

Giọng nói của anh vẫn chậm rãi bình thản vậy đấy, hệt như một lưỡi dao rạch từng vết cứa lên cơ thể của nhau.

“Và lại, mấy ngày nay là do tôi đã quá dung túng bản thân mình, đó không phải lỗi của em. Nhưng tôi cũng không thể cứ tiếp tục sai lại hoàn sai như thế được.”

Trong phòng khách lặng ngắt như tờ, dường như giọng nói của anh cũng trở nên lập lờ thoáng ẩn thoáng hiện.

Tuyết lớn ngoài kia chẳng biết đã ngừng rơi tự bao giờ.

Trận bão tuyết ảo mộng cùng đêm tối lạnh giá này, chúng đã biến mất cả rồi.

Trình Hoài Cẩn nhìn Tô Chỉ lần sau cuối, anh nói: “Nếu như em thay đổi ý định, muốn rời đi bất cứ lúc nào, tôi sẽ hoàn toàn ủng hộ sự lựa chọn của em. Nhưng mỗi một câu tôi từng nói với em trước kia sẽ luôn có hiệu lực.”

Nói rồi anh đứng dậy đi về phía cầu thang.

Phía sau lưng, giọng nói của cô vang lên lần cuối cùng: “Vậy cho đến khi em thi đại học, anh có còn quay về thăm em không?”

Cơ thể Trình Hoài Cẩn hơi khựng lại. “Không đâu.”

Dứt lời, anh liền sai bước rời khỏi đó.

Chương 43: Sang trang mới

Nơi này như thế thật sự đã biến thành "nhà của Tô Chi".

Sau khi đi học trở lại, Trình Hoài Cẩn không hề quay về đây lần nào nữa. Ngày nào Tô Chi cũng đi sớm về khuya, hoàn toàn ngập lặn trong đại dương bài vở vô bờ bến.

Trong một lần thi thử đợt tháng năm, lần đầu tiên cô vọt lên lọt top 10 của lớp.

Cô Nghiêm nhiệt liệt biểu dương cô trước lớp, còn dặn cô cố gắng giữ vững phong độ, kỳ thi đại học nhất định sẽ đạt được kết quả tốt.

Tô Chi dờ dẫm gật đầu, nhìn những con số trên phiếu thành tích học tập, cô không khỏi có chút ngẩn ngơ.

Còn nhớ cái đêm Trình Hoài Cẩn lần đầu tiên nhận được tin nhắn thông báo điểm số của cô, khi ấy cô đã rụt rè và tự ti biết bao.

Mọi thứ như vừa mới hôm qua, mà cũng như thế đã trôi qua từ rất lâu, rất lâu rồi.

Lâu đến độ cô thậm chí còn quên mất chính mình đã mang tâm trạng ra sao khi được anh đưa đi ăn đồ ngọt, hình như tối hôm ấy cô đã gặp một chú chó Golden to béo.

Ngày ấy họ cùng nhau lên núi Nam Nham ngắm nhìn mặt trời mọc, đêm hôm ấy, họ cùng nhau đốt pháo hoa đêm giao thừa bên bờ biển.

Thế rồi, trong một thoáng hoảng hốt. Ánh mắt cô tập trung trở lại, nhưng thứ âm thanh vang vọng bên tai lại là tiếng đọc sách lẩm rầm.

Nó đã nhắc nhở cô một điều, rằng Trình Hoài Cẩn đã rời khỏi Bắc Xuyên từ lâu.

Trình Hoài Cẩn đã rời xa cô rất lâu rồi.

Giang Triết có gọi tới vài lần hỏi han tình hình dạo này thế nào, cô luôn trả lời là rất tốt. Mà thật ra thì làm gì có chỗ nào không tốt cơ chứ?

Có dì chăm nom lo liệu, có tài xế đón đưa mỗi ngày, sinh hoạt phí chẳng bao giờ thiếu.

Đó là cuộc sống tốt đẹp nhất mà Tô Chi từng có được. Cô nên biết ơn, và cũng nên trân trọng nó mới phải.

Một lần nữa được nắm giữ vận mệnh của bản thân trong tay chính mình.

Song, Tô Chi cũng dần cảm thấy tê liệt.

Là sự tê liệt khi không tìm được bất cứ ý nghĩa nào khác ngoài việc cắm đầu cắm cổ học hành bặt mạng.

Dường như chỉ cần một khi cô gạt phăng sách vở, gạt phăng bài kiểm tra, chỉ cần một khi dôi ra chút thời gian cần được lấp đầy khoảng trống, những lúc ấy cô sẽ cảm nhận được một nỗi trống vắng đến đáng sợ. Bởi lẽ cô cho rằng, nếu chỉ có một mình, thật ra có làm gì thì cũng như nhau cả mà thôi.

Một mình xem đi xem lại một bộ phim trong phòng chiếu phim. Hết lần này đến lần khác vươn tay chạm vào chiếc ghế sofa không một bóng người.

Thất vọng nhiều rồi, cuối cùng cũng hoá thành tê dại. Cứ bước đi trên lối nhỏ không người một cách máy móc, chỉ mong sao đồng hồ mau chóng nhích tới mốc thời gian được cho phép kia.

Vào đầu tháng sáu, Giang Triết đã đến Bắc Xuyên một chuyến.

Đã lâu lắm rồi Tô Chi không đi ra ngoài chơi dịp cuối tuần, Giang Triết bèn đưa cô tới Chùa Đại Phật.

“Tuy không thể tin sái cổ, nhưng cô nhóc nhà ta cũng không thể thiếu phần được.” Giang Triết đưa nén hương cho Tô Chi, “Cầm lấy, để anh châm giúp em.”

Một tay anh ấy chặn gió, tay kia thấp nén hương.

Tô Chi thổi nhẹ vào ngọn lửa, đốm sáng nhỏ lập tức lóe lên. Một làn khói khẽ khàng vẩn vít.

Cô cầm nén hương đi đến trước cái lư, rồi cũng học theo cách người ta khom lưng khấn vái. Sau đó cắm vào trong lư hương.

Hai người chỉ nán lại trong chùa một lúc, mặc dù có rất nhiều cây cối rợp bóng mát, nhưng thời tiết tháng sáu thì vẫn nóng hầm hập.

Giang Triết lái xe chở Tô Chi đến một nhà hàng.

Anh ấy thích kiểu phòng riêng mang phong cách Nhật Bản, vừa riêng tư lại yên tĩnh.

Tô Chi ngồi khoanh chân, trong lúc chờ lên món, cô cúi mặt lướt điện thoại.

“Đang xem cái gì đấy?” Giang Triết hỏi cô.

“Tin nhắn trong nhóm lớp,” Tô Chi xoay điện thoại đẩy qua phía bên kia, “Đang gửi thông tin về địa điểm thi, lát nữa về nhà em phải xem kỹ phòng thi của mình ở đâu. ”

“Thi ở trường em luôn à?”

“Vâng, như thế lại thuận tiện ra phết.” Tô Chi cất điện thoại, giờ tay buộc bồng mái tóc đang buông xõa trên bờ vai, thắt đại một nút.

Vài sợi tóc con vẫn còn loà xoà ở cổ, nhưng cô cũng mặc kệ.

Suốt ngày hôm nay đều trưng ra cái dáng vẻ này, tâm trí cứ để đâu đâu. Hay nói cách khác, là tê liệt rồi.

Giang Triết nhìn cô vẻ thâm trầm, anh hỏi: “Có phải gầy đi rồi không?”

Tô Chi cúi xuống nhìn bản thân: “VẬY à, lâu rồi em không cân.”

“Cánh tay trông quắt lại, nói chuyện cũng không có hơi sức, lúc nhìn thấy anh mới cười lên được một chút, rồi từ đó đến giờ cũng chẳng thấy cười nữa.” Giang Triết nói: “Áp lực lớn lắm à?”

“Vẫn ổn.” Tô Chi cố nhếch khóe môi rõ sượng trân, “Sắp rồi, chẳng còn mấy ngày nữa đâu.”

Giang Triết khẽ ngả người ra sau, vu vơ nói: “Dạo này có có liên lạc với anh hai không?”

Tô Chi hơi nghiêng đầu nhìn ngọn đèn bên cạnh, giọng nói nhẹ tênh: “Không.”

“Anh ấy cũng không chủ động liên lạc với em lấy một lần?”

“Bọn em không liên lạc với nhau.” Ánh mắt kia vẫn lạnh nhạt như cũ, nhìn cô quay mặt đi như thể đang nghiêm túc ngắm nghía ngọn đèn kia đến không thể nghiêm túc hơn, hay nói cách khác, là đang vô cùng thất thần.

“Trình Hoài Lĩnh đã ở trong đó gần năm tháng rồi.” Giang Triết nói với vẻ thờ ơ.

Tô Chi quay đầu, chậm rãi hỏi: "Đã bị bắt vào rồi sao?"

"Không, còn đang trong giai đoạn thu thập chứng cứ, cả hai bên đều không ngừng giao nộp bằng chứng mới. Chuyện này nghiêm trọng

hơn so với suy nghĩ ban đầu, phạm vi liên đới cũng bị mở rộng. Không phải chuyện một sớm một chiều là có thể giải quyết được."

Tô Chi mím chặt môi, nhưng cô cũng không lên tiếng hỏi han gì đến Trình Hoài Cảnh.

Nhìn cô như vậy, Giang Triết cũng cảm thấy lồng ngực bức bối.

"Nếu em đồng ý đi thăm anh hai thì tốt."

Tô Chi vẫn không hé răng.

"Anh ấy và ba mình sắp cãi vã ầm ĩ lên rồi, vì để đi tìm bằng được chứng cứ giúp Trình Hoài Cảnh, anh ấy đã phải cố gắng gánh chịu áp lực không ít, khoảng thời gian này cứ phải chạy vạy đi khắp nơi, anh cũng chẳng mấy khi được nhìn thấy anh ấy nữa." Giang Triết chậm rãi nói, "Nhưng còn về phần ba anh thì lại là người đặt lợi ích lên hàng đầu, một khi còn chưa nắm chắc được thứ mình muốn, ông ấy sẽ không đời nào chịu góp một phần sức lực đâu."

"Hiện giờ, chỉ có một mình anh hai là còn tin cứu được Trình Hoài Cảnh bằng con đường chính đáng này thôi. Lần trước gặp được anh ấy là khi ở cổng viện kiểm sát, anh hai càng kiêu lời hơn rồi."

Giang Triết nhìn Tô Chi, đột nhiên mím cười hơi hợt: "Kể ra cũng hơi giống dáng vẻ của em lúc này đấy."

Tô Chi vẫn im lặng. Nói thật lòng, cô hoàn toàn không biết phải nói điều gì.

Nhưng nếu bảo cô kêu Giang Triết đừng nhắc đến Trình Hoài Cảnh nữa, thì cô lại không thể nói ra thành lời.

Tô Chi không cách nào cưỡng lại trái tim mình.

Thế nên cô chỉ đành nín lặng không lên tiếng.

Một tiếng đẩy cửa khe khẽ, hai nhân viên phục vụ mở cửa phòng riêng ra: "Thưa anh chị, đây là đồ hai người đã gọi."

Sau khi bày biện món ăn xong xuôi, họ liền nhanh chóng rời khỏi phòng riêng.

Giang Triết cười: "Thôi bỏ đi, nếu em đã không muốn nghe thì anh cũng không nói nữa vậy."

Tô Chi siết chặt hai cánh tay đặt bên hông, lát sau, cô cất giọng chua chát hỏi anh: "Giang Triết, hôn nhân là như thế nào?"

Giang Triết nhìn sang, ánh mắt mang theo vài phần dò xét muốn biết mục đích của cô là gì.

"Làm sao mà hai người không có tình cảm gì lại ở bên nhau cả đời được thế?" Cô lại lên tiếng hỏi.

Giang Triết cười nhạt: "Vậy là em hỏi đúng người rồi đấy, anh đây đã gặp quá nhiều rồi."

Anh ấy ngồi thẳng người dậy, nhìn Tô Chi nói: "Có những cặp vợ chồng, là một bên từ từ rung động, còn bên kia thì vẫn vô tình, chẳng hạn như ba anh và mẹ anh. Thế là cuối cùng ba anh ngoại tình, mẹ anh ly hôn trong nỗi căm phẫn. Cũng có những đôi là một bên luôn đặt lợi ích lên hàng đầu, còn bên kia thì cốt cho qua ngày đoạn tháng, ví dụ như Trình Hoài Lĩnh và vợ anh ta, cho nên bọn họ nhất định sẽ gắn bó keo sơn."

"Nhưng anh nghĩ, " Giang Triết cố ý dừng lại một chút, nhìn sắc mặt dần tái nhợt Tô Chi, chậm rãi nói: "Anh nghĩ người mà em muốn hỏi, hẳn là anh hai phải không."

"Anh ấy..."

"Em không muốn biết nữa."

Bất chợt bị Tô Chỉ cắt ngang, Giang Triết đánh mắt nhìn sang.

Một tia sáng len qua từ một góc cửa sổ dịu dàng đáp thẳng lên gò má Tô Chỉ. Thật ra cô không có bất kỳ cảm xúc đặc biệt nào, ấy vậy nhưng lại khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo một cách vô cớ.

Tựa vầng trăng soi bóng mặt nước trong đêm đông, đưa tay ra với lấy, nhưng thứ chạm vào chỉ là cái rét lạnh thấu xương.

“Anh ấy sẽ tự giải quyết việc riêng của mình.” Tô Chỉ bình tĩnh nói, “Em cũng có chuyện riêng mình phải làm.”

Trong thoáng chốc, cô như thoát ra khỏi cõi mộng lung mịt mù ngán ngủ.

Giang Triết lặng thinh.

Cô "giữ vững niềm tin" đến vậy, cũng "khăng khăng cố chấp" đến thế.

Nó khiến anh ấy nhớ tới cái ngày nhìn thấy Trình Hoài Căn bước đi vội vã ở cổng viện kiểm sát. Khi ấy anh cũng "giữ vững niềm tin và khăng khăng cố chấp" như thế này.

Giang Triết im lặng rất lâu, lại nói: "Bé Chỉ, có muốn cùng anh về Bắc Kinh một chuyến không? Chỉ ở lại nửa ngày thôi, ngày mai lại đưa em về?"

Không cần nói cũng hiểu, anh ấy muốn đưa cô đi gặp Trình Hoài Căn.

Nhưng điều anh ấy không ngờ, là ở một mức độ nào đó, Tô Chỉ còn quật cường hơn những gì anh ấy tưởng.

“Thôi khỏi, anh ấy đã nói cho đến khi thi đại học sẽ không gặp lại em nữa.” Giọng nói của cô nhẹ tựa áng mây bay, đưa tay ra liền biến mất, “Em đã hứa với anh ấy, rằng em sẽ nghe lời.”

“Em sẽ không đi tìm anh ấy.”

“Em sẽ không đi tìm anh ấy đâu.”

-

Ngày mùng bảy, tám, chín của tháng sáu, kỳ thi đại học ở Bắc Xuyên diễn ra trong ba ngày.

Buổi tối ngày mùng sáu, dì Lý cất công đi mua nguyên liệu về gói bánh chưng.

"Sáng mai ăn cái bánh chưng, nhất định sẽ thi đậu điểm cao!"

Tô Chi ngồi vào bàn ăn với dì Lý, cô khẽ cười, rồi cũng bắt chước dì Lý đổ gạo vào lá bánh.

“Mà cô Tô đã có dự định thi vào trường đại học ở đâu chưa?” Dì Lý hỏi: “Nếu là Đại học Bắc Xuyên thì tốt rồi, như thế sẽ cùng một trường với cậu Trình.”

"Đại học Bắc Lĩnh," Tô Chi nói, "Với điểm số của cháu mà đăng kí Đại học Bắc Xuyên thì cũng chẳng chọn được chuyên ngành nào tốt."

"Vậ à, thế đã có chuyên ngành yêu thích nào chưa?"

Tô Chi cười khế: "Cháu không biết nữa, đến lúc đó xem điểm số rồi quyết định sau."

Dì Lý cũng cười: "Nhất định sẽ thi rất tốt cho mà xem. Ngày mai tôi và tài xế sẽ đợi cô ở trường thi."

Tô Chi gật đầu, "Cảm ơn dì."

"Ơn huệ gì chứ, năm thằng con trai tôi thi đại học tôi cũng đi rồi, có người ở bên ngoài chờ đợi, đó cũng là một sự trông mong."

Tô Chi cụp mắt xuống, không nói gì nữa.

Hôm sau mới sáu giờ sáng Tô Chi đã rời khỏi giường, cô uống chút nước ấm, ăn cái bánh chưng với một quả trứng gà rồi lên đường.

Thời tiết không được đẹp lắm, lúc ra khỏi nhà thì trời đã âm u mây đen giăng kín, xem ra là sắp có trận mưa xối xả rồi đây.

Cũng may họ xuất phát sớm, không mất quá nhiều thời gian trên đường đi.

Lúc xe chạy đến gần trường học thì đã không thể nhích vào được nữa, Tô Chi xuống xe, mở ô ra rồi nói vọng vào trong xe: "Chú, dì, hai người tìm chỗ nào trú mưa trước đi, trông có vẻ sắp có mưa to đấy."

Dì Lý không chịu, cứ một hai theo cô xuống xe.

"Cô Tô, để tôi đưa cô tới cổng, chú tài xế cũng không tiện đậu xe ở đây, chúng ta cứ đi trước."

Tô Chi chỉ đành gật đầu, để chú tài xế còn mau mau đi đậu xe sang chỗ khác.

Cơn gió lạnh thổi lật ngửa cán ô của cô, Tô Chi buộc phải giữ chặt bằng cả hai tay. Từ trên trời bắt đầu dội mạnh từng hạt mưa to bằng hạt đậu xuống đất, dì Lý che chắn cho Tô Chi đi tới phía cổng trường.

Sắc trời càng ngày càng âm u, đám đông cứ thi nhau chen chúc chặt cứng người, ai nấy cũng chỉ có thể nhích từng bước chậm rì rì về phía trước trong khoảng không gian ẩm ướt chật chội này.

Gió giật càng lúc càng dồn dập, như thể muốn khuấy đảo long trời lở đất sự khởi đầu của ngày hôm nay.

Tô Chi được dì Lý ôm vào lòng, hai người xuyên qua đám đông nhích về phía trước đầy khó khăn, bị mép chiếc ô đen che mất tầm

nhìn nên trước mắt cô chỉ còn lại một khoảng đường đi nhỏ xíu.

Cô chỉ có thể đi men theo tấm bảng thông báo màu đỏ để xác định rõ mục tiêu, tập trung tiến thẳng về phía trước.

Trong lòng chợt hoang mang vô cớ, giây phút này thật giống như cái dáng vẻ cúi đầu tiến về phía trước suốt nửa năm qua của cô.

Một thoáng loé rọi trong miền tiềm thức khiến trái tim cô đập loạn.

Chẳng mấy chốc, sợi dây rào cảnh báo dài thượt đã hoàn toàn chặn dì Lý lại.

"Cố gắng thi tốt!" Dì Lý lớn tiếng hô lên.

Tô Chi quay lại nhìn dì ấy, gật đầu thật mạnh.

Qua đám đông chen chúc nhau san sát, chợt một thoáng ngẩn ngơ, cô như nhìn thấy bóng dáng ai đó.

Nhưng ngay giây tiếp theo, trên bầu trời bỗng vang lên tiếng nổ đì đùng.

Tô Chi ngược lên, một tia chớp khổng lồ xẹt ngang xé rách bầu trời.

Cô lặng lẽ quan sát hai giây, rồi sau đó không còn bất cứ sự do dự nào nữa.

Tô Chi xoay người, sải bước đi về phía sân trường.

Cơn mưa phút chốc trút xuống xối xả.

Bước chân cô cũng càng trở nên kiên định hơn bao giờ hết.

Bắt đầu từ ngày hôm nay, mọi thứ đã sắp sửa bước sang một trang mới!

Chương 44: “anh ấy là chú của tớ”

Kỳ thi đại học diễn ra trong ba ngày liên tiếp, điều bất ngờ là Tô Chi luôn trong trạng thái rất bình thản.

Thi xong môn nào là quên sạch môn nấy, đến bốn giờ bốn mươi phút chiều ngày thứ ba, cô đã hoàn thành bài thi cuối cùng là môn sinh học.

Khi tiếng chuông báo hiệu trong phòng thi vang lên, giám thị nghiêm giọng nhắc nhở mọi người bỏ bút trong tay xuống.

Tô Chi đặt ngay ngắn phiếu bài làm lên mặt bàn. Giám thị bắt đầu nhanh chóng đi thu bài, khi cô ấy đến trước bàn cô thu phiếu bài làm, cô lẳng lẳng đưa mắt nhìn ra ô cửa sổ bên cạnh.

Trên sân trường không một bóng người, dần dà đã xuất hiện người đầu tiên ra khỏi phòng thi.

Rồi sau đó, người thứ hai, người thứ ba.

Người chạy ùa ra khỏi phòng thi càng lúc càng nhiều, trên người cô cũng nổi cả mảng da gà.

Sau đó trái tim bắt đầu cuộn trào không sao kiềm chế nổi. Nhịp tim cô đập loạn xạ, ngón tay cũng xoắn xuýt lại với nhau.

Kết thúc rồi.

Mọi thứ đã đặt dấu chấm hết rồi!

Bởi vì trường cô được sử dụng làm địa điểm thi, nên vài ngày trước khi kì thi diễn ra, cô đã mang hết mấy thứ để ở trường về nhà. Bước

ra khỏi phòng thi, Tô Chỉ nhìn thấy ngay dì Lý đang mặc một chiếc váy đỏ.

Trên tay dì còn cầm một lá cờ nhỏ ghi dòng chữ "Tất thắng" ở bên trên, vừa nhìn thấy Tô Chỉ là mừng rỡ khua khoắng không ngớt.

Mới thoáng trông thấy dì Lý, hốc mắt Tô Chỉ đã đỏ hoe cả lên không sao kìm lại được. Cô chạy lon ton qua đó, ôm chầm lấy dì.

"Được giải thoát rồi, cô Tô."

Tô Chỉ mỉm cười trong làn nước mắt: "Được giải thoát rồi."

-

Không hề có cái gọi là "điên cuồng" nên có sau kỳ thi đại học như trong tưởng tượng. Ngày hôm đó sau khi về đến nhà, ngoài việc cảm thấy có chút hưng phấn ra, Tô Chỉ cũng chỉ cảm thấy một nỗi trống vắng đến vô tận.

Bỗng chốc, cô không cần phải làm bất cứ điều gì nữa.

Bỗng chốc, cô không tìm được thứ gì có thể lấp đầy nỗi trống vắng kia.

Sau vài ngày nằm ườn ở nhà, Ngôn Hy hào hào gọi cô đến trường để chụp ảnh. Khoác lên mình bộ đồng phục, chụp những pô ảnh tốt nghiệp của riêng hai người.

Cô ấy đã hẹn một thợ chụp ảnh có tiếng trên mạng, sau đó cùng Tô Chỉ chụp một mạch bốn năm tiếng đồng hồ.

Tô Chỉ phối hợp hết mình, hai người chụp ảnh đến khoảng 4 giờ chiều mới kết thúc. Thợ chụp hình đã về nhà chỉnh sửa ảnh, còn hai người họ thì mua một que kem, ngồi ở chỗ bóng râm trên sân bóng từ từ nhâm nhi.

“Tớ và A Chính chia tay rồi.” Ngôn Hy vừa liếm láp que kem vừa thản nhiên nói.

Tô Chi quay sang nhìn Ngôn Hy, ánh mắt cô ấy trông rất thờ ơ, cũng không thấy có vẻ gì là muốn khóc.

Tô Chi nheo mắt, rồi lại nhìn ra phía sân bóng, mở miệng hỏi: "Tại sao?"

“Anh ta đã tìm được bạn gái mới, là một cô gái cũng làm việc trong quán bar của bọn họ,” Ngôn Hy vừa xé vỏ vừa nói, “Chắc cũng phải ở bên nhau vài tháng rồi, anh ta nói, anh ta và tớ coi như đã chia tay nhau từ sau chuyện lần đó rồi. Chỉ có tớ là vẫn u mê mù quáng cho rằng người ta sẽ đợi chờ mình thôi.”

Nói rồi cô ấy cười khẩy một tiếng, nhưng cũng không thể hiện ra quá nhiều cảm xúc tiêu cực.

Ngôn Hy quay sang nhìn Tô Chi, thề thốt chắc nịch nói: "Đợi lên đại học tớ nhất định sẽ tìm một anh người yêu đẹp trai hơn, tốt hơn, giỏi giang hơn anh ta nhiều, giờ nghĩ lại anh ta chả là cái đếch gì!"

Tô Chi không nhịn được phì cười, cây kem chảy ra rơi một giọt xuống mu bàn tay, cô nhẹ nhàng liếm sạch rồi tăng tốc tiếp tục tiêu diệt nốt cây kem. "Nhất định rồi, trong trường đại học tha hồ nhiều người tài giỏi!"

“Có điều, thân là một người từng trải, tớ sẽ truyền thụ cho cậu một ít kinh nghiệm trong chuyện tình yêu.” Ngôn Hy xáp lại gần cô, “À không, cũng không hẳn là kinh nghiệm, mà coi như một lời cảnh báo đi.”

“Cái gì?” Tô Chi nghiêm túc lắng nghe.

“Làm tình phải đeo bao!”

Tô Chi: “...”

Nhìn biểu cảm đờ đẫn của cô, Ngôn Hy cười đến nghiêng ngả cả người.

"Xin lỗi, đây cũng là tở nghe nói thế thôi, chứ không phải kinh nghiệm bản thân đâu."

Tô Chỉ lườm cô ấy một cái rồi cũng cười theo. Ăn kem xong, cô rút một tờ khăn ướt lau miệng và ngón tay, sau đó ném vào thùng rác bên cạnh.

"Nhưng mà tở cũng khá am hiểu mấy thói hư tật xấu của đám đàn ông đấy." Ngôn Hy cũng đã ăn kem xong, cô ấy khoác tay Tô Chỉ rồi nói: "Khi anh ta đã nắm được tay của cậu thì sẽ muốn ôm cậu, một khi ôm được cậu thì anh ta sẽ muốn hôn cậu. Mà nếu hôn được rồi, bước tiếp theo sẽ là bắt đầu sờ s.ọng lung tung, nếu cậu mà không cản lại, kiểu gì cũng sẽ phát triển đến bước làm tình."

Tô Chỉ: "..."

Ngôn Hy cau mày: "Sao cậu lại nhìn tở dằn thối ra thế?"

Tô Chỉ: "..."

Ngôn Hy lại ghé người tới nhìn chòng chọc vào mắt cô, Tô Chỉ ngả người ra sau.

"Mà nói đi cũng phải nói lại, cậu và thầy Trình của cậu dạo này sao rồi?" Ngôn Hy ngồi trở lại chỗ mình, "Lâu lắm lắm rồi không nghe thấy cậu nhắc đến thầy ấy, vẫn đang bận à, lúc trước nghe cậu nói thế."

Tô Chỉ mím môi, khựng lại giây lát, "Ừ."

Ngôn Hy cười ranh mãnh: "Để tở nói trước nhé, tở và A Chính nắm tay rồi, ôm ấp rồi, hôn hít rồi...cũng từng sờ s.ọng rồi."

Nói xong cô ấy nhìn phắt sang Tô Chỉ hỏi: “Đến lượt cậu rồi đấy, hai người đến bước nào rồi?”

Vừa dứt lời, cô ấy lại nhìn thấy Tô Chỉ hơi thất thần nhìn về phía sân bóng.

Ngôn Hy hươ hươ tay trước mắt cô. Tô Chỉ đột nhiên hoàn hồn, đưa mắt nhìn cô ấy.

Ngôn Hy: “Hai người đến bước nào rồi?”

Tô Chỉ ngần ra: “Cái gì cơ?”

“Cậu và thầy Trình,” Ngôn Hy hỏi, “ôm ấp, hôn hít, hay là lên giường rồi?”

Sau tai Tô Chỉ lập tức nổi hết cả da gà da vịt. Nơi khán đài có mái che, chợt có cơn gió từ đâu lướt qua.

Cô im lặng thật lâu, khẽ nói: "Ôm... mà thật ra cũng không tính."

“Là sao?” Ngôn Hy nhú mày.

Tô Chỉ cười gượng một cái, sau đó giơ cánh tay lên.

“Thế này này.” Cô vòng ra sau người Ngôn Hy ôm hờ một cái, nhưng không hề chạm vào bất kỳ chỗ nào của cô ấy.

"Trong gara không bật đèn, chỉ có tờ ôm chặt lấy anh ấy. Còn anh ấy thì chỉ ôm lại tờ như thế này, thậm chí còn chẳng đụng vào tờ."

“Tại sao chứ?” Ngôn Hy hỏi.

Tô Chỉ phóng tầm mắt nhìn bầu trời phía không xa, trời hôm nay không có mây, trông mọi thứ mới thật bao la làm sao.

Tại sao ư, thật ra cô có thể nói ra rất nhiều lý do.

Nhưng, cô đã im lặng một lúc lâu.

Sau đó nhẹ nhàng cất lời: "Bởi vì anh ấy là chú của tớ."

Ngôn Hy đột nhiên "ồ" một tiếng như chợt sực nhớ ra: "Cũng phải ha, dù sao thầy ấy cũng là người lớn rồi, còn hơn cậu nhiều tuổi như thế, nhưng mà tớ nhớ là cậu cũng sắp đón sinh nhật lần thứ mười tám rồi mà đúng không?"

Tô Chi gật đầu: "Mười sáu tháng sáu."

"Tốt quá rồi còn gì," Ngôn Hy nói, "Chẳng mấy mà cậu có thể được hôn hít, ôm ấp, bế bổng lên với thầy Trình của cậu rồi!"

Tô Chi nhếch khóe môi mỉm cười.

Nhưng, cũng chẳng hiểu vì lí do gì, đồng thời cô cũng cảm nhận thấy một nỗi hoang mang lo sợ.

Bởi vì từ sau khi kỳ thi đại học kết thúc, anh vẫn không gọi cho cô được lấy một cuộc.

-

Mấy ngày sau, Tô Chi đều ở nhà xem xét nguyện vọng, cô đã ước tính được phần nào điểm số, tầm điểm đó có thể chọn một chuyên ngành khá tốt ở Đại học Bắc Lĩnh. Trong khoảng thời gian này, cô thực sự đã từng nghĩ đến việc có nên gọi một cuộc điện thoại cho Tô Xương Minh hay không.

Nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ thoáng qua mà thôi, bởi lẽ cô không biết phải nói gì, và cũng cảm thấy không cần thiết phải nói.

Ngày tháng vẫn trôi qua như thường.

Tối hôm mười bốn tháng sáu, Tô Chi nhận được một cuộc điện thoại của Trình Hoài Cẩn.

Khi ấy cô đang ngồi thẩn thờ trong vườn sau khi tắm xong.

Đám hoa cỏ của năm ngoái đã lụi tàn không ít sau trận tuyết lớn đầu năm, mùa xuân ghé tới, trong nhà lại trồng thêm một đợt hoa cỏ cây cối mới.

Những đóa cát tường mới nở giờ đây đang vươn mình rực rỡ xinh đẹp. Gió đêm khẽ vờn, cánh hoa nhẹ nhàng rung rinh theo làn gió.

Cô vốn đang mở một bản nhạc nhẹ nhàng trên điện thoại, thế rồi tiếng nhạc chuông quen thuộc bất chợt vang lên.

Ánh mắt Tô Chi gần như đờ đẫn nhìn cái tên trên màn hình, thật lâu sau mới dám bắt máy.

Vòng hai cánh tay ôm lấy đầu gối, cô áp điện thoại lên tai.

Thật ra cô cũng không quá ôm kỳ vọng Trình Hoài Cận sẽ nhớ sinh nhật mình. Cô vốn định đợi đến ngày có kết quả thi rồi mới liên lạc lại với anh.

Tô Chi đưa mắt nhìn đóa hoa cát tường cách đó không xa, bên tai nghe thấy tiếng Trình Hoài Cận khẽ khàng gọi cô: “Tiểu Chi.”

Có nhiều lúc, Tô Chi hận chính mình quá yếu đuối.

Yếu đuối đến mức dù anh đã không liên lạc với cô lâu đến thế, nhưng khi anh cất giọng gọi cô một tiếng "Tiểu Chi", cô lại hoàn toàn gục ngã như vậy đấy.

Thậm chí hốc mắt còn chưa kịp ửng đỏ mà một giọt nước mắt đã lăn dài.

Có lẽ, cô không cần phải ủ trong lòng bất cứ thứ cảm xúc phiền muộn nào cả.

Những ngày Trình Hoài Cận rời đi, cô chưa từng được một lần cảm thấy vui vẻ.

“Đang ở nhà sao?” Trong điện thoại, giọng nói của anh vẫn ôn hòa như trước kia, lảng máng đâu đó có tiếng gió thổi nhưng cũng không quá lớn.

Tô Chi bình tĩnh âm ừ một tiếng: "Đang ngồi ngoài vườn, trong nhà có hoa mới nở."

“Đẹp không?” Anh lại hỏi.

Nước mắt Tô Chi tí tách tuôn rơi, " Đẹp lắm."

Tiếng gió thốc trong điện thoại bỗng rít gào to hơn. Có vẻ anh đang đứng ở bên ngoài, một lúc sau, có tiếng người thì thầm bên cạnh anh.

Cứ ngắt quãng lúc được lúc chẳng, cô không nghe rõ. Vậy là bèn im lặng, nhưng lại chẳng đành lòng ấn ngắt máy được.

“Chúc mừng em, kết thúc kỳ thi đại học rồi.”

Một lúc sau, Trình Hoài Cận lại nói: “Cuộc đời bước sang trang mới.”

Tầm mắt của Tô Chi bắt đầu dần nhoè đi không sao nhìn rõ những khóm hoa đang đung đưa trong gió kia nữa, cô lấy tay phải che hai mắt lại, phút chốc nghe thấy tiếng chính mình khế cất lời: "Phải, đã bước sang trang mới rồi."

Tô Chi mím chặt khoé môi.

Tại sao hai người lại ở đây nói những lời xa cách đến thế?

Từ khi nào mà họ đã trở nên xa lạ nhau đến nhường ấy vậy?

Nhưng, dẫu có ra sao thì cô cũng không thể hỏi ra thành lời.

Cô muốn biết, rốt cuộc đến bao giờ anh mới có thể quay về Bắc Xuyên? Rốt cuộc đến khi nào anh mới có thể giải quyết xong mọi

chuyện đang làm?

Tại sao anh không nói với cô bất cứ điều gì.

Là không muốn nói.

Hay là, thật ra không có lời nào để nói?

Lòng bàn tay dần ướt đẫm, cô dùng mu bàn tay gạt đi hàng nước mắt.

Cất giọng run run hỏi anh: “Đạo này anh vẫn khỏe chứ?”

“Khỏe.”

“Hình như chúng ta đã rất lâu không gặp nhau rồi.”

“Phải.”

Cách nhau tận nơi xa xôi, Tô Chi vô cớ cảm thấy giọng nói của anh cũng trở nên có phần lạ lẫm.

Cô không nén được cảm giác lạc lõng, như thể phút chốc sa chân bước hụt, không tìm được bất cứ chốn nào làm điểm tựa.

Anh có còn thích cô không?

Cớ sao cô không cảm nhận được gì cả.

Tiếng gió rít gào trong điện thoại càng lúc càng lớn.

“Tiểu Chi.” Anh lại khẽ gọi tên cô.

Tô Chi cố nén tiếng khóc, vẫn lạnh nhạt đáp lại anh: “Anh còn chuyện gì không?”

“Chiều mai tôi về Bắc Xuyên.”

“Anh về làm gì?”

“Đón sinh nhật em.”

Cơ thể Tô Chi bắt đầu khẽ run rẩy.

“Có điều gì muốn làm không?” Trình Hoài Cẩn hỏi.

Tô Chi im lặng một lúc: "Trình Hoài Cẩn, em muốn ra bờ biển ngắm pháo hoa."

“Được.”

“Bất luận có chuyện gì xảy ra thì vẫn phải ở bên em xem đến hết, có được không?” Nước mắt cô không ngừng lăn dài trên gò má, lòng chẳng biết câu hỏi gần như tuyệt vọng này là đến từ đâu.

Nhưng anh vẫn nói, "Được."

Nỗi hoảng sợ không thể nói thành lời cứ đè nặng lên trái tim cô như một tầng mây đen nặng trĩu.

Thật ra hai người không ai nói với nhau điều gì.

Thật ra Trình Hoài Cẩn không mở lời nói gì cả.

Nhưng cũng chính vì anh không nói một lời, Tô Chi cứ thế sảy chân ngã xuống mất kiểm soát.

Dường như cô lại trở về rìa vách đá dựng đứng kia mất rồi.

“Ngày mai gặp lại.” Trong điện thoại, Trình Hoài Cẩn nói lời sau cuối.

Tô Chi cũng gian nan thốt ra khỏi cổ họng: "Ngày mai gặp lại."

Ngắt máy rồi.

Trong tim cô như bùng lên một ngọn lửa bất tận.

Bắt đầu từ nơi trái tim, ngọn lửa tàn nhẫn men theo theo mạch máu lan ra khắp chốn.

Cô bỗng nhiên đứng phắt dậy, vọt vào trong nhà như đang gấp gáp.

Cứ mơ mơ màng màng, thế giới như thể biến thành một vòng xoáy không ngừng biến hoá xoay vần.

Nếu không thì có sao đến cả đi bộ thôi mà cô cũng loạng choạng cho được chứ.

Cơ thể khẽ lắc lư chao đảo, hết như đoá hoa cát tường phát phơ trong gió.

Bàn chân trần giẫm lên thảm cỏ lạnh lạnh, giây phút cô đưa tay đẩy cửa ra, mắt cá chân truyền đến một cơn đau nhói dữ dội.

Tô Chi sững người đứng bên cửa.

Cúi đầu nhìn xuống.

Trên mắt cá chân, một giọt máu đỏ tươi đang từ từ chảy xuống.

Chảy máu rồi.

Cô thềm nghĩ.

Tô Chi vẫn đứng bất động, chỉ lẳng lẳng cúi đầu nhìn xuống. Dường như đã quên mất chuyện mình định làm.

Có cơn gió lạnh lẽo thổi lướt qua người.

Cô chợt không hiểu nổi.

Mọi thứ vốn đang tốt đẹp là thế. Có sao đột nhiên... lại chảy máu chứ.

Chương 45: “trình hoài cần, em yêu anh”

Một vết rách không quá sâu.

Chẳng biết một cạnh của ngọn đèn âm dưới mặt cỏ đã bị nứt vỡ từ lúc nào, lộ ra mảnh vỡ sắc bén, để lại trên mắt cá chân của Tô Chi một vết cứa không quá sâu.

Cô lục tìm cồn sát trùng và băng dán vết thương trong phòng khách, sau đó tự mình xử lý vết thương.

Nước mắt đã cạn khô. Cái chân dán băng lại hạ xuống mặt đất.

Trong phòng khách vẫn yên tĩnh như mọi khi. Cô ngồi ở một góc ghế sofa, cứ vậy lẳng lặng nhìn vị trí phía bên kia.

Thật ra Tô Chi vẫn còn nhớ rõ buổi tối cái ngày cô ôm lấy Trình Hoài Cần từ phía sau. Khi ấy cô không mặc nội y, mà anh cũng đã nhận ra ngay lập tức.

Tô Chi không thể nói rõ được rốt cuộc mình đang làm cái gì, hoặc có lẽ, thật ra cô biết rõ hơn ai hết.

Cô khát khao được tiếp xúc đụng chạm với Trình Hoài Cần.

Khát khao được anh ôm chặt như chính cô cần anh, như để bù đắp nỗi thiếu thốn tình thân suốt mười mấy năm qua.

Hoặc, cũng có thể nói trắng ra là cô đang "quyến rũ" anh. Mong sao có thể dùng thứ duy nhất mà cô có để níu giữ Trình Hoài Cần ở lại bên mình mãi mãi.

Nhưng, anh là Trình Hoài Cần.

Khoảnh khắc anh mắt kiểm soát nhất cũng chỉ là nắm chặt lấy tay cô không hơn không kém.

Bởi vì anh là Trình Hoài Cẩn. Chẳng phải cô cũng là vì điều ấy nên mới lún sâu đến hết thuốc chữa như vậy đấy ư?

Tô Chi ngồi lại trong phòng khách thêm một lúc rồi nhanh chóng quay về phòng ngủ.

Còn chưa đến mười một giờ, nhưng trái tim cô lại có chút bồn chồn không sao kìm chế được, như thể nó đang thốt ra lời cầu cứu van nài, bởi lẽ cô thường đi ngủ từ sớm rồi mới phải.

Nhét hai bên tai nghe vào tai, dùng âm nhạc chất đầy nơi tâm trí.

Cô không thể nghĩ ngợi thêm nữa.

-

Ngày hôm sau Tô Chi thức dậy từ rất sớm, thật ra suốt đêm qua cô ngủ không được an giấc. Cứ mê man trần trọc mãi, đến tận quá nửa đêm mới chợp mắt được.

Buổi sáng thức dậy, quả nhiên dưới mắt xuất hiện quầng thâm nhàn nhạt.

Cô đứng trước gương như đang thất thần nhìn ngắm chính mình trong đó, khoé miệng cố nhếch lên mỉm cười vài lần, thế rồi lại lẳng lặng hạ xuống.

Mở ngăn kéo, cô lại lấy sợi dây chuyền Trình Hoài Cẩn đã tặng ra, kể từ sau khi đón Tết ở Bắc Kinh xong quay về đây, cô chưa từng đeo nó thêm lần nào nữa.

Tô Chi tháo chốt ra, đeo nó lên cổ mình.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt dây chuyền, trái tim cũng bất chợt nhói đau.

Cô lập tức bỏ ngón tay xuống, xoay người đi thay quần áo.

Một chiếc váy dài không tay màu xanh lam nhạt hết sức đơn giản, phần chân váy xếp ly vừa vặn che đến giữa bắp chân cô. Mái tóc chỉ được chải cho suôn mượt chứ không hề buộc lên.

Không còn phải cố ý theo đuổi hình tượng giống như một người phụ nữ trưởng thành nữa, bởi vì sau đêm nay, cô đã mười tám tuổi rồi. Không cần thiết phải chứng minh thêm điều gì thêm cả.

Suốt buổi sáng, cô cứ cảm thấy hơi ò òo dẫn bản thân cả người, sau khi ăn qua loa cho xong bữa trưa, Tô Chi ra vườn ngồi một mình.

Nhiệt độ vẫn còn mang theo chút se se của buổi sớm mai, cô cảm nhận được con tim mình đang đập loạn xạ mất kiểm soát, ngoài việc vờ ngồi đây đợi chờ như không có chuyện gì xảy ra, cô thật sự chẳng thể làm được gì nữa rồi.

Cô không có cách nào đi nhìn nhận bất cứ thứ gì, cũng chẳng thể nào tập trung làm chuyện gì khác được nữa. Chỉ đành gượng ép bản thân ngắm nhìn cỏ cây hoa lá trong sân, giết khoảng thời gian đợi chờ cuối cùng này mà thôi.

Ánh nắng dần trở nên gay gắt, hơi ẩm của buổi sáng sớm cũng từ từ tiêu tan. Nhiệt độ không ngừng mon men bò lên bắp chân cô, ấy thế mà lại không cảm nhận được chút nóng rát nào.

Có lẽ là do cõi lòng đã quá buốt giá.

Có làm cách nào cũng khó lòng sưởi ấm được.

Tô Chi cứ thế ngồi dưới cái nắng chói chang, tâm trí cũng chìm trong miên man.

Chẳng biết rốt cuộc đã đợi chờ bao lâu, đột nhiên, cô nghe thấy tiếng dì mở cửa.

“Cậu Trình đã về.”

Một thoáng ngẩn ngơ, cô như rơi vào miền ảo mộng nào đó.

Nơi tiền sảnh mờ tối, khi lần đầu tiên cô nhìn thấy Trình Hoài Cảnh, có người khẽ cất lời: “Cậu Trình đi thông thả.”

Tô Chỉ quay người nhìn về phía phòng ăn trống rỗng. Trong nhà không bật đèn, từ phía bên ngoài sáng sủa nhìn qua đó, trông nơi ấy càng thêm phần tối tăm mờ mịt.

Ngón tay cô vô thức nắm chặt tay ghế, một lúc sau, Tô Chỉ nhìn thấy Trình Hoài Cảnh đi vào phòng ăn.

Trong phút chốc, không gian và thời gian như bị đảo ngược.

Cô ngồi nơi bên ngoài sáng sủa, còn anh đứng nơi bên trong tối tăm.

Bốn mắt nhìn nhau. Tựa như lần đầu tiên cô nhìn thấy anh.

Như có thứ gì đó hoàn toàn trùng khớp với ngày nọ, lại như có thứ gì đó hoàn toàn đảo ngược với ngày ấy.

Giống như một sợi dây vận mệnh chặt vật xiêu vẹo nhích tới điểm cuối cùng, mà giờ đây sợi dây ấy lại bị gấp ngược hai đầu lại với nhau.

Ngón tay Tô Chỉ bất giác siết chặt tay ghế, cô nhìn thấy Trình Hoài Cảnh sai bước đi về phía mình.

Cửa sân thoáng cái bị anh mở ra, hơi lạnh từ trong nhà phả ra khiến toàn thân Tô Chỉ rùng mình một cái.

“Sao không vào nhà?” Trình Hoài Cảnh khẽ nói.

Tô Chi ngược mắt nhìn anh.

Vẫn là chiếc áo sơ mi trắng tinh phẳng phiu như ngày hôm ấy, những ngón tay với khớp xương rõ ràng đặt trên tay nắm cửa, ánh mắt nhìn xuống tựa lớp sương giá nhẹ trôi.

Trong ngày hè nóng bức đến thế mà vẫn khiến lòng người cảm thấy buốt giá vô cớ.

Tô Chi nhếch khóe miệng, mỉm cười với anh. "Cũng không nóng lắm."

Trông tự nhiên hơn bất cứ lần mỉm cười trước gương nào khi cô vừa thức giấc.

Cô lập tức đứng dậy, cùng anh đi vào trong nhà. "Anh tự lái xe về sao?"

"Ừ." Trình Hoài Cận đáp: "Hôm nay xe cộ trên đường khá vắng, về cũng sớm hơn."

Khi đến gần anh, cô có thể ngửi thấy hương gỗ lũa thoang thoảng đâu đây. Trái tim Tô Chi không khỏi rung rinh.

Nhưng giọng nói vẫn rất trong trẻo: "Tối nay mình đi ra ngoài ăn nhé?"

Trình Hoài Cận gật đầu: "Em chọn."

Tô Chi cười cong cong đuôi mắt: "Được."

-

Cuối cùng Tô Chi chọn món mì bò mà Trình Hoài Cận từng đưa cô đi ăn lần đầu tiên, Trình Hoài Cận xác nhận lại với cô một lần nữa.

"Em muốn ăn cái này cơ."

Trong xe, gió từ máy điều hòa phả đều đặn lên mắt cá chân cô. Vết thương kia đã âm thầm đóng vảy chẳng thể dễ dàng nhận ra.

Tô Chỉ quay qua nhìn Trình Hoài Cẩn. Một mùa đông qua đi, dường như anh chẳng đổi thay gì nhiều. Khi nói chuyện với cô, anh vẫn tập trung và nghiêm túc như vậy.

Giọng điệu vẫn đều đều, như thể trước đó không hề có chuyện gì xảy ra giữa họ.

Chiếc xe nhẹ nhàng lái vào bãi đậu xe bên cạnh quán mì.

Hôm nay hai người đến đúng giờ cơm, trong quán đang tấp nập khách khứa.

Bà chủ không có ở quán, người ra chào đón họ là một cô gái trẻ.

“Đi hai người ạ?”

Trình Hoài Cẩn ừm một tiếng.

“Ngồi bên trong được không ạ?” Cô gái lại hỏi.

Trình Hoài Cẩn quay đầu nhìn Tô Chỉ: "Bên trong được chứ?"

Tô Chỉ gật đầu: “Được.”

“Có ngay!” Cô gái cười sáng khoái dẫn hai người vào bàn bên trong.

Chỗ ngồi hơi chật chội, nhưng lại tách biệt khỏi đám đông xô bồ đến không ngờ.

Trình Hoài Cẩn vươn tay lấy đĩa, nhưng bị Tô Chỉ ngăn lại giữa chừng.

“Để em làm cho, thầy Trình.” Cô nhếch môi cười nhẹ rồi tách đĩa giúp Trình Hoài Cẩn.

“Trước kia toàn là anh tách giúp em, hôm nay để em tách giúp anh đi.” Tô Chi nói xong đưa đôi đũa đã tách cho Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn nhìn cô khựng lại một chút, rồi cũng nhận lấy không chút do dự.

"Sao hôm nay lại gọi tôi là thầy Trình?"

"Hay mà," cô nói, "Trình Hoài Cẩn, thầy Trình, chú Trình. Hình như ngày trước em hay gọi về đầu tiên nhiều hơn, nhưng có phải em mất lịch sự lắm không?"

Trình Hoài Cẩn rũ mắt nhìn cô, ánh đèn trong quán mì mang tông vàng ấm áp, dịu dàng hắt lên gương mặt cô.

Cô không hề trang điểm, vẻ mềm mại vô cùng mộc mạc cũng lan ra từ nơi khóe mắt hơi cong cong.

Không có bất cứ tia sắc bén nào, dường như cô đã thực sự trưởng thành rồi. Trở nên hiểu chuyện đến vậy. Cũng trở nên xa cách đến nhường ấy.

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn lưu lại trên gương mặt cô thật lâu, Tô Chi khẽ mỉm cười.

"Thầy Trình, trên mặt em có dính gì sao?"

Cơ thể cô hơi rướn về phía trước, mắt cũng nhắm lại.

Như thể muốn kêu anh hãy nhìn cho thật rõ, cô cứ mỉm cười không nói gì.

Hàng mi tựa lông quạ buông rủ xuống dưới mắt, chóp mũi nhỏ nhắn hơi hếch lên, bên dưới là bờ môi hồng hào.

Một thoáng ngẩn ngơ. Anh không phân biệt đây rốt cuộc là vẻ ngây ngô không biết sợ, hay là một sự "dụ dỗ" có chủ ý.

Anh mắt Trình Hoài Cẩn khẽ động, anh nói: "Không có."

Tô Chi mở mắt ra, đuôi mắt hơi xếch cũng cong lên nhìn anh, cô cười nói: "Vậy thì tốt."

Giống như một hành động trong vô ý. Trình Hoài Cẩn khẽ mím môi, không nói lời nào.

Chẳng mấy chốc, hai suất mì đã được mang lên. Trình Hoài Cẩn không quên gọi cho cô suất nhỏ.

Tô Chi cầm đũa lên, nhẹ giọng nói: "Trình Hoài Cẩn, sau này chúng ta còn có thể tới tiệm này ăn nữa không?"

"Tiệm này sẽ luôn mở cửa."

"Vậy à." Tô Chi nhẹ nhàng đáp lại, rồi cũng không nói năng gì nữa.

Hai người ăn tối xong, Trình Hoài Cẩn lái xe đưa cô về nhà trước.

Dì Lý đã bỏ cái bánh Trình Hoài Cẩn đặt mua vào trong tủ lạnh.

"Muốn ăn ở đâu?" Trình Hoài Cẩn hỏi cô.

"Phòng khách, được không anh?"

"Được." Tối nay anh không từ chối cô bất cứ chuyện gì.

Trình Hoài Cẩn nói xong đi vào phòng bếp, lấy bánh ngọt trong tủ lạnh ra, đặt lên mặt bàn trà trong phòng khách.

Tô Chi lấy hai ngọn nến thơm, dùng bật lửa châm nến rồi đặt sang bên cạnh chiếc bánh.

"Anh có thể tắt đèn giúp em được không?"

Trình Hoài Cẩn nhìn cô ngồi trên thảm ngẩng đầu nhìn mình.

Ngập ngừng một lúc, anh đáp: “Được.”

Anh sai bước đến chỗ công tắc, đưa tay tắt đèn trong phòng khách.

Trong nháy mắt, ánh nến được thắp sáng dịu dàng bao trùm lấy Tô Chi. Cô đặt hai tay lên bàn trà, quay đầu sang nhìn anh.

Ánh nến vàng ấm áp khẽ khàng nhảy múa trên khuôn mặt khiến cô thắm đẫm nét dịu dàng. Cứ vậy lặng lẽ mỉm cười với anh.

Bờ vai nhỏ nhắn tròn trịa khẽ rung rinh theo nụ cười ấy, khiến anh nhớ đến khoảnh khắc cô dựa sát vào ngực anh.

Tấm thân gầy gò lại vừa vặn dán chặt sát vào người anh đến thế. Hơi thở thấp thoáng phả lên cổ anh cũng ấm nóng đến vậy.

Ánh đèn lúc này đã mờ tối. Dường như thấp thoáng chứa đựng bóng dáng của hai người trong gara đêm hôm ấy.

“Anh không qua đây à?” Tô Chi khẽ thềm thì với anh.

Trình Hoài Cẩn im lặng trong giây lát: "Tới ngay đây."

Anh vẫn ngồi trên ghế sofa, giúp cô mở hộp bánh ngọt ra.

Một cái bánh dâu tây hai tầng, đây là lần sinh nhật đẹp đẽ nhất mà cô từng trải qua trong suốt mười tám năm qua.

Bên trên viết "Chúc Tô Chi sinh nhật lần thứ mười tám vui vẻ".

“Cắm mười tám cây nến hay cắm hai cây nến số này?” Trình Hoài Cẩn hỏi cô.

“Mười tám cây nến.” Cô không hề do dự.

“Được.” Trình Hoài Cẩn đáp.

Anh lần lượt cắm mười tám cây nến lên chiếc bánh.

“Cẩn thận.” Anh vươn tay kéo Tô Chỉ hơi lùi người lại phía sau, sau đó dùng bật lửa thắp sáng từng ngọn nến.

Mỗi một ngọn nến được thắp lên, là một lần trái tim cô bùng lên ngọn lửa. Cứ thế cho đến ngọn nến thứ mười tám.

Trình Hoài Cẩn đặt bật lửa xuống, nghiêng đầu hỏi cô: “Có muốn ước điều gì không?”

Tô Chỉ gật đầu. Nhưng cô không hề nhắm mắt lại.

Một ánh nhìn chăm chú trong sự im lặng bủa vây.

Cô nhìn Trình Hoài Cẩn không nhúc nhích, như thể đang tỉ mỉ khắc họa đường nét của anh bằng chính ánh mắt mình.

Khi lần đầu tiên gặp anh, khi lần đầu tiên cảm thấy anh không phải người xấu, khi lần đầu tiên cho rằng anh là người tốt.

Lần đầu tiên hai người cùng ngắm mặt trời mọc ở núi Nam Nham, lần đầu tiên anh nói rằng tất cả đều là sự thật.

Trước nay cô chưa bao giờ quên tất cả những ký ức về Trình Hoài Cẩn.

Mà lần này, cô cũng muốn cho anh biết điều đó. Tô Chỉ cong mắt mỉm cười.

Thế rồi, không chút che giấu mục đích rõ ràng của mình, cô nhẹ nhàng cất lời:

"Em mong rằng, từ giờ trở đi, mỗi đêm giao thừa đều có thể ở bên Trình Hoài Cẩn."

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn lóe lên một tia ngạc nhiên khó nhận thấy, nhưng Tô Chỉ không dừng lại:

"Cùng anh ấy đến bên bờ biển ngắm pháo hoa mừng năm mới, cùng anh ấy đón đêm giao thừa."

"Mớm bài cho Trình Hoài Cảnh, khiến mỗi năm của anh ấy đều được vui vẻ."

"Mùng bảy Tết đến, cùng anh ấy đi thăm dì, không để anh ấy phải cô đơn một mình nữa."

"Em nguyện dùng mọi mong ước trong kiếp này đều dành cho Trình Hoài Cảnh."

"Mong anh ấy có thể sống trong vui vẻ hạnh phúc cả đời này."

Khóe miệng Tô Chi vẫn luôn mỉm cười khe khẽ, nhưng giọt nước mắt lại lặng lẽ tuôn rơi.

Trong ánh nến dịu êm, cô nhìn thấy ánh mắt không nói nên lời của Trình Hoài Cảnh, ánh mắt ấy cứ thế lặng lẽ bao trùm lấy cô.

Cô biết.

Anh nghe thấy rồi.

Nhưng, trái tim cô cũng bắt đầu đau nhói dữ dội.

Bởi vì anh không nói điều gì.

Bởi vì anh không nói một lời.

Tô Chi từ từ nhắm hai mắt lại. Cô muốn mỉm cười nhưng cũng thật muốn bật khóc.

Trái tim hệt hẫng bên bờ vực thẳm buốt giá, mọi thứ bắt đầu sụp đổ.

Cô đưa tay ra chậm rãi gạt đi hàng nước mắt.

Sau đó mở to mắt nhìn Trình Hoài Cẩn, nhẹ nhàng nói: “Giờ mình ra bờ biển đốt pháo hoa, được không anh?”

Trình Hoài Cẩn nhìn cô đau đầu, nãy giờ anh vẫn luôn im lặng không nói một lời.

Dường như anh cũng đang tự dẫn lòng mình.

Nước mắt của Tô Chi lại chực trào, dần dần, cô lại không thể nhìn rõ anh được nữa.

Cô chỉ cảm thấy, Trình Hoài Cẩn quen thuộc ấy đã quay về rồi. Một Trình Hoài Cẩn ở trong xe nắm chặt lấy tay cô, người ấy đã trở lại rồi.

“Được.” Một lúc sau, Trình Hoài Cẩn trầm giọng đáp lại, nói rồi anh đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Trong phòng khách tối tăm lờ mờ, Tô Chi đưa mắt nhìn bóng lưng anh.

Một dự cảm mơ hồ cũng khiến cô giờ phút này đau nhói đến xé ruột xé gan.

Nhưng cô chỉ có thể đi theo phía sau anh.

Chẳng thể thốt ra bất cứ câu hỏi nào.

-

Trong khoang xe, không ai mở lời nói với nhau lời nào.

Sắc trời đã ngả về tối hẳn. Trên làn đường vắng vẻ, hai người như đang lái xe đến nơi phương xa không rõ đích đến.

Một cảm giác lo sợ vô tận cuồn cuộn ập tới từ nơi bầu trời bao la rộng lớn.

Tô Chi chờ đần lặng nhìn bóng đen không ngừng vụt qua ô cửa sổ, chợt cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại của anh vang lên.

Trong khoang xe yên tĩnh, tiếng chuông ấy phát ra từ dàn loa trong xe.

Anh đã kết nối với bluetooth điện thoại.

Tô Chi ngời im không nhúc nhích, vẫn chỉ lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phía sau lưng, cô nghe thấy Trình Hoài Cẩn trực tiếp nhấn kết nối.

Đã rất lâu rồi cô không nghe thấy giọng nói của Giang Nghiên Nguyệt.

"Anh hai, ngày mai mấy giờ anh về Bắc Kinh?" Trong điện thoại, giọng nói của cô ta vẫn dịu dàng như lần đầu tiên gặp mặt, "Ba kêu em hỏi anh để tiện thu xếp ăn bữa cơm."

"Mười hai giờ trưa là có thể đến nơi." Trình Hoài Cẩn trầm giọng cất lời.

"Vâng, anh hai, " Giang Nghiên Nguyệt cười cười, lại hỏi: "Anh hai, bây giờ anh đang ở nhà sao?"

"Anh đang lái xe."

"À, vâng, vậy em không quấy rầy anh lái xe nữa. Anh hai, ngày mai gặp lại. Lái xe nhất định phải chú ý an toàn nhé." Nói xong cô ta cúp điện thoại.

Tô Chi vẫn im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Rặng núi trập trùng nơi xa xăm liên tục nhấp nhô phía cuối chân trời, rồi chẳng biết tại sao, tầm nhìn của cô lại chợt nhoè đi.

Nếu đây là đường đến núi Nam Nham thì tốt biết mấy. Trong tầm mắt mờ sương, suy nghĩ của cô cũng dần trôi xa.

Lại gần lớp cửa kính, một làn sương mỏng manh dần ngưng kết. Cô hạ tầm mắt nhìn xuống, nơi từng hay đặt nước và quà ở bên trong đã trống không.

Đây không phải đường đến núi Nam Nham.

Hốc mắt hãy còn ươn ướt, cô nghe thấy tận nơi đáy lòng có tiếng ai đó vừa khóc vừa cười.

Khóe miệng cô từ từ nhếch lên mím cười, hết như một cuộc chuyện trò băng quơ nhất:

“Trong nhà đã trồng lại một khoảnh hoa cát tường.”

Trình Hoài Cẩn im lặng vài giây: “Cái gì?”

Tô Chỉ vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói: "Sau trận tuyết lớn mùa đông năm ngoái, hoa cỏ trong nhà đã lụi tàn rất nhiều. Xuân đến, người làm vườn đã tới trồng lại một lứa hoa mới."

Qua hình ảnh phản chiếu trên cửa xe, cô nhìn thấy Trình Hoài Cẩn liếc sang nhìn cô một cái. Nhưng anh không nói lời nào.

Tô Chỉ cười gượng: "Mong anh đừng trách em, tại em thích hoa cát tường nên đã trồng một cả một mảng vườn lớn. Về sau nếu anh không thích thì cứ nhờ người nhỏ đi trồng loại khác."

“Không sao, giữ lại cũng được.” Trình Hoài Cẩn khẽ nói.

Tô Chỉ nhìn cây cối phía đằng xa, lại cất lời: "Có thể hỏi anh một chuyện được không?"

Cô ngồi thẳng người dậy, đưa mắt nhìn về phía Trình Hoài Cẩn.

“Được.”

Tô Chi cất giọng bình tĩnh: "Ngày em thi đại học, anh có tới thăm em không?"

Bên ngoài cửa sổ, rặng núi phía xa xa cứ nối đuôi nhau nhấp nhô vụt qua sườn mặt cô, ánh mắt anh vẫn luôn dừng bước không di chuyển khỏi nơi ấy.

"Không." Anh nói.

Đã lái xe trên con đường này bao lâu rồi? Cô cũng chẳng biết nữa.

"Thế à," Tô Chi khẽ cười, "Ra là em đã nhìn nhầm rồi."

Cô quay đầu nhìn về phía trước, hai người đã lái xe đến một ngã tư vừa nảy đèn đỏ.

Chiếc xe chầm chậm dừng lại, cô không kịp được lại nhìn sang Trình Hoài Cảnh.

Như có tâm linh tương thông, anh cũng quay sang nhìn cô.

Khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau...

Tô Chi nhớ lại đêm đó, hai người cũng ngồi bên nhau như thế này. Mười ngón tay đan vào nhau, anh và cô cứ thế tay trong tay nắm chặt.

Dường như chỉ khi cho rằng mình đã có được trong tay, con người ta mới trở nên ngày càng cẩn thận dè dặt, ngày càng lo được lo mất.

Sợ anh biết, lại sợ anh không biết.

Vậy mà giờ phút này đây, Tô Chi lại không thể tìm được bất cứ thời khắc nào bình tĩnh hơn lúc này được nữa.

Mọi sự hèn nhát, thận trọng và dè dặt, tất cả đã tan biến khỏi trái tim cô.

Trong khoang xe mờ tối là thế, vậy mà ánh mắt cô lại trong veo đến nhường ấy.

Một tia ánh trắng lành lạnh dịu dàng soi chiếu lên khuôn mặt hai người.

Cũng khiến cô nhìn rõ lòng mình hơn bao giờ hết.

Như thể vốn không mong đợi lời hồi đáp của anh, giọng nói của cô nhẹ tựa làn khói phiêu diêu theo gió.

Nhìn sâu vào mắt Trình Hoài Cẩn, cô khế cất lời:

“Trình Hoài Cẩn, em yêu anh.”

Chương 46: Pháo hoa lụi tàn

Bờ biển gần Bắc Xuyên nhất phải lái xe về phía nam mất một tiếng đồng hồ. Nơi đó cũng không phải điểm du lịch nổi tiếng vì lý do không có bãi cát rộng lớn. Khi Trình Hoài Cẩn đưa Tô Chi đến nơi thì đã hơn mười một giờ đêm.

Từng lớp sóng biển đánh vào mặt đá ngầm màu đen cứng rắn, rồi lại rút về theo một vòng lặp.

Trong sắc trời đêm u tối, tiếng thủy triều bao trùm lấy hai người từ mọi phương khắp hướng.

Tô Chi tiến lên vài bước, cô đứng trên một phiến đá ngầm, cứ thế ngẩn người phóng tầm mắt trông về phía bên kia của mặt biển rộng lớn.

Trình Hoài Cẩn mở cốp xe ra, ánh mắt nhìn về phía Tô Chi.

Giữa màn đêm đen rộng lớn, một mình cô đứng trên phiến đá ngầm không cao là mấy.

Gió biển thổi lướt qua bên người, cũng thổi bay làn váy khiến nó dán chặt lên cơ thể cô.

Ánh trăng phủ lên mái tóc đen một tầng vải sa trắng lạnh lạnh. Sợi dây chuyền mảnh dẻ trên cần cổ cũng ánh lên chút tia sáng lấp lánh vụn vặt.

Trình Hoài Cẩn nhìn cô thật lâu, nhưng anh lại chẳng thể nhìn ra được vẻ yếu đuối cô từng dễ dàng bộc lộ ra bên ngoài như trước kia.

Là về yếu đuối mà anh có thể nhìn thấu trong nháy mắt, dù cho cô có nói những lời sắc bén như thế nào đi chăng nữa.

Bắt đầu có sự thay đổi từ khi nào vậy?

Là kể từ lần đầu tiên anh phá vỡ nỗi ảo tưởng nực cười của cô, hay là từ lần đầu tiên anh nói câu "về nhà" với cô đây?

Hoặc có thể là cái lần anh mất trí lái xe xuyên đêm đưa cô đến núi Nam Nham ngắm nhìn mặt trời mọc chẳng?

Hoặc biết đâu là cái lần tuyết rơi đêm ấy.

Trình Hoài Cẩn không thể nhớ rõ nữa.

Anh chỉ nhớ rằng về sau cô thường rơi nước mắt trong lặng thầm, nhưng lại chẳng bao giờ ương bướng trách móc hay coi thường bản thân mình nữa.

Mà dường như, cô lại đang dần trở thành người như anh.

Cô nhóc đã lớn lên bên anh, cuối cùng lại khiến anh nhìn thấy bóng dáng của chính mình.

Thật bi ai làm sao.

Trong cơn gió biển lạnh lẽo, cô vẫn đứng bất động như cũ.

Dẫu đã thốt ra lời nói ấy, cô vẫn có thể nhẹ nhàng cất tiếng cầu xin anh:

"Có gì muốn nói, đợi chúng ta xem pháo hoa xong hãy nói có được không?"

Một thứ cảm giác hoang đường đổ ập đến.

Trình Hoài Cẩn cảm nhận được một nỗi thất bại khó nói thành lời. Như thể vốn cho rằng, anh có thể vực cô đứng dậy mãi mãi, để cô

không còn cảm thấy dè dặt hay tự ti nữa.

Vậy mà giờ đây, thứ anh nhìn thấy được, chẳng qua cũng chỉ là một phiên bản khác của anh mà thôi.

Một phiên bản mà khi phải chịu đựng nỗi đau, lại chỉ im lặng không nói một lời hết như chính anh.

Một khoảng lặng dài đằng đẵng trôi qua. Cuối cùng Trình Hoài Cẩn dờn ánh mắt, anh đưa tay với lấy số pháo hoa đã chuẩn bị sẵn trong cốp xe.

Ánh mắt của Tô Chỉ cũng nhìn qua phía này, Trình Hoài Cẩn ngẩng lên hỏi cô: "Muốn đốt loại nào?"

Cô sai bước đi về phía anh, trong khoang xe có vài loại pháo hoa khác nhau.

"Mình còn lại bao lâu?" Cô khẽ hỏi.

Trình Hoài Cẩn ngẩng đầu nhìn đồng hồ, "Mười lăm phút."

Dường như anh đã chấp nhận ẩn ý trong lời nói của cô, trái tim Tô Chỉ không kìm được cơn run rẩy. Nhưng trên gương mặt ấy vẫn treo nụ cười, cô nói: "Vậy thì không đốt loại to nữa, mình đốt vài cây loại nhỏ đi."

Nói rồi cô chọn một que pháo loại có thể cầm tay, trông như một sợi dây thiếc mảnh dẻ không quá dài.

"Được." Trình Hoài Cẩn lấy bật lửa ra.

Anh nghiêng mình đứng trước hướng gió thổi, che chắn hoàn toàn cơn gió biển ẩm ướt liên tục thốc tới.

Và cũng vậy lấy cô bên trong mình.

Chiếc bật lửa bùng lên, một đốm lửa vàng rực loé sáng trước mắt họ. Tia lửa nhảy múa như một thứ bùa chú mê hoặc lòng người.

Hai người bất giác sát lại gần nhau.

Bên bờ biển tối tăm, khoảng sáng đong đưa lay động kia dịu dàng soi sáng khuôn mặt hai người. Đường như giữa trời đất bao la này, không gì có thể chia cắt họ.

Mọi thứ chợt trở nên quá đỗi tĩnh lặng.

Hàng mi Tô Chi nhẹ run, nhịp đập con tim cũng trở nên rối loạn.

Thật gần làm sao.

Hai người sát lại gần nhau đến nhường ấy.

Gần đến mức cô dường như có thể hít được hơi thở của anh.

Tô Chi lặng lẽ ngược lên, và rồi bắt gặp ánh mắt của người ấy cũng đang rủ xuống.

Cứ lảng lảng không nói một lời, hết như một tấm lưới khổng lồ dịu dàng bao vây lấy cô.

Trái tim run rẩy như đã buông xuôi đầu hàng.

Làm sao cô còn bất cứ khả năng phản kháng nào được đây.

Hết thảy hóa thành hư vô.

Vòng lặp thủy triều cũng vĩnh viễn rút về nơi chân trời bao la vô tận.

Thứ sót lại, chỉ còn là hai con người bị bao vây bởi đốm lửa ấy.

Trong khoảng sáng lay động, có lẽ đó chỉ là ảo giác của cô.

Cô nhìn thấy Trình Hoài Cận cũng từ từ, chậm chậm tiến lại gần.

Nơi bờ biển tối tăm ấy, nơi ngọn lửa dịu dàng kia. Hơi thở ngày càng rối loạn, cô người thấy hương gỗ lũa lạnh lạnh trên người anh.

Tựa như trở lại cái đêm cô được cho phép ôm chầm lấy anh.

Toàn thân Tô Chỉ cứng ngắc, chỉ còn sót lại thứ bản năng đang dần mất khống chế, khiến cô càng khó dẫn lòng mình, cứ vậy sát lại gần anh.

Gió biển không còn xuyên qua giữa họ, hai bóng dáng lồng vào nhau sớm đã hoà lẫn vào trong màn đêm tối tăm vô hình.

Lông mi cô hơi ướt ươn ướt, nỗi tuyệt vọng vô tận cùng niềm hy vọng mong manh đan xen giết chết lẫn nhau.

Làm tê liệt đi chút tinh táo cuối cùng của bản thân, Tô Chỉ lặng lẽ tới gần anh.

Hơi thở ngày càng nóng rực, cơ thể khẽ run rẩy, cùng tiếng than ngậm khe khẽ trào dâng không thể kìm nén.

Lại gần, lại gần hơn nữa.

Một thoáng im lặng...

Ngọn lửa kia, chợt vụt tắt.

Bóng tối lại ập đến che rợp trời đất.

Ánh lửa vụt tắt rồi.

Một thoáng yên tĩnh lắng đọng.

Cơn thủy triều cuộn trào lại một lần nữa xông lên vỗ mạnh vào bãi đá ngầm bên bờ biển.

Gió biển rít gào lại thổi xuyên qua giữa hai người, mang theo thứ tình cảm rạo rức, mê đắm, không thể kiểm soát kia, thổi tung đến tận nơi chân trời không thể chạm tới.

Lửa vụt tắt rồi.

Như thể trước nay chưa từng tồn tại.

Cơn gió lạnh vô ngàn thổi tung làn váy cô.

Lần đầu tiên Tô Chi mới biết, hóa ra đêm hạ bên bờ biển cũng có thể lạnh lẽo đến vậy.

Lạnh đến nỗi khiến cô buốt giá từ trong ra ngoài, cứng đờ đến mức không thể cử động được nữa.

Tiếng gió rít gào cũng cứa cả vào trái tim cô.

“Đốt nữa không?”

Trong bóng tối, giọng nói trầm thấp của anh vang lên.

Tô Chi chớp mắt, một chất lỏng lạnh lạnh thấm ướt dưới mắt cô.

“Đốt nữa.” Cô nhẹ nhàng nói.

Đốm lửa lại bùng lên.

Mà lần này, hai người cách nhau thật xa.

Tô Chi không nhúc nhích, cô đợi Trình Hoài Cẩn châm cháy que pháo.

“Đừng để sát quá.”

Trình Hoài Cẩn siết nhẹ cổ tay cô, kéo bàn tay ấy ra xa.

Hốc mắt cô chua xót không chịu nổi.

Lần này, anh đốt cháy que pháo rất suôn sẻ.

Que pháo màu trắng bạc tựa đóa hoa nở rộ trong đêm tối.

Tô Chi mở to mắt nhìn chăm chú mà tựa như đang thất thần.

Tia pháo rực rỡ, sáng ngời ấy cũng khiến đôi mắt cô không nén nổi cơn đau nhức.

Nhưng cô vẫn không chịu chớp mắt như thể đang tự ngược đãi chính mình.

Cả quá trình cháy rụi cho đến hết, chẳng qua cũng chỉ vòn vẹn trong hai mươi giây ngắn ngủi.

Mọi thứ, lại chìm vào bóng tối.

Từng giọt nước mắt ẩm ướt, ấm nóng từ từ lăn dài trên gò má cô.

Tô Chi không hiểu, tại sao những thứ đẹp đẽ là thế, rồi cũng lại lụi tàn nhanh chóng đến vậy.

Liệu có phải trên thế giới này vốn không có cái gọi là hạnh phúc dài lâu hay không, chẳng lẽ đời này của cô đã định sẵn là chẳng thể có được hạnh phúc dài lâu hay sao.

Phải chăng đó là số mệnh của cô ư?

Có phải đó là vận mệnh của cô hay không?

Chẳng lẽ cô sẽ mãi đơn côi một mình sao?

Cô không hiểu.

Trong màn đêm tối vô tận, cô nghe thấy tiếng điện thoại của mình khẽ rung lên.

Cũng nhìn thấy que pháo kia của mình đã sắp đi tới hồi lụi tàn.

Mọi thứ sắp kết thúc rồi ư?

Mọi thứ sắp chấm dứt rồi nhỉ.

Tô Chi từ từ hạ que pháo đã cháy hết xuống, cô nghe thấy Trình Hoài Cẩn hỏi mình:

"Đốt nữa không?"

Cô ngẩng đầu nhìn sang, khẽ cất lời: "Em đã mười tám tuổi rồi."

Trình Hoài Cẩn không nói gì.

Tô Chi lại nói: "Trình Hoài Cẩn, em đã mười tám tuổi rồi."

Gió biển rít gào thổi tung mái tóc cô, giờ đây cô đã không thể phân biệt được âm thanh đó là tiếng gió hay là nhịp tim mất kiểm soát của mình nữa.

Tô Chi bước về phía anh. Lần này, không còn là vẻ dè dặt cẩn thận, không còn là sự lẩn trốn né tránh.

Cũng không còn là cái cảm giác yên tâm chỉ khi ở trong gara tối tăm mới miễn cưỡng có được nữa.

Cô đã tròn mười tám tuổi.

Cô đã trưởng thành rồi.

Tô Chi vươn tay ôm chặt anh.

Chẳng phải anh cũng như vậy đấy sao, một cơ thể lạnh buốt.

Hơi thở quen thuộc lại ập tới bao trùm lấy cô, cánh tay cô ghì chặt Trình Hoài Cẩn như đang bấu víu tia sống sót cuối cùng. Tựa như con thuyền bơ vơ vô định, cô sắp chết đuối mất rồi.

Vậy nhưng, hồi lâu trôi qua.

Cô không đợi được cái ôm đã thiếu vắng bấy lâu.

Cơn gió biển lạnh lẽo cũng xuyên qua nơi lồng ngực không thương tiếc. Cô nghe thấy giọng nói của chính mình, là nỗi tuyệt vọng thật sự không sao hiểu nổi:

"Trước mười tám tuổi anh không ôm em, em có thể hiểu được."

"Còn bây giờ, lại là vì lí do gì mà không thể chứ?"

Cảm giác ẩm ướt từ từ lan ra khắp lồng ngực anh, Trình Hoài Cảnh cũng cảm nhận được một cơn lạnh buốt như đang mất đi dòng máu.

Anh cúi xuống nhìn Tô Chi, cũng nhìn thấy cánh tay khẽ run rẩy của chính mình.

Vốn tưởng rằng, anh sớm đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Vốn ngỡ như, anh sẽ không lại gần thêm chút nào nữa.

Vậy mà, khi que pháo đầu tiên được đốt cháy. Trong phút chốc lạc lối, anh không cách nào phủ nhận được lòng mình.

Nếu lần ấy pháo không vụt tắt, nếu hai người không ai dừng lại.

Nhưng, bóng tối trong thoáng chốc cũng khiến lí trí của anh quay trở lại.

Trình Hoài Cảnh không thể quên được ngày hôm ấy Trình Hoài Lĩnh đã quỳ xuống trước mặt anh như thế nào.

Khổ sở khóc lóc.

"Anh thật sự không làm gì cả, Hoài Cảnh à, anh cả cầu xin em đấy."

Người anh cả hận anh biết bao năm trời, lần đầu tiên quỳ xuống trước mặt anh, cầu xin anh cứu mình.

Trình Hoài Cẩn nhớ, dù là khi còn rất nhỏ, Trình Hoài Lĩnh cũng không phải như vậy.

Khi ấy mẹ vẫn còn, thỉnh thoảng bà nội đến thăm nhà, bà sẽ khen anh cả sau này nhất định có thể nối nghiệp ba.

Trần Uyển Nghi rất tự hào, khi xưa bà kết hôn với Trình Viễn Đông, vốn không được nhà mẹ đẻ coi ra gì, bây giờ Trình Hoài Lĩnh lại hiểu chuyện và có chí tiến thủ như thế, thật khiến bà cũng cảm thấy mát mẻ mát mẻ.

Về sau sinh ra Trình Hoài Cẩn, câu Trần Uyển Nghi hay nói với anh nhất cũng là: "Sau này con cũng phải giỏi giang như anh trai con, trở thành một người có ích cho nhà họ Trình."

Hai câu nói ấy, về sau Trình Hoài Cẩn khắc ghi cả một đời.

Anh coi Trình Hoài Lĩnh là tấm gương, luôn luôn dõi theo cách Trình Hoài Lĩnh theo chân ba rồi trở thành một chàng thanh niên hăng hái nhiệt huyết là như thế nào.

Hồi ấy khách khứa đến nhà thường xuyên, Trình Hoài Cẩn còn nhỏ nên không thích ứng được. Chính Trình Hoài Lĩnh đã luôn bảo vệ anh ở bên mình.

Anh ấy là anh cả của anh, và cũng chính là tấm gương của anh.

Thời đó Trình Viễn Đông đang độ vị thế vững chắc, không ai bì kịp, anh cả lại càng chẳng phải lo nghĩ đến đường đời sau này của mình. Mọi chuyện sau kỳ thi đại học đã được sắp xếp hết đâu vào đấy.

Vốn dĩ, anh ấy chỉ cần tiến lên từng bước một là được.

Vốn dĩ, anh ấy lẽ ra phải tiến xa hơn, suôn sẻ hơn bây giờ mới phải.

Nhưng đến năm Trình Hoài Lĩnh mười tám tuổi. Mẹ vừa mất, Trình Viễn Đông liền bị người ta hãm hại vướng vào vòng lao lý.

Nhà họ Trần đau buồn vì mất con gái, nhất quyết khoanh tay đứng nhìn không chịu giúp đỡ nữa.

Lý lịch đã bị dính vết nhơ, anh ta buộc phải từ bỏ mọi thứ mà trước kia đã lên kế hoạch hoàn hảo.

Dường như chỉ sau một đêm, mọi thứ mà Trình Hoài Lĩnh có trong tay đã tàn thành mây khói. Như một mũi gai sắc nhọn, bị người ta chặt đứt chính giữa.

Cậu em trai tám tuổi nằm bò bên chân anh ta khóc lóc âm ỉ, nhưng cũng chỉ khiến anh ta phát cáu đẩy cậu nhóc ra.

Nếu không phải tại Trình Hoài Cẩn, mẹ đã không qua đời.

Nhà họ Trần sẽ không khoanh tay đứng nhìn, anh ta cũng sẽ không mất đi tất cả chỉ trong một đêm.

Từ đó về sau, người anh trai luôn che chở cho Trình Hoài Cẩn phía sau lưng đã biến mất.

Cậu con cưng của trời đáng lẽ nên đứng ở vị trí cao nhất, bỗng sa cơ lỡ vận trở thành đối tượng bị người đời chế giễu.

Trong những năm bôn ba bên ngoài đi học, không ai biết Trình Hoài Lĩnh đã trải qua những gì.

Anh ta từ một người tiền đồ rộng mở biến thành kẻ trắng tay cơ hàn.

Về sau, Trình Viễn Đông lật ngược vụ án quay lại Bắc Kinh, đồng thời cũng đón luôn cả Trình Hoài Cẩn từ nhà bà ngoại về.

Đó là lần rất lâu rất lâu sau đó, Trình Hoài Cẩn mới được gặp lại Trình Hoài Lĩnh.

Anh ta đã biến thành một người đàn ông mưu toan luồn cúi, ra sức leo lên cao bằng bất cứ giá nào, như thể đang liều mạng bù lại những năm tháng anh ta đã từng bị tụt lại phía sau.

Anh ta trở nên mờ mắt vì lợi lộc, trở nên bất chấp lí lẽ. Anh ta máu lạnh vô tình muốn Trình Hoài Cẩn nhớ kĩ lỗi lầm anh từng phạm phải, anh ta muốn hung hăng đay nghiến trái tim Trình Hoài Cẩn hàng năm, anh ta muốn anh mãi mãi không được phép quên.

Mà tất cả những điều này cũng khiến Trình Hoài Cẩn càng không thể tha thứ cho chính mình.

Nếu như, anh chưa từng thấy cảnh cha mẹ gần gũi thân mật, cảnh anh em thương yêu tôn trọng lẫn nhau.

Giá như, anh chưa bao giờ thấy một Trình Hoài Lĩnh hùng hực nhiệt huyết đến nhường ấy.

Nhưng, anh lại nhìn thấy tất cả những điều ấy mất rồi, anh biết Trình Hoài Lĩnh vốn không nên thành ra nông nổi này.

Anh ấy vốn không phải như vậy.

Mà giờ đây, anh cả quỳ trên mặt đất khóc lóc khổ sở cầu xin anh cứu mình.

Bao năm qua.

Biết bao năm trời, Trình Hoài Cẩn mong cầu một cơ hội được bù đắp cho tất cả mọi người, một cơ hội để từ nay về sau anh có thể cảm thấy yên lòng.

Giờ đây, cơ hội ấy đang đặt trước mặt anh.

Trình Hoài Cẩn không thể và cũng không có cách nào để từ chối.

Bao năm qua, anh cứ mãi quần quanh bên ngoài mái nhà ấy hết lần này đến lần khác. Anh cũng mang họ Trình, nhưng lại chưa bao giờ thực sự trở thành một phần của gia đình này.

Hệt như anh thật sự không hề quan trọng, hết như thật sự không có một ai để tâm ngó ngang.

Mà bây giờ, cơ hội ấy đã đặt trước mặt anh như thế.

Trình Hoài Cẩn không có cách nào từ chối.

Chấp niệm biết bao năm qua khiến anh giờ đây dẫu có tan xương nát thịt, dẫu có đầu rơi máu chảy cũng phải dốc sức tiến về phía trước.

“Sau này con cũng phải giỏi giang như anh trai con, trở thành người có ích cho nhà họ Trình.”

Cả đời này Trình Hoài Cẩn sẽ không bao giờ quên.

Giọt nước mắt đã trở nên lạnh buốt.

Cô không biết mình đã buông tay tự lúc nào.

Một mảng vạt áo ướt đẫm tựa như đang dần kết tụ thành lớp băng giá, lạnh lẽo lan ra từ nơi lồng ngực Trình Hoài Cẩn.

Cánh tay vẫn đang run rẩy không kìm lại được, nhưng anh không làm gì cả.

Đã im lặng quá lâu rồi.

Đã để Tô Chi khóc quá lâu rồi.

Trình Hoài Cẩn cúi xuống nhìn cô, cuối cùng anh cũng cất lời, "Tiểu Chi..."

Nhưng Tô Chi lại nhẹ nhàng ngắt lời anh:

“Thật ra em nên biết từ sớm mới phải.”

Trình Hoài Cẩn im lặng.

Trong bóng tối, đôi mắt ươn ướt của cô sáng rực như nhìn thấu cõi lòng anh.

“Ngay khi anh nói Trình Hoài Lĩnh đã xảy ra chuyện, em nên biết rồi mới phải.” Giọng nói của cô bình tĩnh đến khó tả, tựa như cuối cùng đã nhặt nhanh gom góp lại từng mảnh trái tim tan vỡ của mình.

Pháo hoa đã lụi tàn từ lâu.

Mọi thứ đã chấm hết rồi.

Nước mắt từ từ tuôn rơi, cô mỉm cười nói với Trình Hoài Cẩn: “Thật ra em nên biết từ lâu rồi mới phải, từ ngay lần đầu tiên anh không ôm lấy em.”

"Từ đầu đến cuối, trong lòng Trình Hoài Cẩn anh, em không phải là vị trí số một. Bây giờ Trình Hoài Lĩnh đã xảy ra chuyện, anh cũng không lựa chọn em. Chỉ là từ trước đến nay em vẫn luôn tự lừa mình dối người như vậy đấy. Lừa rằng chỉ vì em chưa đủ mười tám tuổi, cho nên anh mới không chịu ôm em."

Tô Chi mỉm cười mà người không ngừng run rẩy. Tầm mắt đã nhoè hẳn đi.

"Không sao đâu, giờ thì em biết rồi."

"Em là người bị anh từ bỏ."

Cô từ từ lùi lại phía sau. "Nhưng em không trách anh, Trình Hoài Cẩn, đây là sự lựa chọn của anh. Em chấp nhận. Nếu như anh thật sự bị tình cảm lấn át lý trí mà lựa chọn em, có lẽ em sẽ cảm thấy hoang mang khó xử lắm."

“Từ đầu đến cuối, người bị tình cảm che mờ lý trí chỉ có mình em mà thôi. Giờ đây em cuối cùng cũng tỉnh táo rồi. Đây mới thực sự là anh, là người đàn ông em biết từ những ngày đầu tiên.”

Trong màn đêm tăm tối, Tô Chi cẩn thận nhìn ngắm gương mặt Trình Hoài Cẩn lần cuối cùng.

Cô đã mười tám tuổi rồi, không còn là cô nhóc yếu đuối van xin lòng thương hại của anh nữa.

Tô Chi nhẹ nhàng gạt đi giọt nước mắt, ngược lên nhìn ánh trăng trên bầu trời.

“Sáng thật đấy.”

Cô lặng lẽ mỉm cười, sau đó nhìn Trình Hoài Cẩn, khẽ cất lời: "Trình Hoài Cẩn, cô nhóc anh nuôi nấng bên người đã trưởng thành rồi."

"Anh đi đi."

“Lần này, cô nhóc ấy sẽ không níu kéo nữa đâu.”

Chương 47: Bừng tỉnh khỏi cơn mê

Tô Chi vẫn luôn suy nghĩ, suy nghĩ về ngày đầu tiên cô dọn tới sống ở nơi này là như thế nào.

Dì Lý muốn xách hành lý giúp cô, cô hoảng loạn nói không cần. Trình Hoài Cẩn đứng sau bàn đảo bếp trong phòng khách nhìn cô, cô giả vờ bình tĩnh nói mình sẽ không ở lại đây.

Lần đầu tiên ngủ trên chiếc giường này mang cảm giác ra sao?

Hình như cô đã mê man trần trọc, nửa tỉnh nửa mê suốt đêm dài.

Đã là chuyện từ rất lâu, rất lâu khi trước.

Hóa ra, trong thoáng chốc, mọi thứ đã đi đến hồi kết rồi.

Cô sẽ không ở lại đây.

Bây giờ cô cuối cùng cũng được như ý nguyện rồi.

Màu mực đậm trên bầu trời dần phai nhạt. Dần dà có thể nhìn thấy đường nét phía chân trời xa xăm.

Bốn rưỡi sáng, tựa như một khoảnh khắc tách biệt khỏi thế giới thực tại. Mọi thứ tĩnh mịch đến lạ thường, cũng có chút gì đó không chân thực.

Tô Chi đã ngồi trên chiếc ghế ngoài ban công kia hồi lâu.

Bên cạnh là một cái vali màu đen đã sửa soạn xong xuôi.

Giống hệt như khi cô đặt chân tới chốn đây.

Cái cảm giác về thứ định mệnh hoang đường này khiến cô không nhìn được muốn bật cười.

Sau khi quay về từ bờ biển, cô thu dọn tất cả đồ đạc của mình vào vali hành lý. Sau đó gọi cho Giang Triết một cuộc, hỏi anh ấy liệu mình có thể ở nhờ nhà anh ấy mấy hôm không.

“Đợi khi nào tìm được căn nhà thuê nào phù hợp em sẽ dọn ra ngoài.”

“Cứ dọn đến ở luôn đi.” Hiển nhiên Giang Triết đã biết hết mọi chuyện, “Bây giờ anh đến đón em ngay đây.”

“Bây giờ muộn lắm rồi.”

“Không muộn.”

Cuối cùng Tô Chỉ chỉ đành nói câu cảm ơn.

Sau khi thu dọn hết tất cả đồ đạc, cô cứ ngồi ở ban công trông ra phía ngoài cửa sổ mãi như vậy.

Một sự bình tĩnh đến khó tả.

Có lẽ cô vẫn luôn chờ đợi trận bùng phát đã sớm dự đoán được từ trước này.

Giờ đây mọi sự đã rồi, tất thảy đã quay lại dáng vẻ yên bình trước giờ chưa từng có.

Khoảng hơn năm giờ sáng, Giang Triết gọi cho cô một cuộc điện thoại, bảo là còn năm phút nữa sẽ tới nơi.

Cúp điện thoại, Tô Chỉ đẩy vali đi thẳng ra ngoài.

Trong nhà lạnh ngắt như tờ.

Hết như khi anh chưa quay về đây.

Ánh mắt cô khẽ liếc nhìn lên trên lầu một cái, sau đó xoay người đi ra khỏi cửa không chút do dự.

Giang Triết đích thân lái xe tới, lúc đón được Tô Chỉ còn cố tình nhìn đăm đăm vào mắt cô.

"Khóc không ít đấy nhỉ."

Tô Chỉ gạt đầu, "Từ nay sẽ không bao giờ khóc nữa."

Giang Triết cười cười, rồi lại nhìn ra phía sau lưng cô.

"Không nói gì với anh ấy à?"

Tô Chỉ lắc đầu rồi lên xe.

"Những gì nên nói, đêm qua đã nói cả rồi."

Giang Triết cũng lên xe, khép cửa sổ lại rồi mở điều hoà. Anh ấy quay sang nhìn Tô Chỉ đang gục đầu nhìn điện thoại ở bên cạnh, ánh mắt do dự giây lát, nhưng cuối cùng vẫn lên tiếng, "Trình Hoài Lĩnh có thể phải ngồi tù, đối phương đã có chuẩn bị từ trước, nếu anh hai..."

"Giang Triết."

Tô Chỉ ngắt lời anh ấy.

Giang Triết khẽ mím môi.

"Em và Trình Hoài Căn đã là chuyện không thể rồi." Tô Chỉ nhẹ nhàng nói, "Em không trách anh ấy, anh cũng không cần phải nói tốt giúp anh ấy làm gì. Anh ấy đưa ra lựa chọn của mình, em cũng có sự lựa chọn của riêng em."

Anh mắt Giang Triết nhìn vào gương mặt cô, trong lòng có chút khó hiểu, một lúc sau mới hỏi: “Em từ bỏ rồi?”

“Không phải em từ bỏ rồi.” Tô Chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Mà là em bị từ bỏ rồi.”

Cô khẽ chớp mắt, như thể tấm thân đã bị rút cạn sức lực, giọng nói ấy đã không còn nhẹ nhàng được nữa.

"Chúng ta có thể đi được chưa? Em không muốn nán lại đây thêm nữa."

-

Dì Lý phát hiện ra Tô Chỉ đã mất tích là khi sáng dậy chuẩn bị đi ra ngoài mua thức ăn.

Thấy cửa phòng ngủ mở toang, dì ấy cứ tưởng Tô Chỉ đã thức dậy rồi, nhưng sau đó lại phát hiện không tìm thấy cô ở nhà.

Dì Lý lại vọt vào phòng ngủ nhìn thêm lần nữa, đến lúc ấy mới nhận ra đã xảy ra chuyện rồi.

Vốn dĩ quần áo trong tủ cũng không nhiều nhận là bao, mà bây giờ chỉ còn sót lại vài món được mua thêm sau này. Tất cả đồ đạc Tô Chỉ tự mình mang đến đều đã mất hút không thấy đâu.

Trên bàn học cũng được dọn sạch, chỉ có một cái hộp các tông đặt trên đó mà không rõ nguyên do.

Dì Lý lập tức đi kiểm tra chỗ đặt vali hành lý của cô, vừa mở cửa tủ ra, quả nhiên cái vali đó đã biến mất.

Dì Lý giật thót, vội vàng bước nhanh lên trên lầu.

“Cậu Trình.” Dì ấy gõ cửa hai phút, sau đó lại lo bây giờ mới có sáu giờ, liệu có khi nào Trình Hoài Cẩn vẫn chưa ngủ dậy hay không.

Ai ngờ chưa tới vài giây sau, Trình Hoài Cẩn đã mở cửa ra.

Dì Lý ngẩn ra một lúc, lát sau mới nhận ra áo sơ mi trên người anh hình như vẫn là cái đã mặc ngày hôm qua, dì ấy đang định nhìn kĩ lại...

Nhưng Trình Hoài Cẩn đã lên tiếng, "Có chuyện gì sao?"

Âm sắc hơi trầm thấp, lại có chút gì đó khàn khàn không biết có phải là dì ấy nghe lầm hay không.

Dì Lý cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ nói ngay: "Cô Tô rời đi rồi, cậu Trình có biết chuyện này không? Hồi sáng nay lúc tôi chuẩn bị ra ngoài thì nhìn thấy cửa phòng cô ấy..."

"Tôi biết." Trình Hoài Cẩn nói.

Dì Lý thoáng cái câm nín, hoang mang chớp mắt mấy lần, rồi lại khó hiểu nói: "Sao lại sớm vậy chứ, mà đã thế cũng không phải ra ngoài cùng cậu Trình..."

Nhưng mới nói được nửa chừng, dì ấy đột nhiên im bặt như thể bỗng ngớ ra điều gì đó.

"Còn chuyện gì không?" Trình Hoài Cẩn chậm rãi hỏi.

Tim dì Lý đập thành thạch, cơn sốt ruột nhất thời đã khiến dì ấy hốt hoảng đi xía vào chuyện của gia chủ mất rồi.

Dì ấy mất vài giây để trấn tĩnh lại: "Không còn chuyện gì nữa, lát nữa tôi sẽ xuống chuẩn bị bữa sáng. Hôm nay cậu Trình ăn trưa xong mới đi hay là thôi?"

"Không ăn nữa, dì cứ nấu bữa sáng thôi là được."

"Vâng." Dì Lý nói xong xoay người đi xuống lầu.

Trình Hoài Cẩn đứng ở cửa, nhìn theo bóng lưng dì ấy nhanh chóng đi vào phòng ăn.

Tầm mắt từ từ dịch chuyển, anh nhìn thấy căn phòng ngủ đang mở toang cửa kia.

Ánh nắng ban mai chiếu vào từ một phía của phòng khách.

Trong nhà sao mà yên ắng quá đỗi.

Mà trông cũng thật trống vắng làm sao.

Trình Hoài Cẩn lặng lẽ đi xuống lầu, băng qua gian phòng khách trống trải, anh bước tới căn phòng ngủ của cô.

Trước khi Tô Chỉ chuyển vào đây, thật ra anh cũng chưa bao giờ đặt chân vào gian phòng ngủ này. Trong nhà có quá nhiều phòng dành cho khách, anh cũng không mấy chú ý đến chúng.

Mà sau khi Tô Chỉ dọn vào ở, anh lại càng không bước vào căn phòng này.

Tựa như một ranh giới phân chia rạch ròi.

Nhưng giờ đây, đứng trước cánh cửa này, anh như đứng trên con đường dẫn đến cõi hư vô.

Cơn gió lạnh vô cớ rít gào.

Phút chốc rơi vào ảo giác giẫm hụt vào khoảng không.

Trình Hoài Cẩn nhìn chiếc hộp màu đen trên bàn học, chậm rãi bước vào trong phòng.

Trên bàn chẳng còn lại gì ngoài một cái hộp màu đen, dường như là để lại riêng cho anh. Trình Hoài Cẩn đưa tay mở ra, quả nhiên nằm trong dự đoán.

Trong hộp đựng sợi dây chuyền Bulgari, cùng một tấm thẻ ngân hàng mà anh dùng để chuyển sinh hoạt phí hàng tháng cho cô.

Khoản sinh hoạt phí tối qua anh gửi, cô cũng trả lại luôn một thẻ kèm tấm thẻ ngân hàng này.

Trình Hoài Cẩn đưa tay chạm vào hộp dây chuyền, nhưng lại chẳng hề mở nó ra.

Anh ngược mắt nhìn quanh gian phòng ngủ này, sống ở đây nhiều năm là thế, vậy mà đây lại là lần đầu tiên anh nhìn ngắm căn phòng này tỉ mỉ đến vậy.

Ngoài ban công có một chiếc ghế sofa đơn.

Rèm cửa đang để mở, ánh nắng cũng theo đó tràn vào trong.

Trình Hoài Cẩn nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc, sau đó lẳng lặng thu hồi tầm mắt.

Khoảnh khắc đóng chiếc hộp lại, anh nhìn thấy tờ giấy trắng bị đè dưới tấm thẻ ngân hàng.

Gần như ngay lập tức, Trình Hoài Cẩn đã biết đó là gì.

Bên tai vang lên tiếng ù khe khẽ.

Ngón tay anh nhẹ nhàng rút tờ giấy trắng được gấp gọn gàng đó ra.

Mở hẳn ra.

[Trình Hoài Cẩn sẽ luôn tin tưởng Tô Chỉ.]

Phần lạc khoản ở góc dưới bên phải, giờ đây cô đã bổ sung thêm thời hạn cuối cùng.

[Ngày mười sáu tháng sáu]

Tính đến ngày hôm nay, mọi thứ....

Đã kết thúc rồi.

Hóa ra tất cả, thực sự đã đặt dấu chấm hết mất rồi.

Trình Hoài Cảnh cứ bất động nhìn dòng ngày tháng kia thật lâu rồi mất.

Thế rồi đột nhiên, anh nghe thấy tiếng dì gọi mình ngoài cửa.

Anh quay người lại.

“Cậu Trình, đi ăn sáng thôi,” Dì nói.

Trình Hoài Cảnh im lặng một lúc rồi gật đầu.

Anh gấp tờ giấy đó lại, đặt nó vào trong hộp. Sau đó sải bước đi ra khỏi phòng ngủ.

“Cậu Trình,” dì Lý đi hơi chệch phía trước, “Tôi muốn xin cậu cho tôi nghỉ phép.”

Trình Hoài Cảnh nâng mắt nhìn lên.

Dì Lý cười xấu hổ nói: "Hai ngày nữa con trai tôi kết hôn, tôi muốn xin nghỉ ba ngày, bắt đầu từ ngày kia, cậu xem có được không?"

Trình Hoài Cảnh đi tới phòng ăn: "Được, sau này có lẽ tôi cũng sẽ không về đây ở thường xuyên. Dì chỉ cần giữ nhà cửa sạch sẽ là được, nếu có cần quay về, tôi sẽ báo trước với dì một tiếng."

Dì Lý vội vàng nói cảm ơn, sau đó lại hỏi: “Cô Tô cũng sẽ không về đây ở nữa sao?”

Trình Hoài Cảnh im lặng giây lát: “Chắc là không đâu.”

“Vây đồ đạc trong phòng cô ấy...”

“Cứ để đó đi, cũng giống phòng của tôi, dì cứ quét tước như bình thường là được.”

Dì Lý gật đầu: “Vâng.”

Trình Hoài Cẩn ăn qua loa cho xong bữa sáng rồi cũng không nán lại quá lâu.

“Cậu Trình đi thông thả.”

“Được.”

Dì Lý dõi mắt nhìn theo Trình Hoài Cẩn đi về phía gara xe, sau đó mau chóng đóng cửa nhà lại.

Dì ấy quay lại phòng ăn, đem bát đĩa bỏ hết vào trong máy rửa bát, điện thoại đột nhiên nhận được một tin nhắn báo chuyển tiền.

Dì Lý mở ra xem, ra là Trình Hoài Cẩn chuyển cho dì ấy mười nghìn tệ.

Bên dưới là một lời nhắn: Chúc mừng.

Hốc mắt chợt nóng lên, dì Lý vội vàng gửi lại tin nhắn cho Trình Hoài Cẩn: Cảm ơn cậu, cậu Trình, thật tốn kém quá.

Gửi tin nhắn xong, dì ấy gọi điện ngay cho cậu con trai, rồi cứ đứng trong phòng bếp nói chuyện ê a ề à một thôi một hồi. Cuối cùng là quyết định thời gian về nhà.

Sau cuộc điện thoại, dì Lý mặt mày tươi cười rạng rỡ.

Thế rồi tự nhiên sực nhớ ra mình vẫn chưa mua mấy món đồ định bụng đi mua hồi sáng.

Dì ấy lập tức lấy chìa khoá rồi đi nhanh ra ngoài.

Bình thường dì Lý đi ra ngoài đều là lái xe điện, bây giờ xe đang để trong gara, nhưng ai ngờ lúc đi ra đến gara thì lại thấy xe của Trình Hoài Cẩn vẫn đậu ở đó.

Dì Lý hơi hoang mang đi về phía ô tô, thế rồi phát hiện Trình Hoài Cẩn vẫn còn ở trong xe.

Nhưng kể từ lúc anh rời khỏi nhà đến giờ đã trôi qua được gần ba mươi phút rồi.

Dì Lý chần chừ một lúc, cuối cùng vẫn bước đến bên cửa sổ xe của Trình Hoài Cẩn.

Khẽ gõ cửa hai tiếng.

Dì ấy nhìn thấy Trình Hoài Cẩn hơi nghiêng đầu nhìn sang. Mà chẳng ngờ, ánh mắt nhìn về phía này lại nhuốm màu mông lung mờ mịt như vừa bừng tỉnh khỏi cơn mê.

Cũng chẳng biết có phải là do ảo giác của dì ấy hay không, bởi vì ngay giây sau Trình Hoài Cẩn đã mở cửa sổ ra, ánh mắt kia phút chốc đã biến thành vẻ dò hỏi đầy nguội lạnh, không chất chứa chút cảm xúc nào.

“Có chuyện gì sao?”

Dì Lý nhất thời không nói nên lời, một lúc sau mới hỏi: "Cậu Trình còn đang đợi ai sao?"

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn dừng lại trên người dì ấy, nhưng dì Lý lại cảm thấy anh không phải đang nhìn mình.

Trong gara xe yên tĩnh đến độ gần như không thể cảm nhận được thời gian đang dần trôi đi.

Trình Hoài Cẩn rời tầm nhìn, nhàn nhạt nói: "Không phải."

“VẬY...CÓ CẦN KÊU TÀI XẾ ĐẾN LÁI XE KHÔNG?”

“Không cần.”

Dì Lý sửng người giây lát rồi lập tức lùi lại phía sau, "Vậy cậu Trình đi đường cẩn thận."

Trình Hoài Cẩn gật đầu, sau đó lái xe ra ngoài.

Thân xe màu đen tiến về phía trước trong tiểu khu, anh lái xe không quá nhanh. Bảo vệ cúi chào một cái rồi cho Trình Hoài Cẩn đi qua.

Trên con đường thẳng tắp vắng vẻ là thế, vậy mà anh lại lái xe không quá 5km/h. Thế rồi đột nhiên giảm tốc, cho xe từ từ tấp vào lề đường. Trình Hoài Cẩn lấy điện thoại ra, gửi định vị cho tài xế.

Trình Hoài Cẩn: Đưa tôi về Bắc Kinh một chuyến.

Tài xế cũng mau chóng trả lời tin nhắn: Vâng, thưa cậu Trình. Năm phút sau tôi sẽ đến chỗ cậu.

Trình Hoài Cẩn cất điện thoại đi rồi tắt động cơ.

Cơ trống ngực dồn dập đổ ập đến.

Anh lặng lẽ nhắm hai mắt lại.

Chương 48: Khắc sâu lại từ đầu

Ngày có kết quả thi đại học, Tô Chỉ đã mời Giang Triết đi ăn một bữa.

Cô thi được điểm cao, thuận lợi thi đậu vào đại học Bắc Lĩnh, nhưng chuyên ngành nào thì vẫn đang phân vân.

"Mời người ta đi ăn cơm mà còn để anh phải lái xe." Giang Triết đi theo Tô Chỉ xuống lầu.

"Không ăn thì thôi vậy!"

Giang Triết lập tức đầu hàng, vươn tay xoa đầu cô, "Cô nhóc nhà ta tính khí ngày càng nóng nảy thế nhỉ!"

Tô Chỉ nghiêng đầu né tránh: "Buổi chiều em sẽ dọn đi, anh có thể bớt lo được rồi."

"Anh chẳng thà em không chuyển đi còn hơn."

"Không đời nào." Tô Chỉ lon ton chạy xuống đợi anh ở cửa thang máy.

Hai người lái xe đến một nhà hàng Tứ Xuyên, trước khi bước vào cửa, Giang Triết còn liếc mắt đánh giá một lượt. Tô Chỉ đẩy anh ấy từ phía sau: "Em đã mời anh đi ăn rồi, anh đừng có mà kén chọn nữa."

Giang Triết làm bộ làm tịch, cười nói: "Anh nào dám kén chọn đâu?"

Sau khi hai người ổn định chỗ ngồi, Tô Chỉ bảo Giang Triết gọi món, anh ấy vừa cầm lấy là trượt tay ấn gần hết cả trang menu, Tô Chỉ vội vàng lấy lại menu, gọi món lại từ đầu với nhân viên phục vụ.

Gọi món xong, nhân viên phục vụ đóng cửa phòng riêng lại.

Tô Chi lấy một tờ giấy ở bên cạnh đưa cho Giang Triết.

Giang Triết liếc một cái: "Cái gì đấy?"

"Giấy vay nợ."

Tô Chi rất nghiêm túc đẩy tờ giấy kia đến trước mặt Giang Triết: "Giấy vay nợ em đã mượn một trăm nghìn tệ của anh, thông tin cá nhân trên thẻ chứng minh nhân dân của em và cả thời hạn trả nợ đều viết hết trong đó rồi. Mẫu này em tìm trên mạng đấy, anh xem thử đi, nếu không được thì em sẽ về viết lại."

Giang Triết cười cười vẻ chẳng buồn để tâm, vươn tay cầm lên xem.

Sau đó ra chiều đến là thích thú, nói: "Chữ viết của nhóc con cũng đẹp phết đấy nhỉ."

Tô Chi cũng mím môi cười: "Cô chủ nhiệm lớp cũng khen em như vậy đấy."

Nhưng cô vừa mới dứt câu đã nhìn thấy Giang Triết xé phăng tờ giấy vay nợ, sau đấy còn cẩn thận xếp chồng lên nhau, đẩy đến trước mặt Tô Chi.

Vẻ mặt Tô Chi vô cùng kinh ngạc.

"Anh đây không có thói quen nhận giấy nợ dưới một triệu, xin lỗi nhé." Giang Triết trưng ra cái vẻ mặt cười cợt rất ngứa đòn.

Tô Chi: "..."

"Không cần phải viết cái đó cho anh." Giang Triết vươn tay lấy cái ly ở bên cạnh. "Nếu em muốn trả thì cần gì phải có giấy vay nợ. Còn nếu em không muốn trả, anh cũng không thể cầm tờ giấy này đi tìm em đòi nợ được, đúng không?"

Anh ấy ngược mắt liếc nhìn Tô Chi, vừa rời vẻ mặt của cô nhóc vẫn còn hơi tức giận, vậy mà thoáng cái đã như thể bị anh ấy thuyết phục.

"Đã thế, anh coi em như người nhà, vậy mà em lại coi anh là người ngoài."

Tô Chi vốn còn hơi nhú mày, giờ nghe anh ấy nói vậy lại thấy hơi cảm động, nhưng vẫn cố chấp nói: "Có là anh em (*) ruột thịt thì vẫn phải tính toán nợ nần rạch ròi!"

() Tô Chi dùng từ huynh đệ.*

Giang Triết đẩy ly nước đã rót đến trước mặt cô: "Hoá ra em là con trai à?"

Tô Chi: "..."

Chuyện giấy vay nợ chỉ đành bỏ ngỏ sang một bên, nhân viên phục vụ nhanh chóng mang đồ ăn lên.

Giang Triết hỏi cô về dự định tiếp theo của bản thân.

Tô Chi bỏ đũa xuống, đặt hai tay ngay ngắn lên bàn, nghiêm túc nói: "Kế hoạch rất rõ ràng."

"Nói nghe xem nào."

"Buổi chiều nhờ vả anh...Giang Triết giúp em chuyển nhà, rồi thì mấy ngày nay em có tính đến chuyện đi làm thêm, tận dụng thời gian nghỉ hè đi kiếm chút tiền trước, sau khi vào học thì nghiêm túc học hành, cuối tuần còn có thể làm gia sư nữa, nói chung là có rất nhiều cách để kiếm tiền."

"Cứ phải vất vả như vậy mới được à?"

"Phải." Tô Chi không hề chùn bước.

Giang Triết nhìn cô: “Xin lỗi, anh đây không hiểu nổi.”

“Không sao, chỉ cần anh tôn trọng em là được.” Tô Chi khẽ mỉm cười với anh ấy, đôi mắt hơi xéch mang chút vẻ gì đó tinh nghịch.

Giang Triết như ngơ ngác không nói gì.

Còn nhớ khi anh vừa đưa cô về Bắc Kinh, trông cô có vẻ không có vấn đề gì to tát, chỉ là kiêu hơn rất nhiều. Duy chỉ có một lần bị anh ấy bắt gặp đang khóc nức nở trong phòng ngủ lúc nửa đêm.

Anh loáng thoáng nghe thấy có tiếng khóc, đứng đợi ở ngoài cửa được một lúc rồi mới gõ cửa hỏi cô có sao không.

Cô mở cửa ra, cùng với đó là một đôi mắt đỏ hoe.

Rồi lại bắt đầu khóc oà lên.

Giang Triết bất lực không biết phải làm sao, chỉ có thể ở trong phòng khách với cô.

Tô Chi lấy tay anh che mắt mình lại, cứ thế khóc nức nở suốt đêm dài.

Kể từ sau đêm đó, dường như cô đã dần khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Không còn nhắc tới Trình Hoài Cảnh lần nào nữa.

Giang Triết giơ tay uống hớp nước, bỗng nghe thấy điện thoại của mình vang lên âm báo có tin nhắn mới.

Anh ấy cúi xuống nhìn, là Giang Nghiên Nguyệt gửi tới.

Giang Nghiên Nguyệt: Thứ bảy này tổ chức bữa cơm gia đình, anh hai cũng tới, cậu đừng có quên mất đấy.

Giang Triết mặt mày vô cảm cười khẩy hai tiếng, trả lời được.

Ngẩng đầu lên, anh ấy làm như vu vơ hỏi một câu: "Dạo này còn liên lạc với Trình Hoài Cẩn không?"

Bàn tay đang cầm đĩa của Tô Chi khựng lại, nhàn nhạt nói: "Không, em đã chặn số điện thoại và WeChat của anh ấy rồi."

"Sống chết không chịu qua lại nữa đấy à?"

"Thì vốn dĩ cũng sẽ mãi mãi không gặp lại nữa mà."

"Cái này thì chưa chắc," Giang Triết hỏi, "Em có hận anh hai không?"

Tô Chi ngược mắt nhìn Giang Triết, một lúc sau, cô từ từ đặt đĩa xuống.

Dường như đã rất lâu, rất lâu rồi cô không còn nghĩ đến vấn đề này nữa.

Dường như cô đã coi đoạn quá khứ kia như một đồng quần áo bừa bãi lộn xộn, cứ thế nhét hết chúng vào trong chiếc tủ không còn được nhìn thấy kia nữa.

Không hề có cái kết nào cho câu truyện này.

Ít nhất là, không có cái kết nào để mà sau này khi nhớ lại, cô có thể dùng đôi ba câu để đánh giá về nó.

Cô hận anh, quyết định sau này sẽ không bao giờ qua lại với anh nữa.

Hoặc có lẽ cô không hề hận anh, muốn từ nay về sau lãng quên nhau trên đường đời. (1)

Tô Chi vẫn nhớ khoảng thời gian cuối cùng của câu truyện ấy, nhưng lại không thể sắp xếp, hay tóm tắt những mối cảm xúc ngổn ngang cùng lời nói đó một cách có logic được. Mọi khung cảnh hoá thành

những mảnh vụn vặt, cô đã chẳng có cách nào đọc được những khoảnh khắc khiến lòng người vụn vỡ đó nữa rồi.

Bởi vì cô từ chối điều đó.

Tô Chi ngăn người nhìn về phía Giang Triết.

Thật lâu sau mới mở lời: “Em không biết.”

“Đúng là em hận anh ấy, hận anh ấy không thể cho em bất cứ điều gì, hận anh ấy đến cuối cùng đã không lựa chọn em, hận anh ấy không yêu nhiều như em đã từng, hận anh ấy từ đầu đến cuối cứ mãi là người đàn ông lạnh nhạt vô tình đến thế.”

“Nhưng thật ra em cũng không hận anh ấy.” Giọng nói của Tô Chi chột hạ xuống rất thấp, “Em không muốn anh ấy sau này sống không được tốt, không muốn anh ấy sau này sống không được hạnh phúc. Điều ước nguyện em đã dành tặng anh ấy đêm đó, cho đến giờ phút này đều là em thật lòng.”

Hốc mắt chột nóng lên.

"Nhưng em không thể nghĩ về anh ấy nữa, cứ nghĩ đến anh ấy, em sẽ lại quay về những tháng ngày mê muội luôn lo được lo mất ấy. Hơn nữa, bây giờ anh ấy sắp phải kết hôn rồi."

Tô Chi nấc nghẹn, đành uống nước để cố đè nén cảm xúc trong lòng.

Cô không muốn khóc thêm nữa.

Cô đã khóc đủ rồi.

"Em không biết nên nghĩ về anh ấy như thế nào, cũng không biết nên đối mặt với anh ấy ra sao. Trên đời này, có rất nhiều chuyện không nhất thiết cứ phải có một cái kết, có đôi khi con người ta cũng có thể trốn tránh mà, không phải sao?"

Tô Chi kéo căng khóe miệng, để lộ ra nụ cười đến là khó coi.

"Đây chính là suy nghĩ hiện tại của em."

Thấy dáng vẻ cô cố đè nén cảm xúc mình lại, Giang Triết cũng cảm thấy xót xa nơi lồng ngực.

"Có gì thì cứ gọi điện thoại cho anh."

"Cái gì?" Tô Chi ngây ra.

"Chiều nay em dọn đi rồi, về sau có việc gì thì cứ gọi cho anh. Anh sẽ không tắt máy."

Tô Chi bịt mắt mình lại.

"Anh mà còn nói nữa, em lại khóc cho xem."

-

Buổi chiều ăn cơm xong, Giang Triết chở Tô Chi đến căn nhà đơn mà cô đã tự thuê. Trong nhà gồm một phòng ngủ và một phòng khách, vị khách thuê trước đó muốn dọn đi trong khi hợp đồng thuê vẫn còn hai tháng, vừa khéo Tô Chi muốn thuê nên đã nhượng lại cho cô với giá rẻ.

Nơi đây là một tiểu khu cũ, đi lại vô cùng thuận tiện. Vị trí cũng gần trường đại học Bắc Lĩnh, mà xung quanh lại có khá nhiều hộ kinh doanh. Tô Chi cũng chính là vì nhắm trúng điểm này, đến lúc đó đi tìm việc làm thêm gì đó thì cũng gần.

Giang Triết giúp cô tìm một công ty vệ sinh đến quét dọn toàn bộ căn nhà, tuy diện tích không được lớn, nhưng khách thuê trước đó cũng coi như biết giữ gìn, bên trong rất sạch sẽ.

Đến lúc gần sẩm tối, Tô Chi chuyển tất cả đồ đạc của mình vào trong, sau đó đi theo Giang Triết đến một siêu thị gần đó mua ít đồ

nhu yếu phẩm hàng ngày.

Tô Chi giữ anh ấy lại ăn một bữa lẩu nho nhỏ. Đây cũng là lần đầu tiên cô tiếp đãi khách tại một nơi giống như căn nhà riêng của mình, tâm trạng không khỏi có chút hân hoan.

Cuối cùng Giang Triết còn hiềm hoi xuống bếp, giúp cô dọn bát đĩa.

“Em lưu số rồi đấy chứ?” Anh ấy đứng ở cửa xỏ giày.

“Lưu rồi lưu rồi!” Mặt mày Tô Chi rạng rỡ ý cười, trông giống như đang sốt hết cả ruột vì vẻ lải nhải dài dòng của anh ấy.

Giang Triết đi giày xong, cứ đứng ở cửa nhìn cô như kiểu không nỡ.

Lát sau, anh ấy chìa tay ra.

"Lại đây, cho anh trai ôm cái nào."

Tô Chi thoáng cái xấu hổ: “Làm gì đấy?”

“Nhanh nào!”

Như một ma lực không thể cưỡng lại, Tô Chi mím môi, bước tới ôm Giang Triết.

Từ phía sau, cánh tay của Giang Triết hoàn toàn dán chặt vào cô, sau đó khám sâu cô vào lồng ngực mình.

Nổi dưng trào tựa làn xuân thủy tan chảy.

Tô Chi cảm thấy trái tim mình khẽ run lên.

Cơ thể cô phút chốc trở nên cứng đờ, và rồi cũng từ từ tiếp nhận hơi ấm của anh.

Sau đó, như một đóa hoa muốn hút lấy chất dinh dưỡng, cô cũng ôm chặt lấy Giang Triết.

Sau đó hai người cũng nhanh chóng buông tay ra.

Cuối cùng Giang Triết còn sờ tóc cô: "Có việc gì thì nhớ gọi cho anh."

Tô Chi gật đầu thật mạnh: "Được, anh đi đường cẩn thận."

Sau đó cửa nhà đã đóng lại.

Mọi thứ lại chìm vào yên tĩnh.

Tô Chi xoay người nhìn căn nhà vẫn còn đôi chút lạ lẫm này, như thể cô đã bước vào một giai đoạn hoàn toàn mới mẻ.

Sự mông lung, háo hức và lo lắng về tương lai đập chông lên cảm giác ấm áp vừa rồi.

Dường như không thể chịu đựng nổi nữa, Tô Chi bước tới ngồi xuống chiếc ghế sofa nhỏ trong phòng khách. Cô hoàn toàn co mình lại, cố kìm nén từ từ gặm nhấm hết những mối cảm xúc ngổn ngang bất ngờ ập đến mãnh liệt ấy.

Mọi thứ trong nhà đều vô cùng yên tĩnh, đủ để cho cô có thời gian bình tĩnh trở lại.

Một lúc sau, Tô Chi bật dậy khỏi ghế sofa, kéo vali vào phòng ngủ. Đồ đạc của cô không nhiều, chần mèn gì đó đều là di giúp việc trong nhà Giang Triết sắm sửa và giặt giũ sạch sẽ hộ cô.

Toàn bộ đồ đạc vẫn là những thứ nằm trong cái vali kia.

Cô đã quên tặng gần hết đồng sách giáo khoa thời cấp ba của mình, mở chiếc vali ra, bên trong chỉ có một vài cuốn sổ ghi chép.

Tô Chi quỳ trên mặt đất lấy hết đồ ra, cuốn sổ Ngôn Hy tặng cô vô tình bị quăng sang một bên.

Cô khom người cầm lên, nhưng khi chạm vào cuốn sổ đó, ngón tay cô chợt cứng đờ.

Trong ngăn kẹp đồ của cuốn sổ, tờ giấy nhớ màu vàng tươi kia cũng theo đó rơi ra ngoài.

Trong thoáng chốc, trái tim như thắt lại, cô cảm nhận được một cú nện mạnh vào lồng ngực.

Trên tờ giấy màu vàng kia, nét chữ của anh vẫn mạnh mẽ trước sau như một.

[Tiểu Chi, ăn dâu tây.]

Ánh mắt Tô Chi không thể rời khỏi hàng chữ kia.

Đây là mối tơ lòng riêng cuối cùng, cuối cùng của cô.

Cô không muốn mang đi bất cứ thứ gì, nhưng vẫn lén giữ lại tờ giấy nhớ này.

Lần đầu tiên anh gọi cô là Tiểu Chi.

Cô thừa nhận sự yếu đuối, sự không nở của mình. Dường như đến cuối cùng, cô vẫn chẳng thể dứt bỏ được hoàn toàn, chỉ cầu xin được lưu giữ lại chút dấu vết từng được Trình Hoài Cảnh yêu thương này mà thôi.

Đã nói là khóc đủ rồi.

Đã nói là không muốn khóc nữa.

Vậy mà tầm nhìn vẫn dần nhoè đi, ngón tay cô cũng ngày càng run rẩy.

Cơn đau âm ỉ ập đến dồn dập, ngón tay cô miết chặt lên tờ giấy kia, tiếng khóc cũng càng lúc càng dấm dứt vỡ vụn.

Cuối cùng, như thể đã hoàn toàn bỏ cuộc, cô nằm bò xuống chiếc giường bên cạnh, đem tất cả những giọt nước mắt chôn vùi dưới lớp chăn đệm dày dặn kia.

Hết thảy đều không hề biến mất, và cũng chẳng có lời hoà giải nào.

Hệt như chiếc tủ đã bị cô nhét bừa mọi thứ vào trong nó, một khi hé mở một góc ra, tất cả những ký ức ấy sẽ ùa về không sao kiểm soát được.

Nhưng, cô không thể cứ mãi đắm chìm trong quá khứ như thế này nữa.

Cô không thể cứ đứng yên mãi như vậy được.

Bị vứt bỏ một lần, rồi lại bị vứt bỏ lần thứ hai.

Cô không muốn và sẽ không để mình bị vứt bỏ lần thứ ba nữa.

Cuối cùng, Tô Chỉ mạnh mẽ lau khô hàng nước mắt. Cô đem tờ giấy nhớ kia kẹp lại vào trong cuốn sổ, sau đó nhét vào tận ngăn trong cùng của vali.

Giang Triết không hiểu nổi tại sao cô cứ phải một hai đòi vay tiền anh dọn ra ngoài ở, không hiểu nổi tại sao cô lại lãng phí thời gian quý báu vào việc làm thêm.

Nhưng Tô Chỉ cũng không mong đợi anh ấy sẽ hiểu cho mình.

Chỉ cần bản thân cô hiểu là được, cô có thể vay tiền của người khác thì cũng sẽ trả lại đúng hạn.

Nhưng cô sẽ không bao giờ hoàn toàn gửi gắm chính mình lên một người nào khác nữa.

Vào cái đêm đầu tiên bị Tô Xương Minh bỏ rơi ấy, cô đã tự nói với chính mình:

Từ hôm nay trở đi, cô không thuộc về ai, cũng không ai có được cô.

Nhưng rồi lại một lần nữa, cô sa lầy vào miền dịu dàng của Trình Hoài Cẩn để rồi không cách nào thoát khỏi.

Nhưng bắt đầu từ ngày hôm nay, cô dùng máu và nước mắt khắc sâu lại câu nói ấy vào tận sâu đáy tim, tự nhủ với lòng mình:

Tô Chi, từ hôm nay trở đi.

Mày không thuộc về ai, và cũng không người nào có được mày.

(1) Nguyên văn: 相忘于江湖(Tương vong vu giang hồ/ Quên nhau trên giang hồ) là một câu trong điển cố thuộc thiên thứ 14 mang tựa 天運(Thiên Luân: Sự vận chuyển của trời) trong phần Ngoại thiên của tác phẩm Nam Hoa kinh do Trang Tử viết. Chuyện kể rằng, trong một cái hồ nhỏ đã cạn nước, có hai chú cá nhỏ nằm thoi thóp trên vũng lầy cạn, hai chú cá cố gắng hô hấp cho nhau, cố gắng làm ướt cho nhau, cố gắng duy trì sự sống cho nhau.

Trang Tử nói, so với việc cố gắng sống cho qua ngày như vậy, chi bằng buông tha cho nhau, tự mình bơi đến nơi biển rộng sông dài, sống một cuộc sống mới, quên nhau mà sinh tồn.

Đời người cũng vậy, tìm thấy con đường của chính mình mới là cảnh giới của đời người. Chúng ta có thể đồng hành đi khắp giang hồ, nhưng lại chỉ có thể tự mình đi tới nơi chân trời và góc bể. Có đôi lúc, buông tay quên đi nhau cũng là điều cần thiết cho cả hai.

Chương 49: Màn sương không thể vén mở

Công việc đầu tiên là ở một quán trà sữa gần khu làng đại học.

Vài ngày sau khi nộp giấy chứng nhận sức khỏe, Tô Chi đã nhận được thông báo tới cửa hàng làm việc. Vì đang trong kỳ nghỉ hè, một bạn sinh viên vốn đang làm thêm ở đây đã về quê mất, thế là cô vừa khéo thế vào vị trí của bạn đó.

Mọi thứ diễn ra suôn sẻ hơn những gì cô vốn tưởng tượng.

Ngoài vài lần gặp mặt lúc dẫn dắt đào tạo công việc hôm đầu tiên ra, từ đó về sau cô chẳng thấy người quản lý cửa hàng đến đây nữa. Bình thường chỉ có Tô Chi và một bạn nam khác ở lại trông quán.

Cậu bạn kia tên Hứa Gia, là cháu trai của quản lý cửa hàng. Vừa hay khoảng thời gian này đang rảnh rang nên mới tới cửa hàng giúp đỡ một tay.

Thật trùng hợp làm sao, Hứa Gia cũng là sinh viên của Đại học Bắc Lĩnh, nhưng anh ấy sắp lên năm tư rồi, lớn hơn Tô Chi ba tuổi.

Hồi đầu mới vào làm, Tô Chi vẫn còn hơi khép nép dè dặt, chỉ sợ mình làm sai chỗ nào rồi lại bị trừ lương. Nhưng sau hai ngày làm chung với Hứa Gia, cô cũng dần dần thả lỏng hơn trước.

Bởi vì tính cách của Hứa Gia rất cởi mở, thường hay tán dóc với cô mỗi khi rảnh tay không có gì làm, chọc cho cô cười đến ngật ngã. Ngày qua ngày lại, cả hai cũng trở nên thân thiết với nhau hơn hẳn.

Cứ mỗi khi quán không mở cửa bán hàng, hai người sẽ lại chuyện trò cùng nhau.

Sau đó có một lần vào ca đêm, Hứa Gia vu vợ hỏi cô sống ở đâu, lúc đấy Tô Chi mới biết hoá ra hai người họ còn sống trong cùng một tiểu khu.

Hầu hết thời gian Hứa Gia đều ở ký túc xá. Căn nhà ở tiểu khu kia là ba mẹ anh ấy mua cho vài năm trước, thấy bảo là để đầu tư. Anh ấy chẳng sống ở đó được mấy lần, cho nên cũng không gặp mặt Tô Chi bao giờ.

“Lần sau nếu rảnh thì đến nhà anh chơi.” Hứa Gia ngồi trong quán vừa luộc trần châu vừa nói, “Anh gọi thêm mấy người bạn nữa tới, chơi Ma sói với Nhập vai giết người thâu đêm. Đảm bảo về sau ngày nào em cũng muốn đến nữa cho xem!”

"Em chỉ từng chơi Ma sói thôi, không biết chơi Nhập vai giết người." Tô Chi ngồi trên ghế chân cao ở cạnh cửa, tóc cô búi thành hình củ tỏi, trên người mặc áo cộc màu trắng thuần phối cùng quần jean màu xanh nhạt, đôi chân dài co lại, giẫm trên thanh chắn ngang của ghế chân cao.

“Đơn giản ấy mà, đến lúc đó anh giới thiệu luật chơi cho em là được.” Hứa Gia cười để lộ ra hàm răng trắng sáng, “Em gọi thêm bạn tới chơi cũng được, nhà anh cũng khá rộng.”

Tô Chi nhún vai: "Em không có bạn bè nào ở đây cả, chỉ có một... anh trai."

“Anh ruột?”

“Không phải, nhưng anh ấy đối xử với em rất tốt.”

Hứa Gia chớp chớp mắt vẻ cứ muốn nói lại thôi, “Cái kiểu...anh trai này, là kiểu...anh trai mà anh đang nghĩ đến đấy hả?”

Tô Chi khẽ híp mắt mỉm cười, cô biết ý anh ấy là gì.

"Không, không phải kiểu “anh trai” đó đâu."

“À à,” Hứa Gia xấu hổ gãi đầu, “Là anh nghĩ nhiều rồi.”

“Không sao.”

“Vậy nhà em vốn ở đâu thế?” Hứa Gia đưa tay tắt bếp.

Tô Chi nháy xuống ghế đi lấy đồ đựng đã rửa sạch giúp anh ấy: "Em vốn là người Bắc Xuyên."

"Thế sao đang nghỉ hè mà em lại đến đây sớm vậy, không ở nhà chơi thêm à?"

Tô Chi cúi xuống giúp anh ấy múc trên châu đã luộc chín ra: “Em không có người nhà.”

Hứa Gia nhìn cô hơi ngạc nhiên.

Tô Chi cười với anh ấy: "Người anh trai mà em vừa nhắc đến lúc này, chính là người thân duy nhất của em."

Hứa Gia lại nhìn cô thêm vài cái như kiểu khó tiêu hoá được chuyện này, nhưng rồi cũng mau chóng dời mắt đi chỗ khác.

"Xin lỗi nhé, nhắc đến chuyện không vui của em rồi."

“Không sao đâu, em không buồn gì hết.” Tô Chi cười híp mắt thành hình vành trăng non nho nhỏ, giọng nói vẫn rất ôn hòa. "Một năm trước ba mẹ em đã đi Mỹ cả rồi, em và bọn họ đã cắt đứt liên lạc. Về sau em sống trong nhà của một người chú, còn bây giờ thì thi đậu vào đại học Bắc Lĩnh, người duy nhất em có thể liên lạc cũng chỉ còn người anh kia thôi."

“Vậy người chú trước kia của em đâu?” Hứa Gia hỏi, “Hai người cũng không liên lạc nữa à?”

Anh mắt Tô Chi ảm đạm hẳn đi, nhưng giọng nói vẫn rất bình tĩnh: "Ừm, không liên lạc với nhau nữa."

Hứa Gia thấy tâm trạng của cô hình như hơi ủ rũ, thế là bèn "haizz" một tiếng như thể muốn động viên cho cô vui lên. "Không liên lạc thì thôi có gì đâu, dù sao em cũng đã trưởng thành rồi, về sau đều phải dựa vào chính mình thôi."

Tô Chi gật đầu, nhìn những viên trân châu đang vơi dần trong nồi, cô nói phụ họa theo: "Phải, anh nói đúng."

-

Đầu tháng tám, Tô Chi gửi cho Giang Triết một khoản tiền.

Không nhiều, chỉ có một nghìn tệ.

Là hơn một nửa tháng lương đầu tiên của cô.

Vừa chuyển tiền đi chưa được mấy phút, Tô Chi đã nhận được cuộc gọi của Giang Triết.

"Gì đấy, kiếm được bộn tiền rồi à?" Trong điện thoại, anh ấy không chịu để yên cứ muốn trêu chọc cô vài ba câu mới chịu.

Tô Chi vừa ăn trưa xong, bây giờ đang tới quán trà sữa, suốt dọc đường cô đều đi dưới chỗ có bóng cây che mát, vừa đi vừa nhếch khóe môi nói: "Lì xì cho anh."

"Món tiền khủng như thế, anh đây không dám nhận đâu."

"Cứ nhận đi mà, lần sau mời em bữa cơm là được." Đôi mắt của Tô Chi cũng cười đến híp cả lại, niềm vui khi nhận được khoản tiền đầu tiên tự mình kiếm được, niềm vui khi lần đầu tiên báo đáp được cho người khác, hết thảy đều khiến cô càng thêm khẳng định sự độc lập của bản thân từ tận đáy lòng.

"Thế anh nhận thật đấy nhé?" Giang Triết cười nói.

“Đương nhiên rồi.”

“Giờ em đang làm gì đấy?”

Tô Chi đứng ở nơi giao lộ nhìn trái ngó phải một lượt, “Đang trên đường tới quán.”

“Đi từ từ thôi.”

“Yên tâm đi, em cúp máy trước đây, phải qua đường rồi.”

Giang Triết mím môi không nén được ý cười: “Được, vậy em nhớ chú ý an toàn đấy.”

Anh ấy chậm rãi cất điện thoại đi, xoay người lại, quả nhiên nhìn thấy Giang Nghiên Nguyệt đang ngồi trên ghế sofa quay qua đây nhìn mình.

“Ai chuyển tiền gì cho cậu vậy?”

Giang Triết thông dong đi tới ngồi xuống: “Cô nhóc tôi nuôi.”

Giang Nghiên Nguyệt nhú mày: “Đừng có tối ngày chỉ biết nhăng nhít ở bên ngoài.”

Giang Triết cười khà khà: “Được thôi.” Nói xong anh ấy nhìn sang Trình Hoài Cảnh đang ngồi bên cạnh Giang Nghiên Nguyệt.

Nhưng trông anh lại có vẻ như không nghe thấy gì, căn bản là chẳng hề nhìn về phía Giang Triết.

Suốt buổi chiều, Giang Nghiên Nguyệt cứ bàn bạc sắp xếp chuyện lễ đính hôn đến là rầm rộ. Nhà họ Giang đã bắt đầu nhúng tay vào chuyện lần này của Trình Hoài Cảnh, bởi vì tình hình không hề đơn giản, cho nên cũng phải tốn khá khá thời gian.

Cả bên trên lẫn bên dưới đều cần phải bôi trơn, đây vốn dĩ cũng không phải chuyện muốn gấp mà được.

Ngặt nỗi Giang Nghiên Nguyệt lại muốn đính hôn trước, nhà họ Giang tất nhiên là không thành vấn đề, mà Trình Hoài Cẩn cũng không từ chối.

Thế là Giang Triết đã bị túm cổ lôi về, buộc phải nghe lời sắp xếp lễ đính hôn của Giang Nghiên Nguyệt.

Nhưng anh ấy cứ nửa vờ nửa hờ hợt mãi, khiến Giang Nghiên Nguyệt cũng hơi nóng máu. Vừa rồi lại còn nghe điện thoại như chốn không người, hoàn toàn không coi chuyện đính hôn của cô ta ra gì.

"Nếu cậu thật sự không nghe nổi nữa thì cứ về trước đi cho xong." Sắc mặt Giang Nghiên Nguyệt đã không còn vẻ hoà nhã.

Ai ngờ Giang Triết lại chẳng hề do dự, một phát đứng phắt dậy.

Trước khi rời đi còn cạnh khước nói móc: "Chúc hai người trăm năm hạnh phúc!"

Giang Nghiên Nguyệt tức điên lên, cuối cùng mắng anh ấy một câu cút ngay!

Trước khi đóng cửa, Giang Triết đốp lại cô ta một câu: "Phản đòn!"

Giang Nghiên Nguyệt tức đến độ hung hăng đập bàn hai cái, sau đó lại nhìn sang Trình Hoài Cẩn: "Anh hai, anh không thể chĩnh đốn tên Giang Triết, để cậu ta tốt xấu gì cũng tôn trọng người chị gái là em đây một chút sao?"

Trình Hoài Cẩn nãy giờ vẫn ngồi một bên không nói gì, anh liếc cô ta một cái, giọng nói rõ lạnh nhạt: "Chẳng ai là phải nghe lời anh nói cả."

"Vậy anh cứ nhìn cậu ta bắt nạt em như thế à?"

“Em có thể thử trao đổi với cậu ấy.” Sắc mặt Trình Hoài Cẩn lạnh tanh, cứ thế dựa người lên ghế sofa. Im lặng một lúc, lại hỏi: "Hôm nay còn chuyện gì không? Nếu không thì anh về trước."

“Ngày nào anh cũng bận rộn đến thế ư?” Giang Nghiên Nguyệt như thể cũng giận lây cả sang Trình Hoài Cẩn, “Lần trước em kêu anh cùng em đi ăn bữa cơm với bạn bè, anh cũng nói không có thời gian, lần trước nữa bảo anh đi mua sắm cùng em, anh cũng nói không rảnh. Anh hai, anh thật sự bận đến mức không dành ra nổi một chút thời gian ở bên em được sao?”

Trình Hoài Cẩn nhìn sang, chẳng hiểu sao Giang Nghiên Nguyệt lại cảm thấy có chút sợ sệt vô cớ. Nhưng giọng nói của anh vẫn bình tĩnh như cũ: "Khoảng thời gian này anh phải chạy qua chạy lại giữa Bắc Xuyên và bên đây hơi nhiều, ở trường có quá nhiều việc bị trễ nải rồi. Không phải anh cố ý không dành ra được chút thời gian, hôm nay em nói muốn bàn bạc vài chuyện, anh có thời gian rảnh nên cũng đã tới đây rồi. Không cần thiết phải nổi đóa lên như vậy."

Giang Nghiên Nguyệt như đám phải bị bông, nhưng vẫn hơi không cam lòng nói: "Em biết anh bận, nhưng anh cũng phải dành nhiều thời gian hơn cho em chứ."

“Nếu như em có một công việc bình thường, bận rộn một chút thì cũng sẽ không nghĩ ngợi nhiều nữa.”

“Anh hai, anh có ý gì?”

Trình Hoài Cẩn khẽ mím môi, nom có vẻ không muốn nói nữa.

Giang Nghiên Nguyệt hơi lạnh giọng: "Anh hai, là anh muốn kết hôn với em đấy. Nếu có gì thì nên nói sớm cho em biết, chứ không phải cứ trưng ra cái vẻ không muốn nói nhiều như thế này. Em đây cũng không phải dạng người không chịu nói lý, có điều gì thì anh cứ nói với em, em cũng sẽ suy nghĩ kĩ càng không càn quấy làm loạn."

"Nếu từ giờ trở đi anh còn làm ra vẻ không muốn trao đổi với em như thế này nữa, vậy sau này chúng ta..."

Giang Nghiên Nguyệt bắt đầu nói không ngừng.

Nhưng trong tâm trí Trình Hoài Cẩn lại vô thức nhớ lại những lời Giang Triết nói qua điện thoại lúc nãy:

"Gì đấy, kiếm được bọn tiền rồi à?"

"Món tiền khủng như thế, anh đây không dám nhận đâu."

Anh ấy khẽ cười đùa chuyện trò tán gẫu với người trong điện thoại về chuyện gì đó.

Một cơn bực dọc vô lý trỗi dậy.

Anh biết đây là cuộc điện thoại Tô Chỉ gọi cho Giang Triết.

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn đáp xuống mặt bàn trà màu xám đậm hồi lâu, đột nhiên nhìn thấy có một bàn tay vỗ lên trên đó.

Anh dịch chuyển tầm mắt nhìn lên, thấy Giang Nghiên Nguyệt đang trừng mắt nhìn mình vẻ không thể tưởng tượng được.

Rồi ngay sau đó, tông giọng cũng nâng cao lên: "Anh hai, vừa rồi anh không nghe lọt một câu nào em nói sao?"

Trình Hoài Cẩn yên lặng nhìn sang, hai khuỷu tay chống lên đầu gối.

Trầm giọng nói: "Không cần thiết."

"Không cần thiết phải nói với anh những điều này, anh đồng ý với ba em là sẽ kết hôn với em, lí do là gì thì hai ta đều tự rõ trong lòng."

"...Anh có ý gì?"

Dưới ánh đèn sáng rực, Giang Nghiên Nguyệt càng nhìn thấy rõ sự vô tình trong mắt anh. Dường như tất cả những cảm xúc và lời oán trách vừa rồi của cô ta không hề khuấy động lên trong lòng anh dù chỉ là chút gợn sóng nhỏ nhoi.

Dường như anh hoàn toàn không quan tâm.

Hoặc có lẽ, anh vốn chẳng hề để tâm đến.

Trình Hoài Cẩn đứng dậy, đưa tay lấy áo khoác của mình.

“Nếu em có chuyện gì cần anh làm cùng, anh sẽ dành thời gian đi cùng em. Đính hôn, cưới hỏi, tất cả anh sẽ phối hợp hết, cần làm gì anh cũng nhất định sẽ làm.”

“Nhưng,” Ánh mắt anh lạnh tựa bông tuyết tấp vào mặt giữa ngày đông, sắc bén tựa nhát dao đông lạnh, “nhưng có một chuyện anh nghĩ em nên biết trước. Tại sao chú Giang lại ly hôn với người vợ cũ rồi cưới mẹ em, đó là bởi vì giữa chú ấy và người vợ trước chính là cuộc hôn nhân vì lợi ích như chúng ta.”

“Vì hôn nhân lợi ích vốn dĩ là đôi bên không có tình cảm gì với nhau, anh cảm thấy em nên biết điều này.”

Giang Nghiên Nguyệt lạnh mặt nhìn Trình Hoài Cẩn đang đứng cách đó không xa. Từ đầu đến cuối, giọng nói của anh không chút mảy may dao động, cứ thế tàn nhẫn xé nát ảo tưởng của cô ta không thương tiếc.

“Mới đầu có thể không có tình cảm,” cô ta siết chặt ngón tay nói, “nhưng anh hai còn chưa thử thì làm sao biết nhất định sẽ không có tình cảm chứ? Dẫu sao sau này chúng ta còn phải sống bên nhau cả đời cơ mà.”

Trình Hoài Cẩn lui lại phía sau hai bước, tựa như đối với anh, có sao thì cũng vẫn vậy: "Phải."

“Vậy anh cứ chắc nịch cả đời này sẽ không có tình cảm gì với em đến thế sao?” Giang Nghiên Nguyệt cũng đứng dậy nhìn Trình Hoài Cẩn.

Anh đang mặc một chiếc áo sơ mi màu xám đậm. Trong đôi mắt sâu hun hút kia như giăng mắc màn sương không thể vén mở.

Tại sao rõ ràng giữa họ đã tiến thêm một bước rồi.

Vậy mà cô ta lại cảm thấy anh ngày càng xa cách mình hơn.

Trong phòng khách yên tĩnh, ngoài cửa sổ có bóng cây lay động hắt tới.

Trình Hoài Cẩn đứng trong bóng tối, anh khép đôi hàng mi, im lặng vài giây.

Lát sau, anh vươn tay chọc thủng mộng tưởng của cô ta không mấy may thương tiếc.

"Phải."

Dứt lời, anh liền xoay người sai bước rời đi.

Chương 50: Hoảng loạn chạy trốn

Sau khi ra khỏi nhà họ Giang, lái xe dọc theo sông Thanh về phía nam, rồi lên một cây cầu, ở dưới lối ra thứ ba chính là căn hộ Trình Hoài Cẩn mới mua ở Bắc Kinh.

Diện tích hơn một trăm bình (1), một gian phòng ngủ, chỉ có một mình anh sống ở đây. Sau khi đã chắc chắn sẽ thường xuyên ở lại Bắc Kinh, anh tiện tay mua luôn căn hộ này. Phong cách trang trí tối giản mang gam màu xám trắng, đồ nội thất cũng là được lắp đặt sẵn.

(1) Nguyên văn: 坪 là đơn vị đo lường diện tích thường thấy ở Đài Loan, 1坪=3,31m².

Trình Hoài Cẩn không thay đổi bất cứ thứ gì.

Điện thoại đã reo vô số lần từ lúc anh vẫn đang trên đường đi. Trình Hoài Cẩn lái xe vào gara ở dưới căn hộ rồi tắt máy.

Tiếng chuông điện thoại vẫn đang liên tục vang lên không ngừng nghỉ.

Hệt như những đốm lửa nhỏ không ngừng bắn lách tách khi đốt củi, từng đốm một cứ thế thiêu rụi vào cõi lòng anh.

Trình Hoài Cẩn đưa mắt nhìn phía trước, lát sau, anh vẫn ấn nhận máy.

"Có chuyện gì không?" Giọng anh rất bình thản, như thể trận cãi vã vừa rồi chưa từng xảy ra.

Nhưng giọng nói trong điện thoại thì đã không còn vẻ tức tối như vừa nãy nữa, chỉ nhỏ nhẹ bảo: "Anh hai, em không nên nổi đóa với anh."

Giang Nghiên Nguyệt gọi liên tiếp mười mấy cuộc mới được anh nhận máy, lúc này cô ta nào dám làm càn nữa.

"... Vừa nãy là tại em bị Giang Triết chọc tức, rồi lại thấy anh hơi lơ đãng không tập trung nên em mới buột miệng lỡ lời."

Giang Nghiên Nguyệt biết mình đã hơi hấp tấp nóng vội.

Nguyên nhân Trình Hoài Cẩn đồng ý kết hôn với cô ta là gì, trong lòng cô ta rõ hơn ai hết. Trình Hoài Cẩn không thích cô ta, cô ta cũng chẳng ngốc. Nhưng cô ta cũng có đủ lòng tin sẽ khiến Trình Hoài Cẩn yêu mình.

Bởi vì cô ta quá hiểu người đàn ông này.

Chỉ cần là kết hôn rồi, bất luận ra sao, anh đều sẽ không có bất cứ tư tưởng nào với một ai khác.

Tảng băng có cứng rắn đến đâu, cô ta cũng có quý thời gian cả đời này để khiến anh tan chảy.

Bây giờ Trình Hoài Cẩn có nói năng khó nghe chói tai hơn nữa thì cũng chẳng hề gì, chỉ cần kết hôn rồi, cô ta sẽ chẳng sợ gì hết.

"Anh hai," Giang Nghiên Nguyệt lại dịu giọng xuống, "Anh đã về đến nhà chưa?"

"Về rồi." Trình Hoài Cẩn thờ ơ trả lời.

"Anh hai, anh đừng giận em được không? Về sau em sẽ không cãi cọ với anh như vậy nữa đâu."

Trình Hoài Cẩn khẽ mím môi: "Anh không giận em, những chuyện đã hứa anh cũng sẽ thực hiện, em không cần phải nghĩ quá nhiều."

Giang Nghiên Nguyệt khẽ khàng đáp lại một tiếng, hai người không ai nhắc đến cuộc đối thoại cuối cùng kia nữa. Một lúc sau, cô ta lại

hỏi: "Anh hai, vậy ngày mai anh có rảnh không? Lần trước em có đặt một bộ quần áo, vừa hay ngày mai có thể đến lấy."

"Xin lỗi, ngày mai anh có việc rồi."

"Không sao đâu," Giang Nghiên Nguyệt lập tức tỏ vẻ hiểu chuyện, "Vậy để lần sau rảnh rồi mình cùng đi nhé."

"Ừm, còn chuyện gì nữa không?"

"Không ạ."

"Được." Trình Hoài Cẩn nói xong cúp điện thoại luôn.

Nhẹ nhàng cất điện thoại đi.

Ánh mắt anh tựa như vẫn đang nhìn chăm chú vào chỗ đậu xe trống trải phía trước. Trong khoang xe yên tĩnh cũng mang tới cảm giác kín bưng như rơi vào khoảng chân không, không có sự quấy nhiễu của âm thanh, cũng chẳng có dòng chảy của thời gian.

Lẽ ra anh nên mở cửa xe, sau đó đi lên lầu.

Lẽ ra anh nên quay về phòng ngủ, và rồi sửa soạn hành lý để ngày mai trở về Bắc Xuyên mới phải.

Chứ không phải cứ ngồi bất động trong xe như bị đóng băng thế này.

Màng nhĩ dần trở nên mờ đục.

Trong gara mờ tối, xung quanh tựa như đã biến thành một bãi biển ngầm nhân tạo.

Làn nước biển vô hình từ từ ngấm qua lớp cửa kính, rồi hoàn toàn bủa vây lấy anh.

Không cần hít thở, cũng chẳng cần nghĩ suy.

Dòng suy nghĩ cứ thế vụt qua mắt anh hoàn toàn theo bản năng.

“Gì đấy, kiếm được bộn tiền rồi à?”

“Món tiền khủng thế này, anh đây không dám nhận đâu.”

Cô đã đi làm gì rồi? Sao lại phải kiếm tiền?

Giang Triết không giúp đỡ cô ư?

Hiện giờ cô đang làm gì? Đang sống ở đâu?

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn nhìn phía trước gần như trống rỗng vô hồn, từng ngón tay siết chặt trên bánh vô lăng.

Chiếc xe ngậm đầy "nước biển" từ từ chìm xuống đáy biển, cũng đem theo cả lý trí của anh dần dần trôi rời.

Một khoảng lặng vô tận.

Trình Hoài Cẩn đột nhiên khởi động lại xe.

"Nước biển" trào ra dữ dội từ thân xe, anh đạp nhẹ chân ga, cứ thế lái xe ra khỏi gara lần nữa.

-

Giang Triết nghe thấy tiếng chuông cửa nhà là khi anh ấy vừa mới kết thúc cuộc điện thoại với Giang Nghiên Nguyệt xong.

Chẳng biết Giang Nghiên Nguyệt tự nhiên lên cơn động kinh ở đâu, thế mà lại làm nhảm đến lảm lờì xong lại còn xin lỗi anh ấy nữa.

Giang Triết khinh nhất là phải giữ vẻ hòa thuận với cô ta, cho dù chỉ là hoà thuận ngoài mặt, anh ấy cũng chẳng buồn vờ vịt làm gì cho mặt thân.

Mới cúp điện thoại chưa được bao lâu, lại nghe thấy tiếng chuông cửa. Anh ấy sợ đến mức huyết thái dương giật đung lên, cứ tưởng là

Giang Nghiên Nguyệt đã "đuổi giết" đến tận cửa.

Ấy thế mà không ngờ lại là Trình Hoài Cẩn.

Giang Triết đưa mắt đánh giá anh từ trên xuống dưới, lời nói có đôi phần mang ý trêu chọc: "Sao anh hai đột nhiên lại ghé chỗ em thế này, chuyện trò với Giang Nghiên Nguyệt không vui ư?"

Nào ngờ Trình Hoài Cẩn chỉ lạnh lùng liếc anh ấy một cái: "Khỏi cần móc mĩa cạnh khoé."

Giang Triết: "..."

Trình Hoài Cẩn đi vào nhà, hỏi anh ấy: "Buổi tối có kế hoạch gì không?"

Giang Triết cũng đi theo, đưa tay lấy điều thuốc.

"Nếu anh ăn với em bữa cơm thì không có kế hoạch gì, còn nếu anh không có chuyện gì thì em lại có."

Trình Hoài Cẩn nhìn anh ấy chăm điều thuốc.

Giang Triết dừng lại hỏi anh, "Anh muốn làm điều không?"

"Không cần."

Giang Triết cười cười, lại hỏi: "Sao tự nhiên lại muốn ăn cơm với em thế?"

"Giờ anh muốn ăn bữa cơm với cậu mà cũng cần một lý do sao?"

Giang Triết ngậy ra, rồi lại nhìn anh.

Đột nhiên, anh ấy như hiểu ra gì đó, hàng lông mày lạng lẽ nhướng lên.

Nói giọng nghe rõ là ngoan ngoãn: "Đương nhiên là không cần rồi, vậy tối nay ăn ở nhà đi, đã lâu rồi hai chúng ta không ăn với nhau bữa cơm."

Trình Hoài Cẩn ừm một tiếng, sau đó đi ra ban công với Giang Triết.

Như là ngầm hiểu, hai người không ai nhắc tới Giang Nghiên Nguyệt một lời.

Ngoài ban công có hai cái ghế, hai người ai ngồi ghế nấy nhìn ra mặt sông dài vô tận ngoài cửa sổ. Từ trên cao nhìn xuống, tàu thuyền qua lại cũng chỉ giống như những chiếc lá nhỏ bé không hơn không kém.

"Công việc phía Bắc Xuyên sao giờ?" Giang Triết quay qua nhìn anh, "Có phải ba em bảo anh nghỉ quách đi, nghe ông ấy sắp xếp không?"

"Chừng nào chuyện của anh cả còn chưa được giải quyết, trước mắt chỉ có thể chạy qua chạy lại cả hai bên." Trình Hoài Cẩn nhàn nhạt nói, "Nhưng anh không định chấp nhận lời đề nghị của ba cậu, nó không hợp với anh."

Giang Triết cười nói: "Em biết ngay mà, thằng con trai này ông ấy coi như đã từ bỏ hẳn rồi, giờ lại có người đĩnh hơn em gấp trăm lần như thế, ông ấy kiểu gì cũng nghĩ đủ mọi cách để kéo anh qua làm người nối nghiệp cho xem."

"Thế sau khi Trình Hoài Lĩnh ra ngoài thì sao?" Giang Triết lại hỏi.

"Trở về Bắc Xuyên."

Giang Triết cau mày: "Giang Nghiên Nguyệt cũng theo anh về sao?"

"Cô ấy muốn làm việc ở đâu cũng được, nhưng anh không có dự định thay đổi công việc."

"Bắc Xuyên không phải sân nhà của chị ta, Giang Nghiên Nguyệt không đời nào đi đâu. Thế đến lúc đó hai người ở riêng à?"

"VẬY anh cũng hết cách."

Thấy thái độ cứng rắn một hai không chịu của Trình Hoài Cẩn, ấy thế mà Giang Triết lại cảm thấy hơi muốn xem trò hề của Giang Nghiên Nguyệt.

"Đã chốt ngày chưa?"

"Cái gì?"

"Đính hôn."

"Cô ấy vẫn đang tìm người coi ngày."

"Được đấy." Giang Triết bình luận một câu không nóng không lạnh.

Trình Hoài Cẩn đưa mắt nhìn anh ấy một lúc, lát sau lại quay đi như kiểu không biết phải mở lời ra sao.

Mùi khói thuốc thoang thoảng lượn lờ len lỏi ra khỏi ô cửa sổ mở hờ.

Hai người không ai nói gì nữa.

Sáu giờ, dì giúp việc đã nấu xong bữa tối.

Giang Triết quay về phòng ngủ thay sang cái áo ngắn tay mới không ám mùi thuốc, sau đó đi vào phòng ăn với Trình Hoài Cẩn.

Hai bộ bát đĩa đặt ngay ngắn ở hai bên bàn ăn.

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn lặng lẽ chần chừ trong giây lát rồi ngồi xuống.

"Đói rồi." Giang Triết nghênh ngang ngồi phịch xuống cầm đĩa ăn cơm luôn.

Nhưng Trình Hoài Cẩn thì vẫn không nhúc nhích.

Giang Triết dừng đũa nhìn anh.

"Anh hai, sao anh không ăn? Còn chờ gì nữa?"

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn khẽ động: "Không." Nói rồi cũng cầm đũa lên.

Hai người chuyện trò với nhau câu được câu chăng, trông Trình Hoài Cẩn không có hứng nói chuyện gì mấy.

Giang Triết cũng kệ.

Lúc chuẩn bị ăn xong bữa, đột nhiên có tin nhắn WeChat gửi tới.

Giang Triết cười tí mắt mở ra, là một bức ảnh Tô Chi gửi đến.

Cô ngồi một góc trong quán trà sữa cầm tờ phiếu lương nho nhỏ. Trên đầu đội một chiếc mũ màu hồng có in tên quán trà sữa, đôi mắt cong cong ý cười tựa mảnh trăng non nhỏ xinh.

Tô Chi: Đồng nghiệp vừa chụp giúp em đó, chúc mừng em nhận tháng lương đầu tiên.

Giang Triết ngẩng đầu hỏi Trình Hoài Cẩn: "Anh hai, em gọi một cuộc điện thoại có phiền anh không?"

Trình Hoài Cẩn lắc đầu.

Giang Triết lập tức gọi cho Tô Chi. Có vẻ cô đang cầm điện thoại trong tay, gần như là ngay giây sau đã bắt máy.

"Ghé đấy." Giang Triết không tiếc lời khen ngợi, "Có thể tự nuôi sống mình rồi!"

Trong điện thoại, giọng nói của Tô Chỉ nghe chiều rất hân hoan:
"Hôm nay em vui quá trời luôn!"

"Nghe ra rồi," Khoé miệng Giang Triết cũng không kìm được nhếch lên tận mang tai, "Về đến nhà chưa?"

"Vừa về."

"Chú ý an toàn."

"Em biết mà, anh Giang Triết!" Hệt như đang làm nũng, cô kéo dài giọng ra, nghe mà khiến lòng người ngứa ngáy.

Giang Triết gõ ngón tay lên bàn vài phát, lại hỏi: "Để tối nay anh đón em đi ăn nhé, coi như chúc mừng."

"Thôi khỏi." Tô Chỉ từ chối, "Hôm nay em tới nhà bạn ăn mừng rồi."

"Nam hay nữ đấy?"

"Có cả, đông lắm luôn," Bên phía Tô Chỉ hình như có người đang nói chuyện, "Lát nữa cúp máy em gửi ảnh cho."

Giang Triết nhướn mày, "Được, thế để ngày mai anh đón em đi ăn cơm."

"Vâng, vậy em cúp máy trước đây."

"Được."

Giang Triết cười tủm tỉm cúp điện thoại, ngẩng lên mới thấy Trình Hoài Cẩn vẫn đang lặng người ngồi đó.

Nhưng anh không lên tiếng hỏi điều gì cả, trông có vẻ như không hề quan tâm.

Một tiếng "tinh" khẽ vang lên.

Anh của Tô Chi đã gửi qua.

Một đám người cả nam lẫn nữ ngồi ăn lẩu trong gian phòng khách không rộng là mấy.

Dáng người cô nhỏ nhắn, ngồi bên cạnh một cậu con trai, nghiêng đầu tựa dáng say hi với ống kính.

Giang Triết khẽ cười thành tiếng, xoay điện thoại ra trước mặt Trình Hoài Cảnh như kiểu tiện tay.

“Nhìn cô nhóc này, có phải cảm thấy hoạt bát hơn trước kia nhiều không?”

Ánh mắt Trình Hoài Cảnh lặng lẽ hạ xuống.

Trong ảnh, cô mặc một chiếc áo ngắn tay màu xanh đậm, vạt áo bỏ vào trong quần short jean. Mái tóc đen được búi đại thành củ tỏi. Cô ngồi trên ghế sofa, tay trái ôm đầu gối, tay phải duỗi ra làm động tác say hi về phía máy ảnh.

Khuôn mặt yêu kiều hơi nghiêng về bên trái.

Bên trái...

Ngồi ở đó là một cậu nam sinh mà Trình Hoài Cảnh không hề quen biết. Một bàn tay cậu ta nhẹ nhàng đặt lên ghế sofa sau lưng Tô Chi. Ánh mắt hơi nghiêng sang một bên, mỉm cười lặng nhìn cô.

Cũng giống như anh đã từng.

Phút chốc rét buốt thấu xương.

Tựa như rơi vào hầm băng vô tận.

Cơn gió lạnh cuồn cuộn xoay vần lập tức biến thành vô vàn lưỡi dao sắc bén, cứ thế rạch cửa lên người anh không thương tiếc.

Giang Triết đang định lấy lại điện thoại nói gì đó, chợt nhìn thấy Trình Hoài Cẩn đặt đĩa xuống.

“Anh hai?” Anh ấy lên tiếng.

Thế mà Trình Hoài Cẩn lại đứng phắt dậy, lùi lại hai bước.

"Hôm nay anh vẫn còn việc phải làm, đi trước đây."

Giang Triết ngó người một lúc, lập tức nói: "Được, vậy..."

Nhưng Trình Hoài Cẩn không đợi anh ấy nói hết đã xoay người đi ra phòng khách.

Một đoạn hành lang yên tĩnh, anh tựa như đang bước đi trong làn sương mù không thấy được phía trước.

Bước chân có đôi phần lâng lâng, cũng khiến trái tim anh lại một lần nữa không tìm được điểm tựa.

Nổi hoảng loạn vô cớ làm sao. Rõ ràng anh giống như đang hoảng loạn chạy trốn.

Cửa thang máy đóng vào rồi lại mở ra.

Trình Hoài Cẩn bước nhanh về phía xe.

Cửa xe đóng "rầm" một tiếng.

Bên tai không có thứ âm thanh dư thừa nào nữa. Chỉ còn lại tiếng con tim anh đang đập rộn ràng.

Anh dựa sát người lên ghế, đôi mắt nhắm chặt lại có đôi phần kiềm chế.

Tựa như lại rơi vào vùng biển bao la vô hình ấy một lần nữa.

Suy nghĩ và hơi thở đều bị tước đoạt, chỉ có bản năng là thứ còn sót lại.

Cô đã mua quần áo mới, đã kết bạn mới, đã có một cuộc sống mới.

Rồi cũng sẽ có một người mới đến yêu thương cô.

Cánh tay Trình Hoài Cận không tự chủ được siết chặt lại, nhưng một giây sau, anh chợt sờ thấy trong ngăn chứa đồ có vật gì đó mảnh mảnh, mềm mềm.

Trình Hoài Cận từ từ mở mắt ra.

Một sợi dây buộc tóc màu đen mỏng tang được anh nhẹ nhàng cầm trong tay.

Lòng anh rạo rục, run rẩy như bùng lên ngọn lửa.

Cô đã bỏ nó lại đây khi nào vậy?

Từ khi nào mà cô đã để nó lại đây thế?

Ngón tay Trình Hoài Cận nhẹ nhàng kéo căng dây buộc tóc trong vô thức.

Sợi dây buộc tóc bị vứt bỏ đã lâu kia, nay sớm đã mất đi sự đàn hồi ban đầu, khi những ngón tay kia không ngừng kéo căng ra, từng vết rạn màu trắng cũng theo đó xuất hiện.

Mà Trình Hoài Cận lại tựa như đang chìm trong cơn mê, anh không sao điều khiển được ngón tay của chính mình.

Vết rạn ngày càng hiện rõ.

Phút chốc, sợi dây buộc tóc khẽ đứt rời trên bàn tay anh.

Sau khi bật náy lại chút sức sống cuối cùng, sợi dây buộc tóc màu đen ấy lại rơi vào hộp đựng đồ kia như thể không còn chút giá trị nào.

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn gần như nhìn xuống đến ngay ngắn, ngọn lửa bùng lên vô cớ không cách nào chế ngự được kia, đột nhiên từ từ lắng xuống.

Vô nghĩa thôi.

Dây buộc tóc đã đứt.

Mọi thứ cũng đã kết thúc rồi.

Làn "nước biển" nhấn chìm khoang xe lặng lẽ rút qua khe cửa sổ.

Dòng suy tư của Trình Hoài Cẩn đã quay trở lại.

Ngước mắt lên lần nữa, đôi mắt nhìn về phía trước đã phủ đầy sương giá buốt lạnh.

Thế rồi anh vươn tay khởi động xe.

Chiếc xe màu đen hệt như một con cá voi khổng lồ, cứ vậy lặng lẽ lao ra khỏi gara, hoà vào màn đêm vô tận.

Anh không nên tới đây.

Mười sáu tháng sáu.

Hai người sớm đã đặt dấu chấm hết vào ngày hôm ấy rồi.

Chương 51: Mảng sáng lay động

Trước khi vào năm học hôm mừng 10 tháng 9, Tô Chi và Hứa Gia đã cùng nhau tới núi Nam Nham một chuyến.

Cùng đồng hành trong chuyến đi còn có bạn cùng phòng của Hứa Gia và cả bạn bè của họ. Hứa Gia là ông hoàng lên kèo, cho nên mỗi lần đi ra ngoài chơi bời đây đó, anh ấy đều hô hào được cả tá người nhập hội. Tô Chi đã cùng họ ăn lẩu ở nhà Hứa Gia vài lần, rồi còn cùng chơi game tận mấy đêm nên cứ thế thân nhau một cách rất tự nhiên.

Để kịp lên ngắm mặt trời mọc ở núi Nam Nham, ngay tối hôm trước họ đã bắt xe bus đến chân núi Nam Nham rồi ở lại đó gần một đêm.

Nhưng nói thật là không một ai ngủ cả, bởi vì đến tầm ba giờ sáng là họ đã phải thức dậy rồi, sau đó lên kế hoạch đi bộ leo lên núi Nam Nham, cuối cùng là ngắm mặt trời mọc.

Buổi sáng sớm trên núi khá lạnh, đến bốn giờ sáng cả nhóm đã tập trung đông đủ dưới chân núi. Tô Chi cứ mắt nhắm mắt mở, cả người vẫn còn chút đờ đẫn mê man.

Hứa Gia đứng phía sau xách ba lô của cô lên, Tô Chi giật mình lập tức quay đầu nhìn quanh.

Nhưng không ngờ lại nhìn thấy Hứa Gia đang cười với mình: “Để anh xách ba lô giúp cho.”

Tô Chi vội vàng lắc đầu nguầy nguậy, mắt mũi kèm nhèm buồn ngủ đến mức díp lại thành một đường, giọng nói lí nhí: "Không nặng đâu, em tự đeo được."

“Thế để anh cầm nước giúp em.” Hứa Gia buông ra, đưa tay cầm lấy chai nước trong tay Tô Chi, “Không thì lát nữa bám vào anh đi, anh thấy em buồn ngủ thế kia, khéo đến lúc đó lại chẳng nhìn rõ đường ấy chứ.”

Tô Chi cố mở trừng to hai mắt, rồi lại ngáp một cái, "Em tự đi được mà."

Hứa Gia không nhịn được nhếch khóe môi cười, tóc tai cô chỉ buộc đơn giản thành chỏm đuôi ngựa ra phía sau, trên người mặc một chiếc áo khoác gió màu xanh lam đậm. Sắc trời vẫn còn chưa tỏ rạng, chỉ có thể nhìn thấy đường viền khuôn mặt cô.

Giờ phút này thấp thoáng mang theo chút cảm giác gì đó hồn nhiên ngơ ngác.

"Vây em nhớ đi cạnh anh đấy, trời tối đừng để đi lạc."

Tô Chi gật đầu: "Được."

Đến bốn giờ mười lăm, cả nhóm lên núi đúng giờ.

Quanh núi một màu đen kịt, chỉ có hai bên con đường nhỏ leo lên núi là có ánh đèn tù mù soi đường dẫn lối.

Ngoài điều đó ra, ngược mắt lên chỉ toàn là bóng tối không thấy được một thứ gì.

Lúc đầu mọi người vẫn còn khá phấn khích nói cười vui vẻ, cơn buồn ngủ của Tô Chi cũng dần xua tan đi không ít.

Nhưng sau khi leo được nửa tiếng, tiếng nói chuyện dần dần tắt ngúm.

Ngoại trừ tiếng sột soạt của quần áo ma sát vào nhau, mọi thứ đều chìm trong yên tĩnh.

Tô Chỉ luôn đi theo sau Hứa Gia, anh ấy cầm phần đáy chai nước khoáng, để Tô Chỉ giữ phần miệng chai. Vốn dĩ hai người đang đi giữa đoàn, nhưng bởi vì Tô Chỉ đi chậm nên khi đi được khoảng lưng chừng núi, hai người đã bị tụt lại ở phía cuối.

Tô Chỉ đưa tay kéo chai nước khoáng, Hứa Gia dừng lại nhìn cô.

"Đi không nổi rồi à? Để anh xách balo giúp em."

Tô Chỉ né người.

Như thể sợ quấy nhiễu vẻ yên tĩnh của ngọn núi này, cô khẽ nói: "Em đi chậm quá, làm anh cũng chậm trễ theo, hay là anh cứ kệ em, theo họ leo lên trên trước đi."

"Tại sao?"

"Thời gian mặt trời mọc sắp đến rồi, em không muốn làm lỡ dở việc ngắm mặt trời mọc của anh." Tô Chỉ nói rồi khẽ đẩy Hứa Gia từ phía sau, hai người tiếp tục đi lên núi.

"Lỡ cũng chẳng sao." Lần này Hứa Gia không cho cô cơ hội cự nự, cứ thế xách luôn balo của Tô Chỉ.

Tô Chỉ khẽ "ấy" một tiếng, nhưng cô cũng không muốn giành giật lại với anh ấy nữa, như thế trông quá mức làm màu.

"Cảm ơn anh." Thoáng cái cô cảm thấy nhẹ cả người, thế rồi sai bước lớn đi theo Hứa Gia về phía trước.

Hứa Gia cười: "Mệt thì đi chậm chút."

"Anh không muốn ngắm mặt trời mọc à?" Tô Chỉ thấy hơi nghi hoặc.

"Muốn chứ, nhưng bỏ lỡ cũng chẳng sao cả."

Tô Chỉ nhìn anh ấy vẻ hơi khó hiểu.

Bên ánh đèn đường lờ mờ, hai người cách nhau thật gần, Hứa Gia có thể nhìn thấy vẻ nghi hoặc trong đôi mắt cô.

Anh ấy khẽ bật cười: "Anh đã kể cho em nghe về chuyện bạn gái cũ của anh chưa?"

Tô Chỉ ngó người một lúc, lát sau lắc đầu hỏi lại với vẻ hơi tò mò: "Chuyện gì cơ?"

Hứa Gia nói đến thản nhiên: "Anh và bạn gái quen biết nhau hồi năm nhất. Cô ấy hơn anh hai khoá, là đàn chị trong hội sinh viên của bọn anh."

"Ừầy!" Tô Chỉ ra chiều tăng bốc.

Hứa Gia cầm chai nước khoáng khẽ cốc lên trán cô, nói: "Nhưng đến khi anh lên năm ba, cô ấy đã ra nước ngoài học nghiên cứu sinh, thế là bọn anh chia tay rồi."

"Là vì yêu xa sao?"

"Phải, cô ấy cảm thấy anh không thể ở kế bên bầu bạn cùng cô ấy, có chuyện gì xảy ra, anh mãi mãi cũng chỉ có thể gọi điện thoại cho cô ấy mà chẳng thật sự giúp được gì."

Tô Chỉ mím môi, cô không biết nên nói gì cho phải.

Nhưng Hứa Gia cũng không có vẻ gì là cần sự an ủi của cô cả, "Thế là bọn anh đã chia tay, cô ấy cũng đã có người mới."

Tô Chỉ nhìn khóe môi cứ luôn nhếch lên của anh ấy, hỏi: "Anh có buồn không?"

Hứa Gia quay sang nhìn cô, giọng điệu nghiêm túc: "Ban đầu thì có, rất nhiều. Nhưng bây giờ nhìn cách anh nói chuyện với em như thế này, em vẫn cảm thấy anh buồn lắm à?"

Tô Chỉ khẽ lắc đầu.

"Anh chỉ muốn nói với em là, được nhìn ngắm bình minh, rất vui vẻ rất hạnh phúc. Nhưng nếu như thật sự hết cách, buộc phải bỏ lỡ nó, vậy cũng đừng buồn, bởi vì người cùng em đi ngắm bình minh cũng đã cùng em băng qua quãng đường lên núi. Vậy thôi là anh đã rất mãn nguyện rồi." Ánh mắt Hứa Gia lại trông về phía bóng tối vô tận, "Em đã từng nghe qua câu nói này chưa, có những kẻ dẫu không đi được tới đích đến cuối cùng, nhưng có thể băng qua một đoạn đường thôi cũng đã rất biết ơn rồi."

Nơi vùng núi non yên tĩnh ấy, Tô Chi chợt nghe thấy tiếng trái tim mình đập lên từng hồi thình thịch.

Cô nắm lấy tay áo của Hứa Gia như đang mất hồn, cứ để mặc anh ấy dẫn mình đi về phía trước.

Song, dường như có một bản thể khác của cô lại từ từ bay lên lưng chừng không trung. Cô nhìn thấy chính mình giờ phút này đang chầm chậm cất bước nơi núi non tăm tối, cũng nhìn thấy bản thân đang ngồi trên khoang cáp treo kia.

Anh đã cùng cô băng qua một quãng đường.

Nhưng lại chẳng thể cùng cô nhìn thấy "mặt trời mọc" ở phía cuối con đường ấy.

Cô cũng nhìn thấy chính mình khi vừa mới chuyển đến nhà của Giang Triết.

Đêm đêm giật mình thức giấc, nước mắt lã lã.

Trách anh không chọn cô, hận anh tàn nhẫn vô tình.

Nhưng giờ phút này đây, lời nói của Hứa Gia lại vang vọng bên tai cô:

“Có những kẻ dẫu không đi được tới đích đến cuối cùng, nhưng có thể băng qua một đoạn đường thôi cũng đã rất biết ơn rồi.”

Tô Chi không sao quên được những tháng ngày cô và Trình Hoài Cảnh đồng hành bên nhau.

Sự dịu dàng và bao dung của anh.

Anh lần lượt nhổ bỏ từng chiếc gai nhọn trên người cô, cũng cho cô một bến đỗ mà trước đây bản thân chưa từng nghĩ tới.

Bản thể đang lơ lửng trên không trung kia từ từ quay về vị trí cũ.

Hốc mắt có chút ươn ướt, ngọn gió phả lên mặt cũng cuốn theo cả sự ẩm ướt ấy đi.

Anh đã cùng cô vượt qua quãng đường khó khăn nhất rồi.

Dù chẳng thể cùng cô nhìn thấy “bình minh” nơi cuối con đường thì đã làm sao chứ.

Trong bóng tối, hốc mắt cô hơi ươn ướt.

Nhưng lần này, nụ cười của cô không còn là nỗi chạnh lòng, là nỗi đau đớn, là nỗi bất lực nữa.

Cô nở nụ cười từ tận đáy lòng.

Cũng nói lời tạm biệt với người đã đồng hành cùng cô suốt một quãng đường ấy.

Tô Chi đưa tay lau nước mắt.

Hứa Gia quay đầu lại, thấy cô hệt như một chú thỏ nhỏ ba bước gộp làm hai, cứ thế lao về phía trước.

Nơi núi non thanh tĩnh, giọng nói của cô mới lạnh lót làm sao: "Tăng tốc nào, hôm nay chúng ta nhất định phải ngắm được mặt trời mọc."

Hứa Gia cười rộ lên: “Anh tới đây!”

Sau đó rải rộng bước chân đuổi theo cô.

Hơn năm giờ sáng, cả nhóm đã đặt chân lên đỉnh núi trước khi mặt trời mọc.

Hứa Gia lấy tấm thảm trong balo ra rồi trải lên mặt đất, mọi người cùng ngồi xuống, dựa sát vào nhau.

Tô Chi dựa vào người một chị gái, đưa mắt nhìn những đám mây ở phía xa xa.

Tất cả mọi người đều đang lặng lẽ chờ đợi thời khắc ấy.

Biển mây mênh mông vô tận, trời đất một màu tăm tối.

Thoáng chốc, có tia sáng vàng le lói ra từ những đám mây.

Mọi người nín thở.

Sau đó, ngày càng có nhiều tia sáng vàng ló dạng. Tựa như có thể nhìn thấy từng tia sáng lan ra khắp bầu trời bao la vô tận.

Mặt trời khuất dạng sau biển mây cuối cùng cũng từ từ hiển hiện.

Tô Chi chăm chú ngắm nhìn vầng thái dương mới ló dạng kia, chỉ trong vài giây, biển vàng đã bao trùm cả đất trời, vạn vật trở nên rõ nét. Trong không khí thốc tới hơi ấm nóng phả lên mặt, cô nhìn thấy Hứa Gia quay đầu mỉm cười với mình.

Tô Chi cũng mỉm cười.

Một cảm giác như cả đất trời trở nên bao la khoáng đạt hơn bao giờ hết.

Cô nghĩ, có lẽ ngày hôm nay mới là chương mới của cuộc đời mình.

-

Có sự giúp đỡ của Hứa Gia, cuộc sống đại học của Tô Chi đã bắt đầu rất suôn sẻ.

Anh ấy đã va vấp quen thuộc với mọi thứ, mấy chiêu để “tránh giẫm phải mìn” cũng đều nhắc trước cho Tô Chi biết.

Nhưng điều khiến Tô Chi biết ơn anh ấy nhất vẫn là vì thông tin công việc làm thêm. Bởi vì cô đã vào năm học nên bắt buộc dĩ phải nghỉ việc ở quán trà sữa, trước khi tìm được công việc làm thêm cố định vào cuối tuần, cô thường tham gia một số hoạt động làm thêm tạm thời với Hứa Gia.

Mấy chuyện này Hứa Gia rất thạo, trước kia Tô Chi có hỏi anh ấy tại sao lại làm những việc này. Hứa Gia nói ba mẹ anh ấy đã phải bỏ ra rất nhiều tiền để mua nhà ở Bắc Kinh cho mình, anh ấy muốn đỡ dần phí sinh hoạt cho gia đình phần nào.

Thế là Tô Chi cứ hễ có cơ hội thích hợp nào là sẽ gửi ngay cho Hứa Gia xem.

Cuối tháng chín, Hứa Gia gửi tới một job làm thêm cuối tuần.

Hứa Gia: Nhân viên phục vụ coffee break từ hai giờ đến ba giờ chiều thứ bảy, ở trung tâm đấu giá từ thiện Thanh Hà. Mỗi người ba trăm tệ.

Tô Chi: Em đăng ký!

Hứa Gia lập tức trả lời tin nhắn: Đăng kí rồi, anh và em.

Tô Chi: Cảm ơn Từ Bồ Tát, nhưng mà mới ngon như này anh lấy ở đâu ra đấy.

Hứa Gia: Anh thấy trong nhóm việc làm thêm cho khách sạn ngày trước, có nhiều người đăng ký lắm, vì đây là sự kiện khá cao cấp.

Anh và ông chủ tuyển dụng là chỗ quen biết, thế mới giành được hai slot đấy.

Tô Chi: Đỉnh!

Hứa Gia: Giờ mới biết à.

Tô Chi: Khoe mẽ.

Chiều thứ bảy, Hứa Gia đến sớm đợi Tô Chi ở dưới lầu ký túc xá của cô. Sau đó hai người bắt xe bus đến Trung tâm đấu giá từ thiện Thanh Hà.

Tô Chi đi theo mấy nữ sinh cũng tới đây làm thêm vào phòng thay đồ. Mỗi người được phát cho một bộ sườn xám màu be dựa theo vóc người áng chừng.

Không tay, chất liệu vô cùng trơn nhẵn, trên mặt được thêu hoa văn tinh tế.

Chỉ là rãnh xẻ tà hơi cao, một phát đến tận đùi của Tô Chi.

Giày cao gót cũng là món không thể thiếu, tóc tai đã có chuyên gia trang điểm ra tay búi lên giúp. Nếu không nói là đến để làm nhân viên phục vụ, kể ra cũng mang đôi ba phần phong thái của người đẹp Giang Nam ra phết.

Dì đứng đầu phổ biến cho mọi người về nội dung công việc. Trong một tiếng đồng hồ sẽ phụ trách phục vụ cả phê giờ giải lao, phụ giúp bày biện đồ ăn nhẹ và đồ uống, sau đó ở lại hội trường đợi chỉ thị là được.

Lúc một rưỡi chiều, Tô Chi và Hứa Gia tiến vào trung tâm triển lãm.

Hai người cùng với những người khác sắp xếp mọi thứ đầu vào đấy xong xuôi, chẳng mấy chốc đã có người tiến vào qua cánh cửa bên cạnh.

Hứa Gia đứng bên cạnh Tô Chỉ: "Hôm nay có một phiên đấu giá của Christie's tổ chức ở đây, mấy người này đều sẽ đi ra ăn gì đó trong thời gian tạm nghỉ."

"Đấu giá những gì thế?" Tô Chỉ nhẹ giọng hỏi.

"Cụ thể thì anh cũng không biết, nhưng anh đoán là đồ trang sức đá quý với tác phẩm nghệ thuật gì đấy."

"Ừ, anh đoán chuẩn đét, một phát bao thầu tất cả luôn rồi còn gì."

Hứa Gia không nhịn được phì cười, Tô Chỉ cũng khẽ cười híp mắt lại.

Chẳng mấy chốc, người trong trung tâm triển lãm ngày càng đông. Đa phần đều là túm năm tụm ba vừa nhấm nháp chút đồ vừa trò chuyện với nhau. Trên thực tế cũng không có mấy chuyện cần đến họ là bao.

Tô Chỉ thi thoảng chuyện trò đôi ba câu với Hứa Gia để giết thời gian. Trong căn phòng tràn ngập hơi lạnh điều hoà, cô không tìm được sờ sờ cánh tay mình.

Ánh mắt băng quơ lướt qua, Tô Chỉ sửng người trong giây lát.

Thực ra đã rất lâu rồi cô không nghĩ đến anh.

Càng không ngờ rằng giữa thành phố Bắc Kinh rộng lớn là thế, vậy mà họ vẫn gặp lại nhau.

Nơi lối vào không xa, cô nhìn thấy Trình Hoài Cảnh đang chậm chậm bước vào.

Anh mặc một bộ vest màu xám khói, dáng người dong dỏng cao lớn. Vẻ mặt có đôi phần hờ hững lạnh nhạt, anh đang quay sang nói chuyện với người bên cạnh.

Hàng lông mi của Tô Chỉ khẽ rung rinh, khi cô vừa định dờ mắt lại chợt nhìn thấy Trình Hoài Cẩn làm như vô ý liếc nhìn về phía đây.

Nhưng cũng chỉ là một cái liếc mắt, anh đã nhìn đi chỗ khác.

Tô Chỉ cũng ngay lập tức thu ánh mắt về, Hứa Gia thấy cô có gì đó không ổn, bèn hỏi cô sao thế.

Tô Chỉ lắc đầu: "Hơi lạnh thôi."

"Em đứng lui ra phía sau anh một chút, anh che gió cho em nhé?"
Hứa Gia nói rồi giấu cô ra phía sau lưng mình, nhưng rồi lại nhìn thấy có mấy người đi tới trước mặt.

"Nhóc con, trốn gì đấy?"

Tô Chỉ vừa nghe thấy giọng nói đó, lập tức thò đầu ra.

"Giang Triết?"

Giang Triết nhún vai cười cười, liếc mắt đánh giá cô từ trên xuống dưới.

"Đẹp đấy."

Tô Chỉ cố nén cười trừng mắt nhìn anh ấy một cái, sau đó giới thiệu cho Hứa Gia đang nghệt ra chẳng hiểu mô tê gì: "Đây là cái người anh trai em từng nói với anh."

Hứa Gia lập tức hiểu ý, gật đầu với Giang Triết, "Chào anh."

Lúc này Tô Chỉ mới nhận ra, hóa ra là Trình Hoài Cẩn đến cùng với Giang Triết.

Bây giờ Giang Triết đã đi qua đây rồi, nên Trình Hoài Cẩn cũng đi theo về phía này.

Tô Chỉ hơi gồng cứng người, cô ngược mắt nhìn sang.

Anh lặng lẽ đi tới trước mặt cô, đôi mắt vẫn sâu thẳm giống hệt trước kia không chút thay đổi. Bờ môi khẽ mím như đang đợi cô mở lời.

Thật ra Tô Chỉ đã từng nghĩ đến nếu cô gặp lại Trình Hoài Cẩn thì sẽ thế nào, nhưng trong mọi giả định đặt ra, cô đều tan tác bại trận không chịu nổi một đòn. Bởi vậy mà cô chưa bao giờ thật sự mong chờ cuộc trùng phùng với anh.

Song giờ phút này đây, Trình Hoài Cẩn đứng trước mặt cô chân thực là thế. Ấy vậy mà cô lại dần bình tĩnh trở lại.

Cô nghĩ, mình đã không còn là cô bé con sẽ vui cười hay khóc lóc chỉ vì vài câu nói của anh nữa rồi. Dưới ánh đèn tỏ rạng, ánh mắt anh có chút gì đó trong trẻo và dịu dàng.

Tô Chỉ khẽ siết chặt ngón tay, mở miệng gọi anh có đôi phần xa lạ: "Chú Trình."

Tất thủy đã quay về dáng vẻ thuở ban đầu giữa họ, không phải ân đoạn nghĩa tuyệt, cũng chẳng phải dư tình chưa dứt.

Cô biết ơn anh đã từng đồng hành cùng cô suốt một quãng đường, nhưng mọi thứ cũng chỉ đến thế mà thôi.

Cô nghe thấy Trình Hoài Cẩn khẽ đáp lại một tiếng, bèn nói ngay: "Tôi vẫn còn việc phải làm, đi trước đây."

Tô Chỉ nói rồi xoay người đi sang hướng khác.

Hứa Gia nhìn cô một cái, không nói lời nào cứ thế cất bước đi theo.

Nhìn ánh mắt âm thầm đuổi theo cô của Trình Hoài Cẩn, Giang Triết không khỏi thăm bặt cười. "Không phải trước đây em ấy không chịu gọi anh là chú sao?"

Hơi lạnh không biết từ đâu ra phả lên mái tóc của Trình Hoài Cẩn, anh như đáp lại trong vô thức: "Trước kia cô ấy thích gọi anh là Trình

Hoài Cẩn.”

“Có hối hận không?” Giang Triết tiến lên hai bước, đứng sóng vai bên cạnh anh.

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn khẽ lay động.

So với trong bức ảnh, giờ đây anh đã tận mắt được nhìn thấy cô.

Phảng phất như có hơi lạnh buốt giá không ngừng thổi qua gò má anh.

Giang Triết ngó sang, ấy thế mà lại thấy anh như đang mỉm cười không thành tiếng.

Cái cảm giác quạnh quẽ như đứng trên bờ vực thẳm kia khiến trái tim Giang Triết run rẩy không sao kìm được.

Cảm giác quá đổi ngọt ngào khó thờ. Giang Triết cất lời: “Ra ngoài đi dạo?”

Trình Hoài Cẩn thu ánh mắt lại, nhẹ giọng nói: “Được.”

Trên sân thượng trống trải, hai người đứng hướng mặt về phía bầu trời bao la vô tận.

Giang Triết đưa tay lấy hộp thuốc lá, khẩy một điếu ra.

Đang định cất hộp thuốc lá về, một bàn tay chợt vươn ra.

Giang Triết kinh ngạc.

Mà Trình Hoài Cẩn thì đã vôn vê điếu thuốc trong tay.

“...Anh hai?” Anh ấy không thể tin được.

Trình Hoài Cẩn không nói một lời, cứ thế lấy bật lửa trong tay anh ấy.

“Tách” một tiếng.

Một đốm lửa bùng lên, cũng hắt lên đôi mắt anh một mảng sáng đong đưa lay động.

Trình Hoài Cẩn lại gần, đốm sáng đỏ rực từ từ loé lên.

Ngọn lửa châm cháy sợi thuốc lá, lan ra đến tận bờ môi anh, anh đưa mắt nhìn về phía bầu trời không một gợn mây.

Thật lâu sau vẫn không nói một lời.

Chương 52: Trời đất quay cuồng

Chuyện lễ đính hôn của nhà họ Giang bị hoãn lại rất lâu.

Vốn cứ tưởng đến đây là ngon ăn dễ xơi, nhưng sau khi nhúng sâu vào vụ này mới nhận ra mọi chuyện nào có dễ dàng như thế.

Giang Nghiên Nguyệt suốt ngày về nhà dờ chừng ngưng nguẩy với ba, cứ trì hoãn kéo dài không đính hôn với Trình Hoài Cẩn cũng khiến cô ta ngày càng trở nên cáu kỉnh, bồn chồn bất an. Như thế chỉ sợ Trình Hoài Cẩn sẽ vượt mất khỏi tay cô ta bất cứ lúc nào.

Đến cuối tháng mười, Giang Nghiên Nguyệt một hai đòi Trình Hoài Cẩn dọn đến chỗ cô ta sống. Kể cả là không ở chung một phòng, nhưng ít ra cô ta cũng không phải chịu đựng những tháng ngày thường xuyên không nhìn thấy bóng dáng anh đâu.

Trình Hoài Cẩn không chịu được cô ta lải nhải ồn ào, cuối cùng chỉ đành đồng ý.

Anh nhờ dì giúp việc quét tước nhà cửa một lượt, sau đó bỏ mấy bộ quần áo và đồ dùng hàng ngày vào vali.

Giang Nghiên Nguyệt ăn tối ở nhà xong lái xe qua đây. Lúc cô ta bước vào nhà, dì giúp việc đã làm đến khâu dọn dẹp cuối cùng.

“Anh hai, anh chỉ có chút đồ này thôi sao?” Cô ta bước vào nhà, thấy trong phòng khách chỉ có độc một cái vali lớn với một vali hòm xách tay.

Trình Hoài Cẩn ngồi trên ghế sofa, trông có vẻ như đang xem tài liệu gì đó trên máy tính.

Anh ngẩng lên nhìn Giang Nghiện Nguyệt một cái: “Giờ anh đang có chút chuyện phải làm cho xong, em không để bụng thì đợi anh một lát.”

Giang Nghiện Nguyệt cười: “Được ạ, em cũng chẳng vội gì chút xíu thời gian này.”

Cô ta nói rồi ngồi xuống bên cạnh Trình Hoài Cấn, muốn nhìn xem anh đang làm gì. Hoá ra là đang sửa luận văn cho sinh viên.

“Phải nộp gấp sao anh?”

Trình Hoài Cấn ậm ừ một tiếng.

Giang Nghiện Nguyệt mím môi cười, hôm nay tâm trạng của cô ta khá tốt, nên cũng không ở bên cạnh thúc giục anh.

Ngồi ghế sofa được một lúc, cô ta thấy hơi buồn chán bèn đứng dậy đi về phía phòng ngủ của Trình Hoài Cấn. Anh không mang đi tất cả đồ đạc trong phòng, Giang Nghiện Nguyệt mở từng ngăn kéo ra xem hết một lượt, nhưng chẳng thấy có gì mới mẻ.

Được cái bó hoa trên đầu giường thì lại nở khá đẹp.

Dì giúp việc đang lau chùi bàn ghế ở bên cạnh, cô ta lên tiếng hỏi: “Đây là hoa gì vậy?”

Dì liếc mắt nhìn qua: “Hoa cát tường, tuần nào cậu Trình cũng thay một bó mới.”

Giang Nghiện Nguyệt hơi sững sờ giây lát, nụ cười dần trở nên lạnh tanh.

Thế rồi cô ta lập tức xoay người đi ra phòng khách, Trình Hoài Cấn vẫn đang ngồi đó sửa luận văn.

Giang Nghiên Nguyệt ngồi xuống sát bên người anh, làm như vu vơ hỏi: “Hình như lâu lắm rồi không nghe thấy anh nhắc đến chuyện của Tô Chỉ nhỉ?”

Trình Hoài Cẩn chẳng buồn ngược mắt lên: “Cô nhóc lên đại học rồi.”

“Vậy hai người không còn liên lạc nữa à? Mấy hôm trước em có thấy ảnh của Tô Chỉ trong vòng bạn bè của Giang Triết, bên cạnh em ấy có một cậu con trai, trông có vẻ quan hệ thân ra trò đấy.”

Trình Hoài Cẩn vẫn lạnh nhạt nói: “Bọn anh không còn liên lạc nữa.”

Ánh mắt Giang Nghiên Nguyệt dừng lại dò xét trên mặt anh, lát sau chỉ “ồ” một tiếng không lạnh không nhạt.

Cô ta đưa tay cầm tài liệu trên bàn anh lật ra xem: “Hoa trên đầu giường đẹp đấy.”

Cô ta vừa dứt lời đã nhìn thấy Trình Hoài Cẩn ngoảnh mặt sang đây.

“Em muốn nói gì thì cứ nói thẳng.”

Nhìn ánh mắt lạnh nhạt của anh, trong lòng Giang Nghiên Nguyệt hơi bùng lên lửa giận.

“Em chỉ vu vơ hỏi thôi cũng không được sao? Hay là chọc trúng chỗ đau của anh rồi?”

Trình Hoài Cẩn không nhìn cô ta nữa, “Nếu em không muốn ở đây đợi anh thì có thể quay về trước, chứ đừng như vậy.”

Giang Nghiên Nguyệt nhú mày: “Em nói bâng quơ vài câu thôi không được à? Hơn nữa em cũng chưa từng nghe nói anh lại đột nhiên thích hoa cát tường đấy, hoa hoét gì mà ẻo à ẻo ợt, trông giống kiểu mấy cô bé mới thích thôi chứ.”

Lời vừa thốt ra, trái tim cô ta bỗng run lên như chột bùng tình.

Nhưng Trình Hoài Cẩn vẫn nhìn vào màn hình máy tính với vẻ thờ ơ không quan tâm.

Giang Nghiên Nguyệt há hốc miệng như kiểu không thể tin được, thế rồi đột nhiên ánh mắt cô ta liếc thấy cái vali hòm xách tay đang đặt ở phòng khách của Trình Hoài Cẩn.

Gần chỗ tay cầm trên cùng có một miếng hình dán bông hoa màu hồng nhạt.

Gần như là trong vô thức, cô ta đứng phất dậy đi tới bên cạnh cái vali đó. Từng lớp cánh hoa màu hồng trông giống hệt bó cát tường đặt trên tủ đầu giường của anh.

Một dự cảm mãnh liệt đến mức không sao dẫn xuống được.

Cũng giống như cái lần cô ta gặp Tô Chi lần đầu tiên.

Lúc Trình Hoài Cẩn quay sang nhìn Giang Nghiên Nguyệt, cô ta đã xé phăng miếng hình dán đó ra.

Trên mặt Giang Nghiên Nguyệt vẫn treo nụ cười nom rõ dịu dàng, cô ta vò nát hình dán đó rồi vứt vào thùng rác.

Gần như trong nháy mắt, Giang Nghiên Nguyệt nhìn thấy gương mặt của Trình Hoài Cẩn trắng bệch cắt không ra hột máu.

Trong lòng cô ta cũng thoáng cái cảm thấy lạnh ngắt, là bởi vì dự cảm kia dấy lên mạch bảo.

“Em không nên tự tiện động vào đồ của người khác.” Cuối cùng Trình Hoài Cẩn cũng không nhìn vào màn hình laptop nữa.

Nhưng Giang Nghiên Nguyệt thì lại tỏ vẻ đến vô tội: “Anh hai, anh nói cái hình dán đó hả? Em cứ tưởng là đứa bé nào dán linh tinh lên đó nên vứt mất rồi.”

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn sa sầm nhìn cô ta.

“Đây không phải vấn đề dán hay không dán hình, mà là em không nên tự tiện động vào đồ của anh.”

“Em không được động vào ư, anh hai?” Giang Nghiên Nguyệt tiến lên vài bước tới gần anh, “Chúng ta sắp kết hôn rồi, có mỗi một miếng hình dán mà em cũng không được táy máy vào sao?”

“Em làm như thế khiến anh cảm thấy rất không được tôn trọng.”

“Có mỗi cái hình dán thôi, có cần thiết phải lôi cả tôn trọng vào đây không?”

“Đây không phải vấn đề một cái hình dán.”

“Em cứ thích coi là vấn đề một cái hình dán đấy!” Giang Nghiên Nguyệt bỗng nâng cao tông giọng, sau đó cười cợt rõ rợn người, “Ai dán cho anh đấy, anh hai? Trông lù lù ra đấy mà lâu như thế rồi anh vẫn không bóc ra?”

Nụ cười của cô ta gần như gần ra tia âm u lạnh lẽo, từng bước đi tới bên cạnh Trình Hoài Cẩn.

“Để em đoán xem nào, là Tô Chi, có đúng không?”

Trình Hoài Cẩn im lặng nhìn cô ta, lát sau anh nói: “Anh không muốn thảo luận vấn đề này với em.” Nói rồi anh gập laptop lại, đứng dậy định lấy vali của mình.

Nhưng Giang Nghiên Nguyệt lại đẩy anh một cái, Trình Hoài Cẩn có vẻ hơi kinh ngạc hạ mắt nhìn cô ta.

“Sao thế, anh hai? Tại sao anh không trả lời câu hỏi này của em? Hay là bị em đoán đúng rồi?”

Sau khi nhìn thấy phản ứng của Trình Hoài Cẩn, nỗi bức dọc cái kính cùng sự lo lắng bất an tích tụ suốt mấy ngày qua bắt đầu bùng phát. Giang Nghiên Nguyệt không phải con ngốc, cô ta biết trước kia

trái tim Trình Hoài Cẩn không dành cho mình. Nhưng cô ta thật không ngờ, không ngờ rằng người đàn ông này đến tận bây giờ vẫn chưa quên được Tô Chi.

“Cát tường là loài hoa con bé đó thích, cho nên tuần nào anh cũng cho người mua bó mới đặt trên đầu giường, có phải không? Miếng hình dán bông hoa đó cũng là nó dán cho anh đúng chứ? Trình Hoài Cẩn?” Giang Nghiên Nguyệt không kìm được cơn run rẩy toàn thân, lời nói cũng ngày càng hùng hổ dọa người.

“Trình Hoài Cẩn, anh nói gì đi chứ!”

Trong căn phòng im phăng phắc, Trình Hoài Cẩn nhìn bộ dạng gần như phát điên của cô ta, nhưng cũng chỉ trầm giọng nói: “Phải, nhưng điều này không liên quan đến em, đến cuộc hôn nhân của chúng ta.”

“Không liên quan?” Cô ta không nhịn được cười khẩy, “Trong lòng anh có người khác mà còn nói không liên quan đến cuộc hôn nhân của em?”

“Chúng ta vốn dĩ là...”

“Trình Hoài Cẩn!” Giang Nghiên Nguyệt gần như là hét lên ngắt lời, chỉ thẳng cánh tay vào mặt anh, “Vậy là giờ anh đã thừa nhận anh thích con nhỏ đó có đúng không!? Anh thừa nhận anh thích nó có phải không hả!?”

Trình Hoài Cẩn không nói gì.

Nhưng Giang Nghiên Nguyệt thì dường như đã biết được câu trả lời.

Nỗi mĩa mai to lớn đổ ập lên trái tim cô ta, cô ta vốn ngỡ tưởng mình có thể từ từ làm tan chảy Trình Hoài Cẩn, bởi vì cô ta hiểu lòng thủy chung của người đàn ông này hơn ai hết.

Nhưng nào có ngờ, anh sớm đã đem lòng thủy chung này trao ai.

Chẳng trách, chẳng trách ngày hôm ấy, anh lại nói lời chắc nịch đến thế, nói rằng anh mãi mãi cũng sẽ không thích cô ta.

Thì ra là thế.

Hoá ra là vậy.

Cả người Giang Nghiên Nguyệt run lên như không thể chấp nhận được, nhưng rồi chỉ trong thoáng chốc, cô ta dùng ánh mắt chất chứa đầy ác ý nhìn về phía Trình Hoài Cẩn.

“Anh hai, em hiểu rồi.” Giọng nói của cô ta bất chợt trở nên sắc nhọn, hệt như loài rắn độc thè đầu lưỡi.

“Có phải cả đời đàn ông đều thích gái mới lớn không, có phải chơi gái tơ sướng lắm phải không hả!”

Trình Hoài Cẩn nhìn về phía cô ta mà gần như không dám tin.

Dưới ánh đèn lạnh lẽo, trong mắt cô ta chỉ còn lại tàn ảnh của sự điên loạn. Đôi môi tô lớp son đỏ tươi kia cũng trở thành thứ vũ khí ác độc nhất.

“Anh hai, anh nói cho em biết đi. Anh đã chơi nó mấy lần rồi, rốt cuộc sướng đến mức nào hả? Có thể khiến anh đến tận bây giờ vẫn nhớ nhung mãi không quên như thế, có phải nó...”

“Giang Nghiên Nguyệt!”

Song, lần này Trình Hoài Cẩn không để cho cô ta nói hết câu.

Trong mắt anh chất chứa lửa giận không thể đè nén, cùng với đó là tia cảnh cáo khiến lòng người run rẩy, anh nghiêm giọng nói: “Em nên coi lại bộ dạng của chính mình lúc này đi.”

Giang Nghiên Nguyệt thoáng cái chết trân ngậm chặt miệng, nước mắt cũng dâng lên trong hốc mắt với vẻ sợ hãi.

Ngay giây sau, câu xin lỗi của cô ta cũng bật thốt ra khỏi miệng.

Nhưng Trình Hoài Cẩn không nhìn cô ta lấy một cái, anh cầm chìa khoá sỏi bước đi ngay ra khỏi nhà.

-

Vào tháng mười, nắng gắt cuối thu ra oai được một trận, nhưng rồi đến cuối tháng, khi ra khỏi nhà vào sáng sớm hay tối muộn thì đã cần phải mặc thêm áo khoác.

Trước khi xuống dưới lầu, Tô Chỉ đã mặc một cái áo khoác thể thao màu đen ra ngoài.

Nhìn cô mặc quần đùi phối với áo khoác, Hứa Gia cười cô là “ăn mặc loạn xì ngầu”.

Tô Chỉ hứ hứ lờm anh ấy một cái, sau đó xác nhận lại với hội người đang ăn lẩu trong nhà xem còn cần mấy ca bia với mấy chai nước ngọt nữa.

Nhân ngày cuối cùng của tháng mười, mọi người tới nhà cô ăn bữa lẩu, đang ăn dở mới phát hiện ra mua thiếu bia với nước ngọt.

Hứa Gia đi cùng cô tới siêu thị ở cổng tiểu khu để mua thêm.

Vừa xuống dưới lầu, cảm giác cổ chân đang để hở ra ngoài hơi lạnh, Tô Chỉ giậm chân nhảy tưng tưng lên để tăng thân nhiệt.

Hứa Gia nhe răng cười lộ lên, anh ấy kéo cô vừa đi vừa để ý xe cô hai bên đường.

Bình thường chỗ đậu xe tạm thời toàn để trống, vậy mà hôm nay lại có thêm vài chiếc xe đậu ở đó, nhưng vì ánh đèn lờ mờ nên Tô Chỉ cũng chẳng để ý mấy.

Cả quãng đường cô cứ tung tăng nhảy nhót đi cùng Hứa Gia tới siêu thị ở cổng tiểu khu.

Ai ngờ bia đã cháy hàng rồi, ông chủ bảo phải mười phút nữa mới giao hàng tới. Hứa Gia sợ Tô Chỉ cứ ở ngoài rồi lại nhiễm lạnh, bèn bảo cô ôm một chai nước ngọt đi về trước.

“Thế đến lúc đấy anh có bê nổi bia không?”

“Cả em anh cũng xách được luôn nữa là.”

Tô Chỉ: “...”

Hứa Gia vẫy vẫy tay với cô: “Đến nhà nhớ gửi tin nhắn cho anh.”

Tô Chỉ gật đầu, “Thế em mang nước ngọt về cho họ trước đây.”

“Ừ.”

Sau đó Tô Chỉ ôm một chai coca lớn đi về tiểu khu.

Tuy trời đã ngả tối, nhưng trong tiểu khu vẫn rất đông vui. Thời tiết đã chuyển sang tiết thu khiến lòng người dễ chịu nhất, lượng người đi ra ngoài tản bộ mỗi tối cũng càng nhiều hơn.

Tô Chỉ nhẹ nhàng cất bước đi vào phía trong tiểu khu.

Lúc gần đến dưới toà nhà nơi mình sống, cô thấp thoáng thấy có bóng người đang hút thuốc ở bên vệ đường. Nhưng người đó đứng ở chỗ khuất ánh đèn, Tô Chỉ không nhìn rõ được là ai.

Bản năng cảnh giác trỗi dậy, cô ôm chặt chai nước ngọt, tăng tốc đi về phía cửa tòa nhà.

Nào ngờ đột nhiên có một chiếc xe điện giao đồ ăn lướt xẹt ngang qua người cô, Tô Chỉ loạng choạng, cả người cả nước ngọt cùng ngã nhào xuống bãi cỏ bên vệ đường.

Tên kia đến đầu cũng không ngoảnh lại lấy một cái, cứ thế chuồn mất dạng nhanh như cắt.

Tô Chỉ khế chửi với theo hướng đó một câu “cạn lời”, cúi xuống nhìn mới phát hiện mắt cá chân của mình đã bị va đập vào lề đường xi măng.

Cô chống hai tay ngồi dậy, thử cử động mắt cá chân xem sao.

Cơn đau nhói lập tức truyền tới từ chỗ mắt cá chân. Tô Chỉ khế rít lên một tiếng, cô đổi tư thế khác, cắn răng chuẩn bị đứng dậy, thế rồi lại chợt nhìn thấy có một đôi giày da lộn vào trong tầm mắt.

Trong lòng dấy lên tia cảnh giác, cô vội vàng ngẩng đầu lên nhìn...

Dưới ánh đèn tù mù mờ tối, cô nhìn thấy Trình Hoài Cảnh lặng lẽ ngồi xuống trước mặt mình.

Mùi thuốc lá nhàn nhạt nhưng khó lòng ngó lơ toả ra từ trên người anh.

Bấy giờ Tô Chỉ mới nhận ra, không ngờ anh chính là người đàn ông đứng dưới lầu hút thuốc hồi nãy.

Sao anh lại ở đây?

Trái tim thoáng chốc bị vò nhăn nhúm thành một mớ giấy lộn, ngay cả lời nói cũng mất đi mạch logic đơn giản nhất.

“Chú...chú hút thuốc đấy à?” Thế mà cô lại mở miệng hỏi câu này.

Trình Hoài Cảnh hạ mắt nhìn mắt cá chân của cô, khế đáp lại: “Ừm.”

Giờ phút này, dường như cái lạnh đầu thu đã mất đi toàn bộ uy lực, sau lưng Tô Chỉ hơi mướt mồ hôi, là bởi vì anh cách cô thật sự quá gần.

Khuôn mặt ấy ở ngay trước mắt, làn hơi thở nhẹ nhàng cũng dịu dàng phả lên trán cô.

Tô Chi cố nín thở.

“Chú...” Nhưng cô còn chưa kịp thốt ra câu tiếp theo, Trình Hoài Cảnh đã hỏi: “Bạn trai em đâu?”

Cô nhú mào nhìn Trình Hoài Cảnh: “Anh ấy không phải bạn trai tôi, chỉ là bạn bè tới nhà ăn...”

Trình Hoài Cảnh lập tức khẽ cất lời: “Gửi tin nhắn cho cậu ấy, bảo là em có chuyện nên đi trước.”

Tô Chi thoáng cái sững người.

Lát sau, cô hỏi lại anh như kiểu có chút đề phòng: “Chú muốn làm gì?”

Ánh mắt Trình Hoài Cảnh hơi tối đi.

“Tôi không sao, chỉ đơn giản là trẹo chân tí thôi, tôi...”

Tô Chi còn chưa nói hết câu, đầu ngón tay ấm áp của anh đã cẩn thận áp lên mắt cá chân của cô.

Phút chốc trời đất quay cuồng.

Đầu ngón tay anh khẽ khàng vuốt ve.

Cơ thể tức khắc mất đi mọi năng lực phản kháng.

Khiến cô không cách nào lên tiếng được nữa.

Sau đó, lòng bàn tay của người đàn ông nắm trọn lấy phần mắt cá chân của cô, anh ngẩng lên hỏi:

“Có đau không?”

Chương 53: Lạc lối

Lơ ma lơ mơ thế nào lại lên xe của Trình Hoài Cẩn.

Từ khoảnh khắc được bàn tay anh nắm trọn lấy.

Tô Chi không muốn thừa nhận, thừa nhận rằng dẫu đã rất lâu rồi cô không còn cố ý nhớ về Trình Hoài Cẩn, dẫu cho cô cứ ngỡ lần gặp mặt trước đó, mình đã có đủ sức đề kháng với Trình Hoài Cẩn rồi.

Vậy mà, khoảnh khắc khi bàn tay anh chạm vào, cô vẫn là kẻ chết đuối bị lôi kéo chìm sâu dưới mặt biển rộng lớn kia, phút chốc đã buông bỏ vũ khí đầu hàng.

Cô không sao phủ nhận được, rằng trong trái tim cô chưa từng mất đi tình yêu ấy, nhưng cũng không lú lẫn đến mức coi tình yêu ấy là toàn bộ cuộc sống như trước kia.

Vụt mất thì sẽ phá huỷ, có được thì sẽ viên mãn.

Coi anh như một người bạn từng đồng hành bên cô một chặng đường, giờ đây Tô Chi đang dùng chính cách thức ấy để đối mặt với Trình Hoài Cẩn.

Tô Chi ở trên xe gửi cho Hứa Gia một tin nhắn, nói là mình tình cờ gặp lại một người bạn cũ, kêu anh ấy cứ về nhà ăn uống vui vẻ với mọi người, xong xuôi không cần dọn dẹp, cứ khoá cửa nhà giúp cô thôi là được.

Hứa Gia thấy hơi lo lắng, gọi ngay điện thoại cho cô.

Tô Chi nói xin lỗi với anh ấy qua điện thoại, sau khi xác nhận Tô Chi thật sự an toàn, một lát sau anh ấy mới cúp máy.

Gió không thổi được vào trong xe, dần dà cũng có chút rạo rức bí bách.

Tô Chi mở hé cửa sổ bên mình ra, gió đêm mùa thu hơi lành lạnh nhẹ nhàng phả lên gương mặt cô. Đường phố mang gam màu vàng vọt ảm đạm, dòng người xe cộ qua lại tựa như những cái bóng đan xen quẩn bện không ngớt.

Cô không hỏi Trình Hoài Cẩn tại sao lại tới đây.

Trước kia cô thích nhất là nghiền ngẫm, suy đoán từng hành động nhỏ nhặt của Trình Hoài Cẩn, nhưng giờ đây cô sẽ không đời nào để bản thân làm đường lạc lối thêm nữa.

Biết rõ với anh là không thể, cô cũng sẽ không giẫm lên vết xe đổ lần nữa.

Trình Hoài Cẩn lái xe đưa cô tới một bệnh viện tư nhân, khi Tô Chi nhìn thấy toà bệnh viện nguy nga đồ sộ kia, cô quay sang nhìn anh với vẻ không cần thiết phải tới đây.

“Nói thật, bây giờ tôi thậm chí còn cảm thấy chân đã khỏi rồi ấy chứ. Thật sự không cần thiết phải tới bệnh viện đâu.”

Trình Hoài Cẩn không nói một lời, cứ thế đi xuống mở cửa xe bên phía cô, đưa tay định đỡ cô ra ngoài.

Tô Chi chỉ bám vào cửa xe, khoảnh khắc đặt chân xuống đất, hàng lông mày không kìm được nhíu lại.

Một thoáng chột dạ.

Trình Hoài Cẩn hỏi cô: “Có cần ôm không?”

“Không cần.” Nói chắc như đinh đóng cột, sống lưng Tô Chi lại bắt đầu từ từ nóng râm ran.

Cô nhẹ nhàng đặt chân trái xuống đất, bước chân tiến về phía trước trông hơi khập khiễng. Trình Hoài Cẩn đứng ở phía sau nhìn cô một lúc rồi cũng sai bước theo sau.

Vừa vào cửa đã có một chị y tá đẩy xe lăn đến.

Trông chị y tá có vẻ quen biết Trình Hoài Cẩn, thấy cô ấy mở miệng bảo: “Chào buổi tối anh Trình.”

Trình Hoài Cẩn gật đầu với cô ấy: “Để tôi.” Nói rồi đưa tay nhận lấy xe lăn của Tô Chỉ.

Sau đó ba người cùng đi vào thang máy.

Bác sĩ chụp phim cho Tô Chỉ xong, xác định xương cốt không có vấn đề gì, chỉ bị trẹo chân thông thường thôi.

“Chườm lạnh trước đã, nếu ở nhà có túi chườm lạnh thì về nhà chườm cũng được, anh Trình thấy...”

“Chườm ở đây.” Trình Hoài Cẩn nói.

“Được, không thành vấn đề.” Bác sĩ quay sang bảo chị y tá đẩy Tô Chỉ đến phòng bệnh.

Một phòng bệnh được sơn tường màu vàng nhạt, chị y tá đi vào bật đèn lên.

Ngay sau đó định dìu Tô Chỉ lên giường.

“Không cần, không cần đâu.” Tô Chỉ vội vàng từ chối, “Em ngồi ghế sofa là được, cái này cũng không có gì to tát cả.”

Chị y tá ngó sang Trình Hoài Cẩn một cái, anh giơ tay bảo cô ấy đi ra ngoài trước.

“Thế còn chườm lạnh...”

“Cô cứ ra ngoài trước đi.” Trình Hoài Cẩn khế bảo.

Chị y tá cũng không kì kèo nữa, để túi chườm ở lại rồi lui ra ngoài.

Cánh cửa phòng bệnh từ từ khép lại, Trình Hoài Cẩn chuyển một cái ghế nệm đến trước ghế sofa Tô Chi đang ngồi.

Anh khom người định nhắc chân trái của Tô Chi lên.

Tô Chi rụt lại, nói: “Không hề hấn gì đâu, tôi về nhà tự chườm đá cũng được.”

Trình Hoài Cẩn ngồi bên giường đối diện với cô, trong tay vẫn cầm túi chườm lạnh: “Ở nhà có túi chườm không?”

Tô Chi ngẫm nghĩ một hồi: “Có sủi cảo đông lạnh.”

Trình Hoài Cẩn ngó lơ cô, anh đưa tay siết chặt vị trí trên mắt cá chân Tô Chi, cương quyết nhắc chân cô đặt lên trên ghế nệm.

Vừa khéo làm sao cô lại đi dép lê ra ngoài, thành ra bây giờ vô cùng thuận tiện.

Trái tim Tô Chi thất lại không sao chịu nổi, cơ thể bất giác cứng ngắc. Nhưng Trình Hoài Cẩn thì cứ như không mang bất cứ tạp niệm nào, chỉ nhẹ nhàng chườm túi đá lạnh lên phần mắt cá chân của cô.

Cái lạnh cực độ áp lên chân, cô không khỏi rít lên một tiếng, định rụt chân lại theo phản xạ có điều kiện.

Bàn tay Trình Hoài Cẩn hơi dùng sức, túi chườm cũng theo đà áp chặt lên mắt cá chân cô.

“Cố nhịn một chút.” Anh ngược mắt nhìn lên.

Ánh đèn trong phòng bệnh quá chói diệu, lẳng lặng neo đậu trên đôi hàng mi, hắt xuống cái bóng mờ ảo che đi ánh sáng trong đôi mắt ấy.

Anh cứ thể chăm chú nhìn cô không rời mắt.

Nét mặt nghiêm túc quen thuộc không đổi hệt như trước đây.

Trái tim Tô Chi khẽ run rẩy không sao kìm nén được.

Ánh mắt lảng tránh tựa như đang trốn chạy, cô vẫn chưa thể tu luyện được cách làm như hoàn toàn chẳng hề để tâm.

Đôi môi mím chặt, thế rồi cô lại cất tiếng hỏi han như thể chỉ đang chuyện trò băng quơ:

“Sao chú lại bắt đầu hút thuốc thế?”

Lời vừa thốt ra, lại chợt cảm thấy có lẽ không nên hỏi thì phải.

“Tôi chỉ hỏi vu vơ thế thôi, nếu chú không muốn...”

“Cảm thấy không cần thiết.” Trình Hoài Cẩn đột nhiên lên tiếng.

Tô Chi ngẩn ra, đưa mắt nhìn qua đó.

Anh khẽ cất lời: “Chỉ là tự nhiên cảm thấy có một số thứ thật ra không cần thiết.”

“Thứ gì?”

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn xoáy sâu vào gương mặt cô: “Lòng kiên trì vô nghĩa.”

Lòng ngực Tô Chi hơi sụp đổ, nhưng cô cũng quyết từ chối không muốn giải nghĩa bất cứ lời nói nào của Trình Hoài Cẩn nữa.

Một thoáng lặng im. Trình Hoài Cẩn lại nói: “Sao không ở ký túc xá?”

“Có ở.”

Anh không tiếp tục dây dưa vấn đề trước đó nữa, tâm trạng của Tô Chi cũng thả lỏng hơn đôi chút.

“Vốn dĩ hợp đồng thuê căn nhà kia đã đến kỳ hạn lúc vào năm học rồi, nhưng Giang Triết đã mua đứt nó luôn.”

“Đúng là phong cách làm việc của cậu ấy.” Trình Hoài Cẩn nói.

“Phải, có đôi khi con người anh ấy còn tùy hứng hơn cả tôi, cứ bảo nếu không nhận thì sẽ tuyệt giao không chơi với tôi nữa.” Khi nói đến đây, nét mặt Tô Chi cũng bất giác đượm ý cười, “Tôi rất sợ rồi mình sẽ bị anh ấy chiều hư mất.”

Khoé mắt cô khẽ cong cong thành mảnh trăng non, ấy là khi nói về Giang Triết.

Trình Hoài Cẩn khẽ mím bờ môi. Ánh mắt rũ xuống nhìn mắt cá chân của cô.

Cẳng chân trắng muốt, phía dưới là những ngón chân mảnh dẻ nõn nà. Phần móng chân được cắt tỉa gọn gàng tròn trịa, bên trên được tô điểm một lớp màu hồng da nhàn nhạt.

Có vẻ cảm thấy xấu hổ vì bị anh nhìn chăm chú đến thế, Tô Chi lại định rụt cẳng chân về.

“Chắc là xong rồi đấy nhỉ?” Cô khẽ nói.

Trình Hoài Cẩn bỏ túi chườm đã hơi tan đá xuống, nhưng một bàn tay khác vẫn giữ chặt mắt cá chân cô, không cho rụt lại.

“Vẫn còn một túi.”

Thái độ của anh nom đến cố chấp.

Tô Chi cũng nuốt lại những lời định nói, không lên tiếng nữa.

“Người đi xuống lầu cùng em, là bạn đại học sao?” Sau khi chườm túi đá mới lên, Trình Hoài Cận cất giọng bình tĩnh hỏi cô.

Nhiệt độ trong phòng bệnh vẫn ổn định đều đều là thế, vậy mà chẳng hiểu cứ sao, Tô Chi lại đột nhiên cảm thấy hơi lạnh lạnh.

Cô chớp mắt: “Chú nói Hứa Gia sao?”

Trình Hoài Cận hỏi lại: “Là bạn đại học của em sao?”

“Phải, nhưng anh ấy đã lên năm tư rồi, ngày trước bọn tôi quen nhau khi cùng làm thêm trong quán trà sữa.” Lời vừa thốt ra, trong lòng Tô Chi chợt dâng lên một dự cảm không lành, bởi vì trước kia Trình Hoài Cận từng nói với cô không cần thiết phải lãng phí quãng thời gian đại học vào việc làm thêm.

Cô lập tức mím môi, Trình Hoài Cận cũng không nói gì, chỉ khẽ ậm ừ một tiếng.

Cơ ớn lạnh vô cớ ấy dần tan biến.

Thật ra anh cũng không nhắc đến bất cứ điều gì, tựa như thật sự trở thành một người chỉ tình cờ đồng hành cùng cô một quãng đường mà thôi.

Trái tim Tô Chi khẽ quặn thắt, song, cô cũng cảm nhận được một cơn sóng trào ấm áp.

Vốn ngỡ như, hai người sẽ không bao giờ nhẹ nhàng nói với nhau những lời băng quơ nhỏ nhặt như vậy nữa.

Vốn tưởng rằng, hai người sớm đã chia đôi ngã đường vào hôm ấy rồi.

Vậy mà giờ phút này đây, họ vẫn có thể kể cho nhau nghe về cuộc sống bình đạm này, chỉ vậy thôi, Tô Chi đã cảm thấy quá đổi thỏa lòng rồi.

“Trình Hoài Cẩn.” Cô chọt cật lời khe khẽ.

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn lập tức nhìn về phía cô, là trong vắt, là ấm áp.

Trái tim Tô Chỉ cũng hơi rạo rức: “Lần trước bọn tôi đã đi leo núi Nam Nham.”

“Tôi và Hứa Gia,” Cô nói bổ sung, “có cả bạn bè của anh ấy nữa.”

“Bọn tôi ở dưới chân núi trước một đêm, rồi đến ba giờ sáng ngày hôm sau thức dậy. Nhưng trong lúc leo núi, bọn tôi suýt nữa đã bỏ lỡ mất cảnh mặt trời mọc chỉ vì tôi đi chậm quá.”

“Vậy cuối cùng đã nhìn thấy chưa?” Trình Hoài Cẩn trầm giọng hỏi.

“Nhìn thấy rồi.” Tô Chỉ cười nói với anh, “Nhưng Hứa Gia nói với tôi, kể cả không được ngắm mặt trời mọc thì cũng không sao hết.”

Trình Hoài Cẩn không lên tiếng.

Tô Chỉ cầm túi đá chườm đã dần tan trong tay anh bỏ xuống, sau đó xỏ lại dép.

“Trình Hoài Cẩn, thật ra hai ta cũng không nhìn thấy bình minh của đôi mình mà, không phải sao?”

Dưới ánh đèn vàng ấm áp, ánh mắt cô trong veo mà cũng thật kiên định.

Lần đầu tiên, cô坦然 đối mặt với cái kết chẳng đi đến đâu của cả hai như vậy. Không phải khóc lóc đau khổ, cũng chẳng phải than thân trách phận. Mà là bình yên đón nhận.

“Hứa Gia nói với tôi, không thấy được bình minh cũng không sao hết, chỉ ít chúng ta đã từng đồng hành bên nhau một quãng đường.” Tô

Chỉ đứng dậy, lấy chân trái giẫm nhẹ xuống mặt đất, đã không còn quá đau nữa.

Cô cúi xuống nhìn Trình Hoài Cẩn: “Trình Hoài Cẩn, từng câu tôi nói trước đây đều là thật. Mỗi một ngày trải qua bên chú, tôi sẽ không bao giờ quên. Chú xem, có phải tôi đã trưởng thành rồi không?”

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn nhìn cô đầy sâu thẳm, nhưng anh lại tiếc rẻ không chịu cho cô một câu trả lời nào.

Tô Chỉ mỉm cười, cũng không để bụng: “Chú muốn đưa tôi về không? Không thì tôi gọi xe về cũng được.”

-

Cuối cùng Trình Hoài Cẩn đã đưa Tô Chỉ về nhà.

Cô không chịu cho anh lên lầu, Trình Hoài Cẩn cũng không kiên trì nữa.

Anh chỉ đứng dưới lầu nhìn ánh đèn trong phòng khách nhà cô sáng lên rồi mới quay trở lại xe.

Đèn xe vụt tắt.

Trình Hoài Cẩn ngồi bất động tại chỗ.

Màn đêm dày đặc tràn qua cửa sổ xe, đem anh nhấn chìm thật sâu trong đó.

“Không thấy được bình minh cũng không sao hết, chí ít chúng ta đã từng đồng hành bên nhau một quãng đường.”

Những lời Tô Chỉ nói với anh ở trong phòng bệnh, giờ phút này cứ quanh quẩn lặp lại hết lần này đến lần khác.

Không thể ngừng lại, cũng chẳng cách nào cự tuyệt.

Họ không hề cùng nhau ngắm nhìn mặt trời mọc sao? Không hề ư?

Trình Hoài Cẩn nhắm mắt lại, anh trông thấy bóng dáng cô mặc áo khoác của anh đứng trên đỉnh núi ngày ấy.

Đôi mắt đỏ hoe nhìn anh mỉm cười.

Trái tim như bị vô vàn mũi kim vô hình đâm vào, không hề lưu lại vết thương, nhưng cứ mỗi một lần trái tim đập lên, là một lần nơi ấy lại rỉ máu tí tách từng giọt.

Thì ra anh đã trở thành người đồng hành bên cô một quãng đường mất rồi.

Hoá ra cô đã bỏ lại anh, tiếp tục tiến về phía trước mất rồi.

Dường như không thể chịu đựng nổi dòng suy nghĩ ấy nữa, Trình Hoài Cẩn choàng mở mắt, khởi động lại xe.

Thân xe màu đen hoà vào vùng biển đêm tĩnh mịch một cách vô định.

Nhìn đường phố xe cộ qua lại mà anh lại chẳng biết mình phải đi về nơi đâu.

Mỗi một ngọn đèn đều có chủ đích chiếu về một hướng nhất định nào đó. Rõ ràng chính anh cũng từng như vậy, cũng từng “mục tiêu rõ ràng, không màng thân mình” mà thẳng tiến về phía trước là thế.

Vậy mà phút chốc hoảng hốt, Trình Hoài Cẩn bỗng cảm nhận được một thoáng lạc lối.

Không biết điều mình làm có thật sự là đúng đắn, không biết liệu bản thân có thật sự là không hối hận hay không.

Câu chất vấn như phát điên của Giang Nghiên Nguyệt, và lời từ biệt nhẹ nhàng của Tô Chi.

Trình Hoài Cẩn chầm chậm cho xe dừng lại bên đường, ánh mắt lặng lẽ đáp xuống vị trí ghế phó lái.

Một khoảng trống trải, cô đã không còn ở đó nữa rồi.

Nước triều dâng nhấn chìm mũi miệng anh như sắp ngộp thở.

Trình Hoài Cẩn khởi động lại điện thoại của mình như muốn cầu cứu tia sống sót cuối cùng. Hàng loạt cuộc gọi nhớ và tin nhắn trong phút chốc ào ào kéo đến tràn ngập trong điện thoại, nhưng anh vẫn làm như chẳng hề nhìn thấy, chỉ ấn mở danh bạ liên lạc ra.

Ngay giây phút ngón tay sắp ấn vào số điện thoại kia, như một hồi chuông cảnh tỉnh vang lên, Trình Hoài Cẩn sững người tại chỗ.

Trái tim như bị bàn tay khổng lồ vô hình xé toạc trong lặng thầm, bấy giờ anh mới chợt bừng tỉnh nhớ ra:

Anh đã bị cô chặn từ lâu rồi.

Chương 54: Xua tan sương mù

Khi anh lái xe quay về căn hộ, Giang Nghiên Nguyệt vẫn đang ở đó.

Vài món đồ trang trí bằng thủy tinh trên bàn đã biến mất, Trình Hoài Cẩn cũng chẳng buồn hỏi.

“Anh hai.” Giang Nghiên Nguyệt vừa thấy anh bước vào cửa là đứng bật dậy đi tới.

Nước mắt cô ta lập tức tuôn trào, vươn tay định ôm Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn giơ tay ra chặn cô ta lại.

Cánh tay của Giang Nghiên Nguyệt cứng đờ, nước mắt lại càng rơi lã chã không ngừng. Cô ta cất giọng nghẹn ngào nói: “Anh hai, em xin lỗi. Thật sự xin lỗi anh. Vừa nãy em đúng là mất trí rồi nên mới ăn nói lung tung như vậy.”

Trình Hoài Cẩn xỏ dép đi vào phòng ngủ.

Giang Nghiên Nguyệt theo sát phía sau anh.

Vừa đẩy cửa phòng ngủ ra, quả nhiên cả bó hoa lẫn bình hoa đều không thấy đâu.

Trình Hoài Cẩn quay đầu lại, Giang Nghiên Nguyệt vội vàng giải thích: “Xin lỗi anh hai, là tại vừa nãy em không cẩn thận làm rơi bình hoa...”

“Còn chuyện gì không?” Nhưng ánh mắt anh nhìn qua đây lại quá đổi lạnh lùng, như thể trận cãi vã vừa rồi hoàn toàn chẳng hề xảy ra.

Giang Nghiên Nguyệt nheo lời, nước mắt lại bắt đầu rung rung.

“Anh hai, nếu bây giờ anh không muốn chuyển ra ở chung với em cũng được, đợi khi nào kết hôn rồi dọn đi cũng không muộn.”

Trình Hoài Cẩn trầm giọng nói: “Được.”

Giang Nghiên Nguyệt hơi kinh ngạc, không ngờ anh lại đồng ý nhanh như vậy. Nhưng cô ta cũng chỉ có thể vừa hận anh vừa nín nhịn nuốt xuống, mím môi nói: "Vậy, vậy anh hai, anh không giận em nữa chứ?"

Cô ta nói rồi nước mắt lại chực trào tuôn rơi: "Khoảng thời gian này em thật sự là vì quá phiền muộn chuyện trong nhà nên mới thành ra như vậy thôi, anh hai à anh phải tin em, về sau em chắc chắn sẽ không nổi đóa với anh như vậy nữa đâu."

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn rũ xuống mặt đất, hoàn toàn không hề nhìn cô ta.

Giang Nghiên Nguyệt nói xong anh mới ngược mắt lên, nhưng giọng điệu vẫn rất lạnh nhạt: "Được, có cần anh kêu tài xế đưa em về không?"

Nhìn cái dáng vẻ nói ngọt nói nhạt gì cũng không chịu của anh, trong lòng Giang Nghiên Nguyệt hận muốn điên lên. Nhưng lúc này cô ta cũng đành chịu không thể làm gì khác, cuối cùng chỉ có thể cắn chặt răng, ăn nói ra chiều hiểu chuyện: “Không phiền đến anh hai nữa, em đã bảo tài xế chờ em ở dưới lầu rồi."

Trình Hoài Cẩn gật đầu, xoay người đi vào phòng ngủ.

-

Tháng mười một, Bắc Kinh bước vào cuối thu. Khung cảnh phố xá nhuốm sắc vàng óng, lá rơi xào xạc.

Buổi sáng sớm của một hôm nào đó, Trình Hoài Cẩn đã nhận được một cuộc gọi.

Lúc đó anh đang ở Bắc Xuyên, gần cuối năm ở trường có rất nhiều việc phải làm, mà chuyện của Trình Hoài Lĩnh ở bên phía Bắc Kinh cũng vấp phải khó khăn.

Mọi thứ như bị mắc kẹt trong vũng bùn lầy không thể tiến về phía trước.

Cuộc gọi là của bà ngoại gọi tới, tuổi bà đã cao, quanh năm dậy sớm.

Trình Hoài Cẩn ngạc nhiên không thôi, vì bà đã kêu anh về nhà một chuyến.

Về nhà bà ngoại một chuyến...

Trình Hoài Cẩn cúp điện thoại, ngồi dậy khỏi giường mà mạch suy nghĩ vẫn còn hơi chậm chạp.

Anh ngược mắt nhìn bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ, lời bà ngoại vừa nói hãy còn văng vẳng bên tai: "Chuyện anh cả anh tham ô đã là sự thật như ván đã đóng thuyền rồi, Hoài Cẩn, anh về đây một chuyến đi, bà ngoại có lời muốn nói với anh."

Trình Hoài Cẩn ngồi bên mép giường, trong tiết trời cuối thu, cửa sổ phòng anh không đóng hẳn, chỉ mở hé hé một khe cửa nhỏ.

Lúc này màu trời hãy còn thiên về tông lạnh, sắc xanh mơ màng giăng đầy ngoài khung cửa sổ, anh cảm nhận có luồng không khí hiu hiu, lạnh lạnh từ từ rong ruổi đến bên tay mình.

Mạch suy nghĩ lắng xuống đầy chậm rãi cùng thận trọng, tựa như không thể, và cũng không dám làm ra bất cứ hành vi bốc đồng nào.

Số điện thoại của Trình Viễn Đông anh đã nhấn vào. Nhưng Trình Hoài Cẩn lại cứ lần lữa mãi không chịu gọi đi.

Một nỗi niềm mai vốn dĩ đã tồn tại trong âm thầm, cuối cùng đã nặng nề giáng xuống sau cuộc điện thoại này của bà ngoại.

Tại sao Trình Hoài Lĩnh cứ khẳng khẳng nói mình vô tội, vậy mà đối phương lại cứ hết lần này đến lần khác tìm ra bằng chứng áp đảo, khiến họ rơi vào thế bí không kịp trở tay.

Hà có gì Trình Viễn Đông cứ nóng lòng sốt ruột muốn đứng chung phe với nhà họ Giang là thế, ấy vậy mà lại không muốn tin rằng bằng chứng có thể trả lại sự trong sạch cho Trình Hoài Lĩnh.

Phải chăng từ đầu đến cuối, thật ra chỉ có một mình anh vẫn tin rằng Trình Hoài Lĩnh vô tội ư?

Phải chăng sau tất cả, chỉ có một mình anh là người duy nhất còn nhớ Trình Hoài Lĩnh của thuở ban đầu mang dáng vẻ ra sao ư?

Cơn gió lạnh vi vu rong chơi đến bên mắt cá chân, ánh mắt Trình Hoài Cẩn chậm rãi hạ xuống.

Suốt khoảng thời gian này, anh hoàn toàn đắm mình trong guồng quay bộn bề giữa hai nơi, nhiệm vụ giảng dạy nghiên cứu khoa học ở phía Bắc Xuyên anh không thể buông bỏ, mà phía Giang Nghiên Nguyệt ở Bắc Kinh anh cũng không thể lạnh nhạt được.

Anh luôn phải quay cuồng chạy qua chạy lại cả hai phía, bên này lao đầu vào lượng công việc nặng nhọc, bên kia phải ở bên Giang Nghiên Nguyệt trong sự tê liệt vô cảm.

Vào cái ngày Trình Hoài Lĩnh xảy ra chuyện, anh cứ ngỡ như suốt bao năm qua, cuối cùng mình đã tìm được một con đường có thể chỉ đường dẫn lối anh đi đúng hướng. Một con đường mà anh có thể trở về ngôi nhà này sau ngàn ấy năm trời.

Vậy mà bấy lâu nay trôi qua, Trình Hoài Cẩn lại bắt đầu trở nên mông lung mịt mờ.

Tựa như lạc lối vào màn sương mù dày đặc, anh nhấc chân cất bước mà chẳng thấy rõ đường đi phía trước, chẳng biết liệu có phải mình chỉ đang dậm chân tại chỗ hay chẳng.

Ngọn đèn vốn còn tỏ rạng kia đã dần hoá thành mờ ảo trong màn sương.

Trình Hoài Cận biết, bên trong màn sương kia hòa lẫn cả lòng tham cùng d.ục vọng của anh, nhưng cũng trong buổi sớm mai này, anh đã nhận ra một điều, rằng có lẽ ngọn đèn sáng soi kia ngay từ thuở ban đầu đã là giả dối mất rồi.

Liệu con đường dẫn đến "nhà" có thực sự tồn tại, hay thậm chí ngay từ đầu con đường đó căn bản đã chẳng hề hiện hữu?

-

Sáng sớm nay Trình Hoài Cận không đánh thức dì Lý dậy, anh chỉ lặng lẽ xuống lầu chuẩn bị đi ra ngoài.

Lúc bước chân đến cửa nhà, run rủi thế nào anh lại lưỡng lự dừng bước trước cửa phòng của Tô Chi một hồi. Trong phòng cô vẫn được quét tước dọn dẹp hàng ngày hết như trước đây, cái hộp trên bàn đã được dì cất vào ngăn kéo.

Trình Hoài Cận chậm rãi đi vào phòng cô.

Bước tới bên ban công nhẹ nhàng mở hé một cánh cửa sổ.

Không khí lành lạnh từ từ lướt qua gò má anh, Trình Hoài Cận đứng lặng người một lúc. Sau đó khép cửa sổ lại rồi rời đi.

Giao thông thông thoáng suốt cả chặng đường đi, lúc tới nhà bà ngoại vẫn chưa tới mười một giờ.

Dì ở cửa thấy vậy gọi anh một tiếng cậu Trình, Trình Hoài Cận gật đầu rồi hỏi bà ngoại đâu?

"Bà đang đợi cậu ở từ đường, đặc biệt dặn cậu đi vào nhớ thấp cho mẹ cậu nén hương trước."

Trình Hoài Cẩn gật đầu, cất bước đi về phía từ đường.

Xuyên qua dãy hành lang dài tít tắp, Trình Hoài Cẩn đi sâu vào trong sân. Trong sân vườn có hai cây hoa mộc cao lớn xanh tốt, phía dưới là những bông hoa vàng nhỏ nhỏ lả lơi rơi rụng.

Hương thơm phả lên mặt để bề khiến anh nhớ lại những năm tháng mình đã từng trải qua ở chốn đây. Ngược mắt lên, Trình Hoài Cẩn nhìn thấy cánh cửa gỗ màu nâu sẫm phía trước.

Anh bước tới, đưa tay đẩy cửa ra.

Trong gian từ đường tối tăm u ám, bà ngoại đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, tay lần chuỗi tràng hạt.

Ánh nắng tràn vào từ ngoài cửa, chiếu thẳng xuống chiếc đệm êm ái trước bài vị.

Bà ngoại không mở mắt ra vì vẫn chưa niệm hết một lượt.

Trình Hoài Cẩn lặng lẽ bước vào từ đường, anh rút một nén hương được đặt ở góc bàn.

Châm hương, cúi rạp người.

C.ắm vào lư hương trước mặt.

Làn khói trắng từ từ phiêu tán bốc lên, Trình Hoài Cẩn ngược mắt nhìn quanh gian phòng này.

Một gian từ đường mà trước kia luôn cảm thấy u tối, đáng sợ, không dám nhìn thẳng là thế, vậy mà giờ đây nhìn lại, nơi này sớm đã mất đi tấm màn sa thần bí ấy rồi.

Mùi hương khói thoang thoảng nhẹ nhàng phủ vào khoang mũi.

Mà thực ra, mùi hương ấy cũng mang tới một loại ảo giác khiến lòng người trấn tĩnh lại.

“Lại đây ngồi đi.”

Trong gian từ đường yên ắng, giọng nói của bà ngoại vang lên từ phía sau người anh.

Trình Hoài Cẩn xoay người ngồi xuống bên cạnh bà.

Bà ngoại ngược mắt nhìn anh, thật lâu sau vẫn không nói một lời.

Mà sau đó, là một tiếng thở dài nặng nề.

...

Ngày hôm ấy, Trình Hoài Cẩn đã biết hết ngọn nguồn đầu đuôi sự việc.

Trình Viễn Đông và ba Giang đã biết sự thật Trình Hoài Lĩnh phạm tội từ lâu, nhưng chẳng biết Trình Viễn Đông bằng cách nào đó đã thuyết phục được ba Giang đứng về chung chiến tuyến với mình.

Có lẽ là lời hứa hẹn về món lợi ích khổng lồ nào đó, hoặc cũng có lẽ là do Giang Nghiên Nguyệt kích thêm vài câu thuận nước đẩy thuyền.

Vậy là, Trình Hoài Cẩn anh đây đã trở thành một con tốt thí then chốt nhất nhưng cũng mù mờ nhất trong ván cờ này.

Trình Hoài Lĩnh muốn lợi dụng anh hòng rửa sạch tội danh cho mình, còn Giang Nghiên Nguyệt muốn nhân cơ hội này đạt được mục đích kết hôn với anh. Mà một khi Trình Hoài Lĩnh trắng án được thả ra ngoài, nhà họ Giang cũng sẽ thu lượm được món lợi ích khổng lồ như những gì Trình Viễn Đông đã hứa hẹn, Trình Viễn Đông cũng sẽ có

thể cậy nhờ mối ràng buộc với nhà họ Giang để nghênh ngang không ngán một ai.

Một nước cờ hoàn toàn không có khói thuốc súng, hóa ra, ai nấy cũng đều có được lợi ích cho riêng mình.

Chỉ ngoại trừ quân cờ then chốt nhất trong ván cờ này.

Anh hoàn toàn ngu ngơ không hay biết gì, mà sau đó bọn họ lại lợi dụng đoạn ký ức yếu lòng mà anh vẫn luôn không dám chạm tới ấy, khiến anh triệt để hăm sâu biến thành công cụ trong nước cờ của bọn họ.

Một dằm gai sắc nhọn trong tiềm thức, giờ đây cũng đã xuyên qua màn sương mù dày đặc kia, hung hăng đâm vào tận sâu trong trái tim anh.

Là từ khi nào vậy, từ khi nào mà giữa anh và bọn họ đã sớm chẳng còn thứ “tình thân” kia nữa?

Con đường mà anh vẫn luôn ngỡ như có thể dẫn lối anh trở về mái nhà ấy, phải chăng nó vốn chẳng hề tồn tại ư?

Một làn khói trắng chậm chậm bốc lên rồi toả ra từ lư hương.

Trình Hoài Cẩn gần như mất hồn nhìn vào khoảng tối tăm hư vô ấy.

Một cảm giác bất lực sau nỗi thất vọng đến tột cùng.

Song, anh cũng cảm nhận được cơn mưa máu đang lất phất tuôn rơi trong lòng đã cuốn theo cả màn sương mịt mờ kia, rồi cùng từ từ tan biến khỏi nơi lồng ngực anh.

Nước mưa từ từ hòa lẫn thành một con đường nhỏ hẹp dưới chân, Trình Hoài Cẩn men theo lối đi ấy chậm chậm tiến về phía trước. Nơi anh bước tới là một khoảng vườn trồng những khóm hoa khế rung rinh nhẹ đưa.

Một thoáng chấn động trong tâm trí không sao kiểm soát được, anh khó lòng dần xuống cơn căng cứng khắp toàn thân.

Thật ra, anh đã không còn nghe rõ những lời bà ngoại nói nữa rồi.

Anh chỉ nhớ, buổi tối ngày hôm ấy họ cùng ăn với nhau bữa cơm, cô đã nói với anh:

“Trình Hoài Cận, tôi cảm thấy ở bên người yêu mình và người mình yêu mới chính là nhà.”

Khi ấy, anh không hề để tâm đến lời nói đó của cô, cũng chẳng từng nghiêm túc nghĩ ngợi về nó. Ấy vậy mà giờ đây, câu nói ấy như một hồi chuông báo động gõ mạnh khiến anh choàng bừng tỉnh, rồi cứ vậy vang vọng trong cõi lòng anh thật lâu, thật lâu.

Cứ có quan hệ máu mủ thì nhất định sẽ là người nhà sao?

Một mái nhà mà anh khổ sở van nài, ráo riết kiếm tìm, một tổ ấm tới từ sự công nhận của Trình Viễn Đông và Trình Hoài Cận ấy, chúng có thật sự từng tồn tại ư? Biết bao năm trời, nỗi ân hận cùng tự trách vì vụ tai nạn kia cứ mãi cắm rễ tận sâu trong lòng anh, chính chúng đã che mờ đi hai mắt, khiến anh cứ mãi mù quáng quẩn quanh bên ngoài ngôi nhà này.

Nhưng giờ đây anh mới biết.

Suốt bấy nhiêu năm qua, có lẽ chỉ có anh là người duy nhất còn đau đầu về vụ tai nạn năm đó.

Mà Trình Viễn Đông và Trình Hoài Linh lại có thể đang tâm lợi dụng điểm này biến anh trở thành bàn đạp giúp bọn họ leo lên đỉnh cao.

Vậy còn sau lần này thì sao, sau khi anh đã cưới Giang Nghiên Nguyệt thì sao đây?

Lẽ nào anh thật sự có thể trở thành người nhà với bọn họ một lần nữa ư?

Sẽ chẳng bao giờ có giây phút nào khiến anh nhìn rõ mọi thứ hơn bây giờ được nữa.

Toàn thân ướt đẫm, anh đứng dưới cơn mưa tầm tã ngày một dữ dội.

Suốt bao năm trời, màn mê chướng đã từng bủa vây lấy anh cuối cùng cũng đã dần tiêu tan vụn biến.

Bấy lâu nay, là chính anh đã tự giam mình ở chốn đây bằng thứ mơ tưởng hão huyền đó, mơ rằng anh có thể trở về trong vòng tay của ngôi nhà này.

Mà giờ đây, vết thương lòng ấy cũng đã bị chính tay anh tàn nhẫn vạch ra.

Máu chảy tí tách từng giọt, vậy mà Trình Hoài Cẩn lại cảm thấy nhẹ nhõm như được giải thoát.

Trong lư hương, nén nhang kia đã chầm chậm cháy lụi tàn.

Tro tàn nhẹ rơi, chúng chất đống thành ngọn núi nho nhỏ màu xám nhạt.

Trình Hoài Cẩn đứng dậy, nói với bà ngoại: “Xin lỗi bà, cháu muốn ra ngoài gọi điện thoại.”

Dứt lời, anh cất bước đi ra khỏi phòng.

Men theo dãy hành lang quay về khoảng sân trong nhà, anh ngẩng đầu lên.

Trên tán cây hoa mộc điểm xuyết chi chít những đóa hoa màu vàng nhạt, phía sau là khoảng trời cao vút bao la vô tận. Có chú chim đen

sải cánh bay vụt ngang qua đường chân trời, rồi cuối cùng biến mất trong tầm mắt anh.

Bên tai trống vắng lặng ngắt, dường như có thể nghe thấy thanh âm ở nơi phương xa.

Trình Hoài Cẩn lặng người ngắm nhìn bầu trời phía xa xăm, và rồi, anh đã gọi điện thoại cho Trình Viễn Đông.

Ở đầu dây bên kia, Trình Viễn Đông nổi cơn tam bành.

Nhưng Trình Hoài Cẩn cũng chỉ nói xong câu kia rồi dập máy.

Vàng thái dương chiếu rọi chân trời phương xa, hương hoa mộc mang theo chút cảm giác ấm áp khô ráo khe vờn bên mặt.

Trình Hoài Cẩn lim dim đôi mắt ngược nhìn ánh dương trên bầu trời.

Lặng lẽ mỉm cười.

Cơn vọng tưởng ngu ngốc suốt bấy nhiêu năm qua đã biến mất, mà nhát dao cuối cùng đâm về hướng chính mình này...

Anh quyết không chùn tay.

Chương 55: Lật ngược vận mệnh

Vừa về đến nhà họ Trình, Trình Hoài Cẩn đã nhận được sự “chào đón” ân cần như thế này đây.

Trình Viễn Đông từ xa lao tới, xẵng giọng chất vấn anh tại sao lại nuốt lời.

Trình Hoài Cẩn chỉ hỏi có phải ông ta đã biết sự thật Trình Hoài Lĩnh phạm tội hay không, Trình Viễn Đông ập a ập úng, cuối cùng then quá hóa giận thú nhận hết tất cả.

Không ngoài dự liệu của Trình Hoài Cẩn, Trình Viễn Đông lại bắt đầu rao giảng cái mớ lí luận hy sinh cống hiến đó của ông ta để quát tháo Trình Hoài Cẩn là đồ bất hiếu, nói anh không xứng làm con cái của nhà họ Trình.

Trình Hoài Cẩn hỏi ngược lại ông ta: “Thì ra muốn làm con cái của nhà họ Trình, từ trước đến nay đều cần phải có điều kiện sao?”

Trình Viễn Đông nghẹn họng, lại mắng anh là kẻ vong ơn phụ nghĩa.

Trình Hoài Cẩn không muốn tranh cãi với ông ta, chỉ lặp lại những lời đã nói qua điện thoại: Không kết hôn với Giang Nghiên Nguyệt, và cũng sẽ không làm bất cứ điều gì để bao che tội ác cho anh cả nữa.

Trình Viễn Đông tức thở hồng hộc, cuối cùng bảo anh tự đi mà nói chuyện với Giang Nghiên Nguyệt.

Trình Hoài Cẩn không từ chối.

Đến buổi chiều anh đã gọi điện thoại cho Giang Nghiên Nguyệt.

Giang Nghiên Nguyệt mừng quýnh lên, bởi vì đây là lần đầu tiên Trình Hoài Cẩn chủ động muốn đến nhà cô ta.

Trình Hoài Cẩn nói không nán lại ăn cơm, nói chuyện xong sẽ đi ngay, nhưng Giang Nghiên Nguyệt cứ nhất quyết không nghe theo, cô ta kêu người đến nhà nấu cả một bàn đồ ăn, một hai cứ đòi phải ăn tối xong đi dạo rồi hẵng nói chuyện sau.

Trình Hoài Cẩn không nói gì qua điện thoại nữa, cứ thế lái xe thẳng đến dưới lầu nhà cô ta.

Giang Nghiên Nguyệt quả nhiên đã nổi cơn điên loạn. Đây cũng là điều nằm trong dự đoán của Trình Hoài Cẩn, anh không hề né tránh, cứ để mặc cô ta trút cơn giận.

Lúc về đến căn hộ thì đã là mười hai giờ đêm, nhưng dường như có một loại thế lực vừa mạnh mẽ lại vừa nhẹ nhàng nào đó cứ luôn thôi thúc khiến anh khó lòng ngừng lại.

Trình Hoài Cẩn đi tắm gội một lượt, thay sang bộ quần áo sạch rồi gọi điện thoại cho Giang Triết.

Giang Triết phấn khích đến độ hỏi anh có muốn gặp Tô Chỉ ngay bây giờ không, nhưng Trình Hoài Cẩn lại nói khoan hãy nói với cô. Hiện giờ trên người anh vẫn chưa rũ sạch hẳn chuyện của Trình Hoài Lĩnh, ít nhất phải mất thêm một thời gian nữa.

Giang Triết bảo anh có chuyện gì thì nhất định phải nói cho mình biết, anh ấy giúp được gì thì sẽ giúp ngay.

Trình Hoài Cẩn ậm ừ một tiếng, lúc gần cúp máy, cuối cùng anh vẫn hỏi han xem Tô Chỉ dạo gần đây thế nào.

Giang Triết nom đến hả hê, bảo là con gái nhà người ta sống vui vẻ thành thoi lắm, đã quên anh từ lâu rồi.

Trình Hoài Cẩn im lặng, định cúp máy.

Giang Triết vội vàng nhận sai, lại hỏi: "Anh định để đến lúc nào mới đi tìm em ấy?"

"Dẹp xong mọi chuyện trong tay."

"Lần này anh nghiêm túc đấy à?" Giang Triết lại hỏi.

Trình Hoài Cẩn trầm ngâm một giây: "Vẫn luôn là vậy."

-

Tô Chi nghe ngóng được tin về Trình Hoài Cẩn là khi đang ở trong buổi họp lớp cuối năm.

Cô đến khá sớm, giáo viên cố vấn vẫn chưa tới nên mọi người xúm lại xì xào buôn chuyện râm ran.

Cô dựa vào vai của quản lý ký túc xá là Hoàng Vũ, cứ thế lắng nghe mọi người nói chuyện rôm rả đến vui, mới đầu chủ đề vẫn còn đang bàn xem ngày mai cả ký túc xá của bọn họ sẽ ăn gì, thế rồi tự nhiên Hoàng Vũ lại ra vẻ thần bí hỏi họ đã hóng hớt được tin vịt dạo gần đây của Đại học Bắc Xuyên chưa.

Vốn dĩ Tô Chi vẫn đang vừa nghe họ nói chuyện vừa bâng quơ sờ hàng cúc áo trên áo khoác, nhưng khi nghe thấy chữ "Đại học Bắc Xuyên", cô lại không tự chủ được mà dỗi mắt qua đó.

Hoàng Vũ có một người anh trai đang học nghiên cứu sinh ở Đại học Bắc Xuyên, vài ngày trước có một vị giáo sư trong tổ nghiên cứu đề tài đột ngột từ chức.

"Anh tớ bảo là có người nặc danh tố cáo ông thầy giáo kia đạo đức suy đồi, cặp kè qua lại với một nữ sinh chưa đủ tuổi vị thành niên. Vốn dĩ phía nhà trường yêu cầu ông ta tạm thời đình chỉ công tác để tiếp nhận điều tra, nhưng mà ai ngờ được ông giáo sư đó lại từ chức luôn."

“Thấy mọi người kháo nhau là vì ông giáo sư đó sợ nữ sinh kia cũng bị cuốn vào chuyện này rồi lại âm ỉ rùm beng lên.”

Câu này vừa thốt ra, tất cả mọi người cứ nhao nhao lên xúm lại.

“Ông giáo sư đấy không phải con người à, già đầu bao nhiêu tuổi rồi mà đến cả trẻ vị thành niên cũng không tha thế?”

Hoàng Vũ nói ngay: "Chứ còn gì nữa? Lúc đấy tớ cũng hỏi ngay anh tớ xem ông giáo sư đấy già ngần nào rồi, có phải con cái cũng sắp thành niên cả rồi không, mấy cậu biết anh tớ nói gì không?"

Cô ấy khựng lại một lúc để như mời mọi người.

“Anh tớ bảo là ông giáo sư kia mới hai mươi tám thôi, mà đã thế còn có máu mặt trong giới học thuật, gia thế ghê gớm lắm, riêng cái đồng hồ trên tay thôi đã phải tiền tỉ rồi.”

Hoàng Vũ vừa dứt lời, xung quanh đã rộ lên tiếng tặc lưỡi râm ran không ngớt.

Cô ấy đang định nói tiếp thì lại có cảm giác Tô Chỉ túm chặt cánh tay mình: “Thầy giáo kia tên gì thế?”

Hoàng Vũ quay sang nhìn Tô Chỉ, tiện tay vuốt ve gò má cô.

"Hình như là Trình gì gì đó..."

Tô Chỉ thoáng cái sững người tại chỗ, Hoàng Vũ cảm thấy cô có gì đấy là lạ, vội vàng hỏi: "Cậu quen biết giáo sư này à? Là họ hàng của cậu sao?"

Nhưng Tô Chỉ chỉ chớp chớp mắt, trông cứ như đang bị thờ gắp, cuối cùng quăng lại một câu: "Tớ ra ngoài gọi một cuộc điện thoại trước đã." Nói rồi cô cuống cuồng đứng dậy khỏi chỗ chạy vù ra khỏi lớp.

Thời tiết tháng mười hai đã lạnh đến độ cắt da cắt thịt.

Tô Chi vừa đẩy cửa ra đã bị một trận gió lạnh bao trùm. Cô chạy đến chỗ đầu cầu thang bên cạnh, vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Giang Triết.

Trái tim cứ đập loạn thình thịch mà chẳng hiểu là vì sao, nhưng mới ấn gọi đi được hai giây, Tô Chi bỗng ngớ ra không biết mình có nên gọi cuộc điện thoại này hay không.

Nhưng chỉ một thoáng do dự, Giang Triết đã bắt máy.

"Sao thế, Tiểu Chi?"

Một tay Tô Chi túm chặt thanh lan can lạnh lẽo, cố dẫn lòng bình tĩnh lại trong vài giây.

"...Không có chuyện gì to tát đâu."

"Không có chuyện gì to tát, thế tức là có chuyện muốn nói, đúng không?"

Tô Chi hơi cau mày, cô khựng lại trong thoáng chốc.

"Trình Hoài Cẩn đã từ chức rồi, phải không?"

Ở đầu bên kia điện thoại, Giang Triết hiển nhiên là đã biết chuyện đó.

Giọng điệu của anh ấy không có vẻ gì là ngạc nhiên: "Phải, chuyện xảy ra vào tuần trước, mà làm sao em biết?"

"Anh trai của bạn em học ở Đại học Bắc Xuyên nên em biết."

Giang Triết nhàn nhạt ậm ừ một tiếng: "Vì em từng nói không muốn biết chuyện của Trình Hoài Cẩn, cho nên anh mới không nói cho em biết."

Tô Chi phóng tầm mắt nhìn lối đi giữa cầu thang tối tăm đen ngòm, chẳng hiểu sao trong lòng cứ thấy bức bối đến lạ. Nhưng, đây đã không còn là chuyện liên quan đến cô nữa rồi.

Cô giữ điện thoại im lặng một lúc, cuối cùng chỉ nói: "Nếu có bất cứ điều gì cần em làm chứng, em có thể giúp."

Cô vừa dứt lời, đầu bên kia đã khẽ bật cười.

"Bé Chi nhà ta đúng là tốt bụng thật đấy. Có điều em cũng đừng nghĩ Trình Hoài Cảnh nhu nhược như thế chứ. Bị tố cáo là cái cớ, mà căn bản cũng chỉ là bịa đặt vô căn cứ. Trình Hoài Cảnh từ chức chẳng qua chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi."

"Thế chẳng phải là chú ấy tự vợ cái tiếng như này vào người rồi sao?"

"Kể cả anh ấy không từ chức thì danh tiếng ở Đại học Bắc Xuyên cũng chẳng sạch tinh tươm lại được nữa. Ngược lại, kẻ muốn hại anh ấy sẽ vin vào điều này mà ngày càng táo tợn hơn, rồi đến cuối cùng lại lôi cả em vào, như vậy không đáng."

Giọng điệu của Tô Chi nhuộm đầy tức giận, tông giọng cũng bất giác nâng cao: "Rốt cuộc là kẻ nào muốn hại chú ấy vậy? Tại sao lại biết đến chuyện của em chứ?"

Giang Triết cười: "Đừng lo, không phải chuyện gì to tát đâu."

"Sao anh vẫn còn cười được nữa?"

Giang Triết càng cười phá lên to hơn, thế rồi quay ngoắt chủ đề: "Giáng sinh tới nhà anh ăn bữa cơm không?"

Tô Chi cau mày, nghe giọng hơi nghèn nghệt: "Thôi, em đã hẹn bạn tới nhà em ăn lẩu rồi."

"Được, thế đến Tết dương lịch đừng có quên đấy."

“Biết mà, rồi em sẽ mua quà sinh nhật cho anh được chưa.”

“Ờ, ngoan quá.” Giọng Giang Triết nom rất thoải mái, cuối cùng lại an ủi cô: “Yên tâm đi, Trình Hoài Cẩn sẽ không sao đâu. Nếu em thật sự sốt ruột thì chẳng thà tự gọi cho anh ấy đi cho rồi, số điện thoại của anh ấy cũng có đâu.”

Tô Chi khẽ mím môi, hạ thấp giọng bảo: "Thôi bỏ đi, nếu anh đã nói không sao thì không sao vậy, vốn dĩ cũng chẳng liên quan gì đến em."

“Đúng là người phụ nữ lạnh nhạt.” Giang Triết than thở.

“Không tổ chức sinh nhật cho anh nữa.”

Giang Triết: “...”

Sau đó Tô Chi cúp luôn điện thoại, trong lòng cứ có chút lo âu âm ỉ, nhưng cô cũng biết hiện giờ mình đã không có bất cứ lý do gì để can thiệp vào cuộc sống của anh nữa rồi.

Trình Hoài Cẩn gặp khó khăn, tự khắc sẽ có Giang Nghiên Nguyệt đau lòng vì anh.

Nói chung, dẫu sao cũng không đến lượt cô.

-

Cuối năm, toàn bộ chương trình học đã bước vào giai đoạn nước rút, Tô Chi cũng bắt đầu bận tối mắt tối mũi đến độ không chạm lưng xuống giường.

Mọi người trong ký túc xá cứ thay phiên nhau đến thư viện từ tận sáu giờ sáng để giành chỗ, buổi tối học đến tận hơn mười giờ mới vội phi về cho kịp giờ đóng cửa ký túc xá.

Vào đêm hôm Giáng sinh, Tô Chi đã tự cho mình một ngày nghỉ. Cô gọi Hứa Gia và bạn bè của anh ấy đến nhà mình chơi.

Suốt từ sáng đến tận tối, cả một hội nằm ngang nằm dọc chiếm cứ hết gian phòng khách nhà Tô Chi. Trời vừa sang thu, Giang Triết đã lắp đặt hệ thống sưởi sàn khắp nhà cô, sau đó thay luôn cả lớp sàn mới.

Hồi đó Tô Chi còn nói lố là pha cải tạo lần này còn quá cả tiền căn nhà, rất chi là không đáng. Mà ai ngờ, đến khi đông sang mới nhận ra hệ thống sưởi sàn này có ích đến mức nào.

Cả hội trông y như một đám mèo lười, ai nấy cũng cứ dính chặt trên mặt đất không chịu dậy.

Tô Chi cười đến không mở nổi mắt, cứ bận luôn chân luôn tay đi gọt trái cây làm đồ uống cho họ. Hứa Gia bảo cô đừng cứ bận mãi thế, nhưng Tô Chi không ngừng lại được.

Một loại niềm vui xuất phát từ tận đáy lòng, là khi có bạn bè ở cạnh bên mình.

Điều ấy khiến cô không còn cảm thấy mình lẻ loi đơn chiếc, cũng không còn cảm thấy cô quạnh những khi chỉ có một thân một mình nữa.

Buổi chiều chơi trò Nhập vai giết người hơi lố thời gian, một mạch đến tận tám giờ tối mới chơi xong.

Cả ngày nay mọi người toàn ăn vặt linh tinh nên giờ không thể ăn lẩu nổi nữa, Hứa Gia bèn đề nghị để mình đi mua ít rượu sake với đồ nhắm, tối nay mọi người nhậu nhẹt trò chuyện bên nhau.

Tô Chi cũng đồng ý, tàn cuộc mà không về nhà được thì con gái sẽ ngủ với nhau trong phòng ngủ, con trai thì ngủ ngoài phòng khách.

Mọi người ai nấy đều hăng hái sôi nổi đồng ý.

Sau đó Tô Chỉ đi lấy áo khoác rồi xuống lầu cùng Hứa Gia.

Vừa bước ra khỏi căn nhà nóng hầm hập, một cơn rùng mình bất thình lình ập tới khiến Tô Chỉ nhảy tung tung lên tại chỗ, thế rồi cô gộp hai bậc thang thành một bước, cứ thế nhảy xuống dưới lầu. Hứa Gia chân dài, bước một phát tận ba bậc thang. Tô Chỉ thấy thế bèn kéo áo khoác anh ấy lại, không cho vượt qua mình.

Cả hai cùng đến một cửa hàng tiện lợi ở cổng tiểu khu, nào là cơm nắm, nước ngọt, rồi rượu sake, mỗi thứ đều mua một ít, tất cả số lẩu Oden còn lại đang bày ở chỗ cửa ra vào, hai người cũng mua bằng sạch.

Cuối cùng, Tô Chỉ còn ôm thêm hai chai Coca đi theo sau Hứa Gia ra về, trên đường cứ huyền thuyên không ngừng về việc mình đã lanh trí thế nào trong ván Nhập vai giết người vừa nãy.

Cả hai cứ tíu ta tíu tít mãi, lúc gần đi tới dưới lầu căn hộ, Tô Chỉ liếc thấy một chiếc ô tô màu đen từ xa. Nhưng cô còn chưa kịp nghĩ ngợi gì thêm thì đã nhìn thấy Trình Hoài Căn đứng bên cạnh chiếc xe đó.

Giữa ngày đông giá rét, anh mặc một chiếc áo bành tô màu xám đậm. Dáng người dong dỏng cao lớn tựa cây tùng bách đứng sừng sững trong gió tuyết. Ánh đèn đường âm ỉm hắt xuống từ trên đỉnh đầu khiến Tô Chỉ không nhìn rõ được vẻ mặt anh.

Hứa Gia đứng giữa nhìn hai người họ mấy cái, lát sau dừng lại hỏi Tô Chỉ: “Bạn em à?”

Lúc này Tô Chỉ mới sực tỉnh, gật đầu nói: “Em đi qua đó nói vài câu với chú ấy.”

Nói rồi cô chạy lon ton đến bên Trình Hoài Căn.

Lại gần mới thấy vành tai anh đã hơi ửng đỏ lên vì lạnh, chẳng biết là đã đợi bao lâu rồi.

Tô Chi vừa định hỏi sao anh lại đến đây, Trình Hoài Cẩn đã vươn tay lấy hai chai Coca từ trong ngực cô. Tô Chi không giữ chắc, đến lúc phản ứng lại thì Coca đã bị người ta lấy đi mất.

Cô hơi lúng túng không biết phải làm sao, bèn đút hai tay vào túi, sau đó mới mở lời hỏi anh: “Chú tới tìm ai à?”

“Tìm em.”

Tô Chi sửng ngờ, trái tim đập loạn nhịp vì lời nói quá đỗi thẳng thắn của anh.

“... Tìm tôi có chuyện gì không?” Cô thấy hơi căng thẳng mà không sao dẫn xuống được.

“Mọi người vẫn đang tụ tập ăn uống sao?” Nhưng Trình Hoài Cẩn lại không trả lời câu hỏi đó của cô.

Tô Chi do dự một lúc mới gật đầu.

Cô im lặng vài giây, sau đó hỏi anh với vẻ khách sáo: “Trong nhà cũng khá đông vui, chú có muốn lên ngồi một lát không?”

“Có tiện không?”

Tô Chi ngớ ngờ người hẳn, trông Trình Hoài Cẩn cứ như thật sự muốn đi lên nhà cùng cô không bằng.

Nhưng lời đã lỡ nói ra rồi nên giờ chỉ có thể nói lí nhí chữa cháy: “Nhưng nhà tôi khá nhỏ lại bừa bộn nữa, đã thế còn rất nhiều người, biết đâu chú lại thấy không thoải mái.”

Trình Hoài Cẩn rũ mắt nhìn cô: “Không đâu, ngoài này lạnh quá, lên nhà thôi kẻo lát nữa em bị nhiễm lạnh.”

Vành tai Tô Chi cũng bắt đầu nóng bừng lên, rõ ràng vẫn còn chưa uống rượu, thế mà đã cảm thấy hơi lằng lằng có chút gì đó không

chân thực rồi.

Cô chỉ đành gật đầu, sau đó nói với Hứa Gia ở phía sau: "Bạn em cũng tới nhập hội, chúng ta lên nhà thôi."

Hứa Gia lập tức mỉm cười với Trình Hoài Cẩn, "Chào anh, tôi tên Hứa Gia, là bạn đại học của Tô Chỉ."

Trình Hoài Cẩn cũng khẽ gật đầu với anh ấy: "Trình Hoài Cẩn."

Trái tim Tô Chỉ cứ đập thùm thụp suốt dọc đường, cô hoàn toàn không biết tại sao hôm nay Trình Hoài Cẩn lại bỗng nhiên tìm đến mình.

Vừa mở cửa ra, cô nhanh chóng giới thiệu sơ qua Trình Hoài Cẩn với mọi người, sau đó xách theo ít nước ngọt rồi vội vàng trốn tọt vào trong phòng bếp.

Hai tay Tô Chỉ đặt trên mặt bàn bếp, cô đang định lấy hơi để điều chỉnh lại dòng suy nghĩ, nhưng rồi chợt nghe thấy tiếng cửa lùa sau lưng bị người ta đẩy ra.

Tô Chỉ quay phắt đầu lại, nhìn thấy Trình Hoài Cẩn đang bước vào.

Cơ thể cô lập tức căng ra cứng ngắc, nhìn anh có phần "cảnh giác".

Nhưng Trình Hoài Cẩn lại rất thản nhiên đi tới bên cạnh cô, nhẹ nhàng nói: "Có cần giúp gì không?"

Trái tim Tô Chỉ có chút cảm giác gì đó rạo rục cháy bỏng, nhưng giọng nói vẫn giữ được vẻ bình tĩnh.

"Không cần giúp gì đâu, tôi đi ra ngoài ăn chút đồ trước đây."

Dứt lời, cô vừa định đi ra cửa thì lại nghe thấy Trình Hoài Cẩn ở phía sau khẽ cất lời: "Tiểu Chỉ, Giáng sinh vui vẻ."

Bước chân chầm chậm chững lại, Tô Chỉ quay đầu nhìn lại phía sau.

Trong gian bếp nhỏ hẹp, ánh mắt anh lặng lẽ bao vây lấy cô.

Dấu lặng im không nói một lời, nhưng vẫn khiến cô khó lòng phủ nhận rằng ánh mắt ấy sao mà dịu dàng quá đỗi.

Tựa dòng sông xuân tan chảy, chậm chậm chảy lướt qua trái tim cô.

"Cảnh giác" từ từ buông xuống.

Có lẽ anh chỉ muốn tới đây nói câu chúc ngày lễ vui vẻ với cô mà thôi.

Tô Chi khẽ mím môi, lát sau lên tiếng: "Tôi còn không biết hoá ra chú cũng có thói quen đón lễ Giáng sinh đấy."

"Tôi không đón."

Tô Chi hơi nhíu mày: "Tôi tưởng hôm nay chú tới đây là vì..."

"Hôm nay tới đây chủ yếu là muốn hỏi em có tiện thêm lại số điện thoại và WeChat của tôi được không?"

Trái tim Tô Chi đập hẫng một nhịp, cô gần như chết lặng nhìn Trình Hoài Cẩn.

Ấy vậy mà trong đôi mắt anh vẫn là sự thản nhiên không hề che giấu kia, điều đó lại càng khiến lòng dạ cô lúc này hoang mang rối bời hơn bao giờ hết.

Một lúc sau, cô chỉ ngắc ngứ nói: "...Tại sao?"

Trình Hoài Cẩn cất giọng chậm rãi: "Bởi vì tôi muốn được liên lạc với em, muốn được nhìn thấy vòng bạn bè của em."

Bờ môi cô phút chốc trở nên khô khốc, mạch suy nghĩ cũng bắt đầu hỗn loạn: "...Chú sắp kết hôn rồi còn gì, như thế liệu có..."

“Tiểu Chi, tôi không kết hôn với Giang Nghiên Nguyệt nữa rồi.”

Tô Chi kinh ngạc nhìn anh.

Dưới ánh đèn, màn mê chướng vẫn luôn giăng đầy trong ánh mắt anh bấy lâu nay đã tan biến. Thay vào đó là vẻ sáng trong đến độ dường như chỉ một ánh mắt thôi đã có thể nhìn thấu tận đáy.

Cứ vậy, anh nhìn cô thật chăm chú, cứ vậy, anh khóa chặt mục tiêu nhìn về phía cô.

Ánh mắt ấy cũng khiến con tim cô run lên vì hoang mang lo sợ.

Hệt như trở lại mùa hạ năm ấy, khi lần đầu tiên cô nghe thấy anh nói lời này.

Mà bây giờ, vận mệnh lại đảo lộn chồng chéo lên nhau.

Điểm khởi đầu trước kia, nay đã hoá thành điểm kết thúc, bắt đầu từ ngày hôm nay, vận mệnh lại một lần nữa lật ngược.

Chương 56: “mỗi một câu đều là nghiêm túc”

Tô Chi vốn tưởng châu tụ tập tối nay kiểu gì cũng sẽ chừng hừng nguyệt ngắt.

Cái tính khí cứng nhắc kiệm lời ít cười của Trình Hoài Cẩn chắc chắn sẽ khiến mọi người cảm thấy rất sợ sùng sùng lúng túng cho mà xem.

Ai ngờ đến giữa chừng cô mới đi vào nhà vệ sinh được có một lát, quay ra đã thấy mọi người nhao nhao lên xúm lại ríu ra ríu rít hỏi han Trình Hoài Cẩn. Cả một vòng người xúm xít lại chặt cứng, thậm chí còn không có lấy nổi một khe hở nào để cô lách vào.

Trình Hoài Cẩn vừa ngược lên đã nhìn thấy cô, anh vươn tay kêu cô ngồi xuống bên cạnh mình.

Những người bên cạnh lập tức biết ý nhường chỗ, Tô Chi cũng hết cách, đành phải chen chúc ngồi xuống bên cạnh Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn hạ mắt hỏi cô có ngồi được không?

Tô Chi vội vàng gật đầu, cất giọng rất khẽ: "Ngồi được."

Một cảm giác bức bối tự dưng bốc lên, đây rõ ràng là nhà của cô, thế mà trông Trình Hoài Cẩn còn giống chủ nhà hơn cả mình là sao.

Nhưng chưa tới hai phút sau, Tô Chi đã biết tại sao mấy con người này đột nhiên lại trở nên nhiệt tình với Trình Hoài Cẩn như thế.

Bạn bè của Hứa Gia đều là sinh viên năm tư sẽ tốt nghiệp vào năm tới giống anh ấy, hầu hết trong số họ, người thì muốn tiếp tục học lên nghiên cứu sinh, hoặc không thì cũng bắt đầu tìm việc vào nửa học kỳ sau.

Trình Hoài Cẩn đã làm giáo viên đại học nhiều năm, tất nhiên anh hiểu quá rõ về những điều này. Bao gồm cả tính cách của từng vị giáo sư, hay tình hình sơ bộ của mỗi phòng thí nghiệm, anh đều có thể nói khái quát vài ba câu mang tính khách quan.

Có một chị cứ hỏi mãi chuyện nếu đi du học nước ngoài thì giáo viên hướng dẫn hay phía nhà trường quan trọng hơn, Trình Hoài Cẩn thẳng thắn nói, nếu là học nghiên cứu sinh thì phía nhà trường quan trọng hơn, và ngược lại, giáo viên hướng dẫn sẽ quan trọng hơn nếu muốn học lên tiến sĩ.

Hứa Gia còn lố hơn thế, hỏi thẳng luôn câu liệu mình có thể thêm phương thức liên lạc của Trình Hoài Cẩn được không.

Tim Tô Chi giật thót, với cái tính tình lạnh nhạt đó của Trình Hoài Cẩn, muốn anh thêm phương thức liên lạc của đám "người dung nước lã" này để rồi tự chuốc thêm phiền hà cho mình là chuyện tuyệt đối không có khả năng xảy ra.

Nhưng cô còn chưa kịp thốt ra mấy câu chứa cháy thì đã nhìn thấy Trình Hoài Cẩn nhấp mở mã QR WeChat của mình đặt lên giữa bàn.

"Tôi không hay kiểm tra điện thoại lắm, có thể sẽ không trả lời ngay được, nhưng nếu nhìn thấy thì chắc chắn sẽ trả lời lại."

Thế là ngay giây sau, người nào người nấy đều thi nhau mở WeChat quét mã QR. Trong phòng khách vang lên một tràng tiếng "tinh tinh tinh" vang dội. Tô Chi hơi ngẩn ra, thế rồi lại thấy Trình Hoài Cẩn quay sang nhìn mình khẽ nói: "Em có muốn thêm WeChat của tôi không?"

Nhịp tim của Tô Chi lại bắt đầu đập rộn ràng: "Không, không cần đâu. Chẳng phải vừa nãy tôi đã bỏ chặn số của chú rồi sao, nếu có việc gì thì cứ gọi thẳng cho tôi là được."

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn trầm xuống giây lát: "Em sẽ nghe máy ư?"

Hai người ở rất gần đối phương, lúc này Trình Hoài Cẩn chỉ cách cô chưa tới 20 cm. Hôm nay hệ thống sưởi trong nhà nóng bức đến lạ, Tô Chi có cảm giác như mình sắp bốc cháy tại chỗ.

Nhưng phía trái phải trước sau đều bị đám "fan cuồng" của Trình Hoài Cẩn chặn đứng, cô tiến không được mà lùi cũng chẳng xong.

Lát sau chỉ đành lảng tránh ánh mắt đi chỗ khác, nhỏ giọng nói: "Chỉ cần chú đừng quấy rối tôi là được."

Trình Hoài Cẩn gật đầu: "Được."

Tô Chi cứ tưởng cuộc trò chuyện đến đây là kết thúc, nào ngờ vừa ngẩng đầu lên lại thấy Trình Hoài Cẩn vẫn đang nhìn mình.

Trái tim giật thót một nhịp, cô lập tức lên giọng cảnh cáo đầy "hung dữ": "Chú cứ nhìn tôi mãi thế tức là quấy rối tôi rồi đấy, còn nhìn nữa tôi lại chặn số của chú bây giờ."

Trình Hoài Cẩn: "..."

Cuối cùng cả hội đã thêm hết WeChat của Trình Hoài Cẩn xong xuôi, Hứa Gia đưa điện thoại trả lại cho Trình Hoài Cẩn trông đến là "xun xoe". Ai ngờ ngón tay vô tình chạm vào nút thoát, WeChat thoáng cái trở lại giao diện cuộc trò chuyện.

Tô Chi đưa mắt liếc thoáng qua đã thấy cuộc trò chuyện được ghim lên đầu trang.

Ảnh đại diện là avatar WeChat của cô, biệt hiệu được đặt là Tiểu Chi.

Tô Chi lập tức cảnh giác ngẩng lên nhìn Hứa Gia, thấy anh ấy đã quay sang nói chuyện với các bạn.

Trình Hoài Cẩn cũng nhìn thấy giao diện đoạn chat đó của mình, nhưng anh vẫn rất bình tĩnh đón nhận ánh mắt dò xét của Tô Chi sau đó.

“Tôi đã chặn rồi mà sao chú còn ghim lên làm gì nữa?” Cô cất giọng rất khế, hai mắt nhìn trừng trừng vào Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn hơi đổ người về phía cô, nhẹ nhàng nói: "Em nói gì, tôi không nghe rõ."

Thế là Tô Chỉ càng xích sát lại gần hơn, gần như là ghé vào bên tai anh: "Tôi đã chặn chú rồi mà còn ghim lên làm gì nữa!"

Trình Hoài Cẩn khế mím môi, anh rũ mắt nhìn đôi gò má hơi ửng hồng vì hệ thống sưởi của cô, lát sau khế cất lời: “Quen mất rồi.”

Tô Chỉ cau mày: “Cái gì mà quen mất rồi?”

"Trước khi bị chặn đã ghim rồi, cho nên cứ để thế không đổi nữa."

Tiếng nhịp tim của Tô Chỉ dần phóng đại, trong lòng chợt hoảng loạn đến khó hiểu, cô lảng tránh ánh mắt sang hướng khác. Cuối cùng chỉ hạ thấp giọng quăng ra một câu: "Không liên quan đến tôi!"

Nói rồi cô nhào người sang phía bên kia nói chuyện với những người khác.

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn đáp xuống bóng lưng cô, nhưng rồi cũng nhanh chóng bị người chung quanh kéo vào vòng tán gẫu tiếp theo.

Cả hội cứ nói chuyện cười đùa đến tận hơn một giờ đêm, rượu sake cũng uống kha khá vào bụng. Nhưng vì nồng độ cồn không cao, mọi người cùng lắm là mặt mũi hơi đỏ một chút chứ không đến nỗi say bí tỉ.

Tô Chỉ hỏi mọi người xem muốn ra về hay ở lại đây tạm một đêm rồi ngày mai hẵng đi.

Một số người bảo có thể bắt taxi về nhà, cũng có vài người lo ban đêm đi taxi không an toàn, chẳng thà ở lại tạm một đêm quách đi cho rồi.

“Tôi có thể kêu tài xế tới đây.” Trình Hoài Cẩn đếm số người, “Tôi không uống rượu, đưa mọi người về một chuyến cũng được.”

Nói rồi anh gọi điện thoại cho tài xế, sau đó đứng dậy đi mặc áo khoác.

"Năm phút nữa tài xế sẽ tới, mọi người thu dọn đồ đạc rồi xuống lầu là vừa đẹp."

Hội người đang nằm vạ vật trên mặt đất nghe thấy thế liền nhao nhao đứng dậy đi ra chỗ đóng quần áo ở cửa để tìm áo khoác của mình.

Tô Chỉ nhìn Trình Hoài Cẩn, có chút ái ngại hỏi anh: "Bây giờ chú mà lái xe chẳng lẽ không mệt sao?"

"Không đâu." Trình Hoài Cẩn mặc áo khoác vào, nhẹ nhàng nói: "Đóng đồ kia em cứ để đấy, ngày mai tôi sẽ bảo dì tới dọn giúp em."

“Thôi thôi không cần đâu.” Tô Chỉ vội vàng từ chối, “Hôm nay chú đưa các bạn về giúp tôi là tôi đã rất cảm ơn chú rồi, thật đấy.”

“Lát nữa em nhớ khoá cửa cẩn thận.” Trình Hoài Cẩn nói.

“Được, tôi biết rồi.” Tô Chỉ gật đầu, sau đó vẫy tay chào tạm biệt từng người một, “Ai về nhà hay về ký túc xá gì thì cũng báo một tiếng trong nhóm nhé, đi xuống lầu đừng lớn tiếng, đi nhẹ nói khẽ thôi.”

“Yên tâm đi!” Hứa Gia là người cuối cùng đi ra ngoài, nhẹ giọng nói với Tô Chỉ, “Tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

Xong xuôi Tô Chỉ đóng cửa vào, quay đầu nhìn lại, trông phòng khách như bị cơn lốc xoáy thổi quét qua, nguyên một bãi tạp nham bừa phứa.

Trận sôi nổi ầm ĩ vừa nãy đã biến mất, trong tim chợt cảm thấy có chút gì đó trống trải.

Ấy thế mà lại chẳng hề cảm thấy quá mức cô quạnh hay chên vênh trong lòng.

Đã không còn cái cảm giác bất an khi cứ phải dựa dẫm đeo bám vào bạn bè hay người thân như trước kia nữa.

Giờ đây cô cảm thấy mình đã phát triển thành một thân cây non nho nhỏ thẳng đứng hiên ngang, dẫu chưa biến thành một gốc cây đại thụ cao lớn đủ vững chắc, nhưng cũng sẽ không còn cảm thấy nơm nớp lo sợ chỉ vì sự rời đi của một áng mây nào nữa.

Vì chính cô đang đứng tại nơi này, áng mây hay cơn mưa rồi cũng sẽ có ngày quay lại.

Không cần phải nơm nớp bất an, cũng chẳng cần phải lo được lo mất.

Tô Chi mở toang cửa sổ trong nhà cho thoáng bớt mùi.

Sau đó đổ sạch chỗ ly chén mọi người uống còn thừa rồi để vào phòng bếp, đồ ăn vặt đã bóc ra nhưng chưa ăn hết cũng được gấp mép lại.

Bận bịu một thôi một hồi, đồ linh tinh bừa bộn trong phòng khách đã dọn dẹp được hòm hòm. Chỗ còn lại cô định để ngày mai rồi dọn nốt.

Mùi cũng gần như đã bay đi hết, Tô Chi đang định đóng cửa sổ thì chợt nghe thấy có tiếng chuông cửa.

Cô khép chặt cửa sổ lại rồi đi ra nhìn qua lỗ mắt mèo.

Là Trình Hoài Cẩn.

Cô hơi lưỡng lự một chút, thế rồi vẫn nhanh chóng mở cửa ra, nhưng hoàn toàn không có ý định để anh vào nhà.

“Còn chuyện gì sao?” Cô nhẹ nhàng hỏi.

Trình Hoài Cẩn giơ tay trái ra.

Tô Chi nhìn xuống, bấy giờ mới nhận ra chỗ cổ tay anh đã trống không.

Thế là buột miệng nói: "Đồng hồ của chú?"

Trình Hoài Cẩn gật đầu: “Chắc là vô tình đánh rơi trong nhà em, có tiện cho tôi vào tìm được không?”

Tô Chi vội vàng né người nhường đường.

Bước vào nhà, Trình Hoài Cẩn cảm nhận được nhiệt độ hơi thấp hơn lúc rời đi.

"Em vừa mở cửa sổ sao?"

Tô Chi gật đầu, "Cho tản bớt mùi."

Thế rồi cô lại bắt đầu hơi lo lắng đi đến chỗ Trình Hoài Cẩn vừa ngồi để tìm đồng hồ giúp anh.

“Chú tự tháo đồng hồ xuống à?” Cô vừa hỏi vừa lật đống gối tựa lưng trên ghế sofa.

Ấy thế mà giọng điệu của Trình Hoài Cẩn vẫn rất bình tĩnh: "Hồi tối các bạn của em muốn xem nên tôi tháo ra."

Tô Chi cau mày, có chút trách móc anh bất cẩn: "Người ta bảo muốn xem mà chú đã tháo ngay ra được, mất thì biết làm sao?"

Trình Hoài Cẩn bước tới bên cạnh Tô Chi lục tìm cùng cô, "Bởi vì đó là bạn của em nên tôi mới tháo."

Vành tai Tô Chỉ nóng bừng lên, lại nói: "Thế nhờ thực sự làm mất nó ở đây thì sao? Tôi không cần nổi cái đồng hồ đất cắt cổ đấy của chú đâu."

"Mất thì thôi."

"Sao con người chú nói năng lại tùy tiện như vậy chứ?"

"Mỗi câu tôi nói đều là nghiêm túc."

Tô Chỉ hơi phát bực vì anh không biết trân trọng đồng hồ của mình, thế là không thèm nói chuyện với anh nữa.

Lục tung một lượt ghế sofa mà vẫn chẳng tìm thấy đâu, cô chợt sực nhớ ra biết đâu lại rơi xuống dưới gầm ghế cũng nên. Quả nhiên, vừa mới nằm rạp xuống đã thấy chiếc đồng hồ nằm yên vị trên mặt đất sát góc tường như thể bị ai đó vô tình đá vào.

Tô Chỉ thở phào nhẹ nhõm một hơi, duỗi tay lấy đồng hồ ra. "Đây rồi."

Cô đang định trả đồng hồ cho Trình Hoài Cẩn, nhưng lại phát hiện phía trên bị dính vết bẩn.

"Đợi chút, để tôi vào bếp lau cho chú."

Nói rồi cô đi vào phòng bếp, rút một tờ khăn ướt tiệt trùng cẩn thận lau sạch sẽ mặt đồng hồ giúp Trình Hoài Cẩn.

Chẳng biết Trình Hoài Cẩn cũng đi theo vào từ lúc nào, anh xoay tay nhẹ nhàng khép cửa lùa phòng bếp lại.

Tô Chỉ không để ý, chỉ lau sạch vết bẩn rồi đưa cho anh, "Xong rồi này."

Nhưng Trình Hoài Cẩn không cầm lấy, anh ngửa bàn tay trái lên giơ ra phía cô.

Giọng điệu nghe sao mà êm dịu đến thế: "Có tiện đeo vào giúp tôi được không?"

Dưới ánh đèn mờ, các khớp ngón tay thon dài trên bàn tay anh gồ lên thật rõ ràng. Trông hết như thân cây tùng bách thẳng tắp trên núi tuyết, thanh mảnh mà lại mạnh mẽ đầy sức sống.

Tô Chi không khỏi nhớ lại bàn tay ấy đã từng nắm lấy tay cô chặt chẽ đến nhường nào.

Cơn sóng trào khế khàng khảy qua trái tim khiến cô khó lòng chối từ, đành khẽ nỉ non: "...Được."

Tô Chi cầm đồng hồ lướt qua những ngón tay anh.

Từng đầu ngón tay ấn nhẹ lên cổ tay Trình Hoài Cẩn, dùng sức đóng chặt khớp khoá đồng hồ.

Vì đôi bên cách nhau quá gần, nơi chóp mũi có thể ngửi thấy phảng phất hơi thở chầm chậm đều đều của anh, nhất là khi ở trong gian phòng bếp nhỏ hẹp này.

Con tim đập hăng nhịp lâng lâng bồi hồi.

Tô Chi vừa định buông tay, lại chợt nhìn thấy mặt trong chỗ cổ tay của anh có một vết sẹo rất dài.

Gần như là buột miệng thốt ra: "Chỗ này của chú bị làm sao thế?"

Trình Hoài Cẩn cúi xuống nhìn sâu vào ánh mắt cô, nhẹ nhàng nói: "Dây xích túi xách của Giang Nghiên Nguyệt đập vào."

"Sao chị ta lại đập chú?" Tô Chi gấp gáp hỏi, trong lòng không khỏi đau nhói.

Trình Hoài Cẩn im lặng chốc lát, khẽ hỏi: "Muốn sờ một chút không?"

"Vết sẹo ấy." Anh nói.

Tô Chi đưa mắt nhìn vết sẹo của anh.

Thế rồi như bị bỏ bùa mê thuốc lú, ấy vậy mà cô lại từ từ giơ tay ra thật.

Đầu ngón tay lướt qua vết sẹo của anh hết sức cẩn thận. Tựa như một cọng lông vũ mềm mại, cơ thể Trình Hoài Cận bất giác căng ra, anh rũ mắt nhìn cô: “Ngày hôm đó khi nghe tôi nói sẽ không đính hôn nữa, cô ấy không kiểm soát được cảm xúc của mình.”

“Cứ không kiềm chế được cảm xúc là có thể đánh chú à?” Ngón trỏ của Tô Chi vuốt ve vết sẹo ấy hết lần này đến khác, lát sau cô ngẩng lên hỏi anh: “Sao chú không tránh đi?”

Ánh mắt Trình Hoài Cận nhìn xoáy sâu vào vẻ lo lắng thấp thoáng ẩn hiện trong đôi mắt cô, anh cất giọng trầm thấp: "Tôi không ngờ cô ấy lại kích động đến thế."

Sống mũi Tô Chi cay xè nhưng lại không dám chạm vào.

"Có đau không?"

“Không đau.”

“Tôi hỏi lúc mới bị đập vào cơ mà.”

“Không đau.”

Trái tim Tô Chi không ngừng quặn thắt, nhưng ngay giây sau, cô chợt bừng tỉnh nhận ra dường như mình đang dần bị lôi kéo cuốn vào vòng xoáy ấy của anh.

Một thoáng bừng tỉnh, cô đưa mắt nhìn tay mình đang đặt trên lòng bàn tay Trình Hoài Cận, trông thật giống như khoảnh khắc hai người từng nắm chặt lấy tay nhau làm sao.

Nhưng giữa họ sớm đã không còn quan hệ gì nữa rồi.

Tô Chi hơi ngả người ra sau, luồng không khí lại từ từ tách họ ra, cũng khiến dòng suy nghĩ của cô ùa về rõ nét.

Giọng nói lại trở nên có phần khách sáo: "... Tìm thấy đồng hồ rồi, tôi cũng không giữ chú ở lại nữa. Đã muộn lắm rồi."

Dứt lời, cô định rụt tay mình về.

Nhưng, một thoáng vụt lướt qua. Trong nháy mắt, cơ thể cô nhũn ra như thể bị điện giật.

Con tim hụt bước rơi xuống vực sâu muôn trượng.

Cứ vậy sa xuống nơi đáy vực vô tận.

Tựa như một thoáng băng quơ vô ý, khoảnh khắc cô rụt tay lại.

Trình Hoài Cẩn khẽ cong ngón tay. Cứ thế khẽ khàng...

Khảy qua lòng bàn tay cô.

Chương 57: Bù đắp

Khi Tô Chỉ chìm vào giấc ngủ, thật ra sắc trời đã hơi tăng sáng. Đến tận gần ba giờ sáng Trình Hoài Căn mới rời đi.

Tâm trí cô mệt mỏi đã rời đến mức chẳng còn hơi sức đâu mà đi tắm gội với sấy đầu tóc thêm nữa. Thế là chờ đến mơ màng nằm vật xuống giường, tưởng chừng như có thể chìm vào giấc ngủ ngay lập tức.

Nhưng đại não lại như rơi vào vùng chịu kiểm soát bởi tiềm thức. Trước mắt cô chỉ toàn một màu đen tối tăm mịt mù, thế rồi cứ mãi nhìn thấy hình bóng anh đứng trong gian bếp nhỏ hẹp kia.

Ánh đèn lờ mờ le lói, chỉ đủ soi sáng phần nào gương mặt của hai người.

"Tôi không kết hôn với Giang Nghiên Nguyệt nữa."

"Có muốn sờ một chút không?"

"Vết sẹo ấy."

Ngón tay cô không ngừng mân mê vuốt ve cổ tay anh, vết sẹo hơi lồi lên kia cũng in hằn nơi đầu ngón tay cô.

"Có đau không?"

"Không đau."

Làm sao mà không đau cho được? Một vết sẹo dài đến thế kia mà, khoảnh khắc bị đập trúng liệu có chảy máu hay không?

Hắn là có rồi.

Vài khung cảnh lặp đi lặp lại như một cuộn băng cũ kĩ bị xước hỏng, cứ vấp hình rồi lại tua lại hết lần này đến lần khác.

Cuối cùng, dường như mọi thứ đã vượt quá sức chịu đựng, dòng suy nghĩ bị sụp đổ chôn vùi, Tô Chỉ vô thức mở hé lim dim đôi mắt, bên ngoài khung cửa sổ là một màu sáng trắng tang tảng rạng đông.

Nhắm mắt lại lần nữa, cuối cùng cô cũng chìm vào giấc ngủ sâu.

Vài ngày sau lễ Giáng sinh, Tô Chỉ vẫn luôn ở lại trường vì còn phải bận rộn cho kỳ thi cuối kỳ. Có vài môn bị xếp lịch thi vào đợt trước Tết nên cô không thể thành thạo được lấy một chút.

Hai ngày 30 và ngày 31 trôi qua, cuối cùng hai môn kia cũng đã thi xong.

Đến chiều, Tô Chỉ vừa mới về tới ký túc xá đã nhìn thấy ba con người đang túm tụm lại trước máy tính xem chương trình gameshow đến là hăng say.

Thấy Tô Chỉ đã về, Hoàng Vũ hỏi cô có muốn xem cùng không.

Tô Chỉ xua tay: "Tớ có người bạn tổ chức sinh nhật vào đợt Tết dương lịch, chiều nay phải đi mua quà cho anh ấy rồi."

Hoàng Vũ nghe thấy vậy bèn hỏi ngay: "Thế tối mai cậu không tới buổi liên hoan Tết của lớp à?"

"Không, tớ đã báo với lớp trưởng rồi."

"Tiếc thế." Hoàng Vũ tặc lưỡi nói.

Tô Chỉ vừa sửa soạn đồ cho vào túi để đi ra ngoài, vừa cười híp mắt hỏi cô ấy: "Không nữa xa tớ đấy hả?"

Hoàng Vũ gật đầu: "Nào có phải chỉ một mình tớ không nữa đâu!"

Cô ấy vừa dứt lời, hai cô bạn cùng phòng đang ngồi bên cạnh cũng quay đầu nhòm Tô Chi như kiểu hóng hớt drama.

Tô Chi hiểu ngay ra ý của cô ấy, thế là giơ tay cho ba cô bạn mỗi người một cái cốc trán. Hoàng Vũ ôm đầu kêu rú lên.

"Tớ không có hứng thú với cậu ta."

Hoàng Vũ xoa xoa trán: "Thế rốt cuộc là cậu hứng thú với kiểu nam sinh như thế nào hả? Đây mới là học kỳ một thôi đấy, chỉ tính riêng lúc chúng ta đi ăn cơm cùng nhau thôi mà đã có ít nhất ba tên con trai hỏi xin WeChat của cậu rồi, thế mà cậu không cho một ai cả. Cái cậu sinh viên quốc phòng lần trước đẹp trai thế cơ mà, ít nhiều gì cậu cũng phải cho người ta một cơ hội để tìm hiểu chứ!"

Tô Chi vừa mỉm cười nhìn Hoàng Vũ vừa đưa tay quàng khăn lên cổ.

"Tớ không thích kiểu con trai như vậy, quá trẻ con."

"Cậu thích kiểu hơn tuổi?"

Nụ cười của Tô Chi hơi cứng đờ lại, lầm bầm nói: "Kiểu đấy cũng không thích, đã chôn nửa thân xuống đất rồi còn gì, tớ không thèm đâu."

Hoàng Vũ: "???"

Nhìn thấy bộ dạng bó tay chịu thua của cô ấy, Tô Chi cố nhịn cười, sau đó cũng không đấu võ mồm với họ nữa: "Mấy ngày nghỉ đợt Tết dương lịch tớ không ở ký túc xá đâu, các cậu có chuyện gì thì cứ gọi điện hoặc gửi tin nhắn cho tớ là được."

Hoàng Vũ cố giãy chết: "Cậu không tới ăn liên hoan với lớp thật đấy à?"

Tô Chi xách túi nhỏ đi ra cửa: "Không đi thật mà!"

Cô bước đi nhẹ nhàng xuống dưới lầu, vừa đẩy cửa chính ra, một cơn gió lạnh phả thẳng vào mặt.

Từng sợi tóc con bay loà xoà lên mặt, Tô Chi nhắm mắt lại một lúc rồi gạt tóc ra. Lúc ở lại Bắc Kinh vào năm ngoái, cô đã được lĩnh giáo cái lạnh cắt da cắt thịt trong ngày đông ở nơi này, năm nay cô đã quen thuộc hơn đôi chút nên cũng không còn quá khó thích ứng nữa.

Buổi giữa trưa vừa mới trôi qua chưa được bao lâu, sau khi bị phơi dưới cái nắng chói chang, cơn gió lạnh tấp vào mặt cũng mang theo chút tia ấm áp, cô cất bước đi về phía cổng nam của trường, sau đó lên xe bus ở trạm gần đó.

Ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, ánh nắng vừa khéo chiếu vào từ một phía.

Có chút se se lạnh trong không khí, nhưng khăn quàng cổ, găng tay và quần áo bông đã bao bọc sưởi ấm cô.

Khoang xe đã che chắn khỏi cơn gió bắc rít gào, ánh nắng chiếu xuống cũng càng thêm phần ấm áp.

Tô Chi lấy tai nghe ra đeo vào, cứ thế nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khoảng trời trong vắt, đường phố tấp nập. Ánh nhật dương len lỏi vào từng góc ngách trên con phố, trông mọi thứ sao mà sạch sẽ đến thế. Bên tai là tiếng hát du dương của phái nữ, Tô Chi có chút thất thần nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, một cảm giác an yên cùng bình lặng từ từ lấp đầy nơi trái tim.

Cơ thể trở nên quá đổi nhẹ nhàng thanh thoát, tựa như ánh mặt trời sáng soi trong trẻo giữa ngày đông.

Cô bất giác nhếch khóe miệng, âm lượng trong tai nghe cũng từ từ tăng lên.

Sau hơn hai mươi phút đi đường, Tô Chi xuống xe ở đường Hán Trung.

Cô không mấy khi đến trung tâm mua sắm này, bởi vì hầu hết các nhãn hiệu trong đó đều là hàng xa xỉ cao cấp, có tới thì cũng chẳng thể mua nổi thứ gì.

Nhưng đợt trước Tô Chi đã gom góp được tầm hai nghìn tệ từ việc đi làm thêm vào cuối tuần, bây giờ cô muốn tới đây xem thử có mua được gì cho Giang Triết không.

Nhưng vừa mới bước vào trong trung tâm mua sắm, cô bắt đầu có cảm giác hơi rúm ró người lại. Thế rồi không khỏi nghĩ bụng, nếu mà có Giang Triết đi cùng, cô chắc chắn sẽ vững bước tiến về phía trước hơn bây giờ nhiều.

Tô Chi âm thầm tự làm công tác tư tưởng cho bản thân, cuối cùng không nghĩ ngợi gì nhiều nữa cứ thế đi vào trong.

Hầu hết nơi đây đều là những cửa hàng có thiết kế nâng trần cao được trang trí xa hoa sang trọng, mặt sàn lát đá cẩm thạch đen phản chiếu lại ánh sáng trắng tông lạnh. Ngay cả nhân viên bên trong cửa hàng cũng làm ra cái vẻ hết sức thanh cao, khi nhìn thấy cách ăn mặc và mức giá mong muốn của Tô Chi, vẻ niềm nở giả tạo trên mặt bọn họ thoáng cái bị xị keo cứng ngắt.

Ngân sách càng eo hẹp thì sẽ càng lăn tăn đắn đo mãi không chốt được. Chứ đừng nói là cầm hai nghìn tệ đi vào một cửa hàng mà bốc đại một món phụ kiện đã có giá tới năm con số như ở đây.

Tô Chi đi lang thang cả giờ nửa vòng trong trung tâm thương mại, nói thật là cũng có đôi chút nản lòng.

Ngồi trên băng ghế bên ngoài, cô mông lung mịt mờ nhìn một dãy cửa hàng mà thậm chí đến cả tên hãng cũng không đọc được, lần đầu tiên cảm thấy bản thân chẳng thể cho Giang Triết được thứ gì.

Không cách nào đền đáp lại biết bao lần giúp đỡ mà anh đã dành cho mình, thậm chí còn chẳng thể mua nổi một món quà tương xứng với anh.

Tô Chi nhìn về nơi xa xăm mà lòng mịt mờ vô định, thế rồi đột nhiên điện thoại trong túi cô reo lên.

Cô lấy điện thoại ra, không ngờ lại là Trình Hoài Cẩn.

Sau khi rời khỏi nhà cô lần trước, anh cũng không liên lạc lại với cô lần nào nữa.

Tô Chi ngập ngừng vài giây, cuối cùng vẫn nhận máy.

"A lô." Cô cất giọng trầm thấp mà cũng rất bình tĩnh.

"Là tôi, Trình Hoài Cẩn."

"Có chuyện gì sao?"

"Tôi muốn hỏi em tối nay có rảnh không? Muốn mời em ăn bữa tối."

Qua điện thoại, giọng nói của anh nghe sao mà dịu dàng và chậm rãi đến khó tả. Tâm trạng vốn đang hơi muộn phiền của Tô Chi chợt từ từ lắng xuống.

Cô hướng mắt nhìn xuống đôi giày của mình, khẽ nói: "Tôi không biết có về kịp bữa tối không."

"Em đang bận sao?"

"Tôi đang mua quà cho Giang Triết, nhưng vẫn chưa mua được."

Đầu dây bên kia của Trình Hoài Cẩn lập tức loáng thoáng có tiếng quần áo sột soạt, anh hỏi cô: "Em đang ở đâu?"

Tô Chi ngần ra, vội vàng từ chối ngay: "Thôi thôi, chú không cần phải tới đâu."

"Nếu ngân sách không mấy dư giả mà em lại muốn mua cho cậu ấy một món quà ưng ý, vậy thì tôi nghĩ em không nên từ chối tôi vội vàng như thế, dù sao tôi cũng có thể đưa ra cho em một vài gợi ý hữu ích." Trình Hoài Cận hạ giọng nói, "Lát nữa mua quà xong tôi đưa em đi ăn tối, sau đó chở em về ký túc xá, sắp xếp như vậy có ổn không?"

Chất chứa trong lời nói của anh là mạch logic khiến người ta không thể chối từ, Tô Chi hơi há miệng ra, ấy thế mà rồi chẳng biết phải nói điều gì.

Chẳng mấy chốc, giọng nói của Trình Hoài Cận lại vang lên lần nữa: "Gửi địa chỉ cho tôi, hiện giờ tôi đã ra ngoài rồi."

Sau khi cúp điện thoại, Tô Chi chỉ đành gửi địa chỉ qua cho anh.

Trong lúc chờ đợi, cô cũng chợt cảm nhận được mỗi nỗi hoang mang lo sợ đầy muộn màng. Sợ vì sự lặt vặt khó lòng cưỡng lại kia, sợ vì anh luôn có một mạch logic trật tự đầu vào đấy, cứ thế dùng những lý do chính đáng nhất để gạt phăng, để đập tan sự trốn tránh của cô.

Mà nếu cô lại từ chối lần nữa thì cũng chỉ tổ khiến mình trở nên quá mức làm màu kênh kiệu.

Nhưng khi Tô Chi còn chưa kịp nghĩ ra được phương án giải quyết thế nào cho ổn thỏa, Trình Hoài Cận đã lại gọi tới lần nữa. Cô không thể không cầm theo điện thoại đi ra cổng trung tâm thương mại tìm anh.

Lúc đi ra đến cổng, sắc trời bên ngoài đã hơi chạng vạng sẩm tối, dù thời gian mới có hơn năm giờ, nhưng trời mùa đông ngả tối sớm hơn bình thường. Tô Chi đứng ở cổng nhìn ngó rác rưởi xung quanh, chỉ sợ Trình Hoài Cận sẽ đi nhầm cửa vào.

Trước cổng có dòng xe cộ qua lại không ngớt, cô phóng tầm mắt nhìn một lượt, lát sau thấy Trình Hoài Cẩn đi ra từ cửa bãi đậu xe.

Ánh đèn không mấy sáng sủa rõ ràng, chỉ lờ mờ chiếu sáng một bên người anh.

Anh mặc một chiếc áo khoác bành tồ màu xám nhạt, vạt áo để mở. Bên trong là áo sơ mi mỏng tang màu trắng. Rõ ràng trông cách ăn mặc phong phanh rét lạnh là thế, vậy mà dưới ánh đèn vàng ảm đạm, Tô Chi lại cảm nhận được đâu đó chút hơi thở của sự ấm áp.

Không còn cái dáng vẻ luôn khiến người ta cảm thấy lạnh lùng xa cách như trước kia nữa.

Tô Chi cảm thấy anh đã bước ra khỏi nơi ấy rồi, bước ra khỏi màn mê chướng đã từng không thể lại gần kia, cũng trở nên thật sự có thể đưa tay ra với lấy.

Chưa tới vài giây, ánh mắt Trình Hoài Cẩn cũng nhìn về phía cô.

Cơ thể Tô Chi gồng lên căng cứng, cô vẫy tay với anh: "Ở đây."

Trình Hoài Cẩn gật đầu, sau đó sai bước đi tới.

Khung cảnh gượng gạo lúng túng mà Tô Chi vốn tưởng tượng ấy thế mà lại không hề xuất hiện. Dường như anh thực sự chỉ đơn giản là muốn giúp cô chọn một món quà cho Giang Triết mà thôi.

Sau khi hỏi rõ ngọn ngành về mức dự chi và món đồ cô muốn mua cho Giang Triết, cuối cùng anh đưa ra gợi ý nên mua một số món phụ kiện nhỏ của các thương hiệu cao cấp. Như vậy vừa không làm mất đi đẳng cấp, mà Giang Triết cũng có thể thường xuyên sử dụng. Lại cộng thêm được hưởng mức giá chiết khấu dành cho khách hàng thành viên của Trình Hoài Cẩn, thành ra có thể mua được món đồ khá hay ho ở đây.

Trải nghiệm bước vào cửa hàng lần này cũng khác xa so với trước, nhân viên thu ngân phớt lờ nên nhiệt tình niềm nở đến lạ, cứ dẫn Tô Chi đi lựa chọn và giới thiệu các mặt hàng đến là nghiêm túc cẩn thận.

Cuối cùng cô đã bỏ ra cái giá hai nghìn bốn trăm tệ để chọn mua cho Giang Triết một chiếc kẹp cà vạt màu trắng bạc, vốn dĩ giá gốc đắt hơn nhiều nhưng Trình Hoài Cẩn đã dùng tích điểm của mình để bù lại một phần.

"Cảm ơn chú." Tô Chi nói với Trình Hoài Cẩn sau khi đã lên xe.

Anh khẽ đáp lại một tiếng, lại hỏi cô: "Tôi đã chọn địa điểm ăn tối rồi, em thấy có được không?"

"Đương nhiên là được." Có vẻ Tô Chi cũng coi bữa cơm này như một lời cảm ơn anh, "Tốn kém cho chú rồi."

Trình Hoài Cẩn quay sang nhìn cô một cái, đột nhiên nhoài người tới.

Tô Chi ngẩn ra, gồng người dán chặt lưng vào lưng ghế. Sau đó mới nhìn thấy anh đưa tay kéo dây an toàn của mình ra.

Mùi hương gỗ man mác tỏa ra từ cơ thể anh, Tô Chi không kịp được nín thở.

Trái tim đập hẫng vài nhịp, lát sau cô hơi hoảng loạn nói: "Xin lỗi, tôi quên mất."

"Không sao." Trình Hoài Cẩn thắt dây an toàn cho cô xong liền khởi động xe.

Chiếc xe chạy băng băng về phía nam dọc theo đường Hán Trung, Tô Chi chẳng mấy khi được đi tới nơi này, cho nên cứ tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ mãi. Trình Hoài Cẩn lái xe khoảng hơn nửa tiếng, cuối cùng đánh lái vào một con ngõ nhỏ.

Tô Chi xuống xe, đi theo anh bước vào một khoảng sân vườn.

Phía trước là một tòa kiến trúc mang phong cách kiểu nhà Tây ở Thượng Hải, ở cửa tòa nhà có một dì đang tươi cười tiến lên đón tiếp hai người.

“Anh Trình, cô Tô, chào buổi tối.”

Nghe thấy thế, Tô Chi hơi kinh ngạc.

Trình Hoài Cẩn nghiêng người vươn tay khẽ đặt lên thắt lưng Tô Chi, "Tôi đã hẹn trước ở đây."

Tô Chi "ồ" một tiếng, trái tim lại bắt đầu đập loạn nhịp không theo quy luật. Rõ ràng cách cả một lớp áo khoác bông dày cộm là thế, hơn nữa ngay giây sau anh cũng đã thả tay ra, ấy thế nhưng cơ thể Tô Chi vẫn nóng ran lên trong nháy mắt.

Cứ mỗi khi anh lại gần, cô đều sẽ như vậy, hết như một loại bản năng mà không một ngoại lực nào có thể ngăn cản.

Tô Chi chỉ có thể nương nhờ bóng tối mịt mờ giúp mình "bình tĩnh" bước về phía trước, trong lòng thầm cảnh cáo bản thân không được phạm phải cùng một sai lầm như trước kia.

Dì dẫn hai người lên tầng hai của tòa nhà kiểu Tây. Trông phía bên trong như thể thật sự có người sinh sống ở đó, mọi cách bài trí nơi đây đều khiến người ta có cảm giác như quay trở lại Thượng Hải xưa cũ của mấy mươi năm trước.

Trong nhà ăn trên tầng hai có một bàn ăn hình tròn tương đối nhỏ xinh.

Dì kéo ghế ra giúp hai người, sau đó quay sang nói với Trình Hoài Cẩn: "Anh Trình, vậy chúng tôi lên món nhé?"

“Được, làm phiền rồi.”

Dì gật đầu rồi mỉm cười lui ra ngoài.

Một bữa cơm cũng không đến nổi căng thẳng bức bối như Tô Chi vẫn nghĩ. Trình Hoài Cẩn chỉ tán gẫu đôi ba câu về chuyện học hành với cô, anh bảo cô nếu có cần giúp đỡ thì cứ tìm đến mình bất cứ lúc nào. Bây giờ anh chỉ nhàn rỗi ở nhà, thứ không thiếu nhất chính là thời gian.

Tô Chi hỏi anh bây giờ không có công ăn việc làm thì biết phải làm sao.

Trình Hoài Cẩn nghe vậy chỉ cười.

Tô Chi lập tức cảm thấy mình đúng là chỉ tổ lo bò trắng răng, thế là cũng không hỏi gì nữa.

Lúc hai người đã ăn uống lưng lửng bụng, Trình Hoài Cẩn nhờ người dọn bàn. Tô Chi hỏi anh có phải bây giờ đi luôn không.

“Đợi thêm chút nữa.”

Tô Chi thấy hơi khó hiểu, nhưng vẫn nhìn theo ánh mắt anh ra phía ngoài cửa.

Cửa nhà ăn từ từ mở ra, có người chỉnh đèn xuống mức tối nhất.

Ánh sáng thoáng cái vụt biến khỏi tầm mắt cô, Tô Chi hơi bối rối quay sang nhìn Trình Hoài Cẩn.

Thế nhưng, thứ cảm xúc trầm lắng đến độ gần như chân thành da diết đang chất chứa trong đôi mắt anh phút chốc khiến trái tim cô lâng lâng không nơi điểm tựa.

Một thoáng hoang mang lo sợ, cô không biết rốt cuộc cảm xúc ấy đến từ đâu.

Tô Chi lại quay đầu nhìn về phía cửa một lần nữa.

Ánh nến khẽ lay động tựa như ngòi pháo được đốt cháy, phút chốc thiêu đốt cả miền ký ức trong cô.

Nhân viên phục vụ đẩy bánh kem đến bên bàn ăn, sau đó đặt ngay ngắn xuống trước mặt Tô Chi, nhẹ nhàng cất lời: "Cô Tô, sinh nhật vui vẻ."

Xong xuôi liền lặng lẽ kéo xe đẩy ra ngoài. Cánh cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại.

Tô Chi nhìn Trình Hoài Cẩn mà không dám tin.

Ánh nến đung đưa lay động hắt lên gương mặt anh sao mà nhạt nhoà đến thế. Nhưng cô cũng nhìn thấy rõ nét ánh mắt chăm chú mà lại trong vắt của anh, tựa như một lá thư không lời nhắn gửi, khiến cô không dằn nổi lòng mình mà nhớ về đêm ấy.

Cô ngồi trên tấm thảm trong phòng khách, dõi mắt nhìn anh.

Vẫn là ngọn nến bập bùng, vẫn là anh và cô.

Vậy nhưng, họ đã bỏ lỡ nhau từ mùa hạ đến mùa đông.

Hoàn toàn chẳng thể cất lời.

Giữa họ có quá nhiều, quá nhiều những hồi ức trĩu lòng.

Viền mắt Tô Chi chợt cay xè mà không một lý do, thế rồi cô nghe thấy Trình Hoài Cẩn lên tiếng:

"Tiểu Chi, sinh nhật vui vẻ."

Hốc mắt dần ẩm ướt.

Dẫu cho cô đã cảnh cáo bản thân đừng chỉ vì từng hành động nhỏ nhặt của Trình Hoài Cẩn để rồi biến mình trở nên nhạy cảm đến

nhường ấy, cũng đừng dựa dẫm hay gửi gắm chính mình vào bất kỳ một ai khác.

Ấy thế mà giờ đây, khi Trình Hoài Cẩn nhắc lại chuyện cũ, khi anh lật lại vết thương lòng từng xảy ra giữa họ để rồi bù đắp, để rồi hàn gắn, giây phút ấy lại khiến cô dù có cố gắng thế nào thì cũng chẳng thể trở mặt lạnh nhạt được nữa.

Chỉ có thể cố dần lòng giữ lại tia bình tĩnh cuối cùng trong giọng nói, cô hỏi anh: “Chẳng phải đã tổ chức cho tôi rồi sao?”

Xung quanh mờ tối, dòng lệ đọng đầy trong đôi mắt cô tựa nhúm bạc vụn vật phản chiếu lại những tia sáng yếu ớt.

Trình Hoài Cẩn hơi đổ người về phía trước, hoàn toàn bao vây lấy cô trong ánh mắt chăm chú của chính mình.

Dường như đã quay trở lại đêm hôm ấy.

Anh băng qua gian phòng khách mờ tối bước đến bên cô.

Có cười, cũng có rơi nước mắt.

Cô hoàn toàn mở xẻ cắt rời chính mình, buông bỏ mọi vũ khí.

Chấp nhận sự nhẫn tâm của anh.

“Tiểu Chi,” Trình Hoài Cẩn nhìn vào mắt cô, “Tôi vẫn luôn muốn nói lời xin lỗi với em.”

Nước mắt đọng đầy chực rơi.

Tô Chi gơ tay gạt phăng chúng đi, cổ họng phút chốc nghẹn ứ, nhưng cô vẫn mở miệng cất lời: “Trình Hoài Cẩn, tôi muốn hỏi chú.”

"Em nói đi."

“Con mèo mà chú đánh mất năm đó, về sau có tìm lại được không?”

Trình Hoài Cẩn nhìn cô, một thoáng lặng yên không nói.

“Không.”

Như thể đã biết trước câu trả lời, Tô Chỉ khẽ mỉm cười rồi hít một hơi.

Cô khom người, thổi tắt những ngọn nến trên chiếc bánh kem.

Bóng tối lại bao trùm hai người họ.

Hay nói cách khác, là chia cách.

Tiếng đẩy ghế lùi ra phía sau vang lên.

Tựa như thời khắc lưỡi dao trên giá treo hành hình hạ xuống.

"Trình Hoài Cẩn, xem ra chú vẫn chưa nhớ kỹ bài học này rồi, có những thứ một khi đã đánh mất."

"Có lẽ sẽ chẳng tìm lại được nữa đâu."

Chương 58: Màn mưa phùn không thể đè nén

Đêm cuối cùng trong năm, Tô Chỉ chỉ ở nhà xem phim một mình.

Là một bộ phim hài rất nhảm chán nhạt nhẽo, trong phòng ngủ đã tắt đèn, chỉ có ánh sáng từ màn hình hắt lên khuôn mặt cô.

Cô không ngủ được, đành mở trừng trừng hai mắt xem hết bộ phim đó.

Giây phút vừa mới gập laptop lại, ấy thế mà cô đã quên sạch nội dung bộ phim muốn truyền tải.

Một nỗi mĩa mai trở trêu vô cớ cũng đã rũ bỏ hết thầy sự lo lắng phân tâm của cô.

Căn phòng ngủ trở thành nơi lánh nạn náu mình tối tăm âm u, cô quấn mình trong chăn, mỗi một góc ngách trên cơ thể đều dán chặt vào lớp chăn ấy, như thế chỉ có vậy mới khiến cô an tâm phần nào.

Cứ ngỡ như đã lãng quên hoàn toàn, cứ tưởng như có thể tiến về phía trước không chút vấn vương bận lòng.

Vậy mà khi anh cứ xuất hiện hết lần này đến khác, màn mưa phùn không thể đè nén lại bắt đầu tuôn rơi rả rích trong trái tim cô.

Cứ thế róc rách ngấm xuống, hòng đánh thức vùng đất đã khô cằn kia.

Nhưng, lí trí hãy còn đó.

Cô chẳng thể quên được cái đêm hôm ấy anh đã dứt áo ra đi nhấn tâm đến nhường nào, khiến cô phút chốc mất đi tất cả ra sao.

Nhưng khi Tô Chỉ chìm sâu vào giấc ngủ, trái tim lại giăng mắc màn sương mù dày đặc.

Nơi lối đi nhỏ trong giấc mộng, cô hoàn toàn dựa vào cảm tính, cứ thế cất bước tiến về phía trước.

-

Sáng hôm sau thức dậy, Tô Chỉ mới chợt nhận ra mình đã mắc phải một sai lầm.

Cô lật tìm trong điện thoại, do dự một thôi một hồi, cuối cùng vẫn gửi cho Trình Hoài Cận một tin nhắn: Quà tôi mua cho Giang Triết ấy, có phải tôi bỏ quên trong hộp đựng đồ trên xe chú rồi không?

Anh trả lời tin nhắn rất nhanh: Phải, chiều tôi sẽ mang qua cho em.

Tô Chỉ thoáng yên tâm trong lòng: Cảm ơn chú.

Trình Hoài Cận: Không cần khách sáo.

Như thể hoàn toàn coi chuyện không mấy vui vẻ tối qua như gió thoảng mây bay, trong lời nói của anh không có mảy may chút gì gọi là "chờ thời cơ trả thù" hay "cố ý làm khó" nào.

Một lúc sau, Trình Hoài Cận lại gửi một tin nhắn nữa đến: Chiều nay có cần tôi tới đón em trước, sau đó cùng đến chỗ Giang Triết không?

Tô Chỉ: Không cần đâu, tôi tự qua đó được mà.

Trình Hoài Cận: Được.

Tô Chỉ bỏ điện thoại xuống, quyết định không nghĩ ngợi linh tinh về chuyện liên quan đến anh nữa. Đánh răng rửa mặt xong xuôi, cô qua tiệm bánh lấy bánh kem đã đặt mua cho Giang Triết trước đó.

^

Ong anh này yêu cầu rõ là kì quặc, trang trí kiểu nào cũng không chịu, một hai đôi để nền trắng viết thêm chữ đỏ, cứ như thể có chấp niệm gì đấy không bằng. Tô Chỉ lấy bánh xong bắt taxi đến thẳng nhà Giang Triết.

Sau khi đưa bánh cho dì giúp việc cất vào tủ lạnh, Tô Chỉ mới bắt đầu cởi áo khoác.

Hôm nay nền nhiệt giảm mạnh, dự báo thời tiết nói ngày mai sẽ có đợt không khí lạnh tràn về.

Tô Chỉ mới đi ra ngoài được có vài phút mà tay chân đã lạnh cóng hết cả. Nhưng trong nhà Giang Triết thực sự là quá ấm áp nên cô vẫn phải thay sang bộ quần áo mỏng hơn.

“Em đi thay quần áo trước đã.” Tô Chỉ nói rồi đi về phía phòng ngủ trước kia của mình, trong đó vẫn còn vài bộ quần áo bị cô bỏ lại.

Chẳng mấy chốc đã thấy Tô Chỉ đi ra, lúc này cô đã thay sang áo ngắn tay màu trắng và quần dài màu xám rộng rãi thoải mái.

Cô đi thong dong đến bên ghế sofa, cầm ly nước ấm lên uống hai ngụm, cả người cảm thấy thoải mái hơn hẳn.

Giang Triết nghênh ngang ngồi phịch xuống bên cạnh cô: “Mấy hôm trước thi thổ thế nào?”

Tay Tô Chỉ đang cầm ly nước, hơi nóng từ từ bốc lên gò má cô. “Có vẻ cũng ổn.”

“Có vẻ cũng ổn là sao?”

“Thì là có vẻ cũng ổn đấy.” Cô nói vòng vo tam quốc với anh ấy.

Giang Triết bật cười thành tiếng, cũng chẳng thèm đôi co với cô nữa: “Hỏi em chút chuyện, dạo này anh hai có liên lạc với em không?”

Tô Chi nhìn Giang Triết một lúc, thật ra cô cũng có điều muốn hỏi anh ấy từ lâu: "Tại sao về sau Trình Hoài Cẩn không định kết hôn với chị gái anh nữa?"

"Anh ấy đã nghĩ thông suốt rồi."

"Nghĩ thông suốt cái gì?"

Giang Triết càng cười cong tít cả mắt: "Nghĩ thông suốt chuyện có phụ nữ thì vẫn hơn."

Tô Chi: "..."

"Kết hôn với Giang Nghiên Nguyệt chẳng phải cũng là có phụ nữ đấy à."

"Đấy không phải là kết hôn, đấy là đi tu." Giang Triết tặc tặc lưỡi, "Không những phải đi tu, mà đã thế còn phải hàng phục yêu quái."

Tô Chi: "..."

"Thế rốt cuộc là đạo này anh hai có đến tìm em không?" Giang Triết bám riết không tha gặng hỏi cho bằng được.

"Anh đi mà hỏi chú ấy."

Tô Chi ném cho Giang Triết câu này xong, mặc kệ anh ấy há hốc mồm, cứ thế chui tọt vào phòng ăn nhanh như chớp. Giang Triết tức đến bật cười, sau đó cũng đứng dậy đi theo vào phòng ăn.

Đến trưa, hai người ăn qua loa đơn giản cho xong bữa.

Sau đó ngồi trong phòng khách vừa đánh bài vừa đợi Trình Hoài Cẩn, đến tầm bốn giờ chiều, Trình Hoài Cẩn cũng đã tới.

Tô Chi làm tổ ở bên cạnh Giang Triết, cô thản nhiên chào hỏi anh như thể tối qua không có chuyện gì xảy ra.

Trình Hoài Cẩn gạt đầu với họ, cởi áo khoác ra đưa cho dì giúp việc.

“Chuyện sao rồi?” Giang Triết bỏ bộ bài xuống hỏi anh.

Trình Hoài Cẩn bước tới ngồi xuống đầu ghế sofa bên cạnh Tô Chi.

"Hôm qua vẫn chưa kết thúc phiên tòa, bị hoãn lại đến chiều ngày kia."

"Phía tòa án nói sao?"

"Khó nói lắm, chủ yếu chỉ còn xem bị phán bao nhiêu năm nữa thôi."

“Còn anh thì sao?”

“Anh không sao.”

“Thế là tốt rồi.”

Ánh mắt Tô Chi nhìn chăm chăm vào lá bài của mình, cứ thế lắng nghe cuộc trò chuyện quá đổi bình tĩnh giữa hai người họ. Nhưng cô cũng biết, hai người đang nói về chuyện của Trình Hoài Lĩnh.

Chỉ là cô không ngờ rằng anh ta thật sự sẽ bị tống vào tù.

Một luồng hơi lạnh thấp thoáng toát ra từ bên người Trình Hoài Cẩn khiến Tô Chi co rụt người lại, nhưng đồng thời cô cũng cảm nhận được một tia nóng rực.

Ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy ánh mắt anh làm như băng quơ rũ xuống nhìn cô.

“Anh cả của chú...” Như muốn che giấu đi vẻ mất tự nhiên của mình, Tô Chi nhẹ nhàng mở lời: “Phải ngồi tù sao?”

Trình Hoài Cẩn gạt đầu, “Phải.”

Nhưng cũng chỉ có thể, trông anh không có vẻ gì là định giải thích thêm.

Tô Chi “ồ” một tiếng cụt lủn, sau đó đứng dậy khỏi ghế sofa.

"Tôi đi lấy nước uống, hai người cứ nói chuyện đi."

Dứt lời liền chạy lảng xảng vào bếp.

Xoay tay đóng cửa lại, cô nhìn quanh bệ bếp một lượt để tìm ly của mình.

Cảm giác không trọng lực vô cớ ập tới, khoảnh khắc cô giật mình nhận ra cái ly đó đang ở ngoài phòng khách, trái tim mãi sau mới từ từ đập xuống mặt đất.

Bất giác đổ mồ hôi lạnh, Tô Chi cứ đứng chôn chân trong góc bếp.

Thế rồi sau đó mới dám rón rén nhớ lại từng chút, từng chút những lời anh vừa nói.

Trình Hoài Lĩnh đã chắc chắn là phải ngồi tù rồi sao?

Chẳng phải trước kia anh luôn đặt Trình Hoài Lĩnh lên hàng đầu ư?

Cô không thể phủ nhận, rằng lúc Trình Hoài Cảnh quay lại tìm mình, cô cũng từng suy đoán liệu có phải chuyện của Trình Hoài Lĩnh đã giải quyết êm thấm, cho nên anh mới lại tới tìm mình chẳng.

Nhưng cô không muốn mình nghĩ về Trình Hoài Cảnh theo chiều hướng đó, cũng càng không muốn dò hỏi xem liệu đó có phải sự thật hay không.

Cô sợ nhận được câu trả lời khẳng định, cũng sợ bản thân lại dốc lòng vì anh thêm lần nữa.

Vốn dĩ giữa hai người đã đặt dấu chấm hết rồi, nghĩ ngợi thêm còn có nghĩa lý gì nữa đây.

Nhưng chỉ vừa mới đây thôi, cô mới biết.

Lần này, người Trình Hoài Cảnh từ bỏ không phải là cô.

Tô Chi không sao quên được lần tan học ngày ấy, khi cô gặp Trình Hoài Cảnh lần đầu tiên, đó cũng là lần đầu tiên cô biết Trình Hoài Cảnh không hề máu lạnh vô tình, không hề cứng cỏi không thể xoay chuyển như cô vẫn hằng nghĩ.

Trong lòng anh, Trình Hoài Cảnh và nhà họ Trình luôn chiếm giữ vị trí cao nhất, một vị trí vững chắc không gì lay chuyển.

Vậy mà giờ đây, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì thế?

Cơ thể Tô Chi vụn vỡ co rút, cô đã không thể suy nghĩ được nữa rồi.

Mãi cho đến khi Giang Triết gõ nhẹ cửa phòng bếp, cô mới quay phắt đầu lại.

Giang Triết đẩy cửa ra, khẽ hỏi cô: "Nếu em cảm thấy không thoải mái, hay để anh bảo anh hai đi về trước nhé?"

Tô Chi khựng lại một lúc, lắc đầu nói: "Không cần đâu, chỉ là em vừa ngăn người chút thôi."

Giang Triết bước tới hỏi cô: "Hôm nay em mới biết chuyện Trình Hoài Cảnh phải ngồi tù, đúng chứ?"

Tô Chi ngẩng đầu nhìn anh ấy, lát sau mới cất lời: "Phải, chú ấy không nói với em."

"Cho nên anh mới nói, anh ấy đã nghĩ thông suốt rồi."

Nhịp tim của Tô Chi vẫn còn thoảng dồn dập, nhưng cô cũng cảm thấy hơi có lỗi với Giang Triết: "Chúng ta ra ngoài thôi, hôm nay là sinh nhật anh, nên vui vẻ mới phải."

Giang Triết cười xòa: "Có hai người ở đây là anh đã cảm thấy vui lắm rồi."

Tô Chi vươn tay đẩy anh ấy, cả hai cùng nhau đi ra phòng khách.

Ba người lại ngồi trong phòng khách chơi bài thêm một lúc, sau đó đầu bếp Giang Triết thuê ở bên ngoài cũng đã tới nhà.

Năm nay không ăn ở ngoài hàng quán, Giang Triết đã đánh tiếng trước đòi uống rượu nhậu thâu đêm. Trình Hoài Cẩn không phản đối, mà Tô Chi cũng chỉ bảo mình có thể uống chút rượu nhẹ.

Bảy giờ tối, ba người cùng nhau ăn tối trong phòng bếp. Đầu bếp được mời tới là bậc thầy về các món Quảng Đông, món nào món nấy đều vô cùng ngon mắt, hương vị tuyệt hảo.

Tô Chi đã không còn dáng vẻ lúng túng gượng gạo như vừa nãy nữa, trò chuyện với Trình Hoài Cẩn cũng hết sức tự nhiên.

Ăn uống xong xuôi, cả ba cùng chuyển trận địa sang phòng khách, Tô Chi đặt bánh kem lên bàn trà. Cô ngồi bệt trên tấm thảm trải sàn cho tiện thao tác.

Lúc thấp nển lên mới chợt nhận ra Giang Triết cũng đã bước sang tuổi hai mươi sáu rồi.

"Thấp hai mươi sáu cây nển hay cắm nển số?" Tô Chi ngẩng đầu nhìn anh ấy.

"Thấp một ngọn thôi, để anh đây có thể giả vờ như không hề hay biết về tuổi tác của mình." Dứt lời, Giang Triết lại quay sang nói với Trình Hoài Cẩn: "Chút nữa anh hai chụp giúp em mấy tấm được không?"

"Được."

Tô Chi cười híp mắt vì độ tự luyến của anh ấy, sau đó cũng quay sang nói với Trình Hoài Cẩn: "Có thể làm phiền chú đi ra tắt đèn

được không?"

Trình Hoài Cẩn gật đầu rồi lập tức đứng dậy.

Anh đứng ở góc phòng khách nhìn Tô Chi khom người thấp ngọn nến kia lên. Ánh lửa tông vàng ấm áp bập bùng lay động.

Trong lòng thấp thoáng chút cảm giác mất mát.

Nhưng chưa đầy một giây sau, Trình Hoài Cẩn đã giơ tay tắt đèn trong phòng khách, sau đó quay trở lại bên cạnh Tô Chi.

Cô lặng lẽ nhào người lên mặt bàn trà, kêu Giang Triết nhắm mắt lại.

"Anh ước gì đi, nhất định sẽ thành sự thật đó."

Ánh lửa đung đưa nhảy múa điểm tô lên gò má cô một quầng sáng nhàn nhạt.

Đôi mắt cô sáng ngời, cứ thế nhìn Giang Triết chăm chú không rời.

Đôi chân trần cuộn tròn bên cạnh Trình Hoài Cẩn, hạ mắt xuống, anh có thể nhìn thấy lớp sơn móng chân màu thảo quả nhàn nhạt.

Tươi tắn sinh động là thế, trông hết như nụ cười dịu dàng của cô lúc này.

Trình Hoài Cẩn vô thức siết chặt cánh tay, thế rồi anh lại rời mắt nhìn sang Giang Triết.

Chẳng mấy chốc, Giang Triết đã thổi tắt ngọn nến.

Trình Hoài Cẩn đặt quà của mình và Tô Chi lên mặt bàn trà, "Tiểu Triết, sinh nhật vui vẻ."

Giang Triết cười tươi rói, đưa tay nhận quà: "Cảm ơn anh hai và nhóc con nhé."

Trình Hoài Cẩn chỉ nếm chút bánh ngọt, Tô Chi ăn được hai miếng rồi cũng không nuốt thêm được nữa.

Giang Triết lôi hết chỗ loại rượu đã chuẩn bị sẵn ra, nom có vẻ thề đêm nay không say không về.

Vốn dĩ anh ấy cứ lo Trình Hoài Cẩn sẽ không chịu uống cùng mình, ai ngờ anh lại đưa tay chọn luôn một chai Brandy mạnh vị gắt nồng.

Chất lỏng màu đỏ nhạt lặng lẽ rót vào ly thủy tinh trong tay anh, Giang Triết thấy thế cười rộ lên, rồi cũng mạnh tay rót cho mình một ly.

Tô Chi chưa từng được nhìn thấy Trình Hoài Cẩn uống rượu bao giờ, cô chỉ ngồi cuộn mình trên ghế sofa, trên tay cầm ly rượu trái cây loại khó say nhất.

Trông Giang Triết cứ như đã lâu lắm rồi chưa được vui vẻ đến thế này, bởi vì Trình Hoài Cẩn không từ chối bất cứ lời mời mọc nào của anh ấy.

Giang Triết tiếp ly nào, anh nốc cạn ly nấy.

Giang Triết muốn anh tới bến thế nào, anh cũng hết mình thế nấy.

Tuyệt nhiên không từ chối.

Dần dà uống đến tận nửa đêm nửa hôm, Giang Triết cứ nói làm nhảm không ngừng như kiểu đã ngà ngà say. Nói là nhớ mãi quãng thời gian mình và anh hai cùng nhau trải qua hồi đi du học ở Mỹ, nhớ mãi khoảnh khắc cả hai thường xuyên uống rượu với nhau đến nỗi say khướt bất tỉnh nhân sự, rồi cuối cùng anh hai lại phải đưa mình về nhà ra sao.

Bấy nhiêu năm trôi qua, anh ấy chưa từng được nhìn thấy Trình Hoài Cẩn thể hiện ra khía cạnh tùy tiện và buông thả như vậy lần nào nữa, chỉ cảm thấy anh như biến thành một con người khác.

Nhưng Giang Triết cũng biết, biết rằng người anh hai mà anh ấy đã quen biết suốt bấy nhiêu năm qua, thật ra vẫn chưa từng thay đổi.

Dẫu anh không nói những lời làm màu súa quá mức, nhưng anh sẽ sẵn lòng chiều theo cậu em quậy phá như thế này mỗi năm một lần.

Tô Chi dựa người ra ghế sofa lắng tai nghe Giang Triết nói năng lè nhè nhè, nhưng ánh mắt cứ chốc chốc lại liếc nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh mình.

Anh chống khuỷu tay lên đầu gối, vừa uống rượu vừa yên lặng nghe tất cả những gì Giang Triết nói.

Dường như anh vĩnh viễn không bao giờ say, cũng vĩnh viễn không bao giờ mất kiểm soát.

Cơ thể Tô Chi thấp thoáng cơn rạo rức cháy bỏng, như thể cồn rượu nồng độ thấp từ từ tạo ra phản ứng hóa học đốt cháy.

Cô vươn tay đặt lại ly rượu lên trên mặt bàn, một tiếng "cạch" khe khẽ vang lên.

Thế rồi lại chợt nhìn thấy ánh mắt Trình Hoài Cẩn nhìn về phía này.

Giang Triết vẫn đang ở bên cạnh làm nhảm như nói chuyện một mình, nhưng Tô Chi đã hoàn toàn không thể nghe thấy gì nữa.

Trong phòng khách mờ tối, anh ngồi cách cô sao mà gần đến thế.

Tô Chi âm thầm rút lại kết luận “anh sẽ không bao giờ say” mà mình đưa ra lúc nãy.

Trong ánh mắt sâu lắng kia đã nhuộm vài phần vẫn đục.

Những cảm xúc lăn tăn trôi dạt, khó nắm bắt cứ thế lên men hiển hiện trong đôi mắt anh.

Tô Chi có thể ngửi thấy đâu đó mùi rượu lẫn tạp trên người Trình Hoài Cẩn, khi anh vô thức sát lại gần, mùi hương ấy cũng theo đà dần trở nên nồng đậm hơn.

“...Trình Hoài Cẩn.”

Dưới tác dụng của hơi men, giọng nói cảnh cáo của cô cũng hoá thành tia dịu êm xiết bao.

Nhưng Trình Hoài Cẩn cũng có vẻ đã tỉnh táo hơn đôi chút, anh ngừng lại hành động kia ngay lập tức.

Ánh mắt rực lửa neo đậu trên gò má cô, thật lâu sau anh mới chột lên tiếng:

"Em có biết tại sao về sau tôi không tìm được con mèo nhỏ đó không?"

Không đầu không đuôi, anh bỗng dừng hỏi cô về vấn đề này.

Con tim nhảy múa điên cuồng, Tô Chi không biết tại sao anh lại bắt chột hỏi một câu như vậy.

Như một cái bẫy đã được giăng sẵn, nhưng cô lại chẳng thể cự tuyệt cứ thế tiến về phía trước.

"Tại sao?"

Trình Hoài Cẩn nhìn sâu vào mắt cô, vậy mà giọng nói lại như vọng tới từ nơi phương xa: “Bởi vì không phải nó mất tích, mà là bị người ta bắt được rồi giày xéo đến chết.”

Một thoáng ngỡ ngàng, Tô Chi nhìn Trình Hoài Cẩn như thể không dám tin.

Nguồn nhiệt lượng do cồn rượu mang lại trong phút chốc hóa thành hư vô, ngay cả giọng nói của cô cũng đã nhuộm màu lạnh giá:

“...Sao lại như thế?”

Trình Hoài Cẩn nhẹ nhàng đặt ly rượu xuống, trông anh càng giống như đang thủ thủ với chính mình hơn: "Cho nên cứ cố gắng thì chắc chắn sẽ có ích sao? Cứ phản kháng thì nhất định có nghĩa lý gì ư?"

Tô Chi mím chặt bờ môi, ánh mắt anh ngày càng trở nên đục ngầu, mịt mờ.

Những lời anh nói hết như một sợi dây thừng thít chặt, khiến cô không sao dẫn xuống được cơn hít thở khó khăn.

Vậy nên, đây cũng chính là lý do cho câu hỏi tại sao anh lại đối xử với cô như vậy ngay từ ban đầu ư?

Chẳng phải vì anh chưa bao giờ phải phản kháng hay đấu tranh vì cuộc sống, mà vì ngay từ thuở ban sơ, anh đã bị đày đọa giày vò bởi chính những hành vi tàn ác và vô nhân tính kia.

Bất kể là tới từ nhà họ Trần, hay là nhà họ Trình.

Kể từ năm lên tám, chính tay bọn họ đã tàn nhẫn đéo gọt nên một Trình Hoài Cẩn trầm lặng như hiện tại.

Mà điều vồn vẹn duy nhất anh có thể làm, chẳng qua cũng chỉ là dành cho con mèo đã từng gắn bó bên mình một cái kết "chưa trọn vẹn".

Hốc mắt từ từ nóng rát.

Nghĩ đến việc giờ đây anh đã phải thuyết phục chính mình ra sao mới có thể từ bỏ được Trình Hoài Lĩnh. Trong lòng Tô Chi âm thầm đổ mưa rả rích, mực nước dâng cao khiến hô hấp của cô như muốn ngừng lại.

Cứ thế lặng lẽ, cứ thế buông tuồng bản thân nhìn vào mắt anh.

Nhưng, không thể cứ tiếp tục như vậy được nữa.

Hơi men đã âm thầm dâng lên theo mạch cảm xúc của cô.

Như đang lảng tránh, Tô Chi cuối cùng cũng rời mắt thôi không nhìn vào đôi mắt ấy nữa.

Một lúc sau, cô mới khẽ mở lời: "Cho tôi xem ảnh chú vừa chụp cho Giang Triết được không?"

Là giọng điệu kiềm chế đè nén, cô cố gắng kéo giãn khoảng cách giữa họ trở về cự li xa cách nhất.

Trình Hoài Cẩn im lặng trong thoáng chốc, nhẹ giọng nói: "Được."

Tô Chi khẽ mím môi, đưa mắt nhìn vào chiếc điện thoại anh đưa tới.

Trình Hoài Cẩn nói mật khẩu cho cô. Tô Chi nhận lấy, sau đó mở khóa điện thoại bằng dãy mật khẩu kia.

Nhưng cũng trong khoảnh khắc nhìn thấy màn hình điện thoại của anh, cô sửng người trong nỗi bàng hoàng.

Bên tai không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào nữa, vòng xoáy lặng thầm kia lại một lần nữa lôi kéo cô chìm sâu xuống từng đoạn từng khúc.

Ngước mắt lên, cô nhìn thấy đôi mắt bỗng hoá trong veo đến vô ngần của anh lúc này.

Hệt như đêm hôm ấy, anh nói với cô: "Tất cả những gì em nhìn thấy đều là thật."

Tô Chi không dẫn được cơn trống ngực dồn dập, nhưng cô cũng khó lòng quên được hình ảnh mình vừa nhìn thấy ban nãy.

Điện thoại vẫn ở giao diện album ảnh anh mở lần trước.

Anh nển mờ ảo, phong nền ảm đạm.

Bánh sinh nhật chụp không trọn góc...

Và một mình cô trong bức ảnh ấy.

Chương 59: Rục rịch nhận nhạo

Một hành vi hoàn toàn trong vô thức, một hành động muốn lảng sang chủ đề khác.

Cô vươn tay về phía bàn trà định lấy ly rượu của mình.

Ánh mắt vội sụp xuống như đang lảng tránh, nhấp môi uống rượu trong ly.

Ai ngờ rượu vừa nuốt xuống, vị cay gắt bùng lên trong cổ họng như muốn bốc cháy, cô bất ngờ ho sặc sụa.

Trình Hoài Cẩn giơ tay lấy lại ly rượu trong tay Tô Chỉ, sau đó đưa cho cô một tờ khăn giấy.

Tô Chỉ ho rũ rượi đến nỗi ứa trào nước mắt, lau khô xong mới nhận ra ly rượu lúc này là của Trình Hoài Cẩn.

Đám lửa càng bùng lên dữ dội, chúng vẫn đang không ngừng lan ra khắp cơ thể cô.

Rạo rục đến độ gần như không thể hít thở nổi.

Lý trí bị đè ép đến bên rìa đại não, dù có vắt kiệt suy nghĩ ra sao thì cũng chỉ khiến bản thân càng thêm lúng túng hoảng loạn.

“Nếu thấy hơi lâng lâng rồi thì đi về ngủ trước đi.”

Trình Hoài Cẩn lên tiếng giải vây rất đúng lúc, anh giúp Tô Chỉ tìm được một con đường lui.

Cô âm ừ một tiếng nghèn nghẹn không mấy rõ ràng, sau đó đứng ngay dậy khỏi ghế sofa.

“...Thế tôi đi trước đây.”

Dứt lời, cô đi thẳng vào trong phòng ngủ của mình, đến đầu cũng không thềm ngoảnh lại.

Khép cửa phòng lại, Tô Chi đổ người xuống lớp chăn nệm mềm mại.

Cơ thể hoàn toàn thả lỏng buông bỏ mọi tia phòng bị, cô cảm nhận được cơn sóng trào rạo rục không thể đè nén kia đang chầm chậm ùa ra từ khắp tứ chi.

Có lẽ là vì tác dụng của hơi men, nhắm mắt lại, cô cảm tưởng như đang lênh đênh trên mặt đại dương ấm áp.

Dòng nước biển tràn vào khắp khoang mũi miệng, ấy vậy mà chẳng hề cảm thấy ngạt thở. Cô chỉ có cảm giác bản thân như đã hóa thành giọt nước trong suốt cùng hòa mình vào vùng biển rộng lớn ấy.

-

Hôm sau thức dậy đã là hơn mười một giờ trưa.

Làm vệ sinh cá nhân xong xuôi, Tô Chi vốn định đánh tiếng với Giang Triết rồi về trường luôn, nhưng ra ngoài phòng khách lại nhìn thấy Trình Hoài Cẩn cũng đang định ra ngoài.

Vờ như bình tĩnh nói một câu chào buổi sáng với anh xong, Tô Chi đang định quay đi, chợt nghe thấy anh nói: “Giang Triết vẫn đang ngủ, chưa tỉnh.”

Tô Chi chỉ đành đứng nguyên tại chỗ, “ồ” lên một tiếng.

Thấy cô đã mặc áo khoác có vẻ định ra ngoài, Trình Hoài Cẩn lại hỏi: “Muốn về nhà phải không?”

Tô Chi vội vàng lên tiếng phủ nhận, chỉ sợ anh lại chơi bài tiện đường: “Không phải, tôi định tới trường.”

Trình Hoài Cẩn khoác áo bành tô lên người, nhàn nhạt nói: “Đi thôi, vừa hay tôi tiện đường.”

Tô Chi: “...”

Lát sau, cô lại mở miệng hỏi anh: “Đêm qua chú uống nhiều như thế mà bây giờ vẫn có thể lái xe được sao?”

Trình Hoài Cẩn đứng ngoài hiên nhìn cô mấy giây, sau đó bước thẳng tới chỗ cô.

Trái tim Tô Chi đập hơi loạn nhịp, nhưng cô vẫn cố làm ra vẻ trấn tĩnh để xem anh định làm gì.

Trình Hoài Cẩn bước tới vị trí cách cô chưa tới 20cm thì dừng lại, nhẹ giọng hỏi: “Trên người tôi vẫn còn mùi rượu sao?”

Tô Chi vô thức ghé sát lại gần người anh, khẽ hít một hơi, ấy thế mà thật sự chỉ có hương gỗ lũa man mác vốn có của Trình Hoài Cẩn.

“Hình như không...”

Thế rồi, lời vừa thốt ra khỏi miệng, cô mới chợt phát giác ra hành vi gần như coi là giảng bẫy lừa vào tròng này của anh.

Vành tai thoáng cái nóng bừng lên, Tô Chi mím chặt cánh môi.

Sau đó lại nhìn thấy Trình Hoài Cẩn hơi lùi lại vài bước, khẽ cất lời: “Đi thôi, để tôi tiễn em.”

Tô Chi im lặng đứng nguyên tại chỗ một lúc, lát sau mới nhấc chân chậm rãi đi theo sau.

Như một sự hiểu ngầm ăn ý, hai người không ai nhắc lại chuyện xảy ra tối ngày hôm qua. Trình Hoài Cẩn lái xe về hướng đại học Bắc

Lĩnh, suốt dọc đường cũng chỉ mở kênh radio âm nhạc.

Tô Chi từ từ thả lỏng đầu óc, ánh mắt hướng hẳn ra ngoài cửa sổ.

Sau quãng đường dài hơn nửa tiếng đồng hồ, Trình Hoài Cẩn đã lái xe tới cổng trường, Tô Chi không chịu để anh lái hẳn vào trong, Trình Hoài Cẩn cũng không nằng nặc kiên trì nữa.

Chỉ một câu cảm ơn đơn giản, Tô Chi đã bước xuống xe. Cô đóng cửa xe lại, sau đó chạy chậm vào trong trường.

Trình Hoài Cẩn xoay mặt nhìn với theo bóng lưng ngày càng thu nhỏ của cô, lát sau cũng khởi động xe lái rời đi.

-

Vừa về đến ký túc xá, Tô Chi đã vút thẳng túi lên mặt bàn, cả người bổ nhào lên giường như cây héo mất nước.

Cô cứ tưởng trong ký túc xá không có ai, thế là sau đó còn rú lên một tiếng.

“Cậu bị cái gì đấy!?”

Ai ngờ giọng của Hoàng Vũ tự nhiên vang lên từ giường trên, Tô Chi giật cả mình, ngồi bật dậy nhìn lên trên, đầu của Hoàng Vũ thò ngược xuống, đầu tóc loà xoà trông y như con ma nữ.

Tô Chi sợ đến giật thót cả tim.

“...Tớ tưởng ký túc xá không có ai.”

Hoàng Vũ cười ngật nghẹo, sau đó leo xuống từ giường tầng trên.

“Hai bà kia đi ra ngoài dạo phố rồi, tớ vừa ở trên giường chơi điện thoại. À mà này, sao hôm nay cậu lại về thế?”

Tô Chi hơi lúng túng chớp chớp mắt, vốn tưởng trong ký túc xá không có người nên cô mới kêu rú lên như vậy.

Dòm thấy gò má ửng hồng của cô, Hoàng Vũ lập tức bật cười như kiểu biết tỏng cái gì đấy.

Thế rồi phán một câu chắc nịch: “Cậu sa vào phiền muộn trong chuyện tình cảm.”

Nghe thấy thế, Tô Chi vừa định phủ nhận thì lại nghe thấy Hoàng Vũ nói: “Mặt cậu lại càng đỏ hơn rồi kia kìa, đừng có nói mấy câu vớ vẩn hòng bịp bợm qua ải.”

Tô Chi: “...”

Hoàng Vũ bê ngay một cái ghế đẩu đến cạnh giường cô, nom đến là mưu cao kế sâu: “Bảo sao vào năm học lâu như thế rồi mà cậu cứ bày ra bộ dạng hờ hững không ngó ngàng gì đến đám nam sinh xung quanh, ra là cậu đã có người trong lòng rồi.”

“...Không phải.” Tô Chi lí nhí phản bác.

“Không phải thì cậu đỏ mặt làm quái gì?”

Tô Chi lập tức giơ tay ụp hai má mình lại: “Giữa tớ và anh ấy đã là chuyện không thể rồi.”

“Cái gì mà chuyện không thể? Anh ta kết hôn rồi hay có bạn gái rồi hay là phải yêu xa đến năm chục năm sau mới có thể về cưới cậu?”

Tô Chi: “...”

“...Đều không phải.”

“Thế là ba mẹ anh ta kiên quyết không đồng ý cho nên anh ta cũng nhu nhược không quyết định được, hay là ba mẹ cậu nằng nặc phản đối?”

“Cũng không phải.”

“Thế hay là chuyện ấy của anh ta không được nên cậu không sẵn lòng!?” Hoàng Vũ la toáng lên.

“Cũng không phải!” Nói dứt lời, sau lưng Tô Chi đã túa mồ hôi, thế là vội vàng bổ sung thêm: “Cái này thì tớ không biết!”

Hoàng Vũ không nhịn được phì cười một tiếng.

“Tiểu Chi, thế cậu còn lăn tăn điều gì?”

Tô Chi đưa mắt nhìn Hoàng Vũ, rồi lại có chút ử rử cụp mắt xuống.

Cô gơ tay kéo chăn quấn quanh người mình, nghĩ ngợi một hồi rồi khẽ nói: “Trước kia anh ấy từng vứt bỏ tớ.”

“Từng vứt bỏ cậu á? Tại sao?”

“Giữa người nhà anh ấy và tớ, anh ấy đã chọn người nhà.”

Hoàng Vũ nhăn mày, quả thật là không nghĩ tới còn có thể loại này.

Do dự một lúc, cô ấy mới rón rén hỏi: “Con trai cưng của mẹ?”

Tô Chi: “...”

Hoàng Vũ lập tức xin lỗi: “Tớ xin lỗi.”

Tô Chi lắc đầu: “Không sao, nói chung là trước đây anh ấy vì chuyện trong nhà mà buộc phải buông tay, nhưng bây giờ anh ấy lại quay về tìm tớ.”

“Giải quyết chuyện êm thấm xong lại mò về tìm cậu?” Biểu cảm trên mặt Hoàng Vũ có chút cạn lời, “Thế tức là cậu vẫn ở vị trí thứ hai rồi còn gì, lần sau nhà anh ta có chuyện lại chẳng vứt bỏ cậu ngay ấy chứ?”

Tô Chi tinh lược một vài chi tiết cụ thể, chỉ kể ngắn gọn đầu đuôi câu chuyện cho Hoàng Vũ nghe một lượt, nhưng cô ấy hiểu ra rất nhanh.

“Tức là hiện giờ cậu biết anh ta đã hối hận và sửa sai rồi, nhưng vết thương lòng anh ta từng gây ra trước kia, cậu lại không thể dễ dàng buông xuống được.”

Tô Chi nghe Hoàng Vũ phân tích gãy gọn, câu từ súc tích mà ngắn người ra nửa phút.

Sau đó cô mới chậm chậm gật đầu như thể khó lòng chấp nhận chuyện giữa hai người hoá ra lại chỉ đơn giản có vậy.

Hoàng Vũ nói chẳng sai.

Tô Chi cứ ngỡ như mình đã hoàn toàn buông tay Trình Hoài Cảnh, đã hoàn toàn buông bỏ đoạn quá khứ kia. Nhưng khi Trình Hoài Cảnh lại bước vào thế giới của cô một lần nữa, ấy cũng là lúc cô mới biết, mọi thứ nào có trôi qua dễ dàng đến thế.

Hoàng Vũ trầm ngâm giây lát, lại hỏi: “Tớ muốn biết một điều, Tiểu Chi à, bây giờ cậu có còn tình cảm với người đàn ông đó không?”

Ngón tay đang bấu mép chần của Tô Chi siết chặt lại, con tim bất giác nện mạnh vào lồng ngực.

Giọng nói của cô rất khẽ, rất mỏng lung: “Tớ không biết nữa.”

“Vậy tớ có một kiến nghị dành cho cậu.” Hoàng Vũ mở lời.

Tô Chi nhìn sang cô ấy, trong ánh mắt thật sự chất chứa vài phần mong mỏi tìm kiếm sự giúp đỡ.

“Cậu nói là đã buông xuôi đoạn quá khứ giữa mình và anh ta, nhưng sau khi anh ta xuất hiện một lần nữa, cậu lại trở nên rối bời. Vậy cậu có từng nghĩ sẽ cho bản thân và anh ta một cơ hội để bắt đầu lại không?”

“Cơ hội bắt đầu lại ư?”

“Phải.” Hoàng Vũ nói, “Là một cơ hội để bắt đầu lại, cậu hãy buông bỏ nỗi hận trong quá khứ, cũng buông bỏ tình yêu đã từng trao đi. Trở thành một con người hoàn toàn mới để cảm nhận cảm xúc của chính cậu. Suy cho cùng, lý do khiến cậu còn nghi ngại chẳng phải là vì không buông được yêu lại chẳng bỏ được hận sao? Nhưng chính cậu cũng vừa nói đấy thôi, cậu cho rằng bản thân đã hoàn toàn buông bỏ được hết thảy mọi thứ. Vậy hà cớ gì không nhân cơ hội này dứt khoát buông bỏ triệt để lấy một lần?”

Con tim Tô Chi khẽ run rẩy, lại lắng nghe Hoàng Vũ nói tiếp: “Nếu là tớ, nói thật tớ sẽ trân trọng cơ hội lần này. Đối với tớ, hiện tại có thể nắm chắc hạnh phúc trong tay quan trọng hơn nhiều khi cứ phải giữ rịt nỗi đau đã bám mảng đóng cặn kia. Có lẽ cậu sẽ cảm thấy tớ là đồ vô tâm vô tính, nhưng quả thực là tớ đã nghĩ như vậy đấy.”

Tô Chi cứ mãi mím chặt bờ môi, thật ra cô vẫn chưa thật sự khơi thông được lớp cặn lắng đọng trong lòng mình từ những lời Hoàng Vũ nói. Nhưng cô cũng đã cảm nhận được một loại cảm giác tự do và thoải mái khi không còn trói buộc, khi chẳng màng đến quá khứ.

Trân trọng hiện tại và mắc kẹt trong quá khứ tựa như hai thế lực đan xen quấn bện cứ luôn giằng xé trong trái tim Tô Chi, cô hơi thất thần nhìn ra phía ngoài khung cửa sổ, không lên tiếng đáp lại nữa.

-

Hai ngày cuối cùng của đợt nghỉ Tết dương lịch cũng là hai ngày Tô Chi nằm ườn trong ký túc xá.

Trông thì có vẻ chẳng khác gì lúc bình thường, nhưng Hoàng Vũ biết, tâm trí cô hiện giờ đang rối rắm giằng co lắm.

Hai ngày nay cô cứ lơ đãng ngẩn người xem phim, hoặc không thì cũng nằm ngủ lì trên giường.

Đến tối hôm ngày nghỉ cuối cùng, Hứa Gia gọi điện tới hỏi cô có đang ở nhà không, mẹ anh ấy gửi lên một thùng to đựng toàn các món đặc sản nên muốn chia cho Tô Chi một ít.

Tô Chi vội vàng nói cảm ơn, đến tầm chạng vạng tối thì cô đi tới cổng tiểu khu.

Hứa Gia gửi tin nhắn bảo có người bạn gọi anh ấy có chuyện nên đi trước, thùng đặc sản thì đặt ở cửa nhà nhớ đừng quên lấy.

Tô Chi vừa đi lên lầu đã nhìn thấy cái thùng đó, thế là lại gửi ngay cho anh ấy một tin nhắn nói câu cảm ơn lần nữa.

Nguyên hai túi đặc sản đầy ụ, Tô Chi mang vào phòng bếp tìm chỗ cất trữ cho cẩn thận.

Xong xuôi cô mới cởi áo khoác ra, quyết định hôm nay sẽ không về ký túc xá nữa.

Buổi tối chỉ ăn qua loa ít đồ, Tô Chi đi tắm rửa rồi lên giường luôn. Laptop không đem theo về đây, mà cứ ngồi trên giường thì cũng hơi chán, thế là cô bèn lướt điện thoại một lúc.

Thế rồi, ánh mắt cứ chốc chốc lại liếc sang cái tủ quần áo bên cạnh.

Tô Chi nhanh chóng thu hồi tầm mắt, từng bài đăng trên Weibo cứ thế lướt vụt qua. Nhưng chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại không tự chủ được mà nhìn về phía cái tủ quần áo đó.

Căn hộ yên tĩnh cho cô một loại cảm giác riêng tư tránh khỏi những cặp mắt dòm ngó.

Rục rịch nhộn nhạo trong lòng.

Một dòng suy nghĩ chợt hiện lên trong tâm trí cô, rằng giờ phút này dù cô có làm bất cứ hành vi gì thì cũng có thể chối bay biến không nhận.

Cô giơ tay từ từ vén chăn ra, bước đi chân trần trên sàn nhà.

Cửa tủ quần áo mở ra, nơi góc trong cùng bên trái, một cái vali đã đi theo cô rất lâu đang nằm yên ở đó.

Tô Chi đứng lặng người trước cái vali đó một giây, sau đó ngồi xuống kéo khoá vali ra.

Cuốn sổ Ngôn Hy tặng cô vẫn nằm nguyên ở một góc vali hệt như trước kia, Tô Chi đưa tay khẽ vuốt ve. Lát sau, cô mở cuốn sổ ấy ra.

Các trang trống trơn, không hề có tờ giấy nhớ kia.

Tô Chi lại lật giở thêm vài trang nữa.

Vẫn không có.

Trong lòng cô phút chốc nảy sinh cơn hoảng sợ, cánh tay gồng lên cứng đờ, rồi cứ thế tiếp tục lật giở loạt xoạt vài trang nữa.

Nhưng tờ giấy nhớ kia như thể đã không cánh mà bay, hoàn toàn không còn mảy may chút dấu vết nào.

Nỗi hoang mang vô cớ, nỗi lo sợ vốn không nên xuất hiện, hệt như một cơn sóng dữ dội quật ngã cô.

Trong cơn hoảng loạn như sắp chết đuối, Tô Chi cố gắng lật giở hết từng trang.

Không có kết quả.

Tờ giấy nhớ màu vàng kia như thể bỗng dưng vụt biến, có tìm đến thế nào cũng chẳng thấy.

Lật tung cuốn sổ không biết bao nhiêu lần mà vẫn vậy.

Tô Chi ngã ngồi xuống dưới đất, không nói một lời.

Không thể nào.

Làm sao có thể.

Sao lại mất được chứ.

Tiếng nổ ầm trời vang lên bên tai Tô Chi, cô hét như một trang giấy bị xé nát, nghe thấy nơi lồng ngực như có trận cuồng phong thổi quét qua.

Sao có thể đánh mất được?

Tô Chi nhìn cuốn sổ trong tay mà lòng trống rỗng, thế rồi bên tai bỗng vang lên tiếng chuông điện thoại.

Cô đờ đẫn nhìn vào chiếc điện thoại đặt bên người, trên màn hình, cái tên Trình Hoài Cảnh tựa như một liều chất xúc tác mạnh mẽ, dễ dàng khiến cảm xúc của cô hoàn toàn mất kiểm soát.

Tô Chi nhận máy, giọng nói có chút gì đó nghèn nghẹn, suy sụp: “Có chuyện gì sao?”

Trình Hoài Cảnh thoáng cái đã nhận ra: “Tiểu Chi, em sao vậy?”

Tô Chi siết chặt cuốn sổ: “Chú có chuyện gì sao?” Giọng nói lại càng nghẹn ngào hơn.

“Tiểu Chi, em sao thế!?”

Giọng nói của Trình Hoài Cảnh lại thúc mạnh vào trái tim Tô Chi lần nữa.

Cô cố sống cố chết mím chặt khoé môi, nhưng rồi ngay giây sau, cô hỏi anh mà tựa như đang nói mơ trong cơn mê man: “Trình Hoài Cảnh, tờ giấy nhớ chú viết cho tôi đâu mất rồi?”

Hàng nước mắt rưng rưng đọng đầy.

Bên tai chỉ còn lại tiếng nhịp tim đập thốn thức.

Tô Chi nỉ non lặp lại câu hỏi: “Trình Hoài Cẩn, tờ giấy nhớ chú viết cho tôi, sao tôi lại không tìm được nữa rồi?”

Giọng nói của Trình Hoài Cẩn lập tức vang lên từ đầu dây bên kia: “Giờ em đang ở nhà phải không?”

Vậy mà cô lại chẳng hề đáp lời, chỉ lẩm bẩm hỏi đi hỏi lại: “Tôi không tìm thấy tờ giấy nhớ chú viết cho tôi mất rồi.”

Thế rồi, Tô Chi bỗng nghe thấy tiếng bước chân vội vã ở đầu bên kia điện thoại.

“Em đang ở nhà có phải không?”

Nhưng Trình Hoài Cẩn đã chẳng thể nghe thấy bất cứ lời hồi đáp nào tới từ Tô Chi nữa.

Giọng nói của cô hóa thành nhạt nhoà, mông lung. Tiếng nước nở khe khẽ tựa như màn mưa lâm thâm không dứt giữa bầu trời đêm đen.

Trình Hoài Cẩn rảo bước đi ra khỏi nhà, đẩy cửa lối đi cầu thang bộ lao nhanh xuống dưới.

Rồi cuối cùng anh cũng nghe thấy trong điện thoại vọng tới âm thanh.

“Xin lỗi, tôi không sao rồi.”

Giọng nói của cô phút chốc hóa thành vẻ bình tĩnh lạnh nhạt.

Nhưng, ngay giây phút Tô Chi chuẩn bị cúp máy, ấy cũng là lúc giọng nói khiến người ta khó lòng chối từ của Trình Hoài Cẩn phát ra từ trong điện thoại:

“Mười phút nữa tôi tới.”

Chương 60: Cầu vồng

Khi Trình Hoài Cẩn ấn chuông cửa nhà Tô Chi, thời gian chẳng qua mới trôi đi được có tám phút.

Điều khiến anh hơi bất ngờ là cửa chính được mở ra rất nhanh.

Nhưng cũng chỉ mở hé hé ra một khe hở nhỏ, vừa vặn có thể trông thấy gương mặt của Tô Chi.

“Sao chú lại tới đây?” Giọng nói của cô hơi trầm thấp, mà cũng có đôi chút lạnh nhạt đầy cố ý.

Một chiếc áo ngắn tay màu xám, những ngón tay trắng muốt nhẹ nhàng đặt trên tay nắm cửa.

Trình Hoài Cẩn đứng ở cửa hỏi cô: “Tìm thấy giấy nhớ chưa?”

Tô Chi im lặng một hồi, ánh mắt lảng tránh nhìn xuống mặt đất: “Tìm thấy rồi.”

Tờ giấy bị rút ra ngoài vali, là cô nhất thời cuống lên nên không để ý.

“Vừa rồi em tưởng bị mất nên mới khóc sao?”

“Không phải, chú nghe nhầm rồi.” Cô một mực chối đây đẩy không chịu thừa nhận.

Trình Hoài Cẩn hạ mắt nhìn khoe mắt hầy còn hơi phiểm đỏ của cô, anh im lặng hồi lâu: “Tìm thấy là tốt rồi, em đừng để bị lạnh, mau đóng cửa vào đi.”

Trong lời nói của anh không có ý gì là muốn vào nhà, Tô Chỉ hơi thảng thốt ngẩng lên nhìn anh.

Bấy giờ mới nhận ra anh chỉ mặc trên người độc một chiếc áo sơ mi màu xám mỏng tang.

Đứng nơi cầu thang ảm đạm mờ tối, có ánh trăng lạnh lạnh rớt vào. Quanh người anh như có hơi lạnh phảng phất đâu đây, làn hơi lạnh ấy không khỏi lan tràn tới bên người Tô Chỉ.

Một cơn tê dại vô cớ bò dọc khắp sống lưng, cô lùi lại một bước nhường đường cho anh.

“Chú vào nhà trước đi đã.”

Sau khi Trình Hoài Cẩn đi vào nhà, Tô Chỉ vào phòng bếp rót cho anh một ly nước ấm.

“Ly sạch đấy.” Cô nói rồi đẩy ly đến bên tay Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn cầm lên uống non nửa ly rồi lại nhẹ nhàng đặt xuống.

Tô Chỉ ngồi ở đầu bên kia ghế sofa, hai tay bó gối, cứ thế nhìn anh từ xa.

Dưới ánh đèn tỏ rạng, vành tai anh hơi ửng đỏ.

Trái tim Tô Chỉ thắt lại, vậy nhưng lại chẳng thể mở lời nói câu quan tâm nào.

Chỉ biết lặng yên không nói, cứ thế bỏ qua cơ hội chữa lành vết rạn nứt trong mối quan hệ của cả hai.

Trình Hoài Cẩn quay sang nhìn cô, thật lâu sau anh mới cất lời: “Hôm nay tôi gọi điện thoại là muốn hỏi cuối tuần sau em có rảnh không.”

Tô Chỉ vẫn cứ nhìn anh mãi như thế.

Vốn cứ ngỡ khi biết chuyện cô vẫn luôn giữ tờ giấy nhớ kia, anh sẽ lẩn lút chiếm cứ toàn bộ tâm tư cô, nhưng nào có ngờ anh lại chẳng nói một lời, chỉ đơn giản là hỏi cô tuần sau có rảnh hay không.

Một bụng những lời kêu anh đừng tự mình đa tình đã ập ủ sẵn, giờ đây chỉ đành nuốt xuống trong lặng thầm, lát sau Tô Chi chậm rãi nói: “Chú định làm gì?”

“Năm ngoái không thể đi hái dâu cùng em, giờ tôi chỉ muốn hỏi em có sẵn lòng đi hay không thôi.” Thái độ của Trình Hoài Cẩn rất chân thành, “Gọi thêm bạn bè của em cũng được, thêm người thêm đông vui.”

Ánh mắt anh nhìn Tô Chi sao mà dịu dàng bình lặng đến thế, không hề lên tiếng thúc giục cô.

Tô Chi từ từ thả lỏng cơ thể, cô nghĩ ngợi giây lát, khẽ nói: “Tôi không chắc có rảnh hay không, tuần sau khả năng cao sẽ có bài thi, bận ôn bài nên không rảnh rang được.”

“Không sao, vậy đợi đến kỳ nghỉ đông cũng được.”

Sự xuống nước và lòng kiên nhẫn vô bờ bến của anh khiến Tô Chi không đành được cơn run rẩy nơi trái tim.

Nếu là Tô Chi của trước kia, nhất định giờ phút này cô sẽ sà vào vòng tay anh không chút nghĩ suy. Anh nguyện cho đi, sao cô có thể từ chối được đây.

Nhưng, người ở bên cạnh anh lúc này đã không còn là một Tô Chi cứ hể xúc nổi sẽ cam tâm tình nguyện hiến dâng thân mình nữa rồi. Đã trót dại sai lầm một lần, cô không muốn lại dẫm vào vết xe đổ mà chẳng ngộ ra được bài học nào như vậy.

Tô Chi đưa mắt nhìn Trình Hoài Cẩn đang ngồi ở đầu ghế bên kia, cảm xúc hết như bọt khí soda lạnh lẽo sủi lẫn tăn.

Nghĩ ngợi kỹ càng rồi cô mới lên tiếng: “Tuần sau tôi trả lời chú.”

“Được.”

“Có thể đưa bạn đi cùng thật sao?” Tô Chỉ lí nhí xác nhận lại với anh.

Trình Hoài Cẩn gật đầu: “Tất nhiên là được.”

Tô Chỉ khẽ ồ một tiếng rồi không nói năng gì nữa.

Trình Hoài Cẩn cũng im lặng, lát sau anh đứng dậy.

“Tôi về trước đây.”

Nói rồi anh đi ra phía cửa ra vào. Tô Chỉ ngẩn người một lúc rồi cũng đi theo sau.

Cô mở cửa ra giúp anh. Trình Hoài Cẩn đi lướt qua người Tô Chỉ.

Hơi thở nhẹ lướt qua như có như không vẩn vít quẩn bện bên người cô.

Tô Chỉ không kịp được rũ mắt xuống, ấy thế rồi lại phát hiện Trình Hoài Cẩn dừng bước trước mặt mình.

Cô ngược mắt lên, đang định lên tiếng...

Chợt nhìn thấy Trình Hoài Cẩn duỗi tay trái chằm chằm lại gần gò má cô.

Cảm giác tê dại trí mạng tức khắc lan rộng từ da đầu đến khắp tứ chi.

Tô Chỉ khó lòng chối từ cứ đứng ngẩn ra tại chỗ, tâm trí biến thành một mảnh trắng xoá trống rỗng chẳng thể nghĩ suy điều gì khác.

Khẽ kháng cự sợ lông vũ.

Đầu ngón tay lành lạnh của Trình Hoài Cẩn chầm chậm cọ qua khoé mắt cô.

Con tim Tô Chỉ như ngừng đập, cô nhìn thấy tay trái của anh vôn về một mẩu vụn khăn giấy. Có lẽ là vương lại lúc cô lau nước mắt không lâu trước đó.

Cảm xúc chợt lắng xuống, trái tim cô cũng bắt đầu nhảy múa điên cuồng.

Dưới lớp áo bốc lên một cơn rạo rức như đang xông hơi, ánh mắt cô bất giác sụp xuống.

“Tôi đi đây.” Trình Hoài Cẩn hạ mắt nhìn cô, “Đóng cửa cẩn thận.”

Nói rồi anh đi ra khỏi cửa chính, xoay tay đóng cửa vào.

Gian phòng khách thoáng chốc yên tĩnh trở lại.

Tô Chỉ xoay người lại như thể vừa hồn lìa khỏi xác.

Lòng bàn tay rịn mồ hôi, dường như cô vẫn có thể ngửi được hơi lạnh man mát trên người anh.

Thật lâu sau cũng chẳng tản đi...

-

Vốn định lần nữa trì hoãn rồi cứ thế cho qua chuyện, ai ngờ vừa kết thúc đợt thi cuối học kì xong, Hứa Gia đã gọi cho cô một cuộc.

Nửa cuối năm nay anh ấy phải chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, cứ phân vân đắn đo mãi không biết nên chọn giáo viên hướng dẫn nào. Nghĩ đi nghĩ lại một thôi một hồi, cuối cùng quyết định gửi tin nhắn WeChat cho Trình Hoài Cẩn. Vốn anh ấy cũng chẳng trông mong Trình Hoài Cẩn sẽ giúp đỡ được gì, chỉ đơn giản là muốn tìm hiểu tình hình mà thôi. Ai mà ngờ, Trình Hoài Cẩn lại lái xe đến trường một chuyến thật.

Trình Hoài Cẩn hỏi anh ấy về dự định cụ thể, sau đó đưa ra một vài lời kiến nghị góp ý.

Mà điều khiến Hứa Gia cảm động nhất, là cuối cùng Trình Hoài Cẩn còn giúp Hứa Gia sắp xếp buổi gặp mặt với vị giáo viên hướng dẫn mà anh ấy vẫn luôn hằng ngóng trông, thầy nói vừa khéo năm nay thiếu người, chỉ cần Hứa Gia đủ điểm, thầy ấy rất sẵn lòng dẫn dắt Hứa Gia làm nghiên cứu sinh của mình.

Lúc gọi điện thoại cho Tô Chỉ, sự phấn khích trong câu từ của Hứa Gia dạt dào đến không thể diễn tả bằng lời. Cứ bảo là lần sau kiểu gì thì kiểu phải mời Trình Hoài Cẩn về nhà ăn bữa cơm cho bằng được. Tô Chỉ cảm thấy hơi bất ngờ, bởi vì Trình Hoài Cẩn không hề hé răng nửa lời với cô.

Cúp điện thoại xong, Tô Chỉ cứ nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn gọi cho Trình Hoài Cẩn một cuộc.

“Thi xong rồi sao?” Anh nhanh chóng nhận máy.

Tô Chỉ ngồi bên giường trong ký túc xá, ánh mắt nhìn cảnh cây trơ trụi bên ngoài khung cửa sổ, khẽ ậm ừ một tiếng.

“Vài ngày tới có dự định gì không?”

“Để xem xét đi làm thêm.”

“Có để bụng nếu tôi muốn biết em thiếu bao nhiêu tiền không?”

“Có.”

Quả nhiên đầu dây bên kia im bật vài giây, Tô Chỉ giơ tay cào cào linh tinh lên bức tường trắng, hạ giọng hỏi anh: “Sao chú không nói cho tôi biết chuyện của Hứa Gia.”

“Chuyện gì?”

“Thì chuyện chú tìm giáo viên hướng dẫn giúp anh ấy đó.” Giọng cô hơi bèn bệt không rõ chữ, “Cảm ơn chú.”

“Không cần cảm ơn, vốn dĩ cũng là chuyện nằm trong phạm vi khả năng của tôi.”

“Chẳng phải chú từ chức rồi đấy sao?”

“Vòng tròn quan hệ sẽ không vì từ chức mà biến mất.”

Tô Chi “ồ” một tiếng, cô cảm thấy mình lại bắt đầu lo lắng hão huyền hộ anh rồi.

Cuộc trò chuyện gần như sắp rơi vào ngõ cụt, Trình Hoài Cẩn lại bất chợt lên tiếng hỏi cô: “Vậy ngày mai em có rảnh không? Tôi thấy thời tiết dạo này khá đẹp, có thể dẫn cả bạn cùng phòng của em đi cùng.”

“Họ không phải người ở đây, hôm qua thi xong là về quê hết rồi.”

“Một mình em cũng được.” Trình Hoài Cẩn nói năng rất thông thả, “Hoặc nếu em không muốn đi hái dâu thì làm gì khác đều được.”

Tô Chi bấu chặt điện thoại, khẽ gác cằm lên bệ cửa sổ.

Thật ra anh đã mở lời mời cô những mấy lần nhưng đều bị cô khất lần kéo dài mãi, vậy mà anh cũng không hề thúc giục. Nếu không phải trước đó Hứa Gia gọi điện thoại tới, cô thật sự chẳng hề hay biết chuyện Trình Hoài Cẩn đã giúp đỡ Hứa Gia.

Đã đến nước này rồi mà còn tiếp tục từ chối, ngược lại chỉ tổ khiến Tô Chi cảm thấy mình quá ỡm ờ nửa vời câu kéo người khác.

Tính cách của cô hoàn toàn không phải như vậy, hơn nữa đi vườn dâu cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

“Vậy để ngày mai đi.” Cô im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng chịu nhận lời anh.

“Vậy tám giờ sáng mai tôi tới đón em, chỗ đó hơi xa, hái dâu xong đi ăn trưa rồi tôi đưa em về?”

“Được.”

Tô Chỉ cúp điện thoại, trong lòng cứ lâng lâng mà chẳng hiểu là tại sao. Thế là dứt khoát không nghĩ thêm nữa.

-

Quả nhiên hôm sau là một ngày nắng, nhưng đêm hôm trước nền nhiệt giảm mạnh, lúc ra khỏi nhà Tô Chỉ vẫn cảm nhận được một cơn ớn lạnh rét mướt vương trên mặt.

Cô mặc áo khoác lông vũ màu hồng nhạt dài đến bắp chân, trên cổ quấn khăn màu trắng, hai tay còn đeo thêm đôi găng tay lông xù. Khi đi bộ ra đến cổng trường, hai má cô đã ửng đỏ lên vì lạnh.

Vừa dừng bước đã nhìn thấy Trình Hoài Cận bước tới từ bên cạnh chiếc Cullinan (*) màu đen, Tô Chỉ vội vàng chạy chậm qua đó.

(*) ≈ 41 tỷ VNĐ...

“Chú đổi xe rồi?”

Trình Hoài Cận ừm một tiếng, “Không gian cốp sau của xe SUV khá rộng, tiện chất dâu tây vào.”

“Hái nhiều thế cơ á?”

“Chuẩn bị cũng không thừa”

Nói rồi Trình Hoài Cận đi sang bên kia mở cửa xe cho cô, lúc này Tô Chỉ mới nhận ra anh chỉ mặc độc một chiếc áo sơ mi mỏng tang.

Gần như là buột miệng trong vô thức: “Chú không thấy lạnh à?”

Trình Hoài Cẩn giữ cửa xe giúp cô, ánh mắt ra hiệu về phía ghế sau: “Áo khoác trong xe.”

“À.” Tô Chi nói xong ngồi vào xe.

Không gian của xe này rộng rãi hơn chiếc xe trước kia của Trình Hoài Cẩn, hệ thống sưởi trong xe cũng nhanh chóng phát huy tác dụng, Tô Chi tháo khăn choàng, găng tay và cả áo khoác lông bỏ ra ghế sau.

Trong lúc đợi đèn đỏ, Trình Hoài Cẩn quay sang nhìn cô.

Ánh nắng trong vắt chiếu rọi lên gò má và mái tóc cô tựa như khắc họa nên đường viền màu vàng nhạt. Chiếc áo len cao cổ màu trắng càng làm tôn lên nước da trắng ngần như dòng sữa lạnh, mang tới ảo giác mịn mượt tựa lớp mỡ đặc quánh.

Đèn xanh sáng lên, Tô Chi cũng đưa mắt nhìn sang đây. Nhưng Trình Hoài Cẩn lập tức nhìn về phía trước, tăng tốc tiếp tục cuộc hành trình.

Suốt dọc đường, trong xe luôn vang vọng tiếng nhạc ballad tươi vui. Ánh dương dịu dàng tựa làn không khí vô hình mơn man khắp khoang xe. Tâm trạng Tô Chi cũng dần trở nên thư thái nhẹ nhàng hết như ánh nắng sáng ngời ngoài kia.

Sau hơn hai tiếng lái xe, cuối cùng họ đã đặt chân đến vườn dâu.

Đáng lẽ sẽ đến nơi sớm hơn một chút, nhưng vì hôm qua nền nhiệt giảm mạnh, có một vài đoạn đường bị đóng băng nên đâm ra di chuyển khá khó khăn.

Xe dừng, hai người mặc áo khoác rồi mới xuống xe.

Tô Chi nhắm mắt hít sâu một hơi không khí trong lành mà lại lạnh giá, cảm nhận đầu óc như được thanh tỉnh gạt bỏ mọi muộn phiền.

Mở mắt ra, ấy thế mà lại phát hiện ý cười nhàn nhạt chan chứa trong đôi mắt Trình Hoài Cận, anh đang lẳng lẳng nhìn cô.

Tô Chi thoáng chốc dâng lên cơn thẹn thùng, thế rồi nghiêm mặt nói: “Chú nhìn gì tôi!?”

Ánh mắt Trình Hoài Cận khẽ lay động, nhẹ nhàng nói: “Trên mặt em có thứ gì đó.”

Tô Chi tức khắc nhớ tới cái đêm anh giúp cô nhặt vụn khăn giấy vương trên khoeé mắt, sự ngỡ ngàng ngừng cùng xấu hổ lập tức ùa về trong tâm trí.

Cô cuống cuống giơ tay sờ lên mặt mình, từ lông mày đến sống mũi rồi đến cả miệng, chỗ nào cũng lần sờ lung tung một lượt mà chẳng thấy có gì.

Lông mày nhíu chặt lại vẻ giận dữ: “Trình Hoài Cận, giờ chú cũng bắt đầu học thói lừa người rồi đấy! Tôi không thèm hái dâu với chú nữa, giờ tôi muốn về nhà!”

Giọng cô lạnh lót tựa cây nữ bằng long lạnh trong suốt giữa ngày đông, Trình Hoài Cận chỉ hạ mắt nhìn cô, khẽ cất lời: “Tôi có thể chụp cho em xem.”

Tô Chi bán tín bán nghi trừng mắt nhìn anh một cái, lời lẽ đầy uy hiếp: “Chú mà lừa tôi thật, tôi sẽ tuyệt giao với chú ngay lập tức.”

Trình Hoài Cận nhướng mày không nói gì, chỉ lấy điện thoại của mình ra.

Tô Chi nhắm mắt lại, có chút hậm hực đợi chờ bức ảnh của anh.

Ai ngờ, một đầu ngón tay ấm áp bất chợt chạm vào dưới cằm, có vẻ như đang nhẹ nhàng điều chỉnh góc mặt cho cô.

Cơ thể đại lan ra từ dưới hết như bị điện giật, trái tim Tô Chỉ cũng theo đó mà hẫng mất nửa nhịp, cả người chỉ biết đứng đờ ra đó không dám nhúc nhích.

Một tiếng “tách” khe khẽ vang lên.

“Xong rồi.”

Tô Chỉ choàng mở mắt, sốt sắng bám vào cánh tay anh muốn xem tấm hình. Nhưng Trình Hoài Cận lại kêu cô nhìn về phía chuỗi chuông gió pha lê treo trên mái hiên nhà cạnh đó.

Tô Chỉ không hiểu, Trình Hoài Cận bèn xoay màn hình điện thoại hướng về phía cô.

Trong giọng nói chất chứa ý cười thấp thoáng, ngón tay trỏ của anh chỉ vào đôi mắt nhắm nghiền của cô trong bức ảnh.

“Cầu vồng này.”

Chương 61: Tình yêu bất biến

Gần như trong nháy mắt, cảm giác thẹn thùng nhấn chìm Tô Chỉ tựa cơn thủy triều dâng trào.

Cơ thể nóng rạo rục như thiêu như đốt, hít vào thở ra có thể cảm nhận được luồng hơi nóng tràn ra khỏi cổ họng.

Thậm chí không cần sờ, cô vẫn dám chắc vành tai đã đỏ bừng lên cho xem.

Tô Chỉ ngược mắt lên, bấy giờ mới nhận ra hai tay mình vẫn đang túm chặt cẳng tay Trình Hoài Cẩn.

Cô buông ngay tay ra như phải bỏng, xoay người sai bước đi nhanh về phía cổng vườn dâu.

Ánh mắt hoang mang lảng tránh, câu nói kia cứ mãi lớn vờn quẩn quanh trong tâm trí:

“Cầu vòng này.”

Tiếng gió rít gào vụt qua bên tai cô, Tô Chỉ ủ rũ đi thẳng về phía trước.

Bất chợt một cánh tay kéo cô lại từ phía sau, Tô Chỉ hơi giật mình quay phắt đầu lại, chẳng ngờ lại nhìn thấy đó là Trình Hoài Cẩn.

Anh hơi nhướn mắt, sau đó cũng buông tay ra: “Cửa vào ở phía sau lưng em.”

Tô Chỉ dừng bước.

“...”

Cô hối hận rồi, cô muốn, về nhà, ngay bây giờ!

Trình Hoài Cẩn rũ mắt nhìn Tô Chỉ đang đứng cứng ngắc người không nhúc nhích.

Thế rồi tự nhiên cô quay ngoắt chuyển hướng, giậm chân bịch bịch bịch lao về phía cổng vườn dâu.

Một nửa chiếc khăn quàng cổ rủ xuống trông tựa cánh bướm trắng tung bay giữa bầu trời, Trình Hoài Cẩn khẽ mím môi rồi sải bước theo sau.

Như một hình phạt dành cho Trình Hoài Cẩn, kể từ lúc bước vào nhà vườn trồng dâu, Tô Chỉ cứ xách giỏ đi hái dâu ở phía trước, bỏ xa Trình Hoài Cẩn tụt lại phía sau với khoảng cách hơn năm mét.

Trình Hoài Cẩn hỏi cô có phải không vui không, Tô Chỉ nói năng hùng hồn, "Chú mà sán lại gần là lại vặt sạch mấy quả dâu bụi của tôi mất."

Trình Hoài Cẩn không gặng hỏi thêm nữa, chỉ gật đầu bảo cô muốn hái bao nhiêu tùy thích.

"Kiểu gì cũng đốt cả mớ tiền của chú đấy, tôi hái xong sẽ đem phân phát cho đám bạn học ở Bắc Kinh, Trình Hoài Cẩn, chú cứ chuẩn bị tâm lý đi!"

Cách đó tuốt phía sau năm mét, trông nét mặt Trình Hoài Cẩn đến là thoải mái: "Được, không xong thì mai lại tới hái tiếp."

Tô Chỉ vừa định đồng ý, đại não chợt phanh kít lại ngay tức khắc.

"Tôi thèm vào mà ngày mai lại đi cùng chú!"

Cô nói xong vội vàng quay lưng đi, hai má đã ửng hồng, xém chút nữa lại bị anh dụ vào tròng rồi.

Nhiệt độ trong nhà vườn không quá thấp, lại cộng thêm việc thời gian đã gần đến giữa trưa. Mới hái được một lúc mà Tô Chi đã cảm thấy trên người mướt mải mồ hôi, cô để cả giỏ đầy ắp dâu lên chiếc bàn bên cạnh, đảo mắt nhìn trái ngó phải một hồi.

Trình Hoài Cẩn đi tới hỏi cô đang tìm gì.

"Trên bàn này có bụi, tôi không muốn để áo khoác lên đó." Tô Chi lại liếc nhìn xung quanh, "Thôi, để tôi đi ra xe vậy."

"Đưa tôi đi, em cứ ở trong vườn này thôi đừng ra ngoài, đổ mồ hôi mà ra gió rất dễ bị cảm lạnh."

Tô Chi vẫn thích so đo với Trình Hoài Cẩn, cô né xa ra chỗ khác.

"Sức khỏe của tôi tốt hơn trước gấp trăm lần đấy nhé, chú chẳng biết cái gì cả."

Nói rồi cô đi lững thững ra khỏi nhà vườn, ánh mắt cứ chốc chốc lại liếc nhìn phía sau.

Nhưng Trình Hoài Cẩn cũng không có ý ép buộc cô, anh chỉ đứng im tại chỗ nhìn với theo bóng lưng cô một lúc rồi lại xắn tay vào hái dâu.

Tô Chi đi thẳng đến phía cuối vườn, vén tấm bạt che lên, tuy cái nắng vẫn còn gay gắt nhưng nhiệt độ thì lạnh vẫn hoàn lạnh.

Hơi lạnh vừa lướt qua cổ, Tô Chi đã không kìm được cơn rùng mình.

Nhưng lời đã thốt ra khỏi miệng rồi, cô quyết không thể nhận mình hèn nhát được. Thế là Tô Chi vươn ngay tay ra kéo cửa xe, nhưng kéo hết cỡ rồi mà...

Xe khoá cửa rồi.

Tô Chi: "..."

Cô muốn về nhà, bây giờ, ngay, lập tức!

Đứng tần ngần trong gió lạnh được một phút, Tô Chỉ nghĩ bụng chỉ cần lơ đẹt Trình Hoài Cẩn, anh sẽ không thể cười nhạo được mình.

Cô lên dây cót tinh thần một thôi một hồi, vừa mới cảm thấy xuôi xuôi, đang xoay người định đi vào nhà vườn, ấy thế rồi lại nhìn thấy Trình Hoài Cẩn cũng đi ra ngoài.

Tô Chỉ sững người, còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy Trình Hoài Cẩn nói: "Chỗ dâu tây vừa hái tôi đã nhờ ông chủ đóng hộp rồi, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi ăn trưa thôi."

"Được thôi."

Tô Chỉ đồng ý ngay, nếu không lại phải trả lời tại sao không cất áo khoác vào xe, rồi lại còn bị anh cười nhạo hoá ra quên không hỏi xin chìa khoá cho xem.

Dứt lời, cô đứng đệp sang bên cạnh chờ Trình Hoài Cẩn mà mặt mũi cứ đằm nhiên như không, nhưng rồi lại nhìn thấy anh thông dong bước tới trước mặt mình, thò tay vào túi lần mò một lúc, lát sau ngẩng lên nói với Tô Chỉ: "Hình như quên cầm theo chìa khoá rồi."

Tô Chỉ thoát cái nhăn mày: "Có phải bị rơi trong nhà vườn không, mau đi..."

Nhưng cô còn chưa nói dứt câu đã thấy Trình Hoài Cẩn lôi chìa khoá từ trong túi ra, thông thả nói: "Hoá ra không phải quên. "

Đầu óc tức khắc trống rỗng một mảng trắng xóa, phút chốc cô nhận ra tia trêu chọc lấp ló trong ánh mắt ngậm ý cười đang rũ xuống nhìn mình của anh.

Rõ là anh cố ý!

Tô Chỉ hậm hực cau kinh, vươn tay nện vào cánh tay Trình Hoài Cẩn.

"Trình Hoài Cẩn, sao tôi ghét chú thế không biết! Tôi sẽ chặn số chú ngay bây giờ!"

Cô tức đến giậm chân bình bịch, thế mà lại thấy Trình Hoài Cẩn khẽ nhếch môi mỉm cười.

Anh cứ để mặc cô trút cơn cáu kỉnh.

Một lúc lâu sau, anh mới nhẹ giọng hỏi cô: "Có phải em muốn đánh tôi từ lâu rồi không? Bây giờ đã thấy thoải mái hơn chưa?"

Nghe thấy thế, Tô Chi lại tấn anh thêm vài đường quyền nữa.

-

Sau một trận xả cơn bực dọc, cả hai lại lên xe.

Tô Chi vốn vẫn còn tức xì khói nằm bò lên cửa sổ không thèm chuyện trò gì với anh, nhưng rồi dần dà, xe vẫn chạy bon bon là thế, mà khoé môi cô cũng bắt giác cong cong.

Khoảnh khắc nhận ra mình đang mỉm cười, thoáng cái Tô Chi lại quay ngoắt sang dáng vẻ giận dữ bực bội.

Trình Hoài Cẩn tìm một nhà hàng ở gần vườn dâu, trông có vẻ là một điểm du lịch trang trại địa phương.

Khi hai người đi vào thấy trong quán không đông khách lắm, sau đó có một dì dẫn họ tới phòng riêng.

Trước mặt mỗi người đặt một tờ thực đơn, Tô Chi gọi hai món chay, Trình Hoài Cẩn thấy thế bèn gọi kết hợp một món mặn và một món canh.

Lúc chuẩn bị rời khỏi đó, dì hỏi Tô Chi có muốn ăn kem mút dâu tây không, thấy bảo là dâu tây mua của nhà vườn ngay bên cạnh.

Tô Chi vô thức nhìn về phía Trình Hoài Cẩn.

“Thích thì cứ gọi.”

Tô Chi nghe thấy thế bèn nói ngay với dì: “Cháu muốn gọi một phần, cảm ơn dì.”

Dì đáp lại: "Tôi sẽ mang lên cho cô ngay."

"Cảm ơn dì."

Chẳng qua bao lâu, dì ấy đã mang lên một ly kem mút dâu cho cô trước.

Qua thân ly trong suốt, có thể nhìn thấy những trái dâu tây đỏ tươi được cắt thành từng miếng nhỏ, trên chóp kem trắng muốt là nguyên trái dâu tây to tròn tươi mọng được cắm chắc chắn trên đó.

Phía trên cùng hình như còn được rắc thêm một lớp đường bột, trông mang đậm phong vị tựa màn tuyết rơi lất phất ngày đông.

Khóe mắt Tô Chi cong cong hết mảnh trăng non, cô đưa tay múc một thìa nếm thử.

Ăn kem giữa trời đông nên hơi ê răng, nhưng vị ngọt và vị sữa ngày ngày lại vô cùng kích thích vị giác, khiến cơ thể cô không kìm được khẽ run lên.

"Ngọt ghê, ngon thật đấy!"

"Em thích thì có thể gọi thêm."

Tô Chi lắc đầu: "Tôi giữ dáng."

“Tại sao?”

Tô Chi đặt ly kem xuống, nói năng lý lẽ đến hùng hồn: “Tôi còn chưa có bạn trai đây này.”

"Người thật sự thích em sẽ không ghét bỏ em chỉ vì dáng người không đẹp."

"Tôi đây không thảo luận chuyện tình yêu trai gái với người già."

Trình Hoài Cẩn: "..."

Thấy anh nheo lờn cằm nín, tự nhiên Tô Chỉ thấy tâm trạng khoan khoái hẳn ra, thế là bật cười luôn thành tiếng.

Sau đó cô nhanh chóng tiêu diệt hết sạch ly kem, lấy giấy lau khóe miệng, kiên nhẫn chờ nhà hàng lên các món nóng hổi.

Hương vị món ăn của nhà hàng này tương đối ổn áp, tuy thiết kế trang trí của quán không được lộng lẫy cho lắm, nhưng về cả chất lẫn lượng của các món ăn thì đều có thể coi là buôn bán khá có tâm.

Tô Chỉ ăn uống rất thoải mái.

Trình Hoài Cẩn thanh toán xong hỏi cô có muốn hái dâu nữa không, anh luôn sẵn thời gian.

Tô Chỉ lắc đầu: "Thôi, chiều nay tôi muốn về nhà."

Bận bịu suốt cả buổi sáng, đã thế lại vừa mới ăn trưa xong. Bây giờ cô thấy cả người hơi uể oải buồn ngủ.

"Phải dọn đồ về phải không, tôi có thể tiễn em một đoạn."

Tô Chỉ ngẫm nghĩ một hồi: "Có tiện không? Tôi phải thu dọn ít đồ đạc ở ký túc xá đấy, kỳ nghỉ đông sẽ không ở đó nữa."

"Tiện." Trình Hoài Cẩn nói xong kêu cô lên xe trước.

Sau đấy hai người lại lái xe quay về vườn dâu, Trình Hoài Cẩn đi tìm ông chủ lấy hai hộp dâu tây vừa mới đóng gói lúc nãy, trả tiền xong xuôi rồi đi ra xe.

Trên đường trở về trung tâm thành phố Bắc Kinh, Tô Chi lơ mơ ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Ánh nắng neo đậu trên gương mặt Tô Chi, tay chân cô cũng được hun sưởi ấm áp bởi hệ thống sưởi trong xe.

Cả người cuộn tròn bên khung cửa sổ, hết như một chú mèo lười nằm tắm nắng.

Cứ thế thoải mái nằm phơi lớp da bụng mềm mềm, không mang theo bất cứ sự phòng bị nào.

Mơ mơ màng màng tỉnh dậy, lúc này mới nhận ra xe đã dừng bánh. Tô Chi dụi mắt, sau đó quay sang nhìn Trình Hoài Cẩn.

“Tỉnh rồi à?”

Giọng anh nghe sao mà dịu dàng đến thế, mang theo chút cảm giác thư thái tựa cái nắng khô ráo giữa ngày đông.

Cô nhìn ngó nghiêng xung quanh, một lúc sau mạch suy nghĩ mới hoạt động trở lại. Bấy giờ Tô Chi mới nhận ra họ đang ở dưới lầu ký túc xá của cô.

“Sao chú không gọi tôi dậy?” Cô vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, giọng nói có đôi phần lâng lâng nhẹ bẫng.

"Tôi không vội."

Tô Chi lại giơ tay xoa mặt lần nữa, lúc này các giác quan mới hoàn toàn quay trở lại.

"Thế tôi lên lầu thu dọn đồ đạc đây, hơi nhiều chút, có khả năng chú phải đợi tôi một lúc đấy."

"Được, không cần vội."

Tô Chi nói câu cảm ơn rồi mở cửa xuống xe.

Vừa mới về đến ký túc xá, đưa tay đóng cửa vào, Tô Chi vội vàng ngồi lên cái ghế đầu nhỏ để hoàn hồn lại.

Không khí lạnh lẽo trong ký túc xá từ từ cuốn trôi cơn rạo rức dư thừa trong cơ thể, mạch suy nghĩ của Tô Chi cuối cùng cũng quang đãng rõ ràng trở lại.

Suốt cả buổi sáng, cô như bị chiêu thức mê hoặc lòng người mà Trình Hoài Cảnh điệu nghệ nhất “dẫn dụ” đến độ lòng dạ rối bời, nó khiến cô nhớ lại thuở ban đầu mới quen biết anh, khi ấy anh cũng rất biết cách nói chuyện làm sao khiến con người ta cuồn trào sóng lòng chỉ bằng đôi ba câu từ.

Tựa như chiêu thức lấy nhu thắng cương, anh luôn có thể khiến trái tim cô mất kiểm soát hết lần này đến lần khác.

Tô Chi không nhận được muốn mắng anh té tát, nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy mấy cú đấm lúc sáng vẫn còn nhẹ chán.

Ấy thế nhưng, đâu đó vẫn có những đợt sóng ngọt ngào cứ thế tuôn trào nơi trái tim cô không sao dằn xuống được.

Chính bởi vì sự bao dung và nuông chiều vô bờ bến của Trình Hoài Cảnh.

Nổi sần nảo và hương vị ngọt ngào trung hòa lẫn nhau, khi Tô Chi thu dọn hành lý xong đi xuống lầu, bấy giờ biểu cảm đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh vốn có.

Trình Hoài Cảnh giúp cô đặt hành lý ra hàng ghế sau, sau đó lái xe đến tiểu khu nơi Tô Chi sống. Quãng đường chẳng hề xa, chỉ vón vẹn vài phút đồng hồ.

Trình Hoài Cảnh mang hành lý lên lầu giúp cô rồi rời đi luôn.

Cửa nhà vừa đóng lại, một giây sau Tô Chi lại mở cửa ra: "Đợi tôi chút."

Trình Hoài Cẩn đứng ở cầu thang quay lại nhìn cô.

Tô Chi thay dép lê rồi đi ra khỏi cửa: "Mời chú xuống lầu ăn tối, nói thế nào thì hôm nay vẫn phải cảm ơn chú."

Trong mắt Trình Hoài Cẩn ánh lên tia vui mừng bất ngờ: "Được."

Nói rồi cả hai cùng nhau đi ra khỏi tiểu khu.

Sắc trời vừa mới bắt đầu ngả tối, tựa như ai đó nhấc cây cọ sơn dầu nguệch ngoạc vài nét thay đổi cả sắc màu nền trời.

Đủ loại hàng quán khác nhau đã được dựng lên san sát, có làn khói trắng bốc nghi ngút lên bầu trời.

Hai người cứ thế thong thả đi giữa đám đông mà chẳng hề vội vã.

Tô Chi hỏi anh muốn ăn gì.

"Gì cũng được, cứ chọn món em thích là được."

Tô Chi xác nhận lại với anh: "Thật đấy hả?"

"Thật." Giọng điệu của anh nghe sao mà chân thành quá đỗi.

Tô Chi gật đầu cái rụp: "Tôi muốn ăn lẩu tê cay, nhưng phải đi bộ thêm mấy phút nữa mới tới, quán đó ở tận ngã tư tiếp theo cơ."

"Được."

Hai người đi thong dong dọc theo con phố tiến về phía trước, chẳng biết là bởi gió lạnh ngừng thổi, hay là vì mùi khói lửa nấu nướng bốc ra từ hàng quán, mà cô lại không hề cảm thấy lạnh nữa. Ngược lại phảng phất đâu đó chút hơi thở ấm áp của phố xá qua lại.

Quanh khoang mũi cũng ngửi thấy hương thơm của thức ăn, Tô Chi cảm thấy tâm trạng có phần lâng lâng nhẹ nhõm.

Bâng quơ liếc mắt một cái, cô trông thấy phía bên cạnh có một tiệm hoa mới mở.

“Không ngờ ở đây mới mở một tiệm hoa này.”

Trình Hoài Cẩn hỏi cô: “Có muốn vào xem chút không?”

“Chú có vội gì không?”

“Không vội.”

Thế là hai người bèn đi vào tiệm hoa.

Diện tích mặt bằng của tiệm không quá lớn, nhưng được bày biện rất ấm cúng. Chủng loại hoa cũng khá đa dạng phong phú, khi hít thở sẽ cảm nhận được hương thơm ngào ngạt nồng nàn tràn ngập khoang mũi.

Thấy có khách bước vào tiệm, ông chú bèn nhiệt tình đi tới chào đón hai người.

"Hôm nay trong tiệm có hoa hồng mới cập bến, chủng loại cũng đa dạng, rất thích hợp để tặng bạn gái."

Tô Chi vội vàng lên tiếng: "Tôi và chú ấy là họ hàng."

Ông chủ không khỏi kinh ngạc: "Thật ngại quá, tôi xin lỗi, vậy hai người muốn tặng hoa cho ai thì cứ xem tùy thích."

Tô Chi nhìn quanh tiệm hoa hai vòng, một lúc sau, tự nhiên cô nghe thấy Trình Hoài Cẩn hỏi ông chủ có bán bình hoa không.

Tô Chi quay lại xem anh đang làm gì, không ngờ lại thấy anh đang hơi khom người lựa hoa bày ở trong góc.

Cô chậm rãi xoay người đi về phía anh, thế rồi nhìn thấy trước mặt Trình Hoài Cẩn là cả một bó hoa cát tường màu hồng nhạt.

Có cơn gió lùa vào trong tiệm qua cánh cửa đang để mở, và cũng chính nó đang bóp nghẹt lấy cổ họng cô.

Hệt như không thể nói chuyện, mà cũng tựa như chẳng biết phải mở lời từ đâu.

Thế nhưng Trình Hoài Cẩn chỉ bình tĩnh liếc nhìn cô một cái, sau đó đưa mắt nhìn ông chủ lấy ra một cái bình hoa trong suốt.

Trình Hoài Cẩn đi tới: "Làm phiền anh gói giúp tôi toàn bộ chỗ hoa cát tường phía bên kia, kèm cả bình hoa này nữa. Tôi có thể tới lấy sau được không?"

"Được chứ."

"Cảm ơn."

Trong tiệm hoa yên tĩnh chỉ còn lại tiếng bước chân đi tới đi lui như con thoi không ngớt của chủ tiệm.

Tiếng khuấy động làn nước vang lên, cả một bó hoa cát tường lớn bị ông chủ ôm ra khỏi xô.

Một tờ giấy gói hoa bản to được trải phẳng phiu.

Loạt xoạt loạt xoạt.

Tô Chi sững sờ đứng đó, cứ thế lắng nghe thứ âm thanh ấy như đang nhảy múa theo từng nhịp mạch đập.

Một Trình Hoài Cẩn đang yên lặng chờ đợi, và một ông chủ tiệm hoa đang cúi đầu cắt tỉa.

Một dự cảm dấy lên khiến con tim đập loạn, hết như cơn mưa tầm tã ào ào trút xuống gột rửa trái tim cô trong lặng thầm.

Cuối cùng Trình Hoài Cẩn cũng quay sang nhìn cô.

Tiếng nhịp đập con tim dần lan tới bên mang tai, giọng nói của anh chợt trầm thấp đến lạ.

Ấy vậy mà Tô Chi vẫn nghe được rõ ràng từng câu từng chữ: “Ăn cơm xong chúng ta tới lấy, em mang về nhà được không?”

Bờ môi cô như bị bít kín, thật lâu sau mới khẽ cất lời hỏi anh: "Chú muốn tặng hoa cát tường cho tôi sao?"

Trình Hoài Cẩn rất thẳng thắn: "Phải."

Vô cớ làm sao, viền mắt của Tô Chi chợt cảm thấy chua xót, cơn gió lạnh rít gào ngoài cửa phả lên gương mặt cô.

“Chú toàn tặng hoa bùa bãi cho người khác như vậy à?” Trong lời nói của cô có ý “cảnh cáo” rõ mồn một.

“Tôi không hề tặng hoa bùa bãi cho người khác.”

Nhưng Trình Hoài Cẩn cứ vờ như chẳng hề nhận ra, vẫn quyết không chịu “dừng tay”.

"Chú biết hoa cát tường mang ý nghĩa như thế nào không?"

Cuối cùng tiếng sột soạt của giấy gói hoa cũng ngừng lại, giọng nói của chủ tiệm nghe như vọng tới từ nơi xa.

"Thưa anh, hoa của anh đã được đóng gói xong, đây là dung dịch giữ hoa tươi."

Vậy mà Trình Hoài Cẩn lại chỉ nhìn đăm đăm Tô Chi không mấy may rời mắt, viền mắt cô khẽ đỏ hoe. Phút chốc, anh đưa tay ra, chậm rãi quấn lại chiếc khăn quàng cổ chẳng biết đã rớt xuống nửa vòng từ lúc nào của Tô Chi.

Từng đầu ngón tay ấm áp khẽ lướt qua cằn cỗi, Tô Chỉ cứng đờ người không sao cựa quậy được, như thể mọi thứ đã đi quá giới hạn chịu đựng của cô.

Thế rồi, cô chỉ nghe thấy anh khẽ cất lời:

“Tôi biết mà, Tiểu Chỉ.”

Hoá cát tường mang ý nghĩa về một tình yêu chân thành và bất biến, một thứ tình cảm trong sáng, cảm động, thuần khiết, đẹp đẽ và đong đầy cảm xúc. Mỗi một màu hoa sẽ tượng trưng cho ý nghĩa và ngôn ngữ của riêng chúng. Màu tím đại diện cho tình yêu vĩnh hằng và lời hứa sẽ không đổi thay dành cho nửa kia, màu hồng tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu nhưng chìm trong nỗi vô vọng, màu xanh mang ý nghĩa về sự mạnh mẽ, kiên cường và tự tin.

Chương 62: Đồng cảm sâu sắc

Đến tối, Tô Chi lại ngắm nghía từng đoá hoa cát tường được cắt tỉa đẹp đẽ nhưng xa vời ngoài tầm với kia, cuối cùng cắm chúng vào trong chiếc bình thủy tinh trong suốt, đặt lên mặt bàn học trong phòng ngủ.

Đèn chính trong phòng đã tắt, chỉ còn lại một cây đèn nhỏ trên tủ đầu giường.

Rìa ánh sáng dần nhạt nhoà trải dài đến vô tận, nhưng bó hoa cách đó không xa vẫn tươi tắn kiêu sa là thế, vẫn tràn đầy nhựa sống là vậy.

Phút chốc khiến Tô Chi nhớ tới vườn hoa ở Bắc Xuyên, nơi có cơn gió ngày hạ mát mẻ mang theo hơi ẩm dịu dàng khẽ vờn lên gò má. Nơi có những khóm hoa cát tường khẽ rung rinh theo làn gió đêm, ngạo nghễ bung nở sức sống căng tràn tươi tắn của chính mình.

Đã lâu rồi chưa quay về Bắc Xuyên.

Chẳng biết trông vườn hoa ấy bây giờ ra sao.

Trong căn phòng ngủ ngập tràn ấm áp, chỉ có ánh sáng từ màn hình laptop hắt lên gương mặt Tô Chi. Lần thứ hai xem lại bộ phim này, chẳng ngờ lại cảm nhận được chút gì đó bình yên đến khó tả.

Trong tâm trí cứ mãi quẩn quanh khung cảnh tối hôm ấy hai người cùng nhau xem hết bộ phim trong căn nhà ở Bắc Xuyên. Anh vẫn luôn là vậy, vẫn luôn phá vỡ mộng tưởng hảo huyền của cô, còn cô thì giờ thói làm càn nói anh là ông lão Phillipe lắm tiền.

Thế rồi lại chợt nhớ tới buổi sáng ngày hôm nay, anh cố ý trêu chọc cô, anh để mặc cô cứ thế trút hết cơn căm giận lên người mình.

Tô Chi thậm chí có thể tưởng tượng được, rằng nếu đổi lại là thuở ban đầu mới quen biết Trình Hoài Cảnh, anh tuyệt đối sẽ không để mình phải chịu đựng thói ngúng nguẩy ương bướng đó của cô.

Ở một mức độ nào đó, Trình Hoài Cảnh vẫn là tên Diêm Vương mặt mày lạnh tanh đó. Về xa cách và lạnh nhạt nghìn năm không đổi của anh chính là điều khiến lòng người nảy sinh sợ hãi nhất.

Bởi lẽ đó mà khi anh thể hiện ra một mặt dung túng và nuông chiều vô bờ bến, cường độ đó quả thật là vượt xa sức tưởng tượng của người đời.

Hệt như hai bộ gen tương thích lẫn nhau, luật hấp dẫn tự nhiên luôn có thể khiến chúng ráp lại khớp nhau một cách chuẩn xác mà không vấp phải bất cứ lỗi lầm trục trặc nào.

Dẫu đã xa cách bao lâu đi chăng nữa, chúng vẫn chẳng thể kìm lòng mình, cứ thế bị đối phương thu hút ngay từ giây phút đầu tiên lại gần nhau.

-

Sau khi kỳ nghỉ đông chính thức bắt đầu, Tô Chi ở nhà nghỉ ngơi được hai ngày rồi cũng bắt tay vào đi tìm việc làm thêm.

Hồi đầu lúc vẫn còn chung cạ với Hứa Gia, cả hai có thể tìm được vài ba công việc làm thêm khá ổn áp. Lí do là vì Hứa Gia quan hệ rộng rãi, mà làm trong nghề này cũng đã lâu.

Nhưng hai hôm trước Tô Chi đã gửi tin nhắn cho Hứa Gia, hỏi ra mới biết cả kỳ nghỉ đông này anh ấy đều phải cấm cọc trong phòng thí nghiệm của giáo viên hướng dẫn để phụ giúp làm thí nghiệm, làm vậy để tranh thủ nửa cuối năm nay có thể đăng kí làm nghiên cứu sinh của vị thầy giáo đó.

Thế là Tô Chỉ chỉ đành tự liệu liệu đi tìm việc, nhưng cũng khá nhanh sau đó cô đã tìm được một công việc làm gia sư part-time.

Sau khi dạy thử hai tiết, phụ huynh bên kia cảm thấy cũng tương đối ổn.

Thật ra lúc mới dạy thử xong hai tiết, nói thật là Tô Chỉ có chút e dè chùn bước. Cũng không phải phụ huynh nhà này có vấn đề gì cả, mà là vì cậu con trai mới lên lớp mười của nhà này tính cách cực kỳ khép kín hướng nội, kể cả trong hay sau giờ học đều không chịu hé răng nói nửa lời với Tô Chỉ, cứ bày ra bộ dạng trông như kiểu nước đổ lá khoai.

Tô Chỉ lo cậu ta cứ cái đà không nghe mình giảng bài như thế này, đến lúc đó lại đâm ra thành tích vẫn giậm chân tại chỗ, nhưng về sau ngẫm đi nghĩ lại thấy nhận được kha khá tiền lương nên thôi cuối cùng vẫn chốt nhà này.

Nào có ngờ, vấn đề bắt đầu lòi ra từ trên người thằng nhóc này.

Không phải chuyện cậu ta không nghe Tô Chỉ giảng bài khiến thành tích không mấy may cải thiện, mà là sau khi Tô Chỉ tới nhà này dạy học được ba buổi, cô phát hiện thằng nhóc này ấy thế mà lại bắt đầu lân la hỏi han chuyện của mình.

Cậu ta hỏi nhiều nhất chính là cô đã có bạn trai chưa, rồi thì thích kiểu con trai như thế nào.

Mới đầu Tô Chỉ có lên tiếng ngăn cản mấy lần, cậu ta cũng chỉ im lặng không nói gì. Vốn cứ tưởng thằng nhóc này sẽ từ bỏ thôi không hỏi nữa, ai dè đến lần thứ tư tới nhà dạy học, cậu ta nhân lúc Tô Chỉ không chú ý thò tay ra định ôm cô.

Tô Chỉ xấn tay cho cậu ta một phát vả, thế là cũng vả bay luôn cả tiền lương đi dạy học bốn buổi.

Phụ huynh nhà đó ăn nói tỏm lợm và chói tai vô cùng, chửi bới cô là loại có ý đồ không đứng đắn, mắng nhiếc cô là cái ngữ rắp tâm ve vãn đồ đưa, mồm cứ ra rả nói con nhà mình thật như đếm, bình thường còn chẳng hé miệng nói được mấy câu thì làm sao mà làm ra chuyện như vậy được.

Cuối cùng còn thờ ra được câu chắc chắn là cô nghèo đến phát rồ phát dại muốn bám càng nhà bọn họ, nếu không đã chẳng đến nước đi làm gia sư mà còn chăm chăm vào ỡm ờ chèo kéo học sinh.

Tô Chi bị mắng té tát đến mức câm nín nghẹn lời, nhưng cô cảm thấy chửi nhau với cái loại người điên dại không biết điểm dừng là gì như nhà này thì cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, thế là thẳng tay gọi ngay cho cảnh sát.

Nhưng cô không có bất cứ bằng chứng nào chứng minh. Mà bên kia lại cứ điên cuồng chửi bới, cảnh sát cũng chỉ có thể đứng ra hòa giải.

Cuối cùng Tô Chi chỉ lấy được hai trăm tệ. Đã thế lúc đưa tiền, phụ huynh nhà kia còn hằn học nói là vứt cho con chó bên đường.

Nước mắt phút chốc dâng trào đọng đầy trong hốc mắt, cầm số tiền này trong tay mà Tô Chi cảm giác như có cục đá cứng ngắc mắc nghẹn trong cổ họng, nuốt xuống không được mà nhổ ra cũng chẳng xong.

Vừa rời khỏi cái nhà đó, cô bắt ngay taxi đến thẳng nhà Giang Triết.

Chuông cửa reo lên, bấy giờ cô mới ngớ ra chưa chắc Giang Triết đã có nhà.

Lúc quay người định rời đi, chợt nghe thấy sau lưng vang lên tiếng mở cửa.

Giọt nước mắt nhẫn nhịn suốt dọc đường tức khắc lăn dài trên gò má, cô ngoảnh đầu nhìn lại mới nhận ra người đứng ở cửa là Trình Hoài Căn.

"Em sao thế?" Trình Hoài Cẩn thoáng cái cau chặt mày, anh tiến lên để Tô Chi đi vào nhà.

Tô Chi vốn muốn kìm nén không để nước mắt tuôn rơi, nhưng Trình Hoài Cẩn vừa cất lời hỏi han, nỗi ảm ức trong lòng cô đã ùa ra như nước lũ cuốn trôi bờ đê mà chẳng thể ngăn lại.

Cô ngồi trên ghế sofa kể lại đầu đuôi toàn bộ câu chuyện cho Trình Hoài Cẩn nghe, nhưng vì tâm trạng quá kích động nên nhiều khi cứ đang nói được nửa chừng lại quên mất mình vừa kể đến đâu, Trình Hoài Cẩn lên tiếng nhắc nhở đúng lúc, kêu cô kể tiếp anh nghe.

Nguyên nửa tiếng đồng hồ, đầu tiên là ảm ức, mà sau đó là phần nộ, Tô Chi hậm hực mắng mỏ nhà đó một trận thậm tệ. Cuối cùng cũng kể xong, ấy thế mà lại cảm thấy xả được cục tức này ra nhẹ cả người.

Nói đi thì cũng phải nói lại, ngoại trừ mặt tối của gia đình nhà kia ra, có trách thì cũng chỉ trách số mình đen và kinh nghiệm còn non mà thôi.

Nhưng chửi bới người ta xong, quả nhiên là thấy trong lòng dễ chịu hơn hẳn.

Trình Hoài Cẩn đang định mở miệng, Tô Chi đã ngắt lời anh.

"Tôi không cần chú an ủi, cũng chẳng cần chú bù lại số tiền kia cho tôi."

Cô ném tờ khăn giấy vừa lau nước mắt vào thùng rác, giọng điệu nói chuyện đã khôi phục lại như bình thường: "Tôi chỉ muốn tìm một người để giải tỏa thôi. Đây là mặt tối của xã hội, lần này ném đủ trái đắng rồi, lần sau tôi tự khắc sẽ cẩn thận hơn."

Hốc mắt của cô hãy còn đỏ hoe là thế, nhưng Trình Hoài Cẩn lại không cảm nhận được bất cứ sự nhu nhược yếu đuối hay ra vẻ kiên

cường nào từ trên người cô.

Cô vẫn là Tô Chỉ mau nước mắt như trước kia, nhưng là một Tô Chỉ đã trưởng thành và cứng cỏi hơn những gì anh tưởng.

Trong lòng như có chút cảm giác gì đó mất mát, dường như anh đã đánh mất cơ hội giang rộng vòng tay để giúp đỡ, để lại gần cô mất rồi.

Nhưng cũng có một loại cảm xúc mãnh liệt cứ thế lan tỏa khắp trái tim Trình Hoài Cẩn, đó, là cảm giác tự hào vì cô.

“Tôi không hề có ý định bù lại khoản thu nhập bị mất trắng đó cho em.” Trình Hoài Cẩn nhìn cô, trầm giọng nói, “Nếu như em tình nguyện coi đó như một khoản học phí vào đời, tôi cũng cảm thấy rất hợp lý. Tôi chỉ có hai vấn đề muốn hỏi em thôi.”

Tô Chỉ mím môi: “Chuyện gì?”

“Cậu nam sinh kia đã xâm hại đến em chưa? Lúc cậu ta ôm em ấy.”

Tô Chỉ vội vàng lắc đầu: “Chưa, tôi phát hiện ra kịp thời, cậu ta còn chưa chạm được vào người tôi thì đã bị ăn một phát tát rồi, cậu ta ngơ ra luôn.”

“Được, giờ đến vấn đề thứ hai. Gần đây tôi đang lên kế hoạch cho công việc tiếp theo của mình, có một công việc khá đơn giản là phân loại sắp xếp tài liệu vừa hay đang thiếu người, định hỏi em có muốn tìm hiểu thêm không?”

Tô Chỉ hơi há hốc miệng, có vẻ như không tin là anh lại thiếu người đúng lúc như vậy.

Trình Hoài Cẩn đứng dậy, “Em đợi tôi một chút.”

Nói rồi anh đi về phía phòng sách của Giang Triết, lát sau cầm theo một tập tài liệu đi ra.

Giờ phút này Tô Chi mới nhận ra Giang Triết không có ở nhà.

"Giang Triết...?"

"Cậu ấy có chuyện đột xuất nên đi ra ngoài giải quyết rồi." Trình Hoài Cẩn đặt tập tài liệu xuống trước mặt Tô Chi, "Hôm nay tôi tới đây vốn là để bàn bạc chuyện này với cậu ấy, nếu em đến muộn hơn chút nữa, có lẽ tôi đã rời đi rồi."

Tô Chi hoang mang vươn tay cầm tập tài liệu lên xem, phía trên đề một tràng tiếng Anh.

"Đây là cái gì?" Cô ngẩng đầu nhìn Trình Hoài Cẩn, "Chú muốn ra nước ngoài sao?"

"Đây là tình hình hoạt động của một số công ty tư vấn mà tôi mới nhận được cách đây không lâu," Trình Hoài Cẩn nghiêm túc giải thích với cô, "Em cũng biết đấy, tôi đã từ chức được một thời gian rồi, trước mắt cũng không có ý định quay lại nhậm chức, cho nên tôi định lên kế hoạch ổn thoả rồi đầu tư vào một công ty tư vấn. Cũng coi như liên quan phần nào đến chuyên ngành ban đầu của tôi."

"Trước đây khi còn đi du học ở Mỹ, tôi từng đi thực tập cho một công ty tư vấn ở địa phương trong một khoảng thời gian, thành ra cũng tương đối am hiểu về phương diện này. Ở trong nước, phạm là ngành khoa học công nghệ liên quan đến chuyên môn cao đều cần có sự hỗ trợ của phòng thí nghiệm, đa phần đều là móc nối trực tiếp với giáo viên của các trường đại học, đây cũng chính là lý do tại sao có không ít giáo viên đại học đều mở công ty hoặc có dự án kinh doanh riêng. Nhưng chỉ có một mình thì nhân lực không đủ, mà kỹ thuật cũng tương đối phiến diện một chiều, rất khó để có thể mở rộng."

"Bởi vậy nên ở nước ngoài khá phổ biến sử dụng loại hình công ty tư vấn này như một cầu nối để chính phủ hoặc các doanh nghiệp tìm kiếm sự hỗ trợ về khoa học công nghệ. Một mặt, công ty tư vấn sẽ

tuyển dụng các nhà nghiên cứu có phòng thí nghiệm riêng từ nhiều lĩnh vực khác nhau. Mặt khác sẽ thắt chặt mối quan hệ hợp tác với các trường đại học. Nhờ đó có thể đảm bảo đưa ra cho khách hàng những kiến nghị hoàn chỉnh và chuyên nghiệp nhất liên quan đến ngành nghề khoa học."

"Tôi đang có dự định đầu tư vào một công ty, trước mắt đang tiến hành khảo sát nghiên cứu ở giai đoạn đầu."

Trình Hoài Cẩn nói năng gãy gọn về suy nghĩ của anh cho cô nghe, Tô Chi ngồi im thin thít trên ghế sofa không nhúc nhích.

Đôi môi cứ nhả ra rồi lại bặm vào, bặm vào rồi lại nhả ra.

Lát sau mới ấp úng nói: "Hình như tôi nghe hiểu rồi, mà hình như cũng chưa hiểu lắm."

Thế mà Trình Hoài Cẩn lại trưng ra biểu cảm không mấy bất ngờ: "Không sao, chỉ là tôi đang hơi thiếu tay chân phụ giúp vì người tôi vừa thuê cách đây không lâu đã xin nghỉ phép rồi, cho nên vừa khéo hỏi em có sẵn lòng hay không thôi. Chủ yếu là tra cứu tìm kiếm tài liệu công ty, thu thập sắp xếp phân loại sau đó tóm tắt lại cho tôi, toàn bộ tài liệu đều là tiếng Anh, tôi nghĩ đây cũng là một cơ hội rất tốt để em học hỏi thêm."

"Tôi chỉ sợ mình không hiểu biết nhiều rồi cuối cùng lại thành ra làm chậm tiến độ của chú thôi." Tô Chi hơi do dự, nhưng không thể phủ nhận được rằng trong lòng cô đúng là có hơi rung rinh. Đây không chỉ là một công việc làm thêm, mà hơn hết là chắc chắn có thể học hỏi được biết bao điều hay từ những thứ được tiếp xúc cọ xát.

"Có thể thử việc ba ngày trước xem sao, nếu đến lúc đó em cảm thấy quá nhàm chán hoặc thật sự không hiểu nổi thì cũng có thể thôi việc." Lời lẽ của Trình Hoài Cẩn rất thẳng thắn, "Nếu em đồng ý, trước ngày mai hãy nhắn tin cho tôi, như vậy có được không? "

Nội tâm Tô Chi bắt đầu giằng xé không thôi, thế rồi lại nghe thấy Trình Hoài Cẩn nói: "Lương hai trăm tệ một giờ, em thấy có ổn không?"

Tô Chi: "???"

Tức thì, cô mắt tròn mắt dẹt xác nhận lại với anh: "Chú nói lương một giờ là hai trăm tệ?"

"Phải."

Tô Chi lập tức nhíu mày. Bởi vì cô cảm thấy đây là anh đang bố thí một cách trá hình thì có. Giọng điệu cũng nghe ra có ý không vui: "Thế này thì có khác gì chú đưa thẳng tiền cho tôi đâu."

Trình Hoài Cẩn nhìn cô, cong khoé môi cười khế.

"Tiểu Chi, hồi còn là trợ giảng ở Mỹ, tiền lương một giờ của tôi đã không dừng lại ở con số hai trăm tệ rồi."

Ánh mắt của Tô Chi hơi lóe lên tia ngạc nhiên, sau đó lại mím chặt môi, trông có vẻ như cảm thấy xấu hổ vì sự nông cạn thiếu hiểu biết của mình.

Trình Hoài Cẩn chống khuỷu tay lên đầu gối, rướn người tới gần cô: "Không sao, cứ thông thả thôi. Sau này nếu có cơ hội thì hãy ra ngoài nhìn nhận trải nghiệm mọi thứ nhiều hơn. Trên thế giới này còn rất nhiều nơi đáng để em tìm hiểu."

"Tôi cũng chẳng biết mình có cơ hội đó hay không nữa."

"Chỉ cần là em muốn, nhất định có thể."

Tô Chi rũ mắt nhìn xuống ghế sofa, thật ra cô không hề cảm thấy chưa từng trải sự đời là chuyện gì quá đáng xấu hổ.

Nhưng trong lòng cô vẫn thấp thoáng có cảm giác gì đó rất khó giải tỏa, một nỗi niềm chẳng thể nói ra thành lời.

Một khoảng lặng thật dài trôi qua.

Tô Chi đứng dậy xò dép vào.

“Đúng lúc tôi cũng phải đi rồi, để tôi tiễn em.” Trình Hoài Cẩn cũng đứng dậy đi ra cửa.

Hai người đứng ở cửa lẳng lẳng thay giày, Tô Chi đang cúi đầu, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói của Trình Hoài Cẩn nhẹ nhàng vọng xuống từ trên đỉnh đầu: “Tôi vẫn còn mấy lời chưa nói, nhưng nếu em không thích thì cứ nghe rồi quên nó đi.”

Tô Chi ngẩng đầu lên: "Lời gì?"

Trình Hoài Cẩn hạ mắt nhìn cô, ánh đèn chùm nho nhỏ trên đỉnh đầu lẳng lẽ hắt xuống bao phủ lấy hai người.

Thật ra giọng nói của anh có chút trầm thấp, nhưng cô vẫn nghe thấy rất rõ ràng: "Lần sau nếu có xảy ra chuyện gì, em có thể gọi điện thoại ngay cho tôi."

Cơ thể Tô Chi không khỏi gồng lên cứng ngắc, anh im lặng một lúc, sau đó mới nói tiếp: "Tất nhiên, tôi không đủ tư cách để yêu cầu em làm điều đó. Cho nên em cứ quên luôn những gì tôi vừa nói cũng được."

Trình Hoài Cẩn đưa tay đẩy cửa, ra hiệu bảo cô không cần phải suy nghĩ nhiều.

Hai người bước vào trong thang máy, cánh cửa kim loại từ từ đóng lại.

Tô Chi đứng trước mặt anh. Qua mặt bên trong có in hoa văn của thang máy, cô chỉ có thể nhìn thấy thấp thoáng khuôn mặt anh đang nhìn xuống.

Đâu đó có chút cảm giác như lênh đènh trôi nổi trên mặt biển rộng lớn.

Dẫu cảm thấy không mấy chân thực, nhưng Tô Chỉ lại nghe thấy rất rõ ràng ẩn ý nắm bắt được từ trong lời nói của Trình Hoài Cẩn.

Là nổi lung lay dao động muốn bức phá nhưng rồi lại thu mình lại, là sự giằng xé vùng vẫy muốn đưa tay ra nhưng lại chẳng dám ôm lấy.

Cô cảm nhận được rất rõ ràng, cũng từng đồng cảm sâu sắc.

Thang máy lặng lẽ đi xuống.

Khi xuống đến tầng ba, Tô Chỉ đột nhiên mở lời: "Có nơi nào đáng để đặt chân tới đó thăm thú không?"

Cô không xoay người lại, chỉ nhìn Trình Hoài Cẩn qua hình ảnh phản chiếu trên cửa thang máy.

Trình Hoài Cẩn ngẩn ra một lúc rồi trả lời ngay: "Nếu là mùa đông, em có thể đi tàu hỏa từ Zürich đến Thụy Sĩ. Có một tuyến đường có thể nhìn thấy dãy núi Alps phủ đầy tuyết trắng."

"Có đẹp không?"

"Rất đẹp."

Thang máy "tinh" một tiếng báo hiệu đã xuống đến tầng một, cánh cửa kim loại từ từ mở ra.

Khi thấy Tô Chỉ quay đầu lại, trái tim Trình Hoài Cẩn vô cớ đập hẫng nhịp.

Cô hỏi anh: "Này nhà tư bản, có thật là lương một giờ hai trăm tệ không?"

Trình Hoài Cẩn hơi nhượng đuôi lông mày: "Thật, chỉ cần em đồng ý, ngay mai có thể bắt đầu luôn."

Tô Chi nghiêng đầu: “Thế thời hạn thì sao?”

Trình Hoài Cẩn khựng lại trong phút chốc.

Một thoáng ngẩn ngơ, mọi thứ như quay lại khoảnh khắc hai người cùng nhau tới núi Nam Nham ngày ấy.

Cô đứng trong phòng kêu anh viết thời hạn lên tờ giấy đó.

Mà ngày hôm nay, câu trả lời của anh vẫn chẳng hề đổi thay:

“Tiểu Chi, đáp án cho câu hỏi này.”

“Trước sau như một.”

Chương 63: Tôi không ngại

Công việc Trình Hoài Cẩn giao cho cô không hề dễ dàng, Tô Chỉ vốn cứ tưởng có thể nhanh chóng bắt tay vào công việc, ít ra không đến mức làm trò cười cho anh.

Nhưng đến ngày thứ hai làm việc ở nhà Trình Hoài Cẩn, Tô Chỉ bắt đầu lo lắng không thôi.

Nhiệm vụ đầu tiên Trình Hoài Cẩn giao cho cô là làm một bản phân tích và tóm tắt ngắn gọn tất cả các dự án công do một công ty tư vấn năng lượng gió của Mỹ có tên là KCB đã thực hiện trong những năm gần đây.

Mới đầu Tô Chỉ nghĩ bụng đọc tiếng Anh không hiểu thì cùng lắm năng tra từ điển là ổn, sẽ chẳng đến mức quá khó khăn đâu. Nhưng đến lúc dòm thấy dự án nào cũng hở ra là cả trăm trang báo cáo, da đầu phứt chốc tê rần rần.

Trình Hoài Cẩn bảo cô đọc lướt nhanh, nắm bắt các từ khoá, sau đó trích ra thông tin cốt lõi thôi là được. Nhưng Tô Chỉ vừa mới nhìn lướt qua một cái đã bắt đầu xuất hiện ảo giác như kiểu đang đọc sách trời.

Một lô xích xông thuật ngữ chuyên ngành chi chít chằng chịt khiến cô thậm chí không thể đọc nổi một câu cho liền mạch ra hồn, toàn phải tra từ điển tận bốn năm từ mới thì mới miễn cưỡng gọi là đọc được trôi chảy một câu.

Hôm đầu tiên Trình Hoài Cẩn chỉ đơn giản là giao nhiệm vụ rồi cứ để mặc cô muốn làm sao thì làm, đến lúc kết thúc ngày làm việc, Tô Chỉ

thậm chí còn không dám hó hé với anh rằng mình tốn mất thời gian cả một ngày trời mà mới đọc được có mười lăm trang.

Sang ngày thứ hai, Trình Hoài Cẩn vẫn không đả động gì đến tiến độ làm việc của cô.

Suốt từ sáng đến tận bây giờ, Trình Hoài Cẩn đều ở ngoài phòng khách gọi điện thoại với người ta. Bỏ lại một mình Tô Chi ngồi thu lu trước bàn làm việc trong phòng ngủ đọc báo cáo dự án. Ngồi trên ghế nệm êm ái là thế, vậy mà bây giờ cô lại có cảm giác như ngồi trên đồng than.

Giọng nói của Trình Hoài Cẩn cứ chốc chốc lại vọng tới từ ngoài phòng khách, nhìn đồng tiếng Anh chẳng chịt trước mặt và tiến độ giậm chân tại chỗ của mình, cảm giác chán nản dần tích tụ từ ngày hôm qua bắt đầu chèn ép lấn lướt khiến cô thở không ra hơi.

Nói thật, đúng là Trình Hoài Cẩn căn bản sẽ chẳng tỏ ra bất mãn hay hối thúc cô dù chỉ là một chút, nhưng Tô Chi cũng không phải hạng người ngồi yên tâm rung đùi tiêu pha tiền lương của anh như thế. Cái tiến độ làm việc này của cô hoàn toàn không xứng với mức lương hai trăm tệ một giờ mà anh đưa ra.

Lông mày của Tô Chi càng lúc càng xoắn chặt lại với nhau, mắt thì nhìn nội dung trên màn hình laptop mà lòng thì lo sốt vó.

Thế rồi cánh cửa phòng ngủ phía sau lưng bị người ta nhẹ nhàng mở ra.

Trình Hoài Cẩn thong thả đi vào ngồi xuống cái ghế bên cạnh cô.

Đặt điện thoại ngay ngắn lên bàn, im lặng không nói một lời.

Tô Chi cũng im lặng nhìn màn hình laptop thêm một lúc. Nhưng chẳng được bao lâu sau, cô lại lẳng lặng xoay người qua phía anh.

“Trình Hoài Cẩn.” Giọng điệu của cô có chút chán chường.

Trình Hoài Cẩn đáp lại ngay một tiếng ừm, anh khẽ đỡ người lại gần phía cô.

“Có gì vướng mắc thì cứ hỏi tôi bất cứ lúc nào.”

Nhưng anh cứ càng dễ dãi không tính toán như thế này, cô lại càng cảm thấy mình không nên kiếm món tiền này.

“Tôi đã nghĩ đi nghĩ lại rồi,” Ngón tay đang cầm con chuột của cô buông thõng xuống, “Nghĩ thế nào thì tôi vẫn thấy mình không thể đảm nhận công việc này được.”

Cô cụp mắt nhìn xuống cái bàn trước mặt mình.

Thế rồi bất chợt, ghế xoay của cô bị người ta giữ chặt, cả người Tô Chỉ theo đà cái ghế cứ thế quay sang hướng đối diện với Trình Hoài Cẩn.

Cô ngẩng lên nhìn Trình Hoài Cẩn, phút chốc nhận ra đầu gối để trần của mình đang áp nhẹ lên lớp quần tây của anh.

Mang tới chút xúc cảm lạnh lạnh cùng cảm giác trơn mịn như có như không.

Tô Chỉ không kịp được muốn lùi lại phía sau, nhưng hai tay của Trình Hoài Cẩn đang đặt trên tay vịn của ghế xoay, cơ thể anh khẽ đỡ về phía trước.

“Là bởi vì ngày hôm qua và ngày hôm nay làm chậm tiến độ, cho nên em cảm thấy mình không thể đảm đương được sao?”

Nhịp đập con tim bất giác tăng tốc loạn nhịp.

Là vì tư thế mang tới cảm giác áp bức của Trình Hoài Cẩn, và cũng bởi vì đầu gối của cô bị buộc phải áp sát lên lớp quần tây của anh.

Anh mắt cô lảng tránh nhìn xuống đôi dép của mình với vẻ rất mất tự nhiên.

Một đôi dép lông xù màu hồng, bên trên còn có hình một chú thỏ nhỏ. Trái tim Tô Chi lại đập rộn ràng thổn thức, hôm qua cô chẳng may may phát hiện ra điều này, hóa ra trên đôi dép Trình Hoài Cẩn đưa cho mình còn có hình một chú thỏ nhỏ xíu.

“Vẫn đang mất hồn à?”

Trình Hoài Cẩn cất lời khiến Tô Chi lại giật thót.

Bấy giờ cô mới ngẩng đầu lên nhìn anh. Đôi môi mím chặt: “Tôi sẽ chẳng bao giờ đạt tới trình độ có thể giúp ích được gì cho chú cả, chỉ có mỗi chuyện đọc hết một lượt số tài liệu này thôi mà tôi đã phải tốn rất nhiều thời gian rồi.”

“Tôi cũng đâu có thúc giục em.”

“Tôi biết chứ.” Giọng cô càng lúc càng trầm xuống, “Nếu không phải là tôi, chú vẫn sẽ nhân từ như thế này ư?”

“Không hề.” Trái lại, Trình Hoài Cẩn rõ là thẳng thắn bộc trực.

Tô Chi ghen lời.

“Giờ em đang đọc đến đâu rồi?” Nói rồi Trình Hoài Cẩn xoay người Tô Chi quay lại đối diện với màn hình laptop, sau đó bản thân cũng ngồi xích lại gần cô, “Để tôi hướng dẫn em đọc hết bản báo cáo dự án này.”

Tô Chi đang định từ chối thì đã nghe thấy Trình Hoài Cẩn nói theo kiểu ra mệnh lệnh, không dễ chối từ: “Bây giờ bắt đầu.”

Và thế là suốt từ mười giờ sáng cho đến tận hai giờ chiều, Trình Hoài Cẩn luôn ngồi bên cạnh đọc hết tập tài liệu đó cùng Tô Chi. Anh dạy cô cách làm sao để đọc lướt, cách làm sao để nắm bắt từ khoá và

câu văn quan trọng. Những từ chuyên ngành thường gặp hãy tổng hợp lại, ghi chép ngắn gọn chúng, về sau gặp lại từ đó đôi ba lần là sẽ nhớ kĩ, không cần phải tra từ điển nữa.

Trình Hoài Cẩn ngồi cách cô rất gần, hương gỗ lũa man mác trên người anh bủa vây trọn tấm thân Tô Chi. Khi anh nói chuyện, hương thơm ấy càng giống như dán sát bên tai, khiến Tô Chi tê dại từ đầu đến chân.

Nhưng cũng chỉ vòn vẹn trong vài phút đầu tiên mà thôi. Chẳng bao lâu sau, Trình Hoài Cẩn đã phê bình cô không tập trung tinh thần, Tô Chi ngượng chín cả mặt, cũng không dám suy nghĩ linh tinh vớ vẩn nữa.

Cả một tập báo cáo dự án bằng tiếng Anh dày hơn một trăm trang, hai người đọc một lèo không nghỉ tay uống được lấy miếng nước, Trình Hoài Cẩn ngồi bên cạnh kiên nhẫn xem cô trích đoạn và gạch chân những điểm chính quan trọng. Thấy cô làm chậm ở đâu là sẽ lên tiếng nhắc bài vài câu, nhưng tuyệt nhiên không hề hối thúc cô.

Tô Chi từ từ bắt đúng nhịp guồng quay, tốc độ đọc cũng càng lúc càng nhanh hơn. Cả một tập báo cáo dự án cứ lật hết trang này sang trang khác, lúc giờ đến trang cuối cùng, cô hét vang lên một tiếng: “Xong rồi này!”

Sau đó ngẩng đầu lên cười híp mắt nhìn Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn hạ mắt nhìn cô, giọng nói cũng đượm ý cười thấp thoáng: “Ăn cơm thôi, hai giờ rồi.”

Nói xong, anh đứng dậy đi ra ngoài phòng ăn. Tô Chi thấy thế cũng xỏ dép vào, bước đi nhẹ nhàng theo sau anh.

Dì giúp việc nhanh tay hâm nóng lại cơm canh một lượt.

Hai người đi tới ngồi vào bàn ăn. Trong lúc đợi dì mang thức ăn lên, Tô Chi bất chợt có cảm giác như quay trở lại Bắc Xuyên.

Hết như đợt nghỉ lễ Quốc Khánh lần đó, anh ở nhà dạy kèm bài vở năm lớp 12 cho cô, khi ấy anh cũng kiên nhẫn với cô như thế này.

Chẳng mấy chốc dì giúp việc đã dọn hết cơm canh lên, cuối cùng còn đặt thêm một đĩa bánh kem dâu tây lên mặt bàn.

Trái tim Tô Chi nóng rạo rục, cô nhớ tới hồi sống trong căn nhà ở Bắc Xuyên, dì Lý cũng thích nhất là mang cho một món đồ ngọt để ăn tráng miệng sau bữa cơm.

“Cảm ơn dì.” Cô mỉm cười nói với dì giúp việc.

Dì ấy cười cười vẻ hơi xấu hổ: “Đây đều là cậu Trình dặn tôi làm ạ.”

Ánh mắt cô quét sang phía Trình Hoài Cẩn, thấy anh đã cầm đĩa lên nom đến là thản nhiên.

Xúc cảm dịu dàng, yếu mềm từ từ quán bện trái tim Tô Chi, tựa như phủ lên đó một tấm thảm nhung san hô mềm mại.

“Chú vẫn nhớ cơ đấy.” Cô nói.

Trình Hoài Cẩn nhìn cô: “Trí nhớ của tôi cũng không tệ lắm.”

Tô Chi mím môi cười, vẫn không chịu yếu thế: “Ai mà biết có phải thật hay không chứ.”

“Tôi vẫn nhớ thành tích kỳ thi tháng đầu tiên năm lớp 12 của em, toán thi được 109+18, vật lý thi được 57 điểm.”

Hai mắt Tô Chi lập tức trợn tròn lên, đang định mở miệng thì lại nghe thấy anh nói thêm: “Hồi đó em còn nói bản thân cũng không chắc có định thi đại học hay không.”

Tô Chi: “...”

Tô Chi trừng mắt nguyệt Trình Hoài Cẩn một cái, lớn tiếng cảm ràm: “Mấy chuyện vặt vãnh lông gà vỏ tỏi như này mà chú cũng nhớ kĩ thế làm gì?”

Trình Hoài Cẩn khẽ nhếch khóe môi: “Tôi lại thấy rất thú vị đấy chứ.”

Thoáng chốc, anh bỗng nói chuyện có phần nghiêm túc: “Tiểu Chi, em thật sự đã trở nên ưu tú hơn rất nhiều.”

Lời khen ngợi đến quá bất ngờ của anh khiến Tô Chi thấy hơi gượng gạo.

“Sao tự nhiên nói mấy cái này làm gì không biết.”

“Tôi đã muốn nói điều này từ lâu rồi, em đã mạnh mẽ và trưởng thành hơn trước kia rất nhiều.”

Lòng ngực Tô Chi lại bắt đầu đánh trống dồn dập, dường như anh luôn có thể khơi dậy ngọn sóng lòng trong cô một cách dễ dàng.

Ấy thế nhưng cô vẫn chẳng thể hoàn toàn thản nhiên đón nhận điều đó: “Nếu tôi thật sự giỏi giang như thế, vừa nãy đã chẳng đến nước có mỗi một bản báo cáo dự án mà cũng cần phải có chú ở bên cạnh giúp sức thì mới đọc xong.”

“Con người ta không ai là biết tuốt cả.” Trình Hoài Cẩn nói, “Nhưng em đang tiến bộ mỗi ngày, tức là em sẽ luôn hoàn thiện hơn con người của trước kia.”

Cánh môi Tô Chi hơi mím lại.

Cô không muốn tiếp tục nói lời phủ nhận nữa, bởi lẽ chính cô cũng biết bản thân mình quả thực đã hoàn thiện hơn trước kia rất nhiều.

Dường như muốn lảng sang chủ đề khác, Tô Chi mở lời hỏi anh: “Tôi thấy mấy công ty chú đang tìm kiếm và hướng đến đều ở nước ngoài, vậy là về sau chú phải chuyển đi sao?”

Trình Hoài Cẩn nhìn cô: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì đúng là vậy.”

“Ồ.” Tô Chi ậm ừ một tiếng rồi cũng thôi không hỏi nữa.

Cô yên lặng ăn hết bữa trưa, sau đó một mình quay về phòng ngủ đọc tài liệu trước.

Trình Hoài Cẩn không làm phiền cô, một mình anh làm việc ở ngoài phòng khách.

Nguyên buổi chiều, Tô Chi áp dụng theo phương pháp hồi sáng đọc thêm được một bản báo cáo dự án nữa. Đến lúc mệt mỏi rã rời, nhìn đồng hồ mới giật mình nhận ra không ngờ đã chín rưỡi tối rồi.

Bởi vì ăn cơm trưa hơi muộn nên cũng chẳng hề cảm thấy đói bụng.

Tô Chi duỗi thẳng lưng, đang định đứng dậy. Đột nhiên, một dòng ấm nóng trào ra ở phần thân dưới. Đầu óc cô phút chốc nổ tung chỉ còn lại một mảng trắng xoá, cả người đứng sững sờ tại chỗ.

Cơn đau quặn âm ỉ ở bụng dưới cũng truyền lên đại não, trong đầu Tô Chi chỉ hiện lên độc hai chữ “tiêu rồi” to đùng.

Cô rón rén di chuyển cơ thể đứng hẳn dậy đầy khó khăn, đưa tay sờ phía sau quần một cái, cúi xuống nhìn thấy ngay vết máu nhàn nhạt trên ngón tay.

Sự xấu hổ thoáng cái cuộn trào tràn ngập tâm trí Tô Chi.

Cả người cô nóng ran như thiêu như đốt. Cơn đau vùng bụng dưới cũng ngày càng rõ rệt, cảm giác nhói nhói như kim châm khiến cô đi lại cũng thấy mất sức.

Tô Chi chậm chậm di chuyển bước chân đi tới cửa phòng ngủ, dùng bàn tay sạch mở cửa ra.

Chưa tới hai giây, Trình Hoài Cẩn đã nghe thấy tiếng động bèn đứng dậy khỏi ghế sofa đi về phía cô.

“Đọc xong rồi à.” Lời vừa thốt ra, anh bỗng phát hiện thấy sắc mặt tái nhợt khác thường của Tô Chi.

Tô Chi không cách nào hình dung được cảm giác xấu hổ muốn độn thổ ngay lúc này của mình, ngón tay cô bất giác run rẩy không ngừng.

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn nhìn theo, anh đưa tay giữ chặt cổ tay cô.

“Sao ngón tay em lại chảy máu...”

Nói được nửa chừng, dường như chợt nhận ra điều gì đó.

“Tiểu Chi,” Anh cất giọng chậm rãi, “em đến tháng rồi phải không?”

Cả người Tô Chi đã nóng phừng phừng lên vì quá xấu hổ, giọng nói cũng hết như bị ép dẹt thành một đường mỏng tang: “Hình như đã dây bản lên ghế của chú mất rồi.”

“Không sao, giờ em vào phòng tắm rửa trước đi, để tôi bảo dì đi mua đồ giúp em.” Trình Hoài Cẩn vô thức vươn tay vỗ về sau lưng Tô Chi.

Vậy mà Tô Chi lại không hề ngăn cản anh, dường như cô đã chẳng còn hơi sức đâu mà để ý nữa, chỉ cất giọng lí nhí hỏi: “Phòng tắm của chú sao? Nhưng mà có máu đấy...”

“Tôi không ngại.” Trình Hoài Cẩn đi thẳng về phía phòng ngủ rồi dẫn Tô Chi đi vào phòng tắm.

Anh vặn mở vòi hoa sen, đưa tay thử nhiệt độ.

“Quần áo bẩn cứ bỏ vào cái giỏ này, giờ tôi sẽ bảo dì đi mua đồ ngay. Em có yêu cầu gì đặc biệt không?”

Vành tai Tô Chỉ đã đỏ đến độ có thể vắt ra cả máu. Dưới ánh đèn vàng ấm trong phòng tắm, trông nó lại càng giống như có thể tan ra bất cứ lúc nào.

Vùng bụng dưới lại nhói lên cơn đau, cô không nhịn được khẽ rên hừ một tiếng.

Cánh tay Trình Hoài Cẩn siết chặt lại, nhưng anh cũng chẳng thể vươn tay làm bất cứ điều gì cả.

Cuối cùng chỉ nói: “Tôi đi mua cho em hộp thuốc giảm đau. Sẽ về nhanh thôi.”

Tô Chỉ gật đầu, thò thẻ nói: “Cảm ơn chú.”

Trình Hoài Cẩn nhìn cô lần cuối rồi xoay người đi ra ngoài.

Chân Tô Chỉ đã tê cứng, cởi quần ra xem, quả nhiên thấy cả một mảng đỏ chót.

Cô cuộn chỗ dính máu bằng phần vải còn sạch, sau đó đi vào trong nhà tắm.

Chẳng lâu sau dì giúp việc đã mang quần áo sạch và băng vệ sinh vào cho cô. Xối nước ấm tắm rửa xong xuôi, Tô Chỉ cảm thấy thoải mái hơn hẳn. Cô thay sang bộ quần áo sạch dì đưa, sau đó mang quần áo bẩn mình vừa thay cho vào bồn giặt sạch sẽ.

Lát sau cô ôm bộ quần áo ướt đi ra ngoài, trong phòng ngủ vẫn chẳng có ai.

Tô Chỉ đi ra ngoài phòng khách, Trình Hoài Cẩn đang ngồi trên ghế sofa, trông có vẻ như đang đợi cô.

Anh vừa liếc mắt đã nhìn thấy bộ quần áo ướt trong tay cô, bèn đứng dậy đưa cô tới chỗ tủ sấy đồ.

Hai người chẳng ai mở lời nói với nhau câu nào, ấy thế mà lại ngầm hiểu ý đối phương đến lạ.

Trình Hoài Cẩn mở cửa tủ sấy đồ, Tô Chi thấy thế bèn bỏ quần áo vào trong.

Cô đang đứng trước mặt anh, đóng cửa tủ xong quay lại hỏi: “Ấn nút nào?”

Ánh đèn bị Trình Hoài Cẩn che khuất đôi phần, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống của anh hoàn toàn vây chặt lấy Tô Chi.

Mái tóc cô vẫn còn ẩm ướt, đuôi tóc nhỏ tí tách từng giọt nước trong suốt xuống hàng xương quai xanh để lộ ra ngoài.

Hạt nước cứ thế lẳng lặng trượt dài xuống dưới, cuối cùng biến mất trên lớp áo cộc màu xám cô mới mặc lên người.

Vì đến tháng mà cả người cô trông sao mà mong manh và rệu rã đến lạ, chỉ mới mở miệng nói chuyện thôi cũng đã tiêu tốn mất ba phần sức lực.

Trình Hoài Cẩn khẽ mím môi rồi giơ tay ra: “Ấn nút này.”

Vừa ấn xong, tủ sấy quần áo đã bắt đầu chuyển động.

“Bụng còn đau không?”

Tô Chi xoay hẳn người sang nhìn anh, khẽ gật đầu.

“Đỡ hơn chút rồi, nhưng vẫn còn đau.”

“Có cần uống thuốc giảm đau không?”

“Có.”

Trình Hoài Cẩn hạ thấp giọng: “Em vào phòng ngủ nằm lên giường trước đi, lát nữa tôi mang nước ấm vào cho em.”

Tô Chi ngây ngẩn ngược lên nhìn anh.

“Sắp mười một giờ đêm rồi đừng giày vò mình nữa, đêm nay em ngủ lại chỗ này đi.”

“...Chú thì sao?”

“Tôi không vào đâu, em yên tâm.” Trình Hoài Cận nói xong khẽ đẩy cô một cái, “Đi đi.”

Bụng dưới của Tô Chi lại bắt đầu âm ỉ cơn đau, nói thật lòng, giờ cô cũng không còn hơi sức đâu mà chạy lung tung khắp nơi nữa.

Bóng dáng Trình Hoài Cận nhanh chóng đi về phía phòng ăn, Tô Chi quay đầu đưa mắt nhìn giường của anh.

Một màu xám hết sức mộc mạc.

Ngoài cái đó ra thì không có bất cứ thứ gì khác. Đơn giản như phản chiếu lại chính con người anh.

Tô Chi đưa tay sờ vào tấm chăn, cảm giác mềm mại tựa đám mây bông bành.

Cô lập tức buông xuôi đầu hàng rất không có khí phách, để cả cơ thể mình vùi sâu dưới lớp chăn ấy.

Lúc Trình Hoài Cận bưng nước ấm và thuốc giảm đau đi vào phòng ngủ, Tô Chi đã nằm hẳn lên trên giường, chỉ thò cánh tay và đầu ra bên ngoài.

Trình Hoài Cận chột ngẩn ngơ đôi chút, nhưng cũng chỉ trong một thoáng tích tắc đã khôi phục lại vẻ tự nhiên, tiếp tục sải bước đi vào.

Anh ngồi xuống bên giường bóc thuốc giúp Tô Chi.

“Trước kia tôi không biết em bị đau bụng kinh.”

“Ngày trước không đau dữ dội đến thế này.”

“Sao bây giờ lại nghiêm trọng như vậy?”

Tô Chi nâng ly nước ấm, cố nuốt xuống hai viên thuốc giảm đau:
“Chắc là tại ký túc xá ở đây vào mùa đông lạnh quá, tôi hay cảm thấy rất lạnh mỗi khi tỉnh giấc.”

Trình Hoài Cẩn khẽ nhíu mày, chẳng nói lời nào, chỉ cầm lấy thuốc và ly nước trong tay cô.

Nhưng dẫu là vậy, anh vẫn không hề rời đi ngay.

Mép chần bên cạnh chân cô bị Trình Hoài Cẩn ngồi đè lên, Tô Chi cũng cảm thấy trong lòng hơi thấp thỏm bất an.

Không biết anh còn đang đợi cái gì.

“Tiểu Chi.”

Lòng ngực Tô Chi như bị thít chặt lại, cô đang đợi anh nói nốt nửa câu sau.

Dường như Trình Hoài Cẩn lại đắn đo suy xét một hồi, nhưng đến cuối cùng vẫn quyết định nói ra: “Lần sau nếu như có bất cứ việc gì cần đến tôi, em hãy nói thẳng với tôi, được chứ?”

Tô Chi biết anh đang nhắc đến chuyện tới tháng lần này, trên mặt lại bắt đầu âm ỉ nóng râm ran. Cô không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa, thế là bèn lôi lại những gì anh nói lúc ăn trưa:

“Chẳng phải chú bảo sắp sửa phải ra nước ngoài rồi còn gì, đến lúc đó tôi có muốn tìm chú cũng chẳng tìm được.”

“Tôi nói là nếu như không có gì bất ngờ.”

Trong lòng Tô Chỉ chợt dâng lên chút buồn bực vô cớ, lầm bầm hỏi anh: “Cái gì được coi là bất ngờ.”

Nói xong, cô cúi đầu nhìn xuống mặt chần.

Vô cớ làm sao, cô cũng không muốn tiếp tục thảo luận về chủ đề này nữa. Anh đã có dự định sắp rời khỏi đây rồi, cô còn ở đây nói mấy chuyện này với anh làm gì không biết.

Trong phòng ngủ chỉ còn lại tiếng ù ù của hệ thống sưởi đang hoạt động.

Tô Chỉ đang định bảo mình muốn đi ngủ rồi, nhưng lại chợt nghe thấy Trình Hoài Cẩn lên tiếng: “Chỉ cần là em muốn, tôi sẽ ở lại.”

Một lời bày tỏ gần như rõ ràng đến không thể rõ ràng hơn, chẳng hiểu có phải là do nội tiết tố hay không mà Tô Chỉ thoáng cái đã cảm thấy sống mũi cay cay.

“Tôi quan trọng với chú đến thế sao?”

Mà giờ đây, Trình Hoài Cẩn cũng thẳng thắn không mảy may giấu giếm điều gì: “Phải, Tiểu Chỉ à, tôi...”

Nhưng anh còn chưa kịp nói hết câu, điện thoại của Tô Chỉ chợt đổ chuông.

Tô Chỉ hờ hững quay sang nhìn điện thoại, nhưng khoảnh khắc thấy tên người gọi đến, cả cơ thể bỗng co rụt lại hết chú nhím gai đang sợ hãi.

Tô Chỉ nhìn sang Trình Hoài Cẩn, ánh mắt tựa như đang đưa ra lời cầu cứu.

Trình Hoài Cẩn thấy thế lập tức lấy điện thoại trong tay cô: “Để tôi nghe máy.”

Tô Chỉ không từ chối.

Trình Hoài Cẩn nhanh tay ấn nút nhận máy.

Hai người cách nhau rất gần. Chẳng mấy chốc, Tô Chỉ đã nghe thấy giọng nói khiến cô tức khắc khắc tê rần cả da đầu:

“Alo, Tiểu Chỉ đấy ư? Là ba đây con.”

Chương 64: “em mãi mãi là vị trí đầu tiên trong anh”

“Chào anh, tôi là Trình Hoài Căn.”

Gần như chỉ trong nháy mắt, Tô Chi cảm thấy mọi ấm áp gom góp trong ngày hôm nay phút chốc đã hoá thành băng giá. Cơn đau vùng bụng dưới hệt như một lưỡi dao sắc bén muốn đâm thủng da bụng, cắt rời cô thành từng khúc.

Cơ thể cô bắt đầu run rẩy trong vô thức.

Rốt cuộc Tô Xương Minh còn mặt mũi nào mà bây giờ còn dám gọi điện thoại cho cô cơ chứ.

Ánh mắt cô nhìn vờ theo chiếc điện thoại trong tay Trình Hoài Căn, anh nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Tô Chi mím chặt bờ môi, chỉ mong sao bản thân đừng mất kiểm soát nhanh đến thế.

Nhưng, một giây sau...

Một bàn tay khô ráo ấm áp nhẹ nhàng nắm chặt lấy bàn tay phải lạnh giá của Tô Chi.

Tựa lớp vải nhung san hô mềm mại. Sự tiếp xúc động chạm trực tiếp là thế, nhiệt độ cùng xúc cảm mạnh mẽ đến vậy.

Cơn sóng trào nóng rục lại nhanh chóng ập tới bủa vây lấy Tô Chi.

Trình Hoài Căn khẽ khàng vuốt ve lên mu bàn tay cô như đang an ủi.

Sống mũi Tô Chỉ chột cay cay mà chẳng hiểu vì lí do gì, cô bất giác xích lại gần bên người anh.

Trình Hoài Cẩn nhìn cô một cái, sau đó đặt điện thoại xuống cạnh tay rồi bật loa ngoài.

“Cậu...cậu Trình?”

Hiển nhiên là Tô Xương Minh không ngờ rằng Tô Chỉ vẫn còn sống chung với Trình Hoài Cẩn, nhưng rồi thoáng cái có vẻ đã hiểu ra cái gì đó, ông ta khẽ cười một tiếng.

“Cậu Trình, tôi không ngờ con bé Chỉ nhà tôi lại có được cái phước phần này, ấy thế mà có thể ở bên...”

“Anh nghĩ nhiều rồi.” Trình Hoài Cẩn lạnh lùng cắt phăng trí tưởng tượng của ông ta, “Anh không nên gọi điện thoại cho Tô Chỉ mới phải.”

Tô Xương Minh sửng người, tức khắc nâng cao tông giọng: “Tôi là ba của con bé, sao lại không được gọi điện thoại cho nó chứ?” Nhưng rồi thoát cái đã khôi phục lại bộ dạng khúm núm xuống nước: “Nhưng cậu Trình này, sao điện thoại của A Chỉ lại nằm trong tay cậu vậy?”

Tô Chỉ cũng nhận ra cái bẫy lờ mờ ẩn giấu trong lời nói của ông ta, ánh mắt nhìn về phía anh chất chứa đôi phần lo lắng.

Trình Hoài Cẩn khẽ ấn vào lòng bàn tay cô, trầm giọng nói: “Nếu hôm nay anh gọi điện thoại tới không vì chuyện gì cả, vậy tôi cảm thấy chúng ta không cần thiết phải tiếp tục nói chuyện nữa.”

Quả nhiên, Tô Xương Minh nghe thấy thế vội vàng hỏi ngay.

“Nào có, nào có, tôi chỉ vu vơ nói thế thôi, vu vơ thôi ấy mà. Tôi chỉ muốn nói là có thể bảo A Chỉ nghe máy được không?”

“Không thể.” Trình Hoài Cẩn nói, “Bây giờ ở trong nước đã rất muộn rồi, không có chuyện gì thì tôi cúp đây.”

“Ấy! Cậu Trình!” Tô Xương Minh sốt ruột đứng ngồi không yên, “Thật sự là tôi có chuyện rất gấp muốn nhờ vả A Chi mà.”

Giọng nói của ông ta thoát cái đã nhuộm màu đau thương cùng bất bình trước số phận: “Trước kia cậu cũng biết rồi đấy, sau đó tôi và mẹ A Chi lại sinh thêm một đứa con trai nữa. Thầy Lý nói về sau đứa con này chắc chắn có số giàu sang phú quý, làm rạng danh dòng họ. Nhưng có đâu ai ngờ, đến giữa năm nay đùng một cái tự nhiên thằng bé lên cơn sốt cao liên miên mấy ngày trời, thế là tôi vội vàng đưa nó đến bệnh viện, không ngờ bác sĩ lại thông báo là mắc bệnh tim bẩm sinh.”

Trong giọng nói của Tô Xương Minh bắt đầu nghe ra có chút nức nở nghẹn ngào: “Nhưng cậu Trình nói xem, chuyện này sao có thể xảy ra được chứ? Thầy Lý đã cất công lập lễ tế bái những mấy lần để phù hộ độ trì cho cuộc phẫu thuật diễn ra suôn sẻ, nhưng ai ngờ đến cuối cùng bác sĩ vẫn bảo với chúng tôi là không thể chữa trị khỏi hoàn toàn, có khả năng cao phải chuẩn bị sẵn tâm lý sống cả đời gắn với bàn phẫu thuật, thậm chí có thể sẽ không kéo dài được mạng sống. Nhưng chuyện này sao có thể xảy ra được chứ? Con trai tôi lý nào lại ra nông nỗi đó được? Cậu Trình cũng thấy vậy mà có đúng không, con trai tôi tốt số như thế kia mà, sao thằng bé có thể mắc căn bệnh này được chứ?”

Nghe qua điện thoại có vẻ tâm trạng Tô Xương Minh đã hơi kích động, nhưng Trình Hoài Cẩn vẫn cất giọng hết sức lạnh nhạt. Anh chỉ hỏi ông ta: “Nói mục đích anh gọi cuộc điện thoại này đi.”

Trong điện thoại, Tô Xương Minh im lặng hồi lâu. Mãi sau mới chịu cạy miệng: “Cậu Trình, phiền cậu hãy khuyên bảo A Chi giúp tôi, nói thế nào thì tôi cũng là ba ruột đã nuôi nấng con bé biết bao năm trời, nuôi lớn đến tận ngàn này đâu có dễ dàng gì. Bây giờ nó cũng nên biết điều hiếu kính ba mẹ đi thôi.”

Giọng nói của Tô Xương Minh vọng ra từ loa điện thoại, Tô Chỉ nghe mà sờn cả mảng da gà chi chít sau lưng.

Vô duyên vô cớ làm sao, cô chỉ cảm thấy tõm lợm, cảm thấy buồn nôn muốn ói mửa ngay lập tức.

Bàn tay bất giác dùng sức, mãi cho đến khi Trình Hoài Cẩn buông điện thoại xuống, đưa tay còn lại an ủi vỗ về trên bờ vai cô, bấy giờ Tô Chỉ mới nhận ra, từng đầu móng tay sắc nhọn của mình đã găm sâu vào lòng bàn tay anh tự bao giờ.

Bàn tay lập tức buông rời. Ấy thế mà Trình Hoài Cẩn lại nắm chặt lấy tay cô, không chịu cho cô rút ra.

Tô Xương Minh lại nói tiếp: “Cậu Trình, nhờ cậu chuyển lời cho con bé, tôi đã đặt vé máy bay tuần sau đi Mỹ cho A Chỉ rồi, đến Mỹ rồi chúng tôi nhất định sẽ đối đãi thật tốt với con bé, chắc chắn sẽ không có chuyện...”

“Anh bảo cô ấy đi Mỹ làm gì?”

“Thì người nhà đoàn tụ bên nhau đó, chúng tôi cũng nhớ thương A Chỉ lắm...”

“Nói thật đi.” Trình Hoài Cẩn lạnh giọng.

Đầu dây bên kia lập tức im bật.

Phút chốc, giọng nói kia như vọng tới từ cõi âm ti địa ngục, Tô Xương Minh chậm rãi nói: “Thầy Lý bảo, nếu A Chỉ ở bên cạnh con trai tôi thì thằng bé mới có thể...”

Mà lần này, Tô Xương Minh vẫn chẳng nói được hết câu thì đã bị ngắt lời. Nhưng người làm điều đó lại là Tô Chỉ, cô đã không thể nhẫn nhịn ông ta được nữa.

Giọng nói của cô bèn nhọn tựa cây đinh rạch qua lớp kính, sự nhẫn nhục đã chạm tới giới hạn.

“Tô Xương Minh! Ông nằm mơ đi!”

Vì quá kích động, cơ thể cô không kìm được cơn run rẩy, giọng nói cũng theo đà mất kiểm soát: “Ông đã vứt bỏ tôi không khác gì một đồng rác rưởi, dựa vào đâu mà giờ ông còn dám yêu cầu tôi quay trở về chứ!”

Trình Hoài Cận đặt điện thoại lên tủ đầu giường, hai tay vòng qua ôm lấy bờ vai Tô Chi, hạ giọng khẽ gọi tên cô: “Tiểu Chi.”

Nhưng, Tô Chi đã hoàn toàn chẳng thể nào ngừng lại được nữa.

Kể từ thời khắc cái tên Tô Xương Minh hiển thị trên điện thoại của cô, kể từ giây phút Tô Xương Minh nhắc tới đứa trẻ mà trước nay cô chưa từng gặp, kể từ khoảnh khắc Tô Xương Minh lại rậm rập nghe lời tên Lý Niên kêu cô đi Mỹ.

Rõ ràng cô đã bị cái gia đình kia hắt hủi ruồng rẫy đến thế, bây giờ bọn họ dựa vào đâu mà còn dám quay lại đây kêu cô phải học chữ hiểu chứ.

Hàng lệ tí tách tuôn rơi, giọng nói của Tô Chi cũng ngày càng cay nghiệt: “Tô Xương Minh! Từ đầu đến cuối ông chưa từng suy xét lại vấn đề nằm ở chính cái thân ông, ông tin sái cổ cái thứ kinh tởm kia biết bao năm trời, ông đã bao giờ thật sự đối xử tốt với tôi hay chưa? Ông nói ông nuôi nấng tôi bấy nhiêu năm qua, ông thật sự đã từng gánh vác trách nhiệm của một người ba ư?”

“Ông coi tôi như đồng rác, nói vứt là vứt thẳng tay, bây giờ còn không hỏi han ý kiến gì đã đặt vé máy bay cho tôi! Ông tưởng tôi sẽ đi sao?” Tô Chi bắt đầu thở dốc hỗn hển, giọng nói cũng khàn cả đi: “Tôi nói cho ông biết, nằm mơ đi! Cả đời này tôi cũng sẽ không gặp lại ông!”

Dứt lời, cô như đã sức cùng lực kiệt, cơ thể không kìm được con run rẩy, nước mắt cũng không ngừng lăn dài trên gò má.

Nhưng trên gương mặt cô chỉ còn sót lại vẻ phẫn nộ, căm thù cùng quyết không hối hận.

Trình Hoài Cẩn không do dự nữa, anh vươn tay ghì chặt lấy Tô Chi nẹp vào lòng mình.

Thẳng tay ấn tắt nguồn điện thoại, trong phòng ngủ, tiếng khóc nức của Tô Chi hệt như từng mũi đinh găm sâu vào trái tim Trình Hoài Cẩn.

Mà lần này, anh quyết không khoanh tay đứng nhìn nữa.

Vòng tay ôm chặt chẽ, không chừa lại bất cứ khe hở nào. Trình Hoài Cẩn ôm Tô Chi ngồi lên đùi anh.

Cô thở hổn hển từng hơi vì cơn khóc nức nở, lồng ngực cô phập phồng khiến trái tim Trình Hoài Cẩn quặn thắt như bị bóp nghẹt hết lần này đến lần khác.

Tô Chi vùi đầu mình vào lồng ngực anh, tiếng khóc vẫn rấm rứt như đang lên án sự máu lạnh vô tình của Tô Xương Minh.

Thật ra giọng nói của cô đã quá đổi mơ hồ mờ nhạt, từng câu từ líu nhíu càng giống như đang trút ra hết nỗi ảm ức cùng khổ đau chất chứa trong trái tim cô suốt bấy nhiêu năm qua.

Bàn tay phải của Trình Hoài Cẩn vẫn luôn vỗ về an ủi trên lưng cô, dường như muốn khám sâu cô vào trong cơ thể mình.

Dần dà, giọng Tô Chi trầm khàn hẳn đi. Tắm thân run rẩy cũng từ từ bình tĩnh trở lại. Chỉ còn lại tiếng thút thít nhỏ nhẹ, khe khẽ trước lồng ngực anh.

Ngón tay cô túm chặt một góc áo sơ mi của anh, tựa như đang bầu vùi cọng cỏ cứu mạng cuối cùng.

Trình Hoài Cẩn không nói nửa lời, chỉ lặng lẽ ôm chặt cô vào lòng mình.

Một thoáng ngẩn ngơ, Tô Chi có ảo giác như đang lênh đênh giữa mặt biển bao la ấm áp.

Cơ thể anh, cánh tay anh, bàn tay anh, hết thảy tựa như làn nước biển ấm áp len lỏi vào từng góc ngách, cứ thế bao trùm toàn bộ từ đầu đến chân cô.

Phút chốc cô cảm nhận được một loại cảm giác mãnh liệt, là cảm giác an toàn, là cảm giác được thuộc về ai đó, dường như chỉ cần nhắm nghiền đôi bờ mi, cô có thể đắm chìm dưới mặt biển vô tận ấy mà chẳng hề sợ hãi.

Trái tim run lên vô cơ.

Một sự động chạm tiếp xúc cơ thể còn thân mật sát sao hơn cả cái nắm tay lần ấy, nguồn hơi ấm không ngừng truyền tới cơ thể khiến cô chẳng khác nào loài dây leo gập nắn, phút chốc mọc ra vô số nhánh nhỏ hòng vươn mình leo lên cao.

Dòng lệ từ từ ngừng tuôn rơi.

Dường như cô đã hấp thụ đủ nguồn năng lượng từ trong vòng tay của Trình Hoài Cẩn.

Chẳng biết đã ôm bao lâu, Tô Chi chậm chậm buông lơi đôi bàn tay.

Cảm xúc đã thoát xác khỏi vỏ bọc phẫn nộ, ấy cũng là lúc cô nhận ra Trình Hoài Cẩn đã nhìn thấy cái cách cô cự tuyệt Tô Xương Minh bằng vẻ máu lạnh và tuyệt tình đến nhường nào.

Vậy mà cô vẫn được Trình Hoài Cẩn ôm chặt vào lòng đến thế.

Chóp mũi cô khế cọ trên áo anh.

Cái ôm tới quá muộn màng này khiến Tô Chỉ lại một lần nữa không dần xuống được cảm giác cay cay nơi chóp mũi. Nhưng cô cũng tự nhủ lòng đừng để bản thân tiếp tục đánh mất lý trí như vậy nữa.

Tô Chỉ vẫn giữ nguyên tư thế đó với Trình Hoài Căn, giọng nói trầm thấp chậm rãi vang lên:

“Chú thấy rồi đấy, bây giờ tôi chính là kiểu người máu lạnh như thế đấy. Tôi sẽ không đời nào đi giúp Tô Xương Minh, giữa tôi và ông ta đã chấm dứt mối quan hệ từ lâu rồi.”

Tô Chỉ muốn phơi bày hết khía cạnh “ác độc” trong cô cho Trình Hoài Căn thấy, nếu như đây là điều trước kia anh chẳng ngờ tới, vậy thì ngày hôm nay anh có thể thu tay dừng lại kịp thời.

Giọng nói của Tô Chỉ đã nhuộm thêm phần rét lạnh: “Trình Hoài Căn, tôi không giống chú. Ngày hôm nay chú cũng đã nhìn thấy tận mắt rồi đấy, tôi sẽ không ngoảnh đầu nhìn về quá khứ, cũng sẽ chẳng trở lại con người của trước kia. Vậy nên, dẫu bây giờ cho tôi được quay lại lần sinh nhật tuổi mười tám ngày ấy, dẫu khi đó chú có sẵn lòng đón nhận tôi, tôi cũng sẽ không ở bên chú đâu.”

“Nếu như đối với chú, tôi mãi mãi chỉ là vị trí thứ hai, vậy thì tôi thà rằng mình không ở bên chú còn hơn.”

Thật lòng, tầm mắt cô lại ầng ậng mịt mờ rồi. Nhưng, ngày hôm nay cô rất hài lòng với chính mình.

Lần đầu tiên cô chủ động chặt đứt sự níu kéo dây dưa của Tô Xương Minh. Cũng là lần đầu tiên cô nói cho Trình Hoài Căn biết, rằng Tô Chỉ của hiện tại tuyệt đối sẽ không trở thành sự lựa chọn thứ hai của ai đó.

Khoảng ngực thấm đẫm nước mắt của cô dần trở nên buốt giá.

Tô Chi khẽ mím môi, chuẩn bị đứng dậy khỏi lòng anh. Nhưng rồi lại bị anh dùng sức ấn chặt về chỗ cũ.

Giọng nói của anh như dán sát bên tai cô, hơi thở nóng rực, ấm áp mơn man trên vành tai khiến lòng người khó cưỡng.

“Tiểu Chi, trước kia tôi vẫn luôn giữ kín một số chuyện không nói ra, bởi vì tôi không muốn dùng chúng để trói buộc đạo đức với em. Nhưng giờ đây tôi cảm thấy ngày hôm nay là thời điểm rất thích hợp, mà em cũng đã chín chắn trưởng thành hơn những gì tôi nghĩ rất nhiều.”

Trình Hoài Cẩn từ từ nói lỏng vòng ôm, hai tay anh đặt trên bờ vai Tô Chi, ánh mắt nhìn cô đong đầy vẻ nghiêm túc hơn bao giờ hết.

“Tiểu Chi, thật ra ngay từ thuở ban đầu, em vẫn luôn kiên cường mạnh mẽ hơn chính tôi. Ngay khi hai ta vừa quen biết nhau, sự phản kháng vùng vẫy, sự miệt mài đấu tranh của em, thật ra đều là thứ mà tôi chưa từng có được. Những gì tôi ỷ quyền cậy thế chẳng qua cũng chỉ là cảm giác trịch thượng có được do tuổi đời hơn em đôi chút mà thôi. Đả kích sự phản kháng của em, lợi dụng sự yếu đuối và bơ vơ vô định của em khi ấy hòng đạt được mục đích công nhận chính mình, cho rằng bản thân tôi chẳng qua chỉ là đang thuần phục một con mèo hoang giỏi võ vẽ cào cấn không hơn không kém.”

“Tiểu Chi.” Anh bắt chợt hạ giọng xuống thật trầm, trong ánh mắt chất chứa thứ cảm xúc man mác dao động, “Thật ra từ đầu đến cuối, tôi mới là kẻ bị em thuần phục. Nếu như không phải vì em, có lẽ cả đời này tôi sẽ mãi là một Trình Hoài Cẩn của nhà họ Trình.”

Tô Chi đưa mắt nhìn Trình Hoài Cẩn mà lòng không dám tin, người đàn ông này từng khiến cô nảy sinh sợ hãi ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ là thế, vậy mà giờ đây người ấy lại thẳng thắn phơi bày hết mọi vẻ yếu đuối cùng bơ vơ bất lực của bản thân ra trước mắt cô.

Ngón tay Trình Hoài Cẩn không ngừng vuốt ve bờ vai cô, giọng nói cũng thấp thoáng chút gì đó rung rinh dao động: “Nhưng tôi sẽ không mắc lại sai lầm của trước kia nữa.”

Anh khẽ mím môi, lát sau đưa tay lấy điện thoại của mình ra. Nhấp mở tấm ảnh, là một tờ bệnh án của bệnh viện.

“Vốn dĩ những chuyện này không liên quan đến em, tôi cũng không định nói cho em biết.” Trình Hoài Cẩn vươn tay khẽ khàng vuốt ve gò má Tô Chi, “Nhưng giờ đây tôi cũng biết, biết rằng em đã trở nên chín chắn và lí trí hơn xưa rồi, giờ tôi trải lòng hết mọi thứ thuộc về mình cho em nghe, quyết định cuối cùng ra sao đều do em định đoạt.”

Trái tim Tô Chi sớm đã mất đi bền đỗ làm điểm tựa, mỗi một nhịp đập đều hệt như một lần hụt bước.

Ánh mắt cô nhìn xuống tấm ảnh kia, bấy giờ mới nhận ra là bệnh án của Trình Viễn Đông.

“...Ba chú?”

“Tuần trước Trình Hoài Linh đã bị kết án rồi, hai mươi năm. Ba tôi không chịu nổi cú sốc nên tuần trước cũng phải nhập viện.”

“Bây giờ ông ấy vẫn ổn chứ?” Tô Chi không nhịn được hỏi lại.

Trình Hoài Cẩn nhìn cô: “Đau buồn quá mức, mấy hôm nay đang tĩnh dưỡng.”

“Xin lỗi, tôi không biết...”

“Em không có lỗi làm gì với tôi cả.” Trình Hoài Cẩn dùng đầu ngón tay lau đi vệt nước mắt vương trên khoé mắt cô, cất giọng trầm lắng: “Tiểu Chi, tôi vẫn còn một chuyện cuối cùng muốn nói với em.”

Tô Chi nhìn vào đôi mắt nghiêm túc vô ngần ấy, một dự cảm trong miền tiềm thức khiến cô có ảo giác như mình lại quay trở về bên rìa vực sâu.

Thế nhưng giờ phút này đây, nơi ấy tuyệt nhiên không có cơn gió lạnh buốt giá đến thấu xương kia nữa.

Thứ duy nhất hiện hữu, chỉ có tình ý sắt son dạt dào trong ánh mắt anh.

Tựa như một ngọn lửa bùng cháy, dẫu chưa hề chạm vào nhưng đã bị cơn sóng nhiệt hừng hực thiêu đốt.

Gần như là điều có thể dự đoán trước, cô nghe thấy Trình Hoài Cảnh lên tiếng:

“Tiểu Chi, em mãi mãi là vị trí đầu tiên trong anh.”

Ánh mắt anh sáng trong là thế, kiên định không dao động là vậy.

Mỗi một câu anh nói đều là thật lòng.

Tô Chi biết.

Tựa như được ban tặng món quà hằng ao ước đã lâu thật lâu, dẫu được thoả mãn, nhưng cũng đi kèm với đó là nỗi ám ức lớn lao.

Anh đã để cô phải chờ đợi lâu biết nhường nào.

Chờ đợi cái ôm lâu đến thế.

Chờ đợi tình yêu muộn màng đến vậy.

Chẳng cần phải áp ủ lên men nhiều thêm, dường như mọi thứ vốn nên xảy ra từ sớm mới phải.

Tô Chi khóc oà lên.

Tiếng vỡ oà như muốn trút bỏ hết nỗi lòng.

Đáy mắt Trình Hoài Cẩn hơi ươn ướt, anh lại vươn tay ôm chặt cô vào lòng mình.

Hai tay Tô Chi ra sức ghì chặt như muốn khảm sâu đôi bên vào trong cơ thể nhau.

Khoang ngực đã không thể hô hấp, cánh tay cũng cảm thấy đau đớn. Ấy vậy mà cô vẫn chẳng chịu buông rời dù chỉ là đôi chút.

“Trình Hoài Cẩn.” Cô nức nở gọi tên anh.

“Anh đây, Tiểu Chi.”

Nước mắt Tô Chi được đà càng đong đầy trào dâng.

“Em vẫn muốn nghe nữa.”

Giọng nói của Trình Hoài Cẩn cũng có chút run run, nhưng từng câu từng chữ anh thốt ra vẫn rõ ràng xiết bao:

“Tiểu Chi, em mãi mãi là vị trí đầu tiên trong anh.”

Tầm nhìn của Tô Chi đã nhoè hắt đi, cô buông đôi bàn tay đang ôm Trình Hoài Cẩn ra.

Qua loa gạt đi hàng nước mắt, Tô Chi vươn hai tay áp chặt gò má anh, ghé người lại gần nhìn thật chăm chú.

Chóp mũi chạm nhau, hơi thở đan cài.

Trình Hoài Cẩn cứ ngồi im cho cô nhìn mình thỏa thuê.

Viền mắt lại nóng lên, Tô Chi khế cất lời nỉ non: “Trình Hoài Cẩn, trước kia anh toàn không chịu ôm em.”

“Anh xin lỗi.”

Giọng Tô Chỉ nghẹn ngào, lại hỏi anh: “Em chỉ muốn biết, trước kia những lúc em ôm anh, đã có khi nào anh muốn ôm lại em hay chưa, dẫu chỉ một lần thôi?”

Cô ngược đôi mắt đỏ hoe nhìn Trình Hoài Cẩn.

Lòng thầm nguyện cầu anh nói có.

Trình Hoài Cẩn nhìn xoáy sâu vào đôi mắt cô.

Trong căn phòng ngủ lặng yên, anh cất giọng mạnh mẽ vang vọng:

“Tiểu Chỉ, mỗi một lần anh đều muốn.”

Chương 65: "đang lắng nghe tiếng nhịp tim của anh"

Hơi thở hoàn toàn rối loạn.

Rốt cuộc nên hít vào ra sao, thở ra như nào đây?

Nhịp đập con tim cũng càng thêm rối bời, dòng máu lội dòng chảy ngược lên trên.

Bên tai xuất hiện tiếng ù khe khẽ, cả năm giác quan đều như bị phong bế.

Thế rồi, một thứ gì đó ấm nóng, mềm mại khẽ ngậm lấy cánh môi cô.

Cơ thể như bị rút kiệt hơi sức.

Chỉ biết để mặc hơi thở của anh lấp đầy toàn bộ bờ môi cô.

Sao mà dịu dàng quá đỗi. Tựa như có cọng lông vũ lả lướt cọ qua sống lưng.

Trình Hoài Cảnh tỉ mỉ khắc họa theo dáng hình bờ môi Tô Chi, nhẹ nhàng cạy mở hàm răng cô.

Hơi thở cũng trở nên xa xỉ đến lạ, cô không dẫn nỗi lòng mình bắt đầu phát ra tiếng than ngậm khiến lòng người nhện nhạo ngứa ngáy.

Nhưng chính tiếng rên khe khẽ ấy lại giống như chất xúc tác dẫn cháy nhỏ giọt vào giữa màn pháo hoa.

Nụ hôn ngày một sâu hơn.

Cô nhân lúc nghiêng đầu vội hít một ngụm không khí, mà ngay giây sau lại tiếp tục đắm mình trong vòng xoáy ướt át dâng trào.

Hệ thống sưởi trong căn phòng ngủ này chính là tên đầu sỏ khiến gò má cô hồng rất nóng rực.

Tô Chi phải vòng tay ghì chặt lấy cổ Trình Hoài Cẩn mới không đến mức khiến mình sa chân chìm ngấm trong vòng xoáy ấy.

Cuối cùng, Tô Chi vùi mặt thật sâu vào hõm vai Trình Hoài Cẩn.

Nhịp đập hai con tim đồng điệu rộn ràng.

Hốc mắt phút chốc lại ầng ậng nóng hổi, như thể được lấp đầy bởi niềm vui quá đỗi dạt dào của đêm nay.

Nhưng nơi khóe môi vẫn thành thật hơn cả, vẫn nhếch lên mỉm cười, chẳng hề che giấu nỗi niềm vui sướng vì tìm lại được những gì mình đã từng đánh mất.

Tô Chi thu lại cánh tay đang ôm Trình Hoài Cẩn, cơ thể bỗng run lên khe khẽ. Cô cảm nhận được một bàn tay của Trình Hoài Cẩn đang nhẹ nhàng nắm lấy mắt cá chân của mình.

Đầu ngón tay ấm áp tỉ mỉ vuốt ve xoa nắn trên bắp chân, khiến cô không kìm được muốn rụt chân về.

“Anh làm cái gì đấy?” Tô Chi thủ thỉ nói nhỏ bên tai anh, nhưng nghe sao mà giống làm nũng đến lạ.

Trình Hoài Cẩn cúi đầu nhìn cô: “Bụng còn đau không?”

Tô Chi ngẩn người, chuyện vừa xảy ra hồi nãy khiến cô quên hẳn cơn đau bụng kinh, giờ phút này dòng ý thức mới quay trở lại. Cô im lặng vài giây: “Hình như không đau nữa rồi.”

“Thuốc giảm đau phát huy tác dụng rồi.”

“Không phải.” Tô Chỉ hơi dịch người về phía sau, ánh mắt nhìn thẳng vào Trình Hoài Cẩn: “Là dopamine. Là do lượng dopamine được sản sinh ra khi anh ôm hôn em khiến em không còn cảm thấy đau nữa.”

Viền mắt cô vẫn còn vương lại chút phiếm đỏ chưa phai mờ, trên bờ môi cũng nhuộm màu căng mọng ẩm ướt. Ánh mắt Trình Hoài Cẩn chu du khắp gương mặt cô, lát sau trầm giọng cất lời: “Tiểu Chỉ.”

Tô Chỉ ngây ngô chớp hàng mi, mà Trình Hoài Cẩn lại chẳng chút do dự chần chừ.

Anh cúi xuống, tiếp tục phác họa đường viền bờ môi ấy.

-

Cuối cùng đến tận lúc chuẩn bị đi ngủ, hai người đã vờ vờ chim chuột nhau đến gần một giờ.

Trình Hoài Cẩn tắm tấp xong đi ra khỏi nhà tắm.

Anh ngồi xuống bên giường vuốt ve mái tóc cô: “Ngủ đi, anh ra ngoài đây.”

Nhưng khi anh chuẩn bị đứng dậy, bất chợt cảm nhận được có một cánh tay túm chặt lấy ống tay áo ngủ của mình.

Trình Hoài Cẩn quay đầu lại.

Trong phòng chỉ còn lại ngọn đèn ngủ trên đầu giường còn sáng, cả người cô ngồi tựa vào đầu giường trông tựa làn nước xuân tan chảy hiền hoà dịu êm. Nửa bên gò má được ánh đèn vàng ấm áp chiếu rọi, thấp thoáng như nhìn thấy cả nét phiếm đỏ trong đôi mắt ấy.

Tô Chỉ buông bàn tay thôi không kéo ống tay áo anh nữa: “Bụng em vẫn còn hơi đau.”

“Muốn uống thuốc giảm đau nữa không?”

“Em không thể uống nữa,” Tô Chi lắc đầu, “Không ghê gớm lắm đâu, chỉ là muốn được anh ôm thôi.”

Trình Hoài Cẩn hơi sững người giây lát, ánh mắt đáp xuống gò má cô như đang cố lý giải hàm ý trong lời nói kia.

Nhưng anh còn chưa kịp thốt nên câu, Tô Chi đã nằm phịch xuống giường, giơ tay kéo chăn che kín mặt mũi.

Giọng nói nghèn nghẹt vọng ra từ trong chăn: “Trình Hoài Cẩn, đêm nay em có thể ôm anh ngủ được không?”

Mặt Tô Chi phải nói là sắp bốc cháy đến nơi, nhưng chỉ cần cô không nhìn thấy Trình Hoài Cẩn, Trình Hoài Cẩn cũng chẳng thể cười nhạo cô được.

Thế là giọng điệu càng hùng hồn lí lẽ đâu ra đấy:

“Ngủ trong phòng lạ như này em sợ lắm.”

“Đã thế nếu lúc nửa đêm em lên cơn đau bụng, anh còn lấy thuốc giúp em được chứ.”

“Em không quen ngủ một mình.”

“Đêm nay anh mới ôm em được có một tí tẹo, em vẫn muốn...”

Câu cuối cùng còn chưa kịp nói dứt lời, đột nhiên cô nghe thấy có tiếng tắt đèn.

Tô Chi vén ngay chăn ra định xem Trình Hoài Cẩn đi đâu, thế rồi bỗng nhiên có cảm giác một bên giường hơi lún xuống. Tiếp đó là một cánh tay ôm vòng qua người cô.

Trái tim Tô Chi thoát cái đập rộn ràng, cô nghe thấy anh nói: “Ôm đi này.”

Bộ đồ ngủ bằng chất liệu cotton mềm mại, trên người anh có hương thơm thoang thoảng sau khi tắm xong. Nhiệt độ cơ thể ấm nóng dán sát vào người Tô Chi, khiến cô không tự chủ được muốn lại gần anh hơn nữa.

Tô Chi gối đầu trên cánh tay anh, cuộn mình hoàn toàn nép chặt vào lòng Trình Hoài Cẩn. Trên đỉnh đầu là cằm anh, hai chân co lại gác trên đầu gối anh.

Trong trái tim như có dòng nước ấm róc rách chảy quanh không ngừng, từng đầu ngón tay cứ run lên vì phấn khích.

Tô Chi chỉ đành áp chúng lên lồng ngực Trình Hoài Cẩn, có đôi phần căng thẳng túm lấy áo ngủ của anh.

Trong bóng tối tĩnh mịch, thị giác đã mất đi vị thế thống trị của nó. Mà thay vào đó, xúc giác cùng khứu giác như được cho phép phóng đại đến cực hạn.

Tô Chi chậm chậm lắng nghe nhịp đập con tim Trình Hoài Cẩn, vững vàng mà lại ổn định.

Cô không nhịn được xích lại gần hơn nữa, áp hẳn gò má mình lên lồng ngực Trình Hoài Cẩn.

Lắng nghe một hồi, cô khẽ cười khúc khích.

Bàn tay đang vuốt ve mái tóc Tô Chi của Trình Hoài Cẩn dịch xuống sờ thùy tai cô: “Em cười cái gì?”

Tô Chi nhích người lên trên, chóp mũi hai người chạm nhau: “Em đang lắng nghe tiếng nhịp tim của anh.”

“Thú vị đến thế cơ à?” Hơi thở khi nói chuyện của anh phả lên gò má cô, Tô Chi không nhịn được lại cười rúc rích.

“Em chưa nghe bao giờ.”

Nói rồi cô dùng chóp mũi cọ cọ vào mũi Trình Hoài Cẩn, sau đó hít hà khắp nơi trên gương mặt anh hết như một bé mèo con.

Lát sau lại dịch xuống dưới ngửi cổ anh, tỉ mỉ, tần mẫn, một tắc không rời.

Đang định tiếp tục dịch xuống dưới, Trình Hoài Cẩn bỗng siết chặt cánh tay.

Tô Chi bị ghìm lại, lập tức ngẩng đầu phàn nàn: “Anh ôm em chặt thế làm gì?”

Giọng nói trầm khàn của Trình Hoài Cẩn vọng xuống: “Tiểu Chi, đừng động đậy nữa.”

Hàng mi khẽ chớp cọ lên hầu kết của Trình Hoài Cẩn vài cái. Thế rồi đột nhiên, cô như ý thức được điều gì đó, khắp người lập tức bùng cháy rạo rục.

Gò má cũng nóng ran đến bỏng rát. Cơ thể cứng đờ tại chỗ không dám hí hoáy càn quấy nữa.

Hơi thở nín lặng, Trình Hoài Cẩn vươn tay kéo cô nhích lên trên. Thị giác đã thích nghi với bóng tối, đâu đó có thể nhìn thấy thấp thoáng đường nét khuôn mặt của đối phương.

Tô Chi mở to hai mắt nhìn anh, nhìn hoài nhìn mãi rồi lại xiêu lòng cứ thế rướn người lên chạm vào chóp mũi anh.

Bất chợt, cô nghe thấy tiếng cười khe khẽ của Trình Hoài Cẩn.

“Anh cười cái gì?” Cô hỏi.

Trình Hoài Cẩn hôn lên chóp mũi cô: “Có ảo giác như mình là kẻ vô đạo đức, cứ nghĩ em vẫn mười bảy tuổi.”

Tô Chi cười cong cong đôi mắt: “Thì em vẫn mười bảy tuổi thật mà, tuổi trên chứng minh thư là Tô Xương Minh khai khống lên một năm cho em.”

Trình Hoài Cẩn: “...”

Thấy thế Tô Chi càng cười đến rung cả người: “Chú Trình này, cảm giác ôm cô nhóc mình từng nuôi nấng thế nào?”

Bàn tay Trình Hoài Cẩn vuốt nhẹ sống lưng cô vài cái: “Gầy quá, sờ được cả xương rồi này.”

Khóe miệng Tô Chi sắp ngoác ra tận mang tai: “Cũng tại anh giữa đường đem con bỏ chợ lâu đến thế chứ sao.”

“Ừm.” Trình Hoài Cẩn rất đồng tình, “Vẫn phải nuôi bên người mới được.”

Tô Chi cười đến mức bắt đầu mỏi như cả cơ mặt, ánh mắt cô đáp xuống cánh môi Trình Hoài Cẩn. Khựng lại vài giây, sau đó vươn đầu lưỡi, nhích người lại gần, khẽ liếm lên bờ môi ấy.

Rất rõ ràng, cô lại cảm nhận được cơ thể Trình Hoài Cẩn thoáng cái cứng đờ.

Cơn phấn khích trong lòng được đà càng hăng, cô lại rướn người khẽ liếm láp.

Vẫn chiêu cũ, nhấp như một cái rồi cuốn gói bỏ chạy.

Đến lần thứ ba, cô lại định giờ mánh cũ. Nhưng ngay giây phút nhích người lại gần, bất thành linh cô bị Trình Hoài Cẩn hôn cho choáng váng cả đầu óc.

Mang theo hàm ý trừng phạt đầy “ác ý”, anh tước đoạt đi toàn bộ cơ hội hít thở của cô. Cuối cùng, mãi đến khi Tô Chi ngoi ngóp xin tha, anh mới lật cả người cô lại.

Trình Hoài Cẩn ôm chặt cô từ phía sau, chặt phăng cơ hội tiếp tục léng phéng làm càn của Tô Chi.

Anh hôn nhẹ lên bờ vai một cái: “Ngủ nào, muộn lắm rồi.”

Tô Chi dịch người về phía sau, đảm bảo lưng mình hoàn toàn dán sát lên ngực anh mới chịu thôi, sau đó nắm lấy tay Trình Hoài Cẩn đặt bên bờ môi, hôn chụt vào lòng bàn tay anh:

“Ngủ ngon, Trình Hoài Cẩn.”

“Ngủ ngon, Tiểu Chi.”

“Ngủ ngon, Trình Hoài Cẩn.”

“...Ngủ ngon, Tiểu Chi.”

“Ngủ ngon, Trình Hoài Cẩn.”

“... ... Ngủ ngon, Tiểu Chi.”

“Ngủ ngon, Trình Hoài Cẩn.”

“Ngủ thôi nào.”

-

Kể ra mới nhớ, đây là lần đầu tiên Tô Chi ngủ trên chiếc giường lạ lẫm này. Ấy vậy mà suốt cả một đêm, cô như được quay trở về chốn cũ vốn thuộc về mình, trở về với hơi thở và nhiệt độ cơ thể ấm áp thân thuộc của ai kia.

Cái cảm giác an toàn, cảm giác có chốn để thuộc về khi được Người giang tay ôm lấy khiến cô hoàn toàn mở rộng lòng mình.

Sau một đêm ngon giấc, mở mắt ra là lúc phát hiện sắc trời vừa hừng sáng.

Rõ ràng đêm qua ngủ muộn là thế, vậy mà hôm nay vẫn thức dậy sớm đến vậy.

Nhưng lòng Tô Chi rõ hơn ai hết, cảm xúc trong cô vẫn luôn trong trạng thái hưng phấn thì làm sao mà ngủ nghê cho được.

Cô trở mình muốn ôm ấp Trình Hoài Cẩn, nhưng lại nhận ra bên cạnh đã chẳng thấy người đâu.

Tô Chi vùng dậy ngó quanh tứ phía, vừa liếc mắt đã nhìn thấy Trình Hoài Cẩn đang ngồi ở ngoài ban công.

Bầu trời hãy còn chút sắc xanh, tựa như đường chân trời bị màn sương mù giăng kín, nom tĩnh lặng đến lạ thường.

Anh vẫn đang mặc bộ đồ ngủ màu xám kia, một nửa cơ thể không bị tấm rèm cửa che khuất, có thể nhìn thấy cánh tay phải của anh đang đặt trên thành ghế.

Cổ tay áo rộng rãi rủ xuống để lộ ra cẳng tay thon dài rắn rỏi, cùng với đó là điều thuốc lá đã hút già nửa điếu đang kẹp trên những đầu ngón tay.

Đây là lần đầu tiên Tô Chi nhìn thấy Trình Hoài Cẩn hút thuốc.

À không phải, lần trước lúc ở dưới lầu nhà cô mới là lần đầu tiên. Chỉ là, lần này cô mới được nhìn rõ đến thế.

Lòng chẳng hiểu tại sao anh tự nhiên lại bắt đầu hút thuốc.

Tô Chi vừa mới đưa tay vịn thành giường đứng dậy, bất chợt một dòng ấm nóng tuôn trào khiến gương mặt cô biến sắc. Thế là chỉ đành đi ỏn ẻn vào trong nhà tắm.

Trên bồn rửa trong nhà tắm bày biện một hàng đồ vệ sinh cá nhân rất gọn gàng ngăn nắp. Bên cạnh còn có nguyên một bộ mỹ phẩm dưỡng da. Tô Chi không tìm được cong môi mỉm cười, cô có cảm

giác kể từ ngày hôm qua, cuộc đời mình đã bắt đầu vượt quá lượng đường cho phép mất rồi, nếu không thì tại sao khoé môi cô cứ hở ra là lại nhếch lên rõ cao thế chứ.

Thôi thì cứ đánh răng rửa mặt cho xong đi đã.

Cô nhìn mình trong gương đang mặc một bộ váy ngủ màu xám, mái tóc còn hơi ẩm ẩm, đôi mắt vẫn còn chút nhập nhèm ngái ngủ vì vừa mới tỉnh giấc.

Bờ môi thì...

Tô Chi không kìm được khẽ mím môi lại.

Cũng chẳng nhớ nổi đêm qua hai người rốt cuộc đã hôn nhau bao nhiêu lần nữa. Thoắt cái cơ thể đã bắt đầu nóng hừng hực, Tô Chi vội vàng lảng tránh tầm mắt.

Cô rón ra rón rén đi ra ban công, giây phút mở cánh cửa lùa ra, Trình Hoài Cẩn cũng lập tức quay đầu nhìn cô.

“Dậy rồi à.”

Tà váy bị làn gió thổi tung bay phất phơ, bấy giờ Tô Chi mới nhận ra anh đã mở hé một cánh cửa sổ.

Trình Hoài Cẩn đứng ngay dậy đi khép cửa sổ vào, “Quay về phòng ngủ trước đi, ngoài này hơi lạnh.”

Tô Chi lắc đầu: “Em không muốn đâu.” Nói rồi cô đẩy Trình Hoài Cẩn ngồi lại xuống ghế. Ánh mắt rũ xuống nhìn vào điều thuốc trong tay anh.

Trình Hoài Cẩn cũng đưa mắt nhìn, lát sau vươn cánh tay phải còn trống kéo cô ngồi lên đùi mình.

Anh cất giọng đều đều: “Vừa nãy anh đang nghĩ chút chuyện, nhìn thấy nên tiện tay lấy hút luôn.”

Tô Chi “ồ” một tiếng, cô vòng tay ôm cổ Trình Hoài Cẩn, cả người dựa sát vào anh: “Nghĩ gì thế?”

“Ngày mai Trình Viễn Đông xuất viện, anh phải đi đón ông ấy.”

“Ừ ừ, được. Có cần em giúp gì không?”

“Không cần, anh chỉ đi thăm một lúc thôi. Ông ấy có người ở cạnh trông nom chăm sóc rồi.”

Tô Chi gật đầu, sau đó cúi xuống dụi dụi trước ngực anh. Cô biết anh không muốn nói quá nhiều về mấy chuyện này.

Một lúc sau, cô ngẩng lên hít hít má anh: “Loại thuốc này là vị gì vậy? Ngửi cứ the mát sao sao ấy?”

Trình Hoài Cẩn đưa tay lấy bao thuốc rỗng cho cô xem.

Tô Chi nhíu mày: “Anh vừa hút hết sạch cả bao?”

“Không, hôm nay đúng lúc thấy còn điếu cuối cùng nên tiện tay lấy ra nốt. Sau này sẽ không hút nữa.”

“Nhưng mà kể ra dễ ngửi thật.”

Trình Hoài Cẩn cất giọng chậm rãi: “Nhưng anh không khuyến khích em hút thuốc đâu.”

Tô Chi đưa tay bưng mặt anh, nom đến là đứng đần chững chạc: “Thầy Trình này, bây giờ thầy mới là người hút thuốc đấy nhé!”

Trình Hoài Cẩn nhìn thẳng vào mắt cô, thế mà mặt mày vẫn tỉnh queo điềm nhiên như không: “Anh không hút nữa rồi.”

Tô Chi mím môi phì cười, lát sau nói tiếp: “Nhưng mà mùi này kiểu thanh mát thật đấy, lúc em ngửi thấy trên người anh thấy cũng thơm ra trò, cho em thử một hơi được không?”

“Anh không khuyến khích.”

“Thì thử mùi vị ra sao thôi mà? Chắc chắn không phải ham hố gì thuốc lá đâu!” Cô thề thốt chắc nịch.

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn chậm rãi chu du khắp nửa vòng trên gương mặt cô, anh hỏi: “Chỉ muốn nếm thử mùi vị?”

Tô Chi gật đầu cái rụp.

Trình Hoài Cẩn im lặng giây lát, duỗi cánh tay đang cầm điếu thuốc giờ ra xa.

“Vậy chỉ được nếm thử mùi vị thôi.”

Phút chốc, anh hơi nghiêng đầu, phủ người xuống...

Nhẹ nhàng ngậm lấy cánh môi cô.

Chương 66: Mèo con uống sữa

Một nụ hôn phảng phất hương thuốc lá bạc hà man mát. Tựa buổi sớm mai mờ sương, ẩm ướt, se lạnh, nhưng lại khiến lòng người không khỏi hoài niệm luyến lưu.

Cứ tức tắc ngắt quãng, Tô Chi bưng má anh chốc chốc lại hôn chụt xuống một cái.

Là nụ hôn phớt thoáng qua, chạm vào rồi rời đi ngay.

Trình Hoài Cẩn chỉ cười không nói gì.

Điều thuốc đã tàn, hai tay anh ôm chặt eo cô, cứ để mặc cô hôn lên vành trán, lên đôi mắt, lên gò má, lên bờ môi, lên cằm mình hệt như một bé mèo con đang liếm láp thức ăn.

Cô cười cong cong đôi mắt tựa vành trăng non nho nhỏ.

Lần này, là vì nụ cười của anh.

Tô Chi tì lên vai Trình Hoài Cẩn, đổi sang tư thế ngồi dang rộng hai chân khiến cô cũng cảm thấy thoải mái hơn phần nào.

Hai tay Trình Hoài Cẩn ôm trọn vòng eo cô, lòng bàn tay ấm nóng xuyên qua lớp váy ngủ cotton mềm mại mỏng tang, đem tới xúc cảm nóng bỏng trên làn da.

Dường như khó lòng chịu nổi cảm giác ấy, Tô Chi hơi nhích nhích người về phía trước, nhưng lại nghe thấy Trình Hoài Cẩn gọi cô: "Tiểu Chi."

Giọng nói mang theo vài phần kiềm chế đè nén. Mà lần này, cô còn nhận thấy điều đó rõ ràng hơn cả đêm qua.

Vành tai Tô Chỉ thoát cái đỏ bừng lên, vội vùi mặt vào hõm vai Trình Hoài Căn.

Một lúc sau, cô mới cất giọng nghèn nghẹt: “Con người anh chẳng đứng đắn gì cả.”

Trình Hoài Căn cười khế một tiếng: “Tiểu Chỉ, anh sắp ba mươi rồi.”

"Cứ ba mươi là có thể không đứng đắn như thế à!" Tô Chỉ giơ tay thụi vào lồng ngực anh.

Trình Hoài Căn nắm chặt tay cô áp lên người mình, khế nói: “Em đừng cứ hôn hít cọ cọ khắp nơi y như mèo con nữa, anh tự khắc sẽ đứng đắn hơn nhiều.”

"Cái con người này lăm lý do lý trấu thật đấy!" Mặt Tô Chỉ nóng như phải bỏng, cô cảm giác cơ thể mình cũng sắp mềm nhũn ra đến nơi.

“Em phải đi ăn sáng đây!” Cô nhảy phắt xuống khỏi chân Trình Hoài Căn, chuồn tót vào phòng ngủ nhanh như chớp.

Trình Hoài Căn quay đầu nhìn bóng lưng chạy trốn của cô, khóe miệng khế cong cong mỉm cười. Sau đó cũng đứng dậy, đi theo vào trong.

Tô Chỉ quay về phòng ngủ mặc áo ngực xong mới đi ra ngoài phòng ăn.

Dì giúp việc đang chuẩn bị bữa sáng.

"Không biết cô Tô thích ăn gì, bánh mì và sữa có được không? Hoặc là thích món nào khác thì để bây giờ tôi đi xuống mua cũng được."

"Không sao, không sao, bánh mì và sữa cũng được ạ. Cảm ơn dì."
Tô Chỉ cười nói.

Trình Hoài Cận cũng đi theo vào phòng ăn, anh đã thay sang áo sơ mi và quần tây. Ánh nắng ban mai dịu dàng chiều vào từ một góc cửa sổ, mang đến cho con người ta một loại cảm giác ấm áp đầy khoan khoái.

Anh ngồi xuống đối diện với Tô Chi, bảo dì giúp việc cứ đi làm việc mình trước. "Không thích ăn thì lát nữa xuống lầu ăn thứ khác cũng được."

"Thích chứ sao không, cũng có phải anh không biết là em không kén ăn đâu."

Tô Chi chớp mắt nhìn anh, vươn tay cầm lấy ly sữa ấm uống. Cô nhấp từng ngụm sữa nhỏ, trông có vẻ tâm trạng cũng thoải mái dễ chịu ra trò.

Trình Hoài Cận hạ mắt nhìn cô một lúc, lát sau lặng lẽ lấy điện thoại ra. "Tách" một tiếng, Tô Chi lập tức ngẩng đầu lên, cau mày lên án anh: "Anh chụp lén em!"

Trình Hoài Cận nhấn vào tấm ảnh xem thử, nhẹ giọng nói: "Chụp bạn gái mình thì không coi là chụp lén được."

Anh nói cứ như lẽ đương nhiên.

Trái tim Tô Chi bỗng đập hẫng nhịp, ấy là khi cô nghe thấy hai từ "bạn gái" trong miệng anh. Nhưng rồi vẫn giả đồ làm bộ: "Ai là bạn gái anh chứ hả?"

Trình Hoài Cận ngược mắt nhìn cô: "Em."

"Em không phải!" Cô cứ một hai phải "hát lệch tông" với anh mới chịu.

"Vậy quan hệ của chúng ta là gì?"

Tô Chi đặt ly sữa xuống, mỉm cười với anh: "Quan hệ bạn ngủ."

Trình Hoài Cẩn liếc cô lạnh tanh: “Chúng ta có hành động nào như một bạn ngủ đích thực à?”

Tô Chi ghen lời, thò chân đá anh ở dưới gầm bàn. Miệng khẽ lầu bầu: "Anh lại bắt đầu không đứng đắn rồi đấy."

“Có sao nói vậy thôi.” Trình Hoài Cẩn giơ tay nhấp ngụm cà phê, sau đó nói: “Nhưng anh không muốn làm bạn ngủ với em, Tiểu Chi. Anh nghiêm túc đấy.”

Thái độ quá đỗi chân thành tha thiết của anh khiến Tô Chi cũng phải mềm lòng. Cô thủ thỉ nói nhỏ: “Thế thì anh cũng chưa đạt tiêu chuẩn làm bạn trai của em đâu.”

"Có tiêu chuẩn gì, em cứ việc nói."

“Phải đối xử tốt với em.”

“Anh sẽ làm vậy.” Trình Hoài Cẩn nói xong cúi đầu mở điện thoại, thao tác vài cái rồi đẩy đến trước mặt Tô Chi.

Tô Chi vừa nhìn xuống, ấy thế mà không ngờ là anh đăng bài lên vòng bạn bè.

Chú thích ảnh có đúng bốn chữ cụt lủn: [Mèo con uống sữa.] Đính kèm là bức ảnh cô cúi đầu nhắm nhấp từng ngụm sữa khi nãy.

Mặt mày Tô Chi thoảng cái nóng bừng lên như phát sốt, nói năng cũng không lưu loát gãy gọn: "...Sao, sao con người anh lại như thế hả!"

Nhưng nụ cười trên khóe miệng thì lại rất không có tiền đồ, cứ thế phơi bày hết mọi cảm xúc trong cô: "Chẳng phải trước giờ anh chưa từng đăng bài sao?"

"Những thứ vô nghĩa không đáng để đăng."

“Thế vòng bạn bè của anh có những ai đấy?”

“Tất cả mọi người.” Trình Hoài Cận bình thản nói.

Lòng hư vinh cùng cảm giác hạnh phúc lớn lao hết như một trái khinh khí cầu được thổi căng phồng, đưa Tô Chỉ lao vút lên trời cao.

Cô mím chặt đôi môi đang thấm đượm ý cười, sau đó ấn làm mới lại vòng bạn bè.

Nháy mắt đã có hơn năm mươi lượt thích. Trong lòng bắt đầu thầm kêu gào, cô ấn làm mới thêm lần nữa, không ngờ nhìn thấy có tận vài người bạn của Hứa Gia cũng đã ấn thích bài đăng.

Đầu óc Tô Chỉ ong ong, phút chốc chợt nhận ra, anh làm vậy không những là đang thông báo việc mình không còn độc thân ở trong vòng bạn bè, mà hơn hết còn cho cả bạn bè của cô biết hiện tại cô cũng không còn độc thân nữa.

“Trình Hoài Cận, anh là cái đồ nham hiểm!”

Trình Hoài Cận biết cô đã nhìn thấu tâm tư của mình, cất điện thoại đi nói với cô: “Tiểu Chỉ, bỏ chặn WeChat cho anh đi.”

Tô Chỉ hậm hực: “Không đấy!”

Nói rồi cô uống ừng ực hết ly sữa rồi chuyển sang ăn bánh mì.

Trình Hoài Cận nhìn cô một hồi: “Không sao, cứ từ từ cũng được.”

Tô Chỉ không nhịn được cười: “Thầy Trình này, tâm trạng thầy coi bộ phơi phơi quá nhỉ!”

Trình Hoài Cận liếc cô một cái: “Cũng thường thôi.”

-

Sau khi hai người ăn trưa xong, Trình Hoài Cẩn có việc phải ra ngoài một chuyến.

Tô Chi rất tự giác quay về phòng ngủ, bật laptop tiếp tục gặm rĩa đồng báo cáo dự án. Điều khiến cô cảm thấy được an ủi phần nào, là sau khi trải qua nguyên một ngày hôm qua chỉ cắm đầu vào luyện tập cao độ, tốc độ đọc của cô thực sự đã được cải thiện hơn đôi chút. Từ tra từ, sắp xếp cho đến tổng hợp thông tin, khâu nào cũng đều làm lên tay hơn hẳn.

Những tín hiệu tích cực đáng mừng khiến cô hừng hực nhiệt huyết sôi trào, suốt buổi sáng không sờ mó gì đến điện thoại, đọc một lèo hết một tập báo cáo dự án.

Kết hợp thêm những nội dung của ngày hôm qua và hôm kia, đầu tiên Tô Chi làm một bảng so sánh theo chiều ngang, sau đó viết một bản báo cáo tóm tắt đơn giản bằng tiếng Anh. Tuy hầu hết cách dùng từ đặt câu chỉ nằm ở trình độ thi đại học, nhưng cô vẫn cảm thấy rất hài lòng về bản thân.

Hơn ai hết, cô biết rõ Trình Hoài Cẩn sẽ không bao giờ đả kích hay chế giễu mình, mà ngược lại anh sẽ luôn giúp cô hoàn thiện bản thân, dẫn dắt cô tiến bộ hơn từng ngày.

Đến gần trưa Trình Hoài Cẩn mới quay về, anh vừa mở cửa nhà ra, đang đứng thay giày ở huyền quan đã nhìn thấy Tô Chi chạy vù ra khỏi phòng ngủ.

Trông hệt như một chú thỏ nhỏ nhảy phắt lên người anh, Trình Hoài Cẩn lập tức vươn tay ôm chầm lấy cô.

Khẽ dung đưa xoay người một vòng, Tô Chi ôm cổ anh gọi: "Thầy Trình à."

Trình Hoài Cẩn vòng hai tay ôm chặt Tô Chi đi vào phòng ngủ, anh ngẩng đầu nhìn cô: "Sao tự nhiên lại gọi anh là thầy Trình?"

Tô Chi đưa tay bưng hai má anh: “Thì tại anh lại cầm tay chỉ dạy em giống trước kia đó.”

Nói rồi cô hôn chụt một cái lên trán anh: “Thầy Trình à, thầy tốt lắm đấy có biết không.”

Khóe miệng Trình Hoài Cẩn khẽ mím cười, dịu dàng nói: “Tốt như vậy thì có thể làm bạn trai em được không?”

Tô Chi cười cong tí mắt: “Không được.”

Trình Hoài Cẩn vỗ nhẹ vào hông cô, Tô Chi không nhịn được khẽ kêu lên một tiếng.

Hai má tức khắc ửng hồng. Giọng nói cũng ngọt như mật ong đặc quánh: "Sao anh lại phát mộng em!?"

Trình Hoài Cẩn ôm cô ngồi xuống trước bàn làm việc, biểu cảm đã khôi phục lại vẻ nghiêm túc: “Kiểm tra kết quả làm việc trong sáng nay của em.”

Tô Chi vịn vào vai Trình Hoài Cẩn, quay đầu nhìn màn hình máy tính của mình: "Em vừa đọc xong một tệp báo cáo dự án mới, anh bấm vào tab Word ở bên phải kia kìa, em mới viết một bản tóm tắt nhỏ đấy."

Nói xong, cô lại ngả lên người Trình Hoài Cẩn, vùi đầu vào hõm vai anh, cứ thế nằm bò ra trước người anh như một cái móc treo hình người.

Tay trái của Trình Hoài Cẩn ôm chặt người cô, tay phải vuốt màn hình cảm ứng đọc file tài liệu cô vừa viết.

Tô Chi lặng lẽ ngẩng lên nhìn sắc mặt anh, nói nhỏ: “Đừng có cười em đấy.”

“Không đâu.” Trình Hoài Cẩn đưa tay trái vuốt ve sau lưng Tô Chỉ, nhưng lúc ngón tay chạm đến gần xương bả vai cô thì khựng lại.

“Tiểu Chỉ.” Trình Hoài Cẩn đê thấp giọng.

Tô Chỉ nhìn anh đến là ngây thơ vô tội: "Sao thế, thầy Trình?"

Trong căn phòng ngủ ấm áp, cơ thể cô ngoan ngoãn áp lên lồng ngực anh mềm mại tựa tấm thảm nhung san hô. Ánh mắt đang ngược lên nhìn anh trông sao mà hồn nhiên bạo dạn đến thế.

Trình Hoài Cẩn lại vươn bàn tay trái vuốt ve tấm lưng nhẵn nhụi của cô, trầm giọng nói: "Anh nhớ lúc ăn sáng em đã mặc vào rồi mà."

Tô Chỉ thoát cái hiểu ngay ra anh đang nói cái gì, khẽ mím môi nói: "Tại lúc ấy có dì ở đó, nhưng giờ có mỗi một mình em trong phòng nên em lại cởi ra rồi."

Cô cất giọng khe khẽ nhẹ bẫng, nghe như thể thật sự hoàn toàn vô tội.

Vì đôi bên ở gần sát đối phương, Trình Hoài Cẩn có thể ngửi thấy hương thơm thanh mát ngọt ngào phảng phất thoát ẩn thoát hiện trên người cô.

Nhưng dường như cô không hề nhận thức được "mối nguy hiểm", chỉ nghiêm túc hỏi anh: "Thầy Trình à, làm vậy sẽ ảnh hưởng đến việc thầy đọc báo cáo của em à?"

Trình Hoài Cẩn im lặng nhìn sâu vào mắt cô, như thể đang tỉ mỉ nghiên cứu đánh giá.

Sau đó trầm giọng nói: “Có ảnh hưởng một chút.”

Nụ cười tức khắc hiển hiện bên bờ môi Tô Chỉ, cũng chứng minh rằng không phải cô hoàn toàn chẳng hề hay biết.

Tô Chi nhẹ nhàng nhích người lại sát rạt lồng ngực Trình Hoài Cẩn, cơ thể cứ dụi dụi như đang ộp ộp làm nũng: "Vậy thầy Trình mau đọc đi, đọc xong cho em xin ý kiến phản hồi."

Trình Hoài Cẩn cứng đờ người một lúc, nhưng rồi lại nhanh chóng tiếp tục đọc báo cáo của cô.

Tô Chi lén cười khúc khích, mới ngồi yên được một lúc lại bắt đầu hôn lên một bên mặt anh.

Chỉ là nụ hôn chuồn chuồn đập nước, ấy vậy mà lại đậm chồi nở rộ khắp chốn.

Cuối cùng Trình Hoài Cẩn không chịu nổi sự trêu ghẹo này của cô nữa, bỏ tay phải xuống khỏi máy tính, vỗ mông cô một cái nghe giòn tan.

Tô Chi lại hét lên một tiếng, vịn tay vào vai anh: "Trình Hoài Cẩn! Anh lại đánh em!"

"Em cứ thế này anh không đọc được." Trình Hoài Cẩn hạ thấp giọng.

Tô Chi cố nén cười, lý lẽ gãy gọn đâu ra đấy: "Em có làm gì đâu, chỉ nằm bò ra đây thôi cũng không được à?"

"Em không làm gì thật không?" Anh tỏ vẻ mặt lạnh.

Bây giờ Tô Chi căn bản chẳng hề sợ anh, nói năng đến hùng hồn: "Em là người ngây thơ nhất, vô tội nhất đấy nhé!"

Nào ngờ vừa mới dứt lời, Tô Chi bỗng đờ người. Vạt váy vang lên tiếng sột soạt sột soạt, trong căn phòng ngủ yên tĩnh này lại càng nghe rõ hơn bao giờ hết.

Thoáng chốc, toàn thân tê dại như bị điện giật. Nhưng cô còn chưa kịp phản ứng lại, bàn tay kia của Trình Hoài Cẩn đã ấn xuống đầu cô, đặt lên môi hôn.

Tựa như sảy chân rơi xuống vực sâu không đáy. Tứ chi chẳng thể túm được bất cứ sợi dây cứu mạng nào, chỉ đành buông xuôi cứ thế thả trôi bản thân rơi xuống dưới.

Thanh âm bên tai hoá thành mảnh vụn, cô cảm nhận được có cơn gió cả rít gào lướt qua người, mạnh mẽ cuốn bay mọi suy nghĩ còn sót lại.

Trong căn phòng ngủ ấm áp vang lên những âm thanh vụn vặt ngắt quãng. Màn hình máy tính dừng lại ở trang đầu tiên của file tài liệu, con trỏ chuột liên tục nhấp nháy không ngừng. Sau đó, màn hình lặng lẽ vụt tắt...

Nhưng, mọi thứ chẳng qua cũng chỉ là uống rượu độc cho thỏa cơn khát mà thôi. (1)

Chẳng mấy chốc Tô Chi đã nằm gục lên vai Trình Hoài Cảnh thờ hờn hển, Trình Hoài Cảnh vuốt phẳng lại vạt váy cho cô như cũ.

Anh nghiêng đầu khẽ hôn men theo cằn cổ Tô Chi, sau đó vỗ vỗ lên lưng cô: "Tiểu Chi."

Cả người Tô Chi đã đổ lụng lên như con tôm luộc từ lâu. Lúc này cô cứ cuộn tròn trên người Trình Hoài Cảnh không chịu động đậy.

Nhịp đập hai con tim rộn ràng đồng điệu, bất chợt khiến cô nhớ lại động tác mất kiểm soát của anh lúc nãy.

Anh như muốn nhào nặn vào tận sâu trái tim cô, bàn tay anh đặt trên nơi cách con tim cô thật gần biết bao.

Cách một lớp băng vệ sinh dày cộm, cô vẫn có thể cảm nhận được sự mất tự nhiên của Trình Hoài Cảnh. Tô Chi vẫn không dám nhìn anh, giọng nói tù bí nghèn nghệt: "Em vẫn chưa hết kỳ kinh nguyệt."

Trình Hoài Cẩn im lặng giây lát: “Anh biết.” Sau đó lại nói thêm: “Cho dù em hết kỳ rồi, anh cũng không định nói là muốn làm gì đó.”

Tô Chi ôm cổ anh, lại hỏi: "VẬY trước kia anh chưa từng nghĩ sẽ đi tìm phụ nữ sao? Kiếm cả tá cô bạn gái giống Giang Triết ấy?"

“Không.”

“Tại sao?”

Trình Hoài Cẩn dùng ngón tay vuốt ve sau lưng cô vài cái, khẽ nói: “Nói thật lòng, khi ấy anh thậm chí còn chẳng mấy kỳ vọng vào cuộc đời mình, cho nên cũng không còn tâm tư đâu mà đi lo nghĩ mấy chuyện này nữa.”

Tô Chi dựa vào hõm vai anh trộm cười: "Thầy Trình ời."

“Ừ?”

“Trình Hoài Cẩn à.”

“Ừ?”

“Em muốn nói anh nghe, rằng em rất hạnh phúc.”

Trình Hoài Cẩn siết chặt vòng ôm: “Anh cũng vậy.”

“VẬY anh ôm em chặt hơn nữa đi.”

Lần này, anh đáp lại cô bằng hành động.

-

Tối đó Trình Hoài Cẩn đã đưa Tô Chi về nhà.

Anh được cô mời lên nhà ngồi chơi. Đây là lần đầu tiên anh tỉ mỉ tham quan căn nhà tuy nhỏ bé đơn sơ nhưng nội thất tiện nghi bất

ngờ này của cô, do dự đắn đo một thôi một hồi, cuối cùng anh vẫn mở lời hỏi Tô Chỉ có đồng ý dọn đến sống cùng anh không.

Tô Chỉ suy nghĩ một lúc rồi từ chối.

Thực lòng, cô cảm thấy mình đã thay đổi rất nhiều so với trước đây.

Trình Hoài Cẩn nói sau này cô sẽ mãi mãi là vị trí đầu tiên trong anh, cô cũng kiên định tin chắc rằng anh thật lòng. Nhưng cô sẽ không giống như trước kia, cứ thế buông bỏ mọi thứ mình đang có để rồi lao vào vòng tay anh nữa.

Cô sẽ luôn giữ lại cho mình sự độc lập nhất định, không quá phụ thuộc ỷ lại vào đối phương. Dẫu cho đến cuối cùng, Trình Hoài Cẩn không thể giữ trọn vẹn lời hứa, lại một lần nữa dứt áo ra đi, khi ấy cô cũng sẽ không phải chịu nhiều tổn thương như trước kia nữa.

Cô coi đoạn tình cảm giữa hai người như một mối quan hệ lành mạnh bền vững, quyết không cho phép mình lại một lần nữa hoá thân thành loài hoa Thổ Ti (2) chẳng thể sinh trưởng một khi thiếu đi anh.

Sau khi nghe lý do của cô, Trình Hoài Cẩn đã im lặng rất lâu, cuối cùng anh quyết định tôn trọng sự lựa chọn của cô. Chỉ là lúc gần rời đi, anh đã ôm Tô Chỉ vào lòng, hôn cô say đắm lâu thật lâu.

Trong gian phòng khách nho nhỏ, có hai dáng hình quấn quýt hoà vào nhau bên khung cửa sổ tỏ rạng. Thi thoảng có tiếng nước nhỏ giọt nhép dứt quãng tràn ra giữa hai bờ môi góp phần thổi bùng lên cơn rạo rục khắp căn phòng.

Hai người lại trao nhau những nụ hôn ướt át, nhưng rồi cũng chẳng thể làm gì khác. Trình Hoài Cẩn ức nghẹn nhưng cũng bất lực chỉ đành thôi.

Cuối cùng, anh chỉ có thể bảo Tô Chỉ bỏ chặn WeChat cho mình trước. Để coi như đền bù vì chuyện mình từ chối chuyển đến sống

cùng anh, Tô Chỉ rất hào sảng bỏ chặn cho Trình Hoài Cẩn, mà đã thế còn ghim tít lên trên cùng.

Lúc này Trình Hoài Cẩn mới coi như xuôi xuôi được phần nào, cuối cùng mới chịu rời khỏi nhà của Tô Chỉ.

Vài ngày sau đó, Tô Chỉ đều đến phụ giúp công việc cho Trình Hoài Cẩn rất đúng giờ. Càng làm cô lại càng thành thạo và lên tay hơn hẳn trước kia.

Hôm đó đang lúc ăn tối ở nhà Trình Hoài Cẩn, cô lại lướt đọc tin nhắn trong nhóm lớp như thường lệ.

Hầu hết chúng bạn đều đang huyền thuyên kể lể xoay quanh cuộc sống trong kỳ nghỉ đông của bản thân. Riêng chỉ có giáo viên cố vấn là gửi vài thông báo vào nhóm lớp cách đó ít lâu.

Tô Chỉ ấn vào từng mục xem thử, ra là chương trình hợp tác trao đổi sinh viên giữa đại học Bắc Lĩnh và một số trường đại học ở Mỹ. Tô Chỉ tò mò ấn vào xem, không ngờ đều là hợp tác với những trường tương đối danh giá ở Mỹ, cô đặt đũa xuống nghiêm túc đọc một lượt.

Trình Hoài Cẩn đang ngồi ở phía đối diện, thấy cô cứ nhìn điện thoại đến là chăm chú, đợi gần mười phút sau, thấy cô lại ngẩng đầu lên anh mới nói: "Có tin gì hay à, có thể chia sẻ với anh được không?"

Tô Chỉ mỉm cười giơ điện thoại đến trước mặt anh: "Em đang đọc chương trình trao đổi sinh viên ấy mà, vừa nãy giáo viên cố vấn gửi vào nhóm, không ngờ hoá ra còn có kiểu chương trình đào tạo trao đổi ra nước ngoài mà còn được cấp cả học phí và một phần sinh hoạt phí như này đây."

Trình Hoài Cẩn đọc lướt nhanh một lượt file cô vừa mở, hỏi cô: "Có hứng thú không?"

Tô Chỉ sửng người một lúc, nghĩ sao nói vậy: "Thật ra em chưa từng nghĩ tới phương diện này, vì trước nay em cứ nghĩ đi du học là phải

tốn nhiều tiền lắm."

"Đây chính là lợi thế của bộ đỡ."

"Sao cơ?"

Trình Hoài Cẩn đẩy điện thoại trả cô.

"Tiểu Chi, bộ đỡ khác nhau sẽ dẫn đến con người ta có những nhận thức khác biệt. Bộ đỡ càng cao càng vững chắc, em sẽ càng có nhiều ưu thế về mặt nhận thức và cơ hội được tiếp xúc va chạm. Ngược lại, anh cảm thấy em có thể thử cân nhắc kỹ lưỡng cơ hội này xem sao, nếu như có thể nắm bắt được những thứ có ích, công việc sau này của em cũng ắt sẽ dễ dàng suôn sẻ hơn rất nhiều."

Tô Chi lắng nghe Trình Hoài Cẩn nghiêm túc giải thích, ngẫm nghĩ một lát rồi lại mở file ra đọc lần nữa. Lần đầu là mang tâm lý tò mò xem thử cho biết, nhưng lần này là thực sự tìm kiếm xem liệu có cơ hội thích hợp nào dành cho mình hay không.

Chẳng lâu sau, "Anh xem cái này nè."

Tô Chi lại đưa điện thoại cho Trình Hoài Cẩn, "Chương trình này là sang Mỹ học bằng cử nhân bắt đầu từ năm hai, sau khi hoàn thành học phần trong ba năm, về nước có thể nhận bằng tốt nghiệp chương trình liên kết giữa bên đó và đại học Bắc Xuyên. Được miễn toàn bộ học phí, tiền sinh hoạt được cấp mỗi tháng 1500 USD. Nhưng chỉ tiêu mỗi khóa chỉ có hai người thôi, xem ra chắc là xét dựa vào thành tích rồi."

Trình Hoài Cẩn cũng nghiêm túc đọc kỹ một lượt: "Anh nghĩ em có thể thử đăng ký xem sao."

Chẳng hiểu vì lý do gì mà lòng bàn tay của Tô Chi bỗng đổ mồ hôi. "Trình Hoài Cẩn, anh nghiêm túc đấy à?"

"Tất nhiên."

“Nhưng nếu em đến đó một mình rồi, anh phải làm sao?”

"Em hy vọng anh sẽ làm sao?" Trình Hoài Cẩn bật cười.

Tô Chi cau mày: "Em không biết."

"Em đi thì anh sẽ theo chân em."

"Vậy còn công việc của anh thì sao?"

Anh nhún vai đến là thản nhiên: “Anh đầu tư chứ không phải làm thuê cho công ty tư vấn.” Dưới ánh đèn tĩnh lặng, vẻ mặt anh trông rất thoải mái.

Cảm xúc ấm áp chầm chậm dập dờn lướt qua trái tim Tô Chi, lần này, không còn là cô mãi miết đuổi theo sau lưng anh nữa rồi.

Mọi thứ sao mà tốt đẹp quá đỗi.

Khóe miệng cô không nén được ý cười, cuối cùng ấn lưu lại file thông tin: “Tạo nữa em về nhà sẽ nghiên cứu thêm.”

“Được, có chuyện gì cứ hỏi anh đừng ngại.”

“Không đâu mà.” Tô Chi nói.

"Còn chuyện này nữa, tiện hôm nay anh muốn hỏi em."

Tô Chi tắt màn hình điện thoại: “Chuyện gì thế?”

“Tiểu Chi.” Trình Hoài Cẩn nhìn cô, “Năm nay mình về Bắc Xuyên ăn Tết đi.”

Tô Chi hơi ngẩn người.

Trình Hoài Cẩn lại nói: “Chỉ có anh và em, hai ta cùng về nhà đón năm mới.”

Sống mũi Tô Chỉ bỗng cay cay, đã rất lâu rất lâu rồi cô chưa về Bắc Xuyên. "Dì Lý còn ở đó không?"

"Còn, dì ấy vẫn luôn trông coi căn nhà ở đó."

Giọng Tô Chỉ thoáng cái đã nghèn nghẹn: "Được, Trình Hoài Cẩn. Em cũng muốn quay lại thăm nơi ấy."

-

Vào ngày cuối tuần đầu tiên làm việc tại nhà Trình Hoài Cẩn, địa điểm làm việc đã chuyển từ Bắc Kinh sang Bắc Xuyên. Buổi sáng hôm Trình Hoài Cẩn đến đón cô, mới năm giờ sáng Tô Chỉ đã thức dậy.

Hành lý đã thu xếp gói ghém xong xuôi từ ngày hôm qua. Nhưng giữa chừng lại phát sinh một chuyện ngoài lề, vốn dĩ Tô Chỉ vẫn đang dùng cái vali màu đen có sẵn, ai dè vừa nhắc vali lên, đồ đạc đã thu xếp đâu vào đấy tự nhiên rơi tán loạn hết ra ngoài.

Sau khi biết chuyện, Trình Hoài Cẩn đã mua ngay cho cô một cái mới, bảo là coi như đây là phúc lợi trong công việc.

Một chiếc vali RIMOWA màu vàng nhạt, trông tựa màu sắc của lớp bơ sữa tan chảy, Tô Chỉ đã ưng ý ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Tám giờ sáng hôm sau Trình Hoài Cẩn đã tới trước cửa nhà cô, Tô Chỉ bảo muốn tự mình xách vali đi xuống lầu. Lúc xuống đến đầu cầu thang, đột nhiên cô kêu Trình Hoài Cẩn chụp ảnh cho mình với cái vali kia.

Trình Hoài Cẩn ngần ra một lúc, sau đó lấy ngay điện thoại ra chụp cho cô vài tấm liền.

Chụp xong Tô Chỉ đu bám lên cánh tay anh, xem thử mấy tấm ảnh chụp chung của cô và vali ra sao.

Lát sau, giọng nói tràn đầy vui sướng vang lên: "Trình Hoài Cẩn, em vui lắm luôn!"

Trình Hoài Cẩn hạ mắt nhìn Tô Chi, bàn tay không kìm được giơ lên vuốt ve mái tóc bồng bềnh của cô: "Mua mỗi cái vali mới thôi mà vui đến thế sao?"

Tô Chi ngẩng lên hôn anh: "Thì tại em cảm thấy mọi chuyện đều phát triển theo chiều hướng tốt đẹp đó, sao em lại may mắn hạnh phúc thế không biết!"

Trình Hoài Cẩn ôm chặt cô vào lòng, cúi đầu đáp lại nụ hôn ấy: "Về sau sẽ càng tốt đẹp hơn, lên xe thôi nào, Tiểu Chi."

"Được."

Đường về Bắc Xuyên thông thoáng, xe chạy bon bon. Tô Chi cứ ngêu ngao hát theo đài radio, suốt cuộc hành trình trông chẳng khác nào một buổi hòa nhạc của riêng mình cô. Cứ mỗi lần dừng đèn đỏ, Trình Hoài Cẩn lại không kìm được đưa tay ra, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Biết sao giờ, đến chính anh cũng cảm thấy mình có chút điên rồ.

Anh tham lam quyến luyến hơi ấm Tô Chi lưu lại bên người, và cũng chẳng thể phủ nhận được, rằng những hành vi ấu trĩ đó là do chính anh làm ra.

Tựa như bị cô lôi cuốn đắm say, có đôi khi anh sẽ từ bỏ lý trí mà sa lơi vào những khoảnh khắc ngọt ngào ấy.

Đến khoảng mười một giờ trưa, hai người đã lái xe vào gara trong căn hộ ở Bắc Xuyên. Nghe thấy có tiếng xe, dì Lý đi ngay ra ngoài, Tô Chi vừa xuống xe là hét vang lên một tiếng "dì Lý!" giòn tan. Dứt lời liền chạy nhào qua đó.

Dì Lý cười đến không khép được miệng, ôm chầm lấy Tô Chi, vừa nựng vừa ngắm: "Sao cô Tô lại vừa cao lên vừa xinh xắn hẳn ra thế này! Lâu lắm rồi không gặp, dì thật sự nhớ cháu lắm đó!"

"Cháu cũng nhớ dì lắm dì à." Tô Chi ôm dì Lý mà sống mũi cay cay không thôi.

Cô cố kìm lại những giọt nước mắt chực rơi, không muốn khiến ngày hôm nay trở nên quá buồn bã thương cảm.

"Vào nhà trước đã, bên ngoài lạnh lắm." Trình Hoài Cẩn xoa đầu Tô Chi, sau đó xách hai cái vali hành lý đi vào trong.

Vừa về đến nhà là Tô Chi lao ngay vào phòng ngủ của mình.

Dẫu đã lâu không về lại nơi này, vậy mà trong phòng vẫn sạch sẽ ngăn nắp hết như lúc cô rời đi. Chỉ là giờ đây đã được thay sang bộ chăn ga gối đệm màu hồng nhạt, trông giống phòng của mấy cô gái mới lớn hơn hẳn.

Miền hồi ức từng sống trong căn phòng ngủ này lại ùa về trong tâm trí Tô Chi như dòng nước biển trào dâng, cô không kìm được bước chân đi khắp mọi góc ngách nhìn ngó một lượt. Là niềm vui sướng khi tìm lại được những thứ mình từng đánh mất, khoảnh khắc Tô Chi quay đầu nhìn lại, vừa trông thấy Trình Hoài Cẩn đứng ở cửa, cô đã kìm lòng không đậu cứ thế lao tới ôm chầm lấy anh.

Giọng nói không tránh khỏi nhuốm màu ẩm ướt: "Trình Hoài Cẩn, hôm nay em thật sự rất vui." Nước mắt cô thấm nhòe trên áo anh, cảm giác có chốn để thuộc về khiến cô không khỏi cảm thấy mình thực sự đã quay về với mái ấm xưa.

Trình Hoài Cẩn bưng má cô, nhẹ nhàng hôn lên giọt nước mắt đang lăn dài nơi khóe mắt: "Tiểu Chi, mình về nhà rồi."

Anh vừa cất lời, hàng nước mắt Tô Chi đã hoàn toàn vỡ òa.

Vừa về tới nhà đã khóc lóc một trận đã đời mất hết cả mặt mũi, lúc đi ra ăn trưa cô vẫn cảm thấy hơi xấu hổ. May mà dì Lý đã quay vào phòng bếp nên không nhìn thấy bộ dạng của cô khi đó.

Vẫn là món tráng miệng quen thuộc sau bữa cơm, Tô Chi ăn mà mặt mày tím tím tươi cười không thôi, cả cơ thể cứ đung đưa lúc lắc trên ghế.

Ăn trưa xong, hai người đi ra ngoài phòng khách nghỉ ngơi, Tô Chi nằm kên ra mặt ghế sofa rộng rãi trông chẳng ra làm sao. Trình Hoài Cẩn lên lầu lấy thứ gì đó rồi cũng nhanh chóng đi xuống ngồi cạnh chân Tô Chi.

Đầu Tô Chi xẹt qua ý tưởng, thò chân giẫm lên quần tây của Trình Hoài Cẩn. Đang định tiếp tục "tác oai tác quái", tự nhiên mắt cá chân của cô bị Trình Hoài Cẩn túm chặt.

Cô kêu lên một tiếng giã giụa, muốn rụt chân về, nhưng lại bị Trình Hoài Cẩn kéo chân ôm luôn vào lòng mình. Thấy thế, Tô Chi tiện đà ngồi cưỡi lên người anh, hung hăng nói: "Sao anh kéo em?"

Lúc này Tô Chi đang mặc quần đùi, Trình Hoài Cẩn đưa tay vuốt ve bắp chân lộ ra ngoài của cô, chậm rãi nói: "Có thứ này cần quay về với chủ cũ của nó."

"Cái gì thế?" Tô Chi ôm cổ anh cười khúc khích.

Trình Hoài Cẩn vỗ nhẹ vào mông cô một cái, ý bảo cô nghiêm túc lại.

Tô Chi lằm bằm hừ hừ, thôi không ngộ nguậy nữa, nhưng trông có vẻ không mấy tình nguyện, thế rồi cô nhìn thấy Trình Hoài Cẩn lấy từ trong túi ra một món đồ.

Tô Chi đưa mắt nhìn theo tay anh, Trình Hoài Cẩn nhẹ nhàng mở tay ra.

Mặt dây chuyền dẹt quạt màu đỏ kia bóng lơ lửng giữa không trung.

Gần như ngay trong phút giây ấy, trái tim Tô Chỉ đã bị nghiền nát thành từng mảnh vụn vỡ. Cổ họng nghẹn ứ chất chứa đầy những ký ức khổng lồ khiến cô nhất thời chẳng thể thốt nên câu.

“Tôi cảm thấy rất đáng.”

“Rất đáng chỗ nào?”

“Bởi vì bây giờ tôi vẫn có thể nghe thấy.”

“Nghe thấy cái gì cơ?”

“Nghe thấy tiếng cười ngờ ngạc vừa nãy của cháu.”

Từng câu từng chữ hai người từng nói với nhau, giờ đây lại ùa về hiển hiện trong tâm trí Tô Chỉ không sót một chữ.

"Tiểu Chỉ, nếu sau này em thích thứ gì mình có thể mua thêm. Nhưng bây giờ em có thể đeo lại cái này trước được không?" Trình Hoài Cẩn lẳng lẳng nhìn đăm đăm lên gò má cô, chờ đợi câu trả lời của Tô Chỉ.

Dưới ánh đèn, đường viền nạm những viên kim cương nho nhỏ ánh lên tia sáng dịu êm đẹp đẽ vô ngần. Cô lặng người nhìn đến thất thần, nhưng rồi lập tức gật đầu thật mạnh, cất giọng hơi khàn khàn: "Được."

Trình Hoài Cẩn tháo sợi dây chuyền ra, Tô Chỉ ngoan ngoãn nằm gục người trên hõm vai anh. Cài chốt xong, ngón tay cái của Trình Hoài Cẩn vuốt ve sau gáy cô vài cái như đang luyến tiếc không rời đi.

Cơ thể Tô Chỉ không kìm được khẽ run rẩy.

“Xong rồi.” Anh nói.

Tô Chỉ ngồi thẳng dậy, cúi đầu chạm vào chiếc vòng cổ kia.

Hốc mắt bỗng nóng bừng, cô cúi xuống hôn lên môi Trình Hoài Cẩn. Giọng nói cũng đứt quãng vụn vặt: "Dây chuyền của em đã quay về rồi."

Trình Hoài Cẩn hôn đáp lại cô còn nồng cháy hơn thế.

Trong ngôi nhà này, nơi họ từng sống, từng sinh hoạt bên nhau.

Trên chiếc ghế sofa ấy, nơi hai người đã từng khao khát lại gần đối phương nhưng cuối cùng chỉ đành lùi bước.

Mà giờ phút này, họ trao nhau những cái ôm, những môi hôn quyến luyến không rời. Tựa như muốn bù đắp lại toàn bộ những tiếc nuối còn dang dở khi ấy.

Trong làn hơi thở ướt át rối loạn, Trình Hoài Cẩn nghe thấy Tô Chi mở lời: "Em hết kỳ dâu rồi."

Giọng nói thỏ thẻ run run khiến anh đột ngột dừng động tác lại.

Lòng ngực không ngừng phập phồng, anh hạ giọng hỏi cô: "Tiểu Chi, em chắc chứ?"

Giọng nói vọng ra từ hõm vai anh đã biến thành sợi bông ướt đẫm, từ từ siết chặt lấy trái tim anh: "Em chắc chắn."

Trình Hoài Cẩn phút chốc gồng cứng toàn thân.

Một lúc sau, anh bế thốc cô đứng dậy.

Cứ thế sai bước lên lầu không chút do dự, Trình Hoài Cẩn cất giọng trầm đục:

"Vậy để anh kiểm tra thử."

(1) Nguyên văn: 饮鸩止渴 (Âm Trấm chỉ khát/ Uống rượu độc cho đỡ khát), trong đó 鸩 hay Trấm theo truyền thuyết là một loài chim độc có lông màu xanh, ngâm lông chúng vào rượu sẽ thành chất độc giết người, rượu này gọi là “rượu Trấm”. Uống rượu Trấm để hết khát là ví với việc chỉ lo giải quyết khó khăn trước mắt mà không màng đến hậu họa sau này.

(2) Nguyên văn: 菟丝花/ hoa Thố Ti (hay thường được biết đến với cái tên dây tơ hồng) là loài thực vật ký sinh thuộc nhánh tầm gửi, không có rễ và lá nên không thể sinh tồn độc lập. Hoa Thố Ti phụ thuộc hoàn toàn vào vật chủ, khơi gợi cho con người ta về hình ảnh một người con gái yếu đuối cần được chở che, gắn cả đời mình lên người đàn ông.

Chương 67: Mộng âm dương

Thật ra Tô Chi chưa từng một lần đặt chân vào căn phòng ngủ ở Bắc Xuyên của Trình Hoài Cẩn. Thậm chí, cũng bởi vì có sự tồn tại của căn phòng này mà cô thường ngần ngại chùn bước không dám bén mảng lên tầng hai.

Anh ở tầng hai, cô ở tầng một.

Đã từng là ranh giới rạch ròi tựa hai dòng sông Kinh-Vị đục trong rõ ràng là thế. Ấy vậy mà giờ đây, ranh giới ấy cuối cùng đã bị phá vỡ.

Tô Chi được Trình Hoài Cẩn bế lên đẩy cửa đi vào phòng ngủ của anh, khoảnh khắc bước chân vào đây, không ngờ thứ đập vào mắt đầu tiên là gam màu trắng xám vô cùng đơn điệu.

Nhưng còn chưa kịp quan sát kỹ toàn bộ diện mạo của căn phòng này, cô đã bị anh bế đặt lên chiếc giường êm ái.

Sức nặng anh đổ dồn lên người cô khiến Tô Chi như đắm chìm trong từng làn hơi thở chỉ thuộc về riêng Trình Hoài Cẩn. Niềm mong ước đã chôn giấu ấp ủ trong cô bấy lâu nay, giờ đây đã được hiện thực hóa trong một tư thế hoàn hảo trắng hoa.

Một nụ hôn ướt át đầy kiềm chế. Cô vòng tay ôm chặt lấy cổ Trình Hoài Cẩn.

Cảm nhận sức nặng kia một cách chân thực, khiến cô nảy sinh ảo giác như một sự kết hợp chặt chẽ khít khao. Khoang ngực hơi thiếu dưỡng khí cũng khiến đại não của cô dần lạc bước vào chốn mơ màng.

Hết thầy hoàn toàn phụ thuộc vào tiềm thức, dục vọng, và bản năng.

Đây là đầu tiên cô nghe thấy tiếng thở trầm đục của Trình Hoài Căn phả bên tai. Anh lên tiếng xác nhận lại một lần nữa: "Tiểu Chi, em chắc chứ?"

Trong đôi mắt hơi xao lãng mơ màng, cô trao anh cái nhìn đầy ước át. Nhưng giọng điệu ấy lại kiên định đến lạ thường: "Trình Hoài Căn, em chắc chắn."

Dường như đã quay trở về cái đêm anh bất chấp cơn bão tuyết, cứ thế lái xe về Bắc Xuyên chỉ để mang dâu tây tới cho cô. Quay trở về phút giây cô ôm Trình Hoài Căn từ phía sau.

Tô Chi biết, biết rằng thật ra cô đã chuẩn bị sẵn sàng từ rất lâu rồi.

Tựa như đắm mình giữa mặt biển êm đềm. Làn nước biển ấm nóng áp lên từng mảng da thịt khắp cơ thể cô.

Trong lòng như có một loại cảm xúc thôi thúc cô muốn bật khóc, là cảm giác tìm lại được thứ đã đánh mất, là cảm giác thỏa mãn đầy ắp dâng tràn. Từng giọt nước mắt cũng hóa thân thành những hạt ngọc trai trong suốt, cuối cùng vụt tan giữa mặt biển bao la ấy.

Cô khẽ nỉ non gọi: "Trình Hoài Căn." Tức khắc liền nhận được tiếng đáp lại của anh.

Mà sau đó, là chạm vào dòng dung nham nóng bỏng.

Cô hoàn toàn mở rộng thân mình, cảm nhận từng hồi run rẩy, từng đợt lạ lẫm chưa từng trải nghiệm, từng cơn hưng phấn cùng trận đút cương không thể hãm lại.

Khi cô từ từ bình tĩnh trở lại, giây phút ấy mới chợt nhận ra trong phòng có cơn gió hiu hiu khẽ thổi. Bên ô cửa sổ mở hé hé, tấm rèm cửa màu xám nhè nhẹ phất phơ lay động.

Tựa như một tinh linh bé nhỏ đang dạo chơi đó đây giữa làn gió mát mẻ, khi tấm lưng trần cảm nhận được cơn mát lạnh, ấy thế mà lại cảm thấy sáng khoái thoải mái đến không ngờ. Mà bàn tay đang vuốt ve trên tấm lưng ấy cũng cảm nhận được điều đó ngay lập tức.

Đắp chăn kín mít cho cô xong, anh vùng dậy định đóng cửa sổ.

“Không cần đâu.” Tô Chỉ ôm chặt Trình Hoài Cẩn.

Trước ngực mồ hôi nhễ nhại là thế, vậy mà cô vẫn dán sát vào người anh không chịu buông tay. Không có bất cứ ngăn trở nào, cũng chẳng có lấy một mảnh che chắn.

Hai trái tim kề sát bên nhau.

Lần đầu tiên cô biết được, thì ra cơ thể người ấy có thể thổi bùng lên ngọn lửa rạo rực nóng bỏng đến vậy.

Thế nhưng lại khiến cô khó lòng thoát khỏi, cứ vậy tung mình hãm sâu vào nơi ấy ngay từ khoảnh khắc đầu tiên chạm vào.

Vừa rời trái tim hãy còn nhảy múa rộn ràng đến thế, mà giờ đây cuối cùng đã hoà hoãn lại trong dư vị kéo dài, cô khép chặt đôi hàng mi, cuộn người nằm trong lồng ngực Trình Hoài Cẩn.

Anh vươn đầu ngón tay gạt đi những sợi tóc loà xoà dính bết giữa trán cô, sau đó lại mân mê xuống bờ vai cùng tấm lưng của Tô Chỉ.

“Em có thấy khó chịu không?” Trình Hoài Cẩn bưng mặt Tô Chỉ, rũ mắt xuống nhìn cô.

Tô Chỉ giã ra khỏi bàn tay anh, thế rồi lại vùi mặt vào hõm vai anh lần nữa.

“Không.” Cô cất giọng nhỏ nhẹ nghe tựa dòng mật chậm rãi tuôn chảy. Bàn tay đang vuốt ve sau lưng cô của Trình Hoài Cẩn thấp thoáng cảm nhận được tấm thân khẽ run của ai kia.

“Tiểu Chi?” Anh cất giọng hơi lo lắng, nhưng rồi lại nghe thấy giọng nói vụn vặt ngắt quãng, nhuộm màu ẩm ướt của Tô Chi vọng tới từ phía dưới.

"...Trình Hoài Cẩn, em cảm thấy cứ như ghép mộng âm dương ấy."

Gần như ngay trong phút giây ấy, Trình Hoài Cẩn có cảm giác giọng nói của Tô Chi hệt như một bàn tay đâm xuyên qua lồng ngực, bóp nghẹt lấy trái tim anh.

Anh chẳng thể dẫn lòng mình, thật muốn nhìn vào mắt Tô Chi một lần nữa, thế nhưng cô vẫn cứ chôn sâu gương mặt vào người anh chẳng chịu rời.

Một tông giọng ươn ướt tựa như thấm đẫm cơn mưa, cứ thế nhỏ giọt tí tách vào tận cõi lòng anh.

“Em không biết người khác như thế nào, cũng chẳng biết đây có phải là hiện tượng bình thường hay không...chỉ là,” Tô Chi nhẹ nhàng dụi dụi giọt nước mắt lên người Trình Hoài Cẩn, cất giọng hơi nghẹn ngào, “... Chỉ là, khi anh tiến vào, cả người em bắt đầu run lên, em không biết sẽ như thế nào cả, cũng chẳng biết sẽ có cảm giác gì nữa.”

“Nhưng rất nhanh sau đó, em cảm thấy giống như ghép mộng âm dương vậy.” Cuối cùng Tô Chi cũng ngẩng đầu lên, nhìn Trình Hoài Cẩn bằng đôi mắt đỏ hoe.

"Rõ ràng em mang hình dáng khác lạ đến vậy, nhưng anh lại có thể chứa đựng mọi góc ngách trong em một cách chặt chẽ khít khao đến thế. Anh có hiểu ý em không? Ý em không phải là về mặt cơ thể, em đang nói con người em." Cảm xúc dâng trào trong giọng nói cũng khiến lồng ngực cô phập phồng lên xuống không ngừng, "Trình Hoài Cẩn, sao em lại có cảm giác này vậy?"

Nước mắt cứ thế tuôn rơi chẳng thể ngăn lại.

Tựa như khi ta tình cờ bắt gặp một tâm hồn đồng điệu cùng thích đọc một cuốn sách không mấy ai hay biết, sự tiếp xúc da thịt khiến cô cảm nhận được kiểu đồng điệu ấy từ góc độ trực tiếp hơn, đơn thuần hơn và mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Mãnh liệt đến mức lấn át mọi cảm xúc trong cô, mạnh mẽ đến mức không kìm được nước mắt.

Chẳng thể dần lòng được câu hỏi tại sao lại đồng điệu phù hợp đến thế.

Dưới lớp chăn ấm áp, Trình Hoài Cẩn cúi đầu ngậm lấy cánh môi cô. Tô Chi cũng ngược lên đón nhận nụ hôn ấy, từng ngón tay luồn vào mái tóc hơi ẩm ướt của anh.

Và rồi cũng cảm nhận được anh lại nổi phản ứng lần nữa. Nhưng khi hai người sát gần lại đối phương, Trình Hoài Cẩn đã ngăn ngay lại.

"Hôm nay là tại anh không kiềm chế được." Trình Hoài Cẩn cúi đầu hôn lên bờ vai Tô Chi, "Nhưng không thể cứ thế này được nữa, lẽ ra anh không nên làm vậy."

Tô Chi im lặng vài giây, trong tim cảm nhận được nỗi chua xót cùng ngọt ngào đan xen.

Chóp mũi lại cọ cọ vào má Trình Hoài Cẩn. Nước mắt cũng từ từ ngừng rơi.

"Trình Hoài Cẩn." Cô gọi tên anh thật khẽ. Giọng nói đặc sệt hết như lớp dâu tây nghiền trộn lẫn với dòng mật ong vàng óng.

Trình Hoài Cẩn rũ mắt nhìn Tô Chi một lúc, sau đó hôn lên mái tóc cô. Anh thì thầm: "Ôm một lúc đi."

Tấm rèm cửa vẫn đang khẽ phất phơ lay động. Cơn gió ngoài cửa sổ cũng càng thổi mạnh hơn.

Nhưng trong căn phòng này lại chẳng hề cảm thấy lạnh lẽo. Bởi hệ thống sưởi hoạt động ổn định đã làm ấm đều đặn mọi góc ngách ở nơi đây.

-

Gần đến giờ ăn tối, hai người mới ra khỏi phòng ngủ. Tô Chỉ thay sang bộ quần đùi áo cộc vừa được dì đem tới tận cửa, vốn dĩ cô đang không biết phải đối mặt với dì ấy ra sao, nhưng ai ngờ dì Lý chỉ nhìn cô cười cười, sau đó đưa một cái túi cho Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn nói câu cảm ơn đến là tự nhiên. Tô Chỉ cúi xuống dòm thử mới ngó ra là một đồng hộp bao cao su.

Cô cứ đứng đực ra ở cửa, mặt mũi thoáng cái đỏ bừng lên. Tô Chỉ đưa mắt nhìn với theo bóng lưng dì Lý đi xuống lầu, lí nhí hỏi Trình Hoài Cẩn: “Sao anh lại bảo dì Lý đi mua thế hả?”

Trình Hoài Cẩn ngồi bên giường, lấy đồ trong túi bỏ vào tủ đầu giường: “Anh trả tiền lương cho dì ấy là bao gồm cả việc đi mua đồ giúp anh mà.”

Tô Chỉ chạy nhào tới bên cạnh Trình Hoài Cẩn, vòng tay qua cổ anh: “Thế chẳng phải là dì Lý đã biết chuyện giữa em và anh...”

“Đó vốn dĩ là sự thật.” Trình Hoài Cẩn bế cô đặt lên đùi mình, “Ở ngay trong căn nhà của chính mình, anh không muốn phải giả vờ như không có quan hệ gì với em.”

Tô Chỉ mím môi, tựa đầu vào vai anh, lẩm bẩm nói: "Anh ăn thịt đến mụ mị cả đầu óc, không kiểm soát nổi mình mất rồi."

Lát sau bỗng nghe thấy Trình Hoài Cẩn cười khẽ một tiếng. Anh đưa tay sờ eo cô: "Thịt đâu?"

Lông mày Tô Chỉ xoắn tít lại, giấy nẩy lên đòi tụt xuống: "Được lắm, anh ăn được tận miệng rồi, giờ lại chối đây đây bảo không có! Anh đúng là chẳng phải người tử tế gì cho cam!"

Nhưng cô đã đánh giá thấp sức lực của người đàn ông, Trình Hoài Cẩn chỉ cần dùng một tay vẩy cô trong lòng ngực, Tô Chỉ đã không nhúc nhích ngọ nguậy được nữa.

Giấy giụa một thôi một hồi, cuối cùng Tô Chỉ cũng đành buông xuôi bỏ cuộc. Nghe giọng điệu rõ là tủi thân: "Trình Hoài Cẩn, anh bắt nạt em."

Trình Hoài Cẩn nhìn dáng vẻ tội nghiệp đáng thương của cô, hàng mi khẽ rung rinh. Anh hạ thấp giọng: "Thế cơ?"

Nói rồi anh ngẩng đầu đặt lên môi hôn.

-

Khi hai người xuống lầu thì đã quá mất giờ cơm dự kiến.

Dì Lý hâm nóng lại thức ăn rồi dọn lên bàn, lúc Tô Chỉ đánh tiếng chào hỏi dì ấy, hai bên gò má vẫn không kìm được nóng bừng lên.

Lạ thay, cô cứ có ảo giác như dì Lý là phụ huynh trong nhà, còn cô và Trình Hoài Cẩn thì cứ liếc mắt đưa tình nhau dưới con mắt của bậc bề trên. Nhưng Trình Hoài Cẩn vẫn thản nhiên như không, hoàn toàn chẳng cảm thấy chuyện mình lôi tuột cô nhóc mới lớn vào phòng là vấn đề gì đáng phải lấn cấn.

Anh cúi đầu xẻ thịt cá cho Tô Chỉ, nhặt sạch xương dăm rồi mới đẩy phần thịt cá còn lại tới trước mặt cô.

"Ăn nhiều chút."

Tô Chỉ cười tít cả mắt, nhưng miệng thì vẫn cố mím chặt không để mình cười ra thành tiếng. Sau đó giả vờ giả vịt hỏi: "Trình Hoài Cẩn,

sao tự nhiên anh lại biến thành người tốt thế hả?"

Trình Hoài Cẩn ngẩng đầu nhìn cô, nhàn nhạt nói: "Anh là người tốt hay người xấu, chẳng phải toàn là từ mấy câu chót lưỡi đầu môi của em đấy sao?"

Tô Chi không biết xấu hổ, bật cười thành tiếng: "Mắc gì anh phải nói toạc ra thế."

"VẬY lần sau em nhớ dạy anh cách trả lời câu hỏi này của em." Trình Hoài Cẩn nói xong lại múc cho cô lưng bát canh chim bồ câu, "Giờ thì ăn trước đã."

Trái tim Tô Chi như đắm chìm trong đám mây hồng bông bành khổng lồ, cảm giác cứ lâng lâng phơi phơi trong lòng.

Dưới ánh đèn sáng trưng, khuôn mặt của Trình Hoài Cẩn vẫn rõ ràng như ngày nào.

Cô bỗng dưng nhớ tới thuở ban đầu, nhớ tới lần đầu tiên cô ăn cơm cùng anh trong căn phòng này.

"Anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta ngồi đây ăn cơm không." Tô Chi nói, "Anh hoàn toàn chẳng ngó ngàng gì tới em, ăn xong phần mình là đi mất hút."

"Nhớ chứ." Trình Hoài Cẩn nói.

"Lúc đó anh đã nghĩ gì vậy? Có phải cảm thấy em rất phiền không?"

Trình Hoài Cẩn hơi nhượng mày: "Không, anh không hề cảm thấy em phiền phức."

"Thật đấy hả?" Tô Chi không tin.

"Bởi vì anh không có ý định tốn công phí sức nghĩ ngợi về em."

Tô Chi: "..."

"Bạc béo vô tình thật đấy!" Cô khẽ lườm bầu, thế rồi tự nhiên cười tủm tỉm hỏi anh: "Trình Hoài Cẩn, em hỏi anh câu này nhé?"

"Câu gì?"

"Trước kia, anh có từng muốn hôn em không?"

Cô rướn người về phía trước chờ đợi câu trả lời của anh, trông như thể nhất quyết phải giành được thế cửa trên cho bằng được mới thôi.

Nhưng vẻ mặt của Trình Hoài Cẩn vẫn bình tĩnh như không, anh vươn tay lau đi vết bẩn dính quanh miệng cô, mở miệng nói: "Đây là vấn đề đạo đức, em có hỏi anh cũng chẳng nói cho em biết đâu."

Tô Chi có vẻ như đã nhận ra điều gì đó, gương mặt cũng ửng hồng trong phút chốc. Cô dựa người vào lưng ghế, nhưng khóe miệng thì đã bộc lộ ra niềm hân hoan chất chứa nơi đáy lòng.

Cuối cùng, Tô Chi cất lời đậm chất chính nghĩa: "Trình Hoài Cẩn, với những gì em nhìn nhận."

"Anh không phải người tử tế."

Trình Hoài Cẩn: "..."

Sau khi kết thúc bữa tối chuyện trò rôm rả, Tô Chi quay về phòng ngủ của mình. Dì Lý đã giúp cô cất vali vào trong tủ quần áo ngày trước.

Tô Chi ngồi trên thảm mở vali ra, đang định lấy quần áo ra treo lên thì nghe thấy có tiếng ai đó gõ cửa vài lần.

Nhưng cửa phòng ngủ của cô không khoá. Vừa ngẩng đầu lên đã thấy Trình Hoài Cẩn đứng ngay ở cửa.

Cứ thế ung dung nhìn cô.

“Thưa anh Trình, tôi có thể giúp gì được cho anh không ạ?” Tô Chi dừng động tác cầm quần áo trong tay lại.

“Có tiện cho anh vào không?” Mặt mày Trình Hoài Cận đượm ý cười, ánh đèn hắt một cái bóng mờ lên sườn mặt anh, khiến Trình Hoài Cận trông càng thêm phần dịu dàng.

“Phòng của con gái nhà người ta, anh thấy đi vào có thích hợp không?”

Trình Hoài Cận cười nói: “Anh thấy rất thích hợp.”

Nói rồi anh sai bước đi vào phòng. Hoá ra trên tay còn cầm theo một ly nước trái cây, anh đi vào rồi đặt lên mặt bàn cho cô.

Trình Hoài Cận kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Tô Chi, trông cứ y như cất công qua đây chỉ để xem cô sắp xếp hành lý không bằng, mà sau đó cũng không thấy nói năng gì nữa.

Cuối cùng Tô Chi không nhịn được nữa, giơ chân đá anh: “Thế rốt cuộc anh tới tìm em là có chuyện gì nào?”

Trình Hoài Cận dùng hai chân kẹp chặt bàn chân đang tung cước đá loạn xạ của cô, cất giọng đến thản nhiên: “Muốn đưa ra cho em một kiến nghị.”

Tô Chi nhìn anh đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, cứ cảm thấy câu này của anh nhất định còn có mục đích khác.

"Anh cứ nói đi, nhưng chưa chắc em đã chấp nhận đâu đấy."

Trình Hoài Cận khẽ nhếch khóe miệng, đứng phắt dậy thẳng tay đóng luôn vali của cô lại.

Tô Chi sửng người, "Anh..."

Nhưng cô còn chưa kịp nói dứt câu, Trình Hoài Cận đã xách cả người cô nhấc bổng khỏi mặt đất, bế lên đi thẳng ra ngoài.

Tô Chi khẽ kêu lên một tiếng, cuống quýt ôm chặt lấy cổ Trình Hoài Cẩn.

Ngay một giây sau, cô nghe thấy anh mở lời:

"Tiểu Chi, bắt đầu từ ngày hôm nay, em lên lầu ngủ với anh đi."

----- (*) Nguyên văn: 榫卯
hay “mộng âm dương” là rãnh và gờ của hai chi tiết gỗ lắp ghép với nhau bằng mộng. Mộng âm và mộng dương khi ghép lại với nhau sẽ hoàn toàn ăn khớp, khít chặt không một kẽ hở, tạo nên sự gắn kết vô cùng chắc chắn và hoàn mỹ mà không cần dùng đến keo, đinh, hay bất cứ loại ốc vít nào. Tên chương “mộng âm dương” được tác giả dùng để ẩn dụ cho cái đố và cái đố đố á, mọi người hiểu mà phải không? (✨☺️)

Chương 68: Về nhà thôi

Ngày đầu tiên dọn vào phòng ngủ của Trình Hoài Cẩn, Tô Chỉ không tìm được lại diễn trò ỡng ẹo ỉ ôi.

Cơ thể bị Trình Hoài Cẩn ôm trọn vào lòng, hai chân cô cứ khua khoắng không ngừng, một hai đôi tụt xuống cho bằng được.

Trình Hoài Cẩn không chịu buông tay, thế là Tô Chỉ bắt đầu ăn nói vớ va vớ vẩn.

“Này thầy Trình, thầy Trình à, em là học trò của thầy đấy nhé! Thầy định làm gì em hả?”

“Thầy mau buông em ra, đây là vô đạo đức đấy!”

“Bớ người ta! Cứu tôi với!” Trong căn phòng ngủ chỉ có hai người, Tô Chỉ vươn tay trái múa may quay cuồng vài cái, cuối cùng hơi mất thăng bằng thế là lại vội vàng ôm cổ Trình Hoài Cẩn.

Nhưng kịch thì vẫn chưa diễn đến tập cuối.

Cô nói năng ỏn ẻn nom đến tội nghiệp: “Chú Trình à, cháu vẫn luôn coi chú như chú ruột của mình đó, sao chú có thể đối xử với cháu như vậy hả?”

“Trong học tập, em coi thầy là người thầy thân thích, trong cuộc sống, cháu coi chú là người chú ruột thật. Tuy cháu biết thừa là chú đã ngấp nghé thêm muốn sắc đẹp của cháu từ lâu, nhưng chúng ta làm vậy là vô đạo đức đó!” Cô càng nói hăng.

Ai dè, Trình Hoài Cẩn nào có để ý gì đến cô, anh đi tới cạnh giường nhẹ nhàng vớt cô lên đó.

Cả người cô khẽ nẩy lên một cái, sau đó chìm ngấm dưới lớp chăn mềm mại.

Một tiếng “ai ui” khẽ vang lên. Tô Chi lăn lộn hai vòng trong chăn, túm ngay một góc chăn lúi người về đầu giường.

Đôi mắt cười cong cong tựa nhánh lá liễu, lời thoại vẫn chìm trong vở kịch.

“Cứu tôi với!”

Trình Hoài Cẩn cứ đứng bên giường xem cô diễn trò không nói năng gì, chỉ thấy hơi buồn cười.

Tô Chi đặc ý chớp chớp mắt với anh: “Thầy Trình này, thầy có thấy hối hận chưa? Thầy đã biết hành vi của mình là sai trái chưa?”

Trình Hoài Cẩn cười âm hiểm, hỏi cô: “Hành vi nào?”

Tô Chi đang định trả lời lại, thì Trình Hoài Cẩn bất thành linh quỳ một chân lên thành giường, rướn người về phía cô.

Tô Chi tức khắc thấy không ổn, định rút chân mình về. Nhưng Trình Hoài Cẩn đã vươn một tay túm chặt mắt cá chân của cô.

Anh dùng sức kéo Tô Chi đến bên người. Cô hét lên một tiếng vì bị Trình Hoài Cẩn lôi xềnh xệch đến tận cuối giường.

Trình Hoài Cẩn lập tức đỡ người đề lên người cô, giọng điệu cứ thản nhiên như không: “Là kiểu hành vi này sao? Tiểu Chi?”

Gò má Tô Chi phút chốc ửng hồng tựa áng mây ráng chiều, cái tư thế này phải gọi là xấu hổ quá thể.

Cô xoay mặt, túm lấy một mảnh chăn che kín mặt, nức nở nói: “Trình Hoài Cẩn! Anh không phải con người!”

Bên ngoài lớp chăn, tiếng cười khe khẽ của anh hết như một liều thuốc kích thích. Cơ thể Tô Chi bắt giác mềm nhũn.

Bất thành linh vang lên một tiếng phát giong giã. Cô lại khẽ rú lên thành tiếng.

Tô Chi “phát câu” vén ngay chăn ra lên án Trình Hoài Cẩn: “Anh lại đánh mông em làm gì?”

Nhưng Trình Hoài Cẩn vẫn không có vẻ gì là áy náy, lại phát nhẹ lên mông cô một cái: “Đi tắm trước đã.”

“Quần áo của em cũng có ở đây đâu mà tắm.”

“Giờ anh đi lấy vali lên đây cho em.” Trình Hoài Cẩn buông mắt cá chân cô ra, đứng thẳng lại bên thành giường, “Có cần bảo dì lên xếp đồ cho em không.”

“Thôi thôi không cần.”

“Cũng được, vậy em đi tắm trước đi.”

Nói xong anh xoay người đi ra cửa. Bấy giờ Tô Chi mới ngớ ra sao mình lại khuất phục nhanh thế không biết.

Nhưng rồi nỗi niềm vui sướng dạt dào phút chốc đã nhấn chìm cô, khoé miệng hết như một cái hộp nhạc vụn dây cốt mất kiểm soát, cứ thế nhướng lên mím cười không dừng lại được. Mà tiếng nhạc vui tươi du dương cũng cứ mãi ngân vang bên tai.

Tô Chi cuộn mình dưới lớp chăn mềm mại, lăn lộn trái phải mãi không thôi.

Bong bóng màu hồng không ngừng sục sôi tuôn trào ra khỏi cơ thể, khiến tiếng cười của cô cũng biến thành chiếc ấm đun nước bốc hơi nghi ngút mà chẳng có ai ấn nút tạm dừng, chỉ đành phó mặc cho lớp chăn đệm êm ái che giấu đi phần nào.

Lúc Trình Hoài Cẩn xách vali của Tô Chi lên lầu, cô vẫn đang nằm lẫn lộn trên giường.

Anh đặt vali xuống sàn thật khẽ, ai ngờ Tô Chi thoắt cái ngồi bật dậy.

Đầu tóc bõm xồm dán bết bên má, vành tai đỏ chót.

Anh đang định mở miệng, tự nhiên nghe thấy Tô Chi “á” lên một tiếng rồi nhảy phắt xuống giường, lao tót một mạch vào phòng tắm nhanh như cắt.

Tiếng đóng cửa đánh “rầm” một cái.

Như thể mọi thứ đã đi tới hồi kết, trong phòng ngủ khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có.

Trình Hoài Cẩn vẫn đứng im bên cạnh cái vali, nhưng trong ánh mắt lại từ từ đượm ý cười.

Anh đưa mắt nhìn đồng chăn ga bị xới tung nhàu nhĩ lộn xộn, ấy thế mà lại cảm thấy cõi lòng dịu êm đến lạ.

Anh đã từng trải qua quãng thời gian dài dằng dẳng cứ mãi lẻ loi đơn chiếc trong căn phòng ngủ này, nơi đây hay nói cách khác là toàn bộ căn nhà này đều phải dựa theo yêu cầu của anh, luôn bị quét tước dọn dẹp hết như chốn không người ở.

Chăn ga phải kéo phẳng phiu đến khi nào không thấy nếp nhăn mới thôi, phòng khách không được bày biện linh tinh bất cứ món đồ trang trí nào.

Lần nào Giang Triết tới đây cũng nói chỗ này của anh chẳng có lấy một tí hơi người, nhà cửa gì mà cứ rét căm căm. Nghe vậy, anh cũng không hề phản bác lại.

Bởi lẽ trước nay anh chỉ coi nơi này như một chốn dung thân. Chẳng kí thác gửi gắm bất cứ tình cảm nào vào nó, có sao không lạnh lẽo

cho được đây?

Trong phòng tắm có tiếng nước thấp thoáng vọng ra.

Trình Hoài Cẩn đứng ở ngoài cửa mà dường như cũng cảm nhận được làn hơi nước ẩm ướt ấm nóng đó.

Cứ thế từ từ bốc hơi trong trái tim anh.

Trình Hoài Cẩn cảm thấy cõi lòng rạo rức, cùng với đó là thứ cảm xúc khó nói thành lời tuôn trào khỏi cổ họng khế rục rịch.

Nhưng anh cũng không tiếp tục nán lại trước cửa quá lâu, một lát đã nhanh chóng xách vali của Tô Chi đi vào phòng thay đồ.

Giơ tay bật đèn lên, trong căn phòng mang gam màu xám trắng ấy, Trình Hoài Cẩn mới chỉ dùng một phần ba không gian diện tích.

Anh đặt vali của Tô Chi vào chính giữa, quyết định thôi thì vẫn nên đợi cô tự chọn treo đồ bên nào thì hơn.

Chẳng mấy chốc, trong phòng tắm bỗng vọng ra tiếng gọi của Tô Chi, Trình Hoài Cẩn đi nhanh qua đó, trông thấy cô đang quấn khăn tắm thò đầu ra ngoài cửa.

Đôi má khế ửng hồng vì hơi nước, cánh môi đỏ mọng tựa trái anh đào đắm giọt sương sớm.

Ngón tay trắng nõn áp lên cửa, có chút thẹn thùng hỏi anh xin quần áo.

“Để trong vali của em à?”

Tô Chi gật đầu, “Cảm ơn anh.”

“Không có gì.” Nói xong, anh xoay người đi vào phòng thay đồ, lấy cho cô bộ váy ngủ hai dây màu vàng nhạt cô từng mặc khi trước.

Quần lót màu trắng cũng được đặt gọn gàng lên bên trên, Tô Chi thẹn thùng kêu lên một tiếng bằng âm mũi, sau đó nhanh tay cầm quần áo lôi tuột vào trong phòng tắm.

Chính bản thân cô cũng không biết chuyện này là sao, rõ ràng lúc Trình Hoài Cảnh vẫn còn biết kiềm chế, cô có thể trêu ghẹo anh mà mặt mày tỉnh bơ như không có chuyện gì. Nhưng chẳng ngờ sau khi cho anh nếm trái ngọt, anh lại bắt đầu trở nên điềm nhiên trắng trợn ngay giữa ban ngày ban mặt như vậy.

Tô Chi cảm thấy da mặt mình có dày cũng không có cửa bì lại với vẻ vô sỉ của Trình Hoài Cảnh được nữa rồi.

Cứ lẽ mề mải mới mặc xong quần áo, cô đứng trong phòng tắm dùng máy sấy hong khô đầu tóc. Tiếng động vừa vang lên chưa được bao lâu, cô đã nghe thấy tiếng Trình Hoài Cảnh gõ cửa.

Tô Chi ấn tắt máy sấy, đi ra mở cửa bằng một tay.

Trình Hoài Cảnh đứng ngoài cửa một lúc rồi đi vào rất tự nhiên.

“Đang sấy tóc sao?” Anh rũ mắt nhìn cô.

Tự nhiên Tô Chi cảm thấy hơi căng thẳng, không biết anh vào đây là muốn làm gì.

Lí nhí ậm ừ một tiếng xong, cô chẳng biết làm gì ngoài việc nhìn vào gương bật lại máy sấy tóc như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng rất nhanh sau đó, Trình Hoài Cảnh đã bước tới sau lưng cô.

Hệt như đã diễn tập hàng trăm nghìn lần, khi anh lấy máy sấy tóc trong tay Tô Chi, cô cũng buông tay rất tự nhiên.

Nhịp đập con tim thoáng chốc hẫng lại, sự đồng điệu trong tâm hồn cũng khiến lòng người rung rinh hết như khi ta tiếp xúc da thịt.

Cô len lén liếc nhìn anh qua tấm gương.

Một tay Trình Hoài Cẩn nhẹ nhàng bới tung tóc cô, tay kia giúp cô sấy khô tóc, dầu anh có hơi lóng ngóng nhưng cũng không hề mắc chút sai sót nào.

Luồng khí nóng không ngừng vờn qua vành tai, Tô Chi không nhịn được cười khế.

Lớp tóc con loà xoà cứ hờ ra là lại che kín hai mắt, cô giơ tay gạt chúng ra. Nhưng rồi trong phút giây khi nhìn thấy chính mình trong gương...

Đôi gò má khế ửng hồng, có vài ba lọn tóc ẩm dính trên trán. Dây quai váy màu vàng nhạt để lộ ra cả mảng bờ vai trần. Dưới ánh đèn phòng tắm mang tông vàng ấm áp, trông cô tựa như được phủ lên một lớp filter dịu dàng sáng trong.

Giờ nhìn kỹ lại mới nhận ra viền cổ váy hơi trễ. Anh không lấy áo ngực cho cô nên Tô Chi cũng chẳng mặc luôn.

Vốn dĩ cũng không phải chưa từng như thế này.

Nhưng, hình ảnh cánh môi hồng hào ướt át, chẳng biết khế hé mở từ lúc nào, cùng với ánh mắt rũ xuống nhìn cô đắm say của anh, khiến Tô Chi bất giác rạo rức khắp người.

“Không cần sấy nữa đâu.” Giọng nói ấy mềm mại tựa vốc nước sông xuân tan chảy, cô vươn tay giữ chặt cánh tay Trình Hoài Cẩn.

“Thế này là được rồi à?” Trình Hoài Cẩn tắt máy sấy đặt lại vào tủ, ánh mắt vẫn mãi nhìn cô chẳng rời.

Tô Chi không dám quay lại nhìn vào đôi mắt ấy, chỉ có thể giữ nguyên tư thế hướng mắt nhìn anh qua tấm gương, thủ thỉ nói: "Anh mau đi tắm đi, em ra ngoài đây."

“Có thể giúp anh việc này được không?” Trông Trình Hoài Cẩn có vẻ như không chịu buông tha cho cô dễ dàng như vậy.

Phút chốc nổi lên tia thắc mắc, nhưng Tô Chi còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị Trình Hoài Cẩn kéo cánh tay, xoay người cô hướng về phía anh.

Trình Hoài Cẩn lập tức chống hai tay lên bồn rửa mặt phía sau lưng cô, hơi khom người nhìn thẳng vào mắt Tô Chi.

Cơ thể Tô Chi bắt đầu nóng râm ran, cùng với đó còn cảm nhận được hơi thở ấm nóng của anh phả lên gò má mình.

“...Gì thế?”

Trình Hoài Cẩn ghé sát lại gần, đưa cằm khẽ cọ cọ lên mang tai cô.

Tô Chi nhột đến mức cả người co rúm lại thành một cục, không nhịn được bật cười khanh khách, lát sau nghe thấy giọng nói đờm ý cười của anh: “Em cạo râu giúp anh đi, coi như báo đáp.”

Tô Chi mở mắt nhìn chăm chăm vào mặt anh, thế rồi không nhịn được đưa tay ra chạm vào má Trình Hoài Cẩn: "Ngày nào anh cũng cạo à?"

“Nếu tiện tay.”

“Nhưng em chưa cạo hộ ai bao giờ.”

Trình Hoài Cẩn siết chặt vòng tay, kéo cô lại gần người anh hơn, "Không sao."

Dứt lời, anh vươn tay mở ngăn tủ phía trên bồn rửa mặt, lát sau dúi một cái máy cạo râu màu đen vào tay Tô Chi.

Tô Chi còn chưa kịp nhìn rõ hình dạng cái máy cạo râu kia tròn méo ra sao, phút chốc đã cảm nhận được có một đôi tay ôm lấy eo mình, nhắc bóng cô ngồi lên bồn rửa mặt.

Cái lạnh ngấm qua lớp váy ngủ mỏng manh, xuyên đến giữa hai chân cô.

Hai tay Trình Hoài Cẩn đỡ sau lưng Tô Chi, ánh mắt nhìn cô chăm chú không rời.

Nhịp đập con tim rộn ràng dồn dập hết chú nai nhỏ chạy loạn, mạch suy nghĩ đã bị làn hơi thở lượn lờ trên người anh quấy nhiễu đến rối bời từ lâu.

Tô Chi cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, đôi môi hé mở trong vô thức. Dấu cơ thể đã mềm nhũn ẻo uột nhưng lại không sao mở lời từ chối Trình Hoài Cẩn được.

Giọng nói hoá thành vốc nước hoa hồng sánh quyện, mỗi một âm điệu câu từ đều thấm đẫm hương thơm nồng nàn ngát hương.

"...Nếu thấy đau anh phải nói với em đấy."

"Ừ." Trình Hoài Cẩn hoàn toàn tin tưởng hết lòng.

Tô Chi nhẹ nhàng gạt nút công tắc, máy cạo râu phát ra tiếng rung "brùm brùm".

Cô không khỏi cảm thấy tò mò cười rộ lên, vươn tay ta, chầm chậm đưa máy cạo vào phần dưới cằm của Trình Hoài Cẩn.

Anh cực kỳ hợp tác với cô. Ngay cả khi Tô Chi chỉ qua loa hời hợt lướt hờ một vòng khắp cằm anh, Trình Hoài Cẩn cũng không hề trách mắng lấy nửa lời.

Tô Chi giờ trò lướt một vòng xuống cổ anh, trông thấy hầu kết của Trình Hoài Cẩn khế nhúc nhích, cô còn cố ý đưa tay sờ sờ.

"Xong chưa?" Trình Hoài Cẩn bỗng lên tiếng.

Tô Chi ngấn ra, lập tức tắt máy cạo râu đi. Sau đó nghiêm túc trả lời hẳn hoi: “Xong rồi thưa anh Trình.”

Nói xong, cô đặt máy cạo sang một bên. Ngược mắt lên, chột bắt gặp ánh mắt gần như đăm say của Trình Hoài Cẩn, trái tim lại bắt đầu loạn nhịp thốn thức.

Anh từ từ đưa má lại gần. Tô Chi không khỏi nín thở.

“...Trình Hoài Cẩn.” Cô thủ thỉ mở lời.

Trình Hoài Cẩn khựng người lại, ánh mắt mang tia dò hỏi.

Tô Chi bất giác liếm môi, cố ý nói: “Chúng ta chơi trò này được không anh?”

“Trò gì?”

“Thi xem ai nhịn không hôn đối phương lâu hơn.”

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn neo đậu trên gương mặt cô vài giây: “Thắng được lợi gì?”

Tô Chi chớp mắt, đầu óc nhanh chóng nghĩ ngợi.

Nhưng lời còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng, Trình Hoài Cẩn đã vòng tay qua eo cô, cúi đầu đặt lên môi hôn.

Tựa như trái anh đào đỏ tươi thắm đẫm sương mai bị nghiền thành dòng nước ép quá đỗi ngọt ngào. Cô dễ dàng sa lưới vào cái bẫy do Trình Hoài Cẩn giăng ra, nhưng lại không thể không ôm chặt lấy cổ anh.

Giây phút tách ra lấy hơi, cô nghe thấy tông giọng trầm đục của anh: “Lần sau nghĩ cho kĩ luật chơi rồi hẵng hỏi anh.”

Sau đó lại cúi xuống tước đoạt hơi thở của cô một lần nữa.

-

Mới ngày đầu tiên dọn vào phòng ngủ của Trình Hoài Cẩn mà cô đã bị ăn sạch sành sanh. Sau khi tắm táp xong lần thứ hai, lúc hai người quay về giường, bấy giờ đã là một giờ sáng.

Tô Chi bỡ phờ nép vào lòng Trình Hoài Cẩn, mí mắt không kìm được cứ dúi lại với nhau. Trình Hoài Cẩn cúi xuống dịu dàng hôn lên trán và tóc cô.

"Ngủ đi."

Cô lí nhí ậm ừ một tiếng.

Đèn trong phòng ngủ đã tắt. Rèm cửa chỉ khép hờ một nửa, ngoài kia có ánh đèn đường tông vàng ấm lấp ló hắt vào trong phòng.

Trông mọi thứ sao mà yên tĩnh đến thế. Yên tĩnh đến độ anh có thể lắng tai nghe thấy tiếng hít thở chậm rãi của cô phả trước ngực mình.

Trình Hoài Cẩn cũng cảm thấy an yên không gì sánh được.

Nơi trái tim hệt như một cánh đồng lúa mạch giữa buổi sớm mai, bao la, và tĩnh lặng. Có làn gió khẽ khàng vờn qua, từng gợn sóng lúa cứ thế lặng lẽ trôi lăn tăn về phía đường chân trời vô tận.

Trình Hoài Cẩn rũ mắt ngắm nhìn ánh mắt lim dim mơ màng gần như sắp ngủ thiếp đi của cô, thế rồi lại không nhịn được cúi đầu hôn lên môi cô lần nữa. Nhưng cũng chỉ có vậy chứ không tiếp tục làm gì hơn.

Dưới lớp chăn ấm áp, giọng anh nghe trầm thấp tựa tiếng thềm thì bên tai.

"Tiểu Chi."

Một lúc sau, Tô Chi cố gắng mở mắt để tìm hình bóng anh, cô cất giọng khàn khàn: "Sao thế?"

Thật ra, vốn dĩ Trình Hoài Cẩn cũng không mong đợi cô vẫn còn thức. Nhưng Tô Chi đã đưa tay mò mẫm trên khuôn mặt anh, sau đó bắt đầu chà xát cánh môi anh thật tỉ mỉ nhẹ nhàng.

Đôi mắt vẫn nhắm nghiền không hề hé mở, cô hôn anh hoàn toàn dựa theo bản năng.

Trình Hoài Cẩn áp bàn tay lên lưng cô, nhiệt tình đáp lại nụ hôn ấy hết mình.

Chẳng phải một nụ hôn dày công chuẩn bị khi ý thức đang tỉnh táo. Chỉ đơn giản là đúng lúc muốn ôm chặt đối phương, đúng lúc muốn trao người môi hôn mà thôi.

Chẳng cần thiết phải có một lý do nào cả.

Lúc đôi bên tách nhau ra cũng lặng im hết vậy, hơi thở của cô nhẹ nhàng phả vào cằm Trình Hoài Cẩn.

Trong vô thức, cô lại thu mình nép vào vòng tay anh rồi cứ thế ngủ thiếp đi.

Trong căn phòng ngủ mờ tối ấy, thật ra ánh mắt anh vẫn luôn tỉnh táo sáng ngời. Đầu ngón tay tỉ mỉ vuốt ve gò má cô chẳng rời.

Nhiệt độ cơ thể đầy chân thực, làn hơi thở đầy nhẹ nhàng, và nụ hôn đầy dịu êm. Mỗi một xúc cảm đều để lại dấu ấn sâu đậm trong lòng anh.

Chẳng cách nào phủ nhận được, rằng anh đang ngày càng lún sâu vào nơi ấy. Nhưng cuối cùng Trình Hoài Cẩn chỉ gọi cô một tiếng khe khẽ:

“Tiểu Chi.”

-

Quay về căn nhà ở Bắc Xuyên chưa được một tuần, dì Lý đã bắt đầu xắn tay đi mua sắm đồ Tết.

Trình Hoài Cẩn bảo Tô Chi cứ việc trang trí phòng ngủ theo ý thích, đã thế còn dặn cô nhớ tiêu sạch tiền trong thẻ của anh. Tô Chi mừng anh là vung tiền y như tên nhà giàu mới nổi, thế mà Trình Hoài Cẩn lại nghe mừng đến là hưởng thụ.

Thế là nguyên cả một tuần, cứ đến chập tối là bảo vệ lại đến tận cửa giao cả một xe đầy chất toàn hàng chuyển phát nhanh.

Trong phòng ngủ đã thay sang bộ chăn ga gối đệm chất liệu nhung san hô màu hồng, bên cạnh ghế sofa cũng được trải thêm một tấm thảm nhung hình đám mây trắng muốt.

Giờ nhìn đâu đâu cũng thấy những món đồ trang trí thoát khỏi cái mác ba gam màu đen, trắng, xám nhàm chán, điển hình như đèn bàn pha lê màu xanh cổ điển, hay máy tạo độ ẩm hình con mèo màu vàng nhạt.

Từ phòng khách cho đến khắp mọi nơi trong nhà, ngày nào Trình Hoài Cẩn cũng có thể nhìn thấy đủ loại vật dụng trang trí mang đậm cái chất riêng tươi mới của Tô Chi.

Những gam màu tươi sáng đầy sống động, cứ nhìn thấy chúng là anh như được nhìn thấy chính con người cô.

Căn nhà nơi anh đã từng sinh sống ngàn ấy năm trời, dường như giờ đây đã dần có thêm máu thịt, dần có thêm sức sống của riêng mình.

Hôm 27 Tết, Trình Hoài Cẩn tình cờ lái xe đi ngang qua tiệm mì bò mà trước kia anh thường ghé đến. Trông thấy trước cửa viết tấm biển thông báo sau dịp Tết sẽ không mở cửa nữa, anh bèn tạt xe vào đó, hỏi ra mới biết bà chủ vừa có cháu bé nên phải về quê đỡ đần trông cháu.

Trình Hoài Cẩn gọi điện thoại hỏi cô có muốn tối nay đi ăn mì bò không, Tô Chi nghe vậy thì vui vẻ đồng ý ngay.

Lúc lái xe quay về đón cô, Trình Hoài Cẩn trông thấy Tô Chi đang mặc áo khoác lông vũ màu trắng mua từ dịp Tết năm ngoái. Trên đầu đội một chiếc mũ len đan thô, chỉ lộ ra mỗi đôi mắt to tròn long lanh và chóp mũi hơi ửng đỏ.

Trình Hoài Cẩn xuống xe ôm chặt cô vào lòng. Sau đó kéo chiếc khăn quàng cổ đang che khuất đôi môi cô xuống, cúi đầu đặt lên đó môi hôn.

Chiếc mũ len và khăn quàng cổ che kín gò má hai người, chỉ có thể nghe thấy tiếng nước nhóp nhép khe khẽ đầu đây. Khi Tô Chi ngẩng đầu lên lần nữa, bờ môi cô cũng đã ướt át mọng nước.

Trình Hoài Cẩn dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lau môi cho cô: “Lên xe trước đã.” Tô Chi gạt đầu rồi đi theo anh lên xe.

Bắc Xuyên đã bước vào thời điểm lạnh nhất trong năm, hai ngày qua nền nhiệt liên tục xuống thấp, cảnh báo bão tuyết đã vang lên tận mấy lần nhưng vẫn chưa được gỡ bỏ.

Tô Chi hiếm hoi lắm mới được ra ngoài nên cảm thấy hào hứng không thôi.

Trình Hoài Cẩn nói cho cô nghe chuyện tiệm mì bò sắp phải đóng cửa, Tô Chi nghe mà cũng cảm thấy tiếc hùi hụi. Khi hai người đến nơi, khách khứa trong quán không đông là mấy.

Trình Hoài Cẩn và Tô Chi chọn ngồi bàn gần khu bên trong. Anh rút hai tờ khăn giấy lau bàn một lượt rồi mới bảo cô đặt tay lên.

Bà chủ quán đi tới order món cho hai người rất nhiệt tình, lần này hai người vẫn chỉ gọi món cũ như bao lần. Gọi món xong, Trình Hoài Cẩn rót cho cô một ly nước ấm.

“Có lạnh không?” Hỏi dứt câu, anh vươn tay ra chạm vào tay cô.

Tô Chi ngoan ngoãn chìa cả hai tay cho anh: “Lạnh lắm lắm luôn.”

Trình Hoài Cẩn sờ thử, ai dè thấy ấm ừm.

Khóe miệng không khỏi đượm ý cười, anh cất giọng êm dịu: "Vậy bỏ tay qua đây anh ủ một lát cho."

Nghe thấy thế, Tô Chi rút ngay tay ra: "Đừng có mơ em cho anh chiếm hời ngon ăn thế nhé!"

Ý cười trong mắt Trình Hoài Cẩn càng thêm đong đầy.

"Hôm qua thấy em nói là đã hỏi giáo viên cố vấn về chuyện ra nước ngoài trao đổi học tập rồi, giáo viên nói sao?"

"À, em quên bémng mất không nói với anh." Tô Chi nói, “Giáo viên cố vấn của bọn em bảo chương trình này khá hay, một số sinh viên đã đi những năm trước cũng cho phản hồi rất tích cực. Tuy đúng là sẽ lựa chọn sinh viên dựa theo thành tích, nhưng người có thành tích xuất sắc nhất chưa chắc đã sẵn lòng nộp đơn xin đăng ký chương trình này, cho nên cô ấy rất khuyến khích em nộp đơn đăng ký thử xem sao."

"Suy nghĩ của bản thân em thì sao? Dự định chọn trường nào?"

"Em nghĩ giờ cứ nộp đơn đăng ký trước đã. Dù sao có trúng được hay không cũng không phải do em nói mà được. Về phần trường học, em đã nhắm được mấy trường rồi nhưng vẫn chưa quyết định, thôi thì đến lúc đó cứ đăng ký đồng thời mấy trường cùng lúc cũng được."

Trình Hoài Cẩn gật đầu: “Có cần anh giúp gì thì cứ nói cho anh biết.”

Tô Chi nhếch khóe miệng, hạ giọng cảnh cáo anh, “Cứ cái đà này, rồi anh sẽ chiều hư em mất thôi.”

Trình Hoài Cẩn nhướng mày trông đến thản nhiên: “Chưa hẳn đã là chuyện xấu.”

“Anh không sợ bản thân không chịu nổi tính em sao?”

"Anh chỉ sợ em không muốn làm phiền anh thôi." Trình Hoài Cẩn nói chuyện có chút bông đùa, "Đôi khi anh thà rằng em cứ hoàn toàn ỷ lại vào anh như trước kia thì tốt biết mấy."

“Em không đòi nào biến mình trở lại giống hệt trước kia đâu nhé! Bây giờ em không những không dựa dẫm hoàn toàn vào anh, mà em còn phải xem xét anh nữa cơ!”

“Xem xét cái gì?”

“Xem xét xem anh có đạt tiêu chuẩn làm bạn trai em hay không.”

“Thế phải xem xét bao lâu?”

Tô Chi đưa tay chống cằm nghĩ ngợi một hồi.

Trình Hoài Cẩn hỏi lại: “Trước khi anh ba mươi tuổi liệu có thể làm bạn trai em được không?”

Tô Chi hứ hứ nói: “Cái này thì sao em dám đảm bảo với anh được.”

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn neo đậu trên khuôn mặt trung ra đủ loại biểu cảm của cô, khóe miệng không khỏi nhướm ý cười khe khẽ.

Tô Chi đang định mở miệng, tự nhiên nghe thấy anh nhàn nhạt nói: “Không làm bạn trai cũng được.”

Tô Chi: “???”

Trình Hoài Cẩn: “Đến năm anh ba mươi, em cũng vừa vặn đến tuổi độ tuổi kết hôn theo quy định của pháp luật rồi.”

Tô Chi: “?????”

Thấy dáng vẻ điềm nhiên như không của Trình Hoài Cảnh, Tô Chi cũng lập tức lắng đọng lại dòng suy nghĩ, bình tĩnh lên tiếng: “Anh Trình này, anh định kết hôn với ai cơ?”

Dưới ánh đèn tỏ rạng, Tô Chi nhìn thấy rõ khóe miệng anh hơi nhếch lên, ánh mắt kia hết như tia đèn pha ngắm chuẩn mục tiêu, hoàn toàn bao trùm lấy cô trong đó.

Thế rồi nhẹ nhàng nói đúng một câu: “Em.”

Hai má tức khắc ửng hồng, cô không ngờ con người anh lại có thể thản nhiên nói toẹt ra những lời như vậy.

Vừa khéo đúng lúc này bà chủ mang mì thịt bò tới. Gò má cô đỏ bừng đến mức không thể không giả vờ cười khẫn để quay đầu sang hướng khác.

Đến tận lúc bà chủ đi khỏi, Tô Chi mới dám ngẩng đầu lên lần nữa.

Trình Hoài Cảnh tách đĩa xong vươn tay đưa cho cô.

Tô Chi không chịu cầm.

Trình Hoài Cảnh đành đặt đĩa xuống bên cạnh bát của cô, mở miệng nói lời xin lỗi.

“Xin lỗi, vừa rồi anh không nên nói điều đó với em.”

Thái độ của anh rất chân thành, Tô Chi thoát cái đả mềm lòng ngay.

“Lần sau đừng đùa kiểu này nữa, em...”

“Tiểu Chi, anh không nói đùa.”

Tô Chi ngẩn cả người, phút chốc lại cảm thấy luồng khí nóng hầm hập cứ bốc nghi ngút ra khỏi cổ áo.

“Chỉ là giờ vẫn chưa phải lúc, cho nên anh không nên nói ra lời đó với em. Nhưng Tiểu Chi à, anh không hề đùa cợt với em.”

Cả người Tô Chi sắp bốc cháy đến nơi, nói năng cứ ấp a ấp úng: “Bây giờ anh vẫn chưa phải bạn trai đạt tiêu chuẩn của em đâu đấy!”

“Anh biết, cho nên anh sẽ từ từ.”

Trình Hoài Cẩn bày tỏ bằng thái độ quá đỗi thẳng thắn chân thành, khiến vị ngọt ngào trong trái tim Tô Chi đã chẳng thể giấu kín được nữa.

Mặt với chả mũi có vớt vát được không cũng kệ tuốt.

Tô Chi ụp hai tay lên mặt, thỏ thẻ nói: “Trình Hoài Cẩn, em không thèm kiểu cầu hôn này đâu nhé, đến lúc đó anh mà cầu hôn kiểu này để bịp bợm dụ dỗ em, em sẽ cắt đứt với anh!”

Trong sảnh quán ăn ồn ào là thế, vậy mà cô vẫn có thể nghe được tiếng cười trầm thấp của Trình Hoài Cẩn rõ ràng đến vậy.

Trong lòng vừa thẹn thùng lại vừa ngọt ngào đan xen, thùy tai đã đỏ đến mức nhỏ ra được cả máu.

Trình Hoài Cẩn nhẹ nhàng nắm tay cô, ánh mắt anh trong veo đến lạ.

“Chắc chắn sẽ không lừa em đâu, Tiểu Chi.”

“Anh đảm bảo với em.”

-

Một bữa tối khiến nhịp tim Tô Chi cứ đập loạn xạ không yên, lúc thanh toán Trình Hoài Cẩn hỏi cô có đồng ý gửi bao lì xì cho bà chủ tiệm không.

Tô Chi thấy ngạc nhiên: “Tất nhiên là được rồi, sao anh lại hỏi ý kiến em?”

Trình Hoài Cẩn khẽ nhướng đuôi lông mày, đưa tay bỏ một xấp tiền mặt vào bao lì xì anh lấy lúc quay về nhà hồi chiều.

“Mọi chuyện đều cần bàn bạc với em, anh thấy như vậy rất hợp lý.”

Con tim lại mềm nhũn hoá thành vốc nước, không sao nói ra được thành lời.

Trình Hoài Cẩn cẩn thận gấp mép bao lì xì đưa cho cô: “Tiểu Chi, em đi đưa cho dì ấy đi.”

Tô Chi thấy khó hiểu: “Nhưng đây là anh đưa mà.”

“Đây là hai chúng ta đưa.” Trình Hoài Cẩn dúm bao lì xì vào lòng bàn tay cô, “Anh bỏ vào bao, em đi đưa, vậy mới coi là của chung.”

Sống mũi cay cay không sao kìm lại được, Tô Chi lập tức gật đầu.

“Vâng.”

Khi hai người đứng dậy đi ra quầy thu ngân, đúng lúc bà chủ cũng đang đứng đó tính tiền.

Khoảnh khắc nhìn thấy Tô Chi đưa bao lì xì ra, bà chủ ngẩn cả người đúng ba phút.

Nói năng cũng ú ớ không được gãy gọn.

Nhưng Trình Hoài Cẩn không cho dì ấy cơ hội từ chối, anh nói mình đã ăn ở đây tận mấy năm, gửi bao lì xì cũng là chuyện nên làm, bảo dì ấy không cần phải khách sáo quá làm gì.

Cuối cùng bà chủ chỉ biết nói liến thoắng câu cảm ơn, Trình Hoài Cẩn nói chúc mừng năm mới với dì ấy xong dặt tay Tô Chi đi ra khỏi quán.

Sắc trời đã ngả tối hẳn, nhưng trông mọi thứ lại chẳng hề điều hiu, quạnh quẽ.

Nơi con đường vắng vẻ, hai bên đường được ánh đèn ảm đạm chiếu rọi.

Các hộ kinh doanh nằm rải rác thưa thớt trông tựa những vì tinh tú giữa màn trời đêm, góp phần điểm tô thêm cho hai bên con đường theo một cách ngẫu nhiên. Xa xa còn có thể lắng tai nghe thấy tiếng nhạc du dương vang lên đâu đây.

Phút chốc khiến Tô Chi nhớ tới mùa hạ năm ấy, khi cô vừa gặp gỡ Trình Hoài Cẩn. Ấy là khi những rung động đầu đời của cô thiếu nữ vừa chớm nở nhưng lại chẳng tìm được nơi giải bày lòng mình.

Khi ấy, cô đang mắc kẹt trong cảnh khốn cùng, đang vật lộn giãy giụa trong nỗi khổ sở căm giận. Khoảnh khắc sắp sa chân rơi xuống đáy vực sâu thẳm, có một người đàn ông đã chìa bàn tay của người ấy về phía cô.

Sắc bén, thờ ơ, vô tình, là những gì cô cộp mác cho anh từ những ngày đầu tiên.

Nhưng rồi, khi cô lại gần anh hết lần này đến lần khác, ấy cũng là lúc phát hiện ra tình yêu trong cô đã chẳng thề òe nén được nữa.

Cô sa lưới dắm mình trong vòng xoáy ấy mà chẳng thể thoát khỏi, cô đứng trên rìa vách đá treo leo hứng trọn gió lạnh thấu xương mà chẳng chút nghĩ suy. Vốn ngỡ như nơi ấy là đường cùng bí lối, vậy mà bao nhiêu lần cô sa ngã là bấy nhiêu lần anh thấp lên trong cô vô vàn tia hy vọng.

Cơn gió lạnh táp lên mặt, thổi lướt qua người họ.

Gần như là sự ăn ý chẳng cần phải diễn đạt bằng lời, hai người đứng ở cửa đưa mắt nhìn đối phương, sau đó Trình Hoài Cẩn nắm

tay cô đút vào túi mình.

Hai người không đi ra hướng bãi đậu xe, mà đi tiếp men dọc theo con đường cả hai đã từng sánh bước bên nhau. Ven đường lác đác bóng người đi bộ, cơn gió lạnh cũng đã gọt bớt đi cái buốt giá vốn có.

Thời khắc này, ánh đèn sao mà dịu êm đến thế, dường như thế giới tĩnh mịch nơi đây chỉ còn lại hai người họ.

Chẳng hề cảm thấy đêm đông này lạnh giá đến nhường nào. Bởi nơi trái tim đang đập từng nhịp rộn ràng thổn thức, phun trào từng dòng máu ấm nóng đến vô ngần.

Hai bóng hình kề cận bước đi chầm chậm dưới ánh đèn, Tô Chỉ cứ chốc chốc lại ngược lên ngắm nhìn anh.

Trình Hoài Cẩn cũng quay sang, và rồi, cúi đầu hôn cô.

Hai người chậm rãi đi về phía trước, thi thoảng lại quay sang trao nhau nụ hôn.

Khi đi tới ngã tư đường rộng rãi, tín hiệu đèn đỏ lóe sáng giữa nơi giao lộ mờ tối, đường xá chẳng hề có xe cộ qua lại. Nhưng hai người vẫn dừng bước đứng lại kiên nhẫn chờ đợi.

Tiếng gió bỗng hóa dịu êm, thấp thoáng nghe thấy Trình Hoài Cẩn nói với cô rằng sau Tết Giang Triết sẽ ghé nhà chơi. Lát sau lại nghe thấy tiếng Tô Chỉ nói cô có một kiện hàng sắp giao đến nơi rồi.

Hai người cứ thế dựa sát bên nhau chuyện trò câu được câu chăng với nửa kia, nhưng đôi bàn tay đang bỏ trong túi áo của Trình Hoài Cẩn lại ngày càng siết chặt.

Phút chốc, tín hiệu đèn xanh trên đường dành cho người đi bộ bỗng lóe sáng. Trình Hoài Cẩn nắm tay cô sỏi rộng bước chân tiến về phía trước.

Tô Chỉ quay sang ngắm nhìn nửa gương mặt được ánh đèn hắt sáng của anh, dưới hàng lông mày cao rậm ấy, là một đôi mắt thắm đắm vẻ trong trẻo cùng dịu dàng.

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn cũng tức khắc rũ xuống nhìn cô.

Tô Chỉ khẽ mím khoé môi: “Trình Hoài Cẩn, để em nói anh nghe một bí mật.”

“Gì nào?” Anh hơi nghiêng đầu xích lại gần cô.

Làn hơi thở ấm nóng quần quýt đan cài, Tô Chỉ cười híp mắt ghé sát bên tai anh.

“Anh là bạn trai dự bị của em.”

“Điều này thì anh biết rồi.” Anh lên tiếng.

Tô Chỉ không kìm được nhoẻn miệng cười, lại nói tiếp: “Nhưng anh đã là người nhà của em từ lâu rồi.”

Bước chân từ từ dừng lại, Trình Hoài Cẩn hạ mắt nhìn cô.

Tô Chỉ nhón chân ôm chặt cổ anh.

Dưới ánh đèn hiu hắt, bóng dáng hai người quần bện vào nhau, kéo dài tít tắp trên con đường rộng lớn.

Chóp mũi chạm nhau, cô khẽ cọ cọ một cái.

“Trình Hoài Cẩn, trước giờ em vẫn luôn nghĩ, nghĩ rằng được ở bên người mình yêu mới chính là nhà.” Tô Chỉ nhìn sâu vào mắt anh, nói tiếp, “Em cảm thấy mình đã tìm thấy mái nhà ấy rồi, em đã tìm được người em yêu, cũng tìm được người yêu em rồi.”

“Trình Hoài Cẩn,” Giọng nói của cô chất chứa đôi phần nghẹn ngào, chậm rãi nhưng cũng thật rõ ràng, “Anh chính là người nhà, và cũng là người yêu của em.”

Cơn gió bắc thổi bay phất phơ từng lớp tóc con, cũng khiến hốc mắt cô nhuộm màu đỏ hoe.

Bỗng chốc, Trình Hoài Cẩn có ảo giác như trời đất đảo lộn quay cuồng, dường như mọi sự vùng vẫy, phản kháng, thất bại cùng nỗi vô vọng chất chứa trong anh bấy lâu nay, thực ra đều chẳng thể sánh bằng trọng lượng lời nói này của cô.

May mắn thay, anh đã không đánh mất cô.

May mắn biết nhường nào, lần này anh đã thật sự tìm thấy đường về nhà.

“Tiểu Chi.” Mà lần này, giọng nói của anh cũng đã nhuộm màu ẩm ướt yếu mềm.

Tô Chi ngược lên nhoèn miệng cười, cô nghe thấy anh cất lời: “Tô Chi, anh yêu em.”

Trong đêm đông giá rét ấy, hai người đã trao nhau những cái hôn dịu dàng vô ngần.

Anh nhắm nghiền hai mắt, đem những chuyện xưa cũ chất chứa đầy đau khổ, dưng dưng cùng khúc mắc, hết thả đều rẽ hướng sang trang. Đặt bút viết nên những chương mới về quãng đường đời còn lại của hai người.

Xe cộ bấm còi inh ỏi lướt vụt qua bên người.

Đôi bên tách nhau ra, nhìn nhau khẽ cười.

Và rồi, họ lại trao nhau môi hôn.

Từng bông tuyết trắng muốt li ti chậm chậm rơi xuống từ màn trời đêm bao la vô tận.

Đôi mắt cô híp lại thành mảnh trăng non nhỏ xinh sáng ngời.

“Tuyết rơi rồi kìa, Trình Hoài Cẩn.”

“Ừ.”

Tô Chi vươn tay nựng má anh: “Mình về nhà thôi.”

Dưới ánh đèn đường hiu hắt, từng bông tuyết tung bay lả lơi đáp xuống.

Anh lại đặt lên trán cô một nụ hôn.

“Được, chúng ta về nhà nào.”

=====HOÀN CHÍNH VĂN=====

Chương 69: Ngoại truyện 1: Hello kitty

Lúc về đến nhà vào buổi tối, hai người nán lại bãi cỏ trước cửa nhà một hồi.

Vào khoảng thời gian ngắn ngủi khi lái xe trở về, trên bãi cỏ đã phủ một lớp tuyết trắng trắng. Nhưng vẫn chưa tới mức bao phủ toàn bộ, loáng thoáng hãy còn bóng dáng hơi vàng.

Lúc Tô Chỉ nhìn thấy, cô dừng chân lại một lúc, Trình Hoài Cẩn đứng phía sau giúp cô vắt lại khăn choàng cổ. Nhìn được vài phút thì bảo cô vào nhà rồi hãy nhìn tiếp. Tô Chỉ chìa tay chờ chốc nữa trời đổ bông tuyết xuống, tuy nhiên lúc này bông vẫn còn bé, vài mảnh chạm vào đầu ngón tay là đã tan ra ngay.

Cô giơ bàn tay dính những đốm nước nhỏ xen trong kẽ tay cho Trình Hoài Cẩn xem, Trình Hoài Cẩn giơ tay nắm lấy, sau đó nắm tay cô cho vào túi của anh.

Khoé miệng Tô Chỉ khuất dưới khăn choàng vĩnh cao, ngoan ngoãn cùng anh bước vào nhà.

Hai người cùng đi lên lầu, Tô Chỉ đi tắm trước. Tóc vừa sấy khô được một nửa thì đã lê đôi dép muốn xuống lầu. Trình Hoài Cẩn đang cởi cúc áo sơ mi, thấy cô đi hướng ra ngoài thì hỏi cô làm gì thế.

"Em khai đồ chuyển phát nhanh." Tô Chỉ nói xong là bước "lạch xạch" ra ngoài cửa.

Trình Hoài Cẩn thoáng mỉm cười, sau đó đi thẳng vào phòng tắm.

Lúc đi ra, anh nhìn thấy Tô Chi đang ngồi trên sàn phòng ngủ tháo hộp đồ.

Một chiếc thùng không to lắm, cô lấy con dao cắt đến là nghiêm túc.

Trình Hoài Cẩn đến kế bên cô, ngồi xuống thì bỗng nhận ra là mấy quyển sách.

"Sao đột nhiên em nghĩ tới việc mua sách?"

Tô Chi lấy con dao rọc giấy cẩn thận rọc phần bao sách, đưa cho anh xem.

Là mấy quyển sách tiếng Anh.

Trình Hoài Cẩn nhướn hàng mày: "Em còn ham học hơn so với tưởng tượng của anh."

Anh cố tình trêu chọc, Tô Chi ra vẻ như muốn đoạt lại sách từ trong tay anh. Thế nhưng Trình Hoài Cẩn lại nói: "Tối nay em sẽ đọc à?"

"Đọc chứ, cứ xem như món đồ thôi miên dễ ngủ."

Trình Hoài Cẩn gật gù vô cùng tán thành, chọn ra một quyển từ trong số đó, đứng dậy đi về phía giường.

"Đến đây nào, vừa khéo anh đọc chung với em."

Anh giở tấm chăn lên, bày ra một dáng vẻ chào mời.

Tô Chi không kiềm chế được sự ngưỡng ngùng trong lòng, nhưng trên gương mặt lại không nén được nụ cười tràn đầy.

Mặt dù bản thân hết lần này tới lần khác xác nhận qua chuyện cô và Trình Hoài Cẩn đã ở bên nhau, nhưng vẫn thường xuyên cảm thấy vui mừng không thể nào tin được.

Trình Hoài Cẩn thấy cô vẫn ngồi dưới sàn nhà cười ngây ngô, trông mắt chuyển động, anh đi thẳng đến phía trước bế cô lên hệt như bế một bé nhỏ.

Tô Chi khẽ kêu lên một tiếng rồi vội vàng ôm chặt lấy cổ anh, cúi giận: "Cái anh này nha, sao lúc nào cũng động tay động chân?"

"Anh tưởng em ngồi bất động ở đó là đang ra hiệu bảo anh qua ôm em."

Trong lời nói của anh vẫn cứ đảo khách thành chủ, Tô Chi không kiềm chế được mà giơ tay thành nắm đấm đánh vào ngực anh.

Sau đó, tùy tiện nằm cùng một chỗ với anh bên trong chăn ấm nệm êm.

Mặt vải hơi lạnh mang tới cảm giác cực kỳ thư thái, Tô Chi không nhịn được áp sát làn da mình lên trên.

Lưng Trình Hoài Cẩn tựa vào đầu giường, vậy Tô Chi ở phía trước người mình.

Một tư thế hoàn toàn được bao bọc.

Cũng cảm nhận được hơi thở của anh phả phía sau gáy.

Trình Hoài Cẩn đưa tay tắt đèn lớn trong phòng ngủ, rồi tiếp đó, chiếc đèn ngủ ở đầu giường cũng chẳng mấy chốc đã sáng đèn.

Sắc vàng từ ánh đèn tựa như tự mang theo sự im lặng được thiết kế riêng, chớp mắt đã biến bầu không khí trở nên mập mờ và yên tĩnh.

Tô Chi không thể kiềm chế được mà ngoảnh ra sau nhìn anh.

Từ phía bên phải, cô chạm phải ánh mắt anh, Trình Hoài Cẩn cũng đang rũ mắt nhìn cô.

Hàng mi cao cao phủ xuống một bóng mờ nồng đậm, nhưng không thể nào nhận ra được cảm xúc từ đôi mắt anh trong khoảnh khắc này.

Sau đó, dường như cô cảm nhận được điều gì đó, chỉ trong chớp mắt đã cảm thấy rạo rức.

Cùng lúc ấy, cô cũng dần nhận ra đôi má anh đang nhẹ nhàng áp sát, luồng hơi thở phả sau tai cô lúc có lúc không.

Cơ thể Tô Chi không khỏi run lên, cô nghe thấy anh nói: "Em đọc không?"

Cổ họng cô đột nhiên căng thẳng, sau đó đáp trả anh bằng câu nói vừa ngắn vừa nhanh: "Đọc ạ."

Ngồi ngay ngắn lại, Trình Hoài Cẩn ôm cô vào lòng, hai người cùng đọc quyển sách trong tay anh.

Trình Hoài Cẩn không lật sách, anh chỉ cầm nó như thế.

Tô Chi đọc xong một trang mới lật.

Bên trong căn phòng ngủ yên tĩnh, chẳng mấy chốc chỉ còn lại tiếng lật trang sách ngẫu nhiên.

Tuy chỉ là một quyển tiểu thuyết tương đối phổ thông và đọc dễ hiểu, nhưng thỉnh thoảng cô cũng sẽ gặp phải vài từ vựng mà mình chưa học qua.

Nhưng chỉ cần Tô Chi im lặng chỉ ngón tay vào từ đơn nào đó, Trình Hoài Cẩn sẽ lập tức thì thầm nói cho biết ý nghĩa tiếng Trung của từ đó.

Tô Chi cảm nhận được một sự tĩnh lặng không cần quá nhiều ngôn ngữ, chỉ cần cô cần, anh nhất định sẽ hỏi đáp.

Dần dần, cơ thể cô tự động thả lỏng trong vòng tay anh.

Cảm nhận được hơi ấm cùng với nhịp tim đập đều đặn từ lồng ngực anh truyền tới.

Suy nghĩ của cô cũng từ từ trôi nổi.

Tô Chi không kiềm nén được lại quay ra sau nhìn anh.

Ánh mặt hệt như một bé cáo nhỏ đang lạc đường giữa sương mù trong sáng sớm, mang theo chút gì đó mờ mịt và vô tội, đồng thời chứa đựng cả vài phần ướm át.

Trình Hoài Cận rũ mắt nhìn cô một hồi, "Em không muốn đọc nữa à?"

Tô Chi lắc đầu.

Hồi sau, lên tiếng giống như oán trách: "Em cứ nghe mãi tiếng tim anh đập."

Trong một lúc, ánh mắt Trình Hoài Cận nhìn cô mang theo sự chần chừ, anh nhỏ giọng: "Anh làm phiền em, phải không?"

Tô Chi gật đầu đầy nghiêm túc.

Sau đó Trình Hoài Cận muốn ngồi dậy để cô ngồi một mình, nhưng bị Tô Chi nắm cổ tay kéo lại.

"Em thấy hơi buồn ngủ, hôm nay có thể nào đi ngủ trước không ạ?"

Trình Hoài Cận hơi khựng lại, ngay sau đó thì gập sách lại, "Tất nhiên là được."

Anh nói xong thì đặt sách sang một bên, Tô Chi thoát khỏi vòng tay của anh, dịch người chui vào trong chăn.

Ánh đèn từ từ biến mất.

Tô Chi dính chặt vào người Trình Hoài Cẩn hết như một chú ốc biển nhỏ.

Cánh tay anh cũng tự giác cuộn cô vào trong vào vòng tay mình, "Em buồn ngủ thì ngủ thôi nào."

Hai tay hai chân Tô Chi quấn lấy anh, lúc này lại không chịu.

Gương mặt nhỏ bé khẽ ngược lên: "Muốn được hôn"

Chí khí hùng hồn.

Bị anh chiều hư thành quen.

Giây tiếp theo, cũng nằm trong dự liệu.

Đôi môi mềm mại mang theo một chút hơi lạnh áp xuống.

Bên trong căn phòng ngủ yên tĩnh và mờ tối, hai người bọn họ nhắm mắt lại.

Bờ môi quấn quít nhau không rời.

Chóp mũi thỉnh thoảng va chạm vào nhau, tay chân bám chặt giống như dây leo muốn hấp thụ dinh dưỡng.

Thế nhưng, tất thảy không hề vội vàng.

Bởi vì họ biết thời gian của cả một đêm sẽ không hề lãng phí.

Vì vậy, hôn một cái, rời ra, lại hôn một cái, lại rời ra.

Tô Chi không nhịn được mà bật cười.

Đồng thời cũng nhận ra chiếc váy mình bị vén lên.

Nụ hôn trở nên ướt át.

Bọn họ bắt đầu đi đến bờ vực của dòng xoáy, nhưng không một ai có ý định kêu lên tiếng dừng lại.

Ngay sau đó là sự khởi đầu của tiếng mút mát.

Hơi thiếu oxi, lý trí trong thoáng chốc cũng bị mang đi mất.

Ánh trăng dịu dàng lặng lẽ chiếu sáng từng góc trong phòng ngủ, bên ngoài cửa sổ, tuyết rơi càng lúc càng lớn.

Những bông tuyết rơi nghiêng và hướng xuống tạo nên hình dạng của gió bắc, cây cối nghiêng ngả sắp đổ.

Thế nhưng, bên trong phòng vẫn yên lặng, ấm áp và ướt át như cũ.

Giống hệt như cảng tránh gió nguyên sơ nhất.

Tô Chi gói gọn trong lòng Trình Hoài Căn, cơ thể vẫn còn run rẩy sau dư âm còn chưa tan biến.

Anh khẽ khàng hôn lên đỉnh đầu cô, ngón tay vuốt ve chỉnh lại mái tóc vừa ướt vừa tán loạn của cô.

Dần dần, cơn buồn ngủ chiếm thế thượng phong.

Tô Chi cọ cọ lồng ngực anh, cô nhắm mắt rồi chìm vào giấc ngủ.

Một đêm gió tuyết không ngừng.

Lúc Tô Chi mở mắt ra lần nữa, sắc trời còn chưa sáng, chỉ thấy trên bề cửa sổ tích tụ một lớp tuyết khá dày.

Cô gơ tay lau chùi khoeo mắt, có giọt nước mắt ẩm ướt.

Chỉ là động tác lau chùi nhẹ nhàng, vậy mà vẫn bất cẩn làm Trình Hoài Căn nằm kể bên tỉnh giấc.

Gần như là ở ngay giây tiếp theo, giọng nói hơi khàn khàn của anh vang lên: "Sao em thức rồi?"

Anh thuận tay nhìn đồng hồ, còn chưa tới năm giờ rưỡi sáng.

Tô Chi lấy áo ngủ anh chùi chùi, làm như có chút gì đó tủi thân: "Em nằm mơ, trong mơ anh lại bỏ em mà đi."

Nói xong, khước mắt lại bắt đầu nhắm nước.

Biết rằng chẳng qua chỉ là một giấc mơ không có thật, nhưng cảm xúc trong lòng lại giống như bị bỏ rơi một lần nữa.

Trình Hoài Cẩn kéo cô vào trong cái ôm của mình, yên lặng một lúc lâu.

"Tiểu Chi à, anh sẽ không như vậy nữa đâu." Anh đưa tay vuốt ve tấm lưng cô.

Bên ngoài cửa sổ loé lên những tia sáng xanh đậm màu, mang theo màu sắc lạnh lẽo khó bề tránh khỏi trong buổi sáng của ngày đông.

Thế nhưng bên trong căn phòng, nhiệt độ ấm áp vẫn được giữ vững.

Bọn họ không nói chuyện thêm nữa, Trình Hoài Cẩn vẫn tiếp tục nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô. Qua một lúc, anh từ từ nhận ra cô cũng đã khôi phục được cảm xúc.

Trình Hoài Cẩn cúi đầu quan sát cô.

"Em thấy ổn hơn chút nào chưa?"

Tô Chi gật đầu, ấp úng "ạ" một tiếng.

Ngay sau đó, cô nói lời xin lỗi với anh.

"Em đánh thức anh dậy mất rồi."

"Không sao." Ngón tay anh chùi nhẹ nơi khoé mắt cô.

Tay chân của cô lại bám chặt lấy anh lần nữa, chậm chậm hấp thụ nhiệt độ trên cơ thể anh.

Sắc trời từ từ chuyển sang màu xanh nhạt.

Cơn buồn ngủ của hai người cũng dần tan biến.

Tỉnh dậy vào thời điểm chưa một sự vật nào tỉnh dậy, khó tránh vướng phải ảo giác hoang hốt chao đảo.

Nói chuyện cũng không khác gì lời nói vô thức mê sảng, đặt câu hỏi và trả lời cũng trở nên vô cùng chậm chạp.

"Ngày nào chúng ta sẽ đến Bắc Kinh?" Cô nhỏ giọng hỏi.

"Mùng bảy."

"Đi và về trong cùng một ngày ạ?"

Trình Hoài Cận sờ mái tóc cô, "Ừ"

"Anh biết không? Ngôn Hy đã có bạn trai mới rồi."

"Không phải là cậu bạn trai trước kia làm việc ở quán bar nữa à?"

Tô Chi không khỏi bật cười: "Anh còn nhớ luôn."

Trình Hoài Cận cúi đầu nhìn vào đôi mắt cô, trong mắt có vài phần hài hước: "Anh đương nhiên còn nhớ, anh với em cãi nhau một trận to, vừa khóc vừa ầm ức."

Tô Chi không kiềm được, đánh một cái vào ngực anh: "Còn không phải do anh hiểu lầm em."

Trình Hoài Cận khẽ nhếch môi cười, giữ lấy bàn tay cô, thì thầm, "Đêm giao thừa em có dự định gì không?"

"Cùng anh đón giao thừa ạ."

"Em muốn xem pháo hoa chứ?"

"Đốt ở trong sân ạ?"

"Được," Trình Hoài Cẩn nắm tay cô, "Còn có thể chơi đánh bài."

Tô Chi cạn lời, lại bật cười không thể nào ngừng được. Chóp mũi cọ cọ vào lồng ngực anh.

"Lần này em không mớm bài cho anh nữa đâu."

Trình Hoài Cẩn cúi đầu hôn lên gò má cô: "Anh mớm bài cho em."

Tô Chi hậm hực: "Ai thèm anh mớm bài, mớm cái gì chứ? Em cũng đâu phải hello kitty của anh."

Cô lộ biểu cảm phong phú hừ với anh một tiếng, chun mũi lộ ra vài nếp nhăn dí dỏm.

Trình Hoài Cẩn đột nhiên cảm thấy lồng ngực rung động, nhưng vẫn điềm tĩnh hỏi lại: "Không phải sao?"

"Tất nhiên không phải rồi!" Tô Chi trừng mắt với anh rồi đưa lưng lại về phía anh, nói với vẻ vô cùng nghiêm túc: "Muốn bảo em quay về làm bé mèo ngoan ngoãn nghe lời như trước kia, anh nghĩ cũng đừng..."

Ai ngờ lời cô còn chưa nói xong, đột nhiên cổ họng đơ lại.

Trong chớp mắt, cơ thể biến thành một tấm ván cứng còng.

Giọng nói kéo thành một sợi bông thật mỏng, ngăn ngủi lại dồn dập: "... Trình Hoài Cẩn."

Hơi thở từ đằng sau của anh khiến phần sau gáy cô nhanh chóng run rẩy.

"Sao thế?"

Quá đáng, biết rõ còn cố hỏi.

Gương mặt Tô Chi chớp mắt đỏ rực.

Sau đó ngay lập tức nghe thấy tiếng động tựa như dâu tây bị ép nước vậy.

Cổ họng bật ra tiếng ngâm nga khó bề khống chế như tiếng mèo kêu.

Trình Hoài Cận áp sát đầu vai cô, giọng bình thản: "Hình như anh nghe thấy tiếng mèo con kêu."

Chương 70: Ngoại truyện 2: Váy ngủ mèo con (phần đầu)

Trình Hoài Cẩn không phải người đàng hoàng, kể từ sau khi hai người họ hòa hợp Tô Chi nhớ rất kĩ chuyện này. Trình Hoài Cẩn làm ra vẻ không biết chuyện gì, lại còn hỏi cô là tại làm sao.

Gương mặt Tô Chi đỏ hồng, mắng anh không cần mặt mũi. Sau đó Trình Hoài Cẩn chớp chớp mắt, đón nhận lời trách móc của cô với vẻ mặt thản nhiên. Nhưng lịch sự nhắc nhở cô: "Em chú ý dùng từ ngữ văn minh lịch sự."

Tô Chi: "..."

Tiếp đó, chỉ đành dùng bạo lực để trút giận.

Năm cũ chỉ còn lại vài ngày, ngày nào Tô Chi cũng ở nhà "chiến đấu" với Trình Hoài Cẩn, thế nhưng lão cáo già quá mưu mô, thỉnh thoảng cô mới chiếm được thế thượng phong.

Hôm hai mươi tám tết, có một vị khách đến thăm nhà.

Từ sáng sớm Tô Chi đã bắt đầu chuẩn bị, Trình Hoài Cẩn dẫn cô đến tiệm bánh ngọt một chuyến, tự tay chọn lấy một chiếc bánh kem mang về nhà.

Hơn hai giờ chiều, chuông cửa vang lên. Tô Chi lập tức bật dậy khỏi sofa, phóng như bay về phía cửa.

Cửa mở ra, cô hô to một tiếng "Ngôn Hy!"

Sau đó ôm chặt lấy cô bé đang đứng ở trước cửa thành một khối.

Lúc Trình Hoài Cẩn từ phía trong nhà đi ra, anh mới nhắc Tô Chi để Ngôn Hy vào nhà.

Lúc này Tô Chi mới nhận ra, vội vã giúp Ngôn Hy lấy dép mang trong nhà.

Ngôn Hy liếc nhìn Trình Hoài Cẩn, nụ cười tươi tắn trên mặt tức khắc có chút kiềm chế, lên tiếng với tông giọng cực kỳ lễ phép: "Chào thầy Trình."

Nét mặt Trình Hoài Cẩn rất thư thái, nhỏ giọng trả lời: "Bây giờ tôi đã không phải thầy giáo nữa rồi, em có thể gọi thẳng tôi là Trình Hoài Cẩn."

Trong lòng Ngôn Hy vẫn còn thứ gì đó không chắc chắn lắm, len lén đi lườm Tô Chi.

Tô Chi khoác cánh tay cô ấy: "Gọi là chú Trình cũng được."

Hai người lập tức bật cười ngặt nghẽo.

Ngôn Hy mang dép xong thì cùng Tô Chi vào phòng khách.

Trên bàn trà, dì Lý đã bày sẵn trà và đồ ngọt.

Hai người đã lâu lắm không gặp mặt, đương nhiên sẽ dính chặt nhau khó mà chia cách.

Trình Hoài Cẩn ngồi ở bên kia sofa, hỏi thăm tình hình Ngôn Hy với vẻ vô cùng ôn tồn.

Ngôn Hy chớp mắt, tuy biết Tô Chi và Trình Hoài Cẩn đã ở bên nhau, nhưng cô ấy vẫn giữ thái độ tôn kính với người đàn ông này, nhất là mỗi khi anh gọi và cô ấy trả lời như học sinh: "Hiện tại em đang học ngành khoa học công nghệ ở trường đại học Bắc Xuyên ạ."

Cô ấy nghiêm trang một cách quá mức, khiến Tô Chỉ không khỏi bật cười.

Ngôn Hy giận dỗi lấy cùi chỏ chọc cô một cái, nhưng vẫn không dám thô lỗ trước mặt Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn gật gù: "Rất giỏi."

Ngôn Hy lập tức bày ra nụ cười rạng rỡ tiêu chuẩn.

"Nhưng mà phải nói một tiếng xin lỗi với em bởi vì buổi chiều tôi còn vài việc phải ra ngoài một chuyến, cho nên không thể về ăn bữa cơm tối với em." Thái độ Trình Hoài Cẩn rất chân thành, Ngôn Hy tức khắc cảm thấy không chịu nổi, vội vã lên tiếng: "Thầy Trình, thầy khách sáo quá rồi ạ!"

Nói xong mới nhận anh đã không làm thầy giáo nữa, Ngôn Hy nhanh chóng sửa lời: "Chú Trình."

Hai chữ vừa thốt ra khỏi môi miệng, Ngôn Hy lập tức hóa đá.

Thế nhưng Trình Hoài Cẩn không hề để bụng, giọng bình thản: "Các em ở cứ thoải mái, trễ một chút tôi với Tô Chỉ sẽ đưa em về."

Anh nói xong thì đứng dậy đi về phía cửa.

Tô Chỉ vô vố Ngôn Hy, cười bảo cô ấy đừng căng thẳng, sau đó đứng dậy tiễn Trình Hoài Cẩn.

Anh đứng ở chỗ thay giày ngay huyền quan, Tô Chỉ ôm chầm lấy eo anh.

Giọng nói mềm như kẹo bông đường sắp tan chảy vậy: "Thầy Trình, chú Trình, Trình Hoài Cẩn, anh thiệt là tốt, tốt ơì là tốt."

Anh rũ mắt liếc nhìn cô, mặt không lộ rõ biểu cảm: "Chả phải mấy ngày trước còn bảo anh là người xấu, muốn vạch rõ ranh giới với anh à?"

Tô Chi ngay lập tức giở trò: "Em đâu có nói, là anh lớn tuổi nên nghe nhầm á!"

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn lộ ra ý cười, không tính toán chi li với cô.

"Chơi cho vui vào, tối anh về trễ một chút."

"Anh lái xe chú ý an toàn nhé." Tô Chi ngẩng cao đầu đôi mắt cười cong cong.

Trình Hoài Cẩn liếc nhìn vào phòng khách, hôn cô một cái vừa nhẹ vừa nhanh.

Chỉ trong một giây, Tô Chi ngậy cả người, sau đó "suyt" một tiếng, ngoảnh đầu nhìn vào phòng khách.

Giây kế tiếp, gò má cô hơi nóng, thì thầm trách cứ Trình Hoài Cẩn: "Cái anh này nha, sao anh lại thế này hả?"

Trình Hoài Cẩn sờ sờ mái tóc cô, giọng thản nhiên: "Bồi thường."

Mặt Tô Chi càng đỏ hơn.

Sau cùng, Trình Hoài Cẩn cầm lấy chìa khóa xe, nói tạm biệt với cô, xoay người bước đi.

Ý cười nơi khóe môi Tô Chi không kiềm được mà tuôn tràn ra ngoài, cô kiềm chế vài phần, xoay người quay vào phòng khách.

Còn chưa đi đến sofa, cô đã trông thấy gương mặt đầy vẻ lo lắng của Ngôn Hy.

Tô Chi vội hỏi cô ấy đã xảy ra chuyện gì.

Ngôn Hy hỏi cô với vẻ hơi phóng đại: "Tiểu Chi à, nhà cậu có thuốc không?"

Tô Chi bất thành linh cảm thấy bối rối: "Ngôn Hy, sao cậu..."

"Tớ sắp bị ngạt chết, có thể tiêm insulin cho tớ không?"

Tô Chi: "..."

Thế nhưng vai diễn của Ngôn Hy vẫn chưa kết thúc, cô ấy học theo giọng nói ban nãy của Tô Chi, thêm mắm dặm muối: "Thầy Trình, chú Trình, anh thiệt là tốt, tốt ơ là tốt."

Vành tai Tô Chi đỏ tới mức tưởng như giãy tiếp theo nó có thể rỉ cả máu, cô phóng người qua, che lấy miệng Ngôn Hy.

Hai người lập tức cuộn tròn thành một khối trên ghế sofa, cười nghiêng nghiêng ngả ngả.

Độ ấm trong phòng mở vừa đủ, hai người ồn ào một lúc mồ hôi cũng đã tứa ra.

Ngôn Hy cởi áo khoác ra, ngồi trên thảm bắt đầu ăn bánh kem.

Tô Chi tựa sát bên người cô ấy, hỏi về người bạn trai mà cô ấy vừa mới quen ở trong trường đại học như thế nào.

Ngôn Hy nhướn hàng chân mày: "Cũng không tệ, tốt hơn gã bạn trai cũ vừa mới chia tay."

Tô Chi khiếp sợ: "Thế đây là bạn trai thứ hai mà cậu quen sau khi lên đại học à?"

Ngôn Hy gật đầu, nói chuyện với cô với giọng điệu mang theo chút ít bình chân như vại: "Hiện tại tớ cũng xem như một nửa cô giáo tình yêu rồi, cậu có chỗ nào không hiểu cứ hỏi tớ."

Cô ấy nói xong thì dừng lại một lúc.

"Không đúng, dựa vào cái giọng nũng nà nũng nịu ban nãy của cậu, thì chẳng có mấy người đàn ông có thể trụ vững cả." Cô ấy nói xong

thì bật cười nhìn về phía Tô Chỉ.

Tô Chỉ cảnh giác, thụt lùi về sau.

"Tớ hỏi cậu," Ngôn Hy đặt muống nhỏ ăn bánh ngọt xuống, kéo Tô Chỉ một cái, "Hiện tại cậu với thầy Trình đã tới bước nào rồi?"

Cổ họng Tô Chỉ khô khốc, còn chưa nói chuyện thì vành tai đã đỏ.

Ngôn Hy dường như đã có thể từ biểu cảm của cô mà nhìn ra.

Cô ấy cười ngật nghéo: "Tiểu Chỉ à, cậu hạnh phúc quá nha!"

Khuôn mặt Tô Chỉ càng đỏ hơn, ấp úng lên tiếng: "Cái gì chứ!"

"Có gì nói nấy, kiểu đàn ông như thầy Trình đúng thật là hàng thượng hạng đấy." Ngôn Hy nói năng đờng hoàng, "Vừa đẹp trai vừa có tiền, đối xử với cậu lại tốt như vậy."

"Anh ấy xấu tính với tớ lắm luôn!" Tô Chỉ lập tức phản bác.

Ngôn Hy cười ha ha, sờ sờ khuôn mặt của cô.

"Thế mà còn nuôi cậu tốt như vậy, khí sắc phải nói là hồng hào, da dẻ gọi là..."

Ngôn Hy còn chưa nói hết, miệng lại bị bịt kín lần nữa.

Hai người trêu ghẹo đánh đấm ồn ã trong phòng khách, hi hi ha ha cả mấy tiếng đồng hồ. Tô Chỉ nghe Ngôn Hy kể chuyện sau khi cô ấy lên đại học, Ngôn Hy đúng là một thanh pháo nhỏ, mồm miệng liên tục khiến Tô Chỉ cười mãi không ngậm được miệng.

Lúc gần tới sáu giờ, dì gọi hai cô gái lại ăn cơm.

Trên bàn đều là mấy món ăn thiên ngọt thiên cay mà mấy cô thiếu nữ thích, hai mắt Ngôn Hy thèm thuồng tới mức phát sáng, tấm tắc hâm mộ bây giờ Tô Chỉ đã một bước lên mây rồi.

Trình Hoài Cảnh không ở đây, Ngôn Hy cũng không câu nệ thêm.

Chương 71: Ngoại truyện 3: "meow!"

Ngày hai mươi chín tết, gói chuyển phát nhanh cuối cùng đến nhà.

Tô Chi nắm giữ mọi quyền hạn liên quan đến hàng chuyển phát, Trình Hoài Cẩn không được phép nhúng tay.

Cô mua rất nhiều đồ trang trí năm mới, chờ đến đêm giao thừa sẽ cùng trang trí với Trình Hoài Cẩn. Tất nhiên, còn có cả gói hàng chuyển phát ngồi trên chuyến xe cuối cùng được giao đến, là chiếc váy nhỏ bị cô lén lút tháo ra rồi ném vào máy giặt.

Tô Chi cực kỳ chột dạ, ngày đó còn đặc biệt giúp dì bỏ áo vào máy sấy khô, hong khô rồi còn tự mình lấy chiếc váy nhỏ đó nhét vào góc tủ quần áo, sợ bị Trình Hoài Cẩn nhìn thấy trước.

Thế nhưng Tô Chi cũng nhận ra, người đàn ông Trình Hoài Cẩn này vẫn giữ lại tính thờ ơ thuộc về tính cách của anh, ví dụ như tìm tòi những thứ trong nhà.

Anh rất hiếm khi chú ý tới mấy món đồ nằm chỗ góc này góc nọ, đa phần đều đưa cho dì Lý giải quyết.

Càng khởi bàn tới việc anh đi lục lọi góc tủ quần áo nào đó.

Ngày ba mươi tết đó, hai người dậy từ sáng sớm tinh mơ.

Tối hôm qua dì Lý đã ngồi xe với tài xế về quê, hôm nay trong nhà chỉ còn lại hai người bọn họ.

Hai người rửa mặt xong thì xuống lầu, buổi sáng lấy câu đối với chữ Phúc đi dán lên.

Tô Chi mang một xấp chữ Phúc và câu đối đặt trên bàn trà trong phòng khách, chọn lấy một chữ Phúc và câu đối to nhất mang đến bên cửa.

Mở cánh cửa ra, luồng gió lạnh thổi vù vù vào trong nhà.

Tô Chi mặc áo ngắn tay nên trong nháy mắt đã nổi da gà. Trình Hoài Cẩn đón lấy câu đối và hồ nước trong tay cô, bảo cô đóng cửa lại.

Một mình anh đứng bên ngoài dán, bận bịu cả mấy phút, mở cửa ra lần nữa, hai câu đối đỏ tươi đã được dán đường hoàng rõ ràng trên cửa.

Tô Chi bèn phóng đại vẻ kinh ngạc: "Wow, ngay ngắn đẹp mắt quá!" Sau đó kéo Trình Hoài Cẩn vào nhà, áp bàn tay anh lên trên mặt mình: "Em ủ tay cho thầy Trình!"

Mắt cô nhắm lại, áp lòng bàn tay của Trình Hoài Cẩn sát với gương mặt mình, Trình Hoài Cẩn cũng không nhịn được nhúc nhích ngón tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô.

Sau đó, mắt ngậm ý cười "vạch trần" cô: "Diễn đạt đó."

Tô Chi trợn mắt, ôm quanh cổ anh: "Chả nghe hiểu anh đang nói gì cả."

Trình Hoài Cẩn hơi cúi người, một tay bế cô lên.

Tô Chi lập tức đưa chân bám quanh người anh, "Anh làm gì thế?"

Trình Hoài Cẩn sai bước chân đi đến bàn trà trong phòng khách, lên tiếng cùng giọng điệu chứa vài phần chế giễu: "Em còn diễn trò thêm một lúc nữa, tới tối cũng chưa dán xong câu đối."

Tô Chi: "..."

Lần đầu tiên trong nhà trang hoàng ngày tết tỉ mỉ, cửa sân trước, sân sau đều dán xong câu đối, trên cửa phòng đơn giản chỉ dán chữ

Phúc. Hai người cùng bận bịu cả buổi sáng, rốt cuộc cũng đã dán hết số đồ trang trí mà Tô Chi đã mua.

Cái lạnh lẽo từ ngôi nhà đơn sắc trong nháy mắt đã biến sang màu sắc tươi mới rạng rỡ, Tô Chi không kiềm được hỏi Trình Hoài Cẩn có cảm thấy mát mẻ hài hòa hay không.

Thế nhưng Trình Hoài Cẩn lại rất vô tư lự: "Anh cảm thấy rất đẹp."

Tô Chi nhìn anh một hồi, hỏi một cách vô cùng nghi hoặc: "Thầy Trình à, thẩm mỹ của thầy bình thường chứ?"

Trình Hoài Cẩn bình thản liếc nhìn cô: "Anh thấy em vô cùng xinh đẹp."

Tô Chi ghen lời, nói lời khẳng định: "Thẩm mỹ của anh rất bình thường."

Khóe miệng Trình Hoài Cẩn hơi nhếch, nghiêng đầu hôn cô một cái.

-

Vì dì Lý không có ở nhà, bữa trưa và bữa chiều hôm nay đều đặt nhà hàng giao tới.

Buổi trưa sau khi ăn uống đơn giản xong, hai người cũng không có cách nào nhàn rỗi.

Tô Chi muốn cùng gói sủi cảo với Trình Hoài Cẩn để buổi tối ăn, dì Lý đã chuẩn bị nhân bánh trước cho cô.

Trình Hoài Cẩn bảo cô vào trong bếp gói bánh, Tô Chi không chịu.

"Em vừa mới ăn xong, chưa thể ngồi xuống được."

Cô đứng cạnh bàn bếp pha lê, bày vỏ bánh với nhân bánh ra.

Trình Hoài Cẩn đi tới bên cạnh cô.

"Anh biết gói không?" Tô Chi thấy anh bước tới bèn cầm lấy một miếng vỏ bánh.

Trình Hoài Cẩn không nói chuyện, múc một muỗng nhân, ngược mắt hỏi cô: "Phải gói thành hình dạng như nào?"

Tô Chi: "..."

Hàng chân mày Trình Hoài Cẩn khẽ nhếch, chưa đầy hai phút, anh đã gói được ba cái bánh với các hình dạng khác nhau đặt trước mặt cô.

Tô Chi: "..."

Vài phút im lặng ngẩn ngui, Tô Chi hỏi anh: "Anh từng làm ở nhà hàng à?"

Trình Hoài Cẩn cười rất khế: "Hồi trước lúc ở nhà bà ngoại, anh từng gói chút ít."

Tô Chi "Ồ" lên một tiếng, giơ ngón tay chỉ chỉ vào chiếc sủi cảo giống hình chiếc lá: "Anh dạy em gói chiếc bánh này đi."

"Được"

Vì vậy Trình Hoài Cẩn lại lấy một miếng vỏ bánh khác, biểu diễn rất chậm cho Tô Chi xem một lần.

Cô vốn nghĩ là không khó lắm, ai ngờ bắt đầu làm mới nhận ra tay chân mình hơi lóng ngóng.

Nhìn chiếc bánh không rõ hình dạng được nặn ra đầu tiên, thế mà lại trông giống chiếc lá sau mấy cảnh hiện trường bị tai nạn xe cộ.

Tô Chi ngược mắt trợn trừng nhìn Trình Hoài Cẩn, không cho phép anh cười.

Có ai ngờ Trình Hoài Cẩn tiến về phía cô vài bước, đứng im sau lưng cô.

Tô Chi vừa định ngoảnh đầu nhìn anh làm gì, thì đã nhận ra luồng hơi thở mạnh mẽ của anh phả mạnh bên vành tai cô.

Hai tay anh từ hai bên người cô vươn ra, đưa cô vào trong vòng tay mình.

"Lấy lại một miếng vỏ khác." Trong giọng nói của anh là sự bình tĩnh vô bờ bến.

Sau đó hơi thở quét phía sau tai cô chỉ trong chớp mắt đã khiến cả cơ thể cô cứng lại.

Nhận ra Tô Chi bất động, cơ thể Trình Hoài Cẩn lại áp sát về phía trước, vươn tay lấy một miếng vỏ bánh sủi cảo khác rồi đặt lên tay cô.

"Em bóp viền bánh đi, chỗ nào không đúng thì anh sẽ sửa lại cho em."

Lưng cô kề sát với ngực anh, Tô Chi dường như có thể cảm nhận được nhịp tim anh đập.

Bàn tay nắm lấy vỏ bánh sủi cảo mềm mại, Trình Hoài Cẩn cúi đầu nhìn cô: "Em nghĩ gì đó?"

Tô Chi ngẩn người, vội vàng trả lời anh: "Em đang nhớ lại trình tự ban nãy của anh."

Trình Hoài Cẩn cười khế, thoáng chốc Tô Chi đã nhận ra là anh đang cười chọc ghẹo mình.

"Em đã học xong rồi! Không cần anh dạy nữa!" Cô nói mà hơi thở hãy còn phì phò, cúi chỗ chột vào vòng eo anh bảo anh đứng sang một bên.

Ai ngờ hai cánh tay Trình Hoài Cận đã chống trên bàn bếp vây người cô lại, giọng bình thản: "Vậy em gói một cái cho anh xem xem."

Đôi mắt Tô Chi rũ xuống nhìn chiếc vỏ bánh sủi cảo đang trên tay mình, ngập tràn đầu óc là một màn trắng xóa.

Làm gì còn nhớ bước trình tự nào chứ.

Bị Trình Hoài Cận làm cho phiền muộn, Tô Chi nhú mày nói năng hùng hồn: "Anh ở đây đã quấy rầy em! Em cũng vốn chẳng muốn gói nhiều hình dạng như vậy, em gói hình đơn giản nhất là xong!"

Giọng điệu của cô tỏ vẻ vô cùng bất mãn, lại nói tiếp: "Tự nhiên anh đứng ở đằng sau nên kế hoạch ban đầu của em đều lung tung hết cả rồi, bây giờ em yêu cầu anh, Trình Hoài Cận, ngay bây giờ, anh lập tức rời khỏi phòng bếp, nếu không em sẽ ---"

Nhưng mà, cô còn chưa nói hết mấy chữ sau, bỗng nhiên thấy bàn tay đang chống trên bàn bếp của Trình Hoài Cận quẹt một chút bột, sau đó lập tức hướng về phía gương mặt cô."

Cô nhanh chóng nghiêng đầu tránh trò chơi lén của anh, Tô Chi vừa định mở miệng mắng anh không có lý lẽ đạo đức, thì đã nhận ra hơi thở Trình Hoài Cận ở phía sau, nháy mắt phả vào cô.

Không hề đề phòng, anh cạy mở đôi môi cô một cách dễ dàng.

Đẩy toàn bộ những lời cô muốn nói ngược lại vào miệng. Sau đó cánh tay cũng bóp chặt vòng eo cô.

Không cách nào nhúc nhích thân thể, hô hấp giống như bị "cướp đoạt" đầy ác ý.

Làm gì còn khí thế ngang tàng muốn đối đầu với anh như ban nãy nữa, có thể gượng gạo đứng ở chỗ này là đã mượn lực cánh tay anh.

Tiếng cười trầm thấp lọt ra, anh không kiềm chế được chuyện thu cánh tay đang vuốt ve bụng dưới của cô.

Cô càng "hỗn hển" như vậy, anh lại càng khó khống chế hành động.

Cuối cùng, gần như toàn bộ đều nhờ vào lực cánh tay của anh, cánh môi Tô Chỉ ướt át óng ánh.

Ánh mắt cũng ướt sũng.

Rũ mắt xuống, dường như không thể nào gánh chịu được toàn bộ trọng lượng.

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn nhìn cô, khi cả người Tô Chỉ đã hoàn toàn có thể đứng vững như cũ, sau đó anh mới buông thõng cánh tay.

Tô chỉ đưa tay vịn thành bàn bếp, giọng nói có chút ngượng ngùng: "... Em không gói nữa đâu, anh nhắc tay lên chút, em muốn ra ngoài."

Trình Hoài Cẩn lập tức giơ cánh tay đang chống bên cạnh người cô lên, cơ thể cũng khẽ nghiêng nghiêng: "Được, vậy em—"

Ai ngờ, anh chưa nói xong thì Tô Chỉ bất chợt cười gian xảo với anh.

Một giây sau, cô lấy bàn tay đã dính đầy bột quệt bốn, năm lần lên áo sơ mi xám của Trình Hoài Cẩn, sau đó nhắc chân bỏ chạy.

Đánh lén thành công, từ khoe miệng đang nhếch cao của cô lóe ra nét cười vui vẻ, cô chạy một mạch lên đầu cầu thang của tầng hai.

Dừng lại nắm chặt tay vịn, tim Tô Chỉ không khỏi đập liên hồi.

Một cảm giác hoảng hốt khi làm chuyện xấu cũng dâng trào.

Cô lén lút nhìn xuống lầu.

Trông thấy Trình Hoài Cẩn đang nghiêm mặt đi nhanh lên lầu.

Trái tim cô đột nhiên bắt đầu đập nhảy kịch liệt.

Cô hơi lắp bắp, đứng ở đầu cầu thang biết rõ còn cố hỏi: "... Anh, anh cũng không gói nữa à?"

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn khóa chặt cơ thể cô, giọng nói mang chút gì đó lạnh lùng: "Em nói xem?"

Bột bánh trên người anh rõ rệt quá mức, hoàn toàn khác biệt với hình ảnh thường ngày của anh.

Tô Chỉ không nhịn được mới bật cười, sau đó cũng lập tức cảm thấy hoảng hốt.

Trong thoáng chốc vờ làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi: "Ý, thầy Trình à, sao người thầy bản thế?" Tô Chỉ đi từng bước nhỏ đến bên cạnh Trình Hoài Cẩn, lại còn đưa tay ra chọc chọc vào ngực anh.

Trình Hoài Cẩn cúi đầu nhìn cô, một tay đẩy cô lui về phòng ngủ.

"Em đi lấy chiếc áo sơ mi sạch sẽ khác cho anh thay nào."

Thấy anh vậy mà không tức giận, khí thế Tô Chỉ càng lúc càng lớn hơn.

Giọng nói hùng hồn: "Anh tự đi mà lấy!"

Nhưng vừa nói dứt lời thì cũng liếc mắt nhìn đôi mắt lạnh lùng kia của Trình Hoài Cẩn.

Chỉ trong chớp mắt Tô Chỉ đã cảm thấy chột dạ, đi về phía phòng cất quần áo.

Giọng điệu nói chuyện vô cùng nịnh nọt: "Anh Trình, xin hỏi anh muốn mặc chiếc áo nào?"

Trình Hoài Cẩn cũng đi theo: "Em cứ chọn đại một chiếc."

Tô Chi nhíu mày, dáng vẻ như vô cùng quan tâm, đưa mắt quét hết một loạt cả tủ quần áo anh rồi nói: "Anh Trình à, ôi cái gu thẩm mỹ của anh ấy à, ngoại trừ màu trắng đen xám thì không còn áo màu khác à?"

Trình Hoài Cẩn rũ mắt nhìn cô, giọng nói trầm khàn: "Em cũng có thể tặng anh áo màu khác."

Tô Chi ngoảnh lại nói với anh: "Em không mua nổi áo sơ mi cho anh đâu."

Trình Hoài Cẩn nhìn cô, giống như có gì đó muốn nói lại thôi.

Sắc mặt vẫn lạnh lùng vô cảm như cũ, tự mình lấy một chiếc áo sơ mi trắng.

Tô Chi thấy anh có vẻ thật sự không vui, trong lòng căng thẳng. Vội chạy tới bên cạnh anh cời cúc áo cho anh.

Giọng nói mềm ngọt: "Em xin lỗi, em không nên lấy bột bánh quẹt lên người anh."

Nét mặt cô áy náy vô cùng, mím môi cời cúc áo cho anh.

Trình Hoài Cẩn cúi đầu nhìn cô, không hề nói một lời nào.

Một luồng suy nghĩ lo lắng bất an ập tới Tô Chi, cô không biết nên làm gì.

Cởi đến cúc áo cuối cùng, thật sự phải buông tay, chợt nghe thấy ừ bên trên vang lên: "Nhưng em lại có thể tiết kiệm tiền mua quà cho Giang Triết."

Tầm mắt Tô Chi hơi mờ mịt nhìn sang anh, dường như ngay tức khắc đã có thể hiểu rõ vì sao anh nổi giận.

Trong lòng ngập tràn cảm giác vừa ngọt ngào vừa khó diễn tả, lúc này mới biết thì ra anh vì chuyện này mà ghen.

Thoáng chốc, một cơn sóng thủy triều vừa ẩm ướt vừa ấm áp tràn qua quả tim cô.

Tô Chi ôm chầm lấy vòng eo anh.

Vòng eo tuy gầy nhưng có lực cũng truyền tới nhiệt độ cơ thể khá cao.

Da thịt kè sát, làm tim Tô Chi tan chảy thành một mảng nước tươi mới trong mát.

Giọng nói giống như dính mật hoa, tuôn ra từ giữa môi miệng của cô: "Con người em cũng đã thuộc về anh rồi, anh lại còn ghen với Giang Triết."

"Không có, "Giọng anh vẫn xa cách, "Anh chỉ nói vậy thôi."

Tô Chi ngược mắt nhìn anh, biểu cảm như sắp sửa rơi xuống đất.

Ánh mắt len lén hướng về phía góc kia của phòng cất quần áo, cô đột nhiên kiễng chân nói nhỏ bên tai Trình Hoài Cẩn: "Tối nay em có quà tặng anh!"

Tầm nhìn Trình Hoài Cẩn rơi trên gương mặt cô, ngập ngừng một lúc, "Sao chứ?"

"Tất nhiên bây giờ chưa thể nói cho anh nghe rồi!" Tô Chi cọ cọ trước người anh, "Buổi tối lúc đi ngủ mới có thể đưa cho anh, nhưng mà trước tiên anh không được tức giận, đón tết thì không được tức giận."

"Anh không tức giận." Trình Hoài Cẩn cởi áo sơ mi bản ra, thay vào chiếc khác sạch sẽ.

Tô Chi buông tay ra, cực kỳ tự giác giúp anh cài cúc áo lại.

"VẬY anh hôn em một cái, xem như anh đã tha thứ cho em."

Trình Hoài Cẩn thoáng nhìn cô, cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi cô.

Sau đó anh "bộp" một cái lên má Tô Chi.

-

Buổi chiều hai người tiếp tục gói sủi cảo cho xong.

Trình Hoài Cẩn lại làm mẫu cho cô thêm vài lần, lần này cô học hành chuyên tâm rồi nên cũng tiếp thu được nhanh.

Ba mâm bánh sủi cảo được gói xong thì đưa cất vào tủ đông.

Bữa tối nhà hàng đúng chuẩn sáu giờ giao đến nhà, món ăn từng phần nhỏ đều cực kỳ tinh tế, những chiếc đĩa nhỏ vàng nhạt trải hết cả nửa bàn ăn.

Sau khi nhân viên giao đồ ăn của nhà hàng rời đi, hai người mới lấy một mâm sủi cảo từ tủ đông ra để nấu ăn.

Trình Hoài Cẩn ôm Tô Chi ở phía trước, anh giữ nôi, cô thỉnh thoảng lấy mũi khuấy vài cái.

Làn khí nóng hừng hực vấn vít bao bọc quanh hai người họ, bên tai chỉ còn vang lên tiếng nước sôi ùng ục.

Không có cách nào kiềm chế tiếng cười, giống như vị ngọt dâng cao từ nước ngọt có ga.

Cả gian phòng còn ngập tràn cả bong bóng hồng hồng ngọt ngào.

Sủi cảo nấu xong được mang lên bàn ăn, ở ngoài cửa sổ cách đó không xa là tiếng pháo hoa.

Tô Chi không nén nổi chạy nhào ra sân sau nhìn, lúc này mới phát hiện là trong tiểu khu đốt pháo hoa.

Bữa tối bất đắc dĩ cũng đã được sửa soạn xong.

Vì vậy, trong bữa cơm tất niên của đêm giao thừa năm này, Tô Chi đã ăn uống vô cùng mỹ mãn.

Ánh mắt cứ mãi lưu luyến nhớ nhung pháo hoa bên ngoài cửa sổ. Trình Hoài Cảnh bảo cô ăn một nửa số sủi cảo trong chén là có thể ra ngoài chơi, nếu không nửa đêm sẽ đói bụng.

Tô Chi nghe lời, nhanh chóng xử lý nhanh gọn lẹ hơn nửa số sủi cảo trong chén.

Trình Hoài Cảnh trút ba chiếc sủi cảo còn lại vào trong chén mình.

"Lúc ra ngoài em nhớ mặc áo khoác lông vào."

Tô Chi kích động ôm anh hôn chụt một cái, sau đó thì "lạch xạch" phóng lên lầu mặc áo.

Chưa đầy hai phút sau, Trình Hoài Cảnh đã nhìn thấy bóng dáng Tô Chi đứng trong sân từ bên ngoài cửa phòng ăn.

Cô nhìn thấy pháo hoa thì xúc động nhảy cẫng lên mấy lần. Sau đó áp sát mặt mình lên kính cửa sổ, chào hỏi với anh.

Chẳng mấy chốc, mũi với gò má đều bị gió lạnh làm cho đỏ hồng.

Nhưng khi nở nụ cười rạng rỡ, từ hô hấp luồng khí thờ phủ một lớp hơi trắng và mỏng, tay cô lau lau, chóp mũi lại dán lên cửa sổ.

Không nghe thấy giọng nói của cô, nhưng có thể nhìn thấy khẩu hình của cô.

[Trình Hoài Cảnh, em yêu anh!]

Cô nói xong, nhảy căng lên lung tung giống hệt như bé thỏ con, cánh tay múa may, cơ thể lắc tới lắc lui lung tung.

Mái tóc không buộc bị gió thổi bay loạn xạ, Trình Hoài Cẩn nhìn bên ngoài cửa sổ mà xuất thần.

Anh hoàn toàn bị thu hút, cho dù anh không nghe thấy bất kỳ lời nói nào của cô.

Vậy mà, anh lại có thể bỏ sung chuẩn xác tiếng cười của cô vào ngay lúc này.

Cũng không thể nào một mình ngồi mãi ở chỗ này.

Tiếp đó, Trình Hoài Cẩn đặt đĩa xuống sai bước đi ra ngoài.

Tô Chi vừa nhìn thấy anh là hỏi anh sao ra ngoài mà không mặc áo khoác. Nhưng Trình Hoài Cẩn bước vội vàng ôm người vào trong lòng, hỏi thẳng cô: "Vừa nãy em nói gì?"

Tô Chi lập tức cúi gầm đầu bật cười: "Em nói Trình Hoài Cẩn, anh là đồ xấu xa!"

"Nói lại xem nào."

Tô Chi cười ngật nghẻo, hai tay nâng gương mặt anh.

Mũi kề mũi, hơi thở cũng quấn quít bên nhau.

"Em nói," Cô khế hôn bờ môi hơi khô nhưng vẫn còn mềm mại của Trình Hoài Cẩn, "Trình Hoài Cẩn, em yêu anh."

Sau đó, pháo hoa lại được thắp sáng lần nữa.

Trình Hoài Cẩn nhẹ nhàng ấn giữ đầu cô, đồng thời dùng nụ hôn ẩm ướt và nồng cháy đáp trả lại cô.

Hoạt động cuối cùng trong đêm giao thừa đã được sáp nhập chung.

Trên ti vi phát sóng chương trình văn nghệ tết, pháo hoa chơi ở sân sau, hai người ngồi trên sofa chơi bài,

Vứt bỏ tất cả tẩy kĩ xảo, chỉ dựa vào vận may đơn giản như mèo con câu cá.

Người thua bị búng mũi.

Khi mũi Tô Chỉ bị búng vào lần thứ tám, cô thẹn quá hóa giận nhào vào lòng Trình Hoài Cẩn nói anh ăn hiếp mình.

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn chứa ý cười, anh giang tay ra: "Chỉ dựa vào vận may."

Tô Chỉ không cam lòng trợn to mắt với anh, sau đó bỏ bài xuống.

"Em đi rửa mặt đi ngủ, sắp sửa mười hai giờ rồi."

"Không xem nữa?" Ánh mắt anh chỉ về phía tivi

"Không xem nữa, em buồn ngủ rồi!" Cô nói xong thì đi lên lầu.

Trình Hoài Cẩn cũng không ngăn cản, đứng dậy thu gom bài.

"Em lên trước đi, anh gom đồ dưới lầu một chút."

Tô Chỉ gật gật đầu, chuồn nhanh vào phòng ngủ.

Trình Hoài Cẩn đi ra sân sau, gom hết pháo hoa bỏ gọn vào một góc trong sân.

Đêm giao thừa năm nay không có tuyết rơi, anh bất giác đứng bên ngoài một lúc.

Không hề thấy lạnh lẽo chút nào.

Gió lạnh áo sơ mi anh lay động, thậm chí còn có cảm giác thông suốt và rõ ràng.

Màn đêm với bóng tối không bờ bến, hiển hiện cao vời vợi và trống trải.

Trình Hoài Cẩm cảm thấy trái tim mình nhẹ bẫng, ngoảnh lại, nhìn thấy mảng không gian ban nãy Tô Chỉ vừa đứng nhảy múa.

Khóe môi anh nở nụ cười rất nhẹ, lấy điện thoại gọi cho Giang Triết.

Nói vài câu chúc mừng năm mới đơn giản thì tắt máy đi vào nhà.

Đèn dưới lầu vừa tắt, anh giơ tay ấn mở đèn trong phòng ngủ, thế nhưng lại phát hiện cả vùng đen kịt.

Chỉ còn lại duy nhất một tia sáng yếu ớt từ bên rèm cửa sổ.

Mờ mịt hắt lên trên cơ thể Tô Chỉ.

Cô giống như ngồi trên giường, không chút nhúc nhích đưa mắt nhìn anh.

"Chúc mừng năm mới" Giọng Tô Chỉ từ trên giường vang lên.

Không hiểu sao, Trình Hoài Cẩm cảm thấy tim mình đập rộn ràng.

Giây tiếp theo, bên ngoài cửa sổ có tia sáng từ pháo hoa lóe lên

Ánh lửa đỏ loáng thoáng trên gương mặt Tô Chỉ, Trình Hoài Cẩm lập tức đứng ngăn người bên cạnh cửa.

Cô mặc một chiếc váy anh chưa từng thấy.

Trên đầu là hai chiếc tai mèo mượt mà, kế bên chân là một chiếc đuôi đen trắng nho nhỏ.

"Em..."

Trình Hoài Cẩn lên tiếng, lời nói lại tắc nghẹn bên miệng.

Tô Chi hơi căng thẳng nên chớp chớp mắt, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh nói: "Anh Trình à, anh không qua mở quà năm mới của mình à?"

Đáy lòng Trình Hoài Cẩn từ từ dâng lên cơn khô nóng, anh im lặng đi đến bên giường.

Nắm lấy chiếc đuôi của cô.

Cụp mắt, cất giọng trầm đục hỏi: "Đây là cái gì?"

Tim Tô Chi cũng tăng tốc, miệng càng trở nên khô khốc.

Sau đó vào giây kế tiếp, cô bổ nhào vào lòng Trình Hoài Cẩn.

Hơi thở kề sát bên tai anh, lên tiếng: "Meow!"

Chương 72: Ngoại truyện 4: Bạn trai

Lúc tỉnh lại thì cũng đã là giữa trưa.

Cơ thể tựa như chìm sâu trong đồng bông vải mềm mại và rối bù, tay chân đều không còn sức lực.

Màn cửa hoàn toàn khép kín, chắc là Trình Hoài Cẩn không muốn gọi dậy sớm như vậy.

Ở góc đông nam trong phòng ngủ, máy tăng độ ẩm hình bé thỏ mà cô mua về đang lặng lẽ phả hơi.

Hơi ẩm ướt và ấm áp.

Cơ thể không kiểm soát được mà co vào bên dưới, tay chân đều được che chắn ấm áp.

Tô Chỉ thoải mái không khỏi muốn vươn người, dưới động tác mạnh bạo gương mặt cô co rúm lại thành một khối.

Cánh tay và lưng giống như bị người ta đánh một trận, động đậy là bắt đầu đau nhức.

Cô từ từ cử động, lật người lấy điện thoại đang nằm ở đầu giường.

Đã mười một giờ trưa rồi.

Trình Hoài Cẩn đã sớm rời phòng ngủ, Tô Chỉ muốn ngồi dậy.

Ánh mặt lại liếc nhìn thấy bao lì xì không biết nằm trên tủ ở đầu giường từ lúc nào.

Khóe môi lập tức treo lên ý cười, cô vươn tay lấy bao lì xì.

Lật người nằm trên gối, cô nhìn nét chữ quá mức thân thuộc trên bao lì xì, nét chữ mạnh mẽ có lực nằm ở góc trái phía bên trên:

[Tặng Tiểu Chi.]

Tô Chi không kiềm chế được bật ra tiếng cười khe khẽ, dường như có thể tưởng tượng ra biểu cảm lúc anh ngồi viết ra ba chữ này.

Cô thích Trình Hoài Cẩn gọi cô như vậy, đầu lưỡi hơi đưa vào trong, chạm nhẹ lên khung hàm trên.

Lúc gọi tên cô, anh sẽ luôn luôn kèm theo ánh mắt chuyên chú và trầm tĩnh.

Men theo miệng bao lì xì, Tô Chi cẩn thận mở ra, cả xấp một trăm tệ dày cộm. Dù cô biết Trình Hoài Cẩn có rất nhiều tiền, nhưng lúc tự tay cầm lấy một xấp tiền dày cộm trong tay, trong lòng không tránh khỏi cảm giác chặc lưỡi xuýt xoa.

Rút tiền ra, bên trong rơi ra một tờ giấy màu vàng sticker kẹp chung một tấm thẻ ngân hàng.

Ánh mắt cô nhìn tờ giấy vàng, tim Tô Chi lặng lẽ tăng tốc.

Trong lòng biết rõ vì sao anh dùng tờ giấy vàng, cô còn chưa xem nội dung thì chớp mũi bắt đầu thấy cay cay.

Anh luôn nhớ rõ những chi tiết vụn vặt này nọ của cô, rõ ràng phạm quy khiến người ta căn bản không có cách nào chống đỡ được.

Tô Chi đặt tiền và bao lì xì sang một bên, cầm tờ giấy vàng kia lên.

Vừa nhìn, gò má cô đỏ rần trong chớp mắt, anh viết:

[Bé mèo con, chúc mừng năm mới.]

Cả người nóng rực, giống như hơi nước từ nội tâm cô liên tục không ngừng bắn ra tung tóe, đồng thời cũng khiến nội tâm của cô bắt đầu thét lên những tiếng chói tai.

Tô Chi không thể không ngừng lại, vùi mặt mình vào trong gối cười một tràng.

Cô cũng nhớ về kí ức của tối hôm qua, anh nắm lấy chiếc đuôi nhỏ của cô rồi hỏi: "Đây là cái gì?"

Khóe miệng đã sớm mất khống chế kéo dài ra tận sau gáy, hai chân cô cũng nhấc lên cao cao.

Nụ cười cũng thu vào bót vài phần, ngược mắt tiếp tục đọc xem nội dung anh viết

[Chúc bạn Tô Chi năm mới này, sức khỏe tốt, ngày ngày vui vẻ.]

Bao lì xì hơi bé bỏ không được nhiều tiền mặt, phần còn lại đều nằm trong thẻ, mặt khẩu hiện tại là sinh nhật của em, đề nghị sau khi em nhận lấy thì đổi mặt khẩu nhanh nhất có thể.

Một lần nữa, chúc em năm mới vui vẻ.

Bạn trai đang xem xét của em: Trình Hoài Cẩn]

Miệng Tô Chi nén cười tới phát đau, anh còn đường hoàng nghiêm chỉnh chúc cô sức khỏe tốt.

Nhưng cũng có dòng nước ấm róc rách từ tim cô cô chảy ra.

Trong nguyện vọng năm mới mà anh chúc cô, không hề có bất kỳ lời nói sáo rỗng nào, đồng thời không hề có bất kỳ lời đòi hỏi nào.

Hoàn toàn là lời chúc phúc cho cô.

Sau đó cô vén chặn, lấy tiền, thẻ ngân hàng và cả tờ giấy màu vàng bỏ lại vào bao lì xì.

Rửa mặt xong xuôi, cô thay vào chiếc áo ngắn và váy dài rồi xuống lầu.

Khi đi đến cầu thang, nhìn thấy anh đứng ở vườn hoa phía sau để gọi điện thoại. Anh mặc chiếc áo sơ mi màu xám khói, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo măng tô dày màu nâu. Dáng người cao ráo đứng trong mảnh sân rộng rãi, khiến người ta dễ dàng liên tưởng tới từng bách thả lỏng bên vách đá, xanh sẫm lại cao ngất.

Tô Chi đẩy cửa đi ra, cảm nhận được chỉ trong tức khắc luồng khí lạnh đã bao bọc lấy cô.

Một tay Trình Hoài Cẩn cầm điện thoại, vừa xoay người sang nhìn cô.

Hàng chân mày hơi chau lại, nhanh chân bước đến bên cạnh cô đẩy cô lui vào trong nhà.

Tô Chi không chịu, ý vào việc anh đang gọi điện thoại nên bất tiện, cô chìa tay đưa vào bên trong chiếc áo măng tô rộng rãi dày dặn của anh.

Ôm chặt quanh vòng eo anh, áp sát cả gương mặt mình lên vùng ngực anh.

Phảng phất, mùi hương mang theo chút hương gỗ lũa lành lạnh truyền tới luồng hơi thở của cô, cô nhận ra Trình Hoài Cẩn khép chiếc áo măng tô sau lưng cô.

Cô không nén được bèn ngược mặt nhìn anh, Trình Hoài Cẩn cầm điện thoại rũ mắt nhìn.

Bên trong ánh mắt chan chứa hiền hòa mang theo sự "cảnh cáo" nhàn nhạt, nhưng lại càng khiến Tô Chi háo hức muốn phá vỡ phòng tuyến của anh.

Anh vẫn nói chuyện với người trong điện thoại, Tô Chi đã từ từ kiễng chân, hôn lên khuôn cằm sạch sẽ của anh.

Chẳng mấy chốc, nghe thấy giọng nói bên trong điện thoại: "Anh hai, tiếng gì vậy?"

Tô Chi sửng sốt ngay lập tức, lúc này mới ý thức được là trong điện thoại nghe thấy cả âm thanh của cô.

Cô giống chú rùa đen nhỏ cấp tốc rúc vào trong vòng tay Trình Hoài Cẩn, nghe thấy anh cười khẽ, nói với người trong điện thoại: "Tiểu Chi."

Tô Chi trốn trong vòng tay anh chẳng được mấy phút, Trình Hoài Cẩn đã cúp điện thoại.

Ôm cô đưa vào nhà rồi mới buông tay.

Tô Chi trách anh: "Sao anh không nói với em là trong điện thoại nghe được luôn?"

Trình Hoài Cẩn giơ tay vuốt ve mái tóc mềm mượt của cô, đẩy nhẹ cô đi vào phòng ăn để ăn sáng.

"Anh cũng biết là sẽ nghe thấy?"

Tô Chi ngồi trên ghế, đợi anh lấy đồ ăn sáng

"Anh ấy không nói gì chứ ạ?"

"Cậu ấy không nghe thấy rõ lắm," Trình Hoài Cẩn đưa đồ ăn sáng cho cô, "Tưởng là anh nuôi một chú mèo nhỏ thôi."

Lúc anh nói chuyện, lại còn cố ý nhìn cô với vẻ đầy khác lạ.

Vành tai Tô Chi đỏ lên, lập tức đá anh một cái ngay dưới bàn ăn.

"Anh còn chưa hỏi em chiếc váy ấy ở đâu ra đó?"

Trình Hoài Cẩn ngồi ở đối diện, đổ một ly sữa ấm giúp cô, cất giọng bình thản: "Lần sau em đổi sang cửa hàng khác, đồ ở chỗ này chất lượng hơi bình thường."

Tô Chi: "???"

"Đuôi rơi mất rồi."

Tô Chi: "..."

"... Ai bảo anh tóm mạnh tay vậy chứ?" Cô nhúu mày tìm anh tính sổ.

Trình Hoài Cẩn cười cười vô cùng thoải mái, hỏi cô: "Em thấy bao lì xì chưa? Xem như anh bồi thường chút ít cho em có được không? Chưa đủ thì anh bù thêm cho em."

Tô Chi không khỏi bật cười vì dáng vẻ muốn bồi thường đầy nghiêm chỉnh của anh, hậm hực lên tiếng: "Một năm chỉ lần này làm mèo con thôi, không có lần sau nữa đâu."

"Rất đẹp." Anh "vô sỉ" một cách thản nhiên.

Gương mặt Tô Chi nhanh chóng nóng lên, đầu không lại anh.

Chỉ có thể cúi đầu giả vờ uống sữa.

Sau khi ăn bữa sáng đơn giản, Trình Hoài Cẩn mới nói với cô là tối nay Giang Triết sẽ tới đây ở vài ngày.

Tô Chi vốn đang nghi ngờ tại sao đang lúc thời gian năm mới tết đến bận rộn, thế mà anh ấy có thời gian đến thăm hai người họ, Trình Hoài Cẩn chỉ nói hai chữ, cô lập tức hiểu ngay:

Giục cưới.

Đoán ra được tính cách lãng tử thích lêu lổng của Giang Triết cũng không chống đỡ nổi khí thế giục cưới của nhà họ Giang.

Từ năm ngoái là đã hối thúc anh ấy dẫn con gái nhà người ta ở Bắc Kinh đi dạo, Giang Triết cũng định chẳng màng chuyện sẽ kết hôn với ai, dù gì cũng chỉ là trùm vào một cái vỏ rỗng. Ai ngờ ba Giang lại tìm cho anh ấy một cô nàng được gia đình nuông chiều từ bé đã sống ở nước ngoài.

Chỉ uống nước khoáng ngoại quốc, mặc quần áo không vừa ý bộ nào dưới sáu con số.

Giang Triết cũng chẳng phải không có tiền, chỉ là anh không ưa nổi người nào con mắt cao tới tận trời vậy.

Mà điều khiến anh ấy tức chính là, cô bé đó bảo là con cái không lớn lên trong gia đình có ba mẹ hòa thuận thì tính tình có chút dị dạng.

Giang Triết tức tới mức ăn xong bữa cơm với cô ta thì gọi tài xế tới đưa trở về nhà, còn mình thì tự lái xe đi.

Ba Giang nổi cơn thịnh nộ, từ năm ngoái là bắt đầu mắng anh ấy.

Giang Triết tưởng ăn tết thì ít ra cũng sẽ hòa hoãn, không ngờ ba Giang bảo anh ấy đi nói lời xin lỗi với cô bé kia.

Hai người cãi nhau một trận ầm ĩ thì kết thúc không vui.

Tô Chi không khỏi mặc niệm vì Giang Triết, đồng thời cũng cảm thấy có chút kì lạ gì đó.

Năm ngoái, ba người bọn người mỗi người tự hãm trong nhà tù của riêng mình, rõ ràng đều ở gần nhau đến thế nhưng lại giống như ở khoảng cách xa không thể tưởng.

Thế mà năm nay lại vì cách thức này mà lại tụ họp một chỗ với nhau.

Cô ngồi trên sofa tựa người vào Trình Hoài Cẩn, hỏi anh: "Nếu như em nói em thấy có chút vui vẻ, thì có phải hơi mất đạo đức không?"

"Tại sao em lại thấy mất đạo đức?"

"Vì em thấy rất vui khi Giang Triết tới nhà ăn tết, nhưng mà hình như anh ấy đụng phải chuyện phiền phức."

Ngón tay Trình Hoài Cẩn vuốt ve đầu vai của cô, giọng nói từ tốn: "Giang Triết là đứa con trai duy nhất của nhà họ Giang, ba cậu ấy cho dù có tức giận hơn nữa cũng sẽ không tổn thương tới cậu ấy."

Tô Chi nghiêm túc suy nghĩ một lúc, sau đó hơi rụt rè vui vẻ: "Vậy tối nay chúng ta ra ngoài ăn có được không?"

Trình Hoài Cẩn gật đầu: "Tất nhiên là được."

-

Hơn sáu giờ tối, một mình Giang Triết lái xe tới Bắc Xuyên

Còn chưa xuống khỏi xe thì đã nhìn thấy anh chạy như bay tới Tô Chi. Anh ấy quơ tay ôm cô vào lòng xoay mấy vòng

Trình Hoài Cẩn bước tới bên cạnh hai người, kéo Tô Chi xuống, bảo cô không mặc áo khoác thì chớ ở lâu ngoài trời.

Tô Chi lúc lắc không chịu, cứ muốn giúp Giang Triết xách hành lý.

"Nặng lắm," Trình Hoài Cẩn nhẹ nhàng đẩy cô vào nhà, "Để anh xách."

"Vậy em xách cái nhẹ nha!" Tô Chi cười mắt cong cong, xách giùm Giang Triết chiếc túi mà anh ấy đeo mang người.

Giang Triết không nhịn được muốn ôm Tô Chi, Trình Hoài Cẩn liếc nhìn anh ấy một cái.

Giang Triết lập tức rụt tay lại.

Tô Chi vui mừng cấp tốc phóng nhanh vào nhà, hai người đàn ông chậm rãi đi ở phía sau.

Giang Triết bắt đầu chặc chặc tỏ vẻ cạnh khoé: "Anh hai, dạo này anh sống nhàn nhã quán nhỉ?"

"Chú ý hành vi của cậu."

Trình Hoài Cẩn thờ ơ buông lời nhắc nhở.

Nhưng Giang Triết nào chịu nhịn nhục, anh ấy nghiêng đầu nhìn gương mặt hơi nghiêm túc của Trình Hoài Cẩn xong thì bật cười.

Anh ấy ngay lập tức áp sát tới bên tai Trình Hoài Cẩn: "Anh hai, em vừa mới ôm Tô Chi một chút mà mắt anh đã muốn rớt xuống đất rồi!"

Trình Hoài Cẩn lờm Giang Triết: "Cậu muốn ở mấy ngày? Thật sự không có chỗ thì tôi cho tiền cậu ra ngoài chơi cũng không sao."

"Ấy, cảm ơn ý tốt của anh hai," sau đó Giang Triết nghiêm túc lên tiếng, "Lâu lắm rồi không chơi bài với Tiểu Chi nhà em, thấy nhớ nhớ, tết năm nay em trụ lâu dài ở nhà anh!"

Anh ấy nói xong thì vút lại Trình Hoài Cẩn sau lưng, hô to giọng với Tô Chi: "Tiểu Chi, chờ anh!"

Ở nhà Trình Hoài Cẩn, Giang Triết cũng có một căn phòng thuộc về mình.

Cùng ở chung tầng lầu với Trình Hoài Cẩn, nhưng ở hai hướng khác nhau. Sau khi Giang Triết vút đồ mình vào phòng xong xuôi, ba người bèn bắt đầu dọn dẹp rồi ra ngoài ăn tối.

Trình Hoài Cẩn lái xe.

Đã lâu lắm rồi Tô Chi không gặp Giang Triết, có cả một bụng chuyện muốn nói với anh ấy, hai người bọn họ quyết định dứt khoát cùng ngồi hàng ghế sau.

Lúc lên xe sợ Trình Hoài Cẩn không vui, Tô Chi còn đặc biệt hỏi anh có để ý chuyện này hay không.

Trình Hoài Cẩn "cảnh cáo" cô lần sau không được phá lệ.

Thế là cả một chặng đường, Tô Chi đều ríu ra ríu rít với Giang Triết. Thỉnh thoảng Trình Hoài Cẩn cũng chen lời, lần nào Tô Chi cũng bám sát đến sau lưng ghế của anh, kề sát mặt để nghe anh nói cho đằng hoàng.

Giang Triết chịu hết nổi, bảo cô không ấy bây giờ lên ngồi ghế phụ đi.

Tránh cho anh ấy đỡ phải vất vả bị ăn "cơm chó".

Hơn nửa giờ chạy xe, ba người đã tới địa điểm ăn tối.

Bước vào phòng VIP, ông chủ đặc biệt đến chào hỏi Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn không muốn khiến Tô Chi thấy lo lắng, bèn nói là mình ra ngoài vài phút rồi sẽ nhanh chóng quay lại.

Tô Chi gật đầu, bảo anh không cần gấp, cứ thong thả trò chuyện.

Cửa phòng VIP khép lại, Giang Triết gấp không chờ nổi mà truy hỏi cô với Trình Hoài Cẩn ở chung với nhau có hạnh phúc hay không.

Tô Chi nhếch môi, nhìn anh ấy một lúc.

Sau đó, một tràng cười như tiếng chuông nhỏ bị gió thổi không ngừng vang lên trong phòng VIP.

Giang Triết cũng cười theo, nhướn mày nói: "Lần này xem như anh hai chịu khổ cũng đáng."

Tô Chi sửng ngờ: "Ý anh là sao?"

Giang Triết cũng chờ ra, lúc này mới phát hiện mình nhanh miệng quá. Ngay sau đó bèn ngậm chặt miệng.

Hai hàng chân mày Tô Chi khẽ nhíu, biết ngay là anh ấy chắc chắn có chuyện gì đó.

Giọng nói cũng trở nên có chút không vui, cô lên tiếng: "Là nhà anh vẫn không chịu tha cho anh ấy phải không?"

Cho dù Trình Hoài Căn chưa từng nói với cô chuyện sau khi anh từ hôn, đã hứng chịu những tổn thất gì, nhưng Tô Chi cũng biết, Trình Hoài Căn không thể nào có kết thúc êm đẹp sau khi mọi chuyện kết thúc.

Gần như là vào giây tiếp theo, vành mắt cô bắt đầu đỏ lên.

Sao lời nói của Giang Triết có thể là giả kia chứ, anh ấy bảo Trình Hoài Căn đã chịu khổ thì chắc chắn là như vậy rồi.

Thế mà cô chẳng biết gì cả.

"Thôi vậy," Giọng nói Tô Chi trở nên ảm ướt, "Anh không kể với em, thì em tự đi hỏi anh ấy."

Cô nói xong bèn muốn đứng dậy, Giang Triết lập tức kéo cô lại.

"Không phải vì em là trẻ con hay gì cả," Giọng anh ấy trầm lắng, "Tiểu Chi, chỉ là đã bị đánh mất lòng tự tôn đàn ông mà thôi."

Tô Chi nhìn anh ấy với vẻ khó hiểu.

Giang Triết thở hắt một cái trong im lặng: "Chuyện kết hôn của anh hai với Giang Nghiên Nguyệt ầm ĩ đến thế, sao mà Giang Nghiên Nguyệt dễ dàng bỏ qua cho anh ấy được. Anh hai cũng biết, cho dù anh ấy có tiếp tục làm giáo sư của đại học Bắc Xuyên, hay là đến trường đại học nào khác. Giang Nghiên Nguyệt đều sẽ tung tin đồn bẩn thỉu này làm ô uế thanh danh của anh ấy."

"Làm ngành nghề khác thì cũng được thôi, nhưng mà làm thầy giáo ấy à, mấy lời đồn đại này có thể giết chết một người đấy." Giọng nói Giang Triết có chút gì đó lạnh lùng, "Đừng đánh giá thấp người phụ nữ Giang Nghiên Nguyệt này, chị ta vô cùng cực đoan."

Cơ thể Tô Chi trở nên lạnh cứng, cô cứ nghĩ chuyện này đã sớm kết thúc rồi, cô cứ tưởng là tự Trình Hoài Cẩn mãi mãi không muốn tiếp tục dạy học nữa.

Giọng nói chất chứa chút ít ghen ngào: "... Anh ấy chưa từng nói với em."

Giang Triết cười nhạt: "Anh đã bảo mà, không phải nguyên nhân ở chỗ xem em là trẻ con hay không. Anh ấy xem như một người phụ nữ, lòng tự tôn không cho phép anh ấy kể với những chuyện này. Dù gì thì có biết rồi em cũng không thể giúp gì được cả, với cả anh ấy cũng không muốn em thương hại anh ấy."

Nỗi buồn khó chống cự nổi đã ập tới, hốc mắt cô càng đỏ hơn.

Giang Triết đưa khăn giấy cho cô: "Tiểu Chi, em đừng khóc. Anh hai mà thấy lại tự cho rằng bản thân mình vô dụng."

Lời nói Giang Triết nhẹ nhàng là thế, hai tay Tô Chi nắm lại thật chặt.

Chỉ trong chớp mắt, giọng nói của cô đã bình tĩnh hướng về phía Giang Triết: "Được, em biết rồi."

Lúc Trình Hoài Cẩn quay lại, chẳng qua là còn chưa đầy bảy tám phút.

Tô Chi vốn ngồi ở một bên của Giang Triết, chẳng biết sao lại đổi chỗ ngồi sang bên cạnh anh.

Tô Chi giúp anh cầm áo khoác xếp lại, lại còn giúp anh rót ly nước nóng.

Trình Hoài Cẩn rũ mắt nhìn cô một lúc, chậm rãi cất lời: "Em có việc gì muốn nói với anh?"

Thế nhưng Tô Chỉ lại ôm chầm cánh tay anh, giọng dịu dàng trả lời: "Thì em thích làm giúp anh, không được à?"

Giang Triết lập tức đặt đũa xuống, gào thét muốn đi.

Trình Hoài Cẩn cười khẽ, bảo anh ấy đừng có quên cả lấy hành lý ở nhà theo cùng.

Giang Triết: "..."

Ba người ồn ào nhốn nháo ăn bữa cơm tối.

Ngồi xe về đến nhà, Tô Chỉ đi tắm sớm rồi lên giường.

Khi Trình Hoài Cẩn tắm xong trở ra, nhìn thấy cô vùi mình trong chăn trông như món đồ gì đấy.

Nghe thấy anh bước ra khỏi phòng tắm, Tô Chỉ còn nhanh tay nhét món đồ trong tay mình xuống dưới gối.

Trình Hoài Cẩn ngồi một bên ghế sofa, ánh mắt ẩn chứa ý cười. Anh không nói chuyện, chỉ nhìn dáng vẻ lén la lén lút của cô.

Tô Chỉ cũng nhìn một hồi, cất tiếng hỏi: "Anh qua đây một chút."

Chân mày Trình Hoài Cẩn khẽ nhướng cao, lập tức rất phối hợp bước tới bên giường của cô.

Anh ngồi xuống cùng đối mặt với Tô Chỉ.

Hương thơm thoang thoảng sau khi tắm, Tô Chỉ không kiềm chế được áp sát tới gần anh khẽ ngủi.

Có ai ngờ Trình Hoài Cẩn đột nhiên tới gần, hôn cô một cái.

Tô Chi bị nụ hôn bất ngờ này làm cho giật mình, giọng nói nũng nịu vang lên.

Khóe môi Trình Hoài Cận hơi nhếch, giọng bình thản: "Còn muốn không?"

Tô Chi nướng mày, trách cứ: "Em có bảo anh đến hôn em đâu!"

"À, xin lỗi, thế anh nhầm lẫn mất rồi." Mặt anh cười cười chẳng hề có chút ăn năn nào, "Anh tưởng em bảo anh đến tặng em nụ hôn chứ."

Tiếp đó, anh lại nhẹ nhàng chạm lên môi cô.

Cảm xúc vừa mát mẻ lại dịu dàng, Tô Chi không nhận được hé mở đôi môi.

Cảm nhận được bàn tay anh đang đặt sau gáy cô vuốt ve.

Khiến cả người cô run rẩy.

Chỉ trong một khoảnh khắc, đồng thời buông thõng cô.

Trình Hoài Cận đi vòng phía cuối giường rồi bước lên.

"Không phá em nữa, em có việc gì muốn nói với anh à?"

Anh hơi cúi người, Tô Chi thuận thế nhào vào lòng anh.

"Em cũng có một bao lì xì cho anh."

Trong mắt Trình Hoài Cận lóe lên tia ngạc nhiên, thế nhưng giọng nói vẫn bình thản: "Anh có thể xem chứ?"

Tô Chi gật đầu, lấy một bao lì xì vừa nhìn là đã thấy rất mỏng.

Gần như bên trong nó không chứa thêm bất kỳ thứ nào khác.

Thế nhưng, không hiểu sao, Trình Hoài Cẩn lại bắt đầu thấy tim mình đập nhanh.

Bên trong phòng ngủ yên tĩnh, hai người bọn họ giống như đang nín thở.

Ngón tay anh giờ bao lì xì ra, nhìn thấy bên trong có một mảnh giấy vàng sticker.

Trình Hoài Cẩn lại liếc mắt nhìn Tô Chỉ, không hề nói thêm lời nào.

Anh chậm rãi lấy mảnh giấy vàng ra, nhìn bên trên ấy viết một hàng chữ.

[Bạn trai, chúc năm mới vui vẻ.]

Ánh đèn lẳng lặng hắt sáng lên mảnh giấy sticker, chỉ vền vẹn bảy chữ, Trình Hoài Cẩn dường như rất khó khăn để đọc hết cả một lúc lâu.

Tô Chỉ không khỏi hốt hoảng khi trông thấy dáng vẻ không đáp trả ấy.

Cô lắc cánh tay anh: "Sao anh không nói chuyện?"

Sau đó, cô trông thấy ánh mắt khi Trình Hoài Cẩn ngoảnh đầu lại. Không mang theo lời nói, nhưng lại khiến cơ thể cô bất giác nóng bừng.

"Tiểu Chỉ, ý em là sao?" Anh trầm giọng hỏi.

Tim Tô Chỉ cũng đập nhanh, giọng điệu bình tĩnh đáp lại: "Thì ý là bây giờ anh chính là bạn trai của em."

"Là còn đang xem xét? Hay là..."

"Là chính thức." Cô trả lời bằng sự chắc chắn.

Trình Hoài Cẩn vẫn lẳng lẳng nhìn cô, dường như đang phán đoán vì sao cô lại làm như thế.

Thế nhưng, Tô Chi cũng chẳng để anh phải tiếp tục suy đoán trong mù quáng.

Chóp mũi cô khẽ chạm vào cổ anh, hai tay ôm anh:

"Em đang nghĩ, mừng bả đi gặp mẹ anh, em không có danh phận nói sao cũng không ổn."

"Anh không để bụng chuyện này," Trình Hoài Cẩn nói, "Nếu như anh thật sự không đạt tới tiêu chuẩn của em, em không cần phải vì chuyện này mà nhân nhượng cho anh đâu."

Cho dù là vậy, anh cũng không hề có suy nghĩ lợi dụng cô.

Tô Chi không kiềm chế được, chóp mũi cô lại bắt đầu chua xót.

Cố nén cảm giác xúc động muốn khóc, cô nhỏ giọng nói: "Anh đã sớm đạt tiêu chuẩn rồi, Trình Hoài Cẩn."

"Là em muốn nói với mẹ anh, em là bạn gái của anh."

Hốc mắt ươn ướt, nước mắt không ngừng rơi trên lồng ngực anh.

"Trừ khi anh không muốn."

Cô vùi cả gương mặt vào ngực anh, không muốn để anh tiếp tục nhìn thấy dáng vẻ này.

Một lát sau, cô phát hiện anh ôm chặt cô vào lòng.

Rốt cuộc cũng không thể kìm nén âm thanh của mình thêm nữa.

Giống như chỉ cần thêm một phút, anh sẽ không còn cách nào để kiểm soát câu trả lời trong tình trạng này.

"Cảm ơn em, Tiểu Chi."

Chương 73: Ngoại truyện 5: Hoà giải

Giang Triết đến nhà chơi với Tô Chi mấy ngày, hôm mừng năm Tết, một cô gái trước đây từng qua lại trong khoảng thời gian ngắn đã liên lạc lại với anh ấy.

Giang Triết vốn nói là rảnh rỗi đến phát chán nên gặp mặt cũng không sao, ai ngờ mừng sáu Tết đã trông thấy anh ấy đi khách sạn.

Tô Chi ở bên cạnh hỏi Trình Hoài Cẩn chuyện là như thế nào, Trình Hoài Cẩn cũng không rõ, nhưng lại rất cố gắng giúp Giang Triết dọn ra ngoài. Bảo là Giang Triết đã ảnh hưởng tới nếp sinh hoạt thường ngày của anh.

Tô Chi từ trong vòng tay của Trình Hoài Cẩn, ngẩng đầu lên hỏi anh là nếp sinh hoạt thường ngày gì chứ.

Trình Hoài Cẩn cúi đầu hôn Tô Chi, bàn tay cũng sờ soạng vòng eo cô.

Tô Chi sợ nhột nên hơi tránh né, đồng thời lập tức nhận ra ý anh là gì.

Gương mặt nóng bừng lên: "Cái anh này, đầu óc chẳng đàng hoàng gì cả!"

Trình Hoài Cẩn khẽ cười, không chọc phá cô thêm nữa.

"Em nhanh lên lâu rửa mặt, sáng mai phải dậy sớm."

"Dạ." Tô Chi trả lời vô cùng dứt khoát, lập tức bật dậy từ trong vòng tay Trình Hoài Cẩn rồi xỏ dép đi lên lầu.

Buổi tối hai người đi ngủ rất sớm.

Tô Chi không còn ngọ ngoạy nghịch ngợm trong lòng anh giống như trước kia nữa. Đèn ngủ ở đầu giường vừa tắt là cô ngoan ngoãn gối đầu lên cánh tay Trình Hoài Cảnh, hai tay hai chân bám lên người anh, hít thở đều đặn ở ngay dưới cổ anh.

Nhiệt độ trong phòng ngủ rất thoải mái, chiếc máy tăng độ ẩm màu vàng nằm ở trong góc phòng cách đó không xa vẫn đang chậm rãi hoạt động.

Tô Chi nhắm mắt, nhưng không tài nào ngủ được. Cô len lén mở mắt ra, ấy thế mà lại phát hiện Trình Hoài Cảnh cũng đang lảng lạng ngắm nhìn mình.

Giữa một màn mờ tối, tầm mắt thế mà lại gần gũi nhau hơn.

Cô không nhìn được dịch người lên phía trên, cùng kề chóp mũi với anh.

Giọng nói nhỏ nhẹ chỉ đủ cho khoảng cách giữa hai người họ nghe thấy: "Sao anh còn chưa ngủ nữa?"

Tô Chi nói xong áp sát vào lòng anh, cảm nhận được Trình Hoài Cảnh cũng đưa mũi nhẹ nhàng cọ cọ vào mặt cô.

"Sao em còn chưa ngủ?"

"... Em thấy hơi căng thẳng." Cô thẳng thắn chân thành.

"Là do ngày mai đến nhà bà ngoại ăn trưa à?"

Tô Chi khẽ gật đầu, giọng uyển chuyển: "Thật ra em thấy hơi sợ."

"Nếu em không muốn đi thì có thể không cần ăn trưa ở nhà bà ngoại."

"Đừng mà, em muốn đi." Tô Chỉ hơi nâng tông giọng, "Em chỉ thấy hơi sợ chút thôi, nhưng mà em muốn đi chung với anh."

Bàn tay ấm áp của Trình Hoài Cẩn dịu dàng vuốt ve sau gáy cô: "Không cần phải vì anh mà khiến bản thân chịu ấm ức."

"Em không thấy ấm ức, là em cam tâm tình nguyện mà."

Hơi thở của cô chậm rãi phả trên gò má Trình Hoài Cẩn, Trình Hoài Cẩn im lặng đặt một nụ hôn lên khóe môi cô, rồi lại nghe cô nói: "Em chỉ thấy hơi hồi hộp thôi, tối nay anh ôm em ngủ chặt thật chặt có được không?"

Cánh tay Trình Hoài Cẩn lập tức bao chặt lại.

Khuôn mặt Tô Chỉ đượm ý cười, cô cũng ôm lại anh: "Thế bây giờ ngủ thôi, ngày mai anh còn phải lái xe nữa, em không muốn thấy anh quá mệt nhọc."

Trình Hoài Cẩn gật đầu vô cùng nghe lời.

Anh cúi đầu hôn lên đỉnh đầu Tô Chỉ rồi cùng cô nhắm mắt đi ngủ.

"Tiểu Chỉ, chúc ngủ ngon."

"Trình Hoài Cẩn, chúc anh ngủ ngon."

-

Hơn năm giờ sáng hôm sau, hai người đã bắt đầu xuất phát từ Bắc Xuyên.

Tuyết rơi dày đặc vào ngày hôm trước giờ đây gần như đã tan bớt, đường quốc lộ có thể chạy thông thoáng, hơn chín giờ nhưng mặt trời vẫn sáng rực.

Trong xe mở nhạc rất nhỏ, Tô Chỉ lúc thì trò chuyện với Trình Hoài Cẩn, lúc thì ngâm nga hát theo đài radio. Buổi sáng khi Trình Hoài

Cần thức dậy, tâm trạng của anh cũng rất hào hứng.

Không hề ủ rũ như Tô Chi vẫn tưởng.

Ước chừng vào tầm mười giờ, bọn họ đã chạy qua cổng bắt đầu vào cao tốc tới Bắc Kinh.

Tô Chi cũng không tiếp tục ngân nga hát theo đài radio nữa, xe chạy một mạch trên con đường quốc lộ hướng về phía nam không hề có chút ồn ào náo nhiệt, dần dần không còn thấy quá nhiều người dân sinh sống.

Cô đưa tay ấn nút tắt đài radio.

Gò má dán sát vào cửa sổ, quan sát cảnh vật vụt qua ở bên ngoài, sau đó, cô nhanh chóng trông thấy cửa hàng bán hoa tươi và giấy tiền vàng mã ở dọc hai bên đường.

Tô Chi im lặng nhìn theo Trình Hoài Cần, ánh mặt trời trong veo ngoài cửa sổ hắt lên gương mặt sáng sủa của anh.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, trên mặt không thể hiện biểu cảm gì mấy.

Lái xe về phía trước thêm chừng vài phút, anhtiến vào bãi đậu xe của công viên nghĩa trang.

Hai người mặc áo khoác vào rồi bước xuống xe.

Tô Chi đi theo anh vào cửa hàng mua một bó hoa cúc vàng. Tô Chi xuống xe xong không hề nói năng gì nữa, chỉ bám sát theo Trình Hoài Cần, trông có vẻ hôm nay sẽ không quấy rối anh.

Bởi vì hôm nay không phải lễ Thanh Minh, người bên trong công viên nghĩa trang rất thưa thớt.

Trình Hoài Cần dắt tay Tô Chi đi vào bên trong, cô nhìn thấy trên vách tường cách đó không xa viết "Để người ở hai thế giới đều an

lòng."

Trong lòng không tránh khỏi nảy sinh cảm giác ưu tư, sau đó cô nắm chặt lấy tay Trình Hoài Cẩn hơn nữa.

Đi ngang qua một loạt bia mộ, Trình Hoài Cẩn dẫn cô tới trước mộ của Trần Uyển Du.

Lần đầu tiên Tô Chi trông thấy dáng vẻ của mẹ ruột anh.

Trên bia mộ, là gương mặt một người phụ nữ với nụ cười vô cùng đoan trang. Thoạt nhìn dáng dấp chưa quá ba mươi, mái tóc vuốt ra sau gọn gàng, ở má bên trái còn có một lúm đồng tiền.

Tô Chi cảm thấy lồng ngực mình nặng trĩu, tựa như có một nhúm bông bị tắc nghẹn lại nơi đó.

Hơi thở trở nên chậm chạp khó khăn, cô không kiềm chế được đưa mắt sang nhìn Trình Hoài Cẩn.

Gió bắc thổi tung mái tóc anh, ánh mắt anh nhìn lên bia mộ đầy bình thản.

Anh cúi người, đặt bó hoa lên đó.

Bàn tay hai người đã tách nhau ra.

Anh đứng thẳng tắp trước bia mộ, tầm mắt nhìn thẳng vào tấm ảnh của Trần Uyển Du, anh cứ đứng đó mãi không nói một lời.

Miệng lưỡi Tô Chi bị khoá chặt, cô không biết bản thân nên nói điều gì.

Hoặc có lẽ anh vốn cũng chẳng cần cô phải nói mấy lời an ủi này.

Ngón tay từ từ ngoắc lấy bàn tay anh.

Tô Chi khẽ siết chặt tay Trình Hoài Cẩn, cũng không làm thêm bất kỳ động tác nào nữa.

Chi im lặng đứng bên cạnh anh như thế.

Hoa cúc đẹp dễ nhẹ rung rinh trong làn gió bắc, thế nhưng lại mang theo một ý nghĩa dồi dào khó tả nào đó.

Tô Chi ngược mắt nhìn anh.

Bờ vai rộng rãi rần rỏi, gió thổi khiến vạt áo của anh không ngừng lay động.

Sắc trời xa xôi nhưng thoáng đặng, anh chẳng hề thốt lên lời nào.

Không hiểu sao lại khiến cô nhớ về tối ngày hôm ấy, cái đêm mà bọn họ đã cùng nhau đến núi Nam Nham.

Những dãy núi trùng điệp thăm thẳm, giờ đây giống hệt như Trình Hoài Cẩn đang lặng yên đứng tại nơi này.

Tô Chi không khỏi run rẩy, nhưng chỉ có thể nắm chặt tay anh thêm lần nữa.

"Đi thôi."

Chưa đầy vài phút sau, Trình Hoài Cẩn đã vươn tay vuốt ve mái tóc Tô Chi.

Tô Chi thoáng sửng người, cô hỏi anh: "Cứ thế này mà đi ạ?"

Trình Hoài Cẩn nhẹ tay đẩy cô về phía trước: "Ừ, năm nào anh cũng chỉ ghé qua một lát như này thôi."

Tô Chi mím môi không hỏi han thêm điều gì nữa.

Sau khi hai người lên xe, Trình Hoài Cẩn lái xe đưa cô về nhà bà ngoại.

Những năm trước đều ăn Tết rồi mới đến thăm hỏi, nhưng năm nay Trình Hoài Cẩn đã gộp cả hai chuyện vào chung một ngày.

Không muốn để cô phải ở lại Bắc Kinh quá lâu, và cũng không muốn phải để cô ăn Tết trong cảm giác mất tự nhiên.

Trước khi xuống xe, Trình Hoài Cẩn còn hỏi lại thêm lần nữa là cô chắc chắn tình nguyện ăn bữa cơm trưa này chứ.

"Em không yếu ớt như trong tưởng tượng của anh thế đâu, thầy Trình à!" Cô đưa tay mặc áo khoác vào, đôi mắt cười cong cong như muốn anh an tâm.

Trình Hoài Cẩn cặp mắt nhìn cô một hồi, anh lên tiếng: "Vậy thì anh cảm thấy nên nói trước với em thì sẽ tốt hơn."

Động tác của Tô Chi dừng lại, im lặng nhìn anh.

"Bà ngoại anh xưa nay luôn là người có quan niệm rất nặng, cho nên bà cực kỳ không xem trọng ba anh, đồng thời cũng không thích anh. Nhưng trong những năm tháng mẹ anh không còn trên đời, quả thật là bà ngoại đã chăm sóc anh. Cho nên..."

"Em biết," Tô Chi đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời nói của Trình Hoài Cẩn, giọng nói của cô rất nghiêm túc, "Em hiểu rõ ý của anh, anh biết bà ngoại không thích anh, nhưng anh tôn trọng bà ngoại nên năm nào anh cũng muốn đến thăm bà."

Cô nói xong thì mở cửa xe ra, "Trình Hoài Cẩn, em muốn ăn chung bữa cơm với bà ngoại anh, cho dù bà không thích em, em cũng sẽ không có bất kỳ sự bất mãn nào."

Tô Chi nói xong bước xuống xe.

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn nhìn với theo, ngay giây sau, anh trông thấy cô áp sát gò má vào cửa xe, khoé miệng nở nụ cười: "Trình Hoài

Cần, xuống xe nhanh nào!"

Trong lòng anh bắt đầu cảm thấy hơi nhói đau, nhưng vẫn trầm giọng trả lời: "Ừ"

Ngoài cửa nhanh chóng có một dì giúp việc đi ra dẫn đường, Tô Chi đi bên cạnh Trình Hoài Cần, theo dì đi một mạch đến phòng ăn.

Không hề có cảm giác ra oai phủ đầu như Tô Chi nghĩ.

Bà ngoại trừ việc không quá mức nhiệt tình, còn lại đều hỏi thăm tình hình hai người như bình thường.

Trình Hoài Cần nói năng rành mạch gãy gọn, rằng hiện tại anh đang ở chung với Tô Chi, cũng không giấu giếm quãng thời gian Tô Chi từng ở nhà anh khi trước.

Trong khoảng thời gian mười phút thẳng thắn đó, Tô Chi nhiều lần ngẩng đầu quan sát sắc mặt của bà ngoại.

Nhưng có vẻ bà ngoại lại rất bình tĩnh.

"Cũng khá giống với những gì bên nhà họ Giang báo cho bà."

Trình Hoài Cần nói xong, bà ngoại mới chậm rãi mở lời.

Bà nghiêng người nâng tách trà lên uống, trong phòng ăn yên tĩnh tới mức một cây kim rơi cũng không phát ra tiếng.

Sau đó, bà đặt tách trà xuống. Tỉ mỉ quan sát Tô Chi.

Sau lưng Tô Chi rịn từng lớp mồ hôi lạnh, nhưng nét mặt vẫn giả vờ cố gắng bình tĩnh nhovn miệng nở nụ cười.

"Bà ngoại." Cô nhỏ giọng gọi bà, đợi chờ bà ngoại hỏi chuyện.

Nhưng bà ngoại chỉ thờ ơ hỏi: "Cháu thành niên rồi, có đúng không?"

Tô Chi khựng lại một lúc, rồi trả lời ngay: "Cháu thành niên rồi ạ."

"Ừ"

Bà ngoại chỉ đáp trả một chữ rồi đặt tách trà xuống, sau đó người ở bên cạnh tiến lên dìu bà.

"Hai người các cháu ăn đi, bà không ngồi cùng nữa. Ăn xong thì đến thấp nén nhang cho mẹ cháu."

Nói xong thì bà rời khỏi phòng ăn.

Tô Chi im lặng quay sang nhìn Trình Hoài Cẩn, anh trầm mặc một lúc, hạ giọng nói: "Cứ ăn cơm trước đã."

Tựa như thể vừa mới bước vào một màn sương mù không nhìn thấy lối đi, thái độ của bà ngoại khiến Tô Chi thấy lo sợ khó lòng yên tâm.

Khi cô ngược lên nhìn Trình Hoài Cẩn đang ở bên cạnh một lần nữa, Tô Chi cũng nhận ra trạng thái bất ổn của anh.

Lời muốn nói lại nuốt ngược trở về, sau đó cô ăn cho xong bữa trưa.

Ăn cơm xong, Trình Hoài Cẩn dẫn cô đến nhà từ đường.

Đi qua hàng lang dài dằng dặc, nhìn thấy thân cây hoa quế cao to kia.

Mùi hương nồng nàn lướt qua hai người họ, Tô Chi không hề có chút lòng dạ nào để dừng lại thưởng thức.

Đi sát theo sau Trình Hoài Cẩn, đến bên cửa của gian từ đường.

Cánh cửa sẫm màu hé mở, nhìn thấy bà ngoại đang ngồi bên trong gian phòng.

"Anh vào đi, em ở ngoài cửa chờ anh." Tô Chi nhỏ giọng nói.

Trình Hoài Cẩn đưa tay vuốt ve tấm lưng cô: "Được, em ở đây chờ anh một chút."

Dứt lời, một mình anh tiến vào bên trong, nhưng lại nghe thấy giọng nói bà ngoại: "Tiểu Chi cũng cùng vào đây đi."

Một khoảnh khắc kinh ngạc.

Cô giống như không thể tin nổi, đưa mắt nhìn sang Trình Hoài Cẩn.

Trong thoáng chốc, hai người cùng chuyển tầm nhìn về phía bà ngoại.

Bên trong gian từ đường mờ tối, gương mặt bà ngoại trở nên mờ nhạt nhưng hiền từ.

Một tia sáng lóe ra từ cánh cửa vừa đúng lúc chiếu vào hạt châu đang chuyển động trên tay bà.

Cơ thể Tô Chi cứng lại, đứng im tại chỗ không biết phải làm sao, thì lại nghe thấy bà ngoại cất lời: "Hoài Cẩn, anh dẫn con bé vào đây. Về sau, năm nào cũng đến đây thắp cho mẹ anh nén nhang."

Nhịp tim tăng tốc mất kiểm soát từ lâu, cô nhìn thấy Trình Hoài Cẩn xoay người dắt tay dẫn mình đi vào trong.

Chân vừa bước vào từ đường mà như thể đặt chân tiến vào một thế giới khác.

Bóng mờ che phủ cả người cô, cô cũng ngửi được cả mùi hương thoang thoảng đâu đây.

Trình Hoài Cẩn đứng trước lư hương, châm một cây nhang đưa cho Tô Chi, Tô Chi giơ tay đón lấy.

Cô nhìn bài vị ở trước mặt, cô cúi đầu lạy một cái, sau đó cắm cây nhang vào lư hương. Tiếp theo là tới lượt Trình Hoài Cẩn.

Anh bước đến trước mặt bà ngoại: "VẬY cháu với Tiểu Chi đi trước ạ."

Bà ngoại nhìn anh, xoay qua nói với Tô Chi: "Tiểu Chi, cháu qua đây."

Tô Chi mím môi, im lặng bước tới.

Sau đó, hai bàn tay đầy nếp nhăn phủ lên mu bàn tay cô.

Tay bà ngoại rất khỏe khoắn, có lẽ do bà thường xuyên chăm sóc. Cho dù không thể tránh khỏi nếp nhăn, thế nhưng lúc chạm vào vẫn khơi gợi cảm giác mềm mại.

Trong lòng Tô Chi bất giác cảm thấy căng thẳng, cô thấy bà ngoại đeo cho mình một chiếc vòng tay màu xanh sẫm.

Một cảm giác vô cùng hoảng sợ.

Cô ngoảnh lại nhìn Trình Hoài Cẩn, không biết mình có nên đồng ý nhận lấy món quà này hay không.

Vậy mà cô lại bắt gặp ánh mắt Trình Hoài Cẩn hoàn toàn tập trung trên chiếc vòng kia, giọng kìm nén: "Đây là..."

"Đây là bà giữ lại cho mẹ cháu, " Bà ngoại đứng dậy đẩy hai người hướng về phía cửa, "Nhận lấy đi, về sau nhớ là năm nào cũng đến thăm bà là được."

Tô Chi và Trình Hoài Cẩn bị đẩy ra phía cửa, nhưng bà ngoại vẫn chưa bước ra ngoài.

Bà vẫn ở lại gian từ đường với ánh sáng lờ mờ.

Ánh sáng chiếu vào chia cắt cái bóng của hai người, trông hệt như đang đứng ở hai thế giới khác nhau.

Trình Hoài Cẩn im lặng nhìn bà ngoại, lâu thật lâu cũng không lên tiếng.

Gió bắc thổi khiến chùm hoa quế sau lưng bọn họ phát ra âm thanh xào xạc.

Bà ngoại cười khẽ, gơ tay muốn vuốt ve đầu Trình Hoài Cẩn.

Anh cúi người.

Bà nhẹ nhàng vuốt tóc mái anh sang một bên, sau đó vỗ vỗ vai anh: "Hoài Cẩn, chuyện quá khứ đã thuộc về quá khứ. Sau này anh với Tiểu Chi hãy sống cho thật tốt."

Bà ngoại nói xong thì chậm rãi thu tay về.

Xoay người, khép cánh cửa từ đường lại.

Cánh cửa sẫm màu cắt đứt hoàn toàn luồng hương nhạt nhòa đó, đồng thời ngăn cách tất cả âm thanh.

Nơi đã từng bủa vây lấy Trình Hoài Cẩn, vậy mà giờ đây lại khiến anh lâu thật lâu không thể cất bước rời đi.

Sau đó, anh cảm nhận được một bàn tay mềm mại giữ lấy mình.

Trong lồng ngực tựa như có cơn sóng thủy triều mãnh liệt, lẳng lặng mặc cho Tô Chi dẫn anh đi đến đầu bên kia hành lang.

Từ xa xa, trông thấy bóng cây hoa quế cao lớn kia, anh cũng nhớ về cái ngày mà mình đã rời khỏi nhà bà ngoại và cắt đứt quan hệ với nhà họ Trình.

Mà bây giờ bà ngoại lại nói với anh: "Chuyện quá khứ đã thuộc về quá khứ."

Mùi hương hoa quế nồng nàn bao quanh hai người họ, Trình Hoài Cẩn bất giác siết chặt bàn tay Tô Chi.

Quãng thời gian từng vây khốn anh, những con người và sự việc từng khiến anh không cách nào tiến về phía trước, dường như cứ vậy mà được hóa giải.

Bà ngoại chủ động làm lành rồi còn tặng cho Tiểu Chi chiếc vòng tay.

Trong sân, gió bắc vẫn rít gào là thế.

Vậy mà trong lòng Trình Hoài Cận lại tĩnh lặng như thể đã bước đến một vùng thảo nguyên không người nào đó. Ngược nhìn bầu trời bao la, xa xôi lại vắng lặng.

Có làn gió khẽ thoảng vờn qua gò má anh.

Anh rũ mắt nhìn Tô Chi đang đứng bên cạnh.

Tô Chi ngửa đầu, giơ tay ôm lấy gương mặt anh.

Giọng nói nghe có phần dõ dành: "Thầy Trình à, thời tiết hôm nay đẹp quá ha."

Dưới ánh sáng dịu êm, gương mặt cô được bao phủ bởi một tầng ánh sáng vàng mỏng manh.

Lúc mỉm cười, cũng lan tỏa ánh sáng rực rỡ.

Trình Hoài Cận nhìn cô mỉm cười: "Ừ."

Chương 74: Ngoại truyện 6: Trùng phạt

Vào trung tuần tháng hai là lúc trường Tô Chỉ khai giảng. Hai người bèn cùng quay trở về Bắc Kinh.

Tô Chỉ vốn kiên trì không ở chung với anh, cho dù tối nào vào lúc nhắn tin chúc ngủ ngon, Trình Hoài Cẩn cũng đều kèm theo một câu: Hiện tại anh thấy hơi muốn ôm em.

Tất nhiên, sau khi nhắn xong câu này, anh lại lập tức khôi phục lý trí, nói thêm một câu khác: Em ngủ sớm một chút, đóng kín cửa sổ.

Như thể cực kỳ không muốn cô phải suy nghĩ quá nhiều.

Có rất nhiều lần sau khi Tô Chỉ tắt điện thoại xong, trong não đều ngập tràn giọng điệu khi anh nói câu "Hiện tại anh thấy hơi muốn ôm em". Ánh mắt lại quan sát căn phòng ngủ trống rỗng lần nữa, trong lòng không khỏi nhớ lại khung cảnh những ngày tháng khi hai người họ ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Cô biết bản thân mình đã bị nuông chiều sinh hư, đã trở nên sa đọa mất rồi.

Cảm giác được Trình Hoài Cẩn ôm vào lòng, được anh lẳng lặng trao môi hôn, cảm giác được anh vuốt ve hết như cơn mưa phùn lặng thinh đã sớm thấm đẫm xương cốt tứ chi của cô.

Giống như ngày hôm nay khi anh chỉ lơ đãng nhắc tới, vậy mà đến tận mấy lần Tô Chỉ đã suýt gửi tin nhắn cho anh giữa lúc nửa đêm nửa hôm.

Nhưng tựa như một cảm giác thức tỉnh theo bản năng, không cho phép cô cứ thế để mặc bản thân mình đắm chìm vào đó.

Mãi đến một đêm kia khi cô thức dậy do bị đau bụng kinh. Lúc rời giường mới phát hiện thì ra mình đã dùng hết thuốc giảm đau. Cô vốn định nằm trên giường tới khi trời sáng sẽ đến tiệm thuốc, nhưng đang lúc trở mình, cô cảm điện thoại đọc lại tin nhắn Trình Hoài Cảnh đã gửi tới trước đó: Hiện tại anh thấy hơi muốn ôm em.

Rõ ràng không đến mức yếu ớt như vậy, rõ ràng không hề đau đớn đến thế.

Nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi.

Tay không kiềm chế được gửi tin nhắn trả lời cho anh.

Em cũng muốn anh ôm.

Có ai ngờ được, gần như là ngay giây sau, Trình Hoài Cảnh đã gọi điện thoại tới.

Biết cô đang bị đau bụng kinh, anh bảo cô ở nhà chờ một chút, anh sẽ tới ngay.

Trình Hoài Cảnh tới mang theo cả thuốc cho cô, hơn ba mươi phút sau cô không còn thấy đau nữa.

Sau khi lo liệu cho cô xong xuôi anh mới bắt đầu rời đi, nhưng Tô Chỉ lại kéo kéo góc áo anh: "Tối nay mình ngủ cùng nhau nha anh."

Thế là suốt đêm này, Tô Chỉ cứ cuộn tròn người trong vòng tay anh.

Hơi thở của anh là liều thuốc giảm đau hiệu quả tốt nhất trên thế giới này, Tô Chỉ vừa tham lam luyến lưu vừa lo sợ bản thân sẽ nghiện đến không cách nào kiểm soát nổi mình.

Sáng hôm sau, Trình Hoài Cảnh hỏi cô lại lần nữa, có thể dọn đến chỗ anh ở không, hoặc là anh dọn qua ở chung với cô.

Tô Chi dựa vào lồng ngực anh, áp a áp úng rồi trút ra hết nỗi lo âu trong mình.

"Trình Hoài Cẩn, em không thể nào kiềm chế được cảm giác háo hức muốn được dán sát lên cơ thể anh. Hệt như lúc này vậy, em đã tự cảnh cáo bản thân không thể ỷ lại vào anh như vậy được, nhưng cũng lại hết cách chẳng thể rời khỏi vòng tay anh."

Cô vùi mặt mũi vào hõm vai anh: "Nếu em nhận được quá nhiều thứ từ anh, sau này mà có chia tay anh rồi, vậy thì em sẽ đau lòng biết bao." Không biết có phải do nội tiết tố hay không mà hốc mắt cô lại bắt đầu căng nhức.

Nước mắt nhanh chóng thấm ướt bờ vai anh.

Trình Hoài Cẩn yên lặng một lúc, duỗi tay nâng đôi gò má cô.

Thế nhưng sắc mặt anh không hề thoải mái, thậm chí còn có vài phần nghiêm túc.

"Tiểu Chi, sẽ không bao giờ xảy ra chuyện như vậy."

"Sao anh biết được?" Cô khẽ thút thít, "Em muốn bản thân đừng yêu anh quá nhiều, cũng đừng quá ỷ lại vào anh. Có vậy thì sau này dẫu chúng ta có chia tay nhau, em cũng sẽ không phải chịu nỗi đau trong lòng."

Cô gắng gượng nhưng vẫn bật khóc đầy yếu đuối, hệt như từng mũi kim li ti đâm vào trái tim Trình Hoài Cẩn.

Anh biết, Tô Chi không thể nào dễ dàng quên đi nỗi ám ảnh khi bị anh vứt bỏ vào năm mười tám tuổi. Chẳng qua là do tính cách bền bỉ trời sinh luôn dặn lòng cô không được để bị đánh bại gục ngã, phải luôn tiến về phía trước mà thôi.

Nhưng điều này không có nghĩa cô đã hoàn toàn vượt qua được chuyện đó.

Cô vẫn không thật lòng tin tưởng Trình Hoài Cẩn sẽ ở bên mình mãi mãi, cô vẫn luôn đưa ra giả thiết cho cái kết không trọn vẹn giữa hai người.

Mũi dao từ từ rút ra khỏi lồng ngực Trình Hoài Cẩn, anh cảm nhận một cơn đau đớn đến không thể nào nói thành lời.

Dẫu giờ phút này có bất lực khó thốt nên lời lẽ câu từ, nhưng anh vẫn cảm thấy không thể nào cứ để mặc cho cô bơ vơ xa rời mãi như vậy được.

"Ngày mai anh dọn qua." Giọng nói của anh nghe sao mà trầm lắng bình ổn, tựa như anh đã quyết định xong tất thảy.

Tô Chi có chút bất ngờ quay sang nhìn anh, thế rồi nghe thấy anh cất lời: "Tô Chi, là anh không thể rời xa em, là anh không có cách nào chịu đựng nỗi chuyện không được nhìn thấy em mỗi ngày."

Vậy là từ nửa học kì sau của năm nhất đại học, Trình Hoài Cẩn đã dọn vào căn nhà nơi Tô Chi sinh sống.

Tô Chi ở trong ký túc xá từ thứ hai tới thứ sáu, cuối tuần thì ở nhà với anh.

Trình Hoài Cẩn cũng không hề nhàn rỗi, công ty tư vấn đã bước vào giai đoạn kế tiếp, anh phải thường xuyên bay sang Mỹ công tác.

Nhưng chỉ cần về nước, Trình Hoài Cẩn đều sẽ dành thời gian đến trường đại học đón cô.

Tin tức Tô Chi có bạn trai vừa cao ráo đẹp trai lại còn có tiền nhanh chóng lan truyền, Tô Chi ngưng ngưng bảo anh về sau đừng thường xuyên tới đón cô như vậy nữa.

Trình Hoài Cẩn suy nghĩ một lúc, sau đó lịch sự từ chối cô.

"Nhưng mà anh thật sự rất muốn đi đón em."

"Tại sao chứ?"

"Vì không kiếm chế nổi, cứ muốn đợi em, muốn đón em."

Lời nói của anh quá sức nghiêm túc, khiến trái tim Tô Chỉ không khỏi rung rinh.

Trình Hoài Cẩn cho cô nhìn thấy rõ thứ tình cảm da diết mãnh liệt không cách nào che lấp trong anh.

Tô Chỉ vươn tay ôm lấy anh: "Trình Hoài Cẩn, anh hư lắm."

Anh nghiêng đầu hôn lên mái tóc cô.

"Anh cứ thế này sẽ chiều hư em mất."

"Nói một cách lý trí thì, anh hy vọng em có thể độc lập tự tin tiến bước thật xa về phía trước." Anh vươn tay ôm chặt lấy Tô Chỉ, cất giọng trầm thấp, "Nhưng về phương diện ích kỉ, anh lại hy vọng thà là em bị anh chiều hư."

Chẳng biết đây là lần thứ mấy kể từ khi cả hai đến với nhau, lúc nào Tô Chỉ cũng bị những lời nói này của anh khiến mình tuôn trào nước mắt.

Cô cũng biết Trình Hoài Cẩn đang dùng hành động để gầy dựng niềm tin nơi mình, rằng anh thật sự sẽ không bao giờ rời xa cô nữa.

Cô có thể cảm nhận được hết.

Tô Chỉ không biết phải dùng lời nói để đáp lại ra sao, cuối cùng chỉ có thể cúi đầu trao anh môi hôn.

-

Tháng sáu nghỉ hè, Tô Chi nhận được một tin tức tốt. Dự án liên kết xuất ngoại đã lựa chọn cô, trường học không phải trường cô thật sự ưng ý, nhưng thuộc top 20 trường tại Mỹ, Tô Chi cũng cảm thấy rất hài lòng.

Vị trí địa lý cũng không phải thành phố được người khác hay nhắc tới nhất, nơi đó là đảo Rhode thuộc bờ đông nước Mỹ. Trình Hoài Cẩn nói anh cũng chưa từng đến thành phố đó, nhưng gần sát bờ biển, sau này bọn họ có thể thường xuyên đi ngắm biển.

Giấc mơ đã có hình dáng cụ thể, tiếp theo đó là vô số những ảo tưởng với muôn hình vạn trạng được bổ sung vào.

Tô Chi bắt đầu liên tục tìm kiếm thông tin liên quan đến thành phố và trường đại học này, thậm chí vào một đêm tối nọ cô còn tìm thấy được một quyển tiểu thuyết có tên "Đảo Rhode của bờ đông", nửa đêm đọc tới mức tỉnh ngủ, ba giờ sáng Trình Hoài Cẩn sang phòng khách, phát hiện nước mắt cô rơi lã chã trên màn hình điện thoại.

Vừa nghe thấy bước chân Trình Hoài Cẩn xuất hiện, cô đã ngẩng đầu, cất giọng ghen ngào hỏi anh: "Tại sao Khuru Vũ Hàn không ở bên cạnh Dịch Luân, em thấy đau lòng quá."

"Hai người cùng yêu đối phương, tại sao cuối cùng vẫn là chia xa?"

Nơi phòng khách, Trình Hoài Cẩn ôm chặt lấy cô, lắng tai nghe cô khóc thút thít kể lại toàn bộ nội dung quyển tiểu thuyết.

Nước mắt thấm ướt cả một mảng trước ngực áo anh, Bắc Xuyên lúc rạng sáng yên tĩnh tựa như một thế giới song song nào đó.

Ánh đèn vàng lờ mờ xuyên qua khung cửa sổ sát đất, hắt ánh sáng lên người bọn họ, hệt như ngấm trong một vùng nước biển vô hình.

Sau cùng, Tô Chi dựa vào lòng Trình Hoài Cẩn chìm vào giấc ngủ lúc nào chẳng hay.

Cơ thể nhỏ bé nằm gục trước ngực anh, Trình Hoài Cẩn cảm thấy trái tim mình ẩm ướt mà cũng thật ấm áp.

Sức nặng trĩu từ cơ thể cô khám nạm kín kẽ từng điểm khuyết thiếu nơi lồng ngực anh.

Ánh mắt anh từ từ dời ra phía cửa sổ, sắc trời cũng dần hừng sáng.

Anh nhìn ngấm một hồi rồi bế Tô Chi lên lầu.

-

Lúc thức dậy thì đã là trưa ngày hôm sau, Tô Chi vùi mặt mình vào gối cọ cọ, duỗi tay mới phát hiện Trình Hoài Cẩn không còn ở bên cạnh.

Nhưng cô không cảm thấy bất ngờ là mấy, vì anh rất hiếm khi nằm cùng cô ngủ thẳng một giấc.

Chớp chớp mắt, bấy giờ cô mới phát hiện vành mắt hơi sưng, cô lật người mò tìm điện thoại, muốn nằm trên giường thêm một lúc.

Có lẽ do nghe thấy vài âm thanh nào đó, Trình Hoài Cẩn nhanh chóng quay về phòng ngủ.

Anh mặc một chiếc áo vest màu xám khói, dáng vẻ giống như vừa từ bên ngoài trở về.

Tô Chi thấy anh đi vào, bèn đặt điện thoại xuống muốn ngồi dậy ôm anh.

Trình Hoài Cẩn đứng bên cạnh giường, Tô Chi ôm quanh eo anh.

Cảm nhận được luồng khí khô nóng trên cơ thể anh, cô ngẩng đầu hỏi: "Anh ra ngoài à?"

Trình Hoài Cẩn cúi đầu vuốt ve mái tóc loà xoà của cô: "Anh có chút việc."

"Công việc ạ?"

"Không phải." Anh nói rồi ngồi bên giường với Tô Chi.

Ánh mắt nhìn cô chăm chú, Tô Chi bất giác cảm thấy nhịp tim mình đập rộn ràng.

"Tiểu Chi." Trình Hoài Cẩn trầm giọng cất lời.

Lúc này Tô Chi mới nhận ra hôm nay anh còn thất thêm cà vạt, con tim cô càng đập nhanh hơn. Cảm giác lượng đường trong máu thiếu hụt lúc sáng sớm khiến cô có phần hốt hoảng, cô bất giác kéo giữ cánh tay Trình Hoài Cẩn, có vậy mới giúp cô tránh khỏi việc té ngã.

Hơi lạnh trong phòng ngủ phả từng đợt lên cơ thể Tô Chi, cô trông thấy Trình Hoài Cẩn từ trong túi áo lấy ra một chiếc hộp vải nhung màu sẫm.

Gần như trong chớp mắt, cô đã biết được đó là món đồ gì.

Cô nhìn Trình Hoài Cẩn với ánh mắt không thể tin nổi, nhìn thấy anh đang khụy một gối xuống.

Anh mở chiếc hộp ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương thật to.

Phòng ngủ im lặng như tờ, giọng nói của anh cũng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

"Tiểu Chi, anh biết em chỉ mới mười chín tuổi, còn chưa đến độ tuổi kết hôn." Ánh mắt Trình Hoài Cẩn nhìn cô chăm chú, "Nhưng ngoại trừ ở bên cạnh em ra, đây đã là cách tốt nhất mà anh có thể nghĩ ra để khiến em tin tưởng anh sẽ không rời xa em nữa rồi."

Anh lấy chiếc nhẫn ra khỏi hộp, một tay khẽ nắm chặt bàn tay trái của Tô Chi.

Cơ thể Tô Chỉ không khỏi run rẩy, cổ họng bị sự bất ngờ quá đỗi to lớn lấp kín, chỉ đành để mặc cho anh hành động.

"Xem như đây là lời hứa anh nói trước với em, nếu như em đồng ý, năm sau khi em tròn hai mươi tuổi, chúng ta sẽ cùng nhau đi đăng ký kết hôn."

Từng giọt nước mắt của Tô Chỉ lăn dài trên gò má.

Mang theo giọng mũi nặng nề, cô rụt rè đưa ra câu hỏi: "... Thế này không thể coi như đang cầu hôn đâu nhỉ?"

"Không phải."

Khóe miệng cô không tìm được muốn nở nụ cười, nhưng nước mắt càng rơi nhiều hơn: "...Sao đột nhiên anh nghĩ đến việc muốn tặng nhẫn cho em?"

Trình Hoài Cẩn giơ tay, đưa đầu ngón tay gạt đi giọt nước mắt cho cô, cười nhạt: "Là anh lo sợ sau khi em qua Mỹ nhìn thấy thế giới bao la rộng lớn hơn sẽ hối hận khi ở bên anh, cho nên anh dùng lời ước hẹn này để trói chặt em bên người."

Ý tứ trêu chọc trong lời lẽ của anh càng khiến cho Tô Chỉ khóc dữ dội hơn.

Cô biết anh xưa nay không phải dạng người bắt ép trói chặt cô bên người, biết anh vốn là vì không muốn khiến cô sinh ra cảm giác lo được lo mất nên mới làm vậy.

Nhưng vẫn chú ý thể diện của cô, nói là do bản thân anh muốn trói buộc cô.

Tô Chỉ ôm choàng cổ anh rồi cứ thế khóc oà, giọng nói cũng vỡ vụn theo từng giọt nước mắt tuôn rơi: "Trình Hoài Cẩn, tại sao anh lại xấu xa như vậy hả? Lúc nào cũng khiến em phải khóc như thế này."

Trình Hoài Cẩn nâng đôi gò má cô, chậm rãi đặt môi hôn lên giọt lệ đọng nơi khóe mắt Tô Chi.

"Vậy em đeo nhẫn vào tay đi, sau đó thì trừng phạt anh, có được không?"

Ánh mắt anh hiền hòa kiên định không sao tả xiết, tựa như viên kim cương chói lóa không bao giờ bị che mờ kia.

Giọt nước mắt vẫn vương trên hàng mi, cô gật đầu, nhìn thấy Trình Hoài Cẩn lấy chiếc nhẫn kim cương kia đeo lên ngón áp út của mình.

Giống như bản năng của phái nữ, cô lập tức giơ bàn tay khoe chiếc nhẫn giữa không trung, khi nhìn thấy ánh sáng bị khúc xạ trên mặt tường, cô nhoèn miệng nở nụ cười tươi rói.

Trong đôi mắt cong cong tựa mảnh trăng non cũng lấp lánh ánh sáng lung linh của viên kim cương nho nhỏ.

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn khẽ động, anh ôm chầm lấy tấm thân cô, muốn được đặt lên đó môi hôn.

Nhưng ngay giây phút khi anh sắp chạm tới bờ môi Tô Chi, lại bị bàn tay cô ngăn lại.

Niềm vui sướng và cảm động bị thu hồi trong nháy mắt, đôi mắt đỏ hoe của Tô Chi nhìn Trình Hoài Cẩn chứa đựng vài phần "tính toán nợ nần".

Cơ thể Trình Hoài Cẩn bỗng chốc bất động tại chỗ.

Sau đó, anh nghe thấy cô cất lời vô cùng đường hoàng mạch lạc: "Xét thấy anh lúc nào cũng làm em khóc, cho nên hiện tại anh phải đón nhận trừng phạt của mình."

Trình Hoài Cẩn lập tức im lặng, giọng hòa hoãn: "Trừng phạt gì chứ?"

"Thì là..."

Tô Chi lắc lắc bàn tay mình trước mặt anh, nói rõ ràng từng chữ một:
"Em chấp nhận chiếc nhẫn của anh,"

"...Nhưng mà em không gả cho anh!!!"

Trình Hoài Cẩn: "..."

Chương 75: Ngoại truyện 7: Đảo Rhode

Giữa tháng tám, đảo Rhode tiến vào mùa hè ẩm ướt.

Khí hậu lục địa ôn đới điển hình đã in dấu vết những cơn mưa trên từng địa điểm trong thành phố.

Con đường ven biển cao rộng trở thành lựa chọn tốt nhất để những người đi đường vượt qua mùa hè nóng bức, mặt trời lặn đằng tây, quán bar ven đường cũng theo đó mà lần lượt bật sáng đèn chớp nhiều màu.

Lúc sáu giờ năm mươi chạng vạng tối, một chiếc máy bay hạ cánh sân bay New York.

Nhân viên mặc đồng phục hải quan đang nghiêm túc kiểm tra đối chiếu hành khách nhập cảnh.

Không khí ở sảnh hải quan vô cùng lạnh lẽo, góp phần thổi tung bởi hơi từng trái tim vừa mới thức giấc tỉnh táo sau một chuyến bay dài.

Lấy hành lý, qua cửa hải quan...

Suốt chặng đường Tô Chỉ đều đi cạnh Trình Hoài Cẩn, trong lòng cực kỳ kiên định.

Cho dù cô hoàn toàn không rành rẽ những chuyện sắp diễn ra trước mắt, thế nhưng chỉ cần biết có Trình Hoài Cẩn đang ở bên cạnh bên, cô không hề thấy lo lắng một chút nào.

Đi ra khỏi cửa hải quan, chỉ trong nháy mắt, tầm mắt cô đã ngập tràn đoàn người đông nghịt.

"Bên kia."

Trình Hoài Cẩn ngoái đầu nói với cô, Tô Chỉ nhìn theo hướng tay anh chỉ, trông thấy bảng trắng viết một chữ "Trình".

Người đàn ông cầm bảng trắng dường như cũng đã nhận ra Trình Hoài Cẩn, ngay lập tức mỉm cười vẫy tay với anh: "Ngài Trình, cô Tô, hoan nghênh hai người đến NewYork!"

Tô Chỉ đi theo, bước lên xe rồi mới biết đây là trợ lý của một người bạn ở New York của Trình Hoài Cẩn.

Sau khi hai người lên xe, Trình Hoài Cẩn nói lời cảm ơn với người trợ lý này.

"Ngài Trình, ngài khách sáo quá," Vị trợ lý nói với ý tứ vô cùng lễ độ, "Hôm nay ông Lý có việc không rời tay được, bèn bảo tôi đến trước đưa ngài và cô Tô đây tới đảo Rhode."

"Vất vả cho anh rồi." Trình Hoài Cẩn trả lời.

Tô Chỉ nén nhịn nụ cười hưng phấn, cả người áp sát vào cửa xe ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.

Trình Hoài Cẩn mở một chai nước cho cô: "Em uống chút nước đi, có thấy đói bụng không?"

Tô Chỉ xoay người hớp vài ngụm nước, nụ cười đọng đầy hệt như khí ga sủi lăn tăn trong chai nước soda, sau đó lại lo sợ bản thân mang dáng vẻ thiếu hiểu biết khiến Trình Hoài Cẩn mất mặt, thế là đành ghé sát bên tai Trình Hoài Cẩn, thì thầm nói nhỏ: "Giờ em thấy vui lắm!"

Cô cười nhếch khoé môi, sống mũi lộ ra nếp nhăn đáng yêu.

Trình Hoài Cẩn cũng khẽ cười theo, người anh dán sát người cô, bảo cô nhìn ra phía ngoài cửa sổ: "Bây giờ chúng ta đang ở trên cao

tốc của sân bay, mất tầm ba tiếng đi đường sẽ đến đảo Rhode, em muốn chợp mắt một lúc hay muốn anh giới thiệu cho em?"

Tô Chi thoáng nhìn anh, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng tràn đầy kiên định: "Em muốn nghe anh giới thiệu!"

Ý cười trong ánh mắt Trình Hoài Cẩn càng thêm đong đầy, anh vòng tay ôm eo cô: "Được."

Thế là suốt cả quãng đường đi, Trình Hoài Cẩn đã kể cho Tô Chi nghe về một số nét văn hoá của người Mỹ bản địa. Tô Chi liên tục giơ tay chỉ ra bên ngoài cửa sổ, hỏi những kiến trúc kia là gì.

Trình Hoài Cẩn nghe cô hỏi gì là trả lời nấy.

Dần dà, sắc trời đã hoàn toàn ngả tối.

Bọn họ chạy băng băng trên đường cao tốc cách xa thành phố.

Công trình kiến trúc biến thành những ánh đèn trái dài mênh mông vô bờ, Tô Chi tựa vào đầu vai Trình Hoài Cẩn, nhìn sắc trời bên ngoài rồi từ từ chìm vào giấc ngủ lúc nào chẳng hay.

Lúc tỉnh dậy lần nữa, dường như có thứ dự cảm nào đó ẩn sâu trong miền tiềm thức, cô chậm rãi mở mắt ra, trông thấy ngọn đèn bên ngoài tòa nhà.

Tô Chi cọ cọ vào lồng ngực Trình Hoài Cẩn rồi ngẩng đầu, nhìn thấy anh cũng đang nhìn mình.

Bàn tay anh vuốt ve tấm lưng cô vài cái, nhỏ giọng nói cho cô nghe: "Chúng ta sắp đến rồi."

Tô Chi lập tức liếc mắt nhìn ngó nghiêng bên ngoài một lượt, vươn tay bá cổ anh, sắp người lại gần: "Mình sống ở đâu thế anh?"

Trình Hoài Cẩn khẽ vỹ lên người Tô Chi ý bảo cô nhìn ra ngoài, vài phút sau, anh đưa tay chỉ về hướng một toà biệt thự đơn đang sáng

đèn, nói: "Tối rồi."

Một khu nhà vô cùng yên tĩnh, hai bên là dãy đèn đường cao vút sáng trưng.

Sau khi hai người tiến vào khu nhà này, Tô Chi gần như chẳng thấy được mấy bóng xe cộ chạy qua lại trên đường nữa.

Khoảng cách giữa các ngôi nhà xa tới mức khiến con người ta phải tặc lưỡi, mảng cỏ xanh ngắt phân tách khu nhà thành những khoảng đất riêng biệt.

Mở cửa xe ra, hơi nóng ẩm ướt lập tức bao bọc khắp da dẻ, cô không khỏi cảm thấy thư thái khắp cả người, độ ẩm này quả thật là nơi sinh sống gần bờ biển có khác.

Âm lượng khi nói chuyện dễ dàng bị phóng đại vì sự yên tĩnh vốn có giữa màn đêm tối, cô nhỏ giọng cảm thán: "Trình Hoài Cẩn, ở đây yên tĩnh quá."

Trình Hoài Cẩn vuốt ve mái tóc cô, đưa tay xách hành lý: "Vào trong thôi nào."

Nơi đây là một căn biệt thự độc lập hai tầng, khi bước vào trong, đập vào mắt là quang cảnh đã được người ta quét tước dọn dẹp sạch sẽ đâu vào đấy.

Phong cách tối giản mang đậm hơi thở hiện đại, nhưng lại có thể dễ dàng nhận ra những dấu ấn cho thấy thiết kế tỉ mỉ của nơi này. Tô Chi vừa đi vào nhà là đã phần khích nhảy chồm lên người Trình Hoài Cẩn, hai chân được Trình Hoài Cẩn kéo ra sau lưng anh, cô nâng gương mặt anh hôn hít không ngừng.

Trình Hoài Cẩn cười nhạt, đè sau gáy hôn đáp trả cô.

Suy nghĩ đã sớm bị niềm hưng phấn khuấy tung thành một nhúm tơ vò khó nhận dạng, tâm trí đâu mà quan tâm rốt cuộc bây giờ sẽ đi

tham quan biệt thự hay thu dọn hành lý gì cơ chứ.

Hôn xong lại cười, Trình Hoài Cảnh dứt khoát bế cô đi tham quan căn nhà một vòng trước.

Hai chân cô thỉnh thoảng lắc lư sau lưng anh vài lần, liếc nhìn căn nhà một lượt như nhà vua đang ngự giá thân chinh.

Sau cùng, Trình Hoài Cảnh đưa cô đến phòng ngủ trên tầng hai, cúi người đặt cô ngồi trên sofa: "Anh đi lấy hành lý lên, em tắm trước đi, ở trong đó cái gì cũng có. Chốc nữa chút ta ăn chút đồ ăn."

Tô Chi rất ngoan ngoãn gật đầu, sau đó vọt nhanh vào phòng tắm tiếp tục quan sát.

Trình Hoài Cảnh xoay người chưa vội xuống lầu thì đã nghe thấy tiếng thét của cô, sau đó nghe cô hô to tên của anh: "Trình Hoài Cảnh --"

Anh đứng ở đầu cầu thang cười thềm, xoay người, trông thấy Tô Chi chạy vọt ra ngoài.

Sự ngạc nhiên và hào hứng hiện rõ rệt trên gương mặt cô, anh đứng im tại chỗ nhìn cô, nhưếng mày: "Em thấy đẹp chứ, Tiểu Chi?"

Nước mắt Tô Chi sắp ứa ra, xông đến bên cạnh rồi ôm chầm lấy anh: "Sao anh không nói với em là chúng ta sẽ ở bên bờ biển? Ban nãy em mở cửa sổ phòng tắm mới phát hiện bên ngoài là biển."

Hai cánh tay cô choàng chặt cổ Trình Hoài Cảnh, giống như không có cách nào tiếp nhận được niềm vui bất ngờ quá mức to lớn này.

Trình Hoài Cảnh giơ tay vuốt ve mái tóc cô, giọng anh bình thản: "Cho nên em đi tắm trước đi, lát nữa chúng ta có thể ngồi bên bờ biển để ăn tối."

-

Gió biển vừa mạnh vừa ẩm ướt.

Vì vậy Tô Chi lập tức hiểu ra, cảm giác khi mình vừa xuống xe không hề sai chút nào.

Sắc trời nồng đậm tựa như đang cùng hòa quyện với biển cả bao la.

Hai ngọn đèn đường với sắc vàng mù mờ hắt bóng hai người họ cùng nằm chung trên tấm bảng gỗ ở bến tàu.

Một cái bến tàu kéo dài từ sân sau ra tới ngoài bãi biển, bên trên là một chiếc ghế dựa đôi.

Trình Hoài Cảnh kể cho cô nghe đây là một vùng biển trong đất liền bị thiên nhiên vây lại, một cửa biển khác liên kết với Đại Tây Dương to lớn.

Nhưng vùng biển ở gần sát bọn họ, vì lục bao quanh mà nó sóng yên bể lặng.

Tô Chi đứng ngay lan can của bến tàu, ngắm nhìn mặt nước biển gần như thành màu đen. Cô cúi đầu ngắm nhìn thật lâu, sau đó lại nhìn về phía đường chân trời vô tận, gió biển ẩm ướt thổi vài sợi tóc còn chưa khô bay lên gương mặt cô.

Tô Chi cũng không hiểu vì sao, rõ ràng là một buổi đêm đảo mắt là có thể nhìn thông thấu, nhưng cô lại giống như bị mê muội mà lâu lâu thật vẫn không rời mắt.

Cô giơ tay, hệt như có thể cảm nhận được hơi nước ở quanh cơ thể mình.

Giọt nước nhỏ bé thấm vào chiếc váy ngủ bị gió thổi phồng, sau đó tiếp tục bay về phía biển cả đang dâng trào ngoài kia.

Trình Hoài Cảnh đi sau lưng cô, hai tay chống lên lan can.

Anh cúi đầu, khẽ hít hà nơi sau gáy cô.

Cơ thể Tô Chi không kiềm được mà run rẩy, xoay người lảng lảng cùng anh trao nhau nụ hôn.

Sóng triều thấp nhưng lâu dài, sắc vàng mù mờ của ánh đèn chuyển động bên dưới chân hai con người đang kề cận nhau.

Hai người tắm rửa xong có cùng mùi hương tương tự nhau, cũng đang chậm rãi trao đổi quần quít môi miệng với nhau.

Cô không mặc áo lót, bởi vì Trình Hoài Cận nói với cô, đoạn biển ở sân sau sẽ không có bất ai có thể đi vào được.

Anh giữ hai cánh tay cô và lảng lảng hướng lên trên thu nhận.

Thu nhận phần trước ngực Tô Chi, cô sợ nhột nên bật tiếng cười khế.

Trình Hoài Cận cũng cười, chóp mũi cọ nhẹ vào vành tai cô, giọng nói trở nên ướm át và trầm đục: "Trước tiên chúng ta ăn chút đồ có được không?"

"Dạ."

Một chai champagne có độ cồn thấp, và một chai whisky.

Lúc ban đầu cô còn tựa vào người Trình Hoài Cận, vừa nói liên miên vừa uống rượu với anh.

Sau đó, không biết vào lúc nào, Trình Hoài Cận đứng lên đi tắt ngọn đèn ở gần bọn họ nhất. Chỉ chừa lại một ngọn đèn ở dọc theo bến tàu, khiến cho mặt biển trở thành một tấm kính màu bạc.

Nhưng không chiếu tới bóng dáng bọn họ.

Trình Hoài Cận ôm cô vào lòng.

Cơ thể vì cồn mà hơi nóng, hơi thở liên tục phì phò ở dưới cổ cô.

Anh ngẩng đầu, tỉ mỉ miêu tả hình dạng đôi môi cô.

Mùi vị tanh nồng của cơn gió biển không ngừng tràn vào hô hấp của hai người.

Bóng tối cũng kéo theo một sự che chở kín kẽ.

Tiếng sóng dưới sự cổ vũ của rượu mà từng bước tràn qua sự tỉnh táo, cô giữ chặt cổ Trình Hoài Cảnh. Hệt như đang ôm lấy một khúc gỗ đang nhấp nhô giữa đại dương.

Thừa biết anh đang làm gì, nhưng cô cam tâm tình nguyện nâng người mình lên.

Nỗi lo lắng hóa thành một tiếng "Ừm" khe khẽ, đồng thời cũng tan thành mây khói ngay sau câu "Không sao đâu" của anh.

Hải âu từ chân trời cực xa bay tới, xẹt qua màn đêm ngoài khơi xa rồi sau đó biến mất.

Chai whisky còn chưa uống hết đã bị bàn chân đứng đưa đá ngã, chai champagne đổ ngã đổ theo sự lắc lư của bến tàu.

Ấm ướt nhưng cũng ấm áp.

Đêm hôm đó, Trình Hoài Cảnh cảm nhận được gấp đôi bình thường.

Lúc kết thúc sau cùng, anh đẩy những lọn tóc ướt của cô ra sau tai.

Anh hôn lên ngón tay cô.

-

Tuần đầu tiên khi đến đảo Rhode, bọn họ ở lại trong biệt thự không hề ra ngoài.

Cảm giác mới mẻ to rộng đẩy tinh lực của người ta lên cao, ngày nào Tô Chỉ cũng giống như một cây cát cánh bùng bùng sức sống, vẫy

gọi khiến cho Trình Hoài Cẩn không thể nào dời nổi bước.

Nhưng một tuần sau, Tô Chỉ cảm giác bản thân giống bị ép khô.

Cô yêu cầu Trình Hoài Cẩn vào tháng sau cách xa cô một chút, cô muốn tu thân dưỡng tính.

Trình Hoài Cẩn lờm mắt cô, chỉ thờ ơ bảo cô nên siêng năng vận động nhiều hơn để rèn luyện cơ thể.

Tô Chỉ nghe thấy, giơ tay đánh anh một trận.

Đầu tháng chín, Tô Chỉ bắt đầu sửa soạn tài liệu khai giảng.

Một hôm nọ, Trình Hoài Cẩn hỏi cô trước khi đến trường có thời gian rảnh cùng đi một chuyến tới NewYork hay không.

Tô Chỉ đang ngồi trước máy tính chọn giờ học, nghe thấy anh nói thì thò đầu ngấm nghĩ một chút: "Phải đi bao lâu ạ?"

"Tùy em," Trình Hoài Cẩn ngồi đối diện cô trả lời, "Em không muốn ở đó lâu thì về sớm một chút, em muốn ở lại NewYork mấy ngày để đi dạo cũng được."

"Là ăn cơm cùng với ai ạ?"

"Là anh Lý mà lần trước cho người ra sân bay NewYork đón chúng ta."

Tô Chỉ suy nghĩ một lúc, gật gật đầu.

"Được, vậy chúng ta sáng đi tối về, mấy hôm nay em hơi bận."

Trình Hoài Cẩn gật đầu: "Ừ."

Ba ngày trước khi khai giảng, Trình Hoài Cẩn lái xe chở Tô Chỉ đi NewYork.

Lộ trình hết ba giờ đi xe, cô hỏi Trình Hoài Cẩn rất nhiều câu liên quan đến Lý Sầm Phong.

Vốn chỉ định thuận miệng hỏi xem ăn cơm thì sẽ có ai, Trình Hoài Cẩn nói cho cô biết là Lý Sầm Phong và Tư Nguyệt vợ anh ấy. Hai người vừa mới kết hôn, hiện đang sống ở New York.

"Thế sao anh quen biết được bọn họ?"

Trình Hoài Cẩn kể: "Hồi đó anh vì chuyện của anh cả mà chạy đôn chạy đáo ở bên Mỹ, cho nên quen biết bọn họ, sau đó cùng bọn họ hợp tác đầu tư công ty tư vấn."

Trình Hoài Cẩn bảo Tô Chi lấy điện thoại của mình, bấm mở vòng bạn bè của Lý Sầm Phong, bên trong chỉ có một tấm hình cưới.

Tô Chi nhìn chằm chằm tấm ảnh đó thật lâu, một khoảng sân thôn quê vô cùng bình thường thậm chí có hơi đơn sơ, mặt tường xi măng màu xám trắng, mặt sân được quét tước sạch sẽ không một hạt bụi. Một người đàn ông mặc âu phục màu đen đang nghiêng đầu nhìn một cô gái mặc bộ đầm cưới đuôi cá màu trắng.

Bầu trời xanh trong vô tận, rõ ràng hai người chỉ đứng trên khoảng sân đơn giản không hề được trang trí bất kỳ thứ gì, nhưng tình ý trong ánh mắt giữa hai người họ lại mãnh liệt không gì có thể sánh được.

Tô Chi không kiềm được, mũi bắt đầu thấy cay xót, giọng nói mềm mại: "Trông bọn họ yêu nhau sâu đậm quá à!"

Trình Hoài Cẩn khẽ nhếch khoé môi, chậm rãi lên tiếng: "Người đã từng xa nhau hai lần, thì sẽ càng yêu thương quý trọng nhau hơn."

Vì vậy, suốt chặng đường Tô Chi lắng nghe Trình Hoài Cẩn kể đại ý về câu chuyện giữa Tư Nguyệt và Lý Sầm Phong.

Lúc xuống xe, nước mắt cô lã chã.

"Nếu em là chị Tư Nguyệt, chắc chắn vào ngay lần chia tay đầu tiên, em sẽ không thể nào trụ vững."

Trình Hoài Cẩn đưa tay lau đi giọt nước mắt của cô: "Chưa chắc, anh cảm thấy em cũng kiên cường giống vậy."

Tô Chi đột nhiên im lặng ngắm nhìn Trình Hoài Cẩn một lúc lâu, sau đó ôm chầm anh thật chặt: "Trình Hoài Cẩn, em yêu anh."

Trình Hoài Cẩn thoáng im lặng, sau đó thì thầm: "Sao em đột nhiên nói mấy lời này?"

"Thì em nghĩ tới nếu mình cũng bị hiểu lầm là đã chết, thì anh sẽ đau lòng biết nhường nào."

"Sẽ không có chuyện như này xảy ra đâu."

Tô Chi vùi mặt vào lồng ngực anh, để cảm xúc từ từ bình ổn. Sau đó cô ngẩng đầu nói với anh: "Em muốn mua một món quà, nếu còn đủ thời gian thì chúng ta đi dạo một vòng trung tâm thương mại."

"Tất nhiên là được."

Hai người đi dạo nửa giờ đồng hồ tại trung tâm thương mại ở kế bên nhà hàng.

Còn chưa đến sáu giờ thì đã mua xong đồ mang đến nhà hàng Nhật mà Trình Hoài Cẩn đã đặt sẵn.

Ở trên xe nghe kể chuyện xong, Tô Chi vẫn luôn mong chờ được gặp Tư Nguyệt, gần tới sáu giờ cô còn nhiều lần nhờ Trình Hoài Cẩn kiểm tra giùm mình, xem trang phục đã chỉnh tề hay chưa.

Đúng sáu giờ, cánh cửa phòng Vip có người đẩy mở.

Lúc Tô Chi nhìn thấy cô gái bước đi vào, cô không kiềm được mà nhoẻn miệng cười, giơ tay chào hỏi hai người họ: "Cuối cùng cũng

được gặp hai người rồi."

Cô gái đi đến trên người mặc một chiếc đầm không tay màu trắng gạo, mái tóc đen buông xõa sau lưng. Còn xinh đẹp hơn cả trên hình, giống như một đoá mộc lan trắng tinh thơm ngào ngạt.

Cô gái sau khi thoáng kinh ngạc thì lập tức nở nụ cười dịu dàng: "Chào em, chị là Tư Nguyệt."

Trình Hoài Cẩn cũng đứng dậy, bắt tay với từng người.

Bốn người nhanh chóng ổn định chỗ ngồi.

Một bữa cơm ăn vô cùng ồn ào náo nhiệt, Tô Chi cứ tưởng cô sẽ không thể nào giống như bọn họ, nhưng trò chuyện rồi mới phát hiện thì ra Tư Nguyệt lại cực kỳ dịu dàng và nhã nhặn.

Ngược lại bên phía Lý Sầm Phong, tuy miệng lúc nào cũng cười cười, nhưng khiến Tô Chi vô hình trung cảm nhận sự xa lánh lạnh lùng.

Không phải kiểu lạnh lùng xa cách như lúc ban đầu của Trình Hoài Cẩn, Lý Sầm Phong khiến người ta nảy sinh cảm giác sợ hãi.

Chỉ lúc hướng về phía Tư Nguyệt, Tô Chi mới nhìn thấy loáng thoáng bóng dáng tình yêu mà cô đã nhìn thấy từ trong tấm ảnh kia.

Hơn mười giờ, Tô Chi và Trình Hoài Cẩn tặng quà cho họ xem như quà mừng tân hôn.

Tư Nguyệt thấy vô cùng ái ngại, Tô Chi đầy vẻ chân thành lên tiếng: "Rất có ích đấy ạ! Đây toàn là mấy món đồ mà em tỉ mỉ lựa chọn cho hai người."

Tư Nguyệt bị chọc cười: "Tới lúc hai người kết hôn, nhất định phải báo với bọn chị, bọn chị sẽ tặng quà trả lễ cho em."

Trình Hoài Cẩn đang định nói lời khách sáo, thì đã nghe Tô Chi phát tay, cười nói: "Không cần đâu ạ, em không định kết hôn với Trình Hoài Cẩn!"

Trình Hoài Cẩn: "..."

Nói lời chào tạm biệt với Tư Nguyệt xong, Trình Hoài Cẩn lái xe chở Tô Chi về nhà.

Tô Chi vẫn còn đắm chìm trong sự phấn khích từ bữa cơm.

Vì đã uống chút rượu nên suy nghĩ cũng trở nên bưng bưng khí thế. Không hiểu sao, cô lại nhớ về chuyện tình yêu giữa Tư Nguyệt và Lý Sầm Phong. Cứ cảm thấy lúc ấy sao Trình Hoài Cẩn kể chuyện tả thực tới thế, cô không nhịn được đầu óc bắt đầu nhớ về mấy quyển tiểu thuyết tình cảm có sắp tổng ngang ngược.

Cứ nghĩ tới nghĩ lui rồi bắt đầu cúi đầu cười cười.

Cô thuận miệng nói: "Sếp tổng ngang ngược đẹp trai anh ha!"

Ở đầu đường có đèn đỏ, Trình Hoài Cẩn nghiêng đầu liếc nhìn cô, không nói gì.

Cồn xông lên não Tô Chi, cảm xúc cũng hơi hưng phấn.

"Giờ cả đầu óc em toàn là anh ta (*) --"

Có ai ngờ, chữ "họ" (**) còn chưa ra khỏi miệng cô, Trình Hoài Cẩn đã lên tiếng hỏi cô: "Em mới gặp mặt mà đã thấy đẹp trai?"

(*) + (**): raw là "他" và "们", ghép lại là "bọn họ".

Tô Chi lập tức bị đề tài của anh rẽ hướng, tăng hăng trả lời: "Quả thật đáng dập anh Lý rất là đẹp mắt! Đúng là hợp với hình tượng sếp tổng ngang ngược!"

Trình Hoài Cẩn dờn ánh mắt, một chân đạp ga rồi trả lời bằng quơ:
"Thuận tiện phổ cập cho anh một chút, sếp tổng ngang ngược có chỗ nào hấp dẫn em à?"

Tâm trí Tô Chi lập tức nhớ về quyển tiểu thuyết mà mình từng đọc, cười híp mắt: "Sếp tổng ngang ngược yêu đương kiểu áp bức."

Trình Hoài Cẩn: "..."

Anh liếc mắt nhìn đôi mắt đỏ hồng của Tô Chi: "Bây giờ em cần phải thoát ra khỏi tiểu thuyết."

Tô Chi nghe ra phần nào ý kiến dạy bảo của anh trong câu nói, thấy hơi bất mãn, cố ý nói khích: "Em cứ thích sếp tổng ngang tàng đấy! Anh Lý rất là đẹp trai!"

Trình Hoài Cẩn mím môi, nhưng không hề tranh luận với cô.

Tô Chi cũng không bám riết anh mãi, bởi vì cô đã nhanh chóng dờn lực chú ý tới tin nhắn Wechat mà Tư Nguyệt gửi tới, bọn họ sống ở New York, sắp sửa về đến nhà rồi.

Cả chặng đường, Tô Chi đều trò chuyện cười ha ha.

Khi về đến nhà ở đảo Rhode, tâm trạng vẫn rất hứng khởi.

Cởi giày ở cửa xong thì chạy chậm bước nhỏ về phòng ngủ, Trình Hoài Cẩn đi phía sau cô, mãi chẳng nói chẳng rằng.

"Tối hôm nay chúng ta có thể ngủ muộn không ạ?" Cô vừa ngoảnh lại hỏi Trình Hoài Cẩn, vừa chìa tay bật đèn ngủ, "Bởi vì em muốn--"

Không ngờ, lời nói còn chưa trọn câu, một bàn tay to lớn đã đẩy nhẹ cô.

Đèn trần vừa được bật thì đã bị người khác cố tình tắt.

Trước mắt Tô Chi biến thành một màn tối đen.

Cô còn chưa phản ứng kịp, cơ thể ngay lập tức bị người nào đó đè lên cánh cửa phòng vừa đóng lại, điện thoại bị lấy đi.

Hai bàn tay bị ngoặt ra sau đẩy lên gần eo.

gần như chỉ trong nháy mắt, cô đã bị khống chế một cách toàn diện.

Gò má Tô Chi áp lên cánh cửa phòng mát lạnh, vặn vẹo cơ thể mình qua lại. Chau mày trách cứ: "Anh muốn làm gì hả, Trình Hoài Cẩn?"

Lời nói cô vừa dứt, lập tức cảm nhận được một bàn tay đang đặt trên eo mình.

Bất thình lình run rẩy một hồi.

Bên trong phòng ngủ đen nhánh, xúc cảm từ ngũ quan được phóng đại vô biên.

Hơi thở nóng của Trình Hoài Cẩn cũng vội vàng đuổi theo sau, phủ ngay bên vành tai cô.

Cơ thể Tô Chi không kiềm được trở nên mềm oặt.

Nghe thấy giọng nói anh có vài phần cợt nhả: "Không phải em thích sao?"

Chương 76: Ngoại truyện 8: ?? bên em mãi nhé, trình hoài cần

Thoáng cái đã cảm thấy tê rần cả da đầu, Tô Chi đang muốn hỏi lại lần nữa, bàn tay Trình Hoài Cần đã nắm cầm cô bảo cô xoay lại.

Hơi thở nồng nàn chỉ thuộc về riêng một mình Trình Hoài Cần phút chốc rót đầy khoang miệng cô.

Cảm giác hơi khó thở, viền mắt cô bất giác trở nên ướn át.

Trình Hoài Cần bồng hơi lùi ra sau, để cô lật người lại.

Khoảnh khắc Tô Chi cảm thấy cơ thể mình sắp sửa mất cân bằng ngã nhào xuống đất, thì cô đã được người kia ôm giữ lại.

Lòng bàn tay ấn giữ sau gáy cô, Trình Hoài Cần nghiêng người khiến nụ hôn ấy càng thêm phần đắm say.

Tô Chi không sao chịu đựng nổi, chỉ có cách duy nhất đó là vươn tay ôm chặt lấy cổ anh.

Một loại cảm xúc lạ lẫm biết bao.

Cô chẳng thể phân định rõ ràng rốt cuộc giờ phút này Trình Hoài Cần là đang thật sự tức giận hay giả vờ không vui. Thế nhưng, nụ hôn gần như thô bạo của anh khiến cõi lòng cô vừa loạn nhịp lại vừa cảm nhận sự tê dại không cách nào phủ nhận được.

Thứ âm thanh ướn át, mỹ miều và uyển chuyển đến thế.

Khoảnh khắc Tô Chi nghe thấy thanh âm ấy, bản thân cô bỗng ngưng ngừng nhắm tịt hai mắt lại.

Bên trong phòng ngủ là một khoảng không gian tối tăm mịt mờ.

Trình Hoài Cẩn chậm chậm ngừng nụ hôn ấy lại.

Mũi kề mũi.

Hơi thở ẩm ướt nóng bỏng đan xen quấn quít quanh bờ môi hai người.

Ánh mắt ngấn nước va vào nhau, cô vội vàng cup mắt hết như vừa bị điện giật.

...

Trình Hoài Cẩn của đêm nay khiến cõi lòng cô cảm thấy hoàn toàn lạ lẫm, hoảng hốt, nhưng phản ứng của cơ thể là thứ không thể chối gạt lọc lừa. Dẫu cho cô có xấu hổ không muốn thừa nhận đến thế nào đi chăng nữa, nhưng những âm thanh mà cô bật thốt ra trong đêm nay chính là minh chứng hùng hồn chân thật nhất.

Giữa màn đêm tăm tối chẳng thể nhìn thấy rõ đối phương, cô có ảo giác như mình và Trình Hoài Cẩn càng thêm sát gần cận kề bên nhau.

Không còn cảm thấy say sưa mê mẩn đối phương là điều gì đó đáng xấu hổ hay quá thấp kém nữa, Trình Hoài Cẩn luôn có thể dung nạp tiếp nhận Tô Chi một cách trọn vẹn, sau đó kết hợp cùng cô đầy hoàn mỹ.

Sau cùng, viền mắt cũng trở nên long lánh ngấn nước.

Anh áp người phủ lên tấm lưng cô, tiếng nhịp đập hai con tim đồng điệu rộn ràng.

-

Tháng đầu tiên của kỳ khai giảng, Tô Chi bận túi bụi như con quay xoay mãi chẳng ngừng.

Vài hoạt động dành cho tân sinh viên và các buổi tọa đàm đã lấp kín toàn bộ thời gian rảnh của cô, ngày nào về nhà xong cũng phải dành ra hai tiếng đồng hồ xem video tiếng Anh để luyện tập.

Chương trình học đại học không hề thành thối thoải mái chút nào, lại cộng thêm có rào cản ngôn ngữ khiến Tô Chi cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

Cũng may là ngày nào cũng như ngày nào, hễ về đến nhà là Trình Hoài Cận đều ở bên cạnh giúp cô kiểm tra bài tập và chương trình học. Có đôi khi Tô Chi cảm thấy rất áy náy, cứ cho rằng bản thân đã làm trễ nải quá nhiều thời gian của Trình Hoài Cận.

Nhưng Trình Hoài Cận lại chẳng thấy có vấn đề gì.

"Là anh muốn dành thời gian cho em, cho nên em đừng cảm thấy mình làm chậm trễ thì giờ của anh hay gì cả."

"Thầy Trình à, anh tốt quá đi mất." Tô Chi ôm chặt cánh tay anh, bùi ngùi lên tiếng.

Thế rồi, thoáng cái cô lại không kiềm chế được bắt đầu giở trò ỡng ẹo diễn sâu giả vờ cảm động tới mức hai hàng lệ rơi: "Thầy Trình ơi, thầy tốt với em như vậy, đời này em không biết phải báo đáp ra sao cả, chỉ có thể lấy tấm thân này ra báo đáp tạm vậy. Không biết thầy có bằng lòng không?"

Trình Hoài Cận hạ mắt nhìn đôi mắt trong veo đang chớp chớp trông đến là đáng thương của cô, gật đầu cất giọng nhàn nhạt: "Ở Mỹ tròn mười tám tuổi là có thể đăng kí kết hôn rồi, đăng kí xong về nước đi công chứng là được, nếu em thật sự muốn lấy thân báo đáp thì chi bằng..."

"...Hôm nay nhiều bài tập quá à! Em không nói chuyện với anh nữa!" Trong nháy mắt, sắc mặt Tô Chi đã quay ngoắt sang dáng vẻ nghiêm túc, dựng thẳng lưng nhìn vào máy tính của mình, "Thầy Trình này, thầy có tuổi rồi thì đi ngủ trước đi, đừng có chờ em."

Trình Hoài Cẩn đưa mắt nhìn về phía cô, không thấy nói năng gì.

Tô Chi chợt dạ liếc nhìn anh một cái, thấy sắc mặt anh bất thường đứng dậy đi về phòng ngủ.

"Anh giận đấy à Trình Hoài Cẩn?" Tô Chi không nhịn được ngoảnh lại gọi anh.

Trình Hoài Cẩn nhìn cô bằng ánh mắt thông dong tự tại: "Buổi tối đi ngủ anh trả lời em."

Anh nói xong xoay người đi về phía phòng ngủ, để lại Tô Chi với đôi má ửng hồng.

-

Sau khi trải qua một tháng vào năm học đầy khó khăn, Tô Chi bắt đầu từ từ theo kịp guồng quay học hành. Cô còn tham gia thêm một câu lạc bộ lướt sóng, đến dịp cuối tuần sẽ thường đi ra biển với các bạn.

Vào tháng mười, Trình Hoài Cẩn đi công tác hai tuần ở Seattle. Đến hôm hai mươi chín mới đi công tác về, vốn cứ tưởng được nhìn thấy Tô Chi, ai dè lúc về nhà lại nhận được tin nhắn, cô bảo phải đi New York xem kịch nói với các bạn trong câu lạc bộ.

Tô Chi và mọi người ngồi xe lửa hơn ba giờ đồng hồ đến New York, ngủ nghỉ ở nhà nghỉ thanh niên (Youth Hostel), chơi bời vài ngày cho đã đời rồi mới quay về nhà.

Lúc nhận điện thoại của anh, bấy giờ Tô Chi đã ngồi trên xe lửa đi New York.

Cô cực kỳ phấn khích kể cho Trình Hoài Cẩn nghe về kế hoạch trong mấy ngày tới đây của cô và các bạn. Nào là xem kịch nói, bảo tàng triển lãm mỹ thuật, phòng trưng bày nghệ thuật rồi cả show trình diễn pháo hoa, toàn bộ hành trình đều sắp xếp đầy đủ đâu ra đó.

Cuối cuộc điện thoại mới nói lời xin lỗi với Trình Hoài Cẩn, bảo là đám bạn nhiệt huyết dâng trào đòi tranh thủ dịp cuối tuần và thứ hai không có tiết học để đi chơi, cô không kịp báo trước với anh.

Trình Hoài Cẩn cũng không trách cứ cô, chỉ hỏi tên tuổi và cách thức liên lạc của các bạn đi cùng, rồi gửi cả hành trình di chuyển của họ qua WeChat cho anh.

Tô Chi nghe lời răm rắp nhắn tin gửi anh.

Cuối cùng còn gửi tận mấy cái icon hôn chùn chụt cho anh, hỏi anh có giận cô không.

Trình Hoài Cẩn bảo không giận, chỉ dặn cô nhất định phải chú ý an toàn. Hằng ngày đều phải nhắn tin cho anh.

Tô Chi đáp "ok" nhanh như tên bắn, sau đó lại gửi thêm mấy cái icon hôn hít nữa.

Ở nhà, Trình Hoài Cẩn ngồi xem đi xem lại mấy tin nhắn cô gửi cho mình.

Tính luôn cả Tô Chi thì tổng cộng là năm sinh viên, họ đã book trước một nhà nghỉ thanh niên có tên là "Hello New York". Sau đó Tô Chi còn gửi một tấm ảnh selfie của cô chụp với bạn trên xe lừa, ý bảo anh không cần lo lắng.

Trình Hoài Cẩn mở hình ra xem, có ba nam sinh và hai nữ sinh.

Năm người ngồi chung với nhau, trông có vẻ thân thiết ra trò.

Anh trả lời một chữ "Ừ."

Lát sau lại tiếp tục dặn dò cô "chú ý an toàn".

Ngày ba mươi, ba mươi mốt tháng mười, rồi thêm cả ngày một tháng mười một nữa, tận ba ngày sau cô mới quay về.

Trình Hoài Cẩn lại nhìn điện thoại lần nữa rồi tắt máy.

Trên bàn trà có một chiếc hộp vải nhung màu bạc, anh cầm lấy cất vào ngăn kéo bên dưới, sau đó đứng dậy đi lên phòng ngủ trên lầu.

Ngày ba mươi tháng mười hôm ấy, Trình Hoài Cẩn đích thân lái xe đi New York một chuyến.

Vốn dĩ có thể sắp xếp người khác giao tài liệu qua, nhưng không hiểu trong lòng anh nghĩ gì mà lại muốn tự mình lái xe đi một chuyến.

Nắm rõ hành trình mấy ngày nay của cô, lúc đi ngang qua phòng trưng bày mỹ thuật kia, anh lái xe tạt vào bãi đậu xe, ngồi đấy đợi hơn ba mươi phút liền.

Cuối cùng Trình Hoài Cẩn vẫn không xuống xe, mười phút trước thời gian bọn họ dự tính rời khỏi phòng trưng bày mỹ thuật, anh đã lái xe rời đi trước.

Trình Hoài Cẩn không sao phủ nhận được cái cảm giác khó chịu đang nảy nở nơi đáy lòng.

Anh thế mà lại ghen ghét đố kỵ với những cậu nam sinh được ở bên cạnh, được học tập, được chơi lướt sóng với Tô Chỉ mỗi ngày, một nỗi đố kỵ mà đến chính anh cũng cảm thấy nó không nên hiện diện.

Anh biết hiện tại cô đang ở giai đoạn toả sáng rực rỡ nhất của đời người, sao có thể giành trọn mỗi giây mỗi phút đều ở bên cạnh anh, chỉ thuộc về riêng một mình anh được cơ chứ.

Cô sẽ có những người bạn của riêng mình, cũng sẽ có cuộc sống độc lập của chính cô.

Từ ngày đầu tiên cô rời khỏi Bắc Xuyên lên đại học, thì anh đã hiểu ra được những đạo lý này rồi.

Chạy một mạch quay về đảo Rhode, Trình Hoài Cẩn đi thẳng vào phòng sách làm việc, không hề hỏi han đến chuyện của Tô Chỉ nữa.

Ngày cuối cùng của tháng mười, hiếm hoi lắm mới thấy Giang Triết gọi điện thoại tới ngay lúc sáng sớm.

Trình Hoài Cẩn trò chuyện với anh ấy một lúc rồi ra ngoài vì còn có việc.

Buổi tối anh ở bên ngoài ăn qua loa chút ít, sau đó về nhà một mình.

Tắm tấp xong, anh đi ra ngồi trên bến tàu ngoài bờ biển.

Chỉ chừa lại một bóng đèn gần mạn bến tàu nhất.

Anh nhắm nháp chút rượu, làn gió mang vị tanh tanh mặn mặn của biển cả thổi qua ống quần anh. Trình Hoài Cẩn đưa mắt nhìn sang khoảng trống lè loi bên cạnh, sau đó nhanh chóng dời tầm mắt trông về phía mặt biển khơi bao la vô tận.

Màn hình điện thoại dừng lại ở những tấm hình Tô Chỉ gửi cho anh không lâu trước đó. Cô và các bạn ngồi trong khán phòng, bây giờ chắc là họ đang xem vở kịch nói nào đó chẳng.

Màn hình sáng lên một lúc, sau đó thì tự động tắt ngúm.

Trình Hoài Cẩn tựa vào lưng ghế, cảm nhận làn gió biển chậm chậm thổi lướt trên da thịt mình.

Thi thoảng có chú chim hải âu bay ngang qua, đập xuống tạo gợn sóng rồi vụt mất chẳng thấy bóng dáng đâu.

Suy nghĩ của Trình Hoài Cẩn từ từ lắng đọng, anh ngồi im bất động.

Bất chợt, anh bỗng nghe thấy tiếng mở cửa rất khẽ.

Anh khẽ mím bờ môi, nhưng cơ thể không hề xoay lại ngay tức khắc.

Một dự cảm mãnh liệt loé lên, nhưng anh lại hết như không dám đối diện với điều đó, chỉ đành lặng người ngồi im tại chỗ.

Nhịp đập con tim lặng lẽ tăng tốc rộn ràng.

Thế nhưng, nhịp bước chân chạy lon ton kia lại khiến anh không cách nào phủ nhận được cảm giác quen thuộc ấy.

Trình Hoài Cẩn đứng lên xoay người lại, dưới ánh đèn mờ ảo leo lét, anh trông thấy Tô Chỉ đang men theo con đường lát ván gỗ chạy về phía đây.

Mái tóc đen óng ả hoà vào màn đêm tối mịt, ánh mắt cô sáng tựa những vì tinh tú giữa mây trời của đêm nay.

Lúc nhoẻn miệng cười, chiếc mũi chun lại lộ ra những nếp nhăn nhỏ nhỏ thân thuộc.

Tà váy bị làn gió thổi tung táp lên bắp chân trắng nõn của cô.

Tô Chỉ giơ tay vẫy vẫy về phía anh, vừa chạy vừa hét lớn: "Trình Hoài Cẩn, em đã về rồi này!"

Trình Hoài Cẩn lặng yên không nói.

Trái tim đập loạn nhịp như thể hoàn toàn mất kiểm soát, thậm chí anh cảm thấy ngay cả hơi thở cũng có đôi phần hỗn loạn.

Tô Chỉ chạy một mạch tới bên cạnh anh.

Cuối cùng Trình Hoài Cẩn cũng bừng tỉnh, giơ tay đón cô ngã nhào vào lòng mình.

Xác nhận thật sự là Tô Chỉ, anh nâng gò má cô, đặt lên môi hôn.

Hơi thở trở nên nặng nề, sau đó anh hỏi cô: "Không phải em đang xem kịch nói với bạn à? Chẳng phải tối mai em mới về sao?"

Tô Chi cười cong cong khoé mắt, giơ tay ôm chặt eo anh: "Đấy là hình bọn em chụp lúc sáng thôi, thì là em không muốn anh đoán ra được là hôm nay em sẽ về đó."

"Tại sao?"

Một loại dự cảm tận sâu trong miền tiềm thức đang dần bén rễ nơi trái tim Trình Hoài Cận, giọng nói càng lúc càng trầm khàn, anh nhìn đắm đắm vào ánh mắt Tô Chi.

Tô Chi vuốt ve gương mặt anh, kiễng chân, rồi khẽ chạm nhẹ lên trán anh.

"Em đi New York vì biết phòng trưng bày mỹ thuật có tổ chức hoạt động chôn hộp sắt, mỗi người sẽ viết một tờ giấy đặt trong hộp sắt sau đó chôn dưới bãi cỏ phía sau phòng trưng bày. Mười năm sau sẽ đào lên, mỗi người có thể nhận lại tờ giấy của mình. Em cảm thấy rất có ý nghĩa cho nên em mới đi."

"Đáng lẽ phải mai mới về cơ," Tô Chi chớp chớp mắt, khẽ liếm cánh môi anh, "Nhưng hôm nay là ngày kỉ niệm quan trọng, sao em có thể quên được chứ?"

Cánh tay Trình Hoài Cận bắt giắc siết chặt, cất giọng hỏi cô đầy kiềm chế: "Tối nay em về bằng cách nào?"

"Em tới trạm tàu rồi bắt taxi về."

"Lần sau đừng như thế, trễ lắm rồi, không an toàn."

Tô Chi vùi đầu vào hõm vai anh, nũng nịu lên tiếng: "Em biết rồi thầy Trình. Lần sau em không thế nữa."

Cảm xúc nơi con tim từ từ lan tỏa, khoe môi Trình Hoài Cẩn mấp máy vài lần rồi mới cất giọng một lần nữa: "Anh có thể sẵn tiện hỏi em đã viết gì không?"

Tô Chi khẽ cười: "Em viết một nguyện vọng và một bí mật cho anh Trình, mười năm sau hai ta cùng đi lấy về."

Trình Hoài Cẩn không chịu đựng nổi kiểu đáp án lấp lửng khó dò này, anh nâng gương mặt cô lên, bốn mắt nhìn nhau: "Anh không hỏi về bí mật, nhưng nguyện vọng đó là gì, anh muốn biết."

Làn gió biển khe khẽ thổi tung mái tóc anh.

Giữa nền trời âm đạm mờ tối, con người đen lách của Trình Hoài Cẩn nhìn cô chăm chú không rời.

Tô Chi khó kiềm nổi lòng mình, lại một lần nữa rung rinh vì anh, giọng nói cũng chuyển sang mềm mại nhẹ nhàng ngập tràn bong bóng tình yêu màu hồng.

"Em đã viết: Chúc Trình Hoài Cẩn sinh nhật vui vẻ. Sức khỏe dồi dào, sống lâu trăm tuổi."

Trong hốc mắt Trình Hoài Cẩn lóe lên những đốm sáng vụn vặt, gần như là sự kiềm chế đến cực độ.

Lát sau, anh nhỏ giọng hỏi cô tại sao lại ước nguyện vọng này.

Tô Chi khẽ khàng nựng khuôn mặt Trình Hoài Cẩn, sau đó đặt lên đôi môi khô ráo mềm mại của anh một nụ hôn.

Nói với vẻ nghiêm túc:

"Em muốn anh sức khỏe dồi dào, sống lâu trăm tuổi."

"Ở bên em mãi nhé, Trình Hoài Cẩn."

Chương 77: Ngoại truyện 9: Kết cục đã định

[Núi Alps]

Ngày lễ Giáng Sinh đầu tiên sau khi đến đảo Rhode, Tô Chi và Trình Hoài Cẩn đã cùng bay tới Zürich Thụy Sĩ một chuyến.

Lời hứa năm đó Trình Hoài Cẩn nói ra khi ở trước cửa nhà Giang Triết để níu kéo cô ở lại, giờ đây anh đã thực hiện chúng từng điều một.

Xuất phát từ nhà ga trung tâm thành phố Zürich, phải mất 80 phút để có thể tới núi Jungfrauoch. Dọc theo đường đi có thể nhìn thấy dãy núi Alps mênh mang tuyết trắng từ khoảng cách gần.

Đêm hôm trước ngày xuất phát lên chuyến tàu hoả thăm quan, hai người ghé lại nghỉ ngơi tại một thị trấn nhỏ nằm dưới chân núi.

Ngồi trước lò sưởi trong phòng khách, ta có thể nhìn xuyên qua ô cửa sổ trông thấy dãy núi nguy nga hùng vĩ phía đằng xa.

Một vẻ đẹp lộng lẫy hết như trong thế giới truyện cổ tích, trên quảng trường có những gốc cây thông Noel cao vút, cùng với đó là dải đèn neon đầy sắc màu chỉ chực chờ trời vừa sẫm tối là lập tức được thắp sáng tựa dải ngân hà.

Trình Hoài Cẩn nói với cô, rằng trên thế giới này thật sự còn có rất rất nhiều phong cảnh đáng giá để cô đi ngắm nhìn thăm thú.

Đêm hôm dừng chân tại thị trấn nhỏ ấy, Tô Chi phấn khích đến nỗi mãi chẳng thể chớp mắt vào giấc.

Mới năm giờ sáng tinh mơ, cô bỗng nhiên tỉnh giấc, cứ thế lặng người nhìn chòng chọc gian phòng ngủ tối om hồi lâu.

Cánh tay Trình Hoài Cận vòng qua bụng cô, hơi ấm trên người anh không ngừng truyền đến.

Tô Chi nằm cho tỉnh táo lại một lúc, thế rồi chợt muốn đi ra ngoài xem cảnh vật thế nào.

Cô giơ tay định rón rén bỏ tay của Trình Hoài Cận xuống, nhưng vừa mới chạm vào ngón tay thì đã bị anh nhẹ nhàng nắm lấy.

Trình Hoài Cận siết chặt vòng tay, ôm cô áp sát vào ngực anh.

Mắt mũi còn chưa thèm mở ra mà đã thơm lên gáy cô một cái, chất giọng hơi khàn khàn vang lên bên tai cô, anh hỏi: "Sao em đã tỉnh rồi?"

Khi anh nói chuyện, hơi thở phả vào vành tai khiến Tô Chi không nhận được co rụt người lại cười khúc khích.

Tô Chi xoay người đối diện với anh, trông thấy đôi mắt lim dim hé mở của Trình Hoài Cận.

"Chào buổi sáng."

Ngón tay anh vuốt ve mái tóc cô, khẽ cười nói: "Sáng như này thì sớm quá."

Tô Chi nằm đối diện anh cười đến cong tí cả mắt, lát sau hôn chụt một cái lên đôi môi mềm mại khô ráo của anh.

"Em hơi mất ngủ, muốn đi ra ngoài xem sao. Anh ngủ tiếp đi, em không quấy rầy anh nữa."

Trình Hoài Cận chậm rãi nhắm nghiền đôi mắt, Tô Chi cứ tưởng anh muốn ngủ tiếp, thế là chuẩn bị xoay người xuống giường, nhưng rồi lại bị anh vòng tay ôm chặt.

Tô Chi ngược mắt lên nhìn anh, thấy Trình Hoài Cẩn vẫn không chịu mở mắt.

Chi lặng lẽ sáp lại gần, đặt lên bờ môi cô một nụ hôn, sau đó nhẹ nhàng nói: "Anh đi cùng em."

Buổi sớm mai ở Zürich, vạn vật sao mà tiêu điều hiu hắt đến lạ, trông hệt như bị mùa đông phong ấn.

Cảnh vật trên đường phố chẳng khác lúc chạng vạng tối là bao, chẳng qua là gần như không có mấy xe cộ qua lại.

Cô và anh ở giữa thị trấn nhỏ, đi ra ngoài mấy bước là có thể trông thấy quảng trường nằm giữa trung tâm thị trấn.

Hai người đều mặc áo khoác rất dày dặn, Trình Hoài Cẩn giúp cô đội mũ len, quàng khăn rồi đeo găng tay xong xuôi mới nắm tay cô đi ra cửa.

Đêm trước lễ Giáng Sinh, nơi đây đã có tuyết rơi rất nhiều ngày liền.

Dù ban ngày có dọn sạch tuyết trên đường đến mức nào đi chăng nữa, chỉ cần trôi qua một đêm, trước cửa nhà nào nhà nấy vẫn trắng xóa cả mảng tuyết.

Sắc trời vẫn chưa hoàn toàn tỉnh giấc sau đêm đông.

Tô Chi được Trình Hoài Cẩn nắm tay dẫn đi, từng bước lưu lại những dấu chân trên mặt tuyết trắng. Mỗi một lần đặt bước chân xuống đều có thể nghe thấy tiếng lạo xạo phát ra từ lớp tuyết tươi xốp tích tụ trên mặt đường.

Dường như cô vô cùng hưởng thụ niềm vui thú ấy, hễ đi được một bước là lại ngẩng lên tươi cười với Trình Hoài Cẩn như để lấy công.

Trình Hoài Cẩn cũng không ngăn cản, chỉ chậm rãi đi bên cạnh cô, nắm tay cô bảo vệ cô không bị trượt chân.

Một đoạn đường ngắn ngủi từ cửa nhà đến quảng trường, cô cứ đi lò dò một bước là một dấu chân, cứ thế đi gần 20 phút.

Mấy bước đường sau cùng, hai tay cô khoác lên cánh tay Trình Hoài Cẩn, chụm chân nhảy lên trước.

Ai dè cơ thể lão đảo một cái, thuận thế ngã vào lòng Trình Hoài Cẩn.

Tô Chi nhìn đôi mắt đong đầy ý cười của anh, lập tức phát ra một tràng tiếng cười giòn tan.

Dưới ánh đèn đường ảm đạm mờ tối, có thể nhìn thấy được làn khói trắng khi hai người thở ra.

Tô Chi cứ đu mãi trên người Trình Hoài Cẩn y như đang ăn vạ.

Trình Hoài Cẩn rũ mắt nhìn cô một lúc rồi giơ tay bế cô lên.

Tô Chi kinh ngạc hét lên một tiếng, sau đó bật cười khanh khách.

"Vui không?" Trình Hoài Cẩn ngẩng đầu nhìn cô.

Chóp mũi và khuôn mặt cô bị đông cứng đến đỏ ửng cả lên, ấy thế nhưng khóe miệng lại nở nụ cười toe toét.

Tô Chi dùng chóp mũi cọ cọ lên mặt anh, giọng nói lạnh lót hết như dáng vẻ tung tăng lúc nãy của cô: "Trình Hoài Cẩn, em vui lắm!"

"Chúng ta có thể đến đây hàng năm."

"Thật hả?"

"Thật, chỉ cần em bằng lòng."

Trong mắt anh vẫn là dáng vẻ nghiêm túc xưa nay không đổi, mỗi một câu anh nói ra đều chưa từng lừa gạt cô bao giờ.

Trái tim Tô Chỉ rạo rực nóng hổi, hai tay vòng qua cổ anh, đặt lên đó môi hôn.

Đường phố Zurich lúc năm giờ sáng, mọi thứ hãy còn chìm trong giấc ngủ say yên ả tĩnh mịch.

Dãy núi Alps hùng vĩ nơi phương xa, từng bông tuyết lớn từ từ tích tụ suốt cả một đêm.

Hai người đứng nơi con đường không một bóng người qua lại, cứ thế lặng lẽ trao nhau môi hôn.

Chiếc áo khoác đen hòa quyện bóng dáng cả hai làm một, cô đắm mình trong vòng ôm bao la tựa biển cả của Trình Hoài Cận mà chẳng thể dứt ra được.

Cảm nhận tình yêu nồng nàn cháy bỏng không chút che giấu của anh.

Hệt như một đoá hoa ra sức hấp thụ chất dinh dưỡng, từng môi hôn của anh đều khiến toàn thân cô rung động.

Vành tai, đôi môi, gò má, tất cả đều biến thành vật hi sinh cho luồng không khí lạnh giá, ấy vậy nhưng nơi trái tim lại càng đập rộn ràng ấm nóng.

Cuối cùng, nụ hôn ấy ngừng lại trong hơi thở nóng bỏng quấn quýt của hai người.

Trán tựa trán, đôi bên đều thấy được ánh sáng lấp lánh chất chứa trong mắt nhau.

Tiếng nói khẽ đến mức chỉ Tô Chỉ mới có thể nghe thấy, giữa ngày đông lạnh giá đến nhường ấy, nghe sao mà thành kính sánh ngang lớp tuyết trắng nơi núi non xa xôi kia:

"Tiểu Chỉ, anh yêu em."

-

Buổi sáng ngày xuất phát đi núi Alps, Trình Hoài Cẩn đi dạo một vòng trên quảng trường thị trấn với Tô Chi.

Lúc trời tảng sáng, hai người giải quyết bữa sáng ở quán cafe ven đường.

Về nhà lấy vài thứ xong, Trình Hoài Cẩn dẫn cô đến nhà ga.

9 giờ 15 phút sáng, một chiếc tàu hoả nhỏ màu đỏ đúng giờ chạy vào nhà ga trung tâm.

Ánh sáng trong toa tàu khá sáng sủa, trên băng ghế màu đỏ sạch sẽ êm ái in tên của chiếc tàu hoả này: V-Cableway Eiger Express.

Trình Hoài Cẩn để Tô Chi ngồi ở vị trí gần cửa sổ, bên ngoài ô cửa sổ rộng lớn trong suốt, liếc một cái là có thể trông thấy dãy núi Alps nguy nga đồ sộ.

Trên ngọn núi màu xám phủ đầy lớp tuyết trắng xóa.

Tàu hoả nhanh chóng khởi hành, dãy núi trập trùng trải dài không ngừng lùi lại phía sau, hành khách cũng di chuyển về phía độ cao lớn hơn.

Dần dà chỉ trông thấy những ngôi nhà lác đác rải rác dưới chân núi, đôi bên cùng bị ngăn cách bởi cây cối rậm rạp, trông chúng nằm dưới chân núi Alps sao mà yên ả đến thế.

Tô Chi lúc thì không ngừng quay đầu nói chuyện với Trình Hoài Cẩn, bảo anh nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, lúc thì lại gần như si mê đắm đuối nhìn ngắm núi tuyết bên ngoài không rời mắt.

Gần quá.

Vạn vật sao mà gần quá đổi.

Núi tuyết xinh đẹp đến thế, dãy núi nguy nga đến vậy.

Nhìn ngắm một hồi, Tô Chi không nhịn được xoay người lại ôm chầm lấy Trình Hoài Cẩn.

Giọng nói ngọt như rót mật, ghé vào tai anh nói nhỏ: "Trình Hoài Cẩn, em yêu anh."

Trình Hoài Cẩn khẽ bật cười.

Tô Chi thơm chụt lên má anh một cái, sau đó kéo hai tay anh ra trước người rồi ôm chặt không rời tay, tiếp tục nhìn ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Lúc đi được nửa đường đến giữa sườn núi, có một tốp hành khách mới lên tàu.

Gió lạnh tràn vào từ cửa toa tàu để mở, Tô Chi hắt hơi một cái, lát sau trông thấy một đôi vợ chồng già ngồi vào phía đối diện.

Tóc hai người đều đã hoa râm, ông cụ một tay chống gậy, tay kia nắm chặt lấy tay vợ.

Hai người vừa ngồi xuống, ông cụ liền tươi cười thân thiện với họ.

Tô Chi cũng lập tức chào hỏi bọn họ, nhưng khi hai vợ chồng ông cụ mở miệng nói chuyện lại không dùng tiếng Anh.

Cô hơi căng thẳng, nhưng rồi lại nghe thấy Trình Hoài Cẩn nhẹ nhàng nói chuyện với họ rất thoải mái.

Có vẻ ông cụ cũng không ngờ Trình Hoài Cẩn có thể nghe hiểu lời họ nói, cảm xúc lập tức trở nên phấn khích.

Ba người trò chuyện một lúc lâu, lát sau Tô Chi mới hỏi Trình Hoài Cẩn vừa nãy nói tiếng nước nào vậy.

Trình Hoài Cẩn vắn nắn bình nước giúp cô, nói: "Tiếng Hà Lan."

"Em không biết hoá ra anh biết cả tiếng Hà Lan đấy!"

Trình Hoài Cẩn khẽ nhướng mày, cười nói: "Trước kia hồi làm sinh viên trao đổi sang học ở Amsterdam một năm, anh đã học lúc đó."

"Anh cũng chẳng nói cho em mấy chuyện này gì cả!" Tô Chi lén dùng cùi chỏ chọc anh một cái tỏ vẻ không vừa ý.

Trình Hoài Cẩn khẽ cười, ôm lấy vai cô: "Anh không biết em lại cảm thấy hứng thú với mấy chuyện này, đợi về anh gửi một bản lý lịch cho em được chưa."

Tô Chi bị anh chọc cho bật cười, giơ tay nện một phát vào cánh tay anh.

Tàu hỏa chạy một mạch lên dãy núi Jungfrauoch, cuối cùng tới tận gần trưa mới tới đài ngắm cảnh.

Tô Chi xuống tàu theo Trình Hoài Cẩn, bắt đầu hoạt động tự do ở khu vực gần đó.

Do chênh lệch độ cao so với mặt nước biển nên nền nhiệt thoáng cái đã hạ thấp đột ngột.

Gió tuyết lạnh cắt da cắt thịt thổi lướt qua gò má hai người.

Trình Hoài Cẩn nắm tay Tô Chi chậm rãi đi trong nền tuyết.

Dối mắt trông về phía xa là dãy núi trải dài không ngớt. Nơi đó có những đám mây trắng muốt trôi nổi bồng bênh.

Chân trời rộng lớn vô ngần, xanh thẳm khiến người ta không dám tin khung cảnh này có thực.

Hai người đứng ở một góc vắng vẻ trên đài ngắm cảnh, Tô Chi nhìn về phương xa không rời mắt, thật lâu sau vẫn chẳng nói một lời.

Nhớ lại khi cô và Hứa Gia cùng nhau leo lên núi Nam Nham ngày ấy, cũng nhớ tới khi Trình Hoài Cẩn dẫn cô đi leo núi Nam Nham ngày nọ.

Dường như đã là chuyện của rất lâu rất lâu khi trước rồi, vậy mà cô lại nhớ rõ từng chi tiết xảy ra vào ngày hôm ấy đến thế.

Trình Hoài Cẩn ôm lấy cô từ phía sau, khoảnh khắc nhận ra cô ôm chặt lấy cánh tay mình, anh rũ mắt xuống nhìn cô, khi ấy Tô Chỉ cũng ngẩng lên nhìn anh.

"Hỏi anh một chuyện." Có làn sương trắng phả ra từ miệng cô.

Trình Hoài Cẩn hơi khom người, sáp lại gần cô:

"Gì nào?"

Tô Chỉ xoay người ôm chầm lấy anh, lớp vải áo khoác ma sát vang lên tiếng "soàn soạt", cô trông thấy vành tai Trình Hoài Cẩn hơi ửng đỏ lên vì lạnh.

Cô đưa tay sờ lên đó đến là tự nhiên, lát sau lên tiếng hỏi: "Tại sao năm đó tự dưng anh lại dẫn em lên núi Nam Nham?"

Trình Hoài Cẩn nhìn cô một lúc, không biết xuất phát từ lý do gì mà chẳng thấy anh hé răng nói lời nào.

Tô Chỉ nhìn vào mắt anh, không nhịn được khẽ cười: "Trình Hoài Cẩn, thế anh trả lời em câu hỏi này."

"Cái gì?"

Hai tay Tô Chỉ nhẹ nhàng xoa lên mặt anh, hỏi: "Nếu như lúc đó em đã mười tám tuổi, mà anh cũng không cần phải kết hôn với Giang Nghiên Nguyệt vì gia đình. Trình Hoài Cẩn, chúng ta sẽ ở bên nhau sớm hơn chứ?"

Nơi núi non lạnh lẽo, giọng nói của cô nghe tựa bông tuyết lả lơi phiêu đảng.

Trình Hoài Cẩn bắt giác siết chặt cánh tay.

Gần ba mươi năm cuộc đời, anh vẫn luôn tự “trừng phạt” mình bằng thứ gông cùm xiềng xích đạo đức nặng nề kia. Chưa từng đi nước bước sai lầm, cũng chưa một lần phóng túng buông thả dục vọng của bản thân.

Mà giờ đây, anh đã hoàn toàn nhìn thấu cõi lòng mình của khi ấy.

Chẳng qua là không dám thừa nhận, chẳng qua là không thể thừa nhận, thừa nhận cái gọi là ham muốn và không đứng đắn của chính anh.

Trình Hoài Cẩn nắm chặt tay cô, nghiêng đầu, đặt vào lòng bàn tay cô một nụ hôn.

"Ừ."

Bốn mắt nhìn nhau, trán kề bên trán.

Dưới chân trời bao la vô tận này, họ cũng nhỏ bé hết như bông tuyết không tên giữa núi rừng.

Trước kia mộng lung mơ màng biết mấy, đôi bên chỉ là hai giọt nước lơ lửng nổi trôi giữa mây trời.

Về sau dây dưa quẩn quýt, khó lòng chia phôi, trải qua cái lạnh cực hạn rồi ngưng tụ hoá thành bông tuyết chầm chậm phiêu diêu.

Làn sương trắng phả ra từ khuôn miệng bờ môi, dần dần hoá thành ấm nóng.

Nơi góc khuất không người, hơi thở từ từ đan cài quẩn bện.

Cô nghe thấy anh mở lời: "Sang năm mình về nước nghỉ hè nhé, có được không?"

Tô Chi cười khẽ khàng, hôn lên cằm anh: "Được ạ."

- -----

[Hạnh phúc trong tầm tay]

Sau một năm học hành trên đảo Rhode, vào kỳ nghỉ hè trước khi lên năm ba đại học, Tô Chi đã quay về Bắc Xuyên cùng Trình Hoài Cảnh.

Hạ cánh xuống Bắc Xuyên vào đầu tháng sáu, ở nhà mấy ngày rồi bay đến Bắc Kinh thăm bà ngoại. Hiếm có dịp bà ngoại bảo hai người ở lại vài hôm, ban đầu Trình Hoài Cảnh không đồng ý, lo Tô Chi cảm thấy khó chịu.

Nào ngờ Tô Chi lại đồng ý luôn.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, cô nói với bà ngoại là muốn ở trong căn phòng của Trình Hoài Cảnh hồi bé thơ, bà ngoại đồng ý ngay tắp lự.

Nhưng Trình Hoài Cảnh thì ngược lại, tuy ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại có chút bất an.

Đã rất nhiều năm rồi anh không ở lại nhà bà ngoại, càng không biết căn phòng kia giờ ra sao.

Mãi cho đến buổi tối khi anh và Tô Chi dọn vào căn phòng đó, Trình Hoài Cảnh bấy giờ mới hay biết căn phòng này vẫn luôn có người quét tước dọn dẹp. Sách và đồ chơi anh để lại trong phòng lúc rời đi cũng vẫn được cất giữ trong ngăn tủ không thiếu món nào.

Giường lớn và bàn học làm bằng gỗ men đỏ, phòng ngủ có cửa đôi.

Giây phút đứng ở cửa, Trình Hoài Cảnh phảng phất như có chút ảo giác đến gần gũi.

Dường như trông thấy tấm rèm sa trắng bị gió thổi tung bay, tựa như trông thấy dáng vẻ chính mình nằm lên tám chỉ biết nằm ngậy góc ghé vào bệ cửa sổ.

Nhưng rồi trong nháy mắt cũng nghe thấy tiếng cười khe khẽ của Tô Chi.

Anh thấy cô mở cửa tủ sách, xem đồng sách vở hồi tiểu học của anh khi ấy.

Có cơn gió nhẹ nhàng thổi qua khung cửa sổ để ngỏ, dịu dàng vương lên cổ anh.

Ánh mặt trời trong vắt ngoài cửa sổ sà vào từng góc ngách trong căn phòng ngủ, phủ lên sườn mặt cô một lớp bóng mờ.

Trông mọi thứ sao mà yên ả, dịu dàng quá đỗi.

Tô Chi nghiêng đầu cong mắt cười rộ lên, chìa quyển sách ngữ văn trong tay về hướng anh: "Thầy Trình này, ngày trước đến cả tên của chính mình mà thầy cũng viết sai nhé."

Ánh nắng hắt tới từ phía sau lưng cô, điểm tô lên lớp tóc con bù xù của cô một lớp ánh sáng vàng ruộm.

Trình Hoài Cẩn đứng im ở cửa không nhúc nhích.

Cơn sóng trào lặng thềm nhưng lại mãnh liệt hoàn toàn bao trọn lấy anh.

Trình Hoài Cẩn chưa một lần hồi tưởng lại những năm tháng từng trải qua trong căn phòng ngủ này, bởi lẽ chính anh luôn cảm thấy nó cũng lạnh lẽo âm u, cũng vô vị không sắc màu hết như những ký ức chứa đựng trong gian từ đường kia.

Vậy mà giờ đây khi quay về chốn cũ, dường như anh đang nhìn lại đoạn hồi ức này từ một góc độ khác.

Tô Chi chỉ vào chữ "Cẩn" trên sách giáo khoa của anh: "Thầy Trình này, chữ Cẩn của thầy viết thiếu một nét ngang rồi."

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn chan chứa ý cười nhàn nhạt, anh sai rộng bước chân tiến lên ôm cô vào lòng.

Giọng điệu có đôi phần ngang ngược không nói lý: "Vậy em dạy anh xem viết thế nào nhé?"

-

Sau khi ở lại nhà bà ngoại được một tuần, hai người quyết định quay trở về Bắc Xuyên.

Càng đến gần ngày sinh nhật của Tô Chi, bầu không khí cũng càng trở nên có gì đấy là lạ.

Trong lòng biết rõ ngày đó sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng hai người lại tỏ ra như thể chẳng mấy để tâm. Chỉ chọn bánh gatô như bình thường, còn lại cả hai đều ăn ý không nhắc đến.

Hôm 14 tháng 6, Trình Hoài Cẩn còn cố ý ra ngoài một ngày bàn chuyện công việc.

Mãi gần đến chạng vạng tối mới về, trông thấy Tô Chi đang mặc đồ bơi muốn đi xuống dưới lầu.

Vừa thấy anh trở về, Tô Chi cố ý không để ý tới anh cứ thế chậm rãi bước xuống dưới lầu. Nhiệt độ nước trong bể bơi rất vừa phải, Tô Chi ngồi cạnh bể bơi dùng chân vẩy nước, một lúc sau nghe thấy tiếng Trình Hoài Cẩn cũng bước xuống dưới này.

Một hai không chịu quay lại nhìn anh, nhưng nụ cười hiển hiện bên khoé môi lại chẳng cách nào hạ xuống được.

Quả nhiên một giây sau, Tô Chi nghe thấy tiếng bước chân đó đi tới bên mình. Cô nghiêng đầu qua nhìn, thấy Trình Hoài Cẩn đang ngồi

xổm ở bên cạnh.

Chiếc quần tây màu đen hơi căng ra, thân trên chỉ mặc một cái áo sơmi màu trắng ngọc trai.

Dù đã ngồi xuống mà vẫn cao hơn cô không ít.

Anh khẽ ôm lấy cô, ánh mắt lưu luyến bịn rịn mãi trên bờ vai cô không rời.

Tô Chi khẽ bật cười bằng giọng mũi, hai tay nhẹ đẩy một cái trượt người xuống bể.

Mái tóc dài đen óng lả lướt sau lưng cô tựa khóm tảo biển dày đặc.

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn mãi miết đuổi theo bóng dáng cô, ánh đèn trắng sáng chiếu xuống khiến cánh tay cô trông tựa một món đồ sứ hoàn hảo không chút tì vết. Gợn nước lăn tăn dao động vờn quanh người cô hết như có sức sống của riêng chúng.

Hai chân thon dài cong lên rồi lại duỗi thẳng dưới đáy nước, cứ thế cho đến hết một vòng bể, cùng với đó là tiếng trời lên khỏi mặt nước ở cách đó không xa.

Tô Chi vịn vào thành bể ló đầu lên.

Nơi bể bơi dưới tầng ngầm đèn đóm tỏ rạng, Trình Hoài Cẩn ngồi xổm bên thành bể, Tô Chi thò đầu ra từ trong nước, cách anh rất gần.

Tóc đen rũ trên bờ vai, ướt sũng từ đầu đến chân.

Kể cả ánh mắt nhìn về phía anh.

Trình Hoài Cẩn khẽ nhướng mày, đưa tay sờ lên bờ vai trần của cô.

Tô Chi không nhịn được rụt người lại, nhếch miệng cười với anh một tiếng.

Lúc này Trình Hoài Cẩn mới lên tiếng: "Sao nhìn thấy anh lại chạy?"

"Em muốn đi bơi."

"Muốn đi bơi anh cũng có ngăn em đâu."

"Có đấy, kiểu gì anh chẳng làm thế." Tô Chỉ nói rồi cố ý vẩy nước lên người Trình Hoài Cẩn: "Con người anh chẳng đứng đắn chút nào."

Ai ngờ Trình Hoài Cẩn cũng không tránh né, cứ mặc cho cô giờ trò nghịch ngợm.

Chỉ khẽ nói: "Bơi xong lát nữa xem phim nhé?"

"Sao tự dưng anh lại muốn xem phim thế?"

Trình Hoài Cẩn cười khẽ một tiếng: "Tối mai bận mất rồi, tối nay xem đi."

Anh nói rồi đứng dậy: "Anh lên lầu thay quần áo trước."

Tô Chỉ bơi một lúc rồi cũng lên lầu tắm rửa thay quần áo.

Một lần nữa quay lại phòng chiếu phim này, bảy giờ Tô Chỉ mới nhận ra mình đang mặc bộ đồ giống hệt lần đầu tiên cô tới đây xem phim vào năm ấy.

Áo cộc màu trắng và quần short cotton màu xám.

Lúc đẩy cửa bước vào, Trình Hoài Cẩn đã tắt hết đèn điện trong phòng.

"Thơm quá." Sau khi bước vào phòng rồi khép cửa lại, Tô Chỉ không nhận được phải thốt lên.

Trình Hoài Cẩn đứng dậy dắt cô đến cạnh ghế sofa, Tô Chỉ vừa định ngồi xuống thì lại bị Trình Hoài Cẩn kéo ngồi vào lòng.

Hơi ấm trong lòng anh lập tức khiến Tô Chi quên bém mắt hương hoa vừa rồi.

Chóp mũi cọ lên cổ anh, ra sức hít hà mấy hơi.

Sau đó lại ghé vào tai anh, thầm thì nói: "Trình Hoài Cẩn, anh thơm quá đi!"

Trong bóng tối giăng đầy, cô nghe thấy tiếng cười rất khẽ của anh.

Trình Hoài Cẩn càng ghì chặt cô vào lồng ngực: "Ôm anh."

Giọng nói của anh là liều thuốc mê không cách nào chống cự, Tô Chi vươn tay ôm chặt lấy cổ anh.

Nghiêng đầu, nhìn anh ấn mở phim.

Ánh sáng từ màn hình hắt lên gương mặt cô và Trình Hoài Cẩn, Tô Chi ngẩn ra một lúc lâu mới phản ứng lại:

"Những kẻ bên lề?"

Trình Hoài Cẩn rũ mắt nhìn đôi mắt kính ngọc của cô: "Ừ, có được không?"

Tô Chi im lặng một lúc lâu rồi khẽ gật đầu: "Được." Sau đó, lại đưa mắt nhìn về phía màn hình.

Trên con phố mờ tối, một chiếc ô tô lao nhanh phóng vút qua.

Nhạc nền chỉ mới vang lên một giây thôi đã khiến cô cảm thấy quen thuộc đến lạ, Tô Chi bỗng dựng nổi da gà.

Gần như trong nháy mắt, cô bỗng nhớ lại năm ấy, cũng chính tại chốn đây, cô và Trình Hoài Cẩn đã cùng nhau xem bộ phim này, cô ngồi trên ghế sofa bên cạnh, thậm chí còn không dám tùy tiện chạm vào tay anh.

Mà giờ đây, anh ôm cô vào lòng đã là chuyện hết sức quen thuộc.

Cô có thể hôn anh, có thể ôm anh, cũng có thể quang minh chính đại giơ tay chạm vào anh mà chẳng cần phải dẫn lòng tiết chế.

Đã không còn là thứ xa xôi nằm ngoài tầm với nữa.

Trong lòng vừa ngọt ngào lại vừa đắng chát.

Hốc mắt Tô Chi hơi nóng lên.

Cô gối đầu lên ngực Trình Hoài Cận, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ trầm ổn của anh, cả hai cùng nhau xem lại bộ phim này một lần nữa.

Trong lòng có dòng nước ấm róc rách chảy qua.

Cuối bộ phim, Abdel và Philippe đứng trên đỉnh núi ngắm nhìn mặt trời từ từ ló dạng.

Tô Chi lặng lẽ rơi nước mắt, cô nghe thấy Trình Hoài Cận nói: "Anh đi bật đèn."

"Dạ." Cô hơi né người nhường đường cho anh.

Trình Hoài Cận đứng dậy đi ra cửa.

Tô Chi nhanh tay lau khoé mắt, không muốn để anh phát hiện mình vừa khóc.

Ngón tay nhanh chóng buông xuống, đèn đóm trong phòng cũng từ từ sáng lên.

Ánh mắt băng quơ ngược lên, gần như trong nháy mắt, hơi thở như muốn ngừng lại.

Hàng nghìn hàng vạn đoá hoa cát tường màu hồng phủ kín phòng chiếu phim, cô cứng đờ người xoay lại nhìn về phía Trình Hoài Cận

đang đứng trước cửa.

Ánh đèn dịu êm nhẹ nhàng hắt lên đôi mắt anh.

Chẳng biết anh đã khoác lên mình chiếc áo vest màu đen tự bao giờ, hai tay cài nơ cổ, rũ mắt nhìn cô mím cười khe khẽ.

"... Anh."

Dường như đã chẳng thể mở miệng hỏi ra bất cứ lời nào, Tô Chi chỉ có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đang nhảy múa điên cuồng.

Tựa người lên chiếc ghế sofa mềm mại, cơ thể không sao động đậy được nữa.

Tô Chi trông thấy Trình Hoài Cẩn chậm rãi đi tới bên mình, quỳ một gối xuống.

Anh vẫn chưa nói một lời, cũng chưa làm điều gì cả.

Vậy mà hàng lệ đã đọng đầy trong hốc mắt Tô Chi.

Cô ra sức cắn chặt cánh môi, quyết không để bản thân dễ dàng vỡ òa đến thế.

Vốn ngỡ như, vốn tưởng rằng sẽ xảy ra vào ngày mai khi cô đón sinh nhật, nào có ngờ anh lại tạo cho cô một bất ngờ như vậy.

"Tiểu Chi."

Phút chốc, Trình Hoài Cẩn nhẹ nhàng lên tiếng.

Ánh mắt ngược lên nhìn cô trong veo tựa mặt hồ có thể nhìn thấu tận đáy.

Hoàn toàn bao trọn lấy cô, nhấn chìm cô, và rồi khiến cô sa chân đắm mình.

Cơ thể Tô Chi không tìm được kẽ run rẩy, bàn tay được anh nắm chặt.

Khoảnh khắc được chạm vào hơi ấm của anh, ấy cũng là lúc hàng lệ tí tách tuôn rơi.

"... Trình Hoài Cẩn."

Gọi tên anh trong vô thức.

Nước mắt ngày càng đông đầy.

Giờ phút này cô mới phát hiện ra, bàn tay anh chẳng phải cũng đang run rẩy khó lòng che giấu đấy sao.

Hầu kết nhấp nhô lên xuống, bờ môi mím chặt.

Trình Hoài Cẩn lấy từ trong túi áo ra một cái hộp nhưng màu xanh đậm, mở ra...

Là một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh.

"Tiểu Chi." Giọng nói của anh cũng không khỏi nhuốm màu ẩm ướt, sau khi gọi tên cô, anh đã lặng yên thật lâu thật lâu không nói một lời.

Nhưng rồi, sau đó vẫn cất lời đầy kiên định, rõ ràng: "Trong hai mươi bảy năm cuộc đời chưa quen biết em, anh chỉ là một người đàn ông với cái tên Trình Hoài Cẩn. Anh đã sống vì tất cả mọi người, nhưng lại chưa từng sống vì bản thân lấy một lần."

"Nhưng, sau khi quen biết em, anh đã trở thành chính mình."

"Tiểu Chi, từ trước đến nay không phải là em cần anh..." Trình Hoài Cẩn nghẹn ngào giây lát, anh cố gắng đè nén tiếp tục cất lời: "Mà là anh cần em."

Hơi nước mờ mịt dâng tràn trong đôi mắt anh.

Nước mắt Tô Chi tuôn rơi lã chã, ngón tay run rẩy được anh nắm chặt, cô nghe thấy anh hỏi:

"Tô Chi, em bằng lòng gả cho anh chứ?"

Thế nhưng, từ rất lâu rất lâu trước kia, Tô Chi đã có đáp án rồi.

Người đàn ông đã kéo cô ra khỏi vũng bùn lầy, người đàn ông sẽ nghiêm khắc răn dạy nhưng cũng sẽ dịu dàng liếm láp vết thương vì cô, người đàn ông thà rằng làm cả vạn chuyện chứ không chỉ nói vài ba câu chót lưỡi đầu môi, đối với người ấy, cô đã sớm có đáp án rồi.

Tô Chi cố gắng kiềm chế cánh tay đang phát run của mình, đeo chiếc nhẫn kia lên.

Cuối cùng, cuối cùng đã chờ đến ngày này.

Rốt cuộc, rốt cuộc cũng chờ được ngày hôm nay.

Cô nói ra thành lời:

"Em bằng lòng, Trình Hoài Cẩn."

"Em bằng lòng gả cho anh, Trình Hoài Cẩn."

Chương 78: Ngoại truyện 10: Người nhà

[Love Me at My Worst]

Mười sáu tháng sáu, Tô Chỉ tròn hai mươi tuổi trên mặt pháp luật.

Tối hôm trước, hiếm lắm mới thấy Trình Hoài Cẩn mất ngủ. Đáng lẽ phải là Tô Chỉ sẽ phấn khích đến mức không chớp mắt nổi, nhưng lúc đón sinh nhật Trình Hoài Cẩn quậy cô quá muộn, đến nổi ba giờ sáng cô mới có thể vào giấc.

Ngủ thẳng một giấc đến tận mười giờ sáng ngày hôm sau, lúc tỉnh dậy trông thấy Trình Hoài Cẩn đã ăn mặc chỉnh chu, ngay cả cà vạt cũng đã thắt xong, ngồi yên vị trên ghế sofa trong phòng ngủ nhìn cô không rời.

Dường như quá khó tin, Tô Chỉ vui mặt vào chần cọ cọ mấy lần, lại thò đầu ra thì Trình Hoài Cẩn đã bước đến cạnh giường cô.

"Chào buổi sáng." Anh ngồi xuống, giơ tay vuốt ve gương mặt Tô Chỉ.

Tô Chỉ nắm chặt lấy tay anh che kín mặt mình, nhưng tiếng cười vẫn lọt ra từ những kẽ ngón tay. Trong lòng hiểu rõ vì sao anh lại gấp gấp ngồi trong phòng ngủ đợi cô như vậy.

Mãi một lúc sau mới ngừng cười nhướng mắt nhìn về phía Trình Hoài Cẩn.

Sơ mi trắng, vest đen, trên chiếc cà vạt màu đen thêu viền vàng là một cái kẹp cà vạt màu bạc mà cô tặng.

Có ánh sáng rọi vào từ ban công, hắt lên khuôn mặt anh.

Thanh tuấn như một cây tùng bách, khiến người ta không cách nào rời mắt.

Rõ ràng có thể nhìn thấy gương mặt ấy mỗi ngày, vậy mà Tô Chi vẫn không kiềm được cảm thấy rung rinh trong lòng.

Ngón tay cũng ngo ngoe rục rịch, sờ lên sống mũi anh.

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn chan chứa ý cười, anh nắm lấy tay cô hôn một cái.

Sau đó giờ đồng hồ trên tay lên giả vờ xem giờ, khẽ nói: "Hẹn đăng ký kết hôn lúc mười một rưỡi, giờ đã là mười rưỡi rồi."

Tô Chi cười phá lên tựa đoá hoa cát tường rung rinh theo gió, đã thế lại càng muốn thấy anh sốt ruột hơn. Chậm rì rì nói: "Hôm nay thầy Trình vội vàng ghê á."

Trình Hoài Cẩn vô cùng thản nhiên: "Đúng là có hơi vội, nếu không thì đã chẳng dậy lúc sáu giờ rồi cứ ngồi đây tận mấy tiếng đồng hồ như thế này."

"Sáu giờ anh đã dậy rồi á?" Tô Chi giật mình.

Trình Hoài Cẩn thò tay vào trong chăn nhéo nhéo eo cô: "Mau lên, lát nữa lại muộn bây giờ."

Tô Chi nhột đến co rúm cả người lại, không nhịn được cười: "Anh hư thật đấy!"

Lúc mười một giờ, Tô Chi đã chuẩn bị xong xuôi.

Cô mặc một chiếc váy màu trắng dáng dài không tay, chít eo, dài vừa đến giữa bắp chân. Lúc ra đến cửa lại cứ chần chừ trước tủ giày mãi không xong.

Trình Hoài Cẩn đứng ở bên cạnh không nói lời nào, Tô Chi bảo anh cho ý kiến xem bộ váy này của cô nên phối với một đôi giày cao gót hay là một đôi giày đế bệt.

Trình Hoài Cẩn mở miệng: "Cao gót."

"Tại sao?"

"Nếu không người ta không nhìn thẽ căn cứ lại tưởng anh đạo đức suy đồi đi lừa phỉnh trẻ vị thành niên."

Tô Chi ngẩn ra, lập tức cười đến nghiêng ngả cả người.

"Vậy thì đi đôi giày đế bệt này nhé."

Trình Hoài Cẩn: "..."

"... Đều được, chọn đôi em thích ấy."

Tô Chi lập tức giơ tay cầm lấy đôi giày đế bệt, nhưng ngay giây phút chạm vào lại quay ngoắt sang hướng khác...

Cầm lấy đôi giày cao gót kia.

Trình Hoài Cẩn: "..."

Lề mề ở cửa một thôi một hồi, cuối cùng cũng ra được khỏi cửa.

Trên đường đi Tô Chi không tra tấn Trình Hoài Cẩn nữa, chỉ bảo anh lái xe chú ý an toàn.

Mười một giờ hai mươi, hai người đã đến cục dân chính thành phố Bắc Xuyên.

Tất cả đều vô cùng thuận lợi, lấy số, xếp hàng, ký tên, ấn dấu tay.

Chỉ mất mười lăm phút, hai người đã lấy được giấy đăng ký kết hôn màu đỏ chói.

Tô Chi cười híp mắt thành một sợi chỉ, cứ cầm ngấm nghĩa tới lui không rời tay. Lúc về đến nhà lập tức bị Trình Hoài Cẩn tịch thu mất tiêu.

Nói thì nghe đến là hay, cứ bảo là sợ cô làm mất, để anh gom lại bảo quản chung cho chắc.

Tô Chi cười trêu anh là người đến tuổi trung niên có khác, bảo sao đa nghi quá thế, Trình Hoài Cẩn yên lặng liếc cô một cái rồi bế cô lên lầu.

Tô Chi khẽ kêu lên một tiếng, vội ôm choàng lấy cổ anh, nghe thấy Trình Hoài Cẩn bình tĩnh nói:

"Giờ yên tâm được rồi, lên lầu ngủ với anh một lúc."

-

Hôn lễ được quyết định tổ chức vào cuối tháng bảy.

Ban đầu Trình Hoài Cẩn định chọn một hòn đảo nhỏ, nhưng Tô Chi lại nói muốn tổ chức ở nhà.

Trước biệt thự có một bãi cỏ lớn, chỉ mời một vài bạn bè thân thiết, ăn với nhau bữa cơm thôi là được.

Trước nay cô chưa bao giờ là người thích kiểu hôn lễ hoa lệ rầm rộ nhưng lại rỗng tuếch kia, chỉ muốn tụ họp với mấy người bạn bè, chuyện trò bên nhau, cùng nhau ăn bữa cơm là đủ.

Trình Hoài Cẩn cũng bèn nghe theo cô, tìm người lên kế hoạch chuẩn bị hôn lễ, sau đó khăn trương đặt may áo cưới.

Sáng sớm ngày tổ chức hôn lễ, Trình Hoài Cẩn đã bị người ta "mời ra" khỏi phòng ngủ tầng hai.

Tầng một thì tùy anh sắp xếp, nhưng tầng hai thì không được bén mảng.

Người cũng không được phép lên tầng hai còn có anh bạn trai cùng đến tham dự hôn lễ với Ngôn Hy, Giang Triết, Hứa Gia và mấy người bạn học nam khác.

Mới sáng sớm Ngôn Hy và bạn cùng phòng của Tô Chi đã lên phòng ngủ trên tầng hai để chờ trang điểm với Tô Chi.

Ba thợ makeup bên cạnh cô bắt đầu trang điểm từ bảy giờ đến tận mười hai giờ trưa, thế là Tô Chi cũng cười cười nói nói với hội chị em gần ấy thời gian.

Đến giờ cơm trưa, tất cả mọi người chỉ ăn đơn giản qua loa cho xong bữa, bởi vì buổi chiều sẽ bắt đầu theo quy trình hôn lễ chính thức.

Tô Chi không dám ăn quá nhiều, sợ đến lúc đó mặc váy cưới không đẹp.

Ngôn Hy lập tức chạy xuống lầu lấy một chút socola cho cô.

Lúc xuống dưới lầu, Trình Hoài Cận vẫn đang nói chuyện với mọi người, nhưng vừa nghe thấy tiếng bước chân từ trên lầu xuống thì lập tức nhìn qua.

"Muốn lấy thứ gì à?" Trình Hoài Cận đi ra khỏi đám đông, bước tới hỏi.

Ngôn Hy lập tức cười với anh, nghiêm túc trả lời: "A Chi không ăn cơm trưa, em muốn lấy chút socola cho cậu ấy lót dạ."

Trình Hoài Cận ngẩng đầu nhìn lên lầu: "Bảo cô ấy ăn nhiều một chút, tôi sợ cô ấy không nhịn được đến tận tối."

Ngôn Hy đứng trên bậc thang cười khúc khích: "Thầy Trình, thầy cứ để cho cậu ấy "tùy hứng" lần này đi, cô gái nào cũng đều hi vọng bản thân hoàn mỹ không chút khuyết điểm trong hôn lễ mà! Em sẽ ở bên cạnh thi thoảng nhắc cậu ấy ăn gì đó bổ sung thể lực!"

Trình Hoài Cận khẽ bật cười, cuối cùng vẫn nhường đường.

"Làm phiền em rồi."

"Thầy Trình khách sáo quá."

Tô Chi ăn qua quýt cho xong bữa trưa ở trong phòng, nghỉ ngơi được một lúc. Sau đó thợ trang điểm lại đi vào mặc váy cưới giúp cô.

Đúng ba giờ chiều, Tô Chi đã trang điểm và mặc váy cưới xong xuôi. Ngôn Hy cùng những cô gái khác đi ra ngoài thông báo cho mọi người trước.

Chẳng mấy chốc, căn biệt thự đang ồn ào ầm ĩ đã quay về dáng vẻ yên tĩnh vốn có.

Tô Chi nghe thấy tiếng nhịp tim mình không tự chủ được tăng tốc, đứng dậy từ từ đi về phía cửa.

Chưa từng cảm thấy đoạn đường này dài là bao, nhưng giờ đây lại cảm nhận rõ một cơn mơ màng không mấy chân thực.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi thời khắc này, ai nấy đều đang đợi chờ cô.

Lúc chậm chậm cất bước đến đầu cầu thang, Tô Chi giơ tay nắm chặt lấy thanh lan can phía bên cạnh.

Trong phòng khách rộng lớn, đứng đầy cả trai lẫn gái tới tham dự hôn lễ.

Mà Trình Hoài Cận của cô, đang mặc một bộ âu phục màu đen thẳng thớm, dáng người thẳng tắp đứng dưới bậc cầu thang tầng một.

Ánh nắng sáng ngời xuyên qua khung cửa sổ sát đất rộng lớn, chiếu sáng trọn vẹn khoảnh khắc này, khiến Tô Chỉ cảm nhận được sự an yên vui vẻ trước nay chưa từng có.

Tựa như giữa những áng mây bồng bênh phiêu dạt, nếu không thì tại sao cơn gió thổi lướt qua lại có thể dịu dàng đến vậy chứ.

Men theo cầu thang, chậm chậm bước xuống, cuối cùng đi tới trước mặt anh.

Trông thấy Trình Hoài Cẩn vươn tay về phía cô, trông thấy tình yêu chứa chan không cách nào che giấu trên gương mặt anh.

Tô Chỉ nhoẻn miệng nở nụ cười, cô vươn tay mình ra.

Trong phòng khách lập tức vang lên tiếng vỗ tay như sấm rền.

Chẳng cần phải diễn tả bằng ngôn từ nào thêm, mọi lời chúc phúc cùng tình yêu thương của mọi người, họ đều có thể cảm nhận được trọn vẹn.

Trên bãi cỏ rộng lớn, với nghi thức đơn giản nhất.

Bà ngoại là người làm chứng cho cuộc hôn nhân của hai người, trao cho cô và anh lời chúc dạt dào không gì sánh được.

Tuyên đọc lời thề, trao nhẫn cưới cho nhau.

Cơn gió hạ khẽ khàng thổi tung khăn voan trên đầu Tô Chỉ, nhẹ nhàng bao trọn lấy nụ hôn sâu đọng đầy tình yêu ấy.

Sau khi kết thúc nghi lễ, Tô Chỉ lại đi theo Trình Hoài Cẩn lên lầu lần nữa.

Bàn tiệc bắt đầu được bày biện trên bãi cỏ ở trước sân nhà.

Cửa phòng ngủ vừa đóng lại, cô lập tức bị ôm chầm lấy.

Tiếp tục nụ hôn mới chỉ phớt thoáng qua kia.

Không hề kiêng dè, cũng chẳng thể kiềm lòng, cứ thế mặc sức đắm chìm.

Ý cười đã sớm trào dâng trong ánh mắt của cả hai, sau đó hoá thành sự triền miên khó lòng chia phôi.

Lúc chạng vạng tối, trên bãi cỏ đã bày biện đủ các loại rượu và điểm tâm.

Vị trí chính giữa của bãi cỏ được để trống, bên cạnh có dàn nhạc đang diễn tấu tại hiện trường.

Tô Chi cũng thay sang chiếc váy đuôi cá màu trắng ngọc trai thoải mái hơn, cô được Trình Hoài Cận dắt vào khiêu vũ cùng mọi người ở giữa bãi cỏ.

Dải đèn pha lê mờ ảo chiếu lên mặt cỏ khiến nơi ấy trở thành một sàn nhảy tự do phóng túng bản thân, đêm nay, mọi linh hồn đã ngà ngà say đều có thể kề sát bên nhau thả sức vui đùa.

Bản nhạc chuyển từ diễn tấu "I'm yours", "A thousand years", sang "Tên của em họ của anh", và cuối cùng đến "At my worst" mà Tô Chi thích nhất.

Ánh đèn mờ ảo dẫn lối họ đắm chìm trong miền đại dương hạnh phúc vô bờ bến này, trong không khí phảng phất mùi rượu mơ ngọt ngào cùng hương Whisky cay nồng. Gió đêm dịu dàng vờn qua cổ tay mỗi người, nụ cười cũng biến thành những cảm xúc tự nhiên nhất.

Tô Chi được Trình Hoài Cận ôm vào lòng, sườn mặt dán lên lồng ngực ấm áp của anh, chậm rãi xoay tròn theo điệu nhạc.

"Can I call you baby? Can you be my friend?"

Anh có thể gọi em là bé cưng không? Mình làm tri kỷ của nhau được chứ?

Can you be my lover up until the very end?

Em có nguyện làm nửa kia bên anh đến suốt kiếp không?

Let me show you love, oh, I don't pretend

Rồi anh sẽ cho em thấy tất cả tình yêu chân thành trong anh, anh nói thật đấy.

Don't you worry

Đừng lo lắng nhé em à.

I'll be there, whenever you want me

Anh sẽ luôn ở ngay đây bất cứ khi nào em cần.

I need somebody who can love me at my worst

Anh cần một ai đó, người mà vẫn yêu thương anh ngay cả khi anh suy sụp nhất.

No, I "m not perfect, but I hope you see my worth

Anh biết mình chẳng hề hoàn hảo, nhưng mong rằng em sẽ nhìn thấy chút giá trị gì đó ở anh."

Hai người ôm nhau chậm rãi xoay tròn trên bãi cỏ, khi nghe thấy câu hát cuối cùng vang lên, đôi bên nhướng mắt nhìn nhau nở nụ cười.

Trong lòng ngậm hiều, nhưng chẳng một ai mở lời.

Anh yêu cô vào thời điểm cô khó khăn nhất.

Cô cũng chấp nhận anh vào thời điểm tồi tệ nhất đối với anh.

Họ đều là những người không mấy hoàn hảo trên thế gian này, nhưng lại là hai mảnh ghép hoàn hảo nhất với nửa kia.

Âm nhạc tiếp tục vang lên, hai người lại một lần nữa nhắm mắt hưởng thụ khoảnh khắc này.

Đêm nay đẹp tựa giấc mộng, chẳng ai có thể quên lãng.

— — — — —

[Người nhà]

Vào năm thứ ba theo học trên đảo Rhode, Tô Chi đã lấy được bằng tốt nghiệp cử nhân, sau đó lại nhận được sự ủng hộ của Trình Hoài Cẩn, vậy là bèn học thêm hai năm nghiên cứu sinh nữa.

Vào ngày tốt nghiệp, xui thay Trình Hoài Cẩn lại đi công tác ở thành phố khác, đến chạng vạng tối mới bay về đảo Rhode.

Trên đường từ sân bay về nhà, anh mua một bó hoa tươi để dành tặng cho Tô Chi. Lúc về đến nhà mới phát hiện trong phòng khách đã bày la liệt bốn năm bó hoa tươi khác nhau từ tận bao giờ rồi.

Tô Chi chạy ù ra từ trong phòng ngủ, nhảy phắt lên người anh, Trình Hoài Cẩn ôm cô xoay vài vòng.

"Chúc mừng em tốt nghiệp!"

Tô Chi ôm lấy mặt anh hôn hai cái, cố ý sáng giọng: "Thầy Trình, anh còn không về nữa là cô nhóc nhà anh sẽ bị người khác bắt cóc mất đấy!"

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn liếc qua những bó hoa trong phòng khách, bế cô đi lên lầu.

"Hoa ai tặng vậy?"

"Thầy giáo, với cả bạn học cùng tổ chuyên đề."

"Rồi mang về kiểu gì thế?"

"Tài xế tới đón." Tô Chi tung tặng đũa hai chân: "À đúng rồi, còn có một tấm thiệp chúc mừng là con gái của thầy giáo tặng."

Vừa vào đến phòng ngủ trên lầu Tô Chi lập tức nhảy xuống, chạy đến cạnh bàn lấy tấm thiệp chúc mừng kia qua.

Trên bìa lót màu hồng nhạt viết một dòng chữ "Congrats!" xiêu xiêu vẹo vẹo.

Trình Hoài Cẩn rũ mắt cười: "Anh nhớ là con gái thầy ấy mới bốn tuổi mà?"

Tô Chi gật đầu: "Đúng vậy, rất đáng yêu."

Nói dứt câu, cô bỗng khựng lại đôi chút, lát sau ngẩng đầu nhìn Trình Hoài Cẩn: "Thầy Trình, có phải đón xong sinh nhật năm nay là anh ba mươi bốn tuổi rồi không?"

Trình Hoài Cẩn đứng tháo cà vạt trong phòng thay đồ, ánh mắt nhìn về phía cô.

"Ừ."

Tô Chi không nhịn được bật cười: "Thầy Trình chưa từng nghĩ tới việc có con à? Dù sao anh cũng lớn tuổi thế rồi còn gì?"

Trình Hoài Cẩn cười như không cười nhìn cô, khom người xuống: "Chỉ là anh không biết, rốt cuộc em có còn là trẻ con hay không?"

Tô Chi giương mắt nhìn anh, nhịp tim bất giác tăng tốc: "Em mãi là trẻ con nhé."

Trình Hoài Cẩn khẽ cười một tiếng: "Chờ đến khi nào em muốn rồi nói."

"Nhưng anh cũng chưa nói với em là anh có muốn hay không mà?"

Trình Hoài Cẩn bình tĩnh nhìn cô một lúc rồi hỏi: "Sao tự dưng hôm nay lại nghĩ tới chuyện này?"

"Thì..." Tô Chỉ ngưng nghịu một lát, làm bộ lơ đãng nói: "Tốt nghiệp nghiên cứu sinh xong thì vừa khéo có thời gian rảnh ý mà."

Trên mặt Trình Hoài Cẩn treo ý cười nhàn nhạt, qua một lúc lâu mới mở miệng nói: "Thế anh có thể đặt lịch hẹn trước khoảng thời gian rảnh này của em không?"

"Xem anh muốn làm gì đã." Tô Chỉ nén cười.

Trình Hoài Cẩn ôm cô vào lòng, cúi người hôn một cái rồi cười nói: "Anh không ngại việc trong nhà có thêm một đứa trẻ đâu."

-

Nhân dịp sinh nhật tuổi ba mươi tư của Trình Hoài Cẩn, Tô Chỉ đã chuẩn bị một món quà lớn cho anh.

Tô Chỉ vốn tưởng sau khi chuẩn bị kế hoạch có em bé thì có thể nhanh chóng mang thai. Ai ngờ cô càng mong ngóng thì kết quả lại càng khiến cô thất vọng tràn trề.

Trình Hoài Cẩn thì ngược lại, anh vẫn luôn phản đối hành vi cứ cách vài ngày lại kiểm tra một lần của cô.

Bởi vì Tô Chỉ cứ mãi không mang thai nên có mấy lần còn lén khóc thút thít giữa đêm. Trình Hoài Cẩn lập tức đưa cô đi làm kiểm tra sức khoẻ toàn diện cùng mình, sức khoẻ cả hai đều rất tốt, bác sĩ cũng khuyên Tô Chỉ nên thả lỏng tâm trạng đừng lo nghĩ như vậy.

Nhưng cơ thể khoẻ mạnh mà lại không mang thai được càng khiến Tô Chi rối rắm không biết phải làm sao. Tối hôm đó Trình Hoài Cẩn kéo cô ra khỏi chăn, nghiêm túc nói chuyện với cô hơn hai tiếng đồng hồ, nói với cô là nếu như mang thai khiến cô có áp lực lớn như vậy thì anh thà rằng không cần.

Lúc tỉnh dậy vào sáng hôm sau, tất cả que thử thai trong nhà đều bị Trình Hoài Cẩn cất hết. Tô Chi cũng nhận được quyết định của anh: Khoảng thời gian này cứ tạm ngừng trước đã, đến tháng mười cùng anh đến Zurich ở một thời gian ngắn.

Thế là đến đầu tháng mười, Trình Hoài Cẩn đã gác hết công việc sang một bên để dẫn Tô Chi bay đến Zurich.

Đưa cô đi chơi khắp cả châu Âu trong suốt một tháng.

Ban đầu trong lòng cô vẫn luôn canh cánh chuyện mang thai mãi, nhưng rồi về sau cũng hoàn toàn quên nó ra sau đầu.

Trình Hoài Cẩn dẫn cô đi thăm thú từng danh lam thắng cảnh chụp ảnh check in. Chỉ cần là những địa điểm du lịch hơi nổi tiếng một chút đều không bỏ qua, thậm chí có một ngày họ còn đưa cô đi đập xe từ thành phố Delft ở Hà Lan đến tận thành phố Hague chỉ để ngắm biển Bắc Hải.

Hoàn toàn khiến cô quên đi chuyện mang thai, chỉ hi vọng cô có thể xoa dịu tâm trạng của mình đừng rầu rĩ nữa.

Cuối tháng mười, hai người bay đến thị trấn nhỏ gần chân núi Alps mà lúc trước từng ở, lúc chọn bánh sinh nhật cho Trình Hoài Cẩn, bà chủ quán hỏi Tô Chi có phải cô đang mang thai không.

Hai người đều hơi kinh ngạc, Tô Chi vội vàng lắc đầu nói không phải.

Bà chủ lập tức nói xin lỗi bọn họ, bảo chỉ là trông Tô Chi giống như đang mang thai vậy.

Ban đầu Tô Chỉ và Trình Hoài Cẩn cũng cảm thấy đây chỉ là một hiểu lầm, nhưng sau khi về nhà cả hai lại càng cảm thấy không đúng.

Trình Hoài Cẩn lập tức tới hiệu thuốc mua que thử thai, về nhà kiểm tra thử, hai vạch đỏ rõ ràng.

Cảm xúc dâng trào nhanh hơn cả lý trí, Tô Chỉ tức khắc rơi nước mắt.

Trình Hoài Cẩn thả que thử thai xuống, giang tay ôm lấy cô vào lòng.

Nhưng rồi nơi cổ họng như bị nghẹn ứ, anh cũng chẳng biết làm gì ngoài giơ tay khẽ vỗ về lên tấm lưng cô.

Qua một lúc lâu mới mở miệng nói: "Tiểu Chỉ, em vất vả rồi."

Nước mắt cô càng thêm đong đầy, tất cả đều thấm hết lên áo sômi của anh.

Được cái điều khiến họ vui mừng là thời gian mang thai của Tô Chỉ trôi qua rất thoải mái. Gần như không có bất kỳ phản ứng mang thai nào thái quá.

Trình Hoài Cẩn dẫn cô về Bắc Xuyên điều dưỡng sức khỏe, mời huấn luyện viên yoga và chuyên gia dinh dưỡng về nhà chăm sóc cô.

Lần thứ một trăm Tô Chỉ lú lẫm vì hành vi nhà giàu mới nổi của anh, Trình Hoài Cẩn thản nhiên tiếp thu nhưng tuyệt đối không hối cải.

Anh cũng gạt phần lớn công việc ở đất Mỹ sang một bên, tập trung toàn bộ tinh thần sức lực để bầu bạn bên Tô Chỉ.

Mùa hè năm sau, Tô Chỉ đã hạ sinh một cô con gái.

Lúc được đẩy về phòng bệnh trong cơn kiệt sức, cô nhìn thấy Trình Hoài Cẩn vội vàng sốt sắng chạy vào.

Dường như anh chẳng dám dùng sức, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Tô Chi cong môi, cố gắng nở nụ cười.

"Trình Hoài Cẩn, bây giờ anh phải nuôi hai cô nhóc rồi."

Trình Hoài Cẩn im lặng nhìn cô, vô vàn lời muốn nói ngập ngừng bên bờ môi, nhưng rồi lại bị thứ cảm xúc mạnh mẽ, xa lạ nuốt chửng.

Khóe mắt phấp phỏ, anh khẽ nói:

"Cảm ơn em, Tiểu Chi."

"Chúng ta lại có thêm một người nhà rồi."